KIM SƠN HỒ DIỆP

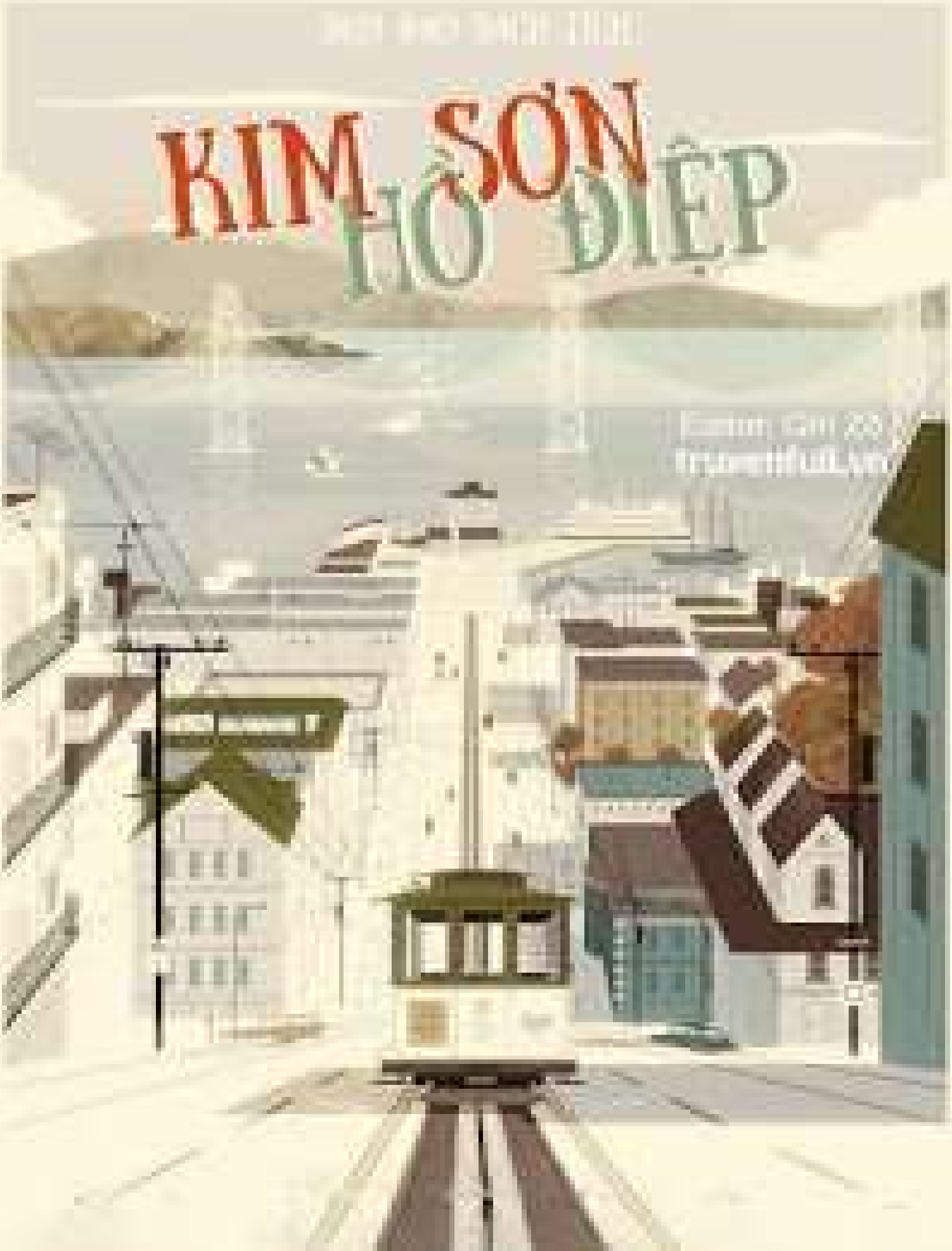

Mục lục

Chương 1: Santa Maria (1)

Chương 2: Santa Maria (2)

Chương 3: Santa Maria (3)

Chương 4: Santa Maria (4)

Chương 5: Trạm Di Trú Trên Đảo Thiên Thần (1)

Chương 6: Trạm Di Trú Trên Đảo Thiên Thần (2)

Chương 7: Phố Grant Avenue (1)

Chương 8: Phố Grant Avenue (2)

Chương 9: Phố Grant Avenue (3)

Chương 10: Phố Grant Avenue (4)

Chương 11: Phố Grant Avenue (5)

Chương 12: Sacramento (1)

Chương 13: Sacramento (2)

Chương 14: Sacramento (3)

Chương 15: Sacramento (4)

Chương 16: Sacramento (5)

Chương 17: Phố Lombard (1)

Chương 18: Phố Lombard (2)

Chương 19: Phố Lombard (3)

Chương 20: Phố Lombard (4)

Chương 21: Đồi Telegraph (1)

Chương 22: Đồi Telegraph (2)

Chương 23: Đồi Telegraph (3)

Chương 24: Đồi Telegraph (4)

Chương 25: Đồi Telegraph (5)

Chương 26: Đồi Telegraph (6)

Chương 27: Đồi Telegraph (7)

Chương 28: Miếu Thiên Hậu (1)

Chương 29: Miếu Thiên Hậu (2)

https://thuviensach.vn

Chương 30: Miếu Thiên Hậu (3)
Chương 31: Miếu Thiên Hậu (4)
Chương 32: Miếu Thiên Hậu (5)
Chương 33: Miếu Thiên Hậu (6)
Chương 34: Bước Qua Cổng Phố (1)
Chương 35: Bước Qua Cổng Phố (2)
Chương 36: Bước Qua Cửa Phố (3)
Chương 37: Bước Qua Cổng Phố (4)
Chương 38: Bước Qua Cổng Phố (5)
Chương 39: Bước Qua Cổng Phố (6)
Chương 40: Hẻm Ross (1)
Chương 41: Hẻm Ross (2)
Chương 42: Hẻm Ross (3)
Chương 43: Hẻm Ross (4)
Chương 44: Hẻm Ross (5)
Chương 45: Phố Clay (1)
Chương 46: Phố Clay (2)
Chương 47: Phố Clay (3)
Chương 48: Phố Clay (4)
Chương 49: Phố Clay (5)
Chương 50: Phố Clay (6)
Chương 51: Vịnh San Francisco (1)
Chương 52: Vịnh San Francisco (2)
Chương 53: Vịnh San Francisco (3)
Chương 54: Vịnh San Francisco (4)
Chương 55: Vịnh San Francisco (5)
Chương 56: Oakland (1)
Chương 57: Oakland (2)
Chương 58: Oakland (3)
Chương 59: Oakland (4)
Chương 60: Oakland (5)
Chương 61: Oakland (6)

https://thuviensach.vn

Chương 62: Sonoma (1)
Chương 63: Sonoma (2)
Chương 64: Sonoma (3)
Chương 65: Sonoma (4)
Chương 66: Sonoma (5)
Chương 67: Sonoma (6)
Chương 68: Phố Columbus (1)
Chương 69: Phố Columbus (2)
Chương 70: Phố Columbus (3)
Chương 71: Phố Columbus (4)
Chương 72: Hẻm Cờ Bạc (1)
Chương 73: Hẻm Cờ Bạc (2)
Chương 74: Hẻm Cờ Bạc (3)
Chương 75: Hẻm Cờ Bạc (4)
Chương 76: Hẻm Cờ Bạc (5)
Chương 77: Hẻm Cờ Bạc (6)
Chương 78: Hẻm Cờ Bạc (7)
Chương 79: Công Viên Cổng Vàng (1)
Chương 80: Công Viên Cổng Vàng (2)
Chương 81: Công Viên Cổng Vàng (3)
Chương 82: Công Viên Cổng Vàng (4)
Chương 83: Công Viên Cổng Vàng (5)
Chương 84: Đỉnh Vàng (1)
Chương 85: Đỉnh Vàng (2)
Chương 86: Đỉnh Vàng (3)
Chương 87: Đỉnh Vàng (4)
Chương 88: Đỉnh Vàng (5)
Chương 89: Đỉnh Vàng (6)
Chương 90: Đỉnh Vàng (7)
Chương 91: Đỉnh Vàng (8)
Chương 92: Winnemucca (1)
Chương 93: Winnemucca (2)

https://thuviensach.vn

Chương 94: Winnemucca (3)
Chương 95: Winnemucca (4)
Chương 96: Winnemucca (5)
Chương 97: Winnemucca (6)
Chương 98: Winnemucca (7)
Chương 99: Winnemucca (8)
Chương 100: Hồ Muối Lớn (1)
Chương 101: Hồ Muối Lớn (2)
Chương 102: Hồ Muối Lớn (3)
Chương 103: Hồ Muối Lớn (4)
Chương 104: Hồ Muối Lớn (5)
Chương 105: Hồ Muối Lớn (6)
Chương 106: Hồ Muối Lớn (7)
Chương 107: Thành Phố Kansas (1)
Chương 108: Thành Phố Kansas (2)
Chương 109: Thành Phố Kansas (3)
Chương 110: Thành Phố Kansas (4)
Chương 111: Thành Phố Kansas (5)
Chương 112: Thành Phố Kansas (6)
Chương 113: Thành Phố Kansas (6)
Chương 114: Thành Phố Kansas (7)
Chương 115: Thành Phố Kansas (9)
Chương 116: Mississippi (1)
Chương 117: Mississippi (2)
Chương 118: Mississippi (3)
Chương 119: Mississippi (4)
Chương 120: Mississippi (5)
Chương 121: Thành Phố Gotham (1)
Chương 122: Thành Phố Gotham (2)
Chương 123: Thành Phố Gotham (3)
Chương 124: Thành Phố Gotham (4)
Chương 125: Thành Phố Gotham (5)

https://thuviensach.vn

Chương 126: Thành Phố Gotham (6)
Chương 127: Thành Phố Gotham (7)
Chương 128: Thành Phố Gotham (8)
Chương 129: Thành Phố Gotham (9)
Chương 130: Washington (1)
Chương 131: Washington (2)
Chương 132: Washington (3)
Chương 133: Washington (4)
Chương 134: Washington (5)
Chương 135: Washington (6)
Chương 136: Washington (7)
Chương 137: Washington (8)
Chương 138: Washington (9)
Chương 139: Washington (10)
Chương 140: Washington (11)
Chương 141: San Francisco (1)
Chương 142: San Francisco (2)
Chương 143: San Francisco (3)
Chương 144: San Francisco (4)
Chương 145: San Francisco (5)
Chương 146: San Francisco (6)
Chương 147: San Francisco (7)
Chương 148: Loan Tể (1)
Chương 149: Loan Tế (2)
Chương 150: Ngoại Truyện 1: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (1)
Chương 151: Ngoại Truyện 2: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (2)
Chương 152: Ngoại Truyện 3: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (3)
Chương 153: Ngoại Truyện 4: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (4)
Chương 154: Ngoại Truyện 5: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (5)
Chương 155: Ngoại Truyện 6: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (6)
Chương 156: Ngoại Truyện 7: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (7)
Chương 157: Ngoại Truyện 8: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (8)

https://thuviensach.vn

Chương 158: Ngoại Truyện 9: Khách Kim Sơn

Chương 159: Ngoại Truyện 10: Người Trong Kịch

Chương 160: Ngoại Truyện 11: Miền Nam (1)

Chương 161: Ngoại Truyện 12: Miền Nam (2)

Chương 162: Ngoại Truyện 13: Miền Nam (3)

Chương 163: Ngoại Truyện 14: Miền Nam (4)

Chương 164: Kim Sơn Ngoại Truyện: Phần 1: Mát Xa Không Tiên Sinh?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Santa Maria (1)

Hoài Chân chết trong tay một dân tị nạn Syria, trên đường cô mua đồ ăn về nhà.

Gã ta đi tới nói mình rất đói, muốn xin một nửa số cà ri xúc xích khoai tây chiên ở trong chiếc túi cô đang cầm. Cô bèn dừng xe đạp lại, đưa túi đồ cho gã. Đúng lúc này, gã vung một chai bia Heineken lên đập mạnh xuống đầu cô. Cô lập tức hôn mê bất tỉnh.

Nhưng cô không rõ mình có bị hãm hiếp không.

Bởi vì lúc tỉnh dậy thì dòng thời gian đã quay ngược lại một trăm năm trước, cô đang nằm trong khoang hạng ba của một chiếc tàu du lịch sang trọng cách xa Thái Bình Dương, trở thành một nàng dâu Quảng Đông tên là Mộng Khanh.

Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, cô rất muốn cố gắng sống sót, để xem xem cô gái Hoài Chân ở thành phố Hamburg, Đức tại thế kỷ hai mươi mốt, rốt cuộc sẽ gặp phải vận hạn thế nào trong thời khắc bất lực này; và hơn một trăm năm trước, tất cả những chuyện đó có liên quan gì đến tập thể người Hoa được người Mỹ gọi là “hiểm họa da vàng”*.

(*Hiểm họa da vàng là thuật ngữxuất hiện vào cuối thếkỷ19 ám chỉviệc những công nhân và phu phen người Trung Quốc nhập cư đến các nước phương Tây, đặc biệt là Mỹ.)

Thế là trong khoảnh khắc trở thành Mộng Khanh, cô đã đưa ra lựa chọn để thay đổi vận mệnh của cô dâu người Quảng Đông này một lần nữa.

https://thuviensach.vn

***

Con tàu to lớn kia đang từ từ chạy qua Thái Bình Dương.

Thời tiết hôm đó không đẹp lắm. Sóng biển dồn dập vỗ vào thân tàu, con tàu viễn dương mang số hiệu Santa Maria lướt trên sóng gió vô tận, kim loại kềnh càng rẽ sóng một đường, phát ra âm thanh ầm ầm nặng nề bi thương.

Hành trình tiến về phía trước đã bước sang ngày thứ hai mươi bảy, đến mai là sẽ tới bến tàu rồi.

Chiếc du thuyền này lên đường từ bến tàu Sán Đầu* ở viễn đông Trung Quốc, đi qua bến tàu trung tâm Hương Cảng, băng qua thủ phủ Honolulu**, cuối cùng cập bến ở San Francisco. Đích đến của lộ trình cách nội thành San Francisco hơn mười cây số, dừng chân ở trạm di trú trên đảo Thiên Thần tại vịnh San Francisco.

(*Sán Đầu: thuộc đông bắc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.)

(**Honolulu là thủ phủ của tiểu bang Hawaii, Mỹ.)

Trạm di trú này được thiết lập riêng vì người Trung Quốc. Tám mươi năm qua, đạo luật bài trừ người Hoa ngày càng nghiêm ngặt, cùng với trạm di trú xuất nhập cảnh hết sức nghiêm ngặt ở trên đảo Thiên Thần này, gần như có đến chín mươi lăm phần trăm người Hoa bị tống cổ ra khỏi Tân Đại Lục.

Quả thật đại lục này không hề có định kiến tốt đẹp về người da vàng ngày xưa.

Tại đất nước đầy rẫy cơ hội này, thị tộc Long Island luôn xem thường thương nhân và đám nhà giàu mới nổi ở thành phố New York. Người bờ

https://thuviensach.vn

Đông xem thường người phía Tây, thì người da trắng lại coi rẻ người da màu.

Và người Trung Quốc thuộc da màu cũng không được coi trọng, gần như có thể nói bọn họ đứng cuối cùng chuỗi thức ăn và vòng tròn sinh thái.

Giống như các vị khách trên con tàu Santa Maria này vậy.

Trước cái đêm sắp đến bến tàu San Francisco, trên biển bất chợt nổi giông bão. Đèn đuốc trên thuyền sáng choang, chúng người hầu hấp tấp đi qua đi lại ở quầy bar, hầm rượu, phòng bếp và nhà kho bên dưới, chỉ vì lễ hội cuối cùng đã sắp bắt đầu.

Những thượng khách da trắng trong khoang hạng nhất hút xì gà Cuba, đọc báo bên cạnh lò sưởi ấm áp tại đại sảnh; Ở khoang hạng hai là những người trẻ tuổi thuộc gia đình giai cấp trung lưu ra nước ngoài thăm người thân, đang đứng trên boong tàu uống hồng trà Trung Quốc, cười nói ngắm nghía cảnh hoàng hôn trên biển; Ở khoang hạng ba là những thủy binh thấp hèn, cùng với các du học sinh nam được nhà nước đưa đi du học, bọn họ bắt chuyện làm quen với những cô gái trẻ tuổi, hòng tìm kiếm cơ hội tình yêu… Chỉ có rất ít thủy thủ và lái tàu là biết, một hai khoang hàng hóa nào đó vốn dùng để tích trữ rau cải, đã sớm bị lại bán giá thấp cho những kẻ buôn người khét tiếng ở phố người Hoa và Nam Trung Quốc, dùng để "tích trữ" hàng hóa của bọn chúng – những cô gái bị lừa bán.

Con người cũng có người này người kia chia ra đủ loại, chế độ cấp bậc đã bị phân chia rõ ràng trong vô hình từ lâu.

Dĩ nhiên cũng không loại bỏ có một hai con cá lọt lưới.

Trong số những cô gái bị lừa bán có một người là cô dâu Quảng Đông. Vốn muốn đến thành phố Vancouver, Canada tìm vị hôn phu, chẳng ngờ lại bị một tên lừa đảo lừa lên chiếc tàu chạy về San Francisco này. Bị dồn vào ngõ cụt, cô đành uống thuốc trị mụn tự vẫn, may mà có bác sĩ gia đình da

https://thuviensach.vn

trắng ở bờ Đông đi ngang qua, tốt bụng cứu được một mạng của cô. Ả buôn người nói dối cô là con gái nông thôn người Mỹ gốc Hoa ở Quảng Đông. Vì để che giấu tai mắt người ngoài mà thậm chí ả còn không tiếc vốn gốc, mua được một tấm vé tàu ở khoang hạng ba với giá thấp từ chỗ thủy thủ, để "cô con gái" này có được chiếc giường, thuận lợi cho việc chữa trị.

Không một ai biết, nàng dâu Quảng Đông đi một vòng ở Quỷ Môn quan đã thay đổi linh hồn.

Cửa phòng hạng ba mở ra. Bác sĩ da trắng xách hộp thuốc, tiếng Anh đặc sệt khẩu âm của Đức: "Đã không còn gì đáng lo nữa rồi. Chỉ là không biết vì sao cô ấy lại bị bệnh sởi. Khoang hạng ba không có phòng tắm, nhất định tiên sinh Andre sẽ rất vui vẻ cho cô gái Trung Quốc đáng yêu này mượn dùng một lúc. Đợi lát nữa tôi sẽ mời người đưa cô ấy đến khoang hạng nhất tắm."

Người đàn bà gốc châu Á mỉm cười, nịnh nọt đưa tiễn bác sĩ da trắng.

Cửa khép lại, hai ả đàn bà cùng xoay đầu nhìn chiếc giường thấp ẩm ướt kia.

Cô gái kia chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, có khuôn mặt phương Đông điển hình: mặt hơi lồi to chừng bàn tay, ngũ quan không chỗ chê, chỉ có điều hơi ảm đạm; gương mặt tròn thanh tú tái nhợt, trên môi không có chút sắc máu; mái tóc dài đen rậm, tiếc là vì đã lâu chưa tắm rửa nên nhìn có vẻ bóng nhẫy cáu bẩn.

Trong điều kiện vệ sinh có hạn, thật đáng tiếc, trên trán cô gái trẻ này nổi ba bốn nốt sởi đo đỏ, không biết là do bọ chét hay bệnh truyền nhiễm. Người mặc áo gấm màu tím nên không nhìn ra vết bẩn. Trên đầu cài chi chít trâm vàng, bây giờ thật sự hiếm khi thấy trang phục và đồ dùng vừa sang trọng lại lạc hậu như thế, nghĩ bụng ắt hẳn là con nhà giàu từ nông thôn đến.

https://thuviensach.vn

La Văn hỏi: “Cô gái nào quý đến nỗi mà để một kẻ vắt cổ chày ra nước nổi tiếng ở phố người Hoa mua một tấm vé hạng ba cho vậy?”

Khương Tố nói: “Là người quê Thanh Viễn, gả cho nhà họ Ôn bán trà ở thành phố Anh Đức làm con dâu chi thứ hai. Mấy năm trước nhị thiếu gia kia đã đến Vancouver học buôn bán, giờ đã là một tay thương lái nhà giàu rồi đấy. Cũng là số một số hai trong số những vị khách San Francisco du học trăm năm ở châu Mỹ.”*

(*Thanh Viễnlà một địa cấp thị có diện tích rộng nhất ở tỉnh Quảng Đông;Anh Đức là thành phố thuộc tỉnh Quảng Đông.)

La Văn là một người đàn bà người Hoa sinh ra ở nước ngoài, chồng mở một tiệm giặt quần áo trên phố người Hoa, cuộc sống cũng được coi sung túc. Người một nhà sống trên lầu ở tiệm giặt quần áo, ở đối diện là nhà thổ ở phố người Hoa. Chủ tiệm chính là tú bà Khương Tố. Hai người là hàng xóm láng giềng, nhưng hai mươi năm qua không hề thường xuyên qua lại với nhau. Nếu không phải cả nhà La Văn muốn dọn ra khỏi phố người Hoa, đến khu nhà có thang máy ở quảng trường Jackson, nhưng trong tay vẫn còn thiếu ít tiền; đồng thời dưới danh nghĩa của mình, La Văn có thể cho phép một cô gái quá cảnh —— Khương Tố lập tức tìm tới cửa. Lần này, La Văn đồng ý cùng ra nước ngoài với bà ta.

La Văn vẫn khá tò mò về cô gái vô thân vô cố sắp được nhập cảnh với thân phận là con gái của mình: “Tướng công cô ấy là thiếu gia Vancouver, giờ đây cô ấy rơi vào tay bà, chí ít cũng phải lừa của hắn một khoản chứ?”

“Chuyện này thì không thể được. Thân hào nông thôn như Ôn gia vẫn sống trong phép tắc của tiền triều, vô cùng coi trọng danh vọng, cô gái này rơi vào tay tôi thì coi như danh tiếng đi tong. Cho dù là con gái nhà mình, chuộc về rồi cũng sẽ bị thế hệ trước xỉa xói tới chết trong từ đường gia tộc, trước mặt bài vị tổ tông. Huống hồ còn là dâu từ ngoài đưa vào, nếu mà về thì có dám ở trong nhà để người khác chỉ trỏ cười nhạo không? Chứ đừng

https://thuviensach.vn

nói gì là có đại tang… Lúc này đưa cô ấy đến Vancouver có lẽ là để cô ấy và Ôn thiếu gia kia động phòng với nhau. Nhưng nửa đường lại cho chặn ở San Francisco, cô nói xem, tướng công cô ấy còn muốn cô ấy nữa không?”

La Văn ngạc nhiên không thôi: “Vẫn còn là xử nữ?”

Tú bà cười nói: “Đúng thế. Lúc cô ấy ngất đi, tôi đã kiểm tra rồi, chắc chắn không sai được.”

“Nha đầu này, có phải bà được ông Hồng ở Nhân Hòa hội quán nhờ chọn một người để làm vợ thằng sáu không?”

“Nếu không phải vì thế thì việc gì tôi phải mua khoang hạng ba sau khi đi qua Honolulu, lại còn liều mạng tìm bác sĩ cho cô ta? Nếu là cô gái khác thì đã nhân dịp nửa đêm vất xuống đáy biển rồi ——”

Đương lúc nói chuyện, một tiếng gõ cửa vang lên.

Ngoài cửa có người nhẹ nhàng nói bằng tiếng Anh: “Tiên sinh Andre đã đồng ý cho cô gái mượn phòng tắm rồi. Những người đàn ông xung quanh đã được sai qua phòng bên, ngài có ba giờ có thể tự do sử dụng phòng tắm. Theo nhu cầu của ngài —— quần áo để thay cũng đã được chuẩn bị.”

La Văn nghe xong, đột nhiên hạ thấp giọng hỏi: “Tiên sinh Andre này có họ không?”

“Có. Là Crawford ở bờ Đông.”

“Craw ——”

“Crawford thì có là gì? Trên thuyền này còn có mười mấy tên quỷ da trắng cay nghiệt họ Muhlenberg kìa.”

https://thuviensach.vn

Người đàn bà bị cái họ người Mỹ gốc Đức chuyên bài trừ người Hoa nổi tiếng này dọa sợ tới nỗi tắt tiếng, “Vậy bác sĩ khẩu âm nước Đức đó, sợ cũng là bác sĩ gia đình của Muhlenberg…”

“Tôi đã nói với bọn họ rồi, cô gái Mộng Khanh bị nổi mụn này là con gái nông thôn năm xưa bà về Quảng Đông thành thân. Bà không đi cùng với nó, chẳng lẽ để một tú bà nổi tiếng ở phố người Hoa là tôi tự chui đầu vào lưới?”

Người đàn bà tên là La Văn không lên tiếng.

Ả tú bà này có cổ dài, dùng thứ tiếng Anh bồi bập bẹ cao giọng đáp lại: “Cô ta đang ngủ. Ngủ sâu giấc lắm. Đợi chút nhé tiên sinh, đợi một chút.”

Vừa nói, ánh mắt cay độc kia nhìn thẳng vào mớ đá quý đeo đầy hai tay, bà ta lập tức tháo vòng ngọc trên cổ tay mảnh khảnh của thiếu nữ tái nhợt kia. Song có dùng sức mấy cũng không tháo ra được.

Bà ta không tin quay đầu đi, dùng sức lực hai tay đồng thời kéo ra. Trong cửa sổ mạn tàu phản chiếu hình ảnh bóng mặt bên, trên chiếc bóng mặt bên ấy là đồ trang sức đầy đầu và một cái mũi ưng dữ dằn.

La Văn lạnh lùng liếc lấy, rồi bất ngờ hỏi: “Tôi đi với bà chuyến này, bà định chia cho tôi mấy phần đây?”

“Lấy tên bà cho một cô gái quá cảnh, có thể lấy được năm phần lời bán thân của cô ta —— Đừng vội, ngay cả tôi cũng chỉ lấy được hai phần thôi. Thuyền đến bến Kim Sơn chuyến này không thể so với năm trước được, cũng không tiện lợi bằng nhập cảnh từ Seattle*. Hải quan ở đảo Thiên Thần được thiết lập riêng vì người da vàng, dĩ nhiên ba phần này phải đút lót cho đám cảnh sát quỷ trắng. Bộ bà tưởng tiền dễ kiếm lắm hả?”

https://thuviensach.vn

(*Seattle: Thành phố cảng và là thành phố lớn nhất của bang Washington ở tây bắc nước Mỹ.)

Trong tình hình hôm nay, người da vàng muốn nhập cảnh từ đảo Thiên Thần ở San Francisco càng thêm khó khăn. Người vượt biên vào Mỹ chỉ có thể đến Seattle, sau đó lại đổi chuyến xe lửa quay về San Francisco. Nếu không phải đã đút lót nhiều cho người lái tàu và thủy thủ, thì mấy tên trai gái trung niên dẫn theo hai mươi mấy cô gái sẽ không bao giờ có cơ hội đặt chân lên bất cứ con tàu viễn dương nào.

May mà sau lưng tú bà Khương Tố có đường dây, gần như động đến nửa nhân vật có máu mặt ở phố người Hoa tại San Francisco. Không chỉ mua chuộc thủy thủ và lái tàu trên chiếc tàu sang trọng Santa Maria này, mà còn chạy chọt ở chỗ đại sứ quán Mỹ trú tại Quảng Đông, thậm chí còn đút lót thỏa đáng cho cảnh sát liên bang và hải quan ở đảo Thiên Thần.

La Văn im lặng một lúc, sau đó lại hỏi: “Tướng công cô ta mua cho cô ta vé tàu hạng nhất đi đến Vancouver, giờ bị bà lừa, bán tám mươi đồng bạc à?”

Tú bà bị bà vạch trần, vừa chột dạ vừa tức giận, giọng cao ba quãng: “Không thiếu phần của bà đâu!”

La Văn cười, “Đừng quên đấy.”

Suy nghĩ một hồi, lại cảnh cáo Khương Tố: “Tuy cô ta không biết chữ, nhưng bà vẫn nên lấy bức thư đó sớm đi, đỡ sau này nó tìm người biết chữ đọc hộ… Đường sắt nhanh gọn, tìm cách từ Kim Sơn đến Vancouver tìm phu quân của cô ta đi, cũng không phải chuyện gì khó khăn.”

Tú bà xem thường: “Nếu nó đọc hiểu lá thư này thì sẽ biết tướng công nó không cần nó. Cho dù đến Vancouver thì cũng không có đường đi, ở lại còn có miếng cơm.”

https://thuviensach.vn

Tiếng gõ cửa bên ngoài càng dồn dập.

“Tới đây.”

Cửa bật mở, La Văn cõng cô gái trên lưng, theo người làm do Andre Crawford phái đến đi ra ngoài.

Ba người băng qua hành lang u ám ở khoang hạng ba, đi đến trước thang máy lên xuống ở khoang thuyền.

Chờ một lúc, thang máy đã đến. Cửa mở, người đầu tiên đi ra là đôi trai gái da trắng ở khoang hạng nhất, chiều cao và vẻ bề ngoài của bọn họ vô cùng xuất chúng.

Lúc đi lướt qua vai, người đàn ông trẻ tuổi mặc áo len màu xanh đang nói về tin đồn thú vị ở Hương Cảng với người bạn đi cùng, khẩu âm nặng vùng Nevada.

“Đi xe với Andre tới quận Loan Tể, ba cô gái da vàng đến gần, nháy mắt quyến rũ với Andre.” Người đàn ông da trắng đổi sang tiếng Quảng Đông bắt chước giọng điệu phụ nữ, “ ‘Quan lớn à, gái Trung Quốc ngon lắm! Một hào nhìn một chút, hai hào ——’ ”

Cô gái da trắng cười không ngừng, “Sau đó thì sao?”

Người đàn ông không nói tiếp nữa, đột nhiên bước chân khựng lại, híp mắt nghiêng đầu nhìn sang.

Cô gái kia cũng quay đầu nhìn theo ánh mắt anh ta, lẩm bẩm nói: “Tôi nhìn nhầm hả. Đó không phải là người làm của Andre sao? Vì sao lại đi cùng với người Trung Quốc.”

Cũng trong khoảnh khắc đó, mí mắt Hoài Chân khẽ động, cô nhướn mày chậm rãi mở mắt ra, nhìn sang chỗ có tiếng nói.

https://thuviensach.vn

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, cô chỉ kịp thấy một bóng dáng thon dài từ khe hở kia, rồi sau đó chậm rãi lắc lư đi lên trên.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Santa Maria (2)

Thang máy gỗ bốn phía ốp thủy tinh nặng nề chạy lên, cửa thang máy lần nữa bật mở, thế giới trong khoang thuyền hạng nhất vô cùng yên tĩnh. Người hầu dẫn hai người kia vào một gian phòng rộng rãi, dặn dò xong xuôi hết mọi chuyện rồi lui ra ngoài, để dành thời gian còn lại cho cặp "mẹ con" này.

Lửa trong lò sưởi cháy tí tách, khiến khoang hạng nhất trở nên ấm áp lạ thường giữa trời đông giá rét.

La Văn cõng cô đi vào phòng tắm rồi đặt xuống băng ghế thấp trong phòng, đến bồn tắm xả đầy nước nóng.

Quay đầu lại định cởi quần áo cho cô, nhưng vừa chạm vào người thì mu bàn tay đã bị hai bàn tay lạnh băng chụp lấy.

Ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt kia đang nhìn thẳng vào bà ta, cánh môi giật giật nhưng lực trên tay không hề nhẹ, cô thấp giọng đáp: "Để tôi."

Cơ thể đã ấm áp lên, cơn buồn ngủ đã bay đi hết. Lời này cũng vừa khéo hợp ý La Văn, "Vậy tôi ra ngoài chợp mắt, nếu có chuyện thì cứ gọi một tiếng là được."

***

Thấy cửa khép lại, cuối cùng Hoài Chân cũng thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Đáng ra năm nay cô đang là sinh viên năm hai. Tám giờ tối, cô đạp xe đi mua thức ăn, trên đường quay về đại học công nghệ Hamburg thì bị một gã tị nạn đập ngất rồi kéo vào trong rừng cây.

Đến khi tỉnh lại thì cô đã nằm trên con tàu sang trọng chạy trên Thái Bình Dương, trở thành nàng dâu Quảng Đông Mộng Khanh không biết chữ.

Lúc bác sĩ người Đức kia đi lên là cô đã tỉnh rồi, đúng lúc tỉnh dậy thì nghe thấy La Văn và tú bà nói chuyện với nhau, cơ thể này vốn như tàu lá héo, vậy là cô bèn dứt khoát tiếp tục giả chết. Nghe giọng của tú bà thì vị kim chủ họ Hồng muốn mua mình để làm vợ cho con trai thứ sáu kia, hình như là người có mặt mũi trên phố người Hoa?

Nghĩ tới đây, trái tim cô lập tức rơi xuống đáy cốc.

Hoài Chân xoa tay, rút một lá thư ở vạt áo ra. Nhìn mấy lần cả mặt trước mặt sau, nhưng chẳng thấy dấu bưu điện hay địa chỉ đâu. Tháo lớp bọc bằng vải lụa ra, cô lật lui lật tới, cũng không còn gì thêm.

Cô không ngờ mình lại rơi vào cục diện này. Quay đầu là đường chết, nhưng đi về phía trước thì không biết đường đi có thông không.

Bác sĩ người Đức kia nói trên người cô có bọ chét, nghĩ đến đây, cô lập tức cảm thấy cả người dính dấp nổi da gà, ngứa ngáy khó chịu. Cô bèn cầm xấp quần áo chỉnh chu đặt qua một bên, rồi đặt thư lên trên cùng; cạnh bồn tắm có một cục xà bông Lux sạch sẽ, ngửi vào rất có hương vị cổ xưa, trong nháy mắt đưa cô quay về cuối thế kỷ hai mươi lúc mới chào đời…

Tắm rửa sạch sẽ, một lớp bẩn mỏng đọng lại trên mặt nước trong bồn. Cơ thể đã nhẹ đi nhiều, cô lại bất giác đỏ mặt thay nguyên chủ —— đã bao lâu chưa tắm mà có thể bẩn đến mức này? Cầm bàn chải chùi sạch sẽ bồn tắm, lại dội thêm ba lần nữa, lúc này mới xả đầy nước, cầm lấy chiếc áo tím

https://thuviensach.vn

ở bên cạnh lên. Áng chừng sức nặng quần áo, nặng chừng năm sáu cân, là một thứ khá đáng tiền đây.

Ngâm quần áo vào trong nước ấm đầy bọt xà bông, làm xong xuôi mọi việc, cô mới dùng khăn lông quấn tóc, người trần truồng ngồi trên thành bồn cầm thư lên đọc.

Kiểu chữ Âu Dương Tuân kỳ lạ, giữa những hàng chữ nhẹ nhàng như nước chảy lại không che lấp được tình ý ——

Mộng Khanh, ái thê của anh:

Lần trước phụ thân gửi thư sang đã báo cho anh biết chuyện trong nhà em rồi. Nếu không phải phụ thân gửi thư đến, anh cũng không biết thì ra người thôn Thanh Viễn lại hiểu nhầm anh thoái hôn, nhất định sẽ phụ em. Mẫu thân em đã qua đời, phụ thân tin vào lời đồn, muốn gả cho em người khác; anh trai chị dâu lại bá đạo, có lẽ cái nhà đó không yên nổi được nữa. Chỗ anh nhiều chuyện quả thật không thể phân thân được, dù có thể về nước thì đi đường cũng mất ít nhất hơn một tháng, sợ sẽ để lỡ cơ hội tốt, vì thế anh đã gửi một bức điện báo cho anh trai và chị dâu, xin bọn họ đón em vào cửa trước. Nhà họ Ôn làm buôn bán mấy đời, phụ thân cùng các anh các chị chưa bao giờ đọc sách, để cô dâu phải bái đường với chim muông đúng là hoang đường vớ vẩn, tuy là kế bất đắc dĩ, nhưng quả thật đã khiến em phải ấm ức rồi. Người ngoài nghe được, ắt hẳn sẽ cho rằng em bị dồn vào đường cùng nên đến nhờ cậy nhà họ Ôn, làm con dâu cho phụ thân mẫu thân, làm tròn đạo hiếu thay người xa quê là anh, chứ không phải vợ chồng thật sự. Bây giờ Vancouver đã cho phép thương lái người Hoa đưa gia quyến đến đây, cho nên anh đã tự chủ trương, mua cho em một tấm vé tàu thủy ngày mười một. Vé tàu đã nhờ bên Thông Tế Long lo liệu, chỉ cần sáng sớm ngày mười một em đến bến tàu Sán Đầu lấy là được. Em còn trẻ, anh đã xin mẫu thân tìm cho em một người hầu thỏa đáng để chăm nom trong chuyến đi tới.

https://thuviensach.vn

Anh hai sắp đến Hương Cảng buôn bán, tháng ba này sẽ xuất cảng với hai chị dâu, có lẽ sẽ đón cha mẹ đến ở. Nếu em thật sự không muốn gặp anh nữa thì có thể theo anh chị dâu đến Hương Cảng, như thế anh cũng có thể thường xuyên gọi điện thoại về cho em.

Có điều Vancouver là một nơi tốt. Tuy nằm ở phương Bắc song khí hậu lại rất dễ chịu. Mùa đông lạnh hơn Anh Đức, nhưng mùa hè lại mát mẻ hơn. Ở đây có đàn ông đàn bà da trắng cao to, cùng đồ ngon và áo quần đẹp, không có binh lính càn quấy và tham quan ô lại. Tại đây mọi người bình đẳng với nhau, bách tính và tư bản đều hạnh phúc như nhau. Ở nơi này có rất nhiều người Trung Quốc, không như người Mỹ ở bờ Tây luôn bài xích người Hoa.

Anh rất hy vọng em có thể đến đây xem. Em không biết chữ, nếu em đến, anh sẽ dạy em từng bước một, phải biết chữ Hán, cũng học được chút tiếng Anh. Đừng sợ, em chỉ mới mười lăm, ở trường học bên này có rất nhiều học sinh bằng tuổi em, em học xong ở chỗ anh thì có thể đến trường đi học như các cô ấy.

Lần trước gặp em đã là tháng giêng năm ngoái. Tuy mùa đông Thanh Viễn không quá lạnh, nhưng hôm đó trời mưa, em chỉ mặc mỗi chiếc áo trắng mỏng manh, đứng thẳng dưới mái hiên nhà. Anh cởi áo khoác phủ lên người em, chiếc áo khoác màu đen kia gần như ôm trọn lấy em, vô cùng đáng yêu. Em lập tức đỏ mặt, quay đầu đưa lưng về phía anh, tay siết chặt đôi giày thêu màu đỏ. Lúc đó trong đầu anh đã nghĩ, không biết em có đi đôi giày ấy gả cho anh không.

Ngẫm nghĩ lại, khi ấy em vẫn đang là hôn thê của anh. Hơn một năm xa cách, giờ em đã là cô vợ trẻ của Ôn Mạnh Băng anh.

Mộng Khanh, em có biết, giờ đây em đã là họ Ôn?

Chẩm Lương, ngày mồng bảy tháng mười một.

https://thuviensach.vn

***

Bồn tắm bằng đồng màu vàng nằm cạnh cửa sổ khép kín. Ngoài cửa mưa rơi ào ào, hạt mưa đập xuống cửa sổ thủy tinh kêu lộp bộp, thế giới ngoài đấy đen kịt một vùng.

Hoài Chân ngồi trên bồn tắm, đọc lá thư này bốn năm lần, cho đến khi hơi nước bốc lên dần ngưng tụ, nhiệt độ trong buồng tắm cũng giảm xuống hai ba độ. Cô run bắn lên, đầu óc tỉnh táo hơn.

Nước Mỹ vẫn đang ở trong thời đại bài trừ người Hoa, như vậy nhất định hiện tại là trước năm 1943 xóa bỏ dự luật "bài Hoa".

Con tàu du lịch băng qua Thái Bình Dương từ Viễn Đông đến bờ biển phía tây nước Mỹ một cách thuận buồm xuôi gió, chứng tỏ chiến tranh chưa bùng nổ —— chí ít là chiến tranh Thái Bình Dương chưa bắt đầu, cho nên vẫn chưa đến năm 1941.

Có phụ nữ hợp pháp hôn nhân có thể nhập cảnh Canada và Mỹ, vậy chắc chắn là sau năm 1924 khi công bố "Đạo luật Di Trú".

Vạch thời gian có thể xác định rơi vào giữa năm 1924 và năm 1941.

Hoài Chân lập tức buồn thiu. Buồn thật sự.

Đây… lại là thời kỳ bốn bề bất ổn.

Niên đại như vậy thì sống ở đâu sẽ dễ chịu hơn đây?

Hoài Chân nhìn chăm chú vào bức thư, đầu như căng ra.

Anh bạn à, chí ít anh cũng phải để lại thông tin địa chỉ hay cách thức liên lạc trong thư chứ, không phải vẫn tốt hơn là một bức thư tín toàn tình ý này à?

https://thuviensach.vn

Xem đi, lạc vợ rồi đấy, lần này khỏi tìm về được nữa.

Cô cẩn thận gấp thư lại bỏ vào phong bì như cũ, đặt trước bàn trang điểm bằng đồng khô ráo; vớt bộ quần áo nặng nề trong nước ra, xả nước làm sạch quần áo và bồn tắm, khó nhọc vắt khô quần áo rồi treo lên lan can sắt ở sau cửa.

Đang định mở cửa buồng tắm lấy đồ trên ghế ở bên ngoài, thì bất chợt nghe thấy tiếng động.

Hình như có người muốn xông vào.

Người hầu hoảng hốt: "… Tiên sinh Andre nói với tôi đã mời mấy người đến phòng khách rồi mà, vì sao lại đột nhiên quay về?"

"Ha. Tiên sinh Andre của chúng ta đúng là chứa chấp người da vàng thật rồi." Người đến lên tiếng hỏi: "Ai cho phép bà đến đây?"

Nửa câu sau là nói với La Văn. Ngữ khí rất nặng, là khẩu âm Nevada.

Hầu gái đáp: "Là tiên sinh Andre cho…"

"Nếu muốn bị đuổi việc ngay thì cứ trả lời thay bà ta tiếp đi."

"Xin lỗi tiên sinh." Hầu gái không lên tiếng nữa.

"Bà tên gì?

"La Văn, Kwai."

Kwai không biết là họ gì, chắc là họ chồng.

"Người Trung Quốc?"

"Đúng thế —— gốc Hoa."

https://thuviensach.vn

“Vì sao lại đến đây?”

“Con, con gái tôi bị bọ chét, cần mượn phòng tắm tắm…”

Hoài Chân chỉ mới mặc chiếc quần lót sạch sẽ đi mượn vào, nghe La Văn trả lời như thế thì cô lập tức thầm kêu không xong rồi, nhanh chóng chặn người lại ở sau cửa, kéo lấy áo khoác sạch sẽ treo ở móc xích bên ngoài qua khe cửa.

Người kia rất nhạy bén, vừa nghe thấy động tĩnh thì ngay tức khắc xoay đầu lại.

Hầu gái kinh hãi, đuổi lên trước nói: “Tiên sinh, anh không thể vào được, như vậy quá thất lễ…”

Liếc một cái qua khe cửa, một bóng người đã sải bước đi vào, đứng ngoài buồng tắm.

Trong khoảnh khắc ngón tay Hoài Chân vừa chạm vào đồ lót mềm mại, thì lập tức nó trượt khỏi tay cô.

Biết lúc này đã chậm, cô nhanh chóng rụt tay về, đè chặt lên cửa buồng tắm, lập tức đụng phải lực đẩy mạnh mẽ ở bên ngoài.

“Rầm ——” một tiếng vang lớn, cô thoăn thoắt gài chốt, dựa lưng vào cửa buồng tắm chưa kịp hoàn hồn.

Chỉ suýt nữa thôi là cánh cửa này đã không có cơ hội khép lại rồi.

Áo khoác lẫn áo ngực đều nằm trong tay người đàn ông ở bên ngoài, lúc này trên người cô chỉ có độc mỗi chiếc quần lót màu trắng.

Khe hở thông khí ở dưới cửa bị che khuất ánh sáng. Từ nơi đó, cô nhìn thấy một đôi chân màu nâu dừng lại trên đệm trước cửa. Cách một bức

https://thuviensach.vn

tường, người kia như dùng sự nhẫn nại cuối cùng ra lệnh: “Mở cửa, ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Santa Maria (3)

Nghe thấy giọng nam trung trầm thấp kia, Hoài Chân bất chợt nghĩ, đây có phải là người da trắng đã nhại giọng Quảng Đông ở ngoài thang máy không?

Hoài Chân mơ hồ nhớ lại, hình như La Văn nói Mộng Khanh không biết tiếng phổ thông và tiếng Anh.

Trong lúc do dự, đúng như dự đoán, người ngoài cửa dùng tiếng Quảng vô cùng thân thiết nói: “Cho cô một phút.”

Người hầu thấp giọng nhắc nhở: “Cô gái này thật sự là bạn của tiên sinh Andre ——”

“Tôi không cho rằng Andre sẽ có bạn là nữ-da-vàng. Không nên có, và cũng không có khả năng.” Anh ta bình tĩnh tuyên bố thay Andre, sau đó quay đầu lại, thay đổi ngôn ngữ vô cùng tự nhiên, giọng điệu rất gắt gỏng: “Cô đang đợi ai ôm cô về khoang hạng ba hả? Hết một phút mà không ra thì đừng trách tôi gọi bảo vệ trên thuyền mời cô ra.”

Hoài Chân dỏng tai lắng nghe xem La Văn có đáp không.

La Văn không lên tiếng, chứng minh người ngoài cửa không dễ trêu chọc.

Cô đành nhặt nhạnh một chữ trong vốn tiếng Quảng nghèo nàn thiếu thốn của mình, đáp lại —— “Được”.

https://thuviensach.vn

Rồi Hoài Chân lấy bộ quần áo ướt nhẹp trên lan can xuống, từ từ mặc vào.

Quần áo dính nước phát ra âm thanh sột soạt, người bên ngoài cũng nghe rõ.

Người hầu nói, “Tiên sinh…”

Giọng người da trắng rất thờ ơ: “Chuyện này không liên quan gì đến tôi.”

Quần áo dính chặt vào người Hoài Chân, cô cúi đầu kéo sửa rồi đẩy cửa bước ra.

Cửa “két” một tiếng, La Văn và người hầu ngẩng đầu lên, đồng thời ngạc nhiên ra mặt.

Người đàn ông trẻ tuổi không thấy cô. Dáng người cao ráo đứng nơi đó, ngón tay dài vạch qua áo sơ mi màu xanh lơ và quần ka-ki màu trắng; anh ta cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ quả quýt trong bàn tay kia, chuỗi xích kim loại màu vàng rũ xuống, cực kỳ hợp với cánh tay rắn chắc và thân hình cao lớn kia, không khác gì một pho tượng Hy Lạp.

Người hầu thấp giọng gọi: “Sir Ceasar?”

Cái tên Ceasar này, không giống phát âm tiếng Anh, cũng không biết là ngôn ngữ gì, chỉ biết là rất gần với chữ “Tây Trạch”*.

(*Tây Trạch phát âm là /xī zé/, đọc gần giống cái tên Ceasar.)

Anh không đáp lại mà chỉ nhìn đồng hồ một cách chăm chú đến xuất thần. Lúc này Hoài Chân mới có cơ hội quan sát anh.

Caesar chỉ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi. Đường nét cường tráng, ngũ quan lạnh lùng, da trắng tới mức không có sắc máu, đôi môi mỏng

https://thuviensach.vn

càng thêm mấy phần cay nghiệt, là tướng mạo điển hình của chủng tộc Aryan* tâm sự nặng nề. Nếu không phải vì tóc và con ngươi của anh có màu đen, thì có khi đã bị bắt đến Đức sung vào Đội cận vệ rồi. Dưới ánh đèn hoàng hôn, áo sơ mi xanh đen và áo khoác len màu xanh lam trên người trông có vẻ âm u, càng làm nổi bật nét uy nghiêm trên gương mặt kia. Tuy vẻ mặt khá âm trầm song lại có cảm giác trẻ trung tuấn tú khó nói thành lời, khiến người ta chỉ muốn bóp một cái.

(*Vào cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20 người Aryan cổ đại mới được Đức Quốc xã xem là tổ tiên của người Đức hoặc người Bắc Âu. Chủ nghĩa quốc xã Đức đã nâng lý thuyết "chủng tộc Aryan" lên đến mức cực kỳ phản động: "Chủng tộc Aryan là chủng tộc thượng đẳng có quyền thống trị thế giới".)

Người da trắng này có ba phần khí chất phương Đông quen thuộc, quả đúng là hiếm thấy. Hoài Chân rất muốn mua một bộ lens mắt màu xanh và thuốc nhuộm màu vàng tặng cho anh ta.

Nghĩ đến đây, Hoài Chân mím môi kìm nén nụ cười.

Ngay trong chớp mắt đó, cô cảm thấy con ngươi màu đen kia khẽ động, lướt qua mặt cô.

Cô lập tức cụp mắt nhìn chòng chọc tấm thảm, chậm rãi dịch về sau.

Anh ta nhướn mày, vẻ mặt buồn cười.

Mọi người cũng đồng loạt nhìn sang theo ánh mắt anh ta. Thì ra trên thảm đỏ có một nhóm dấu vết màu đậm, từ cửa phòng tắm kéo dài đến dưới chân Hoài Chân.

Ceasar quay đầu đi, lễ phép mỉm cười dùng tiếng Anh nhẹ nhàng hỏi La Văn: "Tôi đoán bà có tư chất di trú(1). Bà đã đến đây bao nhiêu năm rồi?"

https://thuviensach.vn

“Tôi là người Hoa sinh ra ở nước ngoài.” La Văn cúi đầu.

“Chồng bà… là cha của cô ta?”

“Đúng thế.”

Ceasar hiểu ra, khẽ mỉm cười, “Vậy các người kiếm được bao nhiêu tiền từ cô ta?”

La Văn cúi đầu, “Sir, we are a respectable family.” (Tiên sinh, chúng tôi là gia đình đứng đắn.)

“Thế để tôi đổi cách nói. Loại con gái trẻ không bó chân như cô ta thì có thể bán được bao nhiêu đô la?”

Hoài Chân nhanh nhảu, lặp lại câu tiếng Anh kia thay La Văn.

“Sir, we are a respectable family.”

Tiếng Anh của cô cũng không tốt lắm, phát âm chỉ dừng lại ở mức đủ thi vào đại học, giọng rất nặng, là kiểu Trung Hoa học vẹt điển hình.

Ceasar sửng sốt, *cạch* một tiếng gập đồng hồ quả quýt lại: “Con gái bà nói tiếng Anh.”

La Văn kinh ngạc khó hiểu nhìn vào gò má Hoài Chân, như thể muốn nhớ lại nhất cử nhất trong quá trình chung đụng vừa qua với cô gái nông thôn này.

Ceasar mỉm cười: “Nhìn bà có vẻ không biết con gái mình lắm?”

Hoài Chân cũng ngẩng đầu, nhìn sang bà ta.

Trong nháy mắt bốn mắt chạm nhau, La Văn ngoảnh đầu đi, ngay sau đó nói một cách chắc nịch: “Không, con bé không biết. Con bé chưa từng

https://thuviensach.vn

đi học.”

Cô biết nước Mỹ thường xuyên sửa đổi đạo luật về vấn đề người Trung Quốc nhập cảnh theo từng ngày, đổi tới đổi lui, càng đổi càng nghiêm ngặt. Hễ nhập cảnh vào Mỹ thì khi chụp ảnh hộ chiếu phải viết một bản “Tuyên thệ Di trú” ở đại sứ quán, đến lúc nhập cảnh vào Mỹ, hải quan sẽ tiến hành kiểm tra theo thứ tự.

Chắc hẳn tú bà đã chuẩn bị sẵn bản “Tuyên thệ Di trú” cho cô rồi. Nếu cô thay đổi tác phong thì tất cả các vấn đề mà La Văn trả lời Ceasar hay hải quan San Francisco có liên quan đến “con gái” bà ta, sẽ trái ngược lại với nội dung trong “Tuyên thệ Di trú” đã ký ở đại sứ quán Mỹ ở Quảng Đông một tháng trước.

Nên cô mới lặp lại câu tiếng Anh kia, cẩn thận dò xét phản ứng của La Văn.

Nhưng La Văn chỉ trả lời lại bằng cách bóp cổ tay Hoài Chân.

Cô chỉ hận mình chuyển kiếp vào lúc không thỏa đáng, không thể đến sớm hơn, nếu đến sớm thì cô sẽ không để bọn họ nhìn thấu tính tình của Mộng Khanh; hoặc nếu đến sớm hơn nữa, sẽ không để Mộng Khanh gặp ả tú bà kia ở bến tàu.

“Học cũng nhanh đấy. Thông minh lắm.” Lúc này Ceasar mới chịu quay sang nhìn cô, nhưng lại không giống đang nhìn một người mà trông như nhìn một món đồ. Sau đó anh ta không nặng không nhẹ nói với La Văn: “Bà nên đưa cô ta đi học đi.”

“Chúng tôi không phải nhà giàu.”

“Nên bà mới cần cô ta mang lại chút tài sản cho mình.”

https://thuviensach.vn

"…" La Văn phản ứng không hề chậm, "Tiên sinh, dĩ nhiên hai cô con gái của tôi là tài sản quý báu nhất rồi."

Ceasar nhìn bà ta chằm chằm, chậm rãi mỉm cười, "Người Trung Quốc cũng thông minh nhỉ."

Anh ta đang cười, nhưng lại càng để lộ sự lạnh lẽo.

La Văn vẫn cúi đầu, hỏi, "Tiên sinh, con gái tôi đang bị bệnh, lại phải mặc đồ ướt. Bây giờ chúng tôi đã có thể đi được chưa?"

Đột nhiên lúc này trên nắm đấm trên cửa vang lên, cửa mở ra, một bóng người cao to đi vào.

"Ceasar! Sao cậu ——?" Một tiếng này mang theo tức giận, "Đột nhiên trở lại?"

Người hầu gọi một tiếng "tiên sinh Andre" rồi cung kính lùi ra một bên.

Ceasar quay đầu lại, cười nói: "Òa, đúng lúc lắm. Lại đây Andre, giới thiệu cho anh trai của vị hôn thê của anh biết xem nào, cô gái không mặc quần áo trong phòng anh là ai? Hình như tôi chưa thấy bao giờ."

Andre thoạt nhìn hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, có lẽ còn trẻ hơn nữa, dù gì nhìn bề ngoài của người da trắng thì cũng khó mà đoán được tuổi. Là một quý ông tóc vàng mắt xanh điển hình, mặt mũi cũng đằm hơn Ceasar nhiều. Áo khoác âu phục ướt sũng, có thể thấy rõ là đã đứng trên boong dưới trời mưa gió một lúc.

Anh ta rảo bước đi đến cạnh Ceasar, đưa tay giật lấy, "Đưa quần áo cho tôi."

https://thuviensach.vn

Thân thủ của Ceasar rất nhanh. Anh ta lập tức né người đi, ngồi xuống tay vịn salon, giơ tay lên cười nói: “Đây là quần áo của em gái anh, không phải là quần áo của Catherine. Anh giấu Catherine chuyện này, có nên giải thích với con bé không?”

“Quan hệ giữa người với người, có lúc tâm ý tương thông hơn xa miệng lưỡi tranh thua, có lúc vế sau sẽ khiến mọi chuyện trở nên tệ hại hơn. Hơn nữa,” Andre dừng lại rồi nói tiếp, “Không-có-quần-áo-mặc, chứ không phải là không mặc quần áo. Tôi chưa bao giờ biết tiếng Anh của cậu lại kém cỏi đến vậy.”

“Anh vẫn luôn biết tiếng Anh của tôi rất kém mà.” Ceasar lại đổi sang khẩu âm Nevada vô cùng khoa trương, không chịu buông tha: “Vậy rốt cuộc cô ta là ai?”

“Không phải ai cả.”

Bỗng từ đằng xa bên ngoài truyền đến tiếng phụ nữ cười nói, hình như là người cả hai đều biết.

“Trước khi con bé chưa vào làm lớn chuyện lên, anh có muốn giải thích không? Nhất định tôi sẽ che giấu cho anh.”

“Ceasar.” Andre hạ giọng: “Please ——”

Lúc này Ceasar mới miễn cưỡng cho qua, giơ quần áo nữ trong tay lên, nở nụ cười rất thiếu đòn.

Andre sầm mặt cướp lấy. Đáng tiếc vị trí bắt quá thấp nên làm rơi một chiếc áo vừa ngắn vừa nhỏ…

Nịt ngực màu trắng bằng vải bông lẻ loi treo trên ngón út của Ceasar, xoay tròn như đang thị uy.

https://thuviensach.vn

Hai mắt Ceasar sáng rực lên, “Andre à, anh rất là, chu đáo đấy.”

“…” Hoài Chân đau đầu. Đây là chuyện gì thế này?

Im lặng một lúc, một lần nữa Andre cướp lấy nịt ngực từ tay anh ta.

Ceasar cười “phì” một tiếng.

Andre đưa quần áo đến trước mặt Hoài Chân, dùng tiếng Anh nói: “Cầm quần áo về thay đi. Xin lỗi tôi không thể tiễn hai người được, xin lỗi.”

Dù sao bộ đồ trên người Hoài Chân cũng đã ướt. Dày vò lui tới, có ý tốt lại thành gây rắc rối cho người ta.

Cô không nhận quần áo, chỉ lắc đầu rồi nói “cám ơn” bằng tiếng Quảng.

Trong nháy mắt người hầu kéo cửa ra, đúng lúc chạm mặt một cô gái da trắng cao gầy, tóc màu vàng kim.

“Rượu Kakhetian và Brandi đã được đưa đến, người này vừa đến thì người kia lại chuồn mất. Không biết ngày mai sau khi cập bến, có thể lại uống rượu ở bên ngoài như vậy không nữa.”

Cô gái da trắng quở trách đi vào rồi đột ngột sững sờ, nhìn Hoài Chân một lượt từ trên xuống dưới.

Chiều cao bằng 9 đầu người, trong chớp mắt đối mặt với nhau chỉ trong gang tấc. Hoài Chân khẽ ngẩng đầu lên, cảm thấy mình đứng trước mặt cô ấy không khác gì hình nhân vật chibi.

Hai người nhường nhau, cô gái nghiêng người đi vào, mặt mày trông rất mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Nhân lúc trước khi cô ấy hoàn hồn, La Văn và Hoài Chân lật đật đi ra.

Đúng lúc Ceasar ló đầu ra, khóe môi nhếch lên, giọng điệu rất kiểu cách: “Hy vọng ngày mai cô có thể thuận lợi đi lại ở trạm di trú trên đảo Thiên Thần, cô gái Trung Quốc xinh xắn à.”

Cửa còn chưa khép lại, tiếng nói chuyện bên trong vang ra ngoài hành lang.

Trong giọng của cô gái kia có nét nào đó ngây thơ: “Bọn họ là ai thế?”

Ceasar uể oải đáp thay em rể: “Không ai cả.”

“Em chỉ là —— vì sao lại có… ừm… người da vàng ở đây?”

“Bởi vì từ trước đến nay Andre của chúng ta luôn thân thiện với người da vàng mà.”

“Được rồi. Em không hiểu lắm. Có điều từ nhỏ đã nghe trưởng bối nói, có lúc nơi có người da vàng sẽ khiến người ta không sảng khoái. Vừa xảy ra chuyện gì vậy? Em thấy trông hai anh có vẻ không vui lắm.”

“Bọn anh đang bàn luận vấn đề ‘Không-có-quần-áo-mặc, chứ không phải là không mặc quần áo’.”

“Hả?”

“Không có gì đâu Catherine. Andre hưởng nền giáo dục kiểu Anh, khăng khăng cho rằng tiếng Anh của anh cực-kỳ-tệ. Anh ta rất thích chỉnh sửa lỗi sai ngữ pháp của anh.”

“Lần nào Ceasar gặp người không thích cũng sẽ nói với giọng điệu như vậy, tỏ vẻ bản thân giống như thằng nhãi bờ Tây cáu kỉnh. Hồi nhỏ em cũng tưởng vì trước hai tuổi anh ấy lớn lên ở Hương Cảng với bố, nên hành động mới bất thường như vậy…” Cười khanh khách xong, Catherine hờn

https://thuviensach.vn

dỗi nói, “Vừa bị dầm mưa xong, em muốn đến quầy bar uống rượu Soju, hai người các anh ai đi với em đây?”

…

Hoài Chân đi theo sau lưng La Văn, hai người một trước một sau lặng lẽ bước vào thang máy.

Cửa thang máy khép lại, tiếng nói chuyện cũng dần dần biến mất.

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn chăm chú con số màu đỏ trong thang máy, từ số “3” nhảy sang số “2”.

Lúc này trong radio đang phát bằng tiếng Anh khoan thai: “… Bây giờ là mười giờ đêm theo giờ địa phương, bốn giờ sáng ngày mai con tàu Santa Maria sẽ cập bến đảo Thiên Thần, trong thời gian còn lại của cuộc hành trình, quầy rượu Âu Mỹ và phòng tắm phương Đông sẽ mở cửa 24 giờ, trạm báo tự tổ chức có những tin tức mới nhất trong ngày… Đêm đến sẽ có sóng gió nhẹ, đến lúc đó, cách năm phút một lần còi ở mũi tàu sẽ phát ra cảnh báo, xin đừng hoảng sợ…”

Hoài Chân ngáp một cái.

Có lẽ chuyện tốt duy nhất trong giây phút xuyên không quan trọng này là không cần sợ chênh lệch thời gian.

—

Chú thích của tác giả:

Mộng Khanh chỉ biết nói tiếng Quảng Đông. Mà một trong những tiêu chuẩn để hải quan San Francisco xác định xem cô gái này có bị lừa bán hay không: là cô ấy có nói tiếng Quảng không. Vì bọn buôn người chủ yếu hoạt động ở duyên hải Quảng Đông, Phúc Kiến.

https://thuviensach.vn

Về vấn đề ngoại quốc di trú, có một bộ phận (ví dụ như người Hoa) cả đời không thể trở thành công dân Mỹ được. Nhưng con của bọn họ -người ngoại quốc ra đời trên đất Mỹ thì sẽ được công nhận là công dân. Đạo luật Cable năm 1922 được ban hành ở một số bang ở Hoa Kỳ có quy định "phụ nữ (bất luận có phải là công dân nước Mỹ hay không) gả cho một người ngoại quốc không thể trở thành công dân nước Mỹ thì sẽ mất quyền công dân." —— giải đáp câu hỏi Ceasar hỏi La Văn.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Santa Maria (4)

Nếu không phải mới ba giờ sáng mà người đàn bà kia đã đến tìm tú bà, thì đáng lẽ Hoài Chân đã được đánh một giấc say sưa rồi. Giọng người đàn bà kia vừa nhẹ lại nhỏ, trong tiếng tàu và tiếng sóng vỗ, giọng của cô ta như âm nữ cao độc nhất trong ca kịch nam trầm, không thể nào bỏ qua.

Vừa đi đến đã nghe thấy cô ta nói, “Trái lại phàm tục bọn tôi muốn xem xem là thần tiên phương nào mà được ở hắn phòng riêng trong khoang hạng ba.”

Khương Tố bèn cười: “Chao ôi, cô được ông chủ người da trắng Texas Mexico đào dầu hỏa bao, ở khoang hạng nhất của ông ta không thoải mái, lại nhớ thương căn phòng hạng ba với giá mười đồng này hả?”

“Ông chủ kia béo như heo lại mồ hôi nhễ nhại, còn bị hôi nách không khác gì mùi mỡ heo. Nếu biết người da trắng hôi đến thế, chẳng thà ngày trước theo Hồng gia giàu có kia rồi.”

Hai người kia vẫn tưởng cô đang ngủ, hoặc cho rằng Mộng Khanh không biết ngoại ngữ nên chỉ thấp giọng nói chuyện trên trời dưới đất.

Người phụ nữ này mặc váy xòe, ngồi xuống cuối giường của Hoài Chân, phe phẩy quạt xếp trong tay làm gió quạt thổi đến chỗ cô. Hoài Chân không ngủ thêm được nữa, dứt khoát nhắm mắt nghe câu được câu chăng, nhờ vậy mà hiểu được đôi ba lý do vì sao mình và người phụ nữ này lại đi đến đây.

https://thuviensach.vn

Từ khi đạo luật bài trừ người Hoa được ban bố vào năm 1882 cho đến nay, luật pháp nước Mỹ nghiêm cấm lấy người ngoại tộc, cũng cấm người Hoa kết hôn với những người da màu khác; đồng thời nghiêm khắc hạn chế công dân gốc Hoa đi du lịch. Cho nên đối với công dân gốc Hoa, đặc biệt là người Hoa sinh ở nước ngoài, bọn họ chỉ ccó một năm về nước gặp người thân. Phần lớn những người Hoa sinh ở nước ngoài sẽ về nước năm mười lăm mười sáu tuổi, để bà mối trong nước giới thiệu đối tượng, sau khi thành thân trong vòng một năm thì có thể dẫn theo người nhà về Mỹ. Nếu bỏ lỡ cơ hội tốt đó thì sự lựa chọn bạn đời của bọn họ chỉ có thể giới hạn trong hàng xóm láng giềng trên phố người Hoa hay một số ít du học sinh.

Hơn hai mươi năm trước Hồng Vạn Quân đã đến phố người Hoa, khi đó trong tay ông ta có một số tiền lớn, đúng lúc San Francisco gặp động đất và phố người Hoa có hỏa hoạn, ông ta lập tức quyên góp rất nhiều tài sản ròng, trùng tu hơn nửa số nhà bị thiêu cháy ở phố Sacramento cũ và Phố Đền Tianhou nhà gạch và bán rẻ cho các thương nhân cũ. Sau chuyện này, ai ai trên phố người Hoa cũng gọi ông ta một tiếng Hồng gia, mọi việc đều nhận được một phần tình của ông ta.

Ngày trước Hồng Vạn Quân buôn nha phiến mấy năm, làm chỗ dựa cho sòng bạc và nhà thổ, lúc đó mới biết Khương Tố; về sau nhà thổ, nha phiến và sòng bạc không còn hợp pháp nữa, phần lớn sản nghiệp này của Hồng Vạn Quân đều chuyển sang không công khai, bề ngoài thì mở một hội quán ở phố người Hoa, bán vé tàu cho người Hoa hay cho thuê côn đồ, đồng thời bảo đảm an ninh ở phố người Hoa. Hội quán Nhân Nghĩa và Hài Hòa cùng hoạt động song song, đến lúc đăng ký sát nhập thì đổi tên thành hội quán Nhân Hòa.

Đến nay thân thế của Hồng Vạn Quân vẫn còn là một bí ẩn chưa được giải đáp. Phần lớn người Trung Quốc năm xưa di cư đến phố người Hoa đều là con nhà nghèo sống trong cảnh chiến tranh lầm than hoặc đời sống khó khăn, bước vào đường cùng nên mới phải ra nước ngoài đào vàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng bọn họ không biết tiếng Quảng Đông, khép miệng mở miệng đều là giọng Bắc Kinh đặc sệt; tầm nhìn rộng rãi, làm người lại có tình có nghĩa, giơ tay nhấc chân đều có khí phái, tuyệt đối không phải là vật trong ao bình thường.

Năm người con đầu của Hồng Vạn Quân đều không phải là kẻ phàm phu tục tử. Chỉ có mỗi lão sáu Lương Sinh là không ra hồn, tướng tá đúng là xuất chúng, nhưng lại mải mê chè chén gái gú cờ bạc, không biết đã hại bao nhiêu mạng người trong tay. Vừa nghe thấy cái tên Hồng Lương Sinh là phố người Hoa đã sợ vỡ mật, mọi người tránh còn tránh không kịp. Hắn có bao nuôi vài ba cô gái, ai ai cũng xinh đẹp như hoa, thế mà về sau lại bị hắn làm nhục đến mức không còn ra hình người. Phàm là con gái nhà đàng hoàng đâu dám giao vào tay hắn? Hò hét quát tháo bốn năm năm, đến cái năm hắn hai mươi tuổi, rốt cuộc một tờ vé tàu đã tống cổ hắn về nước đi xem mặt. Vậy mà, đầu tiên là hắn dọa cho mấy bà mối đến cửa phải bỏ chạy, sau lại gây gổ với bà con láng giềng tới nỗi gà chó không yên. Về nước rồi, nhưng không những không thành thân được mà hành động còn liều lĩnh ngang ngược, khiến Hồng gia tức giận chỉ trong một năm đã già đi mấy tuổi.

Chỉ chớp mắt Hồng Lương Sinh đã hai mươi ba tuổi. Có câu nói nam nhi cần thành gia lập nghiệp thì mới biết tu thân dưỡng tính. Hồng gia bèn đến tìm Khương Tố, đưa một số tiền lớn nhờ bà ta về nước một chuyến, tìm giùm ông ta một cô gái tâm tư đơn thuần, xuất thân trong sạch. Tốt nhất là cô gái này không biết đọc, đến Tân Đại Lục này thì sẽ không nảy sinh tâm tư mới, biết điều an phận chịu sinh con, cam tâm tình nguyện làm con dâu phòng sáu của Hồng gia; và tốt nhất là không nên hỏi đến tâm địa gian xảo của tiểu tử kia, ít ghen tuông làm mình làm mẩy, bớt gây chuyện thị phi. Không chừng tiểu tử kia vui vẻ bò quanh người nó, vừa hay có thể hãm đi tính khí ngang ngược.

https://thuviensach.vn

Khương Tố nghe thế bèn nói: “Tôi sẽ về Quảng Đông Phúc Kiến một chuyến, những người tự nguyện về với tôi đều là mấy cô gái đã làm gì gì đó. Còn người xuất thân trong sạch, nếu muốn lừa lên con tàu tặc này thì không phải là cô tình tôi nguyện nữa rồi, mà là bắt cóc trắng trợn.”

Đến Lưỡng Quảng, Phúc Kiến lừa thiếu nữ bán đến phố người Hoa ở San Francisco vốn không phải là chuyện hiếm hoi. Ngày trước là xuất ngoại đào vàng, càng về sau là xây dựng đường sắt Thái Bình Dương, đa số những người xuất ngoại đến Mỹ đều là đàn ông tràn trề nhiệt huyết. Mà cách hữu hiệu nhất chính có thể thỏa mãn tỷ lệ mất cân bằng trai gái nghiêm trọng là gia tăng gái điếm và nhà thổ.

Năm xưa lương thực rau cải ở Quảng Đông không thể nào tự cung tự cấp, nhân công lại không kiếm được nhiều tiền, nếu trong nhà sinh quá nhiều con không nuôi nổi, vậy nếu chết đói trong nhà chết thì còn không bằng giao cho kẻ buôn người đưa ra khỏi biên giới, chí ít còn có thể có được một con đường sống.

Có nhu cầu tất có mua bán. Từ cơn sốt đãi vàng đến nay đã năm mươi năm, cái nghề buôn người này cũng như nhà thổ ở phố người Hoa đã trở thành nghề nghiệp cổ xưa. Năm xưa đa số bọn buôn người đều được các rạp hát nâng đỡ, nhưng về sau, hình thức kinh doanh này đã bị luật pháp nước Mỹ cấm cùng với khu đèn đỏ, chuyển sang hoạt động ngầm.

Buôn người cũng là nghề nghiệp lúc trước của Hồng Vạn Quân, nên lúc này với ông ta mà nói cũng không phải việc gì khó. Thế là ông ta tự mình ra mặt, thay Gương Tố đút lót ổn thỏa từ hải quan nước Mỹ cho đến Sán Đầu. Ngay cả thân thế của cô gái này cũng đã được chuẩn bị chu đáo. Vừa hay bà hàng xóm cũ trước kia có chết cũng không lui tới với Khương Tố là Quý La Văn gần đây đang túng thiếu, nhà họ Quý chỉ có một cô con gái, hay nói cách khác, bà ta có thể được dẫn theo một người nữa nhập cảnh…

https://thuviensach.vn

Mọi chuyện đã sẵn sàng, nhưng Khương Tố cùng tên lừa đảo tìm kiếm mấy tháng ở Lưỡng Quảng và Phúc Kiến mà vẫn không thể tìm được cơ hội đem về một "cô gái trong sạch" như Hồng gia yêu cầu.

Đúng lúc này lại để cho Khương Tố hỏi thăm được, năm ấy khi về nước xem mặt, Hồng Lương Sinh từng nhìn trúng một nàng đào kép tên Diệp Thùy Hồng. Hồng Lương Sinh không có thú vui tao nhã gì, nhưng lại rất thích hí khúc. Diệp Thùy Hồng này là một thanh y* nổi tiếng một thời ở kinh thành, một khúc "Tư Phàm" át chủ bài đã làm kinh động người xem. Sau không biết xảy ra biến cố gì mà bỏ nghề kịch, hai năm chưa từng lên sân khấu, những năm qua cũng không biết đã đi đâu, vậy mà vô tình để Hồng Lương Sinh thỉnh thoảng gặp cô ở Thượng Hải. Lúc đó Diệp Thùy Hồng đang có quan hệ vô cùng khắng khít với giáo sư dạy văn học Shakespeare ở đại học Nam Dương, nên không hề xem vị thiếu gia Hoa kiều không biết xấu hổ này ra gì. Hồng Lương Sinh khổ sở theo đuổi cô ta nửa năm, có thể nói là nếm nhiều mùi vị thất bại đến nhức đầu và làm trò cười cho thiên hạ. Tới lúc này hắn mới đi thuyền về nước, ôm hận quay về.

(*Thanh y: vai đào trong hí khúc.)

Khương Tố bèn hỏi thăm được tin tức chỗ ở của Diệp Thùy Hồng, một năm nay cô ấy đang làm trong gánh hát vô danh hát điệu Tây Bì* nhịp chậm ở Sa Diện, Quảng Châu. Khương Tố tìm được cô, ta nói rõ ra ý đồ, không biết vì cớ gì mà Diệp Thùy Hồng lập tức đồng ý.

(*Điệu Tây Bì: làn điệu trong ca kịch dân gian Trung Quốc, đệm với đàn nhị.)

Tuy nói Diệp Thùy Hồng này là người Hồng Lục thiếu cầu mà không được, nhưng lại không phải là cô gái trong sạch đơn thuần mà Hồng Vạn Quân muốn. Nhận tình người lớn như vậy, lại không thể làm chuyện tốt thay người ta, tóm lại lúc về không tiện ăn nói. Song có nàng đào kép Thùy Hồng này ắt hẳn sẽ làm Lục gia vui vẻ nhất thời, Hồng gia cũng biết bà đã

https://thuviensach.vn

bỏ ra một trăm hai mươi phần trăm sức lực, còn tốt hơn là tay trắng quay về.

Vậy mà khi sắp lên thuyền, Khương Tố cùng mấy tên buôn người đứng ở bến tàu, trùng hợp gặp phải cô gái Mộng Khanh đi cùng một vú già, đang loay hoay hỏi mọi người đọc giùm vé tàu cho mình.

Mộng Khanh mặt mũi thanh tú, vóc người thon nhỏ, không biết tiếng nước ngoài, tiếng Quảng Đông đậm chất quê mùa. Khương Tố chỉ cười nói với cô một câu: "Đó chính là con tàu đi San Francisco đấy. Bảo vú già nhà cô lên chiếm chỗ trước đi, rồi tôi sẽ hướng dẫn cô lên thuyền." Cô lập tức tin ngay. Quả thật dạo này chẳng còn thấy nhiều nha đầu đơn thuần dễ lừa như vậy, đây còn không phải là người Hồng gia muốn sao?

Chuyện này bà ta cũng do dự một vài hôm, không biết nên thương lượng với Diệp Thùy Hồng từ đâu, nói là đã có "ứng cử viên" khác cho con dâu nhà họ Hồng rồi.

May mà bà ta hên. Ngày đầu tiên lên tàu, lái tàu đến hỏi bà ta có biết một cô gái nào biết đàn hát không, trên tàu có một phú thương Mexico đào dầu hỏa thích nghe mấy thứ này, nếu có thì mời đến trong khoang tàu của gã ca hát. Trong thời gian hai tuần lễ, không biết phú thương kia đã chi bao nhiêu đô la cho cô ta nữa rồi. Nếu đổi lại là cô gái khác thì đã lập tức hớn hở vui vẻ làm "kim ốc tàng kiều" của phú thương kia. Diệp Thùy Hồng ngày ngày phong quang rạng rỡ ra vào khoang hạng nhất, nhưng lại không để phú thương kia chiếm lợi chút nào.

Lúc đi qua Honolulu, phần lớn các cô gái ở khoang hạng bét đều biết chuyện Mộng Khanh tìm đến cái chết. Sau khi mua khoang hạng ba cho cô nghỉ ngơi, lúc này Khương Tố mới tìm được Diệp Thùy Hồng, muốn báo cho cô ta biết: đi theo phú thương Mexico kia thì sẽ không bị luật pháp nước Mỹ can thiệp, ngày sau đeo vàng đeo bạc bay lên cành cao, là điều mà đám con gái ở phố người Hoa có nằm mơ cũng không cầu được.

https://thuviensach.vn

Khương Tố gộp hai chuyện này lại với nhau, tìm Diệp Thùy Hồng bàn bạc. Vậy mà cô ta vừa nghe đã lập tức nói, “Vốn tôi cũng không định làm dâu nhà họ Hồng.” Nhưng cô ta vẫn không lạnh không nóng với phú thương Mexico kia.

Khương Tố giật mình, có lẽ cô đào kép này chỉ muốn chạy ra nước ngoài. Ban đầu đã coi thường Hồng Lương Sinh thì sao có thể an phận làm dâu nhà họ Hồng được?

Diệp Thùy Hồng lại rất dè dặt ăn nói trước chuyện lần này. Khương Tố biết mình không thể hỏi gì được nên cũng không hỏi thăm nhiều.

Nói đến chuyện hai cô gái trên tàu bị trời xui đất khiến đưa ra khỏi biên giới, Khương Tố cảm khái, “Đây chắc là ý trời rồi, ý trời khó trái.”

Giọng khàn khàn của bà ta vô cùng chói tai, Hoài Chân nghe không nổi nữa, dứt khoát ngồi dậy, mở cửa sổ mạn tàu ra.

Hai người ở sau lưng đều bị cô làm cho giật mình, im lặng một lúc lâu.

Gió vù vù thổi vào tai. Hoài Chân còn chưa thoải mái được hai giây thì Diệp Thùy Hồng đột nhiên đến gần, “rầm” một tiếng đóng cửa sổ lại.

Hoài Chân hé mắt, vừa như ngủ lại không phải ngủ, quay đầu nhìn cô ta.

Diệp Thùy Hồng cười cười, “Khó khăn lắm mới cứu cô sống lại, cô đừng nghĩ đến chuyện nhảy xuống biển tìm chết nữa.”

Hoài Chân bật cười, bụng nghĩ, cửa sổ này còn không to hơn đầu cô thì nhảy ra ngoài thế nào được.

https://thuviensach.vn

Bỗng ngoài hành lang truyền đến tiếng chạy bình bịch, không biết là ai, chỉ nghe miệng lớn tiếng kêu: “San Francisco! Có phải đến San Francisco rồi không ——”

Hoài Chân nghe tiếng nhìn ra ngoài.

Thế giới trong cửa kính to chừng bàn tay được chia làm hai: Nửa dưới là sóng biển thăm thẳm vỗ vào bờ, nửa trên là thế giới màu vàng. Trong thế giới chỉ to hơn bàn tay mình một chút, cô nhìn thấy hải cảng màu trắng đậu đầy tàu thuyền ở xa xa đang đắm chìm trong tia nắng ban mai sắc vàng.

Mặt trời trên biển vẫn chưa dâng lên, càng ngày càng gần hải cảng màu trắng rộng rãi bên kia. Những chàng trai cô gái xuất ngoại du học hoan hô chạy ra, bên trong có người hỏi: “San Francisco ở đâu?”

“Không phải đó sao! Hải đăng to lớn kia có phải là San Francisco không?”

Thì ra là hải đăng.

Chùm sáng từ hải đăng chiếu rọi như cảnh vẽ, tại cửa sổ nho nhỏ này, nó như mơ hồ khắc họa lại bức tranh cổ xưa tuyệt đẹp trên những con tem. Hoài Chân xoa lớp kính bị hơi thở làm mờ, trong nhất thời nhìn đến xuất thần.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trạm Di Trú Trên Đảo Thiên Thần (1)

Con tàu chạy thêm được một đoạn thì Hoài Chân cảm giác có gì đó không đúng, cô bèn quay đầu lại, phát hiện một đôi mắt phượng đang lẳng lặng nhìn mình chằm chằm.

Trong chớp mắt ấy, Diệp Thùy Hồng từ tốn mỉm cười, để lộ hàm răng chỉnh tề, "Tôi thấy trong đôi mắt của cô gái này có điều thú vị."

"Thú vị là thế nào?"

Khương Tố bị câu nói bằng tiếng phổ thông của cô dọa sợ.

Diệp Thùy Hồng vẫn bình tĩnh mỉm cười: "Cô nghe hiểu được tiếng phổ thông?" Ý nói là: cô đã nghe được bao nhiêu về cuộc trò chuyện của bọn tôi đêm qua rồi?

Hoài Chân lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ ơ bổ sung một câu, "Tiếng phổ thông của tôi không được tốt lắm."

Quả đúng là không tốt. Nghe giống phương ngữ miền Bắc song lại không có âm cổ họng của phương Bắc, cũng không có dấu vết của tiếng Ngô*, khá là nghiêm túc, không biết học ở đâu.**

(*Tiếng Ngô là một trong những bộ phận lớn của tiếng Trung Quốc. Tiếng Ngô được nói ở phần lớn tỉnh Chiết Giang, thành phố Thượng Hải, Nam Giang Tô, cũng như một số phần nhỏ hơn của các tỉnh An Huy, Giang Tây, và Phúc Kiến.)

https://thuviensach.vn

(**Chú thích của tác giả: Lúc bấy giờ đang phổ biến quốc ngữ, giọng ở phía Nam có lẫn khẩu âm tiếng Ngô, còn giọng phương Bắc lại có âm cổ họng. Tiếng phổ thông hiện tại lại tương đồng với tiếng Ngô của khẩu âm phương Bắc, song không có âm cổ họng.)

Hoài Chân dùng dây chun buộc tóc qua một bên, cầm lấy áo khoác đã hơ khô bên lò sưởi lên mặc vào. Mọi người lục tục chạy ra boong tàu, tiếng gõ cửa bên ngoài cũng như rượt nhau. Rõ ràng Khương Tố muốn nhanh chóng kết thúc đề tài này, vừa xách hành lí vừa mở cửa khoang ra, thục giục hai người mau ra bến tàu với bà ta.

Bọn họ theo dòng người chật chội đồng loạt dồn ra hành làng dài, đứng trên boong ồn ào huyên náo. Tiếng còi tàu vang lên liên hồi, mười mấy thủy thủ bám vào dọc mạn tàu ném neo xuống nước. Vóc dáng Hoài Chân quá thấp, chen chúc trong đám đông, chỉ có thể nhìn thấy mặt nước được đèn hải đăng nhuộm sáng; vịnh San Francisco yên tĩnh lúc này đang ở ngay trước mắt, chân thực tồn tại trong tiếng hoan hô trầm trồ xung quanh, yên tĩnh đợi cô cập bến.

Một cảm giác choáng váng ập mạnh đến trong lòng, Hoài Chân bừng tỉnh, không biết là Mộng Khanh bị thay thế bỗng sống lại, hay là chính bản thân sống trong giấc mộng dài không tỉnh của Mộng Khanh.

Trời vẫn đổ mưa rơi lất phất, tóc và lông mi đều bị dính ướt. Cô ngẩng đầu lên, vừa vặn trông thấy người da trắng và vài người da vàng trên lối đi ở khoang hạng nhất đang bình tĩnh uống trà đỏ.

Từng chiếc vali da thuộc to lớn kéo đi trên đường, chuyền qua tay của người hầu châu Âu trên tàu để đến lối đi trong cùng ở khoang hạng nhất. Cửa mở ra, mấy chiếc vali sẽ được đưa lên ca-nô để vận chuyển lên bờ trước chủ nhân của chúng, sau đó được chuyển tới xe có rèm che. Rồi cuối cùng, các hành khách ở khoang hạng nhất mới được mời xuống tàu cập bến.

https://thuviensach.vn

Ở bên tai, La Văn không ngừng lặp đi lặp lại những câu hỏi với thông tin gia đình mà lát nữa nhân viên hải quan ở trạm di trú sẽ hỏi cô. Cô im lặng lắng nghe, bất chợt nhớ lại cuộc gặp gỡ đêm qua —— đối với người khác thì cuộc gặp ấy chẳng hề có chút vui vẻ, nhưng không biết vì sao lại để cô cảm thấy, thật sự lúc này bản thân vẫn còn sống.

Quý ông nhà Crawford nho nhã lễ độ, cô gái tóc vàng Muhlenberg ngây thơ hồn nhiên, cùng với người anh cả trẻ tuổi cũng có ác ý với người da vàng giống cô gái kia, bọn họ sắp đi qua lối đi miễn kiểm tra, ung dung dễ dàng rời khỏi đảo Thiên Thần để đến thành phố San Francisco, ngày nào đó trong tương lai sẽ trở về nhà ở bờ biển phía Đông, từ đấy không còn gặp lại nhau nữa, giống như một vài kẻ phân biệt chủng tộc mà cô gặp phải khi đi du học đã chỉa tia hồng ngoại vào cô ở kiếp trước.

Nhưng Hoài Chân không ngờ, cuộc gặp mặt tiếp theo lại lại nhanh như thế.

***

Xuống tàu, có hai cảnh sát to béo đứng trên bến tàu, đưa mắt nhìn từng người một ở trên boong, nhấn mạnh lặp đi lặp lại: “Không phải công dân nước Mỹ thì lên bờ từ bên này! Người da vàng, không kể quốc tịch, thì lên bờ bên này!”

Có một số người Anh ở Canada rất bất mãn, nói móc mấy câu.

Cảnh sát Mỹ lập tức trợn tròn mắt hỏi ngược lại: “Chê rắc rối thì sao các người không lên bờ ở đảo Ellis bên bờ Đông?”

“Đảo Ellis? Đi từ Hương Cảng? Xuyên qua toàn bộ đại lục Âu Á và Đại Tây Dương, sau đó đi tàu hết nước Mỹ?”*

(*Bản đồ cho dễ hình dung. Từ Hongkong đến đảo Ellis ở bờ Đông nước Mỹ thì sẽ đi qua đảo Thiên Thần trước.)

https://thuviensach.vn

Người ở hai nước tranh chấp với nhau gay gắt tới nỗi cảnh sát suýt móc súng bên hông ra, lúc bấy giờ mới đành ngậm ngùi không giải quyết được gì. Người Anh hậm hực xuống thuyền, trên mặt người cảnh sát hải quan càng ra vẻ dương dương đắc ý – giờ đây nơi này là địa bàn của người Mỹ, tất cả đều thế. Ai bảo các ngươi nếm mùi thất bại?

Dưới sự kiểm tra của cảnh sát, tất cả những người da vàng lần lượt bước lên con đường lát ván dưới hải đăng được bố trí riêng cho họ. Hoài Chân im lặng đi theo sau La Văn, từ đằng xa trông thấy hơn mười cô gái trẻ tuổi theo sau một người đàn bà da vàng, cùng xuống tàu dưới cái nhìn soi mói của cảnh sát. Mấy cô gái đó cao có thấp có, nhưng đều gầy gò vàng vọt, môi khô nứt, trên mặt dặm lớp phấn dày, khiến gương mặt trở nên trắng đến quái dị giống búp bê trắng, còn trên cổ lại buộc một vòng đen vàng.

Khi hai người cảnh sát trên tàu hỏi người đàn bà kia là “các cô gái này với bà có quan hệ thế nào”, bà ta cũng dùng thứ tiếng Anh bồi giống Khương Tố hay nói để trả lời: “Me daughter, they all me daughter.” (Đây đều là con gái của tôi.)

“Con gái? Ha ha ha ha ha ha….” Hai cảnh sát to béo cười tới mức đau cả bụng: “Đến heo cũng không đẻ được ổ con gái lớn như vậy.”

So ra thì Khương Tố cẩn thận hơn nhiều. Bởi vì chính bà ta “quá nổi tiếng”, nên đi cùng với bà ta là một người đàn ông trung niên, Diệp Thùy Hồng nắm tay một cô gái mười ba mười bốn tuổi đi theo sau lưng một đôi vợ chồng. Suốt hành trình, Hoài Chân không thấy cô gái nào khác bất ngờ đồng hành ngoài Diệp Thùy Hồng – có lẽ cũng có nhiều người giống cô và La Văn, quần áo đơn giản sạch sẽ, tụ năm tụ ba làm thành một đội, mỗi người được chia đều cho “phụ thân” hoặc “mẫu thân” có tư chất di trú.

https://thuviensach.vn

Người về nước và người ngoại tịch nhập cảnh chia làm ba hàng, còn người Hoa có riêng một hàng. Bên phải đội ngũ là đám đông người da trắng cao lớn im lặng đứng đó, càng lúc càng đông, khiến những người Đông Phương bé nhỏ như cô như đi lạc vào đất nước của người khổng lồ.

Đội ngũ người da trắng di chuyển rất nhanh. Các cô vừa xuống tàu thì con đường bên phải đã gần như trống rỗng. Dọc theo đường đi leo lên đảo, trên cột đá cẩm thạch trắng ở phía bên phải có treo một chiếc chuông đồng, lắc lư nhẹ nhàng theo gió biển phát ra tiếng "ting tang ——" vang vọng cổ xưa.

Cuối con đường dài và hẹp ở bến tàu là một tòa nhà mái bằng hai tầng, đây chính là trạm di trú ở đảo Thiên Thần. Ngọn hải đăng nằm sau lưng trạm di trú, ánh đèn chói mắt ở ngay trên đỉnh đầu, làm người ta không mở nổi mắt.

La Văn kéo cô đi sát theo sau người đàn bà dẫn mười mấy cô gái kia, đi qua cửa hàng rào vào tòa nhà trạm di trú màu đỏ.

Trong trạm di trú hai tầng là không gian vô cùng thoáng đãng; ở tầng hai có một ban công hẹp, lan can sắt chạm rỗng, có người da trắng đứng đấy nói chuyện phiếm, không biết đang nói gì; tường sơn màu xanh lam, là loại sơn màu phổ biến ở Đông Nam Á và Nam Trung Quốc vào cuối thế kỷ 20. Với Hoài Chân, thật sự có cảm giác thân thiết cổ xưa.

Ở chính giữa là một buồng ngăn nhỏ lợp kính thủy tinh, được thiết lập riêng trong trạm di trú, dùng để vặn hỏi "những người Hoa xảo trá vượt biên"; bên ngoài căn phòng kính là dãy ghế trống để nhóm người kế tiếp ngồi chờ; cạnh cánh cửa đối diện dãy ghế có một gã cảnh sát béo mũi cà chua, đang mắt lớn trừng mắt nhỏ với bọn họ. Sau mấy giây, gã ta ngáp dài.

Người đàn bà dẫn theo mười mấy cô con gái đi vào buồng ngăn trước, La Văn và Hoài Chân cùng đôi vợ chồng châu Á đi du lịch về ngồi trên ghế

https://thuviensach.vn

chờ. La Văn khá căng thẳng, đứng ngồi không yên, không kìm được ngọ nguậy liên hồi, còn khiến tim người ta đập thình thịch hơn cả đồng hồ quả lắc to tướng kêu tích tắc cuối hành lang.

May mà cửa buồng thủy tinh ở bên trái đã mở ra, Khương Tố cùng người đàn ông đồng hành nhanh chóng bước ra. La Văn nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên, Khương Tố âm thầm ra hiệu "không thành vấn đề", lúc này bà ta mới thả lỏng.

Hoài Chân nhân đó tính toán.

Trước đó có nghe hai người cảnh sát da trắng nói chuyện, những người vượt biên đều được đưa về nước, khi đó cần phải trả cho lãnh sự quán 600 đô la tiền bảo đảm, theo vật giá vào thời điểm này thì nó tương đương với 2400 đồng bạc.

Nhìn tình hình trước mắt, người tự chuộc cần trả thấp nhất là 425 đô la, nhiều nhất cũng không quá 3000 đô.

Nhưng trong cùng một niên đại, làm cùng một công việc, thì tiền lương kiếm được ở Mỹ khác xa một trời một vực ở Trung Quốc.

Giả sử cô có được công việc bán thời gian thì mỗi tháng có thể kiếm được hai mươi lăm đô la, cùng điều kiện như thế nhưng nếu ở trong nước thì cô chỉ có thể kiếm được tám đồng bạc, cụ thể có thể tham khảo thủ thư nổi tiếng nào đó*.

(*Người tác giả nhắc đến ở đây là Mao Trạch Đông, ông từng làTrợ lý Thủ thư Thư việnĐại học Bắc Kinh,tiền lương mỗi thám là 8 đồng.)

Trong tiền đề này, quay về nước trả hết 2400 đồng tiền đảm bảo thì phải mất đến hai mươi lăm năm.

Còn ở Mỹ, muốn trả hết 3000 đô la thì cùng lắm chỉ cần mười năm.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra, còn phải cân nhắc đến các vấn đề như du học có tiện lợi không, có gặp phải chiến tranh không.

Có câu nói, thà làm chó thời bình chớ làm người thời loạn. Cô cũng không phải là nhân tài loại hình kỹ thuật, cũng không có bản lĩnh lớn cứu giúp khắp thiên hạ. Đã không gây loạn thêm cho tổ quốc là tốt lắm rồi, giờ mà về nước thì còn đeo thêm cái nợ nước ngoài tư bản sáu trăm đô la, đây còn không phải là thêm loạn sao?

Nửa đùa nửa thật tính toán một lúc, dù gì cũng nhẩm ra được chút manh mối trong mớ bòng bong.

Hai người Khương Tố còn chưa bước ra khỏi trạm di trú, thì cánh cửa trước mặt Hoài Chân bất chợt bị đẩy mở.

Hai cảnh sát kéo một người đàn bà khóc thất thanh, chính là mẹ của mười hai cô gái kia. Bà ta lùn nên khi bị người ta giữ lấy, hai chân vùng vẫy trên không đạp tứ tung, tiếng hét vang vọng khắp trạm: “Me daughter, you can not send them back HongKong! Me have no daughter——” (Con gái của tôi, các ông không thể gửi chúng nó về Hương Cảng được! Con gái tôi không phải ——)

“Những lời này cứ giữ lại mà nói với thẩm phán California đi, đồ lừa đảo bịp bợm.” Dứt lời, người đàn bà bị ném ra khỏi trạm di trú.

Mấy phút sau, cảnh sát vỗ tay, “Người tiếp theo, Lowan Kwai.”

La Văn đáp một tiếng. Hoài Chân đứng dậy theo bà ta, đi vào phòng kính dưới cái nhìn chòng chọc của cảnh sát cao lớn.

Vừa vào phòng, Hoài Chân vô cùng sửng sốt. Bài trí trong phòng rất ít: chỉ một chiếc bàn rộng lớn, mỗi bên một chiếc ghế da, bên kia có một chiếc ghế đẩu; đối diện bàn có một chiếc ghế dài, ngoài mấy thứ đó ra thì chỉ còn lại một chiếc cân nằm trong góc.

https://thuviensach.vn

Người râu quai nón ngồi sau bàn có lẽ chính là nhân viên ở trạm di trú.

Trên chiếc ghế đẩu ở cạnh bàn có một chồng tài liệu để mở, trang bìa chia làm hai, bên trái là tiếng Anh, bên phải là tiếng Trung phồn thể – có lẽ là vị trí phiên dịch tiếng Trung.

Đúng như dự đoán, "Gần đây có rất nhiều người của Đảng Cộng hòa đến California, thậm chí trong đó có ba nghị sĩ. Hình như lại muốn chỉnh sửa đạo luật liên quan đến người Hoa, nếu không thì nhân viên điều tra cũng sẽ không thường xuyên ngó ngàng đến trạm di trú như vậy. Mời vừa rồi lại có mấy người đến, nói là có người tố cáo tài liệu di trú của người Hoa không thật, thông dịch viên tiếng Trung của chúng tôi vừa được mời đi phiên dịch tài liệu rồi. Cho nên xin ngồi đợi một lát, anh ta sẽ trở lại ngay. Tôi đoán sẽ không trì hoãn nhiều thời gian đâu. Sao thế phu nhân, nhìn bà có vẻ căng thẳng?"

Hoài Chân né người liếc nhìn, sắc mặt La Văn còn kém hơn ban nãy. Xem ra Khương Tố ra hiệu cũng không có tác dụng gì.

Lại nhìn một cái, ánh mắt của La Văn cứ dao động giữa cửa hông sau lưng nhân viên và chiếc ghế đẩu. Trong lòng Hoài Chân chợt động: thì ra người thông dịch kia là người của hội Khương Tố.

"Bà có khỏe không?"

"Bình thường."

"Thế thì tốt. Đừng để nghị sĩ của Đảng Cộng hòa hù dọa, dù sao thì bắt đầu từ năm 1924, tất cả đạo luật đều đang đổi mới theo chiều hướng tốt mà, không phải sao? Nhất định lần này cũng thế – vậy còn cô, quý cô đáng yêu này?"

Hoài Chân ngẩn người, suýt nữa đã mở miệng dùng tiếng Anh trả lời "tôi khỏe cảm ơn còn anh".

https://thuviensach.vn

May mà La Văn đã kịp thời nói, “Con gái tôi không biết tiếng Anh.” Rồi quay sang dùng tiếng phổ thông hỏi cô: “Người ta hỏi mày có căng thẳng không?”

Hoài Chân lắc đầu.

Cô căng thẳng cái gì? Nhập cảnh cũng được mà bị đuổi về nước cũng được, dù gì cũng bị con sóng số mạng đẩy về phía trước, những chuyện đó với cô mà nói thì có gì khác nhau.

Cô như thế không phải là cô bi quan.

Thân thể này đi một vòng ở quỷ môn quan nên vẫn rất yếu. Lại còn lênh đênh một đêm trên biển trong bão táp, cô thật sự không chịu nổi nữa rồi. Cô không muốn lại phải đi tàu ra biển một lần nữa.

Nhân viên di trú hỏi: “Để tránh chậm trễ nhiều thời gian, trước khi thông dịch viên quay lại, cho phép tôi hỏi cô vài vấn đề đơn giản. Những câu hỏi này, có lẽ mẹ cô có thể phiên dịch cho cô.”

La Văn thuật lại đại ý bằng tiếng Quảng Đông. Tốc độ nói khá chậm, rất dễ hiểu.

Cô gật đầu, trong lòng hồ nghi, không biết có nên quy điều này về cho công lao của những bộ phim TVB cô xem hằng năm hay không, hay là do trung khu vận động ngôn ngữ và trung khu thính giác ngôn ngữ của cơ thể chưa bị tổn thương hoàn toàn, cho nên cô vẫn có thể nghe hiểu được tiếng Quảng Đông.

Quan di trú mở bản “Tuyên thệ Di trú” ra.

“Bố cô tên gì?”

“Fu, Kwai.”

https://thuviensach.vn

“Còn mẹ?”

“Lowan, Kwai.”

“Cô có biết cha cô làm gì ở Mỹ không?”

“Ông ấy mở một cửa tiệm giặt quần áo ở đường Grant Avenue tại San Francisco.”

“Còn mẹ?”

“Mẹ giúp đỡ trong cửa tiệm của bố, có lúc dệt vài bộ quần áo.”

…

Ngay sau đó, cô nghe nhân viên di trú hỏi, “Tên cô là gì?”

Hoài Chân nhìn bản Tuyên thệ Di trú dán ảnh của Mộng Khanh trong tay nhân viên, chợt trong đầu lóe lên.

Nếu nói cô còn có tư tâm gì khác với Tân Đại Lục này…

Nếu thuận lợi được đăng ký dưới danh nghĩa La Văn có tư chất di trú, thì cô có thể nhận được một tấm thẻ căn cước mới, và cái tên ghi ở trên đó, có thể là…

Trước khoảnh khắc này, cô vẫn còn hơi mù mờ luống cuống, không biết vì sao mình lại ở đây.

Song đến bây giờ, trong lòng Hoài Chân giật mình, như thể vừa tỉnh dậy sau giấc mộng, cảm giác mình đã sống lại một nửa.

Có phải đây chính là cơ hội duy nhất để cô thoát khỏi số mệnh của Mộng Khanh không?

“Hoài Chân… Waai zan, Kwai.”

https://thuviensach.vn

Bút trong tay nhân viên khựng lại.

Anh ta còn chưa kịp hỏi gì thì cô đã bình tĩnh nói tiếp: “Bình thường người Trung Quốc có hai tên. Tôi thích cái tên Hoài Chân hơn Mộng Khanh.”

La Văn phiên dịch lại đúng y hệt. Vào khoảnh khắc này, trước mặt nhân viên của trạm di trú, bà ta không dám làm gì khác thường.

Quan di trú quanh năm tiếp xúc với người Hoa nên rõ ràng đây không phải lần đầu nghe đến chuyện này. Anh ta vạch một đường thẳng lên cái tên “Munghing” do lãnh sự quán ở Quảng Châu viết, sau đó viết một hàng chữ cái in hoa ở bên cạnh —— Waaizan.

Đã hỏi đáp xong tài liệu cơ bản, nhân viên di trú mở tài liệu ra cho cô xem qua.

Hoài Chân nhìn thấy trên bản “Tuyên thệ Di trú” được Khương Tố ngụy tạo, lãnh sự quán Quảng Châu để lại một dòng chú thích tiếng Trung.

Mộng Khanh, Quý —— Waaizan(Munghing), Kwai.

Quý Hoài Chân.

Đây chính là thân phận mới trong sinh mạng mới của cô.

Thông dịch viên vẫn chưa quay về.

Nhân viên ở trạm di trú nhìn đồng hồ, bĩu môi nói, “Nếu không phải là tài liệu có vấn đề, vậy chắc chắn là nhân viên của cục điều tra có vấn đề.”

Rồi sau đó anh ta lại mở ra một trang tài liệu khác, nói tiếp: “Tiếp theo, quý cô, tài liệu này yêu cầu ghi lại cân nặng lúc cô nhập cảnh, điều này sẽ giúp cho việc xác định cô có mang thai hay không.”

https://thuviensach.vn

Nói đoạn, anh ta liền chỉ vào trong góc.

Hoài Chân hiểu ý, cởi đôi giày vải trên chân ra, chân trần dẫm lên chiếc cân đo sức khỏe.

Khi cây kim vẫn còn đung đưa giữa số 35 và 50, thì cô nghe thấy cánh cửa sau lưng nhân viên di trú bật mở.

Ba cảnh sát cao to đi vào, một người trong đó nói, “Tiếc thật. Đêm qua nhận được điện báo, có người nói trên Santa Maria có kẻ vượt biên, hình như còn xảo quyệt hơn chúng ta nghĩ. Hơn nữa quả thật tài liệu của trạm di trú năm trước có vấn đề – có thể thông dịch viên tiếng Trung của các anh tạm thời không phân thân được.”

Nhân viên ở trạm di trú đẩy mắt kính, “Ồ, người đàn bà dẫn theo con gái vượt biên vừa bị cảnh sát của chúng tôi đưa ra ngoài rồi. Nếu bà ta không thể nộp 600 đô la tiền bảo đảm cho mỗi một đứa con gái, thì sáng mai ‘đám con gái’ của bà ta sẽ bị tống cổ về nước…”

“Không, không chỉ bọn họ đâu.” Người cảnh sát dẫn đầu lấy thẻ cảnh sát khắc hình chim đại bàng ra, đưa cho nhân viên trạm di trú, “Chúng tôi nghi ngờ tài liệu do lãnh sự quán tại Quảng Đông và cảng Hương Cảng cung cấp không đủ. Cho nên tiếp theo, người Hoa nhập cảnh có thể phải bị hỏi thêm mấy câu nữa. Có được không?”

Nhân viên cục di trú đứng dậy, gật đầu một cái.

Một người cảnh sát trong đó quay đầu lại, hô ra bên ngoài: “Ceasar, đến đây phiên dịch giùm bọn tôi đi.”

Xa xa trong phòng khách truyền đến âm thanh: “Sao lần nào cũng là tôi thế hả? Tôi đi tàu ba mươi ngày, vừa mới lên bờ đấy! Tôi chỉ là một công dân bình thường, không phải để các anh sai khiến ——”

https://thuviensach.vn

Dường như ở đằng sau có người đạp anh ta một phát, “Nhiều lắm cũng chỉ mười phút thôi!”

Mấy người cảnh sát nghiêng mình nhường đường, anh ta cười đi vào.

Âm thanh vô cùng quen thuộc, phát âm rất chuẩn, không phải khẩu âm Nevada.

Hoài Chân xoay đầu lại nhìn.

Ceasar nhướn mày nhìn cô, nhoẻn miệng cười rồi lễ phép hỏi nhân viên di trú: “Thật không khéo, vừa hay tôi biết được chút tiếng Trung, có lẽ tôi có thể cống hiến mười phút vì tiên sinh phiên dịch kia chăng?”

La Văn nhìn sang bên kia, giật mình bất an, vì căng thẳng mà trong cổ họng phát ra âm thanh rời rạc.

“Làm phiền rồi. Mời vào.” Nhân viên ở trạm di trú mỉm cười, “Hy vọng cậu không quá hà khắc với cô gái người Hoa này của chúng tôi.”

Ba cảnh sát xoay người khép cửa lại, lần lượt ngồi xuống ghế da ở bên trái.

Ceasar cười, giọng nhẹ nhàng chậm rãi: “Sao biết được?”

Nói đoạn anh ta đi băng qua nửa căn phòng, cầm tài liệu trên chiếc ghế đẩu kia lên. Sau đó anh ta gập người ngồi xuống, đôi chân dài không có chỗ gác, trong nháy mắt chiếc ghế đẩu kia trở thành ghế kê chân.

“Đến đâu rồi?”

“Ở mục cân nặng.”

“Ồ. Hoài Chân mở ngoặc Mộng Khanh, cân nặng…” Anh ta quay đầu nhìn kim chỉ, đột nhiên lời nói im bặt.

https://thuviensach.vn

Nhân viên trạm di trú tưởng anh không đọc được số, bèn đẩy mắt kính, đọc lên con số đáng yêu kia thay anh: “Tám mươi lăm pound.”*

(*85 lb xấp xỉ 38,5 kg.)

———————

P/S: Các cái tên “Lowan”, “Kwai”, “Munghing”, “Waaizan” đều là phiên âm của tiếng Quảng Đông.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trạm Di Trú Trên Đảo Thiên Thần (2)

Áo khoác màu tím đã che giấu đi vóc dáng của cô. Anh bừng tỉnh nhìn sang, chỉ biết gương mặt của cô gái trên chiếc cân rất nhỏ, song lại không biết cơ thể bên dưới chiếc áo lại gầy gò bé nhỏ đến mức đó.

Mọi người đàn ông da trắng trong phòng đều nhìn cô.

Chỉ có Hoài Chân nghiêng đầu nhẩm tính, đó là mấy kg nhỉ?

Bước xuống khỏi cân ngồi lên ghế đẩu ở bên cạnh, cô co ro người lại. Lúc xỏ đôi chân trắng muốt vào giày thêu, Hoài Chân đột nhiên sực nhớ: Đây có phải là đôi giày thêu mà Ôn thiếu gia thấy Mộng Khanh đã cầm không?

“Quý Hoài Chân, cao 5 và 1/8 feet*, nặng 85 pound…”

(*Tức là 5,125 feet ~ 1m5.)

Một viên cảnh sát không nhịn được cười nói: “Charlie, cậu còn gấp ba lần cô ta…”

Ceasar im lặng nghe một chuỗi con số tiếng Anh, trong một khoảnh khắc, đột nhiên quên mất mình đang làm gì.

Làm sao lại như vậy?

Một cảnh sát giao xấp tài liệu mới vào tay nhân viên ở trạm di trú.

https://thuviensach.vn

Nhân viên cúi đầu chậm rãi lật nhìn một lúc, không khỏi tiếc nuối nói, “Quý cô à, những câu hỏi tiếp theo có thể sẽ làm cô khó chịu. Nhưng nếu thông qua được thì cô sẽ có thể nhanh chóng được sống chung với người nhà về lâu, cũng được hưởng rất nhiều quyền lợi của một công dân Mỹ.”

La Văn đứng cạnh hỏi bằng tiếng Anh: “Những câu hỏi này có giống những câu hỏi ở chỗ hải quan Hương Cảng trước khi xuất cảng không?”

Viên cảnh sát đáp: “Không. Vì đề phòng có lừa đảo nên chúng tôi sử dụng câu hỏi trong “đạo luật Page”.”

Trong phút chốc, sắc mặt La Văn tái nhợt hẳn đi.

Ceasar “ồ” lên một tiếng, “Đạo luật Page, đạo luật phục cổ đó kia à?”

Hoài Chân giương mắt nhìn căn phòng toàn đàn ông chen chúc trước mặt, trong lòng nảy sinh dự cảm xấu với những câu hỏi kế tiếp.

Đúng như dự đoán, người nhân viên kia ho hai tiếng, dùng tiếng Anh hỏi một câu:

“Cô có từng ký hợp đồng với bất kỳ người hoặc đoàn thể nào ở Hoa Kỳ, tham gia buôn bán mại dâm hoặc nghề nghiệp phi đạo đức hay không?”

Vừa hỏi ra, tất cả những người có thể nghe hiểu tiếng Anh đều im lặng như tờ.

Đây quả thật là câu hỏi mang tính làm nhục.

Ceasar trầm tư một lúc, quyết định đơn giản hóa câu hỏi, “Cô có từng ký hợp đồng làm công việc phi đạo đức nào hay không?”

Dù gì anh cũng chỉ là người không chuyên.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên Hoài Chân biết từ ngữ nguyên văn có ý gì.

Trong đầu cô sinh ra cảm giác… muốn chửi thề.

Không phải cô cảm thấy bị làm nhục hay khó mà mở miệng.

Ngành học trước kia của cô là giáo dục đa văn hóa. Dù vẫn chưa vào chương trình học chuyên ngành nhưng cô đã loáng thoáng nghe về "đạo luật Page" rồi.

Đây là đạo luật được Thượng viện và Hạ viện toàn phiếu thông qua trong Quốc hội Hoa Kỳ. Đạo luật này nhằm vào những người phụ nữ di dân da vàng, yêu cầu những người phụ nữ da vàng bao gồm Nhật Bản, Philippines, Singapore và Trung Quốc nộp một bản tuyên thệ trước khi đến Mỹ, trong đó cần nói rõ mục đích đạo đức của mình khi đến Mỹ. Một loạt câu hỏi khiến phụ nữ da vàng cảm thấy xấu hổ này sẽ được hỏi riêng tại lãnh sự quán quốc gia, văn phòng cảng quan Hương Cảng, sau đó được ghi lại làm hồ sơ, đến chỗ hải quan Hoa Kỳ thì được hỏi lại một lần nữa.

Trước sau hỏi ba lần, không chỉ ngăn chặn gái điếm đặt chân lên biên giới nước Mỹ, mà thậm chí còn gần như loại trừ tất cả những người phụ nữ da vàng.

Thậm chí là ở vào thế kỷ hai mươi mốt, một cô gái người Đài Loan ở trong lớp Hoài Chân từng nói với cô thế này: Nếu một cô gái Đài Loan xinh xắn chỉ mua vé máy bay một chiều và cầm theo mẫu đơn I-20*, thì sau khi vào hải quan sẽ có rất nhiều người bị trả về nước, lại còn bị đóng dấu vi phạm INA 212**. Bị đóng con dấu này có nghĩa là cô gái đó từng bị hải quan nước Mỹ nghi ngờ đến Mỹ bán dâm.

(*Mẫu I-20 là giấy chứng nhận của trường đại học bạn xin nhập học gởi cho Sở Di trú Chính phủ Mỹ hoặc Tòa Lãnh sự Mỹ, chứng nhận một số sự kiện gồm cả sự kiện rằng bạn được công nhận là sinh viên của trường họ

https://thuviensach.vn

và đã được chấp thuận vào học cho đến cuối chương trình và sẽ theo học với tư cách toàn phần mỗi khóa.)

(**Người bị đóng dấu vi phạm luật 212 thì cho dù là du lịch, du học hay bất cứ hình thức bảo lãnh nào khác đều bị cấm nhập cảnh Mỹ vĩnh viễn.)

Các luật và quy định di trú có liên quan liên quan đến điều này đều bắt nguồn từ đạo luật Page – được hai viện của Quốc hội Hoa Kỳ thông qua hơn 100 năm trước; Sự phân biệt đối xử với phụ nữ da vàng trong quá khứ đến giờ vẫn còn khắc sâu trong đầu các nhân viên di trú ở Mỹ.

Cô chưa bao giờ đến Mỹ, từ vài ba lời của người ngoài thì chẳng thể nào để hiểu được sự thù địch của của đất nước này với phụ nữ Trung Quốc trong hơn 100 năm qua.

Mà vào lúc này đây, cô lại ngồi trong trạm di trú trên đảo Thiên Thần tiếng xấu rõ rệt đó, chính tai nghe được câu hỏi của đạo luật xấu xa nhất trong lịch sử nước Mỹ.

Cô nhìn những người đàn ông trong phòng mà không nói nên lời.

Một viên cảnh sát nhìn cô chằm chằm, giải thích, “Dựa vào tài liệu ghi chép ở đồn cảnh sát California, chín mươi chín phần trăm phụ nữ Trung Quốc trên phố người Hoa ở San Francisco là gái điếm. Hải quan đảo Thiên Thần thường xuyên gặp vài cô gái Trung Quốc mười bốn mười lăm tuổi, nói mẹ mình đã qua đời, đến nương nhờ cha đang kiếm sống ở San Francisco, nhưng thực chất ngay trong tối hôm đó, vài người trong số họ sẽ bán mình với cái giá ba ngàn đô la. Hy vọng quý cô đây có thể hiểu được những chuyện này.”

Sau khi nghe xong, La Văn thở dài thườn thượt, khuyên cô, “Bọn họ hỏi gì, mày cứ thành thật trả lời là được.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân ngẩng đầu lên, phát hiện Ceasar đang nhìn mình chằm chằm.

Nhìn thẳng vào ánh mắt đó, cô đáp: “Không.”

“Cô tự nguyện đến Mỹ?”

“Đúng thế.”

“Cô đã kết hôn hay chưa?”

“Chưa kết hôn.”

“Sau này cô sẽ làm gì ở đây?”

“Người nhà sẽ đưa tôi đi học.”

“Bố cô có chu cấp sinh hoạt phí cho cô ở Mỹ không?”

“Có.”

…

“Cô đã từng sống ở nhà thổ bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Cô muốn một cuộc sống có đạo đức ở Mỹ?”

“Đúng thế.”

…

“Những câu trả lời bên trên có thật không?”

“Tất cả đều là thật.”

https://thuviensach.vn

Đáp xong những câu hỏi này, nhân viên trạm di trú thấp giọng thảo luận với mấy người cảnh sát một lúc.

Hoài Chân bình tĩnh trả lời hết tất cả, cảm thấy bản thân cũng khá ổn định.

Không… thật sự là quá ổn định rồi.

Quả thật cô không biết phải làm gì mới khiến tình hình trở nên tốt hơn, thế nên bây giờ cũng không cần phải căng thẳng. Dù gì thì… đã nhặt về được cái mạng, vào lúc này cô cũng chỉ muốn được ấm no và có tên họ là đủ, ngoài ra không có hy vọng xa vời nào khác.

Nếu vào lúc này mà bị tống cổ về nước, bị nhà họ Ôn trọng danh dự đón về thì ngay tức khắc cô sẽ bị dìm chết ở trong nhà mất; hay hoặc là, cả đời này cũng không trả nổi 600 đô la tiền phí thả cho về.

Nếu cứ tiếp tục đi về phía trước, hoặc là mất công chạy trốn đến Vancouver… N nói thật, làm vợ của hai người đàn ông xa lạ thì có gì khác nhau?

Chút sức lực ít ỏi còn dư của cô chỉ cho phép cô suy nghĩ được đến đây. Nếu nghĩ thêm nữa, sợ sẽ nghĩ luôn đến mấy vấn đề triết học như tôi là ai, vì sao tôi lại ở đây, tôi muốn đi đến đâu đây.

Trong thời gian chờ đợi kết quả, cô chỉ biết ngẩn ngơ ngồi trên băng ghế, bên cạnh là bà mẹ đã bị dọa mất hồn mất vía.

Sau một lúc lâu, nhân viên hải quan đứng dậy nói với cô: “Chúng tôi còn có vài câu hỏi cần hỏi riêng mẹ cô, nên đề nghị cô đợi ở băng ghế bên ngoài mười phút.”

***

https://thuviensach.vn

Trên ghế chen chúc đầy người, cô nhìn quanh bốn phía tìm được một chỗ không người, đang định qua đó đứng chờ thì đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu cất tiếng gọi: “Munghing.”

Cô ngẩng đầu lên. Một người đàn ông cao ráo đứng thẳng trên hành lang tầng hai, chính là Andre. Anh ta kẹp thuốc trong tay vẫy vẫy cô, chỉ xuống cửa vào cầu thang được khóa kia.

Sau hàng rào là cảnh sát California đứng thẳng. Cô hiểu ý đi đến, cảnh sát đưa cho cô một tờ giấy qua kẽ hở.

Cô mở ra nhìn, bên trên viết mấy kiểu chữ tiếng Trung xiên xẹo:

Vô cùng xin lỗi, tối qua tôi vốn nên đến giúp cô, nhưng lại phạm phải ít sai lầm khiến cô rơi vào tình cảnh tệ hơn.

Hôn thê của tôi và anh cả Ceasar cô ấy đều thuộc gia tộc Muhlenberg, nơi có rất nhiều nghị sĩ của Đảng Cộng hòa. Có thể nói bọn họ là đám người ghét người Hoa nhất trên đại lục này. Vì tôi gần gũi với người Hoa nên trưởng bối Muhlenberg nghi ngờ tôi phục vụ cho chính đảng khác, vì vậy chuyến này đến Hương Cảng đã phái rất nhiều thành viên giám sát nhất cử nhất động của tôi. Đêm qua tôi đã cố gắng để cô tránh mặt bọn họ, nhưng vẫn vô tình để Ceasar gặp cô. Từ lâu bọn họ đã hoài nghi trên tàu Santa Maria có người vượt biên và người bao che cho bọn họ, nhưng xin cô hãy tin tưởng, Ceasar tuyệt đối không nhằm vào cô đâu.

Xin hãy yên tâm, cô và mẹ cô có thể thuận lợi nhập cảnh, nhưng sẽ không có được thân phận công dân ngay lập tức như bình thường. Thời gian nhập tịch sẽ không quá dài, hy vọng trong khoảng thời gian này cô sẽ suôn sẻ.

Để bày tỏ sự áy náy, nếu như có bất trắc gì thì có thể gọi điện thoại tại trụ sở tư nhân của tôi ở San Francisco: 415-012-3048.

https://thuviensach.vn

André de Crawford.

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn lên, Andre đứng cạnh lan can ngậm thuốc trong miệng, nhìn cô gật đầu rồi lùi về sau. Cô nghĩ ngợi, xếp giấy lại nhét vào vạt áo, đặt cùng chỗ với bức thư của Ôn Mạnh Băng.

Trong mấy gian phòng nhỏ người ra ra vào vào, cuối cùng, viên cảnh sát cũng kéo cửa ra hô: "Waaizan, Kwai——"

Cô đáp một tiếng, theo cảnh sát đi vào căn phòng kính kia lần nữa.

Nhân viên trạm di trú vẫn chưa quay lại, mấy người cảnh sát thả lỏng người ngồi đó. Ceasar cũng rất rảnh rỗi, dựa vào cửa dùng tiếng Anh nói chuyện với mẹ cô.

Anh ta nói: "Bà Quý à, nhìn con gái bà có vẻ không quá quan tâm mọi chuyện nhỉ."

La Văn nói, "Con gái tôi ở quê lâu nên có hơi chậm chạp."

Ceasar nghiêng đầu: "Có phải hai mươi phút trước bà mẹ của mười hai con bé kia cũng nói như vậy không nhỉ? 'Con gái tôi hơi chậm chạp'. Bà mạnh hơn bà ta đấy, bà chỉ có hai cô con gái, còn có một cô không biết vì sao lại ở lại quê Quảng Đông, mười lăm năm sau mới nhớ ra muốn đón đến." Anh quay đầu, nhìn ra ngoài hành lang hỏi, "Su, con gái nhỏ nhất của cái bà lúc nãy đã nói gì?"

Vị cảnh sát liên bang tên Su kia nói, "'Cha cháu ở đâu?' Con bé nói: 'Mười năm trước cha cháu đã chết vì đào dầu hỏa rồi'. 'Vậy cháu bao nhiêu tuổi, thiên thần đáng yêu của chú?' Con bé nói: 'Năm nay cháu chín tuổi'."

"Năm nay cháu chín tuổi, mười năm trước cha cháu đã chết rồi! Thiên thần đáng yêu của tôi ơi!" Có người học uốn lưỡi the thé bắt chước, cả mấy

https://thuviensach.vn

cảnh sát đồng loạt cười phá lên.

Bên tai tràn đầy tiếng Anh kiểu Mỹ, Hoài Chân có cảm giác như hồn xuyên vào phim cảnh sát nước Mỹ nào đấy. Sắc mặt của La Văn ngồi cạnh tái nhợt, cô nghĩ, liệu bà ta có hối hận khi xuất dương kiếm số tiền này không.

Cô ngẩng đầu nhìn Ceasar.

Anh ta xòe tay, làm vẻ mặt vô tội.

Không nói đến điều gì khác, công tâm mà nói thì dung mạo này thật sự rất khôi ngô.

Chẳng biết nhân viên trạm di trú quay về khi nào, anh ta ho nhẹ hai tiếng, bình tĩnh tuyên bố: “Bà Quý. So với việc trực tiếp cấp cho con gái bà thân phận công dân, chúng tôi cho rằng, đợi cô ấy ở lại đủ nửa năm rồi xin nhập tịch vào Mỹ sẽ thích hợp hơn. Trong thời gian này sẽ có người định kỳ đến cửa thăm viếng, xác nhận quan hệ gia đình của hai người là thật. Dù sao gì thì đây cũng không phải điều gì khó khăn, cũng không có chỗ hại với hai bên, có phải không?”

La Văn không ngừng gật đầu đồng ý.

Trạm di trú lại hỏi mấy người cảnh sát và Ceasar: “Các anh có ý kiến gì khác với kết quả này không?”

Tất cả cùng đáp: “Không có ý kiến.”

“Tôi chỉ là một thông dịch viên.” Ceasar bĩu môi, “Hết mười phút rồi, tôi có thể đi được chưa? Hay các anh muốn trả tiền lương cho tôi.”

Các cảnh sát liên bang kéo mở cửa sau ra, đẩy Ceasar “chỉ là một thông dịch viên” ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Mấy người cảnh sát lần lượt rời đi, qua một lúc lâu, hai nhân viên sắp xếp tài liệu đi đến chỉnh lý lại tài liệu di trí.

Nhân viên trạm di trú xoa huyệt thái dương, đau đầu thở dài.

Dường như hai nhân viên kia cũng bất bình trước chuyện này:

“Không biết Đảng Cộng hòa nổi điên gì mà phái một tổ điều tra đến, ngày nào cũng đến thăm trạm di trú và đồn cảnh sát liên bang… Ngay cả hậu bối được ông cụ Arthur Muhlenberg cưng nhất cũng được đưa tới. Người bờ Đông vừa lạnh lùng lại cao ngạo, đặc biệt là cái thị tộc Muhlenberg nổi tiếng xa xưa này. Bọn họ ghét nhất là người bờ Tây. Ghét có người da màu xâm phạm đến lãnh địa cuộc sống của bọn họ. Bọn họ gần như ghét tất cả ngoại trừ bản thân. Hừ, nhưng ai biết rốt cuộc năm đó bọn họ đã sát hại bao nhiêu tâm phúc?”

Nhân viên khác tiếp lời, “Có điều gia tộc Muhlenberg có nhiều người đẹp thật. Nhưng phần lớn đều tóc vàng mắt xanh, tóc đen mắt đen thì lại hiếm gặp… Đúng là tuấn tú thật, nhưng John này, anh có cảm thấy, hai năm qua, hình như người trẻ tuổi kia có lai với huyết thống người da vàng không?”

John cộp dấu từng tờ văn kiện di trú xong thì đưa cho nhân viên di trú xem qua, lại tiếp lời, “Không để ý lắm. Tướng tá cậu ta là điển hình cho người nhà Muhlenberg cay nghiệt, là cái kiểu rất rất rất điển hình. So ra thì tiên sinh Andre của Crawford coi như bình dị gần gũi rất nhiều rồi, nhất là đối với người Hoa…”

“Tôi nghe nói tóc vàng mắt xanh có lai thế nào cũng không ra được màu sắc khác. Muhlenberg luôn tuyên bố với bên ngoài là mình bài trừ người Hoa rất nghiêm ngặt, lại nhiều lần đốc thúc quốc hội đuổi người da màu đi, nhưng ai biết được đám đàn ông nhà bọn họ có làm cho bụng của mấy cô gái ở phố người Hoa… Được rồi, bà Quý, tất cả tài liệu của con gái

https://thuviensach.vn

bà đều ở trong túi tài liệu này. Nếu không còn gì bất ngờ thì ba tuần sau sẽ nhận được chứng minh ngụ cư, nửa năm sau có thể hoàn thành kế hoạch di trú. Nếu như cô ấy muốn về nước xem mặt thì cần phải xin trước bốn tuần, thời gian về nước là một năm. Chúc hai người có cuộc sống vui vẻ."

La Văn bước tới nhận lấy xấp tài liệu nhập tịch nặng nề kia thay Hoài Chân. Nửa năm nữa sau khi nhập tịch thành công, tài liệu trong này có thể đổi lấy một tấm thẻ căn cước.

Ra khỏi trạm di trú, cô nghe thấy La Văn thở dài một hơi

Rốt cuộc Hoài Chân cũng không khống chế được cảm xúc, khóe miệng cong lên, chẳng bù cho La Văn có chút ưu sầu.

Theo như kịch bản gốc thì tối nay mình có thể trao cô ta cho Khương Tố rồi.

Nhưng không ngờ nửa đường lại nhảy ra một Muhlenberg làm chậm trễ kỳ hạn nhập tịch. Nửa năm tới, há chẳng phải cô con gái không rõ lai lịch này sẽ nương nhờ ở lại nhà sao?

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phố Grant Avenue (1)

Từ trạm di trú ở vịnh Trung Quốc đến bến tàu nằm ở vịnh Ayara, cứ mỗi hai mươi phút lại có một chiếc xe cáp* đi qua, trạm xe cách trạm di trú 100 m. Khi cô gái với bộ quần áo màu tím thô kệch kia bước ra khỏi trạm di trú cùng mẹ thì đúng lúc một chuyến xe cáp rời đi.

(*Xe cáp là một trong những phương tiện giao thông nổi tiếng mang tính biểu tượng và lịch sử tại San Francisco. Ảnh.)

Hai đường ray chéo nhau băng qua cánh rừng rậm rạp, trạm xe cáp nằm ở vị trí ngã ba. Trên đảo gió rất lớn, hai cánh rừng xanh um rào rào trong gió, quần áo của cô gái kia cũng chừng như bị thổi phồng. Cô trở tay đè quần áo xuống dưới, đưa mắt nhìn chung quanh, bước chân nhanh nhẹn.

“Ceasar.”

Anh quay đầu vịn cầu thang đi xuống, người đối diện ném cho anh một chùm chìa khóa.

Ceasar giơ tay đón lấy xâu chìa khóa kim loại kia, “Tôi tưởng sáng nay anh đã đưa Catherine đến Oakland rồi.”

“Cô ấy nói mệt nên tôi đã bảo Daisy đưa cô ấy về nghỉ ngơi trước rồi.”

“Anh không sợ con bé tỉnh lại sẽ phớt lờ anh ba ngày à?”

“Đợi ba ngày không phải tốt sao?”

https://thuviensach.vn

Ceasar đưa mắt nhìn ra xa, không biết đang nghĩ gì mà không còn chế giễu anh ta như thường.

Andre nhìn theo ánh mắt anh, trông thấy chấm nhỏ màu tím kia thì bật cười, không nói gì.

Im lặng một lúc lâu, Ceasar đột ngột hỏi, “Anh nặng bao nhiêu?”

“Chừng một trăm bảy mươi pound.”*

(*Bằng 77 kg.)

Ceasar đến gần ướm đo, “Sáu foot?”*

(*Bằng 1 mét 8.)

“Cỡ đấy. Sao vậy?”

“Không có gì. Đột nhiên mất khái niệm về thể trọng thôi.”

Ceasar chống khuỷu tay lên lan can, suy nghĩ một hồi rồi nói, “Tôi nhớ anh từng nói cho tôi biết, gái điếm bán đến phố người Hoa, lần đầu tiên sẽ tính theo cân nặng.”

“Ừ. Hơn một trăm năm trước, bọn buôn người đã dùng thuyền ba lá chở những cô gái trẻ đến đây. Chuyến đi kéo dài mấy tháng, người có thể chất yếu khó mà sống sót được. Những người khỏe mạnh thì lúc đến San Francisco cũng gần như gầy sọp hẳn đi. Ngay trong đêm đặt chân đến đây, những cô gái nào càng có thể trọng nặng thì người Trung Quốc càng cảm thấy cô ấy vừa khỏe mạnh lại may mắn, có thể bị hành hạ nhiều lần, không dễ chết nên giá đấu giá cũng cao hơn. Tuy cái nghề này đã quá cũ, nhưng có rất nhiều tập quán vẫn được kế tục.”

Ceasar im lặng nghe anh ta nói hết, đột nhiên bật cười làm vẻ mặt không hiểu, “Tám mươi lăm pound thì có thể bán được mấy đồng tiền?”

https://thuviensach.vn

Chiếc xe cáp rung chuông leng keng, kèm theo tiếng gió vù vù thổi tới. Mẹ của cô gái kia đứng trên bậc thềm ở cửa mua vé xe, còn cô gái ấy đã nhanh chóng nắm lấy tay cầm bằng da, đứng trên bục bên ngoài thân xe, như thể đã mong ngóng từ lâu về phương tiện giao thông có một không hai này, và rốt cuộc hôm nay cũng được như ý.

“Nên tôi nói với cậu rồi còn gì, đó chỉ là một cô bé bình thường thôi.”

Andre cười, “Không phải Catherine mười tuổi cũng chỉ tám mươi lăm pound sao? Cậu cứ làm khó con gái người ta làm gì.”

“Chỉ mong là vậy.” Đợi chiếc xe cáp kia bị cánh rừng che khuất, lúc này Ceasar mới sực nhớ ra, “Anh đưa chìa khóa cho tôi làm gì?”

“Không phải cậu nói trước khi tìm được nhà trọ ở thành phố, không muốn đến ngoại ô Oakland nhàm chán mà muốn ở chỗ của tôi sao?”

“Đúng thế.”

Andre kiểm tra lại chìa khóa: “Chìa khóa xe, tầng hầm, cổng lớn, cửa phòng.”

“Anh đi đâu vậy?”

“Đến phố Washington.”

Ceasar, “Phố người Hoa.”

“Sân khấu Grant có phim Trung Quốc, tối nay chiếu phim “Dạ Xuất”. Có muốn đi cùng không?”

“Tuyệt đối không.” Anh từ chối một cách hùng hồn, “Cả đời này tôi sẽ không bước vào cái phố chật hẹp đó nửa bước.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì, trong tủ lạnh có bia đấy.” Andre ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm, “Bia của Séc. Đừng đi ra ngoài, ở đây không phải Hương Cảng, cẩn thận bị phạt.”*

(*Năm 1917, Mỹ nghiêm cấm “sản xuất, bán hoặc vận chuyển các loại đồ uống có cồn độc hại nhằm mục đích giải khát”. Mãi đến năm 1933 lệnh cấm này mới được chấm dứt. Dòng thời gian trong truyện chưa đến năm 1933.)

***

Từ khi rời khỏi trạm di trú cho đến khi nhìn thấy xe cáp chạy trên đường ray màu đỏ về phía cô, tâm can Hoài Chân đã ngứa ngáy không ngừng, vô hình nhảy nhót.

Đây chính là… xe cáp đó.

Chính là kiểu lâu đài di động của Howl! Là kiểu xe trong “Tàu Đêm Đến Lisbon”! Là cảnh phim vĩnh hằng nhất ở San Francisco!

Cảm thấy hơi lạnh, Hoài Chân hà hơi thổi khí sưởi ấm, không đợi xe chạy đã đi vào ngồi trong xe cạnh La Văn. Có hai thanh niên đu ngoài cửa xe, chuyến xe cáp này chở các cô rời khỏi đại lộ ở trạm di trú, thẳng tiến vào cánh rừng mịt mù. Nơi bìa rừng dần thấp thoáng bóng dáng của vịnh —— Mặt trời vẫn chưa ló rạng, bên ngoài hòn đảo xanh tươi là sương mù trắng xóa che phủ toàn bộ vịnh hẹp, từ xa xa đã trông thấy đại dương xanh nhạt cùng tòa thành phố lộ diện cuối bờ biển trong sương mù…

Hoài Chân cứ ngẩn người nhìn biển suốt, tới khi sắp xuống xe, miệng còn ngâm nga bài nhạc phim trong phim Mỹ chẳng biết nghe được từ đâu.

Người bán vé phà ló đầu ra, nhiệt tình nói: “Bà đi từ bến thuyền nào thế? Lần đầu dẫn con gái đến San Francisco hả? Nhân lúc sắc trời còn sớm,

https://thuviensach.vn

ra phiên chợ sớm ở bến tàu trên sông mua bánh mì chua đi, đem về nhà ăn sáng cũng không muộn…”

La Văn vô cùng kiên định trả tiền hai tấm vé thuyền đến bến Ngư Phủ.

Hoài Chân kéo vạt áo La Văn, làm bộ đáng thương nói, “Mẹ ơi, con đói.”

La Văn liếc cô.

Quý cô tóc đỏ đứng trong đội ngũ đằng sau quan sát sắc mặt, cười nói: “Bà à, bà nhìn đi, có phải con gái bà cũng thèm ăn rồi không?”

La Văn chột dạ, gượng gạo cười nói với cô: “Bố và chị con còn đang ở nhà chờ, đã mấy tháng rồi chưa gặp, vẫn nên về nhà trước đi.”

Vừa nói vừa kéo Hoài Chân đi ra bến thuyền, có thể nhận ra La Văn rất gấp gáp. Không biết là vội về nhà gặp chồng và con gái đã mấy tháng xa cách, hay vội về phố người Hoa để bàn bạc với tú bà xem nên giải quyết rắc rối là cô đây như thế nào.

Hoài Chân nín cười, bụng nghĩ, một kẻ lừa người phải chịu uất ức cùng một cô gái bị lừa vô cùng bình tĩnh, e trên đời này cũng không có tổ hợp ngoại lệ như vậy.

Đúng lúc hai người bắt kịp con phà tên Penissula Ferry. Con phà này không cần đi qua thành phố Tiburon mà có thể đến thẳng North Beach ở nội thành San Francisco. Trên phà chen chúc đầy người, tổ hợp mẹ con kỳ lạ này đành phải dựa vào lan can trên boong tấp nập ồn ào. Chỉ chốc lát sau, tiếng “brm brm” vang lên, động cơ cuốn lên những dải sóng trắng xóa, chậm rãi đẩy phà tiến về phía Bắc.

Mới khởi hành thì cô đã nghe thấy La Văn cảnh báo bên tai: “Khắp thành phố San Francisco đều có tai mắt của Hồng gia, ngay đến đồn cảnh

https://thuviensach.vn

sát cũng phải nể ông ta ba phần. Mày muốn chạy trốn, trừ khi chạy ra khỏi tỉnh California, nếu không trời cao đất xa tới mấy ông ta cũng có thể bắt mày về. Mày tự lo liệu đi.”

Hoài Chân im lặng lắng nghe, trong đầu nghĩ, tôi nào dám.

Thật ra trên đoạn đường này không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện chạy trốn. Nhưng ở đây không thể so với đất nước của cô, một người sống sờ sờ đột nhiên nhảy ra, không có quyền công dân thì không thể đến trường học hay nơi làm việc hợp pháp nào cả. Cô cũng không nghĩ bà cáo già Khương Tố kia sẽ chăm sóc cô như vậy, chỉ để lại La Văn có sức chiến đấu không hề mạnh hơn cô bao nhiêu đi theo mình.

Giả sử cô chạy đến tổ chức Cứu trợ trẻ em tìm kiếm sự che chở, thì mãi mãi sẽ bị cộp mác gái điếm phương Đông ở nơi đó, ngày ngày tiếp nhận tôn giáo xa lạ rồi phải tụng kinh tẩy não, còn bị nữ tu da trắng phân biệt đối xử răn dạy… Đây mà được gọi là cứu ư?

Rơi xuống loạn thế chỉ có một thân một mình. Đối với cô mà nói, rời khỏi La Văn bây giờ thì có thể mất đi món tiền cược cuối cùng của cô. Cô không ngu đến thế.

La Văn ôm trong mình tâm sự nặng nề, chẳng có vẻ để ý đến ai. Trùng hợp Hoài Chân cũng không muốn nói chuyện với bà ta, nên dọc đường đi chẳng ai nói với ai một câu, chỉ nhìn chiếc phà rời khỏi đảo Thiên Thần, chậm rãi chạy đến thành phố ở phía Nam.

Mặt trời hừng đông ló rạng trên biển xanh, sương mù ở Cổng Vàng trong vịnh hẹp dần tan đi. Trong vịnh San Francisco trống trải, chỉ có phà đến và đi, không thấy chiếc Cầu Cổng Vàng màu đỏ huyền thoại đâu.*

(*Mãi đến năm 1933 thì cây cầu Cổng Vàng mới được khởi xây.)

https://thuviensach.vn

Bên trái chiếc phà là một hòn đảo xanh biếc nổi lên giữa biển khơi. Cây cối thưa thớt, trên đỉnh hòn đảo là một cung điện màu be nguy nga sừng sững. Đúng lúc radio trên phà dùng tiếng Anh giới thiệu về hòn đảo trên biển này: “Đây là đảo Alcatraz, trên đảo là nhà tù. Hòn đảo này được dùng để nhốt các phần tử thù địch Mỹ và những người đào ngũ trong nội chiến. Cho đến nay, các tù nhân trên đảo không một ai sống sót.”

Du khách trên phà ngạc nhiên xì xào bàn tán, Hoài Chân quay đầu nhìn hòn đảo biệt lập càng lúc càng rời xa. Không biết là đúng hay sai mà bên dưới ánh nắng kia, cả hòn đảo đột nhiên nhìn có vẻ âm u đáng sợ.

Chiếc phà rời xa khỏi đảo Alcatraz, đường nét của thành phố cũng ngày càng rõ ràng. Đứng trên boong cũng có thể nghe thấy âm thanh rộn ràng trên bến tàu đằng kia. Bất chợt có tiếng trẻ con vang lên, một đứa bé da trắng tóc màu vàng kim phát hiện “manh mối” ở bến Ngư Phủ đằng xa đầu tiên.

“Mẹ ơi nhìn đi! Sư tử biển! Có nhiều sư tử biển quá ——”

Trên phà liên tục vang lên tiếng kêu sợ hãi the thé. Dưới ánh nắng mặt trời, Hoài Chân nằm nhoài lên lan can, lười biếng híp mắt nhìn bến thuyền càng lúc càng gần. Những chiếc thuyền câu màu trắng to có nhỏ có đồng loạt cập bến ở bến tàu màu trắng tinh. Người đi đường qua lại giữa những cửa tiệm bằng gỗ, hoặc cũng có người chạy băng băng trong sáng sớm tinh mơ. Mấy con sư tử biển nhô đầu lên mặt nước như muốn tắm dưới ánh nắng, leo lên lục địa dọc theo bờ biển, mọi người xung quanh không hề có vẻ ngạc nhiên lạ lùng.

Bắt mắt nhất ở trên bờ là một tòa nhà màu trắng xanh, lá cờ ngôi sao trên nóc phập phồng trong gió. Trên nhà viết một từ đơn tiếng Anh cùng con số Ả Rập, khi Hoài Chân thấy rõ đó là PIER 39* thì thân phà chấn động, đã cập bờ rồi.

https://thuviensach.vn

(*Bến cảng 39 là một địa điểm du lịch quan trọng của thành phố San Francisco, nằm ở bến Ngư Phủ.)

“Nhanh chân lên kẻo lỡ xe cáp.” La Văn thúc giục.

Hoài Chân sực tỉnh, hành khách tinh mắt đã sớm trông thấy chiếc xe cáp màu đỏ chạy qua từ đằng xa, lập tức nhảy xuống phà trước mọi người, chạy về phía trạm xe cáp. La Văn cũng không cam lòng yếu thế, một tay xách vali, một tay kéo Hoài Chân nhảy xuống, chạy một mạch như bay trên con đường gỗ ở bến thuyền. La Văn không cao, các hành khách ở trên phà có thể nhìn thấy bóng lưng người phụ nữ mặc bộ đồ truyền thống kéo con gái nhanh chóng chạy đi, đôi chân ngắn đi giày vải to khiến hai chân đung đưa như con quay, mọi người thấy thế thì không khỏi bật cười.

Trong đó có người hét to với bọn họ: “Này bà dì, chuyến xe cáp tiếp theo là hai mươi phút sau, đừng sốt ruột…”

La Văn cố chấp, ngay cả hai mươi phút cỏn con này cũng không chờ nổi. Đợi tới lúc hai người chạy đến trạm xe cáp, không biết tài xế có phải cố ý không mà không kịp đợi hai người lấy lại sức đã từ từ lái xe rời đi. La Văn gấp gáp đuổi theo, vừa đuổi vừa giơ tay đập vào thân xe bằng sắt, hành khách đứng ngoài xe cáp thấy vậy thì cười to ha hả.

Xe cáp chạy đi một đoạn, rốt cuộc tài xế cũng tốt bụng dừng xe lại. La Văn xách hành lý luống cuống lên cửa trước, rốt cuộc bên trong có hành khách không nhịn được nói: “Này bà dì, có phải bà đã quên gì rồi không?”

La Văn đứng ở đầu xe, hai tay sờ vào trong vạt áo, phát hiện mình không đánh rơi thứ gì đáng tiền. Cẩn thận ngẫm nghĩ, lúc này mới quay đầu lại, phát hiện đứa con đáng thương bị bỏ rơi ở nơi cách trạm xe cáp hai mươi mét.

Hoài Chân quả thực chỉ biết trợn mắt há mồm trước những chuyện vừa xảy ra.

https://thuviensach.vn

Cô đứng tại chỗ há miệng, đột nhiên nhìn chăm chú chiếc xe cáp mà do dự. Hai giây sau, rốt cuộc cô cũng sải bước, đi theo La Văn lên chiếc xe cáp tuyến Powell-Mason.

Trong tiếng cười ồ của mọi người, La Văn và cô chọn một vị trí ở cuối xe cáp ngồi xuống.

Leng keng leng keng ——

Xe cáp lắc lư chạy đi. Hoài Chân tựa đầu vào thành xe, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đứng ngoài xe là bốn năm người da trắng trẻ tuổi, mặc áo mỏng nhạt màu cùng quần jean màu xanh da trời. Ngoài ra cô chẳng thấy gì hơn ngoài thành phố bóng dáng lưa thưa.

Chiếc xe leng keng rời khỏi bến tàu, từ từ tăng tốc độ đi lên sườn núi. Hoài Chân bị trọng lực ép ngồi tựa sát lên ghế, nhìn những người trẻ tuổi nắm chặt tay vịn ở ngoài xe lắc lư điên cuồng, cười đùa với nhau.

Đột nhiên thân xe rung lắc, cơ thể Hoài Chân ngã chúi về trước —— xe đã chạy lên điểm cao rồi.

Những người bên ngoài kinh ngạc cảm thán, đồng loạt nhìn lại điểm xuất phát của xe cáp. Hoài Chân cũng theo đó quay đầu, từ cửa kính nhìn ra sau xe cáp, có thể thấy rất rõ toàn bộ bến tàu và vịnh, cùng với hòn đảo Alcatraz ở giữa vịnh.

Cơn buồn ngủ ập đến, nhưng Hoài Chân không khỏi trừng mắt nhìn, như thể trong một giây này có thể in lại tòa thành thị sáng sớm vào trong mắt.

***

Thành phố này như những dãy núi nối nhau, ngồi xe cáp cũng như đi xe qua núi vậy, từ phía bên này, chỉ phút chốc đã trượt đến một nơi khác.

https://thuviensach.vn

Thời gian ngủ gật chỉ trong chớp mắt, tài xế hô to: “Đã đến phố Clay ____”

Trên xe chỉ có hai hành khách Trung Quốc. Mọi người đồng loạt nhìn sang phía cô và La Văn, có vẻ lo lắng về vị trí hai người vừa ngồi.

Cửa mở ra, hai người chen chúc xuống xe.

Xe cáp nhanh chóng rời đi. Trong sáng sớm tinh mơ, trạm xe cáp ở ngoài phố người Hoa trống trơn, chỉ có hai bóng người lẻ loi đứng thẳng. La Văn khom ngươi, đưa tay chia hành lý ra làm hai xách trong hai tay.

“Đuổi theo.” Vừa dứt lời, bà ta phăm phăm quen thuộc đi đến một con đường hẻm chật hẹp.

Hoài Chân dụi mắt, chợt đứng ngẩn ngơ.

Những viên gạch đen lát mặt đường cùng hiên nhà, một số viên lốm đốm và cũ kỹ. Trong cái thành phố bước vào thời đại hiện đại hóa này, nó giống như tòa cung điện của Yubaba đột nhiên trỗi dậy trong thế giới của Vùng Đất Linh Hồn. Bình minh ghé thăm tòa cung điện này sớm hơn những nơi khác trong thành phố – nơi đây có những ngôi đền và tiệm trà; có những người bán hàng rong đã bước ra phố, gánh đòn gánh mời chào bánh trà buổi sáng; một vài chiếc xe đậu hai bên đường nhỏ thưa thớt, tất cả những điều ấy là biểu tượng hiện đại nhất ở phố người Hoa.

Thoạt nhìn qua, “thành phố trong thành phố” này đã tích tụ đầy bụi đất năm tháng, nhưng trong lụi bại lại có vẻ tĩnh lặng khác biệt.

Dừng một lúc, Hoài Chân chậm rãi bước theo sau lưng La Văn đi qua lại trong phố xá.

Trên đường có dăm ba tốp người Quảng Đông gò má cao da tím tái, đẩy cửa ra đi xuống đường, vươn vai duỗi người. Nhìn thấy La Văn thì

https://thuviensach.vn

cười gọi, “Ây, bà Quý, đã lâu không gặp. Cô gái này là ai thế? Trông lạ quá.”

Rõ ràng La Văn không có tâm tình buôn chuyện, chỉ đáp qua loa với hàng xóm cũ rồi dẫn Hoài Chân bước nhanh qua tiệm cơm Thượng Hải nguy nga lộng lẫy, xuyên qua từng con phố một, đi vào phố Grant Avenue.

Mười phút sau, hai người dừng lại trước một tòa nhà lợp ngói hai tầng.

Hoài Chân giương mắt nhìn, trên tấm bảng treo bên trên ghi năm con giữa phồn thể to tướng: “Tiệm giặt là A Phúc.”

Quý La Văn nhấn chuông đồng cạnh cửa gỗ, tiếng cười mừng rỡ của một cô gái ở bên trong truyền ra: “Có phải mẹ về rồi không?”

Kèm theo đó tiếng bước chân chạy bình bịch, “két ——” một tiếng cửa được mở ra.

“Mẹ đã về rồi! Sao rồi ạ, có mệt không, ở Hương Cảng có gì ngon không, có đem gì về cho con không?”

“Ăn ăn ăn, cả ngày chỉ biết có ăn với uống, mẹ chịu giày vò vất vả hai tháng, ngoài ăn ra con không biết gì khác hả?”

Cô gái kia chẳng quan tâm, vươn tay giật lấy xách hành lý trong tay La Văn.

La Văn giẫm bước vào nhà, vừa né người, cô gái trong nhà và cô gái bên ngoài lập tức đối mặt với nhau.

Gương mặt trái xoan không dài, là ngũ quan quen thuộc của người Đông Phương; tuy không chỉ ra được nhược điểm gì, nhưng trên gò má cao có mấy chấm tàn nhang khiến trông cô có vẻ khổ sở. Có lẽ do gen di truyền

https://thuviensach.vn

của La Văn quá mạnh mà cô gái trong phòng nhìn đã mười sáu mười bảy nhưng lại chẳng cao hơn Hoài Chân là bao.

Trong tay cô ấy đang cầm khăn lông lau tóc ướt sũng. Vừa trông thấy Hoài Chân thì động tác trong tay khựng lại, miệng há to, qua một lúc lâu, mới chậm rãi quay đầu lại: “Mẹ… Lúc trước mẹ đã làm chuyện gì sau lưng cha con con vậy?”

———

Ảnh bản đồ hành trình của Hoài Chân. Mình mô tả lại bản đồ cho các bạn dễ hình dung.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phố Grant Avenue (2)

La Văn quay đầu lại, gõ xuống đầu cô gái, “Con nói bậy bạ gì thế hả Vân Hà?”

Quý Vân Hà xoa hai tai bị đau, ánh mắt nghi ngờ dao động giữa La Văn và Hoài Chân, “Nhà… nhà chúng ta thuê được người giúp việc rồi sao?”

La Văn quát cô ấy, “Cha con đâu rồi?”

“Vừa mua sữa về, đang ở trong bếp hấp bánh ngô…”

“Ừ, ăn cơm trước đã, lên bàn ăn rồi nói.”

Vân Hà vắt khăn lông lên đầu, nhìn Hoài Chân ở ngoài cửa rồi lại nhìn mẹ đẩy cửa đi vào sân, lớn tiếng hỏi: “Còn cô bé này thì sao?”

La Văn xoay đầu lại, ngoắc tay với Hoài Chân, “Vào ăn sáng cùng đi, không phải nói đói à?”

Hoài Chân “ồ” một tiếng lấy lại tinh thần, có phần được chiều đâm sợ. Vân Hà né người, Hoài Chân bước qua ngưỡng cửa đi vào trong nhà.

Cửa hàng giặt giũ được xây thành hai tầng. Lầu đối diện đường cái được dùng làm cửa tiệm, trước cửa đặt một quầy gỗ đào và một bàn tính được đặt trên quầy; trong tủ kính ở sau quầy treo một chiếc áo sơ mi trắng được giặt sạch là ủi đâu vào đấy, trông như bảng hiệu ở cửa tiệm giặt là

https://thuviensach.vn

vậy. Ngoài ra thì mọi thứ đều rất ngăn nắp sạch sẽ, cũng không có đồ lặt vặt.

Cơn gió sáng sớm lướt qua trên đường, kèm theo mùi xà bông thoang thoảng. Sau tiệm là một khoảng sân không quá lớn, giữa hai tòa nhà gạch ngói giăng đầy sáu bảy sợi dây, treo trên đó là những bộ quần áo trắng tinh tươm. Giữa sân trồng một cây khế, thoạt nhìn đã có tuổi, cành lá xum xuê tươi tốt, gần như che khuất ô cửa sổ của tòa nhà đằng sau. Dưới gốc cây khế có một chiếc ghế tre, hè đến mà ngồi trên ghế hóng mát thì dễ chịu sung sướng phải biết.

Hoài Chân còn chưa bước vào sân thì đã thấy một người đàn ông trung niên gầy gò da đen đi ra, tay bưng hai chiếc lồng tre bốc hơi nghi ngút. Vừa thấy Hoài Chân thì ông lập tức "hừm" một tiếng, nở nụ cười toe toét để lộ hàm răng trắng tắp, "Lại đây, nhanh nhanh nào, lên lầu ăn bánh bao thôi, cải trắng nhân thịt —— Vân Hà! Xuống bếp lấy bốn bộ bát đũa lên lầu, nhanh lên!"

Quý Vân Hà kêu la phàn nàn, rất không tình nguyện đi vào bếp. La Văn cầm một chiếc ấm đồng thơm phức mùi sữa bò, thấy Hoài Chân đang nhìn thì khẽ nghiêng đầu đi, ra hiệu cho cô cùng đi đến.

Cầu thang gỗ cũ kỹ vừa hẹp lại cao, giẫm lên kêu cọt kẹt như sắp sập, vậy mà La Văn đi phía trước lại rất vững vàng. Cô ôm lòng sợ hãi đi theo bà ta lên lầu, trông thấy một căn phòng mái tam giác sơn đen phơi nắng. Cao chưa đến hai mét, mặc dù cửa sổ được mở song vẫn khá tối.

Một chiếc bàn vuông kê cạnh cửa sổ dùng làm bàn ăn. A Phúc vừa lên lầu đã kéo bàn ra cách vách tường một đoạn, để bốn người có thể ngồi đủ.

Vân Hà cầm bát đũa đi lên, thi thoảng lại nhìn qua Hoài Chân, không ngăn nổi một bụng tò mò.

https://thuviensach.vn

Mọi người lần lượt ngồi xuống bàn vuông, rốt cuộc cô cũng không nhịn nổi nữa, “Không phải mẹ về quê thăm người thân à, sao lại dẫn họ hàng sang cùng?”

La Văn cầm đũa gõ làm cô ấy kêu ai da luôn miệng. Bà lại dè dặt nhìn sang chồng mình, như thể không biết phải mở miệng thế nào.

A Phúc vẫn nở nụ cười hiền hòa, giơ tay gọi mọi người: “Ăn cơm đã, ăn cơm đi đã —— không đói bụng hả?” Nói đoạn, ông mở từng nắp đồ ăn sáng ở trên bàn ra cứ như làm ảo thuật.

Bên trong hai chiếc lồng hấp là những chiếc bánh bột ngô vàng óng và bánh bao mềm mịn, vừa mở nắp đồng ra, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Yết hầu Hoài Chân tự động lên xuống.

Thơm quá.

Cô không chỉ chưa chưa được ăn đồ nóng trong vòng mười tiếng đồng hồ kể từ khi xuyên không, mà trước lúc đến đây, sáng sớm mỗi ngày cô cũng chỉ có thể làm bạn cùng bánh toast phết mứt hoa quả, đã lâu lắm rồi chưa được ăn sáng là đồ mặn thơm ngon Trung Hoa. Quả thực cô đã thèm lắm rồi.

Vân Hà lại nhíu mày: “Con không muốn ăn bữa sáng thế này nữa đâu.”

A Phúc nói, “Vậy con muốn ăn gì?”

“Bánh toast kẹp rau diếp và thịt hun khói, bánh mì Pháp nướng ngò tây, trứng chiên nấm thêm nước trái cây…”

A Phúc không lên tiếng, chỉ gắp từng cái bánh bao vào trong bát cho mọi người. Hoài Chân không kiềm được nữa, cầm lấy cái bánh bao to hơn

https://thuviensach.vn

mặt mình cắn hai miếng lớn. Nhân thịt cải trắng còn tươi nhưng không ngấy, lại có thêm nước súp, một mùi thơm lừng ngập tràn khoang miệng.

Vân Hà trợn mắt há mồm nhìn, không biết vì sao lại cảm thấy chiếc bánh bao bình thường ăn đến phát ngán lại trở nên ngon miệng.

A Phúc nói: “Đồ Mỹ cái gì cũng tốt, chỉ có vấn đề ăn uống là luôn kém xa chúng ta.”

Hoài Chân gật đầu lia lịa: Nói quá đúng! Cô chỉ hận không có hai tay trống để vỗ tay cho A Phúc.

Bốn người ăn cơm ở trên lầu, chợt nghe thấy bên ngoài có giọng nữ chói tai hô lên: “Charlotte, nhanh lên đi! Sắp trễ xe buýt đến phố Geary rồi!”

Hoài Chân ngồi dựa vào cửa sổ, nghe vậy thì bất giác nghiêng đầu sang, nhìn thấy vài ba cô gái bằng tuổi Vân Hà đang đứng dưới mái hiên tiệm tạp hóa vẫn chưa mở cửa ở đối diện, bọn họ đều có cùng một kiểu tóc đang là mốt lúc bấy giờ – tóc ngắn uốn xoăn chia 7:3, mặc áo sơ mi và quần jean, choàng thêm chiếc áo khoác ngoài.

Vân Hà lật đật đáp lại: “Tới ngay đây!” Nói rồi cô ngẩng đầu lên, tu ừng ực ly sữa bò nóng.

Đột nhiên La Văn hỏi: “Hoàng Văn Sênh đó, có phải nhà mở quán cà phê ở Oakland gần đây không?”

“Vâng, đúng thế ạ.”

“Con cũng đừng hâm mộ nhà chúng nó. Chúng ta…”

“Có gì mà phải hâm mộ?” Vân Hà dứt lời liền đưa tay lau miệng, chạy bình bịch xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Sau ba phút lại bình bịch lên lầu, bộ đồ ngủ trên người đã được thay sang chiếc đầm nylon màu trắng, tất dài màu vàng cùng đôi giày búp bê màu đen.

Cô lên lầu tìm nước hoa khô, thoa vào cổ trái rồi lại thoa tiếp cổ phải, nhất thời cả căn phòng tràn ngập mùi hoa lài.

Đột nhiên A Phúc hỏi: “Đi đâu đấy?”

“Đến phố Geary ạ, hôm nay rạp chiếu bóng Geary chiếu phim Wild Life, buổi chiếu sớm rẻ hơn bình thường một đồng.”

La Văn từ tốn nói, “Lúc về ghé phố người Nhật mua hai miếng đậu hủ với một bao gạo.”

Đột nhiên A Phúc nhìn sang La Văn.

Vân Hà chột dạ, giọng nhỏ đi mấy phần: “Không phải cửa tiệm Lý Ký và tạp hóa Hồng Tường có bán đậu hủ với gạo đó sao, sao phải đến phố Nhật mua làm gì. Chao ở tiệm Nhật bản còn không ngon bằng Hồng Tường, gạo cũng đắt không biết mấy…”

La Văn vẫn uống sữa, “Con trai cả của ông chủ cửa hàng đồ tươi Hayakawa, tên Hayakawa Iwa thì phải, không phải là bạn học của con à?”

“…”

“Không phải con vẫn xem phim với cậu ta đấy chứ?”

“Đúng thế, chỉ là bạn học bình thường thôi mà!”

“Bạn học bình thường? Đi gặp bạn học bình thường mà sáng sớm còn phải gội đầu?”

Vân Hà cứng họng, đứng chôn chân tại chỗ, mặt đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

La Văn làm như không nghe thấy tiếng kháng nghị yếu ớt của con gái: “Con cũng lớn rồi, không biết nắm bắt cơ hội thì năm sau sẽ đưa con về nước xem mặt.”

“Cha —— Cha xem mẹ kìa!”

Vân Hà nói xong thì lập tức chạy thẳng xuống lầu, mặc áo khoác vào sập cửa rời đi.

Hoài Chân nhìn xuống dưới lầu, nhìn thấy trên con đường lát đá cổ xưa, có một cô gái mặc áo khoác tay ngắn đi về phía các cô gái mặc áo khoác nỉ kia. Gương mặt của cô gái kia vẫn đỏ như trái cà chua, nhưng vẻ buồn rầu đã bay biến hết, khoác tay mấy cô gái kia cùng cười nói đi ra khỏi đường Grant Avenue.

A Phúc nhồm nhoàm nói: “Cái loại cướp Nhật Bản đó, dù trong nhà có người làm ở Nội Các hay mang họ Hirohito* thì cũng không xứng với con gái chúng ta.”

(*Dòng dõi hoàng thất Nhật Bản.)

La Văn trợn mắt với ông: “Ông thì biết gì mà nói?”

“Gả chồng theo chồng, ăn mặc cũng theo chồng. Phụ nữ các bà, đời này lập gia đình cũng chỉ là muốn một bữa ăn với một vại sữa. Còn muốn cái gì nữa hả?”

“Vậy ông để con bé gả cho cái thằng vương bát bị bệnh hủi suốt ngày há miệng xin cơm, ăn nằm chờ chết thì sao?”

“Con gái thì phải theo vương bát, vương bát kia có miếng ăn, cũng chịu nuôi con gái chúng ta, như vậy không tốt à? Tốt hơn chán đám người Nhật Bản hay quỷ da trắng kia, không một ai xem tôi là người, chỉ xem tôi như con mèo con chó, vậy thì gả làm gì.”

https://thuviensach.vn

“Cái suy nghĩ đó cổ hủ mấy chục năm rồi hả. Tôi ở với ông nhiều năm như vậy, cũng không có toan tính gì khác. Nhưng con gái của chúng ta tuyệt đối không thể chui rúc trong cái ổ phố người Hoa này được, phải xuất sắc.” La Văn nói, “Đợi chúng ta chuyển ra khỏi phố người Hoa, đến nhà trọ có thang máy ở quảng trường Jackson, hàng xóm cũng là người da trắng, vậy thì có gì khác không?”

Mắt thấy hai vợ chồng tranh cãi vì hôn nhân của con gái, Hoài Chân đặt chiếc bánh bột ngô thứ ba đang ăn trong tay xuống, thấp giọng khéo léo hỏi, “Dì Quý, hai người còn thiếu bao nhiêu tiền để dọn vào nhà trọ mới?”

La Văn nói: “Mày hỏi làm gì?”

Hoài Chân nhấp một hớp sữa ấm, chớp mắt nói, “Không có gì ạ, chỉ hỏi thế thôi.”

Dừng một lúc, cô lại ngẩng đầu lên từ chiếc bát tráng men, nói, “Dì Quý, hay là, dì mua cháu về đi?”

Ngụm sữa trong miệng Quý La Văn phụt ra ngoài.

A Phúc ra sức lau chùi bàn, mắt nhìn vợ mình chăm chú, như thể mấy tháng không gặp mà đã có phần xa lạ. Mới đầu ông chỉ đoán thầm trong bụng, có lẽ hai tháng nay vợ không chỉ đi thăm người thân. Nhưng không ngờ, bà lại bị cái kẻ rán sành ra mỡ ở đối diện dẫn đi xuất ngoại để làm loại chuyện vô liêm sỉ phạm pháp này.

Hoài Chân tranh thủ chớp thời cơ: “Cháu sẽ đi học, sau này lên đại học rồi ra ngoài làm việc, sẽ không kiếm ít hơn người da trắng đâu. Sau này mọi số tiền cháu kiếm được sẽ là của dì, nếu dì bằng lòng, cháu còn có thể chăm sóc cho dì dưỡng lão…”

Quý La Văn kéo lấy giẻ lau trong tay A Phúc, “Đừng lau nữa, ông có phải là thợ mộc đâu mà muốn lau sạch cả mảnh gỗ.”

https://thuviensach.vn

Bà ta ngẫm nghĩ rồi lại nhìn chằm chằm Hoài Chân, vừa cười vừa nói, “Mày đi học? Học phí đại học Mỹ rất đắt, Vân Hà còn không vào nổi đây, ngày nào cũng nhao nhao ở bên tai tao.”

Nhận được câu trả lời này cũng cô không lạ gì.

Hoài Chân cũng không gấp gáp, cầm chiếc bánh bột ngô kia lên tiếp tục chậm rãi ăn.

La Văn thở dài, lại rót sữa vào ly cho cô: “Khế ước bán thân của mày không ở trong tay Khương Tố, mà là ở trong tay Hồng gia. Nhờ có Hồng gia nên bọn tao mới có thể sinh sống yên ổn ở con phố này mà không bị đám người da trắng gây khó dễ. Mua mày là chuyện nhỏ, nhưng đắc tội với Hồng gia lại là chuyện lớn. Lát nữa ăn xong, đi với tao đến gặp Khương Tố, xem xem bà ta nói thế nào. Ông già, ông đừng nhìn tôi nữa, đợi lát về tôi sẽ nói rõ với ông.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Phố Grant Avenue (3)

Ăn cơm xong, La Văn đem một chiếc ghế bành lên lầu cho cô ngủ một giấc, hai vợ chồng tự giao phó với nhau rồi đi xuống.

Thật ra Hoài Chân cũng không buồn ngủ mấy. Vừa ngả lưng đã nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng gõ mạnh dồn dập.

Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc ——

Người bên dưới ra sức gõ cửa, giọng Mỹ thô to rõ ràng: “Mở cửa, nhanh mở cửa!”

Hoài Chân đứng dậy đi đến, ló đầu ra khỏi cửa sổ nhìn xuống. Bốn năm người cảnh sát da trắng cao to mặc cảnh phục màu xanh đậm đứng tụm lại trước tiệm tạp hóa, gõ rầm rầm nặng nề. Chỉ mấy phút đã khiến nửa con phố tò mò ra xem náo nhiệt.

Dưới cái nhìn của vạn con mắt, cánh cửa kêu cái “két ——” mở ra, để lộ một gương mặt tròn vàng vọt hơi sưng. Gương mặt tròn ấy trợn mắt nhìn, rồi cười một tiếng nịnh nọt, “Chào buổi sáng các quân gia, chào buổi sáng.”

“Hôm nay gái điếm Trung Quốc bị kiểm tra. Tháng trước ma ma của các ngươi không có ở đây, bây giờ gọi bà ta ra.”

“Ma ma, ồ, ma ma vẫn đang ngủ…”

https://thuviensach.vn

Không kịp đợi cô ta hoàn hồn, cảnh sát da trắng lập tức đập mạnh một phát lên cửa. Cánh cửa đen to đùng của tiệm tạp hóa bật mở, mấy người cảnh sát cao lớn khó khăn lắm chen vào. Vừa đi vào đã nhấc chân đá văng mấy cánh cửa phòng đóng chặt. Trong thoáng chốc tiệm tạp hóa loạn xì ngầu, tiếng đàn ông đàn bà sợ hãi vang lên.

Hai thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi nhân lúc rối ren tháo chạy ra ngoài, vừa chạy vừa chỉnh lại chiếc nơ xiên xẹo, nhét quần lót hoa vào hông quần.

Có người đứng bên ngoài xem trò vui cười không dứt: “Chạy chậm thôi, mười một giờ trường Cơ Đốc mới bắt đầu vào học, muộn hai phút cũng không bị giáo viên phạt đứng đâu…”

Mấy phút sau, mấy gã cảnh sát toàn thắng, xách cổ mười bốn thiếu nữ nơm nớp lo sợ từ trên lầu xuống. Cảnh sát cao giọng quát to vọng lên lầu: “Ma ma, bà mà còn không xuống thì đừng trách chúng tôi đưa bọn này về đồn cảnh sát.”

Các cô gái nghe thế thì quỳ sụp xuống đất òa khóc lớn; mấy cảnh sát khác cúi người, đeo còng vào cổ tay từng cô gái một. Đến người thứ tư thì một người đàn ông tóc muối tiêu mặc trang phục truyền thống* màu đen đi đến từ trong đám đông bên ngoài, vừa tới thì mọi người tự động nhường ra lối đi; phía sau ông ta là một người phụ nữ trung niên mặc áo sơ mi màu xanh, đeo trang sức lấp lánh đầy đầu, chính là tú bà Khương Tố không biết đã đi đâu.

(*Trang phục truyền thống/tangzhuang loại áo có gài nút ở phía trước, ảnh.)

Cảnh sát vừa thấy thì ồ lên, tươi cười chào hỏi: “Chào buổi sáng Hồng tiên sinh.”

https://thuviensach.vn

Ông ta không đáp lời, hoặc có lẽ vì đưa lưng về phía Hoài Chân nên cô không biết nói gì, chỉ thấy ông ta chắp tay mời, lập tức đưa mấy người cảnh sát lẫn mười bốn cô gái vào trong tiệm tạp hóa.

Hàng xóm láng giềng thấy thế thì tự biết không còn kịch hay để xem, lập tức tản ra như chim bay.

Chỉ trong chốc lát, mấy người cảnh sát lại nối đuôi nhau đi ra khỏi tiệm tạp hóa. Người đi cuối cùng nói vọng vào bên trong, "Hồng tiên sinh đã đến rồi, vậy chuyện này không còn là chuyện lớn ở đồn cảnh cát California chúng tôi nữa. Nhưng lần này có rất nhiều người ở đồn cảnh sát liên bang đến, nếu bọn họ tra được trong mấy tháng có hơn ba mươi năm mươi người không hộ khẩu không rõ lai lịch ở nhà thổ, thì ngay cả chúng tôi cũng không tránh khỏi bị chỉ trích. Lần này đến, cũng coi như chúng tôi nhắc nhở Hồng tiên sinh."

Mấy cảnh sát đi ra trên đường, Khương Tố đứng ở cửa tiệm tạp hóa, giơ tay vẫy, "Tạm biệt cảnh sát, mời đến tiệm cơm Thượng Hải ăn sáng, chỉ cần viết tên tôi là được, không cần đưa tiền."

"Đồ đĩ điếm." Cảnh sát cúi đầu chửi một câu, "Con mẹ tú bà Trung Quốc quỷ kế đa đoan chết tiệt."

Khương Tố đứng ở đầu tiệm tạp hóa, đợi cảnh sát khuất bóng thì quay vào nhà, dọn một tấm biển bám đầy bụi bặm ra, không rõ bên trên viết gì.

Dọn bảng hiệu xong, bà ta ngẩng đầu nhìn sang đây rồi rảo bước đi đến, nhấn chuông đồng ở dưới lầu liên tục.

Hoài Chân nghĩ bụng, đã đến rồi.

Rón rén đi ra đầu cầu thang, cô dỏng tai lắng nghe, đúng như dự đoán: "Vừa hay Hồng gia đã đến, đưa cô gái kia đến luôn đi."

https://thuviensach.vn

Lúc La Văn đi lên lầu thì Hoài Chân đã đừng ở đầu cầu thang, kéo thẳng quần áo như thể đã chờ bà ta lâu rồi.

Đôi mắt trong trẻo bình tĩnh lạnh lùng, trên mặt không hề có chút gợn sóng. La Văn mím môi không nói gì, xoay người đi xuống.

Phải biết co biết duỗi.

Hoài Chân bước theo.

Lúc đi ngang qua cửa tiệm tạp hóa, cô cúi đầu nhìn, thấy trên tấm bảng đầy bụi kia ghi rất rõ bảng giá.

Ngày hai mươi tư tháng một hàng tươi đến, giá thị trường:

Tôm khô một cân ba pound.

Gạo một đồng một túi.

…

Gái năm đồng một pound.

Bước qua ngưỡng cửa, trong căn nhà đen kịt chất đầy bao bố, ngập tràn mùi xạ hương và đỗ quyên; bên phải là một dãy các căn phòng, lúc này cửa phòng đồng loạt mở toang, vài ba cô gái đứng trước cửa, nhìn sang Hoài Chân rồi cúi đầu xì xào bàn tán.

Cầu thang gỗ bên trái thông lên tầng hai. Hoài Chân đi theo Khương Tố và La Văn lên lầu, thấy mười bốn cô gái ngồi ở hành lang khóc rấm rứt.

Khương Tố nhức cả đầu, tạm thời không muốn để ý đến mấy người chỉ biết khóc không thức thời này, chỉ nhìn một cái rồi dẫn hai người đi xuyên qua hành lang tầng hai, đẩy cửa phòng ở cuối ra.

https://thuviensach.vn

Trong phòng ánh đèn tù mù, đối diện giường kê một chiếc ghế trúc. Người đàn ông trung niên tóc muối tiêu mặc trang phục truyền thống ngồi trên đó, một người phụ nữ đứng sau lưng ông ta đấm bóp bả vai. Ông ta nhắm nghiền hai mắt, thoạt nhìn có vẻ rất hưởng thụ.

Khương Tố đi vào lên tiếng, “Hồng gia, đã dẫn người đến cho ngài rồi đây.”

Hồng Vạn Quân không mở mắt cũng không trả lời, chỉ giơ tay lên bảo các bà cũng đi vào.

Căn phòng u ám, Hoài Chân cảm thấy lạnh toát. Ba người lần lượt ngồi xuống đối diện Hồng Vạn Quân, đợi đến lúc ông ta lên tiếng, Hoài Chân không nhịn được nhìn bàn tay ông ta gác trên ghế trúc.

Người này đã luống tuổi, thân hình gầy còm, da đầy nếp nhăn và những đốm đồi mồi mờ mờ. Duy chỉ có đôi tay kia, trắng hồng mềm mại ngón tay thẳng tắp, như thể không bị năm tháng bào mòn. Móng tay ngón áp út và ngón út để dài, được gọt giũa rất cẩn thận, còn dài hơn ngón tay. Hoài Chân đột nhiên nghĩ đến, hai móng tay này là đại biểu cho việc chủ nhân của bàn tay có địa vị cao sang, là tượng trưng của quý tộc. Tập tục này đã quá cổ xưa, vậy mà vẫn được gìn giữ tốt ở phố người Hoa tại bờ biển phía Tây ở Thái Bình Dương xa xôi.

Hồng gia bất thình lình lên tiếng, giọng nói như chuông đồng, không lạnh không nhạt, “Nó không biết nói tiếng Anh?”

Khương Tố nói: “Cô gái này chưa từng đi học thì nói gì đến tiếng Anh? Chỉ biết tiếng Quảng Đông thiiu… Hình như cũng hiểu được chút chút về quốc ngữ, nhưng không biết học ở đâu nên nói hơi khó nghe.”

Hồng Vạn Quân ừ một tiếng, lại từ tốn hỏi, “Ngươi tên gì?”

Hoài Chân hoàn hồn, nhỏ nhẹ đáp: “Quý Hoài Chân.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Phố Grant Avenue (4)

“Đã mang họ Quý từ trước?” Hồng Văn Quân ngạc nhiên, nghiêng đầu hỏi Khương Tố.

Khương Tố quay sang nhìn Hoài Chân.

Hoài Chân đáp, “Quên rồi ạ.”

Hồng Văn Quân nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào cô bằng đôi mắt đen trắng rõ ràng.

“Cũng coi như thức thời đấy.” Giọng nói phát ra từ cổ họng có vẻ như cười như không: “Có biết ta là ai không?”

“Người khác gọi ngài là Hồng gia, người ở phố người Hoa đều kính sợ ngài.”

“Vậy ngươi có sợ ta không?”

“Sợ ạ.”

Đôi mắt vàng sẫm đục ngầu nhìn Hoài Chân chăm chú: “Sợ cái gì?”

Hoài Chân nhìn về lại, “Một là sợ chết, hai là sợ gả chồng, ba là sợ về nước.”

“Không muốn chết, không muốn gả chồng, lại còn không muốn về, vậy ngươi cảm thấy chúng ta hao tâm tổn phí xuất ngoại một chuyến là vì cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Nếu không có chuyến xuất ngoại này của ngài thì tôi cũng không sợ ba điều trên.” Hoài Chân nói tiếp, “Cuộc hôn nhân này, không chỉ con trai ngài không tình nguyện, mà cũng sắp bị tôi phá hỏng.”

“Phá hỏng thế nào? Ngươi không làm con dâu nhà họ Hồng thì cũng có một đống người khác muốn làm, không sao. Nhưng nếu ngươi không thể làm con dâu nhà họ Hồng thì cũng không khác gì mười bốn con nhãi quỳ ngoài kia.”

“Khác nhau? Vốn đã không khác nhau rồi.”

Đột nhiên Hồng Văn Quân bật cười, “Ý ngươi nói là, làm con dâu nhà họ Hồng cũng như làm điếm ở nhà thổ của bà cô này đúng không?”

Hoài Chân không hề chớp mắt, “Đúng thế.”

Hồng Văn Quân giơ tay lên, ra hiệu người phụ nữ sau lưng dừng tay, “Ngươi bảo nó lặp lại lần nữa, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy lời như thế, không được rõ lắm.”

Khương Tố bị dọa sợ không nhẹ, “Hồng gia à, tôi đã nói rồi, con bé này không hiểu chuyện.”

“Bảo nó nói.”

“Hồng gia mua bán kỹ nữ như mua bán súc vật, lại dùng cách đó để mua bán con dâu. Vậy, đối với ngài thì hai vế này gì có gì khác nhau?”

Hoài Chân vô cùng bình tĩnh, giọng điệu vững vàng, “Hồng gia, ngài có thể để mọi người trên phố người Hoa khen ngợi gọi ngài một tiếng Hồng gia, nhất định là vì ngài làm việc có ranh giới cuối cùng, giảng chính nghĩa, tích nhân đức. Vốn tôi có tâm nguyện riêng cho cuộc sống của mình, nhưng lại bị lừa đến phố người Hoa không quen biết này, biết rõ đi đến đây đã

https://thuviensach.vn

không còn đường về, nhưng tôi cũng có ranh giới cuối cùng: một sợ chết, hai sợ gả chồng, ba sợ hồi hương. Xin Hồng gia tác thành."

Khóe miệng Hồng Văn Quân giật giật, để hở hai hàm răng đen sì phải khảm vàng sắp rụng.

Người phụ nữ sau lưng châm một tẩu thuốc, ông ta hít hai hơi rồi nhả khói ra. Trong sợi khói lượn lờ, chỉ nghe thấy ông ta từ từ nói, "Ngươi muốn làm điếm cũng được, muốn gả chồng cũng được, muốn chết, cũng được nốt. Những thứ này ngươi không thể làm chủ. Cũng như việc nó có muốn kết hôn hay không cũng vậy, đều không thể làm chủ được. Nhân nghĩa trên phố người Hoa có lớn hay không ta không biết, nhưng cái này, lớn nhất."

Làn khói kia tan hết, cô thấy hai ngón út hơi vểnh lên, giữa ngón trỏ và ngón cái kẹp một tờ giấy. Hoài Chân nghiêng đầu nhìn, trên đó viết:

Tôi, Ôn Mộng Khanh, hôm nay lấy được 40 đồng, đồng ý theo Khương Tố đến San Francisco. Lấy giá cả mỗi pound bằng năm đô la giao dịch với tiên sinh Hồng Văn Quân. Nếu tôi chạy trốn khỏi canh chừng thì suốt đời này tôi sẽ làm nô lệ.

"Giấy trắng mực đen, đồng ý ký tên. Đây là lớn nhất."

Hoài Chân nhìn dấu vân tay đo đỏ ở dưới cái tên, rốt cuộc cũng biết vì sao Mộng Khanh lại tìm đến cái chết khi ở trên tàu.

Hồng Văn Quân chậm rãi cất tờ giấy kia đi, lại nói: "Có điều nếu ngươi nói đạo nghĩa với ta, thì ta cũng cho ngươi một cơ hội. Ta cũng không thể lỗ vốn chuyến đi được. Ngươi không muốn làm con dâu nhà họ Hồng, cũng không biết phải làm dâu nhà ai, vậy thì để tiền quyến định thay ngươi đi. Bảy giờ tối nay tại rạp hát tầng ở bên cạnh, cùng với mười bốn con nhãi kia, giá khởi điểm là mỗi pound năm đô la, người trả giá cao thì sẽ có được. Nếu ngươi có thể thoát thân từ chỗ ta, tìm được một chỗ dựa

https://thuviensach.vn

ngươi hài lòng, lúc ấy ta sẽ đốt khế ước bán thân này đi. Từ đấy trở đi ngươi sẽ là Quý Hoài Chân, không còn ai biết đến Ôn Mộng Khanh nữa. Ngươi có dám không?"

"Nếu trong vòng nửa năm cảnh sát đến cửa kiểm tra thì ngài cũng có thể giúp tôi, để tôi thành công có được thân phận công dân?"

Hồng Văn Quân cười phì, "Đương nhiên rồi, nhà họ Quý đã cầm tiền rồi thì không có đạo lý không làm việc. Có phải không hả bà Quý?"

La Văn lật đật đáp dạ.

Hoài Chân hơi nheo mắt, "Hồng gia nói được là làm được."

Hồng Văn Quân cười nói, "Nếu ta lừa ngươi một lần, vậy từ nay về sau trên bốn mươi con phố trong thành Trung Quốc này còn ai tin ta nữa?"

Cô khẽ cắn răng, "Được."

Hồng Văn Quân khép mắt lại, nằm dài trên ghế thoải mái rít một hơi thuốc.

Hoài Chân nhìn chằm chằm ông ta một lúc rồi quay đầu đi ra cửa. Khương Tố khoát tay với La Văn, cũng đuổi bà ta đi.

Khương Tố ra hiệu cho người phụ nữ đứng sau ghế đi đóng cửa lại. Đợi đến khi trong phòng không còn ai khác, bà ta không nhịn được hỏi: "Hồng gia, lúc trước dù ở trên tàu hay xuống tàu thì con bé nhà quê này cũng như khúc gỗ, không hề có miệng lưỡi lợi hại như vậy. Không biết vì sao…"

"Con bé nhà quê? Cô nhìn nó đi, ngay từ lúc đi vào mắt nó đã nhìn thẳng, không hề có vẻ sợ hãi, làm việc không lưỡng lự, rất biết bản thân

https://thuviensach.vn

muốn gì. Loại con gái như thế, gia đình bình thường cũng không nuôi dạy được."

"Vậy người như thế, Hồng gia, ngài không muốn sao?"

"Đương nhiên muốn rồi, vì sao lại không muốn."

"Vậy làm thế nào đây?"

"Nó không muốn kết hôn, chỉ đơn giản là không muốn gả cho người lạ. Hôm nay ở đầu đường San Francisco đây, gả cho ai mà không phải người lạ? Nó biết rõ về nước chỉ có một con đường chết, sao dám đi tìm lũ cảnh sát quỷ trắng mà tự chui đầu vào lưới? Trên phố người Hoa này, nếu biết con nhãi này là con dâu tương lai của Hồng gia ta, có ai dám cướp không? Nếu nó muốn có được thân phận ở phố người Hoa thì phải lập gia đình. Còn nếu nó thật sự gọi người lạ nào…"

"Thì sao?"

Hồng Văn Quân thở dài, cười nói: "Thằng Sáu tính cách ra sao, ta là người biết rõ nhất."

***

Hoài Chân ra đến hành lang, mười mấy cô bé mới đến đang xúm quanh một người phụ nữ hỏi han.

Một cô gái hỏi: "Chị A Trà, chị nói 'lần đầu' là sao, có bị cha treo ngược lên đánh cho một trận không? Có bị mẹ dìm đầu xuống nước không?"

Gái tên A Trà nói: "Không có chuyện đó đâu."

Mấy cô gái vui mừng ra mặt, "Thế thì tốt quá rồi. Đến San Francisco có ăn có ở, còn không bị đánh."

https://thuviensach.vn

Một người trong đó lại hỏi câu khác, “A Lịch, mẹ cô không đánh cô, cha cô cũng không đánh cô, vậy vì sao cô lại đến đây làm công?”

Người tên A Lịch bĩu môi, “Thì vì làm công đấy thôi. Làm việc lấy tiền, có tiền ăn hải sản, uống rượu vang. Ở Sán Đầu, đến chiếc áo lót cũng không có tiền mà mua.”

…

Hoài Chân nhanh chóng đi băng qua mấy cô gái này, lúc đi xuống lầu thì nghe La Văn đứng cuối hô to: “Nha đầu, mày làm điều ngu ngốc gì đấy hả?”

Bước chân Hoài Chân khựng lại, cô ngoái đầu lại.

La Văn chậm rãi đuổi theo, “Ai mua mày mà không như nhau?”

Hoài Chân cúi đầu nghĩ ngợi, cảm thấy bà ta nói có lý.

Làm vợ cho ai mà không phải làm vợ?

Ai mua mình mà không phải mua?

Liệu có ai coi tiền như rác chịu mua một người không có hộ khẩu ở San Francisco như mình, lại còn không đụng vào mình nhỉ?

Suy nghĩ một hồi, đột nhiên Hoài Chân nói, “Dì Quý, có thể cho cháu mượn chút tiền được không?”

La Văn mở miệng, “Tao đã nói với mày từ lâu rồi, tao không dám giúp mày chống lại Hồng gia đâu.”

Hoài Chân cười, “Cháu không mượn nhiều như thế. Cháu muốn biết, ở đâu có thể gọi điện thoại được?”

https://thuviensach.vn

La Văn bất ngờ, chậm rãi nói như dò xét, “Ở phố Pacific có văn phòng điện báo điện thoại. Kết nối với đường dây trong thành phố thì ba phút ba xu, trong tiểu bang thì tám xu, trong nước một hào, nước ngoài một phút một đồng. Mày muốn bao nhiêu?”

Hoài Chân thoáng trầm tư, “Ba xu ạ.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phố Grant Avenue (5)

Dọc theo đường Sacramento rẽ vào đường Staunton trên thành phố, Hoài Chân cảm thấy có điều không đúng, cô bèn ngoái đầu nhìn lại: một gã đàn ông vạm vỡ không nhanh không chậm đi theo ở khoảng cách năm sáu mét.

Cô dừng lại thì gã ta cũng dừng, quan sát ý đồ trong mắt cô; cô nghiêng đầu bước lên trước hai bước, gã ta cũng chậm rãi đi theo.

Thử mấy lần, Hoài Chân liền coi gã như một NPC, vẫn đi tới điểm đến của mình.

Mùa đông ở San Francisco không quá lạnh, lúc này vừa đúng giữa trưa mặt trời nhô cao, Hoài Chân mặc chiếc áo kia trên người, mới đi được một đoạn là đã đổ mồ hôi cả người. Vô tình gặp vài ba thanh niên âu phục giày da, đầu tóc bóng loáng trên đường, từ xa xa đưa mắt nhìn gã đàn ông vạm vỡ sau lưng cô, có lẽ biết là người của Hồng gia nên huýt sáo cười nghiêng ngả, suýt nữa là đã chạy đến hỏi: “Không lẽ gương mặt lạ này chính là nàng dâu việt dương do cha thằng Sáu họ Hồng chọn cho nó?”

Hoài Chân né xa, mấy gã thanh niên vẫn dán mắt nhìn cô nửa con phố, song không dám lỗ mãng.

Đi hai mươi phút băng qua con hẻm nhỏ ở đường Jackson, đứng trên quốc lộ Pacific Road, cô vừa ngẩng đầu đã trông thấy trung tâm điện báo.

Trung tâm điện báo có kiến trúc hình tháp kiểu Trung Hoa, nằm giữa nhà lầu hai nóc ba tầng màu đen trông vô cùng bắt mắt. Trên hai biển gỗ

https://thuviensach.vn

ngoài cửa viết “trung tâm điện thoại điện báo Pacific”; trong đại sảnh rộng rãi đều dùng đồ dùng gỗ lim chạm trổ, nam tiếp viên trong văn phòng vô cùng bận bịu, liên tục thay khách gửi điện báo ra nước ngoài.

Hoài Chân đứng trước cửa ngẫm nghĩ một hồi: tổng cộng mất 425 đô la. Nhưng ngộ nhỡ… có người đấu giá được thì sao?

Quả thật cô không có quá nhiều khái niệm về vật giá đô la ở thời đại này, nhưng dù là gì thì mượn được nhiều tiền cũng không có gì xấu mà đúng không?

Suy nghĩ chốc lát, rồi cô không chút do dự bước vào.

Một người đầu đội mũ quả dưa màu đen ở đối diện đi tới, đón cô vào ngồi xuống bên cạnh một tiếp tuyến viên. Người sau cửa kính cầm ống nghe lên, hỏi cô: “Gọi đi đâu?”

Hoài Chân quay đầu nhìn lại, gã đàn ông kia cũng đã đi theo vào, nghênh ngang ngồi trên ghế bát tiên đặt ngoài phòng.

Cô lôi tờ giấy kia ra, chậm rãi đọc số cho người ngồi đối diện: “Thành phố San Francisco, 415-012-3048, Andre Crawford.”

Tiếp tuyến viên tay cầm ống nghe, quay số xong thì từ từ nói: “Xin chào, 412-132-1928 phố Trung Quốc xin được gặp Andre Crawford.”

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng đã liên lạc được, anh ta đưa đồng hồ và ống nghe đến cho Hoài Chân.

Đưa ống nghe lên tai, còn chưa mở miệng đã nghe thấy giọng nam trung lười biếng quen thuộc: “Hello.”

Hoài Chân giật mình, lật đật giơ tay che ống nghe.

https://thuviensach.vn

Nửa buổi cũng không nghe thấy ai lên tiếng, giọng ở đầu dây mất hẳn kiên nhẫn: “Crawford is out, Muhlenberg is listening.” (Crawford tạm vắng, Muhlenberg đang nghe điện thoại.)

Sao lại không khéo vậy kia chứ?

Tiếp tuyến viên hất cằm, ra hiệu cho cô thời gian không còn nhiều.

Hoài Chân gật đầu cất tay đi, cẩn thận chọn lời nói: “I am Waaizan Kwai… I am in trouble, and I need some help.” (Tôi là Quý Hoài Chân, tôi đang gặp rắc rối, cần được giúp đỡ.)

Cô nghe thấy ở đầu ống nghe nói: “Who are you, what do you want?” (Cô là ai, cô muốn gì?)

“I am…”

“Say it again.” Đầu kia im lặng chờ, giọng điệu bình tĩnh, không biết vẻ mặt ra sao.

Hoài Chân nhắm hai mắt. Trong tích tắc, cô lập tức đổi sang ngôn ngữ bản thân vô cùng quen thuộc, “Ich bin Waaizan. Wir haben uns heute morgen getroffen. Koennen Sie mir bitte 3500 Dollars leihen? Ich bin in Schwierigkeiten.” (Tôi là Quý Hoài Chân, sáng nay chúng ta đã gặp nhau rồi. Tôi có thể mượn anh ba nghìn năm trăm đô la được không? Tôi đang gặp rắc rối.)

Cô nói thật nhanh một chuỗi tiếng Đức này, nhịp tim tăng nhanh.

Kim giây trên đồng hồ trước mặt tích tắc trôi qua mười giây, sau tiếng cười ngắn ngủi, người ở đầu kia mới khoan thai mở miệng, “Es tut mir leid. Wieder einmal, bitte.” (Xin lỗi tôi không nghe rõ, nói lại đi.)

https://thuviensach.vn

Phát âm tiếng Đức trầm thấp khàn khàn, làm yếu đi âm bụng mạnh mẽ ban đầu, khiến tai Hoài Chân tê rần.

Cô dè dặt: “3000, bitte?” (3000, được không?)

“Wie viel?” (Bao nhiêu?)

“Oder, 2500, 2000…” (hoặc là, 2500, 2000 cũng được…)

Đầu bên kia lại cười mà không trả lời cô.

Tiếng cười cách ống nghe một khoảng cách nhất định, nhưng cô vẫn có thể nhận ra là cái kiểu cười rất thiếu đòn, không hề có ý che giấu kia.

Anh ta cố ý.

Chỉ còn lại mười lăm giây cuối cùng. Hoài Chân nhắm mắt, lấy hết sức nói một hơi: “Koennen Sie mir bitte 425 Dollar leihen? Ich würde dann bis ca. 18 Uhr auf Sie in der Sacramento Strasse 107 warten. Ich hoffe, dass wir uns dann dort sehen. Auf wiedersehen.” (Tôi thật sự đang gặp rắc rối. Xin cho tôi mượn 425 đô la. Tối nay tôi sẽ chờ anh ở số 107 đường Sacramento đến 18 giờ. Hy vọng có thể gặp anh. Tạm biệt.)

Cúp điện thoại, khắp căn phòng im lặng như tờ nhìn cô.

Hoài Chân thở dài một hơi.

Liệu anh ta có nghe theo lời cầu xin của cô, đến phố Sacramento đúng giờ không? Quả thực cô không dám tin vào người này lắm.

Nhưng trong cuộc điện thoại kia, sau khi phát hiện người nghe không phải là Andre ôn hòa, cô gần như lập tức quyết định, để lộ một Ôn Mộng Khanh hoàn toàn trái ngược như trong “Tuyên thệ Di trú” trước mặt một người bài Hoa có quan hệ thân thiết với cảnh sát liên bang, sử dụng khả năng ngôn ngữ để nói với người đó rằng rằng anh ta có khả năng trả số nợ

https://thuviensach.vn

của cô… điều đó gần như tương đương với việc chọn trao lại vận mệnh của mình cho người đàn ông da trắng này.

Tắc trách ư?

Ra khỏi trung tâm điện thoại, thấy có một xe hàng tre ở đối diện đẩy tới, bên trên đặt đầy trái cây tươi rói vừa được cắt thành miếng, trên tấm ván dán giấy đỏ, viết bằng bút lông thật to: "Dứa một xu hai miếng. Xoài một xu một miếng, hai xu ba miếng."

Đã qua giờ cơm trưa, bụng Hoài Chân lại réo ùng ục. Cô siết chặt lòng bàn tay, phát hiện ba đồng tiền cứng vẫn còn trong tay mình, lúc này mới giật mình nhận ra mình đã quên trả tiền điện thoại. Quay đầu nhìn lại, ngoại trừ người đàn ông vạm vỡ nhìn cô chăm chú kia ra thì không có ai đuổi theo đòi nợ.

Cô híp mắt đi lên, hỏi ông chủ bán hoa quả đó ba miếng xoài.

Đúng như dự đoán, người đàn ông kia cũng đi đến, lôi ra hai đồng xu Mỹ ở trong túi tiền tính tiền.

Lại một xe hàng om nước tương đẩy tới đối diện. Lần này Hoài Chân không chút khách khí mua một túi chân vịt và một túi cánh gà; ngẩng đầu lên nhìn thấy một tiệm "nước đường Quảng Châu", cô không hề dừng bước, đi thẳng vào trong mua một bát canh móng ngựa, để người đàn ông kia bận rộn đứng cuối tính tiền.

Hoài Chân ngồi trong cửa hàng nước đường nho nhỏ được trang trí kiểu cổ, sờ vào ba đồng xu trong túi áo, sau đó chậm rãi lấy cánh gà ra gặm.

Dù gì cũng đã chết một lần rồi, giờ dù tranh thủ được gì cũng là nhặt được.

https://thuviensach.vn

Bị đuổi về nước, hay gì đó… còn có gì tệ hơn sao?

***

Khi Andre quay lại khu nhà ở tại quảng trường Washington từ rạp hát, anh nhìn thấy Ceasar xếp bằng ngồi trên sô pha nhìn tivi chăm chú. Rèm cửa sổ trong nhà đều được vén lên, kênh tivi nhảy liên tục, ánh sáng màn hình chớp nháy khiến gương mặt ủ dột kia càng thêm phiền muộn.

Quả thật anh không quá vui vẻ. Từ năm ngoái sau khi tốt nghiệp đại học Hudson River, ông cụ Arthur đã cắt đứt mọi con đường mà anh có thể vào lục quân. Ông đã lớn tuổi, tâm nguyện duy nhất chính là hy vọng đứa cháu trai mình cưng nhất có thể về nhà kinh doanh. Hai ông cháu cầm cự nửa năm, đúng lúc tòa án địa phương liên bang Bắc California chủ trương sửa đổi "Đạo luật Cable", chính phủ liên bang quyết định mời Andre đến trú tại lãnh sự quán Hương Cảng. Phái bảo thủ của Đảng Cộng hòa liền cử một tổ điều tra cùng Andre đến bến tàu Hương Cảng và Nam Trung Quốc, trong đó bao gồm cả Ceasar. Trước khi lên đường, Asse đã hứa với Ceasar: nếu lần này cảnh sát liên bang tìm được nguyên nhân người Hoa nhập cư trái phép đến California, sử dụng bằng chứng đầy đủ để bác bỏ yêu cầu sửa đổi Đạo luật Cable, thì ông hứa sẽ thực hiện mọi yêu cầu của anh.

Mọi bằng chứng phát hiện được trên con tàu Santa Maria lúc trước đã biến mất hoàn toàn tại cơ quan Hải quan sáng nay. Thông tin từ quan chức cảng Hương Cảng cho thấy mười hai bé gái kia đích thực do người mẹ đó sinh. Cha của cô bé chín tuổi kia cũng đã chết bảy tháng trước khi cô bé ra đời, hơn nữa bà mẹ Trung Quốc kia cũng đã thề sẽ kiện toàn bộ tổ điều tra ra tòa… tất cả những chuyện này như thể có người thả đạn khói. Có người nhập cảnh trái phép trên tàu là thật, nhưng từ hải quan cho đến cảnh sát tiểu bang, đều như thể làm như không thấy với chuyện lần này.

Hy vọng mới dấy lên trong Ceasar lại lần nữa tan biến.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi Andre gột sạch mùi phấn và thuốc lá bị hun khi ở trong rạp hát khu phố Trung Quốc xong, thay quần áo đi ra, vừa ngẩng đầu lên thì đã trông thấy Ceasar tươi cười đứng bên cửa sổ.

"Điều gì làm cậu vui vẻ thế?"

Ceasar ngoái đầu lại, vừa vặn để lộ nửa gò má với chiếc răng nanh nhọn hoắt lóe sáng, "Anh tắm lâu quá rồi đấy."

"Hình như tôi nghe thấy cậu nói tiếng Đức," Andre quay đầu đi nghĩ ngợi, "E cũng đã hơn mười năm rồi… chưa thấy các cậu nói tiếng Đức ở bên ngoài bao giờ."

"Đúng là đã lâu lắm rồi không nói, đột nhiên nghe được còn rất lạ. Andre, tối nay anh có rảnh không?"

"Đã hứa sẽ dẫn Catherine đến thung lũng Noe rồi. Nếu có việc gấp thì để tôi gọi điện bảo lại, để Howard đi cùng cô ấy với Daisy. Cậu muốn dọn nhà à? Tìm được chỗ rồi hả?"

"Ở đường Lombard, đã gửi đồ đến trước rồi."

"Đường Lombard không tệ." Andre quay đầu, thấy anh gài nút áo sơ mi vào lại thì bèn hỏi, "Cậu ra ngoài hả?"

"Đúng." Ceasar thắt cà vạt, đi đến hỏi, "Andre, chỗ anh có tiền mặt không?"

"Chìa khóa két sắt ở trong áo choàng. Cậu xem có đủ không?"

"Ừ."

Andre nhìn anh chăm chú, "Cậu muốn đi đâu?"

https://thuviensach.vn

“Một nơi có vẻ không thể dùng chi phiếu được.” Ceasar nhét xấp tiền giấy vào balo sau lưng, mở cửa đi ra ngoài.

Andre cười nói với ra ngoài, “Tối nay có về không?”

Không ai trả lời.

Chạy nhanh thật đấy.

Cửa thang máy bật mở, Ceasar kéo cà vạt, sải bước đi ra ngoài.

Một người phụ nữ đẩy xe nôi sơ sinh đi ra, nhìn người trẻ tuổi đẹp trai cười tươi rói này thì kinh ngạc không thôi, đồng thời cũng lây tâm trạng tốt của anh.

Đi đường vất vả, chịu nhục ở trạm di trú… giờ đây mọi màn sương đều bị quét sạch.

Andre nói không sai.

Quả thật anh đang rất vui.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sacramento (1)

Thong thả ăn uống rồi nghỉ trưa, đến lúc ra cửa cũng chỉ mới ba giờ chiều. Đi lại dưới nắng một hồi, đúng lúc cảm thấy mơ màng buồn ngủ thì cô trông thấy một cửa tiệm mờ mờ khép hờ ở đối diện, trên bảng hiệu viết: tiệm cầm đồ Hoàng Ký.

Hoài Chân dừng bước, sờ chiếc vòng trên tay, nhắm mắt mặc niệm: Mộng Khanh à Mộng Khanh, cô chỉ giữ lại chút ít đồ trang bị này để cho tôi bắt đầu. Dù sao cũng do tôi mở mắt sớm nên mới giữ được chiếc vòng này cho cô, nếu không nó đã rơi vào tay Khương Tố rồi, chi bằng cho tôi đi, đổi lại tự do của một người, sau này nếu nhanh chóng giàu có thì tôi sẽ chuộc lại cho cô.

Nghĩ đến đây, cô mở mắt bước vào tiệm.

Trong tiệm chỉ có một người thanh niên mặc com lê màu lam, chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Anh ta cầm chiếc vòng kia lên ngắm nghía một hồi, đoạn cười nói, mấy ngày nay chủ tiệm đi vắng, mắt giám định của anh ta không giỏi lắm, chỉ biết thứ này có chất lượng rất tốt, cũng phải có tuổi rồi, là một đồ cổ hiếm thấy, có thể trị giá không ít tiền. Nhưng cụ thể trị giá bao nhiêu thì anh ta không nói được.

Sau đó còn nói, chủ tiệm không có ở đây, cùng lắm anh ta chỉ có thể trả trước cho cô ba trăm đô la. Nếu đưa đưa bảo vật gia truyền đến thì tất là vì có nhu cầu bức thiết. Nếu tay chân của Hồng gia cũng ở đây thì có thể làm giấy tờ trước, giữ chiếc vòng này cho cô mấy tháng, đợi cô có tiền rồi chuộc về lại cũng không muộn.

https://thuviensach.vn

Nói thật, Hoài Chân không có nghiên cứu về việc kinh doanh đồ cổ vàng bạc ngọc ngà, người làm ở tiệm nói năng thành khẩn, lại viết rõ giấy nợ cho cô nên cô cũng không nghiên cứu thêm.

Cầm tiền đi ra khỏi cửa, người kia gọi cô lại. Hoài Chân quay đầu, anh ta vội đi đến đưa cho cô một chiếc túi nhỏ. Cô mở ra, bên trong là chiếc vòng tay mã não màu tím nhạt.

Người kia cười giải thích: “Con gái một thân một mình ra khỏi nhà, trên người mang đồ trang sức quý như vậy, quả thực không ổn mà cũng không an toàn. Nhưng không có đồ trang sức thì lại trống trải, sợ em cảm thấy thiếu. Chiếc vòng tay này Ở Mỹ không phải của hiếm lạ, nhưng lại là đồ mốt với con gái thôn quê chúng ta đấy, vừa nhẹ vừa hiện đại, lại dễ nhìn. Chiếc vòng tay kia tôi cất trước cho em, cũng sẽ giấu chủ tiệm chuyện này hộ em, đợi bao giờ em tìm được nơi đặt chân tốt thì nhớ sớm đến chuộc về nhé. Vì cuối năm nay tôi phải về quê rồi…”

Anh ta nói tiếp: “Lúc tôi đi nước ngoài, em gái trong nhà cũng mới bằng tuổi em, rất thích vòng tay mã não. Giờ đây con bé cũng đã xuất giá, không thích thứ đồ chơi nhỏ này nữa, mà tôi lại không biết tặng cho ai. Coi như có duyên gặp em nên tặng lại cho em vậy.”

Vừa định cám ơn anh ta thì người đã chạy ra xa, đứng ở đầu đường vẫy tay với cô: “Nhớ đến chuộc sớm khi tôi chưa đi nhé ——”

Cô đứng giữa đường, đeo chiếc vòng kia vào cổ tay, vẫy tay lại với anh ta.

Đợi anh ta chạy mất hút, cô siết chặt ba trăm đô và ba xu trong tay, trong lòng có muôn vàn cảm khái.

Vì đang là mùa đông nên trời tối khá sớm, công nhân người Hoa ở công xưởng may mặc và nhà máy xì gà tan việc ùa ra, chẳng mấy chốc trên đường đã tấp nập người qua kẻ lại.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đứng bên ngoài nhà 107 Sacramento cách phố Grant Ave mấy bước, cách đó không xa là phòng tắm vừa chuẩn bị mở cửa kinh doanh. Từ bốn giờ chiều sau khi cô dùng vòng tay đổi được ba trăm đô thì bắt đầu đứng chờ ở đây, tới giờ cũng gần hai tiếng rồi.

Tiếng chuông ở bến tàu cứ cách nửa giờ lại điểm một lần, lúc này đã điểm lần thứ tư, âm thanh truyền tới màn đêm rộn rã ở phố người Hoa, ngay cả gã đàn ông canh chừng cả ngày ngậm chặt miệng cũng đi về phía Hoài Chân, nói, “Hồng gia đã lệnh cho tôi đưa cô đi trước sáu giờ một khắc.”

Nếu Ceasar hay Andre không đến, vậy thì cô ôm ba trăm đô la này, cùng một chiếc vòng tay không có tí ích lợi gì này thì có gì khác nhau.

Hoài Chân nghiêng đầu cười với gã ta: “Đại ca à, hay là anh lén mượn cho tôi một trăm hai mươi lăm đồng kia?”

Gã ta lập tức im bặt, gương mặt đen thui dần ửng đỏ, rồi lan xuống tận cổ.

Cô chỉ trêu gã ta cho vui thôi. Thấy gã ta có dáng vẻ đó, không hiểu sao cô lại cảm thấy chơi rất vui. Cô bật cười một lúc, sau đó nhìn ra đường cái.

San sát trên đường là những tòa kiến trúc bằng gạch đen thui, nóc nhà hình bảo tháp với mái cong chìa ra mờ mờ ảo ảo, ẩn giấu cái chất Trung Quốc của cuối thế kỷ trước, vừa cổ xưa lại dở dang. Trong tiếng người ồn ào, ánh đèn nê ông cũng sáng lên, trong chớp mắt tia sáng từ đèn tròn vàng gắn quanh tấm bảng “phòng tắm Ngụy gia” chiếu sáng mắt cô. Đám đàn ông tụm năm tụm ba chen vào cửa phòng tắm thấp bé, chặn lại tầm nhìn của Hoài Chân. Thế là, cô cũng không nhìn thấy người da trắng cao lớn đứng dưới mái hiên ở đầu đường.

***

https://thuviensach.vn

Con đường rộng rãi ở thành phố San Francisco đã hoàn toàn chấm dứt ở đây, dẫn đến đường phố chật chội. Dòng người qua lại trên mặt đường bẩn thỉu, không biết vết bẩn lâu năm đọng lại đó là do thứ gì. Có bốn năm đứa trẻ chạy chân trần trên đường, chơi đùa không chút kiêng kỵ, va thẳng vào chân người da trắng cao lớn kia.

Ceasar cúi người, xách cổ mấy đứa trẻ da vàng đen bị chụp ếch kia ra rồi cúi mắt nhìn, xác nhận mọi thứ vẫn hoàn hảo, sau đó anh duỗi chân đặt ở đường cái ở một bên. Đứa bé kia đặt mông ngồi dưới đất, mút ngón tay đen thui trong miệng, trợn to hai mắt đánh giá người da trắng ít khi gặp này; người phụ nữ canh trẻ bước lên ôm lấy nó, cúi người cám ơn anh.

Anh cau mày, cố gắng để bản thân phớt lờ mùi mục nát bốc lên từ mặt đường và mấy căn nhà xung quanh, lễ phép lại hỏi hợt hỏi: “Số 107 Sacramento ở đâu?”

Người phụ nữ kia khoát tay: “Không tiếng Anh, không tiếng Anh.”

Anh giơ tay chỉ vào mình: “Đang nói tiếng Quảng Đông!”

Người phụ nữ kia vẫn híp mắt cười nịnh đáp: “Tiên sinh, không tiếng Anh.”

Anh bước qua chị ta, bắt lấy một bà lão hỏi: “Số 107 Sacramento?”

Dường như mọi người ở trên đường đều khiếp sợ khuôn mặt của người da trắng của anh hơn là nghe thấy tiếng quê hương thốt ra từ miệng anh, mọi câu trả lời dành cho anh đồng loạt đều là ——

“Không tiếng Anh. Không biết tiếng Anh.”

Đến lúc tìm được đường Sacramento thì đồng hồ trong bến tàu vang lên âm báo, đã đến sáu giờ rồi, màn đêm buông xuống phố người Hoa lên

https://thuviensach.vn

đèn, Ceasar bước xuống đường cái, khiến những căn nhà ở bên đường đối diện trông nhỏ bé hẳn đi.

Quần quật cả ngày, các nam công nhân mấy tuần chưa tắm đều đổ xô ra đường, đi lướt qua người anh.

Bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất bằng tiếng Quảng Đông, hiện tại đang so nhau mỗi tháng có thể gửi bao nhiêu đô la về nhà: người gửi ba mươi đô thì ủ rũ cúi đầu, có người lại vui vẻ ra mặt vì được những bốn mươi đô; một khi nói đến vợ con ở quê nhà đều rối rít nở gan nở ruột.

Một lúc sau chợt đổi chủ đề, nhắc đến cô gái nào trong nhà thổ có kỹ năng bậc nhất, lại nói đến mấy tấm biển vừa phủ lên ở ngoài tiệm tạp hóa, rồi gần đây có người lại ra nước ngoài một chuyến, dẫn về một cô gái rất lạ, còn có một thanh y nổi tiếng một thời ở Bắc Kinh; ngoài thanh y kia, những cô gái còn lại đều được đưa đến đấu giá ở hí kịch "Thanh Thạch Sơn"… Không biết con buôn tuồn tin tức ở đâu ra, cứ thế nâng giá vé rạp hát ở phố người Hoa từ mười đồng lên hai mươi đồng. Cánh đàn ông đổ xô mua vé, nhất trí quyết định sẽ tốn hai mươi đồng để đến rạp hát xem sao. Nhưng trước khi phung phí cho lần "xem kịch" long trọng này, chuyện trước hết là phải tắm rửa sạch sẽ đã.

Tất cả đàn ông đều chen chúc đi về con đường đối diện. Ceasar dừng bước, nhìn sang ánh đèn vàng mờ mờ bên kia. Anh không biết chữ Hán nhiều, chỉ nhìn thấy trên tấm biển vuông là bốn con chữ tiếng Trung phồn thể, đằng sau có khắc số La Mã "107", bên dưới con số là một thiếu nữ Đông Phương thoạt nhìn gầy còm. Cô vẫn mặc chiếc áo rộng thùng thình kỳ lạ kia, lúc này trong ánh đèn nê ông, cô đang đứng ngoài nhà gạch dưới mái hiên hình tháp cổ xưa, lại chẳng hề có chút cảm giác hài hòa.

Trong con hẻm đen kịt, cô ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, lặng yên chờ đợi. Trong đôi mắt sáng phản chiếu ánh đèn nê ông, trông như cây nến màu tím nho nhỏ lấp lánh. Cánh đàn ông đi vào phòng tắm càng nhiều, chỉ cần

https://thuviensach.vn

bọn họ lơ là một chút thôi là đã hoàn toàn che lấp cô. Rồi không biết có người phát hiện khuôn mặt lạ này hay là thế nào mà đột nhiên huýt sáo một tiếng với cô, chiếc bóng màu tím kia lập tức sợ hãi lùi về sau mấy bước.

***

Hoài Chân bị cánh đàn ông đi vào phòng tắm cố ý dùng tay đụng ngã, mùi mồ hôi mấy tháng không tắm không lời tả nổi phả thẳng vào mặt cô, suýt nữa làm cô nghẹt thở. Đúng lúc này cổ tay bị ai đó chụp lấy kéo mạnh một cái —— cách xa đám đông, đứng trên đường phố.

Cô cúi đầu thở hổn hển.

Vừa ngước mắt lên thì bắt gặp đôi mắt trắng đen rõ ràng, đột nhiên sững sờ.

Ceasar cúi người nhìn cô chăm chú, “Không phải gọi điện mượn tiền sao?”

Anh giơ tay lên, lắc lư chiếc balo trong tay.

Hoài Chân nhìn chiếc balo kia, im lặng đợi anh lên tiếng.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Sacramento (2)

Anh cúi đầu nhìn cô chăm chú, lông mi dài cụp xuống, như rơi vào đầm nước sâu trong khu rừng yên ắng. Sắc trời tối om không thấy rõ đường nét bóng hình, chỉ có mỗi đầm nước sâu kia là điểm sáng trong đêm.

Cô nheo mắt làm quen mới thấy rõ được, đôi môi thường xuyên mím chặt lại đang nở nụ cười như có như không.

Nghe thì như đang hỏi, nhưng vẻ mặt nghiêm túc kia rõ ràng là đang chắc nịch. Hoài Chân nghĩ bụng, bởi vì cuộc điện thoại kia mà nhìn tâm trạng anh ta có vẻ không tệ lắm.

Người đàn ông vạm vỡ kia đẩy đám đông ra, bước đến thúc giục, "Phải đi rồi."

Ceasar ngăn gã lại, "Hai phút thôi."

Gã im lặng đứng chờ ở một bên đường. Trên con phố huyên náo chật chội, người người vội vã đều ngẩng đầu nhìn tổ hợp không tương xứng song cũng rất hài hòa này.

Chỉ hai phút thì có thể nói được gì?

Đủ nói rõ về tiền đặt cọc thôi.

Anh dùng tiếng Anh hỏi, "Bao nhiêu?"

"Tôi hy vọng có được ba nghìn năm trăm đô la."

https://thuviensach.vn

Ceasar cúi đầu nhìn cô.

“Không ngờ cô cũng trị giá nhiều nhỉ?” Anh cười hỏi.

Câu hỏi này bao hàm quá nhiều suy đoán và xác nhận bằng chứng. Hoài Chân bị anh nhìn đến sợ hãi, vội quay đầu đi chỗ khác, “Tôi nghĩ cũng sẽ không đắt lắm, chỉ có một cơ hội lần này thôi… nên không hy vọng có gì bất trắc.”

Đột nhiên Ceasar nhướn mày: “Tự mình đấu giá cho mình?”

“Ừ.”

“Cô đã đến mấy nơi đấu giá tương tự như thế bao giờ chưa?”

“Giống triển lãm tranh và đồ cổ hả?”

Ceasar chậm rãi cười, “Cô cảm thấy mình thuộc loại nào trong số đó?”

“…”

“Đúng là nực cười, tự mình đấu giá liệu có thích hợp không?”

“Nếu không thì biết làm thế nào đây? Ngoài bản thân ra, ai mua tôi cũng sẽ không…” Đột nhiên Hoài Chân nhìn Ceasar.

Người này bài trừ người Hoa. Người này rất ghét người Hoa!

“Đừng nhìn tôi với ánh mắt đấy.” Ceasar hiểu ra ý đồ của cô, “Tôi không thích hợp.”

Hoài Chân bất đắc dĩ cười, tuy không nói gì thêm nhưng tia sáng vừa lóe lên trong mắt đã biến mất.

Bắt được nụ cười này, đột nhiên trong lòng Ceasar dâng lên cảm xúc khác thường.

https://thuviensach.vn

Nghĩ ngợi một lúc, anh đưa balo cho cô: “Cũng khoảng ba nghìn năm trăm đô. Chúc cô suôn sẻ, không bị người ta nửa đường phá hỏng. Không cần viết giấy nợ, tự biết nợ bao nhiêu là được. Không cần phải trả gấp, tôi còn có việc nhờ cô. Đã biết chưa?”

Không kịp đợi Hoài Chân hỏi kỹ, người đàn ông vạm vỡ kia đã đi tới thúc giục.

“Tôi đi đây.”

Ceasar khoát tay như đang đuổi khách. Chân phải đi ủng giẫm lên lề đường dưới mái hiên, một tay đút trong túi quần, song không hề có vẻ muốn rời đi.

Anh đứng yên tại chỗ. Không biết vì sao, anh lại không thể xóa đi được đôi mắt dần tối đi kia dưới cái nhìn chăm chú của anh.

Ngẩng đầu nhìn lên, bóng dáng màu tím ấy đã biến mất trong một tiệm tạp hóa ở góc cua trên đường Sacramento. Ma xui quỷ khiến, anh lại đi theo.

Tiệm tạp hóa dơ bẩn mở cánh cửa đen nhánh, có một người đàn bà da vàng đen đuốc mặc áo choàng ngắn ngồi trên ghế tre ở bên trong, hai tay nằm lấp sau ống tay áo rộng lớn, cúi thấp đầu lim dim như thể không quan tâm chuyện làm ăn ở trong tiệm. Cạnh ghế tre dựng một tấm biển đầy bụi, bên trên viết mấy dòng chữ, phía sau ghi rõ chữ số Ả Rập, hình như là bảng giá.

Ceasar vô tình đánh thức bà ta. Anh dịch lại gần nhìn, anh chỉ nhận dạng được vài ba con chữ ngoài mấy số Ả Rập.

“Tôm khô ba xu. Cá… gạo… gái…” Anh cố gắng đọc đến đoạn này, cuối cùng cũng bật cười.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng cười, người đàn bà sực tỉnh, thứ đập vào mắt đầu tiên là đôi giày ống cao; lại ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một người da trắng cao lớn bừng bừng hứng thú quan sát bảng hiệu kia một lúc lâu. Đã lâu lắm rồi ả ta chưa thấy cảnh tượng này, ngay lập tức khấp khởi vui mừng, nở nụ cười với hàm răng sứt mẻ, nịnh nọt bắt chuyện bằng thứ tiếng Anh bồi bập bẹ của mình: "Ở chỗ chúng tôi có gái mới, sạch sẽ, cũng 'tươi' như hôm nay vậy."

"Năm đô một pound?" Anh xác nhận lại.

"Đúng thế đúng thế tiên sinh. Năm đô một pound, nhưng nếu may mắn thì cũng có thể bán được nhiều hơn…"

"Nghe nói có thể bán được ba nghìn đô."

"Là Cam Bao danh đỉnh đỉnh của mấy chục năm trước, không ngờ còn lan truyền ra khỏi phố người Hoa."

Ba nghìn đô. Đúng là nguồn tin của đồn cảnh sát tiểu bang có chút đáng tin.

Anh cúi người đi vào tiệm tạp hóa, người đàn bà kia gù lưng đi theo, "Tiên sinh, mời trả năm mươi xu phí vào sân."

Ceasar dừng bước, "Không phải hai mươi xu sao?"

"Tiên sinh, nhất định là ngài nhầm rồi, người da trắng sao có thể giống chúng tôi được?"

Anh lười so đo thêm, sục sạo tìm kiếm một lúc, vừa hay tìm được một đồng năm mươi xu, giơ tay ném vào chậu đồng cạnh ả.

"Keng" một tiếng, ả ta lớn tiếng thét: "Mời tiên sinh lên lầu, mời tiên sinh đến bên kia để vào trong sân khấu."

https://thuviensach.vn

Có một cậu bé nhô cái đầu tròn nhỏ thó ra ở trên lầu, một sợi dây đỏ túm lại lác đác vài sợi tóc ở đỉnh đầu, nó xách một chiếc gùi trúc trong tay, trên gùi được đậy bằng một tấm vải nhìn không ra màu, không biết bên trong chứa gì. Thằng nhóc gầy đét nhưng được cái nhanh nhẹn, chạy chầm chậm một đường, dẫn anh từ tiệm tạp hóa thấp bé đến một thế giới mới thoáng đãng sáng ngời.

Đó là một căn phòng nhỏ, chỉ để vừa một bộ bàn ghế và trường kỷ, ngoài ra không còn gì thêm. Khung cửa sổ có tầm nhìn tốt, ánh sáng và âm thanh từ nơi đó truyền đến. Ceasar bước lên trước hai bước, phát hiện đó là một "ban công" – nói cho chính xác là "ban công" thưởng thức kịch Trung Quốc. Anh đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống: ngoài ban công xây thêm ở phía bên phải, những nơi khác đều chỉ có những băng ghế gỗ vô cùng đơn sơ.

Người xem lục tục đi vào, chen chúc ngồi xuống mấy chiếc ghế kia, trông không khác gì cá mòi. Gần như bọn họ đều là đàn ông – vừa đi vào đã nói chuyện không ngừng, hoặc ăn hoặc hút thuốc.

Đây là lần đầu tiên Ceasar đến nơi như thế này, nhưng anh đã nhiều lần đọc các bài báo liên quan đến rạp hát Trung Quốc:

"Tổng cộng ở đó có một nghìn người xem, bọn họ có vẻ mặt kỳ lạ, mặc quần áo tương tự nhau, ai ai nhìn cũng như nhau."

"Vì bọn họ ngồi trên băng ghế dài thấp, nên hai chữ 'chi chít' chính là từ thích hợp nhất để hình dung tình cảnh khi ấy. Trên băng ghế nào cũng chật ních người, như chiếc xe cáp chật chội trên đường về nhà ăn cơm."

"Tôi mù mờ ngồi giữa đó, không biết bọn họ đang diễn hài kịch, bi kịch hay ca kịch…"

Trước khi đến đây, anh cũng chắc chắn không ngờ đằng sau tiệm tạp hóa nhỏ bé u ám kia lại chứa một động tiên thế này. Bây giờ anh đang đứng trên khán đài cao, thực thể hóa mọi tưởng tượng về phố người Hoa từ trước

https://thuviensach.vn

đến nay của một người có thị giác vô cùng tốt như anh. Nơi đây không hề liên quan chút gì đến hai chữ "thoải mái", nhưng trên mặt những người reo hò ầm ĩ chen chúc trên ghế lại lộ ra niềm vui sướng tột cùng.

Chẳng biết từ lúc nào đứa bé xách gùi trúc kia đã rời khỏi chỗ anh, cơ thể nhỏ thó khiến cậu ta trông như chú cá bơi lội, tự nhiên qua lại ở bên dưới khán đài, mở giỏ trúc đậy lại lấy đồ ra đưa cho mọi người. Ceasar nhận ra đó là một tấm bảng to chừng bàn tay, vì lúc đi vào anh cũng đã thấy mấy chục tấm như vậy nằm trên bàn.

Đó là một bức tranh với nét vẽ vô cùng đơn sơ: chỉ một búi tóc đen nhánh, hai chấm tròng mắt đen, hai phẩy môi đỏ mọng, một chiếc quạt xếp… chỉ vài ba nét bút đã tạo nên một cô gái, thoạt nhìn đều y hệt nhau, ai ai cũng giống cô gái mặc áo tím kia, nhưng nhìn lại sẽ thấy khác biệt.

Anh mất cả chục giây để nhìn từng tờ một, sau đó bật cười ném tranh sang một bên.

Bỗng nhiên có một tiếng trầm trồ ồ lên, bên dưới lên tiếng khen ngợi. Đèn trên sân khấu bừng sáng, chiêng trống vang trời —— nhạc kịch đã bắt đầu. Ceasar cúi đầu nhìn, trên chiếc quạt xếp to tướng viết ba chữ Hán rồng bay phượng múa.

Anh không biết ba chữ này.

***

Vừa về đến tiệm tạp hóa, Hoài Chân lập tức bị cô gái tên A Trà kia dẫn đi thay đồ.

Còn chưa lấy quần áo thì hai người đàn bà đã dẫn cô đến ngồi xuống trước bàn trang điểm, tháo bím tóc đuôi sam của cô ra rồi vén ra sau đầu, búi tóc lên thành hình ba bông hoa.

https://thuviensach.vn

Mới vừa cởi nút áo của cô thì A Trà mở cửa ra, cầm một bộ đồ màu đỏ đi đến.

Cô cúi đầu cầm quần áo nhìn —— là một bộ áo cưới thêu tay tinh xảo.

Hoài Chân hỏi: “Ai cũng có cả sao?”

A Trà nói: “Ai cũng phải thay cả, cầu may mắn vui mừng.”

Hoài Chân cười, “Ma ma của các chị keo kiệt như vậy, cho mỗi cô gái quần áo mới thế này thì không phải lỗ chết sao?”

A Trà không biết nói láo, nhét đồ vào tay cô rồi biến đi.

Hoài Chân cúi đầu nhìn mũ cưới nho nhỏ rũ tua rua với đóa hoa thêu chỉ vàng trên váy cưới, bụng nghĩ, bộ đồ này chắc là dùng để đưa cô đến nhà họ Hồng nhỉ?

Bây giờ đưa bộ đồ này đến lại như đang nhắc nhở cô: vô dụng thôi, bất kể mày có dùng cách gì để chạy trốn, dùng sức tới mấy, thì cuối cùng mày cũng phải làm con dâu nhà họ Hồng.

Rốt cuộc vì sao lại chắc chắn đến vậy?

Còn mải suy nghĩ thì cửa kêu cái “két” hé mở. Hoài Chân ngẩng đầu lên nhìn, thì ra người tới là Quý Vân Hà.

Cô ấy thò đầu vào như kẻ trộm, vừa thấy cô ở đây thì thở phào một hơi, cúi người lẻn vào, nhét một túi tiền vào ngực cô rồi chạy biến đi như một làn khói.

Hoài Chân sờ túi tiền, nặng trịch, đại khái cũng biết đây là gì. Cô mở ra, trên cùng là một tờ giấy với mấy hàng chữ ngay ngắn xinh xắn: “Bố chị nói với chị là em bị hại, tối nay sẽ bị bán ở đây, quả thực rất xin lỗi. Chị đã gom góp số tiền chị và cha không dùng để cho em, tổng cộng có hai trăm

https://thuviensach.vn

sáu mươi đồng năm mươi ba xu. Hy vọng những thứ này có ích với em. Cũng hy vọng mẹ ít ngồi tù mấy năm. PS: tính khí của Lục thiếu gia rất tệ, rất thích đối nghịch với cha anh ta.”

Cô nhìn lui nhìn tới tờ giấy này mấy lần, vô thức thở phào.

Nhân lúc cô đọc thư, hai người đàn bà kia đội mũ phượng và khuyên tai vào cho cô. Hoài Chân bèn bảo bọn họ bỏ chiếc áo khoác dính đầy mồ hôi kia đi, thay bộ đồ mới sạch sẽ vào.

Ra đến cửa, cô lại đếm một lượt số tiền ở trong balo, đặt chung tiền vào với nhau, tổng cộng được gần bốn nghìn ba trăm đô la.

Chỉ chốc lát sau lại có tiếng gõ cửa, Khương Tố đi vào nói, đến lượt mày rồi.

Cô đứng dậy, được hai người đàn bà kia đỡ đi dọc theo hành lang dài, đi đến đâu thì tiếng nhạc và ánh sáng đi theo. Tới chỗ ánh đèn sáng choang, đúng lúc vở kịch trên sân khấu đã đến đoạn điệu Tây Bì chậm nhịp. Đột nhiên từ chỗ tối đi ra chỗ sáng, không biết là vì vở kịch hay gì mà tiếng ồn ào trở nên sôi nổi hẳn.

Đó là một khán đài hai tầng. Người hầu đỡ cô đi xuống, không biết mọi người trên khán đài chỗ cao nhận được tin từ đâu mà đồng loạt nhìn sang chỗ cô.

Một người trong đó đột nhiên bật cười, cao giọng hỏi: “Hồng lục, cậu nhìn xem, có phải cha cậu bắt cậu cưới giá đỗ kia không ——”

Một người đàn ông khác hô lên: “Hồng lục người ta không ăn kiêng, thế mà lại đổi khẩu vị sang loại này, bị làm sao thế?”

Cánh đàn ông trẻ tuổi cao giọng ồn ào, khiến khách xem bên dưới quay đầu nhìn sang cô.

https://thuviensach.vn

Võ sinh và thanh y trên sân khấu vẫn đang diễn kịch, nhưng vở kịch dưới sân khấu thì càng nổi bật xuất sắc hơn.

Trong lúc giật mình, Hoài Chân đưa mắt nhìn gian phòng ở đối diện, có mấy người vây xung quanh một người đàn ông trẻ tuổi. Đó là một vị trí đẹp, có thể thấy rất rõ căn phòng nhỏ này của cô, nhưng trong số tất cả mọi người, chỉ có mình anh ta là ngồi yên không nhúc nhích, lạnh lùng xem vở kịch "Thanh Thạch Sơn" trên sân khấu. Đám thanh niên kia vẫn đang chòng ghẹo, nhưng anh ta lại làm như không nghe thấy, chỉ cảm thấy hơi nóng nên cởi hai nút áo trên bộ áo bào ra, giật giật cổ áo, người ở sau lưng lập tức đưa cho anh ta một cây quạt xếp. Anh ta không nhận lấy ngay mà cầm ly gốm màu xanh lên nhấp một hớp trà, lúc này mới nhận lấy quạt xếp, ngồi thẳng người phe phẩy quạt, không hề nhìn lấy Hoài Chân một lần.

Cũng vào khoảnh khắc đó, Hoài Chân lập tức biết, người này chắc là Hồng Lục.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sacramento (3)

Kết thúc bốn màn của vở kịch, cô cảm thấy bụng sôi ùng ục, vậy là bèn lôi chiếc túi da ở trong ống tay áo rộng thùng thình ra.

Túi làm từ da trâu, sờ vào rất có cảm giác; bên trong balo thêu một hàng chữ "Givenchy" viết hoa. Vào dầu thế kỷ hai mươi, Louis Vuitton có một chiếc balo du lịch vô cùng thịnh hành ở châu Âu, với khẩu hiệu cái gì cũng bỏ vào được; nhưng Givenchy lại đi theo hướng ngược lại, làm một chiếc balo "giấu ở đâu cũng được".

"Giấu ở đâu cũng được" có lẽ chính là chiếc trong tay Hoài Chân đây —— chỉ to cỡ hai bàn tay, như một chiếc túi zip, nằm trên tay thì có thể bị ống tay áo rộng lớn che đi, không hề nhìn ra.

Hoài Chân không hiểu kịch diễn cái gì, cũng không biết rốt cuộc vở kịch có hay hay không. Cô lấy mứt hoa quả lúc trưa đang ăn dở ra, cái miệng nhắn nhỏ nhai nhồm nhoàm, chậm rãi ngồi đó đánh giá rạp hát, cứ như thể đang đi tham quan triển lãm lịch sử vậy, bất cứ lúc nào cũng bắt được bóng dáng một hai người đang giao dịch.

Đã có ba cô gái hoàn tất thủ tục mua bán trong âm thầm. Những cô gái ấy cũng giống Hoài Chân, mới đầu được lặng lẽ dẫn vào trong góc khác của rạp hát ngồi xuống, lúc này sẽ có người đi báo cho người mua tranh vẽ ở dưới đại sảnh cùng khán giả ở trong phòng bao mọi thông tin về vị trí của cô gái được bán. Nếu muốn mua người nào thì bấm chuông gọi đứa bé xách gùi trúc đến, để cậu ta đem tranh vẽ có bảng giá cho người hầu trông nom

https://thuviensach.vn

cô gái kia; nếu không có ai khác đấu giá thì người ra giá sẽ mua cô gái với số tiền được in ở mặt sau bức tranh.

Gần như giữa mỗi màn đều có một người đàn ông giọng lanh lảnh đứng cạnh sân khấu xướng phiếu. Ba màn trước, các cô gái khác đã thành công bán đi, nhưng đều được bán với giá quy định. Không có đấu giá, tự nhiên sẽ không thú vị. Vài ba vị khách hét to hai ba tiếng, sau đó lại cắn hạt dưa tán gẫu.

Tuồng kịch này tổng cộng có mười hai màn, tính luôn phần mở màn, kết thúc và nghỉ ngơi giữa mỗi màn thì tổng cộng dừng lại mười lăm lần. Giấu việc buôn người trong kịch, thì ra cũng thú vị.

Nhưng đến giờ nghỉ của màn thứ năm, người xướng phiếu lại không xuất hiện, thoáng chốc dưới sân khấu xì xào ồn ào.

Hoài Chân đoán là không có cô gái nào được bán thành công. Hoặc có lẽ, số cô gái còn lại cũng không bán được.

Tới gần cuối màn diễn thứ năm, cậu bé đi phát tranh cũng không quay lại. Hoài Chân vẫn bình tĩnh nhai mứt, nhưng người hầu bên cạnh lại đứng ngồi không yên.

Một người nói: “Người này không bán được thì sẽ làm thế nào?”

Một người khác cười bà ta: “Cô bị đần hả? Cô gái này vốn là con dâu Hồng gia chọn cho Lục thiếu. Cô nhìn bên kia đi, Lục thiếu ngồi ở đó nhìn kìa. Ai dám?”

“Thấy thì thấy rồi, nhưng sao lúc này Lục thiếu còn tâm tư xem kịch vậy?”

…

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đưa mắt nhìn lên sân khấu. Đây là phân màn của võ sinh, võ sinh đứng trên sân khấu hát i i nha nha một đoạn Tây Bì, thời gian hát rất dài. Hoài Chân cố gắng lắng nghe nhưng vẫn không hiểu gì. Tầm mắt lại liếc ra sau sân khấu, đột nhiên trông thấy một thanh y ngồi trên ghế trong góc khuất. Thanh y trang điểm rất đậm, vẻ ngoài y hệt như mô tả trong kịch; cô ấy ngồi trên ghế, vừa nói vừa cười với ai đó sau sân khấu, cơ thể thả lỏng, là một cô gái trẻ tuổi có sắc đẹp.

Võ sinh kia hát xong câu "Ta ở đây kéo tường vân chạy thẳng về phía trước, đến hội kim hoa chào đón chúc mừng" thì ánh đèn tối dần, cùng lui xuống sân khấu với thằng bé. Thanh y sau màn cũng nhúc nhích, lùi về sau một bước, dần dà để lộ ra nửa gương mặt cùng người cô ấy đang nói chuyện.

Đó là một người da trắng.

Chính xác mà nói là một người da trắng trung niên đầu mập tai to, mặt mũi hồng hào.

Người da trắng kia châm thuốc nhưng không hút, mà lại đưa cho thanh y kia. Có lẽ vì sắp lên sân khấu, thuốc lá không tốt cho họng nên thanh y đẩy đi không nhận.

Bất thình lình, cô nàng thanh y như ý thức được ai đó đang nhìn mình, lập tức nghiêng đầu nhìn lên khán đài tầng hai.

Hoài Chân cũng nhìn sang theo ánh mắt cô ấy, nơi ánh mắt dừng lại là một người đàn ông trẻ tuổi ngồi thẳng sống lưng, vô cùng nổi bật ở bên kia.

Hai mắt Hoài Chân dao động, cuối cùng nhìn xuống mặt thanh y.

Cô ấy diễn vai một yêu quái, gương mặt trét đầy phấn khó bề phân biệt. Nhưng từ khí chất nhíu mày hay mỉm cười kia, Hoài Chân vẫn nhận ra cô ấy chính là đào kép Diệp Thùy Hồng trên con tàu Santa Maria.

https://thuviensach.vn

Diệp Thùy Hồng liếc mắt lên tầng hai rồi xoay mặt về, mỉm cười với người da trắng kia, nở nụ cười hờ hững khinh miệt.

Người nọ ở trong phòng bao tầng hai vẫn không nhúc nhích, trên mặt không có cảm xúc.

Bất chợt Hoài Chân nhận ra tình hình "vần vũ biến động" giữa ánh mắt tôi tới anh đi của hai người kia. Chỉ có điều cô cũng chỉ thấy được chút sấm rền chớp vang, chứ chẳng biết khi nào thì sẽ đổ mưa to.

Đã sắp mở màn màn thứ năm mà vẫn không thấy bóng dáng người xướng phiếu đâu. Đến màn thứ sáu, võ sinh và thanh y cùng lên sân khấu, hai người hát một đoạn, đột nhiên trong phòng bao truyền ra tiếng cười đùa. Hoài Chân nghe thấy, chính là mấy tên thanh niên lúc đầu trêu ghẹo cô, có quen biết với Hồng Lương Sinh. Hình như trong số bọn họ có người nhận ra cô nàng thanh ý, nhớ đến quan hệ sâu xa giữa Hồng Lục và cô ta thì rốt rít khen ngược.

Lập tức có người ồ lên: "Hồng Lục, nếu cậu không muốn lấy nàng dâu nhỏ kia về nhà thì để mấy anh em thảo luận chút, góp tiền hỗ trợ mua thay cậu, chấm dứt hậu hoạn!"

Một thanh niên khác cười phá lên, bắt đầu xướng phiếu như hát khúc: "Hồng Lục thiếu không muốn nàng dâu nhỏ, bốn trăm hai mươi lăm đô lần một! Còn ai nữa không?"

Một người khác nói: "Năm trăm, năm trăm tôi lấy!"

"Bốn trăm năm trăm, các cậu định làm mất mặt thiếu gia Lương Sinh hả? Một nghìn hai trăm tròn, mua cho thiếu gia Lương Sinh một người trong sạch trước mặt tình nhân cũ!"

"Đây là người do Hồng gia tự chọn, sao có thể trị giá một nghìn hai? Hai nghìn!"

https://thuviensach.vn

“Đám chó má mất mặt xấu hổ các cậu… Ba nghìn! Tôi chấm người rồi!”

…

Mới đầu Hoài Chân còn tin là thật, bị mấy thiếu gia kia chọc thì không khỏi siết chặt túi da, có phần căng thẳng.

Nhưng nghe một hồi cũng không thấy ai bấm chuông gọi tiểu đồng kia thật. Lúc này Hoài Chân mới vỡ lẽ, thì ra các thiếu gia kia chỉ là góp vui không chê lớn chuyện, thấy tình cũ của Hồng Lương Sinh cũng có mặt ở đây nên mới gây sự ở trên đó thôi. Nói năng vớ vẩn đẩy giá trị con người của cô từ bốn trăm hai mươi lăm lên đến bốn nghìn đô, song lại để Hoài Chân thở phào.

Bên dưới đã có người nghe không nổi nữa, “Mọi người vui vẻ nhỉ, nếu không tôi cũng bỏ ra ba đô la, góp vui với các gia nhé?”

Cả đám cười ồ lên.

Lại có người nói: “Dù gì người ta cũng còn nhỏ, nếu quả thật Lục thiếu không muốn cưới thì không bằng đổi nửa với tôi. Thứ nhất, tôi chỉ mất hai trăm đô la mua một nàng dâu sạch sẽ; thứ hai, Lục thiếu bỏ ra gần hai trăm đồng để đổi lại tự do thanh tịnh, đi ôm tình nhân về, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?”

Có người khinh thường gã: “Hai trăm đồng mua một cô vợ, Lưu A Đại anh nghĩ hay thật đấy!”

Lập tức có người ồn ào lên: “Tôi hai trăm lẻ năm đồng, nhiều hơn Lưu A Đại năm đồng!”

“Tôi trả hai trăm rưỡi! Lục thiếu cân nhắc tôi đi!”

https://thuviensach.vn

Mắt thấy cảnh trả giá sắp đến cuối cùng, có người lại lấy ra ba trăm đô, lúc này đứng lên: “Tôi góp đủ ba trăm đô la này, số tiền này tôi luôn đem theo bên mình, chỉ sợ bị mất. Tôi xuất ngoại ba năm, không thiếu thứ gì, chỉ thiếu mỗi một cô vợ. Lục thiếu, nếu cậu không muốn cô gái này thì không bằng cậu chịu lỗ khoảng trăm đồng, tôi sẽ lập tức điền vào số dư. Nếu cậu cảm thấy lỗ quá thì đợi tôi góp đủ được một trăm đồng còn lại, tới khi ấy sẽ lập tức trả lại cho cậu. Cậu nói xem có đồng ý không, nếu đồng ý, tôi sẽ lập tức gọi tiểu đồng xướng phiếu kia đến…”

Bên dưới có một người đàn ông phá lên cười: “Chu Cao Khôn, anh muốn cưới vợ đến điên rồi hả?”

Chu Cao Khôn mặt đỏ tía tai: “Tôi cưới vợ về nhà, ôm ôn hương nhuyễn ngọc, dù gì cũng hơn các anh mỗi tháng bỏ ra năm ba đô đến nhà thổ!”

Có phụ nhân không nghe nổi nữa, nhổ nước bọt mắng: “Đám đàn ông dơ dáy các người, vừa muốn cưới vợ lại muốn được hời, nghĩ hay thật.”

Vở kịch này nửa năm mới có thể diễn một lần, song cũng không thể xuất sắc như mọi lần. Có điều có sẵn kịch hay để xem nên không mấy vị khán giả chịu bỏ qua cho. Tổng cộng “vở kịch” này có ba nhân vật, một người ở trên sân khấu hát Tây Bì diêu bản tiên cơ chín đuôi, vô cùng xuất sắc xinh đẹp, nhưng hiện tại chẳng ai chịu nhìn lên; một vị ngồi trên phòng bao ở tầng hai, nhìn giống như đang tập trung xem kịch, ngưng thần nín thở, trên mặt không nhìn ra vui giận; còn có một nhân vật chính nữa là…

Những kẻ tò mò nhìn tân nương trang phục đỏ rực sau sân khấu, nhất thời ngẩn ngơ.

Người này mặc trang phục lộng lẫy nhưng khá thờ ơ, chỉ nhìn chăm chú lên sân khấu, ngay đến ánh mắt cũng bất động.

https://thuviensach.vn

Chỉ có cái miệng đỏ nhỏ nhắn là thỉnh thoảng giật giật trong ánh đèn u ám, như thể muốn nói lời lâm li nào đó rồi lại thôi.

Có người muốn cố gắng nhìn ra vẻ sầu bi trên mặt cô, sau đó đứng dậy khỏi ghế thò đầu nhìn vào chiếc túi sau lưng cô. Chỉ nhìn một lúc mà gần như được mở rộng tầm mắt.

Cái miệng nhỏ nhắn đang chuyển động kia không phải là cảm thấy đau thương, càng không phải muốn nói gì.

Một món đồ nho nhỏ đi qua ngón tay trắng nõn sơn móng tay đỏ, rồi được từ từ đưa lên miệng, cẩn thận nhai nhóp nhép, sau đó lại nhổ ra ngoài.

Lúc này mọi người mới phát hiện: cô chỉ đang cắn hạt dưa mà thôi.

Lúc này đã hát xong màn thứ năm, đã đến thời gian nghỉ.

Cánh đàn ông bên dưới vẫn đang tranh nhau rốt cuộc có thể thảo luận với Hồng Lục thiếu bán rẻ cô gái này lại cho mình hay không. Thậm chí ngoài Chu Cao Khôn ra còn có người làm thật, ra giá cao hơn Chu Cao Khôn ba mươi đô, tổng cộng là ba trăm ba mươi đô…

Rất ít người chú ý đến, người đàn ông đứng tuổi xướng phiếu kia đã lên sân khấu lần nữa.

Ông ta lên sân khấu gõ chiêng một cái rồi nói: “Hoài Chân, bốn trăm hai mươi lăm đô, lần một ——”

Hoài Chân phủi tay dính vụn hạt dưa, xách túi da lên, toan đứng dậy chuẩn bị thoát thân.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đứng dậy đó, cô vô tình nhìn lướt qua phòng bao đối diện. Người đàn ông kia xoay tròn cổ, cầm một bức tranh lên xem kỹ.

https://thuviensach.vn

Rồi sau đó, hắn dời mắt khỏi bức tranh, nhìn thẳng vào mặt Hoài Chân.

Trong lòng Hoài Chân giật thót.

Hắn ta đang so sánh.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sacramento (4)

Nhìn cái quỷ ấy. Người yêu đang ở bên dưới kìa, đang yên đang lành nhìn tôi làm gì?

Hoài Chân đưa hạt dưa lên miệng một cách chậm rãi, hàm răng kéo theo gân trên mặt khẽ giật, cắn cái rắc. Đồng thời cô bình tĩnh nhìn lại như đang khiêu khích. Miệng cẩn thận nhai phần dưa rồi nhổ vỏ ra.

Ánh mắt người kia nhìn cô chốc lát rồi dời đi.

Ngón tay kẹp bức tranh của hắn giật giật, một tên hầu cầm lấy tranh trên tay hắn, đứng bên cửa sổ mời người xướng phiếu đi đến, nghiêng người lại nói nhỏ với ông ta mấy câu.

Chỉ trong chốc lát, người xướng phiếu lập tức quay về sân khấu, ho khan một tiếng rồi cao giọng nói: “Hồng thiếu gia hỏi, bức tranh này do ai vẽ? Không bắt được phong thái của hôn thê cậu ấy chút nào. Cậu ấy mời người lập tức vẽ lại một bức ngay tại đây, nếu muốn đấu giá thì xướng phiếu lại cũng không muộn.”

Người xướng phiếu vừa dứt lời, cánh đàn ông ồn ào trên băng ghế im phăng phắc.

Chỉ một lúc sau, một chiếc bàn đơn sơ được đem vào. Họa sĩ cầm bút lông dê vẽ trên giấy.

Không phải nói là hay đối nghịch với cha ư? Không phải là không muốn lấy vợ sao?

https://thuviensach.vn

Vậy anh ta đang giở trò gì thế kia?

Hoài Chân ngồi trên ghế suy tư.

“Hôn thê của tôi”… Cái xưng danh thân mật này vừa thốt ra, vừa nghe thì thấy như đang dọa những người có mặt, song cẩn thận suy nghĩ lại, càng như cố ý nói lẫy cho người nào đó nghe.

Đột nhiên cô nhớ lại lời mấy thanh niên kia trêu ghẹo anh ta: “Ở trước mặt tình nhân cũ, phải chứng minh bản thân trong sạch…”

Nghĩ đến đây, Hoài Chân chỉ vào thanh y ở trên sân khấu, hỏi: “Cùng là nữ ký khế ước bán thân cho Khương Tố ma ma, nhưng vì sao cô ấy có thê ở đây ca diễn?”

Người hầu kia đáp: “Cô nói đào kép nào? Đào kép kia muốn đến sân khấu Grant diễn, là cây hái tiền của ma ma và Hồng gia: các cô gái khác ở nhà thổ mỗi tháng có thể kiếm được bốn mươi đô, nhưng cô ấy thì kiếm được gấp ba. Cô gái như vậy, dĩ nhiên cũng phải nhân nhượng rồi. Có điều Hồng gia đã nói, ở toàn bộ nước Mỹ cũng chỉ có một sân khấu có quy mô như sân khấu Grant. Hằng năm tiếp đón người da trắng hay khách quý quốc hội nhiều không đếm xuể. Muốn đến đó hát thì trước tiên phải thử hát một tháng ở rạp hát bí mật này đã…”

Hoài Chân ồ một tiếng.

Thì ra là thế.

Có ai trên phố người Hoa không biết đại danh của Hồng Lục thiếu? Hôm nay gần nửa bà con trên phố đều ở đây, thế là mọi người đều biết tình nhân cũ ngay trước mắt mọi người mắt đi mày lại với gã da trắng đầu mập tai to. Mà nơi này không thể so được với Trung Quốc, ở đây,, Hồng thiếu gia không thể để mình mất mặt được.

https://thuviensach.vn

Lúc này đối với anh ta mà nói, cưới một cô vợ về so với việc bị mất mặt trước hàng xóm láng giềng, thì thật sự không phải là chuyện gì to tát.

Biết con không bằng cha. Hồng gia và cô đánh cược một lần, nói không chừng còn thật sự chỉ là dùng kế để thuận nước đẩy thuyền, dùng phép khích tướng ép con trai vì mặt mũi mà phải ngoan ngoãn cưới vợ về.

Chỉ chốc lát, họa sĩ chuyên nghiệp do Hồng Lục thiếu gọi đến đã vẽ liền hơn mười bức tranh to chừng bàn tay, đưa thằng bé kia đem đi.

Nếu Hồng Lục thiếu buông lời chê bai thì không ai trong số những người ngồi bên dưới dám đưa tay xin tranh. Hơn mười tấm quả thật không tính là nhiều, nhưng hết thảy đều rơi vào trong tay khách ở hai tầng trên.

Người xướng phiếu kia nói tiếp: “Sáng nay Hồng thiếu ngủ quên nên quên ra bến Ngư Phủ đón người, bởi vậy thiếu nãi mới giận Hồng thiếu. Đây chính là người Hồng thiếu đặt trong tim, thề cả đời này không phải cô ấy thì không được. Mọi người có mặt ở đây, nếu ai thật sự coi trọng thì nhất định phải cạnh tranh công bằng, nhưng dù sao cũng phải đánh tiếng với Hồng thiếu, để cậu ấy biết cuối cùng người tâm can bảo bối đi theo trông ra sao, cũng để cậu ấy được yên tâm.”

Người xướng phiếu nói xong mấy lời buồn nôn này thì đến bản thân cũng không chịu nổi, quay đầu đi run lên.

Thoáng chốc dưới khán đài hít hà bốn phía: Cái gì mà thà phá mười căn miếu cũng không phá cuộc hôn nhân, vợ chồng son đầu giường gây gổ cuối giường làm hòa; tưởng kịch hay thế nào, ai ngờ cô tình nhân nhỏ năm ấy Hồng thiếu về nước tìm lại đi tán tỉnh ve vãn kẻ khác…

Hoài Chân nhìn Hồng Lương Sinh một cái. Anh ta ngồi trên ghế như thái sơn, không hề nhúc nhích, che đi ý cười trên mặt.

https://thuviensach.vn

Người xướng phiếu kia hỏi tiếp: “Lục thiếu, vậy có cần bảo người ra giá trước đó lộ mặt không, hay là?”

Người hầu sau lưng Hồng thiếu thay mặt trả lời: “Hồng thiếu nói, bốn trăm đồng mua đâu ra một Hồng thiếu nãi? Vốn là chuyện nhà, nên một nghìn đô này, Hồng thiếu gia mời chư vị đang ngồi đây uống trà hỉ. Không vì gì khác, chỉ muốn được trời sinh một đôi, đất tạo một đôi, làm chim liền cánh.”

Bên dưới rối rít lên tiếng ủng hộ: “Được! Chuyện tốt thành đôi!”

Người xướng phiếu lại hỏi: “Vậy còn xướng phiếu này nữa không?”

Bên dưới lại ồn ào một hồi, mắng người xướng phiếu không thức thời: “Đã hát xong tuồng kịch này rồi còn gì, mọi người chuyển chỗ đến tiệm Thượng Hải uống rượu mừng của Hồng thiếu gia và Hồng thiếu nãi đi, còn xướng cái gì nữa?”

Người xướng phiếu cười nói: “Được rồi. Hôm nay ngày lành tháng tốt, chúc mừng Hồng thiếu gia ôm ——”

Ôm cái quỷ nhà ông…

Hoài Chân không nghe nổi nữa, lập tức lắc chuông ngắt lời người xướng phiếu.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, thấy người lắc chuông chính là thiếu nãi ngồi trên ghế, cô để lộ ra nửa người, treo bức tranh ghi giá ở đằng sau lên ngoài lan can, không ngờ trên đó lại viết: 1001.

Hồng Lương Sinh nhìn cả trong mắt, giơ quạt xếp che nửa gương mặt, gọi người hầu đến dặn dò.

https://thuviensach.vn

Người hầu kia cao giọng nói: “Thiếu nãi, à tiền trong túi cô, Hồng thiếu bảo cô cứ giữ lại mà tiêu vặt. Nếu không dùng đủ thì cứ lấy ở chỗ cậu ấy.”

Trong tiếng cười ầm, Hoài Chân lắc chuông mấy lần, mọi người chỉ coi như cô đang phát giận, tiểu đồng kia cũng không để ý tới cô nữa.

Ông chủ đoàn kịch cũng đi đến hỏi: “Có còn hát kịch tiếp không thế? Vẫn chưa hát xong, hay mọi người cùng đến tiệm cơm Thượng Hải uống trà hỉ của Hồng thiếu?”

Bên trong có người nói: “Hát cái gì mà hát? Uống trà hỉ tự đi mà uống, để tôi lên cõng Hồng thiếu nãi xuống nháo động phòng.”

Những con hát chưa tẩy trang ở sau sân khấu cũng tranh nhau chen ra.

Diệp Thùy Hồng dựa vào cạnh sân khấu, quét mắt nhìn lên chỗ của Hồng Lương Sinh rồi lại ngẩng đầu nhìn Hoài Chân, trên mặt mang ý cười, vì lớp trang điểm hồ yêu nên trông nụ cười kia có mấy phần ghê rợn.

Hồng Lương Sinh không nhìn cô nữa, từ đầu chí cuối luôn ra vẻ trầm tĩnh.

Thần tiên đánh nhau, người thường nằm không cũng trúng đạn.

Đồ thần kinh… Hoài Chân suýt nữa đã trợn trắng mắt.

Việc đã đến nước này rồi, có cuống lên cũng không làm được gì. Hoài Chân dứt khoát ngồi xuống ghế nhấp một hớp trà, đè nén cơn giận.

Trong túi da chứa hơn bốn nghìn đô, nhưng chỉ cần bốn nghìn đô này nằm trong tay cô thì sẽ trở thành phế vật không có hiệu quả. Người khác nhận định đây là chuyện nhà họ Hồng, cô tự dày vò, người ngoài cũng không xen vào được.

https://thuviensach.vn

Liệu có khả năng, tốt nhất là một người đàn ông, có thể đấu giá thay cô?

Đúng lúc cô đang trầm tư thì tiếng chuông dồn dập vang lên.

“Leng keng leng keng ——”

Hoài Chân ngẩng đầu lên đầu tiên, nhìn đến chỗ phát ra tiếng chuông.

Mọi người rối rít quay đầu, lại phát hiện không phải cô dâu lắc chuông: hai tay cô đang cầm ly trà, ngẩng đầu lên khỏi ly, vẻ mặt cũng mơ màng.

Tiếng chuông không đến từ phía sau Hồng thiếu nãi nãi “giở tính khí”. Có người ngẩng đầu nhìn, phát hiện nơi tiếng chuông phát ra là…

Một căn phòng bao ở tầng ba, ở ngoài dán một bức tranh vẽ: gương mặt nho nhỏ, nhìn kỹ có thể nhận ra đường nét cổ điển; hai bút mực đỏ phác họa đôi môi mỏng; màu vẽ điểm xuyết lông mày trăng non, không to nhưng có thần, năm móng tay sơn đỏ trên bàn tay ngọc ngà, đầu ngón tay kẹp một thứ đồ màu đen nho nhỏ.

Tuy nhạt mà xinh xắn, đơn giản, rất khác biệt lại đặc biệt —— đây không phải là chân dung Hồng thiếu mới sai người vẽ lại thiếu nãi ư?

Treo nó ra đây làm gì?

Khách tới rạp hát ngầm này đa số đều ngồi ở tầng hai. Bình thường tầng ba chẳng có mấy người, cho dù có thì cũng đều là số ít khách quen da trắng ngưỡng mộ mà đến, hoặc là các du học sinh chưa quen với cuộc sống. Cũng vì thế nên đa số mọi người đều không thấy rõ mặt mũi vị khách trên tầng ba.

https://thuviensach.vn

Thế là người xướng phiếu cao giọng hỏi thay đám đông: “Xin hỏi vị khách ở tầng ba, ngài có ý gì?”

Người xướng phiếu vừa dứt lời thì bức tranh vẽ đó được lật lại, mọi người thấy rõ đằng sau viết một dãy số: “1002.”

Hoài Chân suýt nữa phun trà ra ngoài.

Xung quanh lặng như tờ, có người lập tức hiểu được dụng ý của vị khách trên tầng ba, cười to: “Hồng thiếu, trên phố người Hoa lại có người công khai dám cướp Hồng thiếu nãi với cậu kìa ——”

Hồng Lương Sinh híp mắt nhìn một lúc, gọi người hầu khách khí thay mặt anh ta nói: “Vị khách ở tầng ba có thể lộ mặt được không, hoặc là lên tiếng để mọi người biết liệu có phải có người giở trò không, hay thật sự muốn đấu giá?”

Có người giở trò, hay là có người thật sự muốn cướp người của Hồng Lục ngay trên địa bàn phố người Hoa?

Mọi người tập trung nín thở lắng nghe, mong chờ người trên tầng ba ló đầu ra.

Qua một lúc lâu, người trong căn phòng mới dùng tiếng Quảng Đông chậm rãi nói: “Được.”

Giọng nam trung trầm thấp dễ nghe, phát âm rất chuẩn, nghe giống như người lớn lên ở Quảng Đông thật, hơn nữa còn là người trẻ tuổi.

Người Quảng Đông dám công khai cướp gái với Hồng thiếu!

Nhất thời bên dưới nổ tung.

Trong một mảnh xôn xao, Hoài Chân ngồi xuống ghế cười.

https://thuviensach.vn

Người tốt! Người tốt!

***

Nếu nói tuồng kịch sân khấu này chứng minh ấn tượng gì về Trung Quốc của Ceasar, thì anh sẽ cảm thấy, vở kịch này quá ồn ào.

Không phải bi hài kịch, dĩ nhiên càng không phải ca kịch. Thanh nhạc kỳ quái phối hợp với tiếng chiêng trống đinh tai nhức óc.

Cái này mà cũng gọi là hát hả?

Mặc dù có người liên tục hút thuốc ở nơi công cộng, cho dù tiếng nhạc quá đỗi ồn ào… Nhưng từ nhỏ được dạy dỗ nên anh vẫn tôn trọng người trên sân khấu. Song, sự tôn trọng ấy đã sụp đổ trong tiếng hô hào đùa giỡn của đám thanh niên.

Anh có cảm giác bị đùa bỡn.

Đương nhiên anh biết rõ đây không phải là một vở kịch trang trọng. Nhưng anh cảm thấy, dù có trang trọng tới mấy thì cũng không thể tốt hơn được nữa.

Cho đến lúc có người đưa một bức tranh đến. Chỉ lác đác vài nét bút nhưng anh vẫn có thể nhận ra, người trong tranh chính là cô gái ăn mặc lộng lẫy trang nghiêm, nhưng trên mặt lại có vẻ không mảy may đếm xỉa kia.

Xét về quy tắc bán người của người Trung, trông cô gái này có vẻ khó bán được, đây chính là hy vọng của cô;

Quần áo cử chỉ của hắn kia sặc mùi tư tưởng nước ngoài, trông có vẻ rất có tiếng tăm ở phố người Hoa, hình như là chủ sở hữu của cô gái kia;

https://thuviensach.vn

Người yêu cũ của hắn ta cũng có mặt ở đây, nhưng cô ấy có niềm vui mới, mà niềm vui mới này lại còn là một người trung niên da trắng, nên về phương diện nào đó thì hắn đã bị cười nhạo;

Đám đàn ông có mặt phát hiện ra chuyện này, hy vọng hắn có thể bán rẻ cô gái này;

Nhưng lúc này hắn ta lại thay đổi chủ ý, muốn thông qua việc công bố quyền sở hữu về cô gái này và chứng minh tài sản kếch xù, để đổi lại sự tôn nghiêm của mình.

Anh cầm bức tranh trong tay nhìn một lúc lâu, cảm thấy có vẻ thú vị. Thế là anh lắc chuông, viết cái giá một nghìn không trăm lẻ hai đô lên sau bức tranh rồi treo lên.

***

Hồng Lương Sinh cúi đầu bật cười, bảo người hầu hô giá thay mình: “Hai nghìn đô.”

Người xướng phiếu vừa nghe thấy, lập tức gõ chiêng đồng: “Hoài Chân, hai nghìn đô lần một!”

Ceasar cũng không hoảng hốt, chậm rãi báo giá: “Hai nghìn lẻ một.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sacramento (5)

Đám thanh niên phá lên cười —— rõ ràng tên này muốn thọc gậy bánh xe Hồng Lục đây mà.

Hoài Chân cũng cười phì một tiếng, quay đầu nhìn Hồng Lương Sinh.

Hắn đặt chiếc ly trong tay sang một bên, lập tức nước trà bắn ra, miệng giật giật, kéo nở nụ cười.

Người xướng phiếu thấy hắn ta đổi sắc mặt thì vội vã hô lớn lên với người trên lầu: “Tiên sinh, không có quy định thêm một đồng.”

Người trong phòng ở tầng ba khách khí đáp: “Không biết.”

Người hầu của Hồng Lục tiếp tục hô: “Ba nghìn đô!”

Mọi người kêu lên: Đây là số tiền của Cam Bao đây mà! Bây giờ dù cô gái này rơi vào tay ai thì cũng đã đi vào sử sách trên phố người Hoa rồi!

Không đợi vị khách ở tầng ba lên tiếng, người xướng phiếu lại nhắc nhở: “Phải quá một trăm đô.”

Người bên trên lập tức cười: “Ba nghìn mốt.”

Đám thanh niên kia thò đầu ra hỏi Hồng Lương Sinh: “Lục thiếu thì sao? Có thêm không?”

Có kẻ học theo giọng the thé người hầu của Hồng Lương Sinh ra giá: “Ba nghìn hai trăm ——”

https://thuviensach.vn

Bên dưới cười như nắc nẻ.

Đám con nhà giàu cơ trí, tự cho mình đã lòe được thiên hạ, đắc ý cười ha hả.

Bất thình lình "chát" một tiếng, kẻ đó bị ăn một cái tát, tiếng cười tắt ngúm, gương mặt đắc ý bị đánh lệch.

Ngay sau đó, hắn lại bị đá một phát lên bụng, suýt nữa bị đạp bay ra ngoài!

Kẻ đó lập tức lùi về phía sau, sống lưng đụng vào ghế ——

Một ngụm máu phụt ra, người gần như ngất xỉu.

Mọi người định thần nhìn lại, chẳng biết lúc nào Hồng Lương Sinh đã rời khỏi ghế.

Hắn ta đứng trước người thanh niên đã bất tỉnh nhân sự, vẩy vạt áo bào thả lỏng gân cốt, cười nhạt rồi nói, "Bốn nghìn đô."

Cả rạp hát chìm trong im lặng.

Ông chủ rạp hát gọi người phục vụ tới, thấp giọng bảo: "Nhanh lên! Mau gọi một ký giả báo Trung đến. Con gái Quảng Đông, tám mươi lăm pound, hiện tại đã được bốn nghìn đô rồi. Đi nhanh lên!"

Hoài Chân chỉ thấy ở bên dưới có chiếc bóng di động, không biết là đi đâu.

Cô ôm chặt chiếc chiếc túi kia, dần dần cảm thấy bất an.

"Bốn nghìn mốt."

https://thuviensach.vn

Mọi người còn chưa hoàn hồn từ chấn động cú đạp của Hồng thiếu, vậy mà bây giờ chính mắt nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Hồng thiếu trở nên quỷ quyệt đáng sợ.

Hắn nhếch mép cười, khép quạt xếp lại, chỉ lên tầng ba chậm rãi nói: "Tám nghìn hai."

Sau đó lại nói thêm: "Mua đứa con gái này thì liệu hồn cái mạng rách nhà mày đấy."

Hồng Lương Sinh vừa dứt lời thì đầu bên kia vẫn bình tính báo giá, ngữ khí không hề thay đổi: "Tám nghìn ba."

Cả rạp hát im phăng phắc.

Hoài Chân rụt tay về, cánh môi khô khốc, cô lè lưỡi liếm lấy, không biết vì sao lại cảm thấy xung quanh rét lạnh.

Bên dưới không còn âm thanh nào nữa.

Chỉ nghe thấy người xướng phiếu thì thầm:

"Tám nghìn ba trăm đô lần một ——"

Có người không sợ chuyện hỏi: "Hồng Lục thiếu, nàng dâu vào tay bị mất rồi!"

"Tám nghìn ba trăm đô lần hai ——"

Không có âm thanh.

Tám nghìn ba trăm đô, đối với một người bình thường mà nói thì quả là con số trên trời.

https://thuviensach.vn

Nhưng đây chính là Hồng Lương Sinh —— Hồng Lục thiếu tung hoành ngang dọc trên phố người Hoa, đừng nói là vì tám nghìn đô, hắn chịu để mình mất mặt trước mặt người mới người cũ sao?

Tiếng chùy vang lên, người xướng phiếu nói: "Hoài Chân, tám nghìn ba trăm đô ——"

Hoài Chân nhìn lên căn phòng đối diện: bàn ghế trống trơn, nắp ly trà vẫn còn dựng đó.

Nhưng đã không thấy bóng dáng người đâu.

Mọi người bên dưới ồn ào nhốn nháo, xì xào bàn tán, như thể vẫn chưa tin Hồng thiếu lại thua.

Người hầu sau lưng đẩy cửa ra, chậm rãi nói: "Cô gái, người mua cô đã đến rồi, đứng dậy đi."

Hoài Chân chậm rãi đứng dậy, đột nhiên ý thức được điều gì đấy.

Đường lên tầng ba cũng không khó tìm lắm.

Nhà và lan can trong rạp hát đều làm từ gỗ, ngoài hành lang dán giấy, đèn dây tóc chập chờn trong hành lang, như kịch đèn chiếu chiếu chiếc bóng xách váy chạy như điên kia cho khách dưới lầu xem.

"Cô chạy chậm thôi!"

"Ây dô, chưa bao giờ thấy cô gái nào nóng lòng đi gặp người mua mình cả…"

Tay buôn cùng người hầu đứng cuối hành lang trợn mắt há mồm, đuổi theo cô rẽ vào hành lang rẽ ba, nhưng đúng lúc đối diện lại có bốn năm người đàn ông kéo đến.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều nhận ra đó chính là côn đồ hội quán bình thường hay đi theo Lục thiếu.

Đội ngũ này vốn muốn đến bắt cô gái kia trước, sau đó mới lên tầng ba lấy cái mạng chó kia. Hai bên gặp nhau, lập tức hiểu rõ trong lòng, đồng loạt chạy thẳng lên tầng ba.

…

Hoài Chân đẩy cánh cửa khép hờ ở phòng tầng ba ra, Khương Tố đang nhét một tờ giấy vào trong quần áo, từ từ nói: “Tiên sinh, ở chỗ chúng tôi còn cung cấp cả phòng nữa đất, quyết sẽ không để người khác – nhất là người da trắng phát hiện. Phòng rất sạch, bên trong có đủ mọi thứ…”

Cô xoay người lại dồn sức chặn cửa, dùng khẩu hình tiếng Anh nói với Ceasar: “Chạy!”

Cửa phòng sau lưng chấn động mạnh.

“Mở cửa! Tao đếm đến năm ——”

Khương Tố nhận ra âm thanh quá quen thuộc, lập tức sợ hãi không thôi: “Lục thiếu, cô gái của tôi tuổi còn nhỏ, không thể phục vụ cùng lúc hai người khách đâu. Hiện tại đã để vị gia này mua với số tiền lớn rồi, Lục thiếu, cậu cũng phải chịu phục…”

“Rầm, rầm rầm ——”

Hoài Chân dựa lưng vào cửa, cơ thể cô liên tục rung lên theo nhịp đập cửa. Nhưng chỉ chốc lát sau cô đã nghe thấy tiếng “rắc”, Ceasar cầm một con rồng nước bằng đồng trong tay, một tay vòng qua hông cô, cúi người đẩy chốt khóa cửa ra.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt cánh cửa bật mở, con rồng nước bằng đồng được bài trí cho mỗi một hộ dân ở phố người Hoa sau trận động đất năm 1906 lập tức bay ra, phụt thẳng vào đám người ngoài cửa.

Bất chợt trước mắt cô trời đất đảo lộn: cô được người ta xách lên vai chạy như điên.

Trong thế giới đảo điên ấy, cô chỉ thấy trong màn sương mù có năm bóng đen cầm gậy chạy đến, kẻ đầu tiên nói: “Cướp con bé lại! Thằng kia, đánh chết!”

Dĩ nhiên vác theo một người thì sẽ không nhanh bằng đám côn đồ kia rồi.

Mắt thấy sắp bị đuổi kịp, Ceasar chạy đến hành lang đặt Hoài Chân xuống đất, xoay người lại đạp bay mấy cái côn gỗ nặng nề đánh đến.

Trong lúc giật mình, có người ngẩng đầu thấy rõ khuôn mặt của Ceasar.

Hồng Lương Sinh “ối chà” một tiếng, “Tao còn bảo, thì ra là tên quỷ da trắng.”

Có người nơm nớp lo sợ nói: “Lục gia, tên tên tên tên da trắng này phải làm thế nào đây? Tôi không dám đánh chết người da trắng đâu!”

Hồng Lương Sinh nói, “Vậy thì chặt hai tay hắn làm nhân bánh, bán cho lũ da trắng, không sợ ngồi tù!”

Hoài Chân bò dậy chạy lên phía trước, đột nhiên nghe thấy người phía sau bị đạp mấy cái, đau đớn rên lên

Cô lập tức quay đầu lại, lấy nắm vỏ hạt dưa với cả mớ tiền xu trong túi xách, dùng hết sức ném mạnh vào lũ người kia.

https://thuviensach.vn

Trong bụi hoa đầy trời, Hoài Chân kêu to: “Bốn nghìn đô la, cầm mà tự đi chọn quan tài phù hợp cho mình!”

Vừa dứt lời, đám côn đồ ngẩng đầu nhìn cơn mưa vỏ hạt dưa và tiền xu trút xuống, ấy vậy mà có kẻ dừng tay thật, khom lưng nhặt tiền.

Trong thế trận hỗn loạn, Ceasar ôm bả vai đứng dậy.

Hoài Chân xông đến, kéo anh chạy như điên.

Vừa ra khỏi tiệm tạp hóa, có lẽ do cảm thấy tốc độ của cô quá chậm, anh lập tức giơ tay ôm ngang eo cô bằng một tay.

Một chiếc xe của tòa soạn dừng ở ven đường. Thế là, con đường Sacramento vốn không rộng rãi, không tính người qua đường và những sạp hàng bán ban đêm, thì chỉ thoáng chốc đã chật ních đám người đấm đá nhau.

Ký giả nhà báo tạm thời được mời tới lập tức cầm máy ảnh Leica* chạy xuống đường, song chỉ kịp chụp được nhị thế tổ phố người Hoa thở hổn hển ở ngoài cửa rạp hát.

(*Trong ảnh là máy ảnh Leica thế hệ 2, sản xuất năm 1927.)

Cô dâu nhỏ Trung Quốc được người thanh niên da trắng kia ôm chạy đã biến mất không còn bóng dáng đâu.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Phố Lombard (1)

Ra đến đường Broadway là có thể trông thấy vài ba quán cơm Tàu, hai người cũng không biết đi đến đâu thì mới được xem là ra khỏi khu vực phố người Hoa, nên lúc này vẫn chưa yên tâm hẳn. Hai người đi mãi đến giao lộ giữa Vallejo và Columbus, những tòa nhà phong cách Victoria mọc lên san sát, bất ngờ đi tới một đại lộ rộng thênh thang, bên cạnh vẫn có một nhà hàng Ý sáng đèn đang buôn bán.

Nhà hàng kia cũng sắp đóng cửa, nhân viên mặc đồng phục đem khay đựng đồ ăn thừa và canh giải rượu phát cho những người lang thang và ma men từ North Beach* đến ở ngoài đường, cuối cùng mới khiến người ta yên tâm hơn.

(*Bãi biển nằm gần bến NgưPhủ, San Francisco.)

Ceasar đặt Hoài Chân xuống, đi tới ngoài cửa nhà hàng Ý hỏi thăm gì đó.

Hoài Chân đứng cách anh khá xa, nép mình sau cây dù che nắng yên tĩnh chờ đợi.

Mắt thấy nhân viên dẫn bóng lưng cao lớn kia đi vào nhà hàng, một cơn gió rét thổi qua, Hoài Chân mặc váy lụa mỏng manh đứng lặng trong gió, run lên lập cập.

Hai phút sau anh lại bước ra, đi lui đi tới tìm một hồi mới thấy cô, sải bước đến hỏi: “Đợi gì thế?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân cúi đầu nhìn chiếc giày thêu trên chân mình, rồi lại nhìn sang đôi giày đen bóng: “Xuất hiện với tổ hợp thế này à?”

Ceasar cầm vạt váy đỏ lên: “Ăn mặc thế này đứng trên đường, cô muốn ngày mai lên trang nhất báo San Francisco hả?”

Gió thổi vù vù khiến hai chân lạnh cóng.

Cô giật về lại, “Không muốn.”

“… Thế thì vào trong ăn chút gì trước đã.” Giọng vẫn khó chịu như cũ, vừa dứt lời lập tức sải bước đi vào nhà hàng, quay lưng về phía cô vẫy tay.

Hoài Chân chầm chậm đuổi theo.

Cửa lò xo đụng vào chuông gió kêu ting tang, Hoài Chân được hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi trong nhà hàng ôm lấy.

Ceasar cởi áo khoác ra giao cho phục vụ, hai người một trước một sau đi xuyên qua đại sảnh nhà hàng, chọn một góc không người ngồi xuống. Trong nhà hàng lác đác vài ba vị khách, gần như đều dùng bữa xong rồi, lúc này bọn họ đang uống rượu đỏ hoặc ăn điểm tâm ngọt, từ xa trông thấy đôi trai gái có phong cách ăn mặc trái ngược nhau này thì không khỏi tò mò nhìn thêm.

Ceasar đẩy thực đơn đến cho cô.

Hai người lật xem một lúc, một nhân viên trẻ tuổi đi đến, dùng giọng Anh uốn lưỡi vui vẻ hỏi: “Xin hỏi anh chị cần gì ạ?”

Nhân viên kia trông thấy bộ váy của cô thì trợn to hai mắt, bật ngón cái cố gắng chọn lời tán dương: “Đúng… đúng là y phục long trọng! Rất, rất đẹp!”

https://thuviensach.vn

Ceasar ngẩng đầu lên nhìn.

Hoài Chân hà hơi vào lòng bàn tay, gọi món ăn một lèo: “Lasagna kèm món tráng miệng Sabayon.”

Phục vụ nhanh chóng ghi chép lại.

Hoài Chân nói tiếp: “Rượu vang Cabernet Franc.”

Nhân viên khựng lại: “Xin cô xuất trình ID… Xin lỗi, vì quả thực nhìn cô quá trẻ.”

Ceasar trực tiếp rút thực đơn trong tay cô ra rồi gập lại, ra hiệu với nhân viên gọi bánh ngọt lót dạ và hồng trà nóng.

“Không có cồn?” Nhân viên xác nhận lại.

“Không cồn.”

Nhân viên vừa đi, Ceasar đã nói: “Muốn bị phạt một ngàn đô phải không?”

Lúc này cô mới nhớ hiện tại vẫn đang cấm rượu, thế là vội xin lỗi anh.

Chỗ ngồi của Hoài Chân đối diện quầy bar, có thể tận mắt nhìn thấy sau khi nhân viên kia đi vào phòng bếp thì có bốn năm nhân viên và đầu bếp đi ra, cứ ngó dáo dác về phía bọn họ với vẻ rất tò mò.

Ceasar ngoái đầu lại theo ánh mắt của Hoài Chân. Mấy người Ý đang nhìn dường như cũng cảm thấy xấu hổ, xoa đầu một cái rồi chạy trốn.

Thế là anh đứng dậy gọi một nhân viên lại, dò hỏi, “Có thể mượn dùng điện thoại được không?”

https://thuviensach.vn

Điện thoại treo bằng đồng nằm gần đấy, Ceasar chẳng chút kiêng kỵ nên tiếng nói chuyện điện thoại truyền đến rõ ràng: “Xin nối máy với Andre.”

“…”

“Andre, ừ. Là tôi đây, tối nay tôi không đến chỗ anh nữa.”

“…”

“… … … Không phải chuyện đó. Muộn quá rồi nên tôi về bên kia trước, chỉ thế thôi, mai gặp.”

Kết thúc cuộc gọi này, Ceasar sa sầm mặt mày.

Ngay sau đó lại gọi một cuộc khác: “Chú Thompson, tôi Ceasar đây. Phiền chú nửa tiếng nữa lái xe đến số 1309 đường Grant Ave, cám ơn.”

Lúc Ceasar nói chuyện điện thoại, đầu bếp râu quai nón đã đem Lasagna nóng hổi mới ra lò ra.

Ông ta còn tự mình rót nước và cho một miếng chanh vào ly của cô, tự giới thiệu: “Tôi là Alvano, đầu bếp chính ở nhà hàng này.”

Hoài Chân nén cơn đói đang kêu rột rột, mỉm cười đáp: “Hoài Chân.”

“Rất hân hạnh được biết cô, quý cô.” Rồi ông ta thấp giọng hỏi cô: “Tôi có thể hỏi một vấn đề khá riêng tư được không? Nếu cô cảm thấy có lời xúc phạm thì có thể không cần trả lời.”

“Cái gì?”

“Hai người… chạy trốn vì tình à?”

“…”

https://thuviensach.vn

Đầu bếp căng thẳng chà xát hai tay, cố gắng chọn lời, “Mong là quý cô đây không hoang mang, tôi không hề có ác ý. Xin nghe tôi giải thích, lúc trước tôi làm việc trên một chiếc du thuyền Đại Tây Dương, không phải là thủy thủ và cũng không phải là đầu bếp. Bảy tám năm trước, tôi cũng gặp một đôi tình nhân giống hai người, chàng trai ấy là người da trắng, còn cô gái hình như là người phương Đông, nhưng nói tiếng Anh lại rất lưu loát.”

Hoài Chân lắng nghe, chợt cảm thấy có một chiếc bóng đứng thẳng sau lưng đầu bếp.

Cô đưa mắt nhìn sang, đầu bếp cũng phát hiện ra, vội dịch thân hình béo mập của mình qua một bên, nhường đường cho anh.

Ceasar hờ hững ngồi xuống.

Bầu không khí trên bàn ăn vô cùng nghiêm túc.

Đầu bếp đang nói “chúc hai người ăn ngon miệng” thì đột nhiên bị Ceasar ngắt lời.

Anh hỏi, “Tiếp đó thì sao?”

Đầu bếp ngẩn người, lúc này mới kể tiếp: “Bố cô gái kia hình như là thầy thuốc Tây y da vàng ở Kansas. Là một gia đình khá giả, cô gái ấy nhập học ở đại học Columbia nên mới quen biết chàng trai người Mỹ kia, hai người bọn họ xin kết hôn nhưng bị từ chối, còn suýt nữa bị bắt, bọn họ hết cách đành từ bỏ sự nghiệp học hành, chạy trốn đến châu Âu… Hai người đừng lo, bây giờ có mấy khu vực đặc biệt đã phê chuẩn cho người ngoại tộc lấy nhau rồi, ví dụ như đặc khu Columbia, có lẽ hôm nay cô gái kia cũng trở về rồi chăng?”

Trên bàn ăn yên lặng như tờ, đầu bếp chôn chân tại chỗ, cảm thấy lúng túng.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc lâu, Hoài Chân giảng hòa nói: “Chắc là thế rồi.”

Đầu bếp kia thấy mặt mũi Ceasar vẫn nặng nề, tự biết mình nói sai, bèn chúc một câu ăn ngon miệng cười ha ha rồi chuồn đi.

Hoài Chân không dám lên tiếng, cầm ly nước chanh lên nhấp một ngụm.

Ceasar liếc nhìn bánh Lasagna, “Cà chua nhiều quá.”

“Đúng thế, thịt lại chỉ có chút ít.”

Hoài Chân không động dao nĩa được mà ngồi yên một chỗ cũng không xong. Cô cảm thấy, nếu tình cảnh này mà xuất hiện trong truyện tranh thì chắc chắn sẽ có một đàn quạ đen bay qua trên bàn cho xem.

Im lặng một lúc lâu, Ceasar mở miệng, “Ăn đi. Hai mươi phút sau có xe đến đón, đến căn hộ của tôi.”

Hoài Chân cầm dao nĩa lên, còn chưa hạ thủ, nghe được nửa câu sau thì ngẩng đầu nhìn anh.

Cảm nhận được vẻ mặt phức tạp của cô, Ceasar bất thình lình hỏi, “Hay cô có chỗ khác để đi?”

Hoài Chân lắc đầu.

“Chưa từng có ai đến ở trong nhà tôi cả, người xung quanh lại ít, đủ an toàn. Hay là cô muốn đến khách sạn ở?”

Hoài Chân ăn hai miếng bánh lasagna rồi lau miệng, “Đến căn hộ của anh đi.”

Hình như cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Phố Lombard (2)

Mấy phút sau, thực khách lần lượt ra về. Ngoài cửa đã treo tấm bảng đóng cửa, trong nhà hàng chỉ còn lại một nhân viên đứng chờ cùng một bàn khách.

Có lẽ vì nguyên nhân như thế nên đầu bếp chính đã bỏ thêm rất nhiều nguyên vật liệu vào Lasagna và điểm tâm ngọt, bởi vậy khi ăn rất có cảm giác thỏa mãn.

Ngoài cửa sổ là ánh đèn sáng chói trong thành phố, cách một cánh cửa thủy tinh, thế giới trong này yên tĩnh ấm áp.

Một bên là đế chế tư bản với một nền pháp trị hoàn chỉnh trong thời đại hiện nay, một bên là một xã hội hoang dã với hệ thống luật pháp gần như là vô dụng.

Thân ở trong đế quốc này thì cô không thể tránh khỏi xã hội này. Mới đầu thấy không có gì, chẳng sợ chi, nhưng sau khi sống sót sau tai nạn, biết được có giờ phút lúc này hoàn toàn chẳng dễ chút nào thì cô bất chợt thấy buồn.

Cảnh tượng khó hiểu này khiến cô nhớ đến cảnh Chihiro òa khóc lúc nhai bánh*. Mới đầu Hoài Chân còn cố kìm nén, nhưng khi đưa món tráng miệng vào miệng, rốt cuộc cô không nhịn được nữa, lập tức cúi gục đầu, trên váy nhanh chóng ướt nhẹp.

(*Đây là cảnh trong phim Vùng Đất Linh Hồn, ảnh.)

https://thuviensach.vn

Bả vai yếu ớt rung động, cánh tay bé nhỏ đặt trên bàn lặng yên rút khăn giấy.

Ceasar im lặng nhìn thấu.

Khóc xong, cô xì nước mũi thật mạnh, trong chốc lát Hoài Chân cảm thấy thoải mái hơn.

Lúc này cô mới nhớ đến người đối diện, buổi tối nay anh đã bất ngờ mua về một người từ trong tay kẻ buôn người, làm chuyện cả đời này không nghĩ đến, nói không chừng còn khó hiểu hơn cô, thậm chí chính bản thân anh còn chưa hiểu được.

Thật kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, cô cười "phì" một tiếng.

Ceasar: "…"

Hoài Chân lau nước mắt, ngẩng đầu lên.

"Khá hơn rồi hả?"

"Ừm."

Ceasar vẫy tay. Chuông gió ngoài cửa kêu ting tang, Hoài Chân ngoái đầu lại, thấy một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi đến nói với nhân viên phục vụ một câu, rồi sau đó cầm hóa đơn tới giao cho anh.

Anh đứng dậy, "Đi thôi."

Mưa phùn rơi lất phất, Hoài Chân vừa bước ra khỏi nhà hàng, lập tức có chiếc dù lớn màu đen che trên đỉnh đầu.

https://thuviensach.vn

Tiên sinh Thompson không hề có chút gì gọi là tò mò trước sự tồn tại và thân phận của cô, thái độ nghiệp vụ và phong độ rất tốt, lịch sự nho nhã mời cô lên xe.

Hoài Chân nói cám ơn, quay đầu lại, thấy Ceasar cũng che dù đi theo sau.

Cửa xe mở ra, Hoài Chân ngồi vào.

Cửa vẫn chưa đóng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn, Ceasar đứng ngoài cửa kính dùng tiếng Anh nói với cô: “Ngồi dịch vào trong giùm, cám ơn.”

Hai người ngồi hai bên ở băng ghế sau, bầu không khí vô cùng gượng gạo.

“Số 109 phố Lombard.” Anh nói.

Xe từ từ lăn bánh, trong thế giới nhỏ bé và tối tăm, ánh sáng từ từ lóe lên ngoài cửa sổ, chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

Cô dần thấm mệt khi đi trên đoạn đường núi ngoằn ngoèo ở San Francisco, dựa vào cửa kính chợp mắt một lúc

Hoài Chân chẳng hề hay biết chiếc giày thêu trên chân đã tuột xuống. Một tiếng động nhỏ vang lên, Ceasar nghiêng đầu sang, trông thấy đôi chân xinh xắn trắng nõn lộ ra dưới vạt váy màu đỏ.

Mười móng chân sơn đỏ trên bàn chân tinh xảo. Màu đỏ đã bong tróc ít nhiều, lộ ra móng chân trắng mịn, nổi bật hẳn trên bộ váy cưới cũng màu đỏ nốt.

Người đang say giấc mặt mũi điềm tĩnh, không chút ý thức có người đang nhìn mình chăm chú. Chỉ có bộ diêu màu vàng trên tóc cùng với đôi bông tai to chừng hạt mưa là nhẹ nhàng đung đưa, như thể đang tuyên bố

https://thuviensach.vn

cái cảm giác nghi thức long trọng cổ xưa trên người thiếu nữ đang ngủ say, tựa như tham dự lễ hiến tế tôn giáo tàn nhẫn nào đó.

Cái cách ăn mặc long trọng thế này, Ceasar phát hiện đây không phải là lần đầu tiên mình trông thấy.

Trong trí nhớ mơ hồ của anh cũng cất giấu một màn đêm ẩm ướt ngoài hải đảo. Trong sân côn trùng kêu râm ran, anh đẩy cánh cửa gỗ ra làm lay động ánh nến, một người đàn ông cao to trong phòng đang vuốt tóc mai một người phụ nữ toàn thân rực đỏ.

Lúc còn trẻ anh từng cho rằng người phụ nữ Trung Quốc này là tình nhân của bố, nhưng bà luôn nói với anh, bà chỉ là người hầu Trung Quốc trong nhà bọn họ. Anh vẫn nhớ tên bà ấy, A Cầm. Đây là câu Quảng Đông đầu tiên anh học được. Bà ngồi xổm xuống cười nói với anh: “Dì tên là A Cầm, là nữ người hầu trong nhà các cậu.”

Anh vẫn nhớ chiếc thuyền kia. A Cầm đưa tiễn cha và anh ra bến thuyền, trước khi xuất cảng, anh nằm trên mép giường, thấy chiếc bóng gầy gò kia đột nhiên chạy như điên. Cha cúi đầu dịu dàng nói với anh, dì Cầm không nỡ xa con, cha sẽ về nhà thưa chuyện với ông nội, rồi sang năm đón dì ấy đến Mỹ có được không?

Đây là hồi ức cuối cùng về A Cầm mà anh còn nhớ. Cho đến nay, mọi ký ức về Hương Cảng trong anh đã mơ hồ, nhưng anh vẫn có thể nhớ bóng dáng bé nhỏ kia ngã xuống vũng bùn, rồi lồm cồm bò dậy đuổi theo con thuyền mãi mãi không bắt kịp này.

Đã quá lâu rồi, thậm chí anh không nhớ quãng hồi ức ấy có tồn tại thật hay không, hay chỉ là một cơn ác mộng nho nhỏ. Thế mà hôm nay đây ký ức gần như đã biến mất lại lần nữa chồng chéo với cô gái váy đỏ trước mặt, như một lời nhắc nhở.

Lắc một cái mạnh, xe dừng một lúc rồi lại đi tiếp.

https://thuviensach.vn

Thompson thấp giọng than phiền, “Chính phủ thật sự cho rằng con đường này an toàn hơn sao?”

Đến khi xe chạy lại thì Hoài Chân đã tỉnh ngủ, mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây là một đường núi dốc đứng, vì để lái xe an toàn nên xây thành con đường ngoằn ngoèo quanh co con dốc thoai thoải. Khu vực tam giác ở giữa đường nở đầy cẩm tú cầu và hoa hồng, cây xanh tươi tốt với những vườn hoa đầy màu sắc trải dọc theo con đường uốn lượn đến đỉnh núi. Xen kẽ giữa những ngôi nhà gỗ ở hai bên đường là những khu vườn hoa tự nhiên. Ánh đèn vàng trong đêm chiếu xuống mặt đường, nhìn từ chân núi, trông không khác gì những dải lụa vàng thêu giữa gấm vóc.

Hoài Chân oa lên, “Đẹp quá.”

Cô đã hoàn hồn, lúc này mới phát hiện chân lành lạnh, cô bèn cúi đầu tìm giày rồi mặc vào.

Ceasar dời mắt đi chỗ khác.

Thompson cười nói: “Trừ việc lái xe.”

Chiếc xe Ford từ từ đi lên đồi Nga và dừng lại trên đỉnh đồi gần chân núi.

Cửa xe bật mở, Hoài Chân bước xuống xe, vừa ngoái đầu lại thì trông thấy những căn nhà màu trắng đèn đuốc sáng trưng ở dưới chân núi cùng biển khơi xanh thẳm ở nơi xa.

Thompson lên lầu kiểm tra lần nữa: “Lúc sáng đã mời người đến thu xếp rồi, có điều vẫn chưa dọn dẹp xong. Có vài đồ dùng cần thiết vẫn đang ở trong vali, cần phải tìm đã.” Nhiệm vụ của Thompson đã hoàn thành, sau khi giao chìa khóa cho Ceasar thì ông chậm rãi lái xe rời đi.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân ngơ ngác nhìn cảnh đêm ở thành phố một hồi, cho đến khi Ceasar lên tiếng: “Không vào à?”

Cô ngoái đầu lại, Ceasar đã mở cánh cửa màu trắng ra. Cô đi theo, kịp thời lẻn vào trước khi cửa đóng lại.

Đèn đã được bật và cửa sổ cũng đang để mở, trong nhà vẫn còn lưu lại mùi bụi của nhà mới. Ánh đèn sáng choang càng khiến căn phòng thêm trống rỗng, vật dụng trong nhà đều có đủ, nhưng cũng chỉ có mỗi vật dụng trong nhà mà thôi. Nơi có hơi thở của sự sống nhất là chiếc thùng các tông đặt trên cùng, có vài thùng đã mở nằm lăn lóc trên sàn.

Hoài Chân tháo giày ra đặt ở cửa, chân trần giẫm lên sàn nhà gỗ, đi theo lưng anh máy móc vào nhà.

Hai người băng xuyên qua phòng khách, Ceasar vừa giẫm chân trước lên bậc cầu thang thì đột nhiên khựng lại, xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Ceasar từ từ cúi đầu.

Đôi chân lạnh băng của Hoài Chân cọ xát vào nhau, có chút bứt rứt.

“Đợi tôi một lúc.”

Cô dừng bước, đưa mắt nhìn anh đi lên lầu.

Sau đó, một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần xà lỏn từ trên lầu rơi xuống, nằm vắt ở ngay tay vịn cầu thang.

Cô luống cuống nhặt lên.

Ceasar kẹp một bộ quần áo trong tay đi xuống, “Tắm đi đã, rồi thay bộ đồ này.”

Cô gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Sau đó đi ra nói chuyện một lúc.”

Hoài Chân cởi quần áo bẩn ra đặt vào sọt trong phòng tắm, còn quần áo sạch treo trên móc. Đóng cửa phòng tắm lại, cô mở vòi hoa sen ra.

Dòng nước ấm từ trên đỉnh đầu trút xuống, cơ thể thoải mái như thể cuối cùng cũng quay về xã hội văn minh.

Cô giơ tay ra sờ, nhưng không mò được bất cứ cục xà bông thơm hay dầu gội nào.

Cô tắt vòi sen, tìm kiếm một hồi ở phòng tắm.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô đáp lại, sau đó nghe thấy cánh cửa bên ngoài mở ra, tiếng bước chân trần giẫm sàn nhà rất khẽ, nhẹ nhàng đặt thứ gì đó ở dưới cửa rồi lại đi ra.

Cửa kêu “két” khép lại. Cô mở cửa ra, nhặt hộp xà bông quân sự đầu cá mập trên mặt đất với và một hộp dầu gội hiệu con ngựa Mane’n Tail màu vàng.

Tắm xong, cô dùng chút thời gian lau khô tóc, sau đó mặc áo sơ mi rồi đến quần xà lỏn, còn chưa đi ra khỏi phòng tắm thì chiếc quần tuột xuống bắp chân.

Cô lại kéo lên, thắt nút buộc lại với áo sơ mi.

Đẩy cửa ra, Ceasar cũng đã tắm xong, nhưng vẫn chưa mặc áo vào. Anh quay lưng về phía cô, tấm lưng trần và cánh tay nhô lên đường nét cơ bắp theo động tác anh bôi thuốc.

Trong ánh đèn vàng sáng choang, vết thương trên sống lưng bóng loáng trở nên vô cùng nổi bật đến đáng sợ.

Anh trở tay thoa lên vết thương, cổ họng bật lên tiếng rên trầm thấp.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đột nhiên nhớ ra, Hồng Lương Sinh là người tập võ. Hôm nay anh bị hắn đập cho mấy cú, ngoài ra còn có lũ côn đồ đem theo gậy, ắt hẳn vết thương không hề nhẹ. Không biết vì sao lại có thể chịu đựng được đến bây giờ.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Phố Lombard (3)

Hoài Chân đứng trong phòng khách hỏi, “Có tủ lạnh không?”

“Có lẽ trong tủ quầy ở phòng bếp đã được làm lạnh rồi.” Cho là cô vẫn băn khoăn chuyện uống rượu, anh bèn trêu: “Có phải uống bia xong lại muốn hút thuốc không?”

Hoài Chân im lặng đi vào bếp, kéo mở tủ quầy màu xanh lá cây ra, bên trong có đặt chiếc tủ lạnh M3. Đúng như dự đoán, trong tủ lạnh có đầy thùng bia Brochzech và chai bia Pilsner, đều là bia Cộng hòa Séc.

Hoài Chân cầm lấy một chai. Đóng cửa tủ lại, lập tức quanh chai bia lạnh phủ đầy hơi sương.

Quay ra phòng khách, Ceasar đang ngồi trên sô pha khổ sở bôi thuốc.

Cô thấp giọng nói, “Để tôi bôi cho nhé?”

Động tác của Ceasar dừng lại, anh hơi quay đầu, không lên tiếng đáp lại và cũng không từ chối.

Hoài Chân đi đến cầm lấy chai thuốc trong tay anh, kiểm tra rõ chữ ghi trên chai dưới ánh đèn, nhưng chỉ nhận ra mấy nét chữ như là “giảm sưng “giảm đau”.

Cô gập chân, quỳ xuống chỗ trống trên ghế ở sau lưng anh, đặt thuốc sang bên cạnh, hỏi, “Sợ lạnh không?”

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó cô dùng bia lạnh nhẹ nhàng chạm vào tay anh, “Giống như thế này.” Rồi lại giải thích, “Với những vết bầm ngoài da không bị hở thì tốt nhất nên chườm đá trước.”

Anh quay đầu lại nhưng không nói gì. Có lẽ là rất mệt nên không muốn nói nhiều, cứ mặc kệ cô.

Có hai vùng bị bầm với diện tích lớn, một nơi nằm gần bả vai trái, một nơi ở thắt lưng phải.

Chai bia dán lên một trái một phải, “Lạnh quá thì nói với tôi.”

Anh ngồi xếp bằng trên ghế, hơi gập lưng lại làm bắp thịt và vết bầm vô cùng rõ ràng.

Im lặng một lúc lâu, anh cười hỏi, “Học ở đâu?”

“Tự học.” Cô nói.

Ngay từ khi còn nhỏ cô đã sống một mình ở nước ngoài, tự dọn nhà tự khiêng đồ, bao công việc mệt nhọc đều tự mình hoàn thành, thế nên bình thường không tránh khỏi sứt đầu mẻ trán. Dần dà cô cũng biết cách xử lý những vết thương nhỏ.

“Tiếng Anh và tiếng Đức cũng thế?”

Cô cúi đầu suy nghĩ rồi nói, “Học ở trường.”

“Cô từng đi học.”

“Ừ.”

“Vậy vì sao còn bị bán đến đây?”

Hoài Chân không trả lời.

https://thuviensach.vn

Anh hỏi tiếp, “Cha mẹ, người thân đâu?”

“Đã mất rồi.”

“Mất hết?”

“Mất cả.” Cô không nói dối. Ở thế giới kia, người rời đi là cô. Ở thế giới này, người không có gì cũng là cô.

Anh ừ một tiếng, chậm rãi nói: “Cô có thể nói ra những việc này khi ở đảo Thiên Thần.”

“Tôi biết trong hải quan có người của bọn họ.” Dừng một lúc, cô nhớ lại lời Khương Tố đã nói khi ở buồng hạng ba, nói tiếp, “Ngay trong cảnh sát liên bang cũng có. Nhưng tôi không biết rốt cuộc là có bao nhiêu.”

Vừa dứt lời, Hoài Chân cảm thấy cơ thể anh phập phồng, vừa như thả lỏng lại vừa như hít hà khi tập cử tạ.

“Cô không muốn bị đưa về nước đúng không? Cô muốn ở lại San Francisco.”

Cô không muốn từ chối âm thanh bé nhỏ sâu trong nội tâm, không chút do dự trả lời: “Ừ.”

“Vì sao? Không phải ở một đất nước quen thuộc sẽ tốt hơn à?”

Vì sao? Cô cũng chưa nghĩ đến lý do vì sao.

Cô một thân một mình, không có gì vướng bận.

Mảnh đất ở sau lưng kia vẫn có thể tính là nhà cô… Nhưng nhà gặp tai vạ, chiến tranh đảng ngục, dân chúng lầm than. Nếu không phải cảnh nhà sa sút thì có mấy ai muốn rời khỏi chiếc tổ ấm áp?

https://thuviensach.vn

Cô nhớ lại các cô gái ở tiệm tạp hóa. Kể ra thì, cô và các cô ấy ít nhiều cũng khác nhau.

“Không trả nổi sáu trăm đô?” Anh bật cười, “Bây giờ cô còn nợ tôi tám nghìn ba trăm đô đấy.”

Tay cô đã hơi nhức mỏi, nghe xong câu này, tay trái cầm bia bất giác run lên, “Ở đây hết, tôi sẽ trả anh nhanh thôi.”

Nếu không thì vì sao được gọi là lao công “hiểm họa da vàng”, sau khi về nước lại lắc mình trở thành “khách San Francisco” trong miệng hàng xóm?

Anh đưa tay trái ra sờ, đoạt lấy chai bia từ trong tay cô.

“Lạnh à?” Tay phải cô dừng lại.

Anh đứng dậy, chân trần đi ra hai bước, cầm lấy chiếc áo không tay cổ rộng màu xám được đặt trên thùng các tông.

Lại sải bước đi về, xếp bằng ngồi xuống vị trí đối diện cô.

Hoài Chân ngồi lún xuống sô pha, ánh sáng cũng tối đi. Một tờ giấy loang lổ đặt giữa hai người, ngón tay thon dài của anh đẩy về phía cô.

Cô mở trang giấy cũ kỹ ra, bên trên viết một câu ——

Tôi, Mộng Khanh, hôm nay lấy được bốn mươi đồng…

“Bây giờ trả lại cho cô.”

Cô gấp nó lại đút vào trong tay áo.

“Phiên dịch viên tiếng Trung ở San Francisco không quá đáng tin, lúc ở hải quan cô cũng thấy rồi đấy. Cho nên có thể tôi sẽ cần cô hỗ trợ làm rõ,

https://thuviensach.vn

rốt cuộc trong cảnh sát liên bang và hải quan, rốt cuộc là ai đã nhận hối lộ, thường xuyên lui tới với đầu sỏ phố người Hoa… nói hết những chuyện cô biết cho tôi đi. Trong vòng nửa năm, cho đến khi cô lấy được giấy phép nhập cư. Có được không?"

"Được."

"Có phải rất dễ không?"

Cô ừ một tiếng.

"Nói đến đây, có chuyện này tôi rất tò mò. Cô vốn muốn gọi điện thoại cho Andre "lấy giúp người làm niềm vui", không ngờ lại là tôi nghe điện thoại. Thế rốt cuộc dựa vào đâu khiến cô cho rằng tôi cũng đáng tin như anh ta? Chẳng lẽ nhìn tôi cũng thân thiện giống anh ta à?"

Hoài Chân ngẩng đầu, nhỏ nhẹ đáp, "Vì anh không thích người Hoa."

Anh cười, "Tôi không thích người Hoa, nên cuộc điện thoại này có thể giúp tôi lập tức quét sạch người Hoa ra khỏi đất Mỹ?"

"Anh rất ghét những người vượt biên, mà tôi cũng thế. Nhất định anh muốn biết vì sao tôi biết tiếng Anh, nói được tiếng Đức, nhưng lúc ở hải quan lại không làm rõ mà còn đồng lõa với bọn buôn người. Tôi nghĩ, nhất định anh sẽ muốn đến xem rốt cuộc cô đã có chuyện gì xảy ra với cô gái này."

Mặt đối mặt ngồi xếp bằng, cô có thể nhìn thấy áo sơ mi cổ rộng, bên phải xương quai xanh là một nốt ruồi son đo đỏ.

Hoài Chân ép mình hoàn hồn, ngẩng đầu lên, phát hiện đôi mắt đen sẫm kia cũng đang nhìn mình.

https://thuviensach.vn

“Thậm chí tôi còn muốn đến xem xem, một cô gái người Hoa có giáo dục như cô, sẽ làm thế nào để chuộc về thân thể cùng tự do trong thế giới mà luật pháp không có tác dụng. Ở đường Sacramento, có vẻ cô muốn nhờ tôi mua cô thay cô, có phải không?”

“Ừm, chỉ cần tôi đang ở phố người Hoa thì nhất định không thắng được hắn ta.”

Trừ khi cô điên rồi mới có thể cá cược với Hồng Vạn Quân, cược rằng cô có thể tự do trong vũng bùn ông ta dựng nên.

Làm thế nào mà một mình cô có thể chiến đấu chống lại lịch sử 80 năm buôn người? Trừ khi cô phá vỡ một ô cửa sổ, thu hút người ngoài nhìn vào bên trong. Mà người này phải đủ tin cậy để trở thành người có khả năng vượt qua ô cửa đổ, và đồng thời cũng phải tuyệt đối an toàn với cô.

Ví dụ như Andre Crawford đã có hôn thê, lại còn thân thiện với người Hoa. Hoặc ví dụ như, Ceasar Muhlenberg bài xích người Hoa.

Ánh mắt Ceasar chìm trong bóng tối, lại không che giấu ý cười, hỏi với tiếng Đức trầm thấp: “Cô hạ quyết tâm cho rằng tôi sẽ không mưu đồ gây rối với cô. Nhưng tám nghìn ba trăm đô kia… cô có cảm thấy tôi bị lỗ không?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Phố Lombard (4)

Bóng đèn sợi carbon chớp tắt, thế giới sáng tối thay phiên nhau như rơi vào bất động.

Hoài Chân cúi đầu không đáp, mái tóc dài vẫn chưa khô hẳn, vài sợi tóc bay bay theo làn gió đêm lùa vào từ ngoài cửa sổ, như có như không nằm trên vai.

Áo sơ mi quá khổ và quần xà lỏn đi biển của anh nằm trên người cô lại trông có vẻ lôi thôi lếch thếch, cơ thể nhỏ thó chôn bên trong như sắp biến mất. Ống tay áo và gấu quần được xắn lên cao, lộ ra gần nửa cánh tay và bắp chân, không khác gì khúc gậy gỗ trưng bày trong tủ kính. Trên tay đeo chiếc vòng tay màu tím nhạt, càng khiến bàn tay thêm tái nhợt gầy gò.

Xuyên qua làn da, như có thể nhìn thấy huyết dịch lưu động trong mạch máu màu xanh.

Cô yếu tới nỗi tưởng chừng chỉ dùng lực hai ngón tay thôi là cũng có thể dễ dàng bóp vỡ cô.

Tám mươi lăm pound, nhỏ bé biết bao.

Hơi nước trên thân chai dần khô. Lúc Ceasar đứng dậy, Hoài Chân đột nhiên nghe thấy một tiếng động nhẹ rất ngắn ngủi.

Ngẩng đầu lên nhìn, thấy miệng anh ngậm nắp chai gập cong, cúi đầu đối mắt với cô, đưa chai bia tới cho cô.

https://thuviensach.vn

Cô nhận lấy.

Anh thuận tiện rút một chai khác, đi đến sô pha da đen gần cửa sổ ở đầu khác trong phòng, ngồi xuống.

Ngẩng đầu lên, yết hầu chậm rãi di động, chỉ chớp mắt đã hết một chai bia.

Anh ném chai vào giỏ rác, quay lưng về phía cô đang nằm trên sô pha. Hai giây sau, trong cổ anh phát ra hừ hừ đầy thất vọng.

Tám nghìn ba trăm đô, đổi ra là ba mươi bốn nghìn đồng bạc, là tiền lương mười năm của hiệu trưởng đại học Bắc Kinh Hồ Thích, có thể mua được bốn chiếc xe nhỏ.

Cứ tưởng rằng chỉ bốn trăm đô, thế mà chỉ loáng cái đã tăng lên gấp hai mươi lần, cũng không biết anh nghĩ thế nào mà lập tức hô giá không thèm chớp mắt. Nếu cánh ký giả báo Trung cũng đã thấy mặt anh, thì có khi trên tờ báo ngày mai sẽ xuất hiện tin tức đại loại như “nhà giàu thế hệ ba xa hoa vô độ, hào phóng bỏ ra bốn con xe Maserati để mua cô gái dân tị nạn vui chơi”.

Bây giờ sực tỉnh rồi, không biết trong lòng có đang thầm mắng chửi what the fuck mười nghìn lần không.

Hoài Chân ngẩng đầu lên nhìn.

Đột nhiên cảm thấy thật có lỗi với anh, hại anh phải trả phí lớn thay mình như vậy.

Cô đứng dậy đi đến.

Song còn chưa mở miệng thì đã nghe thấy anh nói với cô, “Tôi biết cô muốn nói gì.”

https://thuviensach.vn

Rồi lại bắt chước giọng cô: "'Rất xin lỗi, xin lỗi anh, nhất định tôi sẽ cố gắng kiếm tiền trả lại cho anh'… Có phải không?"

Hoài Chân ngậm miệng, nhìn bóng lưng bất động kia chăm chú, đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

Giọng điệu kia lại tự nhiên đổi về khẩu âm Nevada thiếu đòn, "Câm miệng, đi ngủ đi."

Cô đi chân trần băng qua nửa căn phòng, khép cánh cửa sổ gió thổi vù vù sau lưng anh lại, rồi quay ngược lại tắt đèn đóm.

Ngồi phịch xuống chiếc sô pha khác trong phòng, cô đang định đi ngủ thì đột nhiên nghe thấy người kia lên tiếng trong bóng tối: "Ăn nhiều vào cho béo, dù gì cũng phải để tôi cảm thấy có lời."

Rốt cuộc Hoài Chân cũng không nén nổi mà mỉm cười.

Daddy chủ nghĩa tư bản thật tốt.

Ngày hôm sau, lúc cô tỉnh dậy thì chẳng thấy Ceasar đâu, trong phòng chỉ có hai bác gái da đen mặc tạp dề màu trắng cầm máy hút bụi. Vừa thấy Hoài Chân dậy thì đột nhiên bà ta trở nên gắt gỏng, giọng nói cũng đầy bực dọc. Bà ta cao to vạm vỡ, nhìn lực lớn mà tính khí lại rất xấu, có cảm giác như có thể dễ dàng xốc Hoài Chân lên ném cô bay quanh trái đất ba vòng.

Khắp phòng là tiếng xì xà xì xồ tiếng Anh đầy khí thế hung hăng của người da đen, như thể lúc đăng nhập vào Bilibili đã có cảnh báo là sẽ có bình luận, nhưng đến khi bình luận nhảy xổ ra thì đến một chữ cô cũng không hiểu.

Hoài Chân không dám lên tiếng. Cô đứng dậy khỏi ghế sô pha, vừa đi được hai bước thì người phụ nữ trong phòng khách lập tức đổi nòng súng, bắn liên thanh về phía cô.

https://thuviensach.vn

Cô run rẩy hỏi: “Pardon?” (Xin lỗi, bà nói gì cơ?)

Người phụ nữ ngẩn ra, sau đó chậm rãi lặp lại một lần.

“Cô đừng vội. Tiên sinh Ceasar bảo cô chờ cậu ấy trở lại, cậu ấy sẽ đưa cô về nhà.”

Lần này Hoài Chân nghe hiểu, cô gật đầu với bà ta rồi ra hiệu mình sẽ không ra khỏi cửa, chỉ là đi vào phòng tắm mà thôi.

Người đàn bà da đen kia lại chỉ tay lên ghế. Cô ngoái đầu, phát hiện có một bộ quần áo đang nằm nơi đó.

Bà ta chống nạnh, “Tôi đem cho cô đấy, của con gái tôi, rất sạch, vẫn còn mới.”

Áo sơ mi trắng, quần dài ca rô, một chiếc quần lót chưa cắt mác, bên ngoài còn một chiếc áo lót hai mảnh to hơn đầu.

… Dậy thì hay ghê vậy.

Hoài Chân mỉm cười cám ơn bà ta.

“Giày đặt ở cửa, chân size 4 thì bảo tôi đi đâu mua giày hả? Chỉ có của trẻ em!”

Hình như đôi giày này chính là mồi dẫn hỏa chất chứa oán hận của bà ta.

Dứt lời, cô lập tức đưa mắt nhìn bà ta, cái mông béo mập vểnh lên lắc lư đi lên lầu.

Hoài Chân thay quần áo xong, thuận tiện rửa mặt một lần trong phòng tắm, rồi sau đó đứng bên cửa sổ phòng khách thất thần.

https://thuviensach.vn

Mặt trời lên cao quá đỉnh đầu, gió thổi bụi cỏ và hoa trong vườn kêu xào xạc, thỉnh thoảng có vài ba chiếc xe nhỏ chạy trên đường quanh co xuống phố.

Cửa sổ quay mặt về một tòa nhà hai tầng màu vàng nhạt. Dưới cái nhìn của Hoài Chân, một cặp vợ chồng bước ra, cầm trong tay một tờ giấy in khổ A4 dán lên cửa chính và cửa sổ trên tầng, từ đằng xa chỉ nhìn thấy chữ in lớn trên đó: căn hộ cho thuê.

Cô đi đôi giày lười màu nâu size 4 ở cửa vào, băng qua đường xe và vườn hoa, chạy chậm rãi đến dưới cửa sổ tòa nhà đối diện, nghiêm túc đọc tờ giấy quảng cáo.

Căn hộ bốn phòng ngủ cho thuê số 107 đường Lombard. Nếu muốn hẹn xem phòng trước xin vui lòng gọi số 415-123-2353, Mr & Mrs. Lumis.

Trên tay người phụ nữ da trắng kia vẫn còn cầm mấy tờ giấy quảng cáo, bà ta quay đầu nhìn cô một lượt từ chân lên đầu, sau đó nhướn mày, lễ phép nhưng hời hợt hỏi: “Có thể giúp cô chuyện gì không?”

Giọng đầy vẻ khinh thường, âm cuối còn lên cao.

Hoài Chân mỉm cười với bà ta, sắp xếp từ tiếng Anh chọn lời: “Chào bà Lumis, tôi tên là Hoài Chân. Tôi có thể hỏi bà sơ qua về tình huống thuê nhà trọ được không, ví dụ như, có thể đi tham quan được không, với cả, tiền thuê là bao nhiêu?”

Bà Lumis lập tức ồ lên rồi mỉm cười: “Xin lỗi, hôm nay đã có người hẹn xem phòng trước rồi. Cô cũng có thể gọi điện thoại đến —— tôi nghĩ khoảng thứ hai thì chúng tôi sẽ rảnh.”

Hoài Chân ừ đáp, dù gì cô cũng không gấp, “Có thể cho tôi một tờ quảng cáo không?”

https://thuviensach.vn

Lần này bà Lumis rất sảng khoái đưa cho cô.

cô nhận lấy nói câu cảm ơn, xuyên qua vườn hoa đi về nhà.

Người đàn bà da đen cầm cây lau nhà và thùng nước đi ra, lại văng nước bọt tung tóe bất mãn, đôi mắt to trợn trừng nhìn cô, đợi cô vào nhà rồi mới đóng cửa lại.

“Có gì ăn không?” Cô hỏi. Thấy hai người kia có vẻ không giúp được gì, cô bổ sung thêm: “Tôi có thể tự làm.”

Người đàn bà đáp: “Trong bếp có bánh mì nướng lát.” rồi không nói gì thêm.

Trong bếp ngoài một ủ bia ra thì chỉ có một túi bánh mì lát đáng thương, một ít bơ cùng một hũ mứt hoa quả, không biết có phải Ceasar nhờ người phụ nữ da đen kia mua trên đường đến đây không.

Cắm dây điện máy nướng bánh mì, nhét hai lát bánh vào bên trên. Trong thời gian chờ đợi, Hoài Chân dùng dây buộc tóc túm mái tóc xõa lên thành đuôi ngựa, sau đó rửa tay lấy bánh mì giòn xốp ra đặt trên đĩa, chờ cho nó nguội bớt rồi dùng dao phết bơ lên bánh, lại múc một thìa mứt dâu tự làm quệt lên lát bánh còn lại.

Kẹp hai lát vào với nhau, há miệng cắn lấy, rắc rắc giòn rụm.

Áo cỡ lớn của cô gái da đen cùng tuổi mặc trên người lại vừa như in. Cô xắn ống quần lên để lộ đôi chân trần bé nhỏ, giật giật trên sàn nhà, không biết là do sàn quá lạnh hay đang tiết lộ tâm trạng thoải mái của cô.

Tất cả những thứ thấp kém, vĩ đại, cũ kỹ và kỳ lạ liên quan đến tư tưởng dị bang đều đã biến mất vào lúc này. Bây giờ cô chỉ là một cô gái bình thường, ngoài việc chưa dậy thì, còn là người da vàng, phát âm tiếng Anh không chuẩn ra, thì cô không gì khác lúc anh học trung học.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân dựa vào bàn bếp thỏa mãn nhâm nhi lát bánh kẹp, không hề phát hiện có người đang nhìn mình ở phía sau.

“Có sữa tươi đấy.”

Cô ngoái đầu lại, thấy Ceasar đứng đợi ở cửa đã lâu.

“Không cần.”

“Ít thế thôi à?”

“Thế này đủ rồi…”

“Đợi lát nữa cảnh sát sẽ lái xe đến, cùng đưa cô về.”

Hoài Chân đáp nhỏ một tiếng: “Biết rồi. Bác gái vừa nãy đã báo cho tôi rồi.”

Chuông điện thoại reo lên, anh xoay người nghe máy. Hoài Chân rửa tay rồi rửa sạch bát đĩa, theo anh ra khỏi phòng bếp.

Tiếng còi xe ở đối diện vang lên, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hẳn là người hẹn đến xem nhà trọ rồi, bà Lumis mặt mũi tươi cười khoát tay theo chiếc xe.

Nhìn tình hình này, xem ra không thuê được rồi.

Đang ủ rũ thì bất thình lình nghe thấy bên tai hỏi: “Thích căn hộ đối diện à?”

Không biết anh đã cúp máy từ bao giờ, thần không biết quỷ không hay đứng sau lưng cô, dọa cô giật mình.

Cô đáp, “Có chút tò mò nên muốn nhìn xem. Nhưng vừa nãy đến hỏi chủ nhà thì có vẻ đã đến trễ, sắp lịch xem nhà là thứ hai…”

https://thuviensach.vn

Ceasar lập tức có thể tưởng tượng ra cảnh người da trắng đối diện dùng giọng điệu ngạo mạng quở mắng anh: người da vàng đi tiểu bậy bạ, không vệ sinh, không thích tắm, lại còn mang mầm bệnh truyền nhiễm đáng sợ trên người, một ngôi nhà nhỏ có thể chen chúc hai mươi thứ bẩn thỉu như vậy, đồ ngu mới cho người da vàng thuê nhà.

Quả thật anh không thích người Hoa, nhưng những câu đại loại như vậy thì dù người da trắng nghe cũng không thích nổi.

Chợt anh nói với Hoài Chân, “Cô đợi một lát.”

Hoài Chân theo anh đi đến trước máy điện thoại, thấy anh gọi số điện thoại ở bên kia, dùng tiếng Anh ở Long Island hỏi: “Bà Lumis? Ừ, tôi họ Crawford. Hôm nay tôi thấy quảng cáo cho thuê nhà của bà ở trên báo, hy vọng có thể đến xem trước. Xin hỏi bao giờ bà rảnh rỗi? Bất cứ lúc nào là thế nào, bốn giờ chiều được không? Đúng, bốn giờ đúng, năm phút sau. Có được không?”

Sự tình bị vạch trần tại chỗ, Ceasar cầm điện thoại trong tay, mỉm cười với cô.

Hoài Chân cũng bật cười.

“Được, vậy sẽ gặp ngay.”

Cúp máy, Ceasar sải bước đi xuống lầu, không hề có ý định đợi cô.

Hoài Chân nhanh chóng theo sau, lúc đuổi kịp thì bà Lumis đã vui vẻ mở cửa ra, thân thiết chìa tay ra với thanh niên Long Island khí chất bất phàm này.

“Chào cậu, tôi là bà Lumis, xin hỏi cậu là?”

https://thuviensach.vn

Ceasar nhìn bà ta chăm chú, gương mặt tuấn tú nở nụ cười giả lả, chợt né người qua phải. Hoài Chân lẻn vào chỗ trống đó, chìa tay ra cầm lấy bàn tay cứng đờ giữa không trung của bà Lumis, khẽ nói, “Hoài Chân, chúng ta đã gặp nhau rồi.”

Bà Lumis cười lúng túng: “Cuộc hẹn sáng nay kết thúc sớm, tôi lại không có số điện thoại của cô, nên một khi có người gọi điện đến thì đều có thể tới bất cứ lúc nào…”

Nói đoạn bà ta nghiêng người, mời bọ họ vào trong nhà.

Cấu trúc bên trong căn hộ gần giống như tưởng tượng, tuy diện tích không lớn nhưng không gian được tận dụng tốt, có rất nhiều điều bất ngờ nhỏ: một chiếc bàn lớn, ghế bập bênh và giá sách, phòng khách rộng có lò sưởi âm tường; mà thoáng đãng nhất là bếp và phòng ăn, dưới cầu thang có hai phòng ngủ và một phòng tắm nhỏ, trên lầu có một gian phòng ngủ khá lớn, vệ sinh trong có cả bồn tắm. Trần nhà bên ngoài phòng tắm có thang cuốn kéo xuống được đi lên thang cuốn sẽ thấy một gác xép, bên trong có sẵn giường, bàn làm việc và ghế ghế, mở cánh cửa sổ áp mái ra là có thể nhìn rõ toàn bộ thành phố San Francisco.

Tiền thuê là chín mươi lăm đô, không bao gồm thuế nhà ở và thuế địa phương.

Ceasar hỏi cô: “Thế nào?”

Cô lắc đầu. Những món hàng không mua nổi thường không phải là hàng tốt.

Ceasar nhàm chán hỏi một câu: “Có bán không?”

“Mua ngay lập tức thì chỉ mười một nghìn đô la.”

Ceasar bĩu môi không nói gì thêm, đẩy cửa đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bà chủ nhà đuổi theo, đứng trên ban công cười hỏi, “Thế nào?”

Hoài Chân bị ngó lơ nghĩ bụng, hay thật, mình đã nợ đại lão chủ nghĩa tư bản này gần một căn hộ.

Đi ra khỏi căn hộ đối diện thì sắc trời cũng dần tối. Vừa băng qua đường, ở cửa vang lên hai tiếng còi.

Hai người dừng bước, Hoài Chân quay đầu nhìn lại, hai chiếc xe cảnh sát liên bang có đầu đại bàng đang đậu ở cửa. Người ở ghế lái bên phải hạ cửa kính xuống hô to, “Ceasar!”

Anh đáp, “Năm phút.”

Nói rồi anh kéo tay cô vào căn hộ, đóng cửa sau lưng lại.

Ceasar dựa vào cạnh cửa, trông không khác gì một ngọn núi.

“Lúc đưa cô về, bọn họ sẽ bám sát theo sau hòng nhắc nhở cha mẹ trên mặt luật pháp của cô, mỗi tuần hoặc mỗi tháng bọn họ sẽ đến viếng thăm một lần, xác nhận quan hệ ruột thịt của các người là thật, đồng thời cũng uy hiếp những người hàng xóm không an phận trên phố người Hoa.”

Cô nhớ lại lời cảnh sát tiểu bang đã nói với Hồng Vạn Quân khi đến tiệm tạp hóa: nếu cảnh sát liên bang đến cửa thì sẽ không dễ bị lừa như thế đâu.

Cô ừ đáp, dằn mạnh sự bất an trong lòng xuống.

“Nếu có người hỏi quan hệ giữa tôi và cô… Cô cứ nói đại sao cũng được, miễn cô thấy trực quan nhất.”

Trực quan nhất? Hoài Chân ngẩn người.

Là cái loại mọi người đều thấy rõ… bao nuôi và được bao nuôi?

https://thuviensach.vn

“Tình nhân, người yêu, chỉ cần cô muốn, chỉ cần đủ để người khác tin tưởng thì sao cũng được.”

“… Tình nhân… Người yêu…”

Anh cúi đầu nhìn Hoài Chân, cười bảo, “Vẻ mặt không tình nguyện này là gì đây hả?”

Vẻ mặt ấy cứ như đang nói: ông đây đẹp trai thế này, cô còn cảm thấy lỗ lãi gì nữa?

“Người yêu.” Hoài Chân nhỏ giọng đáp.

“Ừ. Người yêu. Một tuần hoặc hai tuần nữa, tôi sẽ đến tìm cô… xác nhận một vài vấn đề, coi như hẹn hò, được không?”

“… Hẹn hò.” Cô nhìn trần nhà.

“Tốt lắm. Đã nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.”

Anh bấm chuông, người hầu da đen lập tức đi xuống, đưa quần áo đã gói ghém kỹ tới

Ceasar nhận lấy thay cô rồi kéo người ra cửa, tiên sinh Thompson đã đậu xe sẵn ở bên ngoài.

Hai người lên xe, chiếc Ford chậm rãi đi xuống trên con đường ngoằn ngoèo, hai chiếc xe cảnh sát gắn đầu đại bàng chậm rãi theo sau.

Xe trượt xuống dốc cao chạy vào thành phố, điện đóm thành phố ở ngoài cửa kính dần sáng lên, những người trẻ tuổi đã ăn tối đều trang điểm nhẹ ra ngoài, đi đến quầy bar ở North Beach. Màn đêm buông xuống, những người lang thang bị xua đuổi từ những con hẻm ẩm ướt tràn vào đầu

https://thuviensach.vn

đường, hòng tìm kiếm món quà thực phẩm miễn phí từ nhà hàng, tương tự như đêm qua.

Sau một đêm ly kỳ, giờ phút này càng đến gần phố người Hoa, dù đi theo sau là bảy tám cảnh sát liên bang thì càng lúc Hoài Chân càng thấp thỏm.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở ngã tư đường Powell và Grant Avenue.

“Căng thẳng à?”

Hoài Chân nghiêng đầu, Caesar ngồi cạnh không nhìn cô, có vẻ cũng cảm nhận được sự căng thẳng của cô.

Cô lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa xe ra.

Không biết do cô ăn mặc phong phanh hay gió đêm quá lạnh, hay là vì cớ gì khác mà hai tay cô lạnh cóng, cả người run lên.

Quay đầu nhìn lại, mấy chiếc xe màu đen kia cũng đang dừng ở đằng xa, không có động tĩnh.

Hoài Chân xoa tay, lúc xuống xe, chợt một chiếc áo khoác màu xám khoác lên người cô.

“Tôi ở đây chờ cô, nếu không được thì quay lại tìm tôi.”

Cô gật đầu.

Đường Grant Avenue không có chợ đêm, đa số đều là phòng khám, cửa tiệm giặt giũ, rạp phim hoặc khách sạn. Lúc này đã quá chín giờ tối, trên đường không có lấy một bóng người, chỉ có đèn vôn-fram trước cửa của cửa hàng hoặc một vài chiếc đèn lồng là vẫn sáng, lạnh lẽo và cô đơn.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đút tay vào túi áo âu phục, từ đằng xa đã thấy "tiệm giặt giũ A Phúc" đã đóng cửa, ngoài cửa mờ mờ, không nhìn rõ gì.

Cô hắng giọng đi đến, nhẹ nhàng bấm chuông cửa.

Qua một lúc lâu, cửa kêu cái "két ——" hé mở, để lộ gương mặt của một cô gái hơi mập.

"Mày ——" Quý La Văn ngạc nhiên thấy rõ, liếc nhìn xung quanh rồi thở dài, "Mày, mày cứ vào đi đã."

Bà ta mở hé cửa đủ để một người lách mình đi vào, Hoài Chân bước vào nhà.

Đèn vôn-fram ở ngoài cửa tạm thời được bật lên, nhưng vẫn khá là mờ tối. Người bên trong nghe thấy tiếng động thì khoác áo khoác vào, từ trong sân đi ra.

Mắt A Phúc không tốt lắm, híp mắt nhìn mãi, "Ôi chao…"

Hình như lúc này Quý La Văn cũng không biết làm sao, nhìn chồng một cái.

Hoài Chân còn chưa nói rõ ý định thì A Phúc đã lệt xệt kéo giày vải đi đến, cầm tay cô dắt đến dưới ánh đèn mới nhận ra.

Ngay sau đó ông nở nụ cười hiền từ: "Nha đầu, đến là tốt rồi, đến là tốt rồi! Lần trước gặp con chú đã nói rồi —— nếu đã đến thì ấy chính là cái duyên! Lúc trước con đi, chú với Vân Hà cứ mong mỏi không biết con có quay về không. Con bé Vân Hà từ nhỏ đã muốn có một anh chị em, con thật tốt! Ngủ cũng chỉ chuyện thêm một nơi, ăn uống cũng chỉ là chuyện thêm một đôi đũa một chiếc bát, đúng lúc gần đây trong tiệm cũng bận rộn, nhà đang thiếu người giúp. Nếu con rảnh thì có thể cùng Vân Hà đi đưa quần áo. Nếu muốn kiếm tiền thì cứ ra bên ngoài làm việc, muốn đi học,

https://thuviensach.vn

đợi qua hết mùa đông này cũng có thể vào trung học, học xong thì đến trung học Hiệp Hòa học lớp tiếng Trung ba tiếng, sửa lại khẩu âm cho con. Nếu đến chỗ Hồng gia hay tiểu vương bát Tiểu Lục gia kia thì con cũng đừng sợ, cha Quý có cách rồi… Vân Hà, sao con lại ra đây? Con xem ai đến này…”

Hoài Chân quay đầu nhìn lại, Vân Hà mặc áo ngủ màu vàng nhạt, rón rén bước ra từ sân sau. Vừa thấy là cô, đôi mắt mơ màng lập tức sáng bừng lên: “Ôi ôi, tối qua chị với cha còn đợi em một lúc, cứ tưởng em tìm được chỗ khác nên không về nữa.”

Quý La Văn không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng nói, “Tối nay tạm ở trên gác đã, đợi đến mai tao sẽ thu dọn phòng của ông ngoại Vân Hà cho mày ở.”

Vân Hà níu bà ta lại: “Mẹ, mẹ đừng làm loạn nữa. Tối nay để Hoài Chân ngủ chung với con đi, ngày mai con với em ấy sẽ dọn dẹp phòng của ông ngoại.”

A Phúc cười nói: “Được! Được! Hai đứa tuổi tác xấp xỉ nhau, hai chị em, vừa hay có thể chuyện trò.”

Vân Hà làm bộ muốn kéo cô vào nhà, Hoài Chân cúi thấp đầu nói, “Để… để em đem trả lại quần áo cho anh kia đã.”

Lúc này Vân Hà mới thấy chiếc áo khoác nam trên người cô, lập tức bật cười, thấp giọng hỏi, “Là ai thế?”

Hoài Chân vẫn chưa thích ứng được: “… Bạn trai.”

Vân Hà nói: “Vậy em đi nhanh lên! Chị sẽ giữ cửa cho em, nói chuyện nhiều cũng không sao!”

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Cách nửa con phố, từ xa đã không còn thấy chiếc xe Ford màu đen đâu, cứ tưởng anh đã đi rồi. Đợi tới khi tầm nhìn quen với màn đêm, cô mới phát hiện một bóng người mặc áo sơ mi mỏng manh đứng thẳng dưới đèn lồng màu đỏ ngoài phòng khám Huệ Ký, yên lặng đợi chờ rất lâu.

Trong lòng Hoài Chân nóng lên. Cô vừa đi vừa cởi áo khoác ra, gấp trong tay đi đến giao cho anh.

Anh nhận lấy, "Thế nào rồi?"

Hoài Chân đáp: "Bố con nhà họ Quý đều rất tốt."

"Ừ." Ừ rồi nhưng anh vẫn chưa đi.

Hoài Chân hỏi, "Tiên sinh Thompson đâu rồi?"

"Cảnh sát sẽ đến ngay, xe quá nổi bật nên tôi bảo chú ấy đậu xa ra."

Lại im lặng một hồi.

Hoài Chân nói tiếp, "Bên ngoài lạnh lắm, anh về đi. Cám ơn anh."

Anh không đáp.

Hoài Chân lại nói, "Qua hai mươi bốn tiếng nữa là vết thương có thể chườm nóng, hai ba ngày sau sẽ khá hơn."

Nói rồi cô quay đầu đi, giày da đi trên đường lát đá có chút khó khăn, giẫm đá kêu vang dội.

Lúc này trên tấm biển tiệm giặt giũ A Phúc có một ngọn đèn sáng, chỉ nhìn là có thể nhận ra ngay. Vân Hà mở cửa ra, ngồi bên bậc thềm ngoài cửa ngáp một cái. Trong tiệm tạp hóa đối diện nghe thấy tiếng động, không

https://thuviensach.vn

biết ai đẩy cửa ra nhìn ra ngoài, cách một con đường cao giọng hỏi: “Nè Vân Hà, tối rồi mà nhà còn có khách hả?”

Vân Hà phụt một bãi nước bọt, “Liên quan quái gì đến cô.”

Vừa thấy Hoài Chân liền vội vã kéo cô vào trong nhà, sột soạt cài then cửa ở bên trong.

Cách cánh cửa và hơn nửa con phố, vẫn có thể nghe thấy tiếng người đàn bà quái gở theo dõi thở dài nói: “Ôi chao, Vân Hà học cấp ba rồi, bây giờ còn biết trả treo cơ đấy.”

Vân Hà lại chửi một câu “đồ điên” rồi kéo Hoài Chân ra sân sau, pha loãng nước sôi cho cô rửa mặt và tay chân.

Hai người đang định đi vào thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Lần này là tiếng Anh hùng hồn: “Cảnh sát đây, cảnh sát liên bang, đến kiểm tra theo thông lệ.”

A Phúc và La Văn nhanh chóng xuống lầu mở cửa, mời mấy người da trắng kia đi vào. Cùng lúc đó, người phụ nữ bên kia chui vào trong tiệm, để lại bà lão ở phía cuối nói kháy khép chặt cánh cửa.

Người da trắng hỏi cô mấy câu rồi mời La Văn và A Phúc hỏi riêng.

Hai cô gái không có chuyện gì, Vân Hà kéo cô vào nhà, tìm cho cô chiếc váy vải bông cũ làm đồ ngủ.

Nhân lúc cô thay quần áo, Vân Hà nỏi, “Ngủ ở trong hay ngoài?”

Hoài Chân nói, “Em dễ lăn xuống giường lắm.”

Vân Hà cười hì hì bò lên giường, chừa cho cô một chỗ trống cạnh cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Đợi tới khi Hoài Chân nằm lên giường, Vân Hà xốc chăn lên trùm đầu cả hai đứa, hỏi: “Chị hỏi câu này em đừng giận nhé?”

Hoài Chân nói: “Cái gì?”

“Hôm qua cha chị bảo chị đứng ở cửa rạp hát chờ em, sợ em có chuyện gì, chị lập tức quay về nói với ông ấy, không biết cha có cứu được em nhiều ít thế nào, nhưng giờ cha cứ đến cứu em đi… Rồi sau đó chị thấy bạn trai em ôm em chạy xa, Lục thiếu không đuổi kịp. Chị thấy bạn trai em rồi… Là một người da trắng cao ráo. Là anh ta cứu em à?”

Hoài Chân ừ một tiếng.

“Tối hôm qua em đến nhà anh ta chứ gì…” Đột nhiên Vân Hà đỏ bừng mặt, ấp úng cả buổi, cuối cùng như đánh bạc hỏi một câu, “Vậy hai ngươi làm cái đó chưa?”

“Cái nào?”

“Chính là… em và anh ta đã lên giường chưa?”

“… Không có chuyện đó đâu.”

“Không sao, ở đây cũng không phải là Thượng Hải Bắc Bình* Thiên Tân, không cổ hủ thế đâu. Thật ra thì cái ngày em đến, lần đầu tiên thấy em, chị cảm thấy em rất độc lập, vừa lạnh lùng lại phóng khoáng…”

(*Bắc Bình: tên gọi cũ của Bắc Kinh.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đồi Telegraph (1)

Trong tưởng tượng của Hoài Chân, đa số những cô gái người Hoa ở thế hệ này đều nhanh gọn dứt khoát như Ngũ Cẩm Hà hoặc Hoàng Liễu Sương*, nào ngờ người chịu ảnh hưởng của nền giáo dục phương Tây, có khi tận trong xương tủy còn truyền thống hơn cả người trong nước ở đại lục xa xôi.

(*Ngũ Cẩm Hà là nữ đạo diễn đầu tiên chỉ đạo các bộ phim Hoa ngữ tại Mỹ; Hoàng Liễu Sương được coi là ngôi sao điện ảnh Hollywood người Mỹ gốc Hoa đầu tiên, đồng thời là nữ diễn viên người Mỹ gốc Hoa đầu tiên được quốc tế công nhận.)

Không kéo rèm cửa, ngồi bên trong vẫn có thể trông thấy đỉnh tháp sáng đèn nơi con đường cổ kính của miếu cổ Thiên Hậu ở bên ngoài khung cửa, cùng với đó là vài tiếng người ồn ào hòa lẫn trong ánh trăng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng rao của những người bán hàng rong, để màn đêm tĩnh mịch này thêm ba phần nhân khí.

Trong tiếng ồn ào rộn ràng ấy, Vân Hà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chỉ trong chốc lát cô đã nghe thấy tiếng thở đều đều vang lên bên tai, như một con thú nhỏ.

Đêm qua Hoài Chân ngủ rất đầy giấc nên tối nay không buồn ngủ, cô mở to hai mắt lắng nghe âm thanh giữa đêm khuya trên phố phường. Trời tờ mờ sáng, mơ hồ nghe thấy gà trống nhà ai cất tiếng gáy thì cô mới dần dần thiếp ngủ. Thế nhưng giấc ngủ chẳng hề sâu, sáng sớm nghe thấy tiếng bước chân ở phòng bếp tầng một hay trong sân là cô đã tỉnh giấc.

https://thuviensach.vn

Trên bến tàu xa xa vang lên năm hồi chuông, Hoài Chân rón rén bò dậy, mặc đồ ngủ vào mò mẫm đi xuống lầu.

A Phúc đã rời giường, đang nấu nước làm mì ở trong phòng bếp. Hoài Chân chỉ vừa lộ mặt gọi "chú Quý" thì đã bị A Phúc xua ra sân đánh răng rửa mặt.

Có hai chiếc cốc sứ trên bể nước gạch đen nằm cạnh con rồng nước bằng đồng được cố định trong góc, trong mỗi cốc có một chiếc bàn chải đánh răng và một tuýp kem đánh răng Goldfish loại nhỏ, ngoài ra có một vài móc treo bằng đồng treo trên cành cây khế, khăn trắng mỏng thấm nước được vắt trên đó.

Rửa mặt xong, Hoài Chân lau sạch tay lẻn vào phòng bếp, nói với A Phúc: "Chú Quý, cho con thử làm mì được không?"

A Phúc cũng chẳng ngăn cản, đưa chậu đồng sang cho cô: "Lại đây, thử lực xem thế nào."

Hoài Chân rất cố gắng nhưng nhào một lúc lại cạn kiệt sức lực, chột dạ hỏi: "Chú Quý, nếu nhào hỏng, không có gì để ăn thì làm sao?"

A Phúc cười: "Sợ cái gì? Nhào được thì sáng nay ăn bánh tiêu, còn nếu nhào không được thì chúng ta ăn bánh bao!"

Hoài Chân nhìn thấy ông đã chuẩn bị sẵn nửa bát dầu để rán bánh tiêu, thế là đành nhắm mắt dùng hai tay nhào tiếp. Chỉ một lúc, còn chưa làm ra sợi mì mà cô đã cảm giác hai tay run lên, suýt nữa mồ hôi đầm đìa.

A Phúc nói: "Nha đầu, bắp tay bắp chân nhỏ thế này, phải ăn nhiều lên, cũng hoạt động gân cốt cho nhiều vào."

Hoài Chân gật đầu, quả thật nên tập luyện cơ thể rồi.

https://thuviensach.vn

Nói đoạn ông nhận lấy chậu đồng từ tay cô, vừa nhào vừa cao giọng ngâm thơ: “Tìm bùn khác chi việc nhồi bột, nhặt nhạnh cao su về trồng thêm.”

Quý La Văn từ cửa sau đi ra ngoài, hỏi mượn hàng xóm hũ sữa đậu nành xay, vừa mới về đã nghe ông ngâm nga thì phàn nàn: “Trời còn sớm tinh mơ, không sợ hàng xóm hai bên không biết hả, biết Quý Phúc nhà hàng xóm làm bữa cơm thôi mà cũng có thể ngâm thơ.”

A Phúc cười khà khà, “‘Cai trị nước lớn như nấu cá nhỏ’, phụ nữ như bà thì biết cái gì?”

La Văn chẳng đoái hoài đến cô, đi thẳng lên lầu gọi Vân Hà dậy. A Phúc nói: “Cũng đã đến giờ rồi đấy Hoài Chân, đi mở cửa tiệm đi.”

Cô vâng một tiếng rồi chạy băng qua sân, mở then chốt cửa ra.

Cửa mở ra cái “két”, lập tức ánh mặt trời ấm áp trên con phố xa xưa ùa đến. Hoài Chân không nén nổi bước ra ngoài hai bước, đứng dưới mái hiên ở bên đường vươn vai duỗi người. Có hai người trẻ tuổi dáng vẻ học sinh đeo balo hình vuông nặng trịch đi ngang qua, thấy gương mặt lạ ở trên đường thì không tránh khỏi tò mò quan sát cô suốt nửa con phố, rồi lại xì xào bàn tán với nhau.

Hoài Chân cài lại cánh cửa ở sau lưng, đang định quay vào thì đột nhiên thấy cánh cửa tiệm tạp hóa đối diện bật mở, một đứa trẻ da trắng mặc áo sơ mi trắng và quần dài bước ra. Tóc màu hạt dẻ, con ngươi xanh biếc, vừa mới bắt đầu tiến hành thay đổi từ trẻ con lên thiếu niên, trên mặt ngập tràn vẻ ngây ngô, chẳng khác gì vị thần Cupid mười một mười hai tuổi trong thần thoại La Mã.

Đứa bé vừa đi ra thì tú bà sau lưng đã cười khanh khách chào tạm biệt cậu ta, còn luôn mồm nói: “Cậu chủ nhỏ à, nếu thích công việc của các cô

https://thuviensach.vn

nương chỗ chúng tôi ấy, lần sau trong nhà có cho tiền tiêu vặt mua kẹo thì nhớ đến dùng trà tiếp nhé!”

Hoài Chân nhìn mà há hốc mồm. Thì ra đàn ông chơi gái đã bắt đầu học vỡ lòng từ lúc còn nhỏ như thế sao? Hay là người da trắng “trưởng thành” sớm hơn?

Cậu chủ nhỏ Cupid mười hai tuổi kia bất thình lình quay phắt đầu lại, đôi mắt xanh trong vắt như pha lê trợn tròn nhìn cô chằm chằm, bắn một câu tiếng Anh: “You saw my face——no peeking!” (Cô thấy mặt tôi rồi —— cấm nhìn trộm!)

Hoài Chân thầm nghĩ, ôi chao, còn hung dữ nữa cơ!

Cô chợt hỏi: “So what?” (Thế thì sao?)

Rồi cười tít mắt dựa vào cửa, đợi chú hổ con ra oai.

Đứa bé kìm nén tức giận, sờ khắp người một cái rồi lấy ra ba đồng 10 cent ở trong túi ném cho cô. Đồng tiền cứng rắn đập xuống đất, xoay tròn bên chân cô một lúc rồi “cạch” một tiếng, để lộ mặt có cành ô liu.

Hoài Chân còn chưa hoàn hồn từ cơn phát tài thì đã nghe thấy đứa bé kia hung dữ nói với cô: “Cô nói tiếng Anh! Tôi cảnh cáo cô, cầm tiền đi, không được phép nói với bất cứ ai tôi đã đến đây! Biết chưa?”

Nói rồi cậu ta quay đầu chạy đi như bay.

Hoài Chân vui vẻ nhìn theo bóng dáng của cậu bé chỉ cao bằng cô một lúc, trong đầu nghĩ, sáng sớm nào cũng đến đây đứng một lúc là có thể bước lên con đường phát tài luôn rồi.

Cô lượm mấy đồng tiền đặt lên bàn, cầm chổi quét mặt tiền cửa tiệm.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, cô nghe thấy tiếng kêu gào đầy ai oán ở sân sau: “Con – không – muốn – ăn – sáng!”

Mười phút sau, Vân Hà ủ rũ nằm bẹp trên bàn, nhìn Hoài Chân ăn bánh tiêu không chớp mắt.

Hoài Chân nhấp một hớp sữa đậu rồi hỏi cô: “Chị không ăn thật hả? Phải đi học cả ngày đó.”

La Văn nói: “Để nó đói bốn năm lần cho biết mặt.”

Vân Hà phớt lờ mẹ, nghiêng đầu hỏi A Phúc: “Hoài Chân cũng đi học sao bố?”

A Phúc nói: “Ngày mai sẽ đến phố Kearny làm bài kiểm tra nhập học, nếu như có thể thì sang năm có thể nhập học.”

“Trung học công lập Viễn Đông? Vậy sau này Hoài Chân có thể tốt nghiệp cùng một trường với con rồi!” Vân Hà thoáng dậy tinh thần, “Hôm nay Hoài Chân muốn làm gì, có cần ngồi xe điện với con đến trung học phổ thông bách khoa chơi không?”

La Văn cầm đũa gõ cô, “Con đi học hay đi chơi hả?”

A Phúc nói: “Hôm nay dẫn Hoài Chân đi tới đi lui để biết đường đã; nhân tiện cũng chào hỏi bà con láng giềng luôn.”

Vân Hà ồ lên rồi đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Nếu đụng phải Hồng gia và Tiểu Lục gia thì biết làm sao. Cha đối phó được không?”

A Phúc nói: “Tối qua Hồng gia dẫn Tiểu Lục gia đến Sacramento rồi.”

“Thành phố Sacramento thì có gì hay ho nhỉ…”

https://thuviensach.vn

“Tối ngày hai mươi tám tháng Chạp sẽ có tuyển cử đường hội, theo như năm trước thì phải thông báo cho khắp Sacramento.”

“Vậy đến tối đường hội đó, không phải Hoài Chân sẽ gặp Hồng gia và Tiểu Lục gia sao? Mà cũng không thể không đi được.”

“Dĩ nhiên phải đi rồi, nếu không làm sao sống được ở phố người Hoa này?”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

Dừng lại, A Phúc nói, “Ắt sẽ có biện pháp.”

Ăn sáng xong, Vân Hà dẫn Hoài Chân đi lên lầu. Cô ấy lấy mấy bộ quần áo cũ không mặc vừa ra, khăng khăng đòi Hoài Chân mặc chiếc đầm len cổ lọ màu trắng họa tiết xanh lam mà mình chưa có cơ hội mặc, cùng với một chiếc áo sơ mi dài tay màu tím đỏ.

“Em chưa nhìn thấy phong cách này bao giờ đúng không? Hiện tại quần áo trong nước cũng bắt chước theo tạp chí Mỹ, mua ở đây vừa rẻ lại đẹp. Cho em hết đấy, vừa hay cuối tuần chúng ta có thể đến phố chợ mua đồ mới!”

La Văn ở dưới lầu thúc giục: “Sắp trễ xe cáp đến đường Stoker rồi đấy!”

Lúc này Vân Hà mới khoác cặp sách đi xuống, vừa chạy vừa hô: “Hoài Chân chờ chị đi học về nhé!”

Ban ngày, La Văn làm giúp việc trong một gia đình người da trắng ở quảng trường Jackson, vừa hay cùng thời gian Vân Hà đi học, thế là hai mẹ con cùng đi xe điện ngầm vào nội thành, để lại A Phúc và Hoài Chân ở trong tiệm.

https://thuviensach.vn

A Phúc cho Hoài Chân ngồi sau quầy, cũng chưa bảo cô cần làm gì cả, chỉ ném cho cô một cuốn "ba trăm bài thơ Đường hay nhất" rồi đi lên lầu xếp bồ kết.

Hơn nửa buổi sáng mà chỉ có hai người đàn ông đến tiệm, đặt hai giỏ quần áo bẩn xuống rồi đi ngay. Hoài Chân đọc một mạch từ lác đác Cổ Hành Cung cho đến câu Say Sưa Trong Giấc Xuân Nồng, thật sự muốn ngủ gà ngủ gật. Đúng lúc này một chàng trai da ngăm đen đi vào tiệm, vừa vào đã cười nói: "Chú Phúc, con dậy trễ."

A Phúc nói vọng xuống từ trên lầu: "Dậy thôi con gái, chúng ta nghỉ ngơi nào, đổi ca với cậu ta."

Hoài Chân vội nhặt cuốn sách ba trăm bài thơ Đường lên đặt qua một bên, đứng dậy nhường chỗ cho anh ta.

Sau khi ngồi xuống, chàng trai kia đưa mắt nhìn Hoài Chân, cao giọng hỏi: "Chú A Phúc, cô bé này là ai vậy?"

"Là con gái anh em ruột của chú, hiện tại đến ở dưới danh nghĩa của chú A Phúc nhà con đấy."

"Chú có phúc quá, được liền hai cô con gái xinh xắn đáng yêu, không biết tiểu tử thối nhà nào được hời đây…"

Lúc này A Phúc mới chậm rãi xách giỏ từ trên lầu xuống, thấy Hoài Chân có vẻ chán bèn nói: "Sáng thứ hai không ai giặt quần áo, một mình cậu ta làm việc là đủ rồi. Đi nào con gái, muốn ăn gì, chú Quý dẫn con đi dạo chợ."

Vừa qua mười giờ, người dần dà đông lên. Học sinh đã đi học, thanh niên trai tráng cũng đều đi làm, đa số trên đường chỉ toàn phụ nữ trẻ con, ai ai cũng xách giỏ đi chợ ra phố mua thức ăn.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đi sau lưng A Phúc, đi mấy bước sẽ gặp người quen, bất kể là thím mua thức ăn trên chợ hay chủ tiệm bách hóa Sinh Tiên thì đều thấy gọi tên cả. Có lúc A Phúc gọi thẳng tên, gặp người lớn tuổi thì gọi là "chú Thọ" hay "chị Trần" tùy vào tuổi tác; lúc này đối phương sẽ thường hỏi đến Hoài Chân, A Phúc bảo Hoài Chân gọi đối phương là "ông A Thọ" hoặc "thím Trần", sau đó mới giải thích: con bé này là con gái của cậu em ở quê Quảng Đông, bây giờ nhận làm con thừa tự, là con gái của A Phúc ông.

Sau vài ba bận, Hoài Chân lập tức bừng tỉnh: ở San Francisco tổng cộng có năm mươi nghìn người Hoa, đa số mọi người đều có quan hệ sâu xa. Bình thường ra phố mua thức ăn hay làm việc đều không phân biệt chủ khách, mà chỉ nhìn mặt chào hỏi; chú Quý không phải dẫn cô ra phố mua đồ, mà là để cô chào hỏi với mọi người, cũng để mọi người biết cô.

Đợi chào hỏi xong xuôi, A Phúc lại hỏi cô, "Con đã nhớ chưa?"

Cô lập tức đáp, "Nhớ rồi ạ." Sau đó lại nhẩm trong đầu một lần.

Cả một buổi sáng mà đã gặp hơn trăm người. Hoài Chân có thể nhớ được bảy tám phần.

Gần đến trưa, cả hai đã hơi đói bụng. Đúng lúc nhìn thấy phía trước có một quán trà Quảng Đông, A Phúc bèn dẫn cô vào ăn trưa.

Gọi bốn năm lồng bánh cùng một bình trà đỏ, mới ngồi một lúc thì một cô gái đeo tạp dề trắng bưng bánh đi qua. A Phúc gọi cô ấy: "Lục thiếu nãi." Rồi quay đầu thấp giọng nói với Hoài Chân, gọi thím Lục.

Hoài Chân lập tức ngọt giọng gọi: "Con chào thím Lục ạ."

Thím Lục tầm trên dưới bốn mươi, khuôn mặt béo tròn in hằn dấu vết năm tháng, tuy khí chất dáng vẻ không ra gì, nhưng quần áo lại rất tươm tất chỉnh chu. Thấy cô lạ mặt mà lại gọi mình như vậy, bà cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu với A Phúc, "Cô con gái này cũng nhỏ tuổi nhỉ."

https://thuviensach.vn

A Phúc nói, “Nhỏ thêm một tuổi rưỡi cũng được.”

Thím Lục quan sát cô một lượt từ trên xuống, nói, “Bây giờ còn nhỏ, đợi nuôi béo tốt thêm hai năm, không biết sẽ là đại mỹ nhân xinh đẹp nhường nào.”

A Phúc nói, “Có điều gầy quá, phải ăn nhiều thêm nữa.”

Thím Lục lại hỏi: “Đã đính hôn với ai ở quê chưa?”

A Phúc đáp: “Nhỏ thế này mà, vẫn còn sớm.”

“Phải nên chọn người tốt, nếu không hai năm nữa về nước xem mắt, cả đi cả về cũng mất một năm, chú nói xem có phải là uổng công không? Thanh niên ở Sacramento San Francisco tài giỏi đẹp trai nhiều như vậy, phải chọn một người thật tốt.” Ngẫm nghĩ rồi bà nói tiếp, “Thím có một đứa cháu, hiện tại đang ở trong lục chiến thủy quân, năm nay đã hai mươi bốn, không rảnh về nước xem mặt. Cũng là thanh niên tài giỏi đẹp trai số một, để thím dẫn đến con xem mặt nhé?”

Hoài Chân cúi thấp đầu uống trà, hai tai bất giác đỏ lên.

Thím Lục nói: “Còn xấu hổ nữa à.” Rồi bà cười nói, “Mười lăm tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa.”

A Phúc nói, “Sao có thể so được với chúng ta năm ấy?”

Lúc này bên kia có người gọi, thím Lục vội nói: “Xin lỗi không hầu chuyện hai người tiếp được.” Nói đoạn đi ngay.

Hai người vẫn ăn bánh uống trà, nhất thời không nói gì.

Qua một lúc, A Phúc nói: “Thằng nhóc da trắng kia, đối xử với con thế nào?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân, “Tốt lắm ạ.”

“Tốt cũng vô ích. Không chỉ không nhờ vả được người da trắng, mà luật pháp cũng không cho phép. Chẳng lẽ còn trông cậy cậu ta đưa con rời khỏi Mỹ, đến chỗ khác sống sao?” A Phúc thở dài, “Thôi bỏ đi con ạ.”

“Không… không bỏ được ạ.” Hoài Chân cầm trà lên uống, nghe ông nói thế thì càng cúi thấp đầu, “Con… nợ anh ấy rất nhiều tiền, không trả nổi.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đổi Telegraph (2)

A Phúc ngẫm nghĩ rồi nói, “Nợ tiền dễ giải quyết, có số tiền rõ ràng, bao nhiêu tiền là bao nhiêu; nợ tình mới khó làm, không những không tính được mà sẽ luôn cảm thấy thiếu nợ cả đời.”

Ngụm cháo nghẹn trong cổ họng Hoài Chân, cô chợt cảm thấy nặng nề.

Qua một hồi, A Phúc nói tiếp, “Có điều nếu tốt thì cũng may, ở Mỹ đây, người ta qua rất thích ‘lợi dụng lẫn nhau’ rõ ràng; chú trọng lợi ích thực tế, không được nhân tình như người Trung Quốc. Mọi thứ rõ ràng, đổi chác công bằng, tất cả cùng vui.”

Nói rồi ông gặm hai miếng chân gà ướp tỏi, trả mười cent rồi phủi tay, nói với Hoài Chân: “Đi!”

Ra khỏi tiệm trà Quảng Đông, ông dẫn cô đi thẳng đến một cửa tiệm ở đường Jackson. Mặt tiền cửa tiệm rộng rãi, đi vào cửa có một tủ quầy, ở hai bên có lối đi có mấy hồ cá. Trong tiệm có một tiểu nhị cùng một chưởng quầy, chân trần bẩn thỉu đi lui đi lại trên mặt đất, cầm một cái túi lưới trong tay cho khách. Đã quá trưa nên khách không nhiều, tất cả đều đứng trên lối đi nhầy nhụa bốc mùi, chỉ điểm tiểu nhị cạo vảy trên thớt; cùng lúc đó, những chiếc vảy bay vèo vèo tán loạn.

Một con ruồi bay qua dưới mắt Hoài Chân. Cô đứng ngoài cửa hắt xì một cái rồi đi theo A Phúc vào sâu trong tiệm.

“Một lạng vi cá.” A Phúc nói.

https://thuviensach.vn

Lúc này ở phòng sau có người vén rèm lên, một người phụ nữ luống tuổi đi ra. Tóc bà ướt nhẹp, cầm khăn che đầu, chén sứ trong tay xới đầy cơm, vừa thấy A Phúc lập tức đặt chén xuống, đi đến nói, “Anh A Phúc, cũng nhiều năm rồi không thấy anh lại mua vi cá, còn nấu được súp vi cá không?”

Nói đoạn bà cầm lấy một sợi dây thừng vi cá treo cao, nghiêng đầu đi ra đưa cho A Phúc, rồi lại đi vào lấy túi giấy đựng tôm khô làm đồ tặng. A Phúc thuận tay đưa cho Hoài Chân cầm, sau đó lấy ra năm mươi cent từ trong túi tròn trả bà chủ.

Ra khỏi tiệm cá, trên đường về phố Grant Ave, ông lại tạt vào tiệm tạp hóa mua bình rượu hoa điêu đưa cho Hoài Chân xách. Tiệm tạp hóa này chỉ là tiệm tạp hóa vô cùng bình thường, không phải kiểu “đầu dê thịt chó” như ở bên kia.

Ra khỏi cửa, Hoài Chân không nén nổi hỏi: “Đều treo cùng một bảng tiệm tạp hóa, vậy có khi nào có người đi nhầm không ạ?”

A Phúc bật cười không đáp. Đợi đi ra xa, không còn trông thấy tiệm tạp hóa trong con hẻm kia nữa, A Phúc mới đưa tay chỉ: “Con có thấy thứ sơn trên tường không?”

Hoài Chân nhìn lại theo hướng ông chỉ, chỉ thấy ở một góc tường bên ngoài tiệm, không biết dùng loại sơn gì xịt nên hình vẽ graffiti màu xanh lá cây – là thứ bình thường chỉ có thể dễ dàng trông thấy ở thế kỷ hai mươi mốt. Cô cẩn thận ngẫm nghĩ, vào thời đại này mà trông thấy văn hóa đường phố ở đây thì đúng là kỳ lạ.

Đi đến gần hơn, A Phúc giải thích, “Hơn bốn mươi năm trước, trên phố người Hoa có rất nhiều nghề kinh doanh không hợp pháp, giờ ngoài mặt thì không thấy, thực chất lại rất tệ hại, chẳng qua là bị chuyển vào

https://thuviensach.vn

trong tối thôi. Lúc này con nhìn thì cùng là tiệm tạp hóa đúng không, tuy nhiên lại kinh doanh khác nhau.”

“Những nơi có sơn màu xanh lá này là nhà thổ, màu hồng là sòng bạc, màu vàng là buôn nha phiến, do ban điều tra thành phố San Francisco quy định. Có nhiều nơi là nhà thổ của người da trắng, sơn màu xanh da trời. Buồn cười nhất chính là, vài năm trước người da trắng không cho phép trên mảnh đất này có giáo hội nào khoác ngoài đạo Cơ Đốc, xua đuổi dị giáo đồ, ngay cả phật đường lớn nhỏ ở phố người Hoa cũng bị phạt rất nhiều tiền, những nơi này sơn màu đỏ ở bên ngoài, hiện giờ vẫn có thể thấy. Từ nay về sau đi trên con đường này thì đừng có nhận nhầm.”

Cô thầm ghi nhớ, dạ một tiếng.

***

Loay hoay trong bếp một lúc thì có khách đến cửa, Hoài Chân liền theo A Phúc ra trước tiệm chuẩn bị. Có lúc quần áo do chính khách đưa tới, có lúc lại thuê người đưa đồ đến, mà đa số bọn họ đều là người Hoa. Chàng trai kế toán kiểm tra quần áo ở từng tầng một, Hoài Chân đứng cạnh giúp anh ta kiểm tra ghi chép. Đến gần sáu giờ rưỡi, một người da trắng mập mạp bước vào, trong tay xách một túi quần áo bẩn, không sõi tiếng Trung, vừa vào cửa đã gọi chàng trai kia: “John, John! Giặt hai áo sơ mi và một quần dài mất mấy tiền?”

Chàng trai ấy cũng không nghe hiểu gì, nhưng được cái tinh mắt, chỉ vào đồ nói tóm gọn: “Thứ này, hai cái, ba xu. Thứ này, hai xu.”

Người da trắng ồ một tiếng, “Người khác nói ở chỗ cậu chỉ cần một xu nên tôi mới đến.” Nhưng có vẻ ngại vì quả thực ở đây giặt đồ rẻ hơn tiệm giặt của người da trắng, thế là anh ta đặt quần áo xuống, hẹn thời gian lấy đồ rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân vừa ghi chép vừa hỏi, “Anh tên John à?” Bận bịu trong tiệm cả ngày, cô cũng chưa kịp hỏi tên anh ta.

Anh chàng kia ha ha, “Anh không phải tên John, anh họ Hà, tên Thiên Tước. Người da trắng khó đọc được tên chúng ta mà cũng lười học. Nếu như không nhất thiết cần biết tên thì đều gọi anh là John.”

Hai người kiểm kê đồ xong, Hà Thiên Tước nhìn ra ngoài cửa, sắc trời đã tối, những thiếu nam thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi cặp kè đi ngang qua đường, tiếng cười nói ồn ào truyền đến.

“Trường Hiệp Hòa đã tan rồi, Vân Hà cũng sắp về rồi đấy.”

Trung học cấp hai và cấp ba công lập dạy theo chương trình nước ngoài, giáo viên giảng bài bằng tiếng Anh, từ chín giờ sáng đến ba giờ chiều. Sau khi tan tầm, những đứa trẻ người Hoa phải tiếp tục đến trường Hiệp Hòa học tiếng Trung, trong lớp dạy bằng tiếng Quảng và tiếng phổ thông, có dạy văn học, viết chữ hội họa, từ bốn giờ chiều đến bảy giờ tối, gần hơn nửa số trẻ em ở phố người Hoa đều đến đó học.

A Phúc nói với Hoài Chân, đợi sang năm cô cũng sẽ đến đó nhập học.

Đang nói thì nghe thấy tiếng Vân Hà hô to từ cách nửa con hẻm, “Hoài Chân, Hoài Chân ——”

Hoài Chân vừa ló người ra thì một chiếc túi giấy được dúi vào tay cô.

Vân Hà cười hì hì như hiến bảo, “Bánh bướm Palmier đó, là món chị thích ăn nhất! Phải đi năm chuyến xe cáp mới mua được đấy. nhìn đi nhìn đi!”

Hoài Chân mở túi giấy ra, đựng bên trong là chiếc bánh mì mặn xoắn lại uốn thành hình con bướm —— là đồ ăn thanh thiếu niên châu Âu ở thế

https://thuviensach.vn

kỷ hai mươi mốt thích ăn nhất, thì ra nó đã được xem trọng từ thời đại này rồi.

Hà Thiên Tước đưa đầu đến xem: “Bánh kếp mua ở phố người Nhật phải không? Có phần của anh không?”

Vân Hà lườm anh ta, “Biến biến biến ——” rồi lại kéo Hoài Chân, “Chị đã nói với Văn Sênh và Hương Hoa rồi, thứ bảy này bốn người chúng ta sẽ đến phố chợ, sau đó tới rạp Giry xem phim chiếu bóng! Chúng ta sẽ xem “Long Nữ” của Hoàng Liễu Sương, xem xong lại đến phố người Nhật ăn bánh Waffle kem dâu.”

Đang nói say sưa thì A Phúc xách hộp thức ăn bằng tre đi đến, bên trong bốc lên mùi thơm vi cá.

Ba đứa trẻ trong phòng đồng loạt nhìn sang. Vân Hà không nhịn được hỏi: “Tối nay ăn súp vi cá ạ?”

A Phúc cười không đáp, chỉ đưa chiếc hộp cho Hoài Chân, nói, “Đợi đến tám giờ thì con đưa đến phòng khám Huệ Ký nhé, đưa cho đại phu Huệ Khương Nguyên.”

Vân Hà và Thiên Tước cùng trợn tròn mắt, “Già Huệ ấy ạ? Ông ấy xấu tính vậy mà! Hoài Chân đi, coi chừng bị giẫm phải đinh đấy.”

A Phúc nói, “Các con nói xem, trên phố người Hoa làm gì kiếm được nhiều tiền nhất?”

“Đương nhiên là làm chủ hãng bách hóa rồi, ông chủ Ngô và ông chủ Chung một năm có thể kiếm được ba mươi nghìn đô la.”

“Vậy bảo các con đi làm thêm kiếm tiền tiêu vặt, các con muốn đi đâu?”

https://thuviensach.vn

Hai người im lặng.

Đột nhiên Vân Hà hỏi Thiên Tước: “Một tháng cha trả anh bao nhiêu tiền?”

Thiên Tước đáp mười lăm.

Vân Hà bĩu môi, thấp giọng lẩm bẩm, “Cũng chỉ có anh mới chịu làm. Cha em làm chủ tiệm đấy, mà một năm cũng kiếm chưa đến một nghìn đồng.”

Hai người bàn bạc với nhau rồi nhất trí nói: “Dù gì cũng không đi làm cho cha Quý đâu.”

A Phúc cũng chẳng giận, từ tốn nói, “Hai đứa cũng biết ông chủ Ngô và ông chủ Chung một năm kiếm được ba mươi đô, nhưng lại không biết thu nhập một năm của già Huệ nhiều gấp mấy lần.” Dứt lời, ông cười nói với Hoài Chân, “Đã vào xuân rồi, phòng khám Huệ Ký sẽ rất bận, đang rất cần một tiểu nhị hốt thuốc làm việc vặt buổi chiều. Con cứ đến xem sao, đừng sợ, chỉ cần có thể kiếm nhiều thì không sợ gì chủ tiệm tính xấu.”

Hoài Chân gật đầu, xách hộp thức ăn ra cửa.

Vân Hà a lên, nhanh chóng bừng tỉnh: “Thì ra cha có ý này —— nếu Hoài Chân qua được cửa của già Huệ thì từ này về sau, dù là Hồng gia cũng không dám sai bảo Hoài Chân đúng không ạ?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đổi Telegraph (3)

Lần đầu tiên đến phòng khám Huệ Thị, Hoài Chân lại bị chủ nhà lơ đẹp.

Cô cầm hộp đựng đứng trước cửa, đồng hồ ở bến tàu còn chưa điểm tám giờ thì đã trông thấy một ông cụ gầy gò đen đuốc bận âu phục xấu xí đi ra từ cửa khám. Nhân lúc ông ấy cúi người khóa cửa, Hoài Chân toan tiến lên trước thì chợt nhớ Vân Hà từng nhắc tính khí người này xấu, vậy là cô chờ một lúc, đợi ông ấy xoay người mới lễ phép chào: "Huệ đại phu ——"

Ông cụ quay đầu lại, ánh mắt đảo qua trên mặt cô rồi rơi lên hộp đựng thức ăn cô cầm trong tay, hừm một tiếng chà xát hai tay.

Hoài Chân cúi người dâng hai tay lên, "Chú Quý bảo con đem súp vi cá đến cho ông, mời…"

Cô còn chưa dứt lời thì trên tay đã nhẹ đi.

"Súp vi cá à, sao ta có thể không biết xấu hổ vậy được?" Già Huệ nói vậy nhưng lại không hề có chút nào xấu hổ, mở nắp ra ngửi như kiểm hàng, cười he he vô cùng sảng khoái: "Được! Vậy ta nhận."

Hoài Chân thấy ông cười dịu dàng thì cũng đáp sảng khoái, vội hỏi, "Gần đây trong phòng khám của ông có bận không ạ?"

"Bận lắm! Sao có thể không bận? Có điều bận tới mấy thì đến tám giờ già Huệ ta cũng phải nghỉ làm."

https://thuviensach.vn

“Nếu thiếu người hỗ trợ…”

Đang định nói rõ thêm, nhưng cô vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy già Huệ ôm hộp đựng vào lòng quay đầu bước đi. Hoài Chân không ngờ ông già gầy như que củi này lại đi nhanh đến thế, thậm chí càng bước càng nhanh như sợ bị chó dữ đuổi theo, người càng ngày càng đi xa, không khác gì xe đang chạy trên đường cao tốc với tốc độ 200 dặm một giờ thì đột nhiên bánh xe văng ra, chẳng mấy chốc đã mất hút.

… Sao ông ấy không đi tham gia cuộc thi bốn trăm mét nhỉ?

Lần đầu đến cửa đã gặp phải khó khăn, cô sờ đầu không hiểu mô tê gì. Hoài Chân quay lưng đi về tiệm giặt giũ, thấy người trong nhà mặt mày vui vẻ, không có vẻ gì là lạ.

A Phúc trấn an: “Già Huệ lủi thủi một mình cả nửa đời rồi, sợ nhất là có chuyện tìm đến cửa, rắc rối. Tính cách rất kỳ lạ, nếu dễ dàng bắt được ông ấy thì đã không còn là già Huệ rồi. Một lần hả, cứ làm phiền ông ấy khoảng một trăm lần thì chuyện sẽ thành thôi!”

Ăn cơm tối xong, La Văn dặn Vân Hà lên lầu với Hoài Chân để sửa lại phòng, hai người ôm chăn bông vải tím ngồi khoanh chân, Vân Hà chậm rãi kể cô nghe chuyện về già Huệ:

“Già Huệ và Hồng gia đều cùng đến thành phố San Francisco vào năm 1899, nhưng hai người không xuất phát từ cùng một cung đường. Hồng gia từ thành phố Victoria ở Canada tới, còn già Huệ đến từ Honolulu. Hồng gia giỏi đối đãi thạo đời, già Huệ lại ru rú xó bếp; Hồng gia là tay buôn có tiếng, còn già Huệ là đại phu, thế nên từ mười mấy năm trước, không ai trên phố người Hoa có thể liên hệ hai người không liên quan này lại với nhau cả.”

“Già Huệ giống ông nội chị đến từ cùng một nơi, ngày trước khi ông còn sống, ông thường hay chơi cờ nói chuyện trong sân nhà già Huệ, nói gì

https://thuviensach.vn

đó về hội phục hưng với hội kha lão*… Ây dà, nói tóm lại là mấy chuyện chính trị, chị cũng không hiểu nữa. Trước kia trong sân còn có một bàn cờ, về sau ông nội mất, trong nhà chuyển sang giặt giũ, bàn cờ không dùng nữa nên đành đập đi.”

(*Hội kha lão là một hội kín cuối thời Thanh ở Trung Quốc.)

“Lúc trước ông nội là một trong hai nhóm người tới đây đầu tiên, ban đầu vì quảng cáo tuyển dụng của Công ty Đường sắt Thái Bình Dương mà đến để sửa chữa đường sắt. Tuyến đường sắt được sửa thành Stockton. Có điều đột nhiên Đảng Công nhân của người da trắng bắt đầu gây chuyện, ông đành phải trăn trở đến phố người Hoa. Một số công nhân khác vẫn đang xây dựng ở phía Đông và phía Bắc, song nạn bài trừ người Hoa ngày càng hùng mạnh, bị dồn vào đường cùng bèn đến nhờ cậy ông nội. Nhưng không phải ông nội là người có tiếng nói cuối cùng ở phố người Hoa, muốn vào đường hội còn phải được Hồng gia gật đầu đã. Mà Hồng gia cũng chẳng tốt lành gì. ‘Đối phó với đám quỷ trắng bên ngoài giúp phố người Hoa là chuyện của Hồng gia; còn đối phó với Hồng gia là chuyện của Huệ đại phu’, rất nhiều lao công bị truy nã trốn đến đây đều do già Huệ ra mặt khuyên Hồng gia đồng ý. Về sau mọi người mới dần dần biết, người người ở đây cũng nể mặt Hồng gia, nhưng Hồng gia lại nhìn sắc mặt của già Huệ.”

“Lúc lâm chung ông nội còn kéo tay chị và bố mà nói: từ nay về sau gặp chuyện lớn chuyện nhỏ thì cứ cắn răng chịu đựng; nếu không chịu đựng nổi thì nấu bát cháo cá, mang đến cho Huệ đại phu ở đối diện.”

Tuy trong lời Vân Hà nói còn có chút kiến thức nửa vời, nhưng từ vài vạch thời gian đó Hoài Chân đã lần ra manh mối.

Năm 1899, Lương Nhiệm Công* khai sáng nên đảng Bảo hoàng ở Victoria; năm 1894, Dật Tiên quân** thành lập nên hội Phục hưng ở Honolulu…

https://thuviensach.vn

(*Lương Nhiệm Công là hiệu của Lương Khải Siêu, ông là nhà tư tưởng và là nhà hoạt động chính trị Trung Quốc thời cận đại.)

(**Dật Tiên quân tức Tôn Trung Sơn, ông là nhà cách mạng và là vị lãnh tụ chính trị.)

Hoài Chân lục tìm trong phòng một lúc. Đúng như dự đoán, sau rèm giường có một lá cờ đỏ và trắng trên tường; trong khung ảnh dưới chân tường có kẹp một tấm hình của Dật Tiên quân, dưới hòm là một cuốn sách "chủ nghĩa Tam Dân"*.

(*Chủ nghĩa Tam Dân là một cương lĩnh chính trị do Tôn Trung Sơn đề xuất, với tinh thần biến Trung Quốc thành một quốc gia tự do, phồn vinh và hùng mạnh.)

Vậy là mọi chuyện đã được xâu chuỗi lại với nhau: Ban đầu Hồng gia và Lương Nhậm Công từ kinh thành chạy trốn ra nước ngoài, rồi từ Nhật Bản chạy đến Victoria, cuối cùng đến phố người Hoa ở San Francisco, lúc này Hồng gia ở lại đây, không biết vì sao lại không đi; còn già Huệ từ Honolulu đến, có quan hệ tốt với ông nội Vân Hà luôn tuân theo "chủ nghĩa Tiên Dân".

Còn về quan hệ giữa già Huệ và Hồng gia, xem ra cũng mập mờ như quan hệ giữa Lương Nhậm Công và thủ tướng Tôn văn tiên sinh, khó phân khó bỏ.

Sửa sang phòng lại, trước khi ngủ Vân Hà ôm một chồng sách vở đến đặt ở mép giường cô.

Hoài Chân lật nhìn, đa số đều là sách đọc, viết, đánh vần và tính viết bằng tiếng Anh, đằng sau có mấy cuốn sách khá mới, là ngữ pháp tiếng Anh và sách địa lý lịch sử.

https://thuviensach.vn

“Chị không sợ mấy môn ở trường Hiệp Hòa, có điều tiếng Anh này…” Cô ấy nói rồi dừng lại, ngẩng đầu hỏi Hoài Chân: “Em có biết tiếng Anh không?”

Cô gật đầu, “Nhưng không tốt lắm ạ.”

Vân Hà ồ một tiếng, gạt sách và tập vở nói đọc viết và toán tiếng Anh ra: “Sáng ngày thứ hai sẽ kiểm tra, chị đã ghi lại hết rồi, có hơi gấp. Em học mấy thứ này trước đi, thi đậu rồi thì có thể vào lớp sáu… Còn về địa lý lịch sử và văn học, toàn là môn của lớp chín, thời gian không kịp, mấy cuốn sách này có thể từ từ học sau. Có điều đi học chung với mấy cô bé mười hai mười ba tuổi thì xấu hổ thật.”

Hoài Chân gật đầu, hỏi ra câu hỏi mình lo lắng hơn: “Trường Hiệp Hòa sẽ kiểm tra những gì vậy ạ?”

“Chỉ là mấy khóa trình ngày xưa học ở trường trong nước thôi… Viết chữ hay làm một hai đoạn văn thể tứ lục* gì đó, không khó lắm đâu.”

(*Thể văn tứ lục là một biến thể của lối cổ thi. Lối văn tứ lục thì chỉ ưa chuộng sự cầu kỳ, chạm trổ, dùng câu đối chọi cho hoa mỹ. Qua từng các triều đại Trung Quốc, thể văn tứ lục có biến đổi khác biệt.)

Hoài Chân thầm ồ lên: xem ra phải đi học chung với các bạn nhỏ rồi.

Biết kỳ kiểm tra của cô sắp đến, hai người cùng xuống lầu rửa mặt rồi Vân Hà không làm phiền cô nữa, chỉ nói nếu cô có gì không biết thì cứ gõ cửa hỏi cô ấy, sau đó quay bước về phòng ngủ của mình.

Hoài Chân thu hai chân ngồi trên ghế dưới lá cờ Thanh Thiên Bạch Nhật, lật xem nội dung thi. Tiếng Anh và toán thì có thể đối phó được, về lịch sử thì phần nhiều đều là lịch sử thế giới và Mỹ. Dù Hoài Chân không hiểu nhiều về lịch sử nước Mỹ, nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy trăm năm đó thôi, trước xua đuổi người Anh-điêng, sau đánh chiếm người Anh,

https://thuviensach.vn

cuối cùng là người phương Bắc đánh người miền Nam… tóm lại là không yên ổn. Nhưng vì ngắn cho nên có rất nhiều và rất tỉ mỉ, chi tiết lịch sử chia đều đến mỗi tiểu bang, cần tốn thời gian đây.

Địa lý cũng dễ rồi, mới một trăm năm thì lớp vỏ trái đất cũng chưa đến nỗi thay đổi nhiều, chỉ có một vài tên quốc gia và tên địa danh là khác với thế hệ sau.

Sau khi hiểu ra được đại khái, Hoài Chân không còn quá lo lắng về kỳ thi vào trường công lập nữa. Còn về trường Hiệp Hòa, thể văn tứ lục…

Thôi thì theo số trời vậy.

Cô ngẩng đầu thở dài, đúng lúc này nhìn thấy một cuốn lịch treo trên tường.

Cuốn lịch đã hơi ố, thời gian dừng lại ở ngày mồng 4 tháng 12 năm 1919. Ở mặt trống dùng bút thép viết chữ tiếng Anh, sau đó dùng tiếng Trung phồn thể chú thích, có rất nhiều từ khá cơ bản.

Một trang này viết:Answer – câu trả lời, alcohol – cồn; lật đến nửa tháng trước, có từ:appearance – xuất hiện, disappearance – biến mất.

Đúng như suy đoán, hắn ông nội Vân Hà đến nước Mỹ vào khoảng năm 1870, bị quản đốc da trắng hành hạ trong hơn mười năm, xây dựng tuyến Đường sắt Thái Bình Dương cho người Mỹ với mức lương rẻ bèo. Chỉ dựa vào hai bàn tay cùng đạn dược, gặp núi mở núi, gặp sông lấp sông, một nghìn hai trăm mạng sống cứ vậy lẳng lặng ra đi dưới ngòi thuốc nổ, rơi xuống vách đá chẳng người hỏi han… Từ đấy trở đi ông phải sống ở tân đại lục này gần năm mươi năm, trong nửa tháng cuối cùng của cuộc đời mới thật sự bắt đầu tiếp xúc với tiếng Anh.

Không hiểu tại sao Hoài Chân lại thấy xót xa, cô cầm bút máy lên, ghi ở phía sau từdisapperancethêm một từ:Golden spike – đỉnh vàng.

https://thuviensach.vn

Golden Spike là tuyến đường sắt Thái Bình Dương và cũng là biểu tượng của người Trung Hoa, đều là trường thành sắt thép cắm rễ trên mảnh đất châu Mỹ.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đổi Telegraph (4)

Ngày hôm sau, mới sáu giờ sáng Hoài Chân đã dậy, cùng Vân Hà đẩy chiếc xe ba gác đựng đầy quần áo sạch, dựa theo địa chỉ đưa đến cho từng người. Bình thường thì hơn bảy giờ là đã kịp về nhà ăn sáng. Trong thời gian Vân Hà đi học buổi sáng, cô đều cùng Thiên Tước trông coi tiệm, lúc rảnh rỗi thì giở sách lịch sử và địa lý xem, nếu bận chuyện thì có lúc cô ở trước tiệm ghi chép sổ sách, có lúc ở trong sân giặt quần áo với A Phúc.

Mới đầu A Phúc không cho cô làm, nói con gái quý ở đôi tay, nếu có vết chai thì sẽ khó coi, nhưng lại không cưỡng được Hoài Chân khăng khăng muốn giúp một tay. Ngày hôm sau, A Phúc đem về cho Hoài Chân chiếc bao tay trong bộ đồ đánh cá ở tiệm tạp hóa, cho cô đeo lúc giặt quần áo, cũng không đắt lắm, rửa sạch phơi khô là được, lúc này mới vẹn toàn đôi bên.

Giặt quần áo kiếm tiền không cần chi phí, cũng không như cửa hàng giặt quần áo của người da trắng cần tiền để trả chi phí mua xà bông: ở giao lộ giữa phố Grant Ave và phố Kanweishan* có bốn năm cây bồ kết trồng từ mấy chục năm trước, hễ là cư dân trên phố người Hoa đều có thể hái về tự dùng. Tuổi của cây bồ kết cũng già như khu phố này, giờ đây cây cao ngất xanh mướt, tựa như cha chú công nhân người Hoa trồng chúng để che bóng mát cho con con đời sau.

(*Bản gốc tác giả viết là卫尾善街và khả năng cao là viết sai chính tả, Qin không tìm được tên chính xác của con phố là gì nên đành để phiên âm.)

https://thuviensach.vn

Lúc đông người thì một ngày có hơn ba trăm bộ đồ, bình thường đều được một mình A Phúc cẩn thận rửa sạch từng bộ một, sau đó vắt lên dây thừng phơi. A Phúc nhanh tay, chỉ mất một buổi chiều là giặt gần xong, sau giờ cơm chiều thì lại nắm chặt thời gian, trước khi đi ngủ là có thể rửa sạch hết quần áo. May mà khuôn viên tiệm giặt đồ không lớn, nếu lớn hơn nữa thì phải mướn thêm nhân viên. Nhất định phải giặt cho sạch, không thể làm hỏng danh tiếng; giờ có thêm Hoài Chân, một buổi chiều chỉ có thể giặt hơn ba mươi bộ đồ, lúc rảnh rỗi Thiên Tước lại phụ thêm một tay, giặt được mười bộ. Nhưng thứ nhất là không thể không có người trông tiệm, thứ hai là A Phúc cứ chê Thiên Tước giặt đồ không sạch, trừ phi quả thực không giúp được chứ bình thường cũng không để anh vào sân sau.

A Phúc vẫn vui vẻ, nói thẳng con gái tốt hơn con trai nhiều, nếu đi học thì càng tốt hơn nữa.

Làm rõ chuyện này rồi, Hoài Chân cũng đại khái hiểu ra vì sao tiền công của Thiên Tước lại thấp như thế. Người giúp việc tay chân vụng về như vậy khó mà tìm được, mà người giúp việc chịu an phận với giá mười lăm đồng tiền sống qua ngày cũng khó tìm.

Hộp đựng thức ăn cô đưa đêm qua đã được trả lại vào sáng ngày hôm sau. Lúc Hoài Chân mở cửa ra, hộp đựng trống không đã nằm sẵn trên đất. Nhìn lên phía đối diện, ông già mở cửa kia lại rất đanh đá, chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, ngâm nga bài hát đi vào.

Thế là đêm đó đến cửa, Hoài Chân cố ý đến sớm nửa tiếng. Trong tiệm khách đông, nhân lúc ông chẩn bệnh, Hoài Chân ôm hộp đựng đi vào ngồi xuống băng ghế, nhìn ra bên ngoài không nói một tiếng. Già Huệ cũng chỉ liếc cô một cái lúc cô đi vào, sau đó coi cô như không khí.

Trong số bệnh nhân đến cửa có bà bác cười đùa: “Đây không phải đứa con gái sau của A Phúc sao, đến chỗ bác Huệ học nghề hả?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nhận ra đây chính là bà chủ A Phương của tiệm bánh mới mở trên đường Stockton, lập tức vui vẻ gọi: “Chào dì Phương ạ, chú Quý nói vào xuân rồi, phòng khám sẽ bận lắm, biết Huệ đại phu vất vả nên nấu súp ca bảo con đưa đến ạ. Đợi tám giờ ông ấy hết việc, nhất định phải nhìn ông uống hết mới yên tâm ra về.”

Già Huệ ấp úng, gương mặt lạnh lùng: “Con đưa sang đây, ta uống ngay cho con xem.”

Đằng sau vẫn còn hai ba bệnh nhân đang chờ. Thế là Hoài Chân nói, “Con sợ ông không rảnh được ạ.”

Dì Phương giơ tay, “Không sao, ăn uống quan trọng hơn.”

Hoài Chân mỉm cười, mở nắp hộp đựng thức ăn ra, tự tay cầm chén cháo vi cá đến cho Huệ đại phu.

Già Huệ cầm lấy chén gốm giơ lên mép, lại để dì Phương hốt thuốc cho người mẹ bị phong hàn: “Dương hư ngoại cảm, phong hàn làm tắc nghẽn thớ thịt, khí huyết kinh mạch không được thông. Nên dùng…”

Dứt lời, ông thoáng trầm ngâm rồi ngẩng đầu uống cháo.

Hoài Chân nhìn cả vào mắt, cười nói: “Có ngon không Huệ đại phu?”

Già Huệ hừ một tiếng, chẳng thèm đếm xỉa đến cô.

Hoài Chân nói tiếp, “Chú Quý con còn nói, hễ Huệ đại phu chịu uống súp vi cá của chú ấy thì sẽ đồng ý cho con đến phòng khám giúp việc. Hiện tại ông cũng đã uống hai bát rồi, không thể xem thường con còn nhỏ mà lật lọng được đâu nha.”

Già Huệ lập tức ho khan.

https://thuviensach.vn

Những bệnh nhân đằng sau đều che mặt cười liên tục. Cười một hồi, có người nói: “Đúng đấy Huệ đại phu, con bé này thông minh lanh lợi, có thể giúp ông không ít chuyện đấy, làm gì có chuyện thêm rắc rối đúng không?”

Ngay cả dì Phương cũng khuyên lơn một hồi, già Huệ không chịu nổi nữa, đành nói: “Được rồi được rồi, giờ bắt tay làm việc thì gấp gáp, ngày mai hẵng tới!”

Đêm đó Hoài Chân xách hộp đựng thức ăn về nhà, coi như đã giải quyết xong chuyện này. Vậy mà ngày hôm sau đến cửa, Hoài Chân lại biết cái gì gọi là cậy già lên mặt, trở mặt không nhận người: “Không bằng không chứng, ta nói từ lúc nào hả? Cô nhóc đem bằng chứng ra đi.”

Nếu dẫn mấy người dì Phương đến làm chứng thật thì lại thành chuyện bé xé ra to. Hoài Chân chỉ hận mình còn nhỏ, không quen biết nhiều, không biết da mặt người già hơn sáu mươi tuổi cũng có thể dày như vậy, thế là đành tự khuyên nhủ mình: nhất định lần sau phải ép ông đích thân viết chứng từ mới được.

Nhưng đến thứ năm lại là ngày phòng khám nghỉ, cả một ngày không thấy già Huệ đâu, Hoài Chân rầu rĩ không vui sang đến thứ sáu thì mới thấy chuyện có biến đổi. Cũng không biết là vì Ceasar cố ý thông báo hay vì nguyên nhân nào khác, mà năm ngày sau khi đưa cô về phố người Hoa, cảnh sát liên bang lại đến cửa hỏi thăm.

Câu hỏi cũng không khác gì bình thường, bốn cảnh sát tách bốn người trong tiệm giặt ra hỏi riêng, đa số câu hỏi đều liên quan đến cuộc sống và việc học sau này của Hoài Chân. Sau khi hỏi xong, bốn cảnh sát xác nhận không sai thì mới rời đi.

Một lúc sau cảnh sát lại vòng về lại, cầm trong tay một bó dạ lan hương được bọc trong tờ nhật báo tiếng Anh đưa cho Hoài Chân. Một bó

https://thuviensach.vn

nho nhỏ, không bắt mắt lắm.

“Ceasar hy vọng có thể hẹn cô gái này bốn giờ chiều thứ sáu vào nội thành uống cà phê, sẽ chờ sẵn ở đường Sacramento, trước tám giờ sẽ đưa cô ấy về, hy vọng có thể nhận được đồng ý.”

A Phúc và La Văn đều cười đáp, “Vâng vâng thưa sếp.”

Đợi cảnh sát đi rồi, Hoài Chân đột nhiên liếc thấy một bóng người lén lút ở cửa tiệm tạp hóa đối diện —— một cô gái mặc áo đỏ thẫm nhô đầu ra, có vẻ đã thám thính được một lúc rồi.

Hoài Chân đưa mắt nhìn sang, cô ta nhanh chóng chui tọt vào lại tiệm tạp hóa, lúc che ván cửa lại, cánh cửa phát ra tiếng động không nhỏ.

La Văn sầm mặt, nghiêng đầu bước vào nhà.

Hoài Chân biết vì sao bà ấy lại tức giận. Người ở khu phố này đều biết, cảnh sát da trắng viếng thăm gần như đồng nghĩa với chuyện xấu, cũng vì thế nên hễ có cảnh sát đến cửa, hàng xóm láng giềng đều rất chú ý, chuẩn bị nhận thông báo tuyến đầu, tai miệng truyền nhau báo cho hàng xóm biết. Cảnh sát da trắng hung dữ đưa hoa đến cửa tiệm giặt A Phúc, nếu tin này truyền đi, không biết Hồng gia và láng giềng sẽ nghĩ gì về nhà họ Quý.

Trái lại hai người A Phúc và Vân Hà không để tâm lắm, nhưng hai người họ càng thờ ơ thì Hoài Chân càng cảm thấy áy náy. Cho đến khi sắp dọn cơm tối, cô mượn cớ xóa tên khách hôm nay, một mình ở lại cửa tiệm thay sổ ghi chép, đến tối muộn mới xong. Bởi vì chỉ hễ nhớ đến bầu không khí náo nhiệt ngày thường kia, giả sử bây giờ có ít cơ hội hòa nhập vào thì cô lại càng không khác gì nhân vật bên lề.

Đúng lúc này già Huệ đến cửa. Chân trước bước qua ngưỡng cửa, vừa vào đã hỏi ‘môn thần’ Hoài Chân: “Chú Quý của con đâu?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân ngạc nhiên, vội vã đứng dậy thưa: “Đang ở trên lầu chuẩn bị bữa tối ạ.”

Già Huệ nói: “Mau dẫn ta đi tìm cậu ta.”

Hành lang vừa dốc vừa tối, Hoài Chân sợ ông té nên cầm nến dẫn ông đi lên.

Lên lầu thấy A Phúc, già Huệ lập tức hỏi: “A Phúc, không biết có phải do mắt ta kém hay báo của người da trắng càng in chữ càng nhỏ, mà gần đây ta không đọc nổi. Ai đến đọc hộ ta?”

Vân Hà vừa đi xuống rửa tay, từ sau lưng Hoài Chân chui ra ngoài, gãi eo cô rồi nói, “Chị còn nói sao không thấy em ở dưới lầu, thì ra là lên đây với ông Huệ.”

Già Huệ nghe thế, lập tức đưa báo cho cô, “Vân Hà, con đến đây xem, xem nó viết gì?”

Vân Hà lau tay, từ bên Hoài Chân chen đến, cầm báo lên thì thầm: “Phụ nữ nhận lời mời hẹn hò của đàn ông thì nên chú ý những gì? Xin hãy để chuyên gia hôn nhân Smith mách nước cho bạn…”

Vân Hà chợt dừng lại.

Già Huệ ngả người về trước, “Nói cái gì thế?”

Vân Hà cười hì hì, “Cái này con không cần, phải cho người cần dùng ấy.” Dứt lời liền cuộn tròn báo lại nhét vào ngực Hoài Chân.

Già Huệ lại quay đầu sang nhìn Hoài Chân, vẻ mặt ngạc nhiên: “Ôi chao, ai muốn hẹn hò hả?”

Ngay cả A Phúc cũng bật cười.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đỏ bừng mặt: “Tiếng Anh của con kém lắm, đọc không hiểu!”

Già Huệ nói: “Cần dùng rồi, cần dùng rồi! Vân Hà, em gái con không biết, con mau dịch cho nó biết về quy tắc nam nữ nước ngoài hẹn hò, còn có thể thuận tiện học tiếng Anh, không phải rất tốt sao?”

Dừng lại một lúc, ông lại nói, “Nào, đừng quên nói với cậu ta quy củ ở chỗ ta: ở phố người Hoa bảo vệ con gái phố người Hoa chúng ta, không mượn người da trắng nhúng tay vào.”

Hoài Chân vẫn chưa hiểu ý ông là gì.

Trái lại A Phúc nghe hiểu, lập tức cười lớn nói: “Hoài Chân, còn không mau cám ơn Huệ đại phu đi!”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đối Telegraph (5)

La Văn vừa thấy già Huệ thì lập tức thở phào, nét mặt buồn rầu đã tan biến, nở nụ cười tươi rói mời ông ở lại ăn cơm.

Già Huệ cũng không từ chối. Trên chiếc bàn vuông, Hoài Chân và Vân Hà chen chúc trên một băng ghế, già Huệ chỉ bảo Hoài Chân tuần sau bắt đầu, tan học thì cô đến phòng khám tìm ông, sau đó không nói gì thêm. Nghe người lớn nói chuyện với nhau, hai cô gái cũng không thể nói xen vào, ăn cơm xong thì về phòng mình làm bài.

Ngồi một mình trên chiếc ghế trong căn phòng nhỏ, đối mặt với lá cờ Thanh Thiên Bạch Nhật, rốt cuộc Hoài Chân cũng nghiệm ra được quy tắc trên phố người Hoa.

Dạng phụ nữ như La Văn có sự tính toán chi li của dân thành phố, vì đủ nguyên nhân mà sinh ra dục niệm tham lam, không đủ khôn khéo lại còn nhút nhát sợ sệt. Bà vừa áy náy với Hoài Chân vì lòng tham của mình, nhưng đồng thời bà cũng muốn bảo vệ gia đình nhỏ của mình, nên vì vậy mà trong lòng sinh ra mâu thuẫn về Hoài Chân.

Phố người Hoa đều dựa vào Hồng gia che chở. Hoài Chân lại chạy thoát ngay dưới mí mắt Hồng gia, cuối cùng lại "bị" cảnh sát da trắng mà cả phố người Hoa đều ghét cay ghét đắng đưa về. Bị Hồng gia ghi thù thì từ rày về sau đừng mơ sống tốt. Đến lúc đó nếu khu phố này bị lũ người da trắng gây chuyện, không chừng có người sẽ vì Hoài Chân mà trút mọi thứ lên đầu tiệm giặt giũ A Phúc.

https://thuviensach.vn

A Phúc nói đúng. Từ trước đến nay người da trắng đối nhân xử thế khá đơn giản, tiêu chuẩn duy nhất trong cách hành xử chỉ gọn gọn một câu "thiên hạ không có bữa ăn chùa". Đêm đó Ceasar đưa cô rời khỏi rạp hát ở phố người Hoa,đến căn hộ của anh ở một ngày, tới hôm sau mới mời cảnh sát liên bang đến đưa cô về, tất cả cũng là vì nghĩ cho cô chỉ có một thân một mình, lại còn đắc tội với đầu sỏ Hồng gia, nếu muốn an phận ở lại thì dù gì cũng phải ra oai phủ đầu đám "điêu dân" này. Thế nên hôm nay cảnh sát đến cửa viếng thăm rồi lại tặng hoa, nói không chừng là muốn để người ta biết "cô gái này được đạo luật di trú nước Mỹ giám sát và bảo vệ", nhưng cũng vì thế mà Hoài Chân bị đẩy về phía đối lập với toàn bộ phố người Hoa quyết không đội trời chung với người da Trắng.

Ý của già Huệ chính là muốn thu nhận cô, lời này không khó hiểu. Nhưng trong lời của già Huệ có hàm ý, hiểu ra ý đó lại thấy khá đáng gờm.

Con gái người Hoa nhà mình vì cầu mạng sống mà lại để người da trắng động lòng trắc ẩn trước, Huệ đại phu không cách nào tiếp nhận được sự thật hoang đường đó. Chó ngáp phải ruồi thế nào mà cách nghĩ của Ceasar lại để Huệ đại phu đồng ý nhận cô làm học trò vào lúc này.

Ngoài ra, sự chênh lệch giàu nghèo và đạo luật bài trừ người Hoa cũng đem đến thân phận khác xa. Vào thời đại này, tình yêu giữa con gái người Hoa và người da trắng luôn bị những kẻ hèn mọn tự ái trên khu phố Hoa nhìn với ánh mắt khinh bỉ. Pinkerton và Ciocio trong nhạc kịchPuccini, Chris và cô Kim trongCô Gái Sài Gòn, Ellen và Liên Hoa trongHải Thệ(1)… Câu chuyện tình yêu của thời đại do chiến tranh mang đến, trong mắt người Hoa ở thời này, ấy là sự phụ thuộc của kẻ yếu với kẻ mạnh, là bất công, là sự xúc phạm nền văn hóa phương Đông bởi văn hóa của cường quốc.

Cô biết A Phúc có nhiều ít bận tâm, nếu không cũng sẽ không dẫn cô đến quán trà Quảng Đông, nói với cô đạo lý "nợ tiền là chuyện nhỏ, nợ tình mới cam go". Còn Huệ đại phu lại sáng suốt hơn A Phúc nhiều, vì thế nên

https://thuviensach.vn

lúc đến còn cố tình cầm theo một tờ báo của người da trắng, cố ý bảo Vân Hà phiên dịch tại chỗ, đại để là muốn A Phúc yên tâm: dù đang ở trong tình hình phân biệt chủng tộc bất bình đẳng, chúng ta cũng có thể cố gắng duy trì mối quan hệ bình đẳng.

Chuyến viếng thăm này của già Huệ rốt cuộc cũng để tảng đá trong lòng A Phúc rơi xuống. Tuy bình thường ông vẫn ôn hòa song cũng khá lo lắng; cho đến tận hôm nay, cuối cùng trời quang mây tạnh, tự nhiên thả lỏng hơn nhiều.

Trước khi đi ngủ, rốt cuộc Vân Hà cũng dịch xong tờ báo kia, cầm một túi bánh may mắn* đến hai người chia nhau ra ăn.

(*Bánh may mắn là một loại bánh quy giòn, hình bán nguyệt bẻ gập ở giữa, bên trong có một tờ giấy nhỏ in một thông điệp "bạn là một người thông minh" hay một câu danh ngôn như "ở hiền gặp lành" hoặc một dãy các con số mà đã có người dùng để mua vé số và trúng xổ số.)

Nhân lúc Hoài Chân vẫn đang đọc sách, cô mặc đồ ngủ nằm trên giường đọc to:

"Lúc hẹn hò phải cố gắng thả lỏng tâm trạng, nhất định phải thật vui vẻ tự nhiên; đừng nói quá nhiều, tốt nhất không nên chủ động nhắc đến bạn trai cũ —— À, em có bạn trai cũ không?"

"…" Hoài Chân cắn miếng bánh may mắn, nhìn lên trần nhà, "Không có."

Độc thân 19 năm từ lúc sinh ra, trước đây không có, bây giờ cũng không.

Vân Hà lại đọc tiếp xuống dưới: "Muốn tỏ vẻ 'bạn có hứng thú với người ấy' thì cũng phải tỏ vẻ một cách có chừng mực… Lần đầu ăn tối sẽ do đàn ông làm chủ, nhưng không được gọi món đắt tiền, nếu không có thể

https://thuviensach.vn

sẽ dọa đối phương chạy, lại càng không được ăn rau chân vịt! Nếu muốn có bước tiếp theo thì phải nhìn vào mắt đối phương, chân thành nói: ‘Hôm nay em rất vui, xem ra chúng ta rất hợp nhau, em rất muốn gặp lại anh’. Đấy sẽ là tiền đề cho buổi hẹn hò lần sau…”

Hoài Chân im lặng lắng nghe.

Chân thành nói hôm nay em rất vui, xem ra chúng ta rất hợp nhau, em rất muốn gặp lại anh?

Bản năng cầu sinh mách bảo cô rằng, tốt nhất không nên thử nghiệm chuyện như vậy.

Bài báo kia đúng là khá dài. Đọc được một nửa, Vân Hà đã mơ màng gật gù trong phòng cô. Hoài Chân đã đọc sách địa lý xong, ngồi bên mép giường, cầm lấy tờ báo trong tay cô nhìn tiếp bên dưới.

Dòng cuối cùng có viết: tình yêu là tự do công bằng, không phải là cuộc chiến của chính trị gia giữa hai nước, càng không phải là một cuộc thi. Hãy quên đi sự khác biệt giàu nghèo và chênh lệch về địa vị, chí ít trong khoảnh khắc linh hồn giao thoa, cả hai bên đều công bằng.

Câu này cũng có ý tương tự như lời A Phúc nói vào sáng sớm hôm đó. Hoài Chân đoán, có lẽ già Huệ muốn mượn tờ báo này để nói với cô rằng: trong mắt người ngoài, mối quan hệ này là của nền văn hóa yếu dựa vào cường quốc, như kiểu của quý cô Butterfly Ciocio là điều đáng xấu hổ, tuyệt đối sẽ không đạt được kết quả nào; cô sẽ bị xem thường, bị đồng bào khinh bỉ… nhưng cô nhất định phải hiểu rõ một đạo lý thế này: dù nợ tiền hay nợ tình, thì không được thản nhiên tiếp nhận ân huệ vô cớ, cũng không cần phải vì nhờ cậy người khác mà cảm thấy mình thấp cổ bé họng; bây giờ không phải là xã hội nô lệ, cho dù quan hệ thế nào thì điều đầu tiên cũng là bình đẳng.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân xuống lầu rửa mặt rồi về phòng tắt đèn. Vân Hà đã trùm chăn chiếm hơn nửa cái giường, trong giấc ngủ say mơ màng nói mớ. Hoài Chân bò lên giường, sửa lại chăn cho cả hai.

Hiện tại đã bước vào tết Âm Lịch, khắp nơi giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt. Bên ngoài vẫn ồn ào, Hoài Chân ngả lưng nằm xuống, ánh mắt rơi vào nơi ánh đèn sáng choang xa xôi, cõi lòng vô cùng bình thản.

Từ khi đến San Francisco cho tới nay, rốt cuộc lúc này mọi chuyện mới lắng xuống.

Sáng sớm ngày thứ bảy, sương mù lại phủ lấy San Francisco. Thường thì quần áo đưa đến vào chiều thứ sáu luôn nhiều nhất trong tuần, xe ba gác lại không có chân phanh, sợ sẽ đụng vào người ta trên con đường gồ ghề dốc đứng ở phố người Hoa, thế là chuyện đành phải tạm thời gác lại đó, đợi đến trưa sương mù tan bớt rồi lại đi.

Vì thứ sáu Hoài Chân có hẹn nên đành phải gác lại cuộc hẹn với các cô gái đến chợ. Cho nên để bồi thường, từ sáng sớm Hoài Chân đã rời giường, cùng Vân Hà đến tiệm bánh mới mở ở phố Jackson uống cà phê và ăn bánh dứa. Vì chuyện này mà Vân Hà còn cãi lại A Phúc, nói: “Bánh dứa ở quán trà một phần hai xu, nhưng ở tiệm bánh mới mở này thì chỉ một phần một xu, ngay cả cà phê cũng bán chạy, không phải lợi hơn uống một trà hương hoa nhài trong quán trà ở quê sao?”

Nhân lúc chưa cãi nhau với cha, Hoài Chân cầm bình sữa bò, kéo Vân Hà chạy như điên trên con đường lát đá. Thời tiết mây mù, hai đôi giày da lẹt xẹt kêu vang trên đường núi đầy đá cuội. Ông chủ trong cửa tiệm dọc trên phố ló đầu ra quát lớn: “Chạy chậm thôi, sáng sớm đường trơn, kéo một cái là cả hai đứa ngã đấy, cha Quý vừa hao tài lại đau lòng ——”

Nhưng hai cô bé vẫn cố hết sức chạy xa.

https://thuviensach.vn

Từ khi tiệm bánh khai trương đến nay, cứ đúng bảy giờ rưỡi sáng là lại bốc ra mùi thơm nức mũi, hơn nửa con phố chìm trong mùi bánh ngậy mùi mỡ và sữa, dụ dỗ người lớn trẻ con lim dim khép mắt mang dép lẹt xẹt tranh nhau đến xếp hàng.

Nhưng vì đang cuối tuần nên mọi người đều muốn ngủ nướng. Lúc hai người đến cửa tiệm bánh, trên đường vẫn vắng tanh vắng ngắt. Đẩy cửa đi vào, mẻ bánh dứa đầu tiên vẫn chưa ra lò, cách một lò nướng, cả hai có thể trông thấy những lát bánh mì kẹp dứa ở giữa chưa được xốp vàng.

Hai cô bé nhìn nhau bật cười, thở phào một hơi rồi đi vào tiệm.

Mặt tiền cửa tiệm vừ hẹp vừa sâu, tựa như đường hầm ngăn cách với đời. Đi vào trong nữa sẽ thấy có quầy cà phê, đặt bên trên là một bầu sữa, một hũ đường cát trắng cùng hũ đường tán cục để khách pha cà phê. Vân Hà nhân đó nằm nhoài lên quầy chợp mắt, Hoài Chân đưa chiếc bình kia ra sau quầy, chị gái ở tiệm bánh cầm lấy đặt dưới máy pha cà phê hơ nóng, sau đó “xì” một tiếng, trong tiệm chìm trong mùi cà phê rang thơm lừng.

Đương nhiên mẻ bánh ra lò đầu tiên cũng thuộc về hai cô. Bên trong túi giấy là những chiếc bánh dứa và bánh trứng muối, Hoài Chân thấy trong quầy có bánh sữa bò, thế là lại mua thêm hơn miếng nữa. Hàng xóm trên phố người Hoa lục tục tỉnh dậy kéo nhau đến tiệm bánh, còn hai người xách ấm đồng, mang theo túi giấy đựng đầy chiến lợi phẩm, bước trên đường quay về nhà.

Sau mười giờ, sương mù đã dần tan, trên cửa sổ ở các nhà hay các tủ kính theo mốt đều lưu lại một lớp hơi nước mông lung đầy thi ý.

Lúc này Hoài Chân và Vân Hà mới đẩy xe ba gác ra cửa. Bánh xe kêu lọc cọc trên đường, hàng xóm tầng hai dậy sớm ăn sáng, đẩy cửa ra cười chào hai người. Song cũng có người dậy trễ không có vẻ vui lắm: một tiệm tạp hóa bỗng nhiên mở cửa ra, một người phụ nữ nước ngoài ủ rũ bước ra,

https://thuviensach.vn

dùng tiếng Anh hét lên với hai người: “Mấy đứa con gái chúng mày đều do ma quỷ phương Đông đẻ ra cả!”

Cô ta mặc đồ như giẻ lau, chiếc váy quá mông không tay như túi nilon nhàu nhĩ, rất không hợp mùa, chân đi đôi giày cao gót màu trắng dày mười centimet to tướng không cân xứng, khiến cô ta đột nhiên giống một người khổng lồ tấn công làng vào sáng sớm. Hoài Chân nghiêng đầu nhìn sang, thấy vết sơn xanh da trời trên tường ở tiệm tạp hóa sa lưng cô thì bừng tỉnh, đi được mấy bước bèn quay đầu lại hét lớn với cô ta: “Còn cô thì sao, gái điếm nước Mỹ thì do ai đẻ hả!”

Vừa dứt lời, đến Vân Hà cũng trợn mắt quay đầu nhìn cô.

Hai giây sau, hai cô nàng đẩy xe ba gác chạy nhanh như điên trên phố Clay.

Mọi người ở hai bên đường đều đã mở toang khung cửa, chỉ thấy trong làn sương mù buổi sáng, hai cô bé buộc tóc đuôi ngựa ở tiệm giặt giũ chạy nhanh như bay, đẩy xe ba gác lắc lư vang lớn ở trên đường; cách đó 30 mét, một cô ả gái mại dâm da trắng đi giày cao gót hét lớn đuổi theo ba con phố nhưng vẫn không đuổi kịp, tức tới mức suýt đã giãy đành đạch trên mặt đất.

Nhưng trận ồn ào sáng sớm này cũng chẳng để Hoài Chân và Vân Hà có được niềm vui thắng lợi.

Điều vui quá hóa buồn chính là, chiếc giày da Vân Hà mới mua đã sứt chỉ. Mà bi kịch hơn, ba giờ chiều nay trên đường Hoài Chân đưa cô ấy đến phố chợ, đế giày hoàn toàn rơi ra.

Hai người ngồi trên băng ghế ở trạm xe cáp, nhìn chằm chằm vào đôi giày há cái mỏ to tướng, nhất thời nói không nên lời.

Hoài Chân nói, “Cởi ra đi, để em về lấy thêm cho chị một đôi.”

https://thuviensach.vn

Vân Hà ấm ức, “Hôm nay chị đến khu phố Nhật… nên mới cố ý đi đôi này.”

Hoài Chân chợt nhớ đến Hayakawa Iwa – đối tượng tin đồn kia, thế là bèn nói, “Vậy để em đem đi sửa cho chị.”

Vân Hà tháo giày ra, mặc tất màu đỏ ngồi trên ghế, thấp giọng nói: “Vậy… nhất định phải bảo thợ sửa nhanh nhé. Nếu chậm là không kịp đoạn đầu phim đâu.”

Hoài Chân biết gần đây có một cửa hàng may vá, cách trạm xe cáp ở phố Clay hai khu phố.

Cô cầm đôi giày sứt chỉ trong tay, đội nắng chang chang chạy hai con phố, trong lòng gấp gáp, sợ cả đi cả về thì sẽ trễ mất giờ hẹn ở Sacramento.

Nghĩ như thế, cô lập tức bước nhanh hơn, cuối cùng thành chạy. Đôi giày da xách trong tay cũng như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, theo tần suất bước chân cô mà há miệng đóng miệng kêu “cáp cáp”.

Hoài Chân không biết dáng vẻ túng quẫn của mình lúc này đã bị người ta trông thấy.

Cho dù đã trăm năm trôi qua từ khi những người nhập cư vào Tân Thế Giới, thì truyền thống đúng giờ của người Đức vẫn được bảo toàn nguyên vẹn.

Đúng ba giờ bốn mươi phút, chú Thompson lái xe chở Ceasar vào phố người Hoa.

Vào phố Stockton, Ceasar đột nhiên nhoài lên cửa xe, bên phải con đường xuất hiện một bóng người bé nhỏ quen thuộc đang chạy phăm phăm.

https://thuviensach.vn

Đang còn đi, cô đột nhiên chạy bay như điên, thứ đồ lỗi thời trong tay cô hết há lại đóng.

Xe chạy được một đoạn, Ceasar cảm thấy bóng người này khá quen mắt, bèn bảo chú Thompson dừng xe rồi vòng lại.

Từ từ đuổi theo dọc con đường.

Khăn choàng đỏ bọc ngoài đầm len màu hạt dẻ, giày da tròn màu nâu, trên đoạn đường dốc gập ghềnh, cô chạy đi như bay. Dù bóng dáng kia khá nhỏ bé, Ceasar cảm thấy mình không nhận nhầm.

Anh cúi đầu nhìn giờ: bốn giờ kém mười lăm phút.

Nơi này cách con phố Sacramento đã hẹn khoảng mười phút đi bộ.

… Làm trò gì vậy?

Thompson cũng nhận ra, cười nói, “Ồ, hình như giày bị hỏng?”

Ceasar nheo mắt, lúc này mới nhìn rõ trong tay cô cầm gì ——

Là hai chiếc giày da đã hỏng.

Sau đó bước chân cô chậm lại, tìm quanh bốn phía rồi đi vào một cửa tiệm rất bé.

Xe dừng lại, Ceasar đẩy cửa bước ra ngoài, đi vào tiệm theo cô.

Tiệm thực sự rất nhỏ, trần nhà không cao hơn đỉnh đầu Ceasar là bao. Có lẽ nếu anh cao hơn ba inch nữa hoặc nặng một trăm pound thì đã không vào được rồi.

Trong tiệm cực tối, khiến Hoài Chân không để ý có người đến từ phía sau.

https://thuviensach.vn

Cô giơ đôi giày rách kia lên, cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển bảo: “Chú Ngô, nhờ chú sửa giày cho con với ạ, Vân Hà cần dùng gấp.”

Chủ tiệm không tiếp lời, ngồi sau quầy chậm rãi cầm kim to xỏ chỉ thêu giày da đen.

Cô còn nói: “Gấp lắm chú Ngô ơi, Vân Hà đang để chân trần đợi ở trạm xe đó ạ.”

Chú Ngô cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, “Mười xu.”

Hoài Chân vội vã đáp được, móc ra mười xu trong túi tiền tiêu vặt rồi đặt trên quầy.

Chú Ngô lại nói tiếp, “Sau giờ cơm tối đến lấy.”

“… Chú Ngô!” Hoài Chân lại đặt lên quầy hai đồng nữa.

Chú Ngô hừ lạnh, đặt đồ trong tay xuống, cầm đôi giày kia lên nhìn, ghét bỏ ra mặt: “Đồ Mexico.”

Dứt lời liền cúi người làm lụng, cây kim lên xuống mấy chục lần, chỉ chốc lát đôi giày đã được khâu liền lại.

Hoài Chân cầm lấy xách trong tay, “Cám ơn chú Ngô.”

Bên trong vọng ra tiếng phụ nữ: “Ông già bủn xỉn, đến tiền của tụi nhỏ mà ông cũng lừa.”

Chú Ngô đáp: “Tôi bủn xỉn lừa được mười hai xu, còn bà tối nay đến hội đồng hương đánh bài, chỉ một phút đã thua sạch!”

Người đàn bà hừ lạnh.

https://thuviensach.vn

Chú Ngô lại ngẩng đầu lên, không nhìn rõ diện mạo của người đến: “Anh cũng sửa giày à?”

Hoài Chân cầm giày, vừa xoay người thì trước mắt tối đen, suýt nữa đâm sầm vào người ta.

May mà bóng đen kia kịp thời lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách với cô.

Hoài Chân dừng bước, đứng thẳng người lên rồi cúi người nói “Xin lỗi.” Dứt lời nghiêng người sang, cơ thể bén nhỏ chen qua khe hở hành lang đủ để đưa đầu gối vào.

Chạy chưa được hai bước thì cổ tay bị chụp mạnh, bị ai đó dùng sức lôi về xoay vòng 180 đ. Dưới ánh mặt trời, cô lập tức trông thấy gương mặt xấu xa đã một tuần không gặp.

“Chạy cái gì?” Anh hỏi.

“Bạn tôi đang chờ ở trạm xe —— làm ơn đợi tôi người phút thôi!”

Hoài Chân gập người xin lỗi, xoay người toan bỏ chạy.

Nhưng lại lập tức bị lôi về.

Ceasar nhẫn nại: “… Lên xe.”

Hoài Chân nghiêng đầu, nhìn thấy chiếc xe Ford màu đen kia đang đậu dưới mái hiên, chú Thompson đang đứng thẳng mở sẵn cửa.

Cô và Thompson nhìn nhau.

Ông cười gật đầu, mời Hoài Chân ngồi vào ghế sau.

https://thuviensach.vn

Ceasar cũng ngồi hàng sau, Hoài Chân cầm đôi giày vừa khâu trong tay, suốt đường đi im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe chậm rãi chạy vào phố Clay. Lúc đến gần trạm xe cáp, Thompson tiên sinh hỏi, “Là cô gái đi chân trần kia sao?”

Xe không thể dừng gần trạm xe được. Hạ cửa kính xuống, Hoài Chân khẽ hô lên: “Vân Hà.”

Vân Hà ngồi thẳng người trên ghế, há to miệng.

Xe dừng lại, chú Thompson bảo Hoài Chân giao giày cho mình, rồi ông băng qua đường, cúi người đặt dưới ghế chỗ Vân Hà ngồi.

Ceasar hỏi, “Còn có chuyện gì nữa không?”

Hoài Chân nói, “Có thể quay về phố Grant Ave một chuyến được không?”

“…” Ceasar xoay đầu đi, cảm thấy mình không còn lại nhiều kiên nhẫn cho lắm.

Không đợi anh lên tiếng, chú Thompson đã từ từ cho xe chạy, theo đường cũ trở về đường hẻm cửa tiệm giặt giũ ở gần phố Sacramento.

Xe dừng lại, Hoài Chân thoát ra khỏi bầu không khí khiến người ta hít thở khó khăn, bước nhanh về tiệm giặt giũ A Phúc.

“Chú Quý, chú Quý ——”

A Phúc ló đầu ra, “Sao đã về rồi?”

“Chú có thấy chiếc balo của con trên quầy đâu không ạ?”

https://thuviensach.vn

A Phúc cầm balo đưa cho cô, “Ở đây, sáng sớm để bên ngoài sợ có người lấy nên chú đã cất thay con rồi.”

“Cám ơn chú Quý —— Con đi đã ạ!”

“Con bé này, xem con gấp gáp chưa kìa.” A Phúc vui vẻ.

Quay về lại xe, Ceasar mỉm cười, “Đến trễ kiểu Trung Quốc?”

Cô còn chưa kịp nghĩ phải bày tỏ áy náy với anh thế nào thì đột nhiên tiếng chuông bên ngoài gõ bốn phía.

Hoài Chân từ tốn cười, “Lợi dụng kiểu Trung Quốc.”

Sau mấy giây im lặng, bên cạnh truyền đến tiếng xì giễu cợt.

Hoài Chân trả chiếc balo kia lại cho anh.

“… Đây là gì?”

Dứa và bánh sữa được đóng gói trong túi giấy mua hồi buổi sáng. Ngoài ra còn có bốn nghìn năm trăm đô la dư của lần trước.

Xun xoe lấy lòng “một cách thông minh” xong, Hoài Chân nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa xe, suýt nữa đã bật giọng ngâm nga.

Ồn ào một hồi, kèm theo âm đó là tiếng sột soạt gỡ giấy ra.

Trong xe vang lên tiếng nhẹ nhàng cười.

Hoài Chân đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Cô quay đầu lại, song lại không thấy anh cầm túi đồ ăn.

Tiếng loạt soạt đó là tiếng Ceasar mở báo. Tựa đề bên trên viết ——

https://thuviensach.vn

“Phụ nữ nhận lời mời hẹn hò của đàn ông thì nên chú ý những gì? Xin hãy để chuyên gia hôn nhân Smith mách nước cho bạn…”

Ceasar mỉm cười, chậm rãi thì thầm.

———

Thông tin thêm:

(1)Puccini đã viết vở nhạc kịch Madame Butterfly (1901-1903) về câu chuyện giữa một lính thủy quân Mĩ tên Pinkerton và nàng Butterfly tên Ciocio. Pinkerton cưới Butterfly vì nó là một điều dễ dàng, tuy nhiên ngay từ đầu anh đã có dự định sau khi hết thời gian nghĩa vụ ở Nhật thì sẽ quay về Mĩ cưới một người vợ khác. Hôn nhân của Butterfly và Pinkerton bị người bác của cô gái phản đối. Kết quả là Butterfly bị họ hàng mình bỏ rơi. Ba năm sau khi Pinkerton đi khỏi, Butterfly vẫn một mực chung thủy chờ đợi. Khi biết mình bị bỏ rơi, Butterfly để lộ sự thật rằng cô đã có với Pinkerton một đứa con, khẩn thiết yêu cầu người bạn của Pinkerton báo cho chồng mình biết điều này để gia đình đoàn tụ. Trớ trêu thay, Pinkerton không có ý định ly dị vợ tại Mĩ và mang cả người vợ da trắng đến Nhật Bản để nhận con trai. Kết thúc cuối cùng, Butterfly tự sát còn đứa con bị đem đi. (Nguồn: Hội những người yêu nhạc kịch.)

Miss Saigon (1989) là vở nhạc kịch hiện đại phỏng theo vở opera Madame Butterfly của Giacomo Puccini, là một câu chuyện cảm động xoay quanh cuộc tình đau khổ giữa một cô gái người Việt bị bỏ rơi bởi chàng trai người yêu phương Tây. Lấy bối cảnh là Sài Gòn trong thập niên 1970 trong thời kỳ Chiến tranh Việt Nam, và hai nhân vật chính là cô gái quán bar Sài Gòn và một anh lính người Mỹ.

The Toll of the Sea (1922) là bộ phim câm của Mỹ kể về một phụ nữ trẻ người Trung Quốc giúp một người Mỹ bất tỉnh bên bờ biển. Sau đó, hai người yêu nhau rồi cưới nhau.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đồi Telegraph (6)

Tối qua lúc Vân Hà đến, bài báo này được đặt cùng sách vở của cô. Sáng nay ngồi ở quầy đọc sách một lúc, không chừng cũng kẹp lẫn báo vào trong đống đồ đó rồi, không biết là do mình lơ đãng dọn luôn vào trong balo, hay người ngoài tốt bụng bỏ vào cho cô nữa…

Vào lúc này trong không gian nhỏ hẹp, có một kẻ hà khắc đang đọc "phép màu hẹn hò" như đọc thơ bên tai cô.

Anh không đọc hết.

Chỉ là nghiêm túc đọc, đọc đến chỗ có nghĩa thì cố ý dừng lại đọc một lần ——

"Muốn tỏ vẻ 'bạn có hứng thú với người ấy' thì cũng phải tỏ vẻ một cách có chừng mực, cần khen ngợi vừa phải: kiểu tóc rất hợp với anh, anh mặc áo sơ mi này rất đẹp trai —— như vậy sẽ khiến tâm tình đối phương khoan khoái nhẹ nhàng hơn." … Chú Thompson, chú nghĩa tôi có cảm thấy khoai khoái với lời đó không?"

Chú Thompson cười bảo, "Quả thật. Nhất là khi gặp đối tượng hẹn hò ăn ý."

Ceasar lại đọc tiếp xuống dưới.

"'Có rất nhiều người phụ nữ sợ gặp người không thuộc về mình, sợ bị bẽ mặt tại chỗ, sợ bị chấm mút'," Anh đọc đến đây thì hai mắt sáng lên: "Khốn khổ như thế thật hả?"

https://thuviensach.vn

Xe chậm rãi rời khỏi phố người Hoa, Hoài Chân ngồi bên trái ở băng ghế sau, nắng chiều mùa đông xuyên qua cửa kính chiếu lên trên tóc và áo len cô, hơn nửa người được sưởi ấm.

Nhưng cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Đi qua ba khu phố về phía Bắc, dừng lại ở đường Filbert giáp sườn đồi.

Rốt cuộc Hoài Chân cũng thở phào nhẹ nhõm, theo Ceasar xuống xe.

Hai phút sau, chú Thompson lái xe rời đi, để lại Hoài Chân và Ceasar đứng dưới cột mốc chỉ đường trên con đường trống vắng.

Sau lưng hai người là ngọn đồi nhỏ phủ đầy thảm thực vật, tòa nhà nhỏ được xây ở sườn núi và chân núi như được thực vật xanh mướt bao vây.

“Đi thôi.” Ceasar nói.

Con phố Filbert đến đây thì kết thúc. Hoài Chân ngẩng đầu nhìn, từ xa trông thấy cầu thang gỗ – lối đi duy nhất thông lên trên núi. Dọc đường đi bảng tên đều chỉ lên đỉnh núi, con đường này cũng tên là Filbert, điểm cuối chỉ hướng đồi Telegraph.

Vỏn vẹn một con đường gỗ đủ để hai người đi song song, hai bên là cây cối mọc um tùm, thỉnh thoảng lại bắt gặp sen đá sừng hươu và tử kinh, cùng vài nụ hoa hồng hay tường vi nho nhỏ.

Nếu nói là con đường được vườn hoa bao quanh, chẳng thà nói con đường xuyên qua rừng cây và vườn hoa thì đúng hơn. Ceasar đi phía trước, gạt mấy cành cây mọc nhô ra cùng bụi hoa Khiên Ngưu vướng chân bên dưới, lúc này mới phát hiện cô không theo kịp, thế là dừng bước ngoái lại nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân bước nhanh đuổi theo.

Lại đi lên trước, cây cối tươi tốt trên đỉnh đầu càng khiến không gian nơi đây thu hẹp lại, chỉ vài tia nắng xuyên qua khe hở cành lá, lấm tấm rơi xuống mặt đường.

Cầu thang được dựng lên cách mặt đất vài mét. Qua khoảng trống giữa hai chiếc thang gỗ, có thể thấy rõ những tán lá xanh um nằm dưới cầu thang. Trên cầu thang bằng gỗ ẩm ướt vì sương mù, Vì sương mù mà cầu thang gỗ cũng ẩm ướt, loáng thoáng ngửi được mùi gỗ mục trong không khí. bước lên nó lại hát ra tiếng cọt kẹt làm người ta bất an.

Vô tình gặp vài ba tốp người từ trên đỉnh núi đi xuống, gặp nhau trên con đường hẹp, Hoài Chân cẩn thận đi sau lưng Ceasar, nhường không gian cho vị khách cao to. Quý bà da trắng to béo dẫn theo cậu con trai mười bốn tuổi cao hơn mình, nhân cơ hội đánh bọc đến từ phía sau, thậm chí còn ngoái lại cười nói với hai người: “Chạy nhanh lên! Mười phút nữa thôi là không kịp xem mặt trời lặn trên biển đâu.”

Nói rồi hai mẹ con khỏe mạnh chạy đi xa, khiến con đường lát ván gỗ cũng chấn động rầm rầm.

Hoài Chân nhìn lên chỗ cao, qua khoảng cách giữa mái ngói và cây cối của hai ngôi nhà, loáng thoáng có thể trông thấy bóng dáng của đại dương xanh thẳm.

Cô ló đầu ra từ sau lưng Ceasar, chỉ mấy bước đã đuổi kịp lên trước, sóng vai đi bên phải anh.

Ceasar cúi đầu nhìn, tăng nhanh nhịp bước.

Đúng như dự đoán, cô lại im lặng gắng sức đuổi theo, chẳng mấy chốc đã mệt lả thở hổn hển.

https://thuviensach.vn

Ceasar vui vẻ mỉm cười.

Hoài Chân há miệng hít sâu một hơi vì màn vận động leo núi bất ngờ này, nhưng dù tim đập nhanh hơn thì cũng không cản được sự tò mò của cô. Đến gần đỉnh núi, quang cảnh trước mắt càng lúc càng rộng rãi, tiến về phía trước là hơn nửa vịnh Đông San Francisco được hoàng hôn chiếu sáng vàng, ở đằng sau trong tà dương mông lung là con đường và thành phố trắng xóa.

Đây không phải là lần đầu tiên cô trông thấy vùng biển này. Sáng sớm ngày đó cái gì cũng mới mẻ, không nhìn thấu điểm cuối, tự có vẻ thần bí khó lường, không kịp suy nghĩ nhiều. Cho nên bất kể cô nhìn thấy gì cũng mang theo cảm giác siêu thoát đợi nghe xét xử. Nhưng giờ đây thì lại khác, rốt cuộc hôm nay cô chỉ là một người bình thường đi du lịch đến thời đại này, là người lạ nhỏ bé có quyền đấu tranh trong thành phố lớn nơi đây.

Trên lộ đài ngắm cảnh có không ít các khách du lịch đến từ bờ Tây, khẩu âm Texas khàn khàn khoa trương cảm thán, “Ôi chúa ơi, nơi này thật sự không tệ ——”

Ba hôm trước, lúc Ceasar theo Andre và Catherine đến nơi này, anh cũng gặp phải du khách Texas như thế. Trong hai giờ sau đó, cuộc đối thoại chỉ toàn quay xung quanh “đám người bờ Tây quê mùa làm người ta chán ghét, nghe nói nếu đám phụ nữ đó gặp bất hòa hôn nhân thì sẽ cầm súng đánh chồng”.

So ra thì, cô gái leo núi mệt nhọc vừa rồi, vào lúc này mệt đến nỗi hai gò má đỏ bừng, đang đứng cuối đoàn người ngắm cảnh mặt trời lặn đáng yêu hơn nhiều.

Thế là Ceasar đứng yên tại chỗ, im lặng đợi cô.

Có thể chúa cũng cảm thấy cảnh sắc nơi đây không tệ thật, chí ít sẽ không khiến tâm tình của người đến xấu đi.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng đỏ cam từ từ di chuyển xuống mực nước biển, cảnh tượng này chỉ xảy ra trong vài phút.

Đến khi Hoài Chân quay đầu lại thì chạm vào tầm mắt của Ceasar, bấy giờ cô mới sực nhớ có lẽ người này không có hứng thú lẫn kiên nhẫn ngắm mặt trời lặn, anh đứng tại chỗ, thì ra là đang đợi mình.

Hoài Chân xoay người đi về phía anh, có hơi áy náy vì mình bỏ quên anh.

Ceasar không lên tiếng, cũng không có vẻ gì là mất kiên nhẫn, chỉ đợi cô đi đến thì xoay người lên đỉnh núi.

Hoài Chân đi cạnh anh, cảm thấy phần lớn thời điểm, nhất là lúc anh không nói thì khó mà nhận ra tính khí anh không tốt, không dễ gần.

Đợi gần hơn một chút, mơ hồ thấy một căn nhà nhỏ màu trắng thấp thoáng sau vườn hoa và rừng rậm.

Ceasar đẩy cửa kính ra, nói với hai nhân viên châu Âu đi đến: “Đã gọi điện hẹn trước từ tối qua rồi.”

Nhân viên lễ phép mỉm cười xác nhận: “Muhlenberg?”

Anh gật đầu, nhân viên dẫn hai người băng qua vườn hoa, bước lên sân thượng ở phía bên kia của căn biệt thự nhà gỗ.

Đây là một nhà hàng rất riêng thư, Hoài Chân thoáng quan sát bày biện nơi này cùng quần áo của vài người khách, thầm vui vì hôm nay không mặc quần jean như bình thường.

Hai người ngồi đối diện nhau ở bên cửa sổ, dưới cửa sổ là vịnh Đông, xa xa là lộ đài vừa ngắm cảnh.

https://thuviensach.vn

Ceasar chọn địa điểm gặp mặt ở đây phần vì yên tĩnh, phần cũng vì bí mật.

Nhân viên mở thực đơn ăn tối ra, móc khăn quàng cổ và áo khoác trên giá treo ở phía sau họ.

Hoài Chân vừa mở thực đơn ra, nhân viên còn chưa rời đi thì người đối diện đã gọi anh ta lại.

Ceasar nói, “Không phải tối nay có súp rau chân vịt à?”

Nhân viên đáp: “Vâng. Một phần súp rau chân vịt?”

Hoài Chân ngẩng đầu lên, thấy anh cười hỏi cô, “Có cần không?”

Quả nhiên.

Cô biết vẫn chưa xong mà.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đồi Telegraph (7)

Dừng một lúc, anh như nghĩ đến điều gì đấy, “Xin lỗi, tôi quên không thể gọi rau chân vịt được.”

Trí nhớ không tốt ư? Thật sự là không thể tốt hơn được nữa. Không chừng thỉnh thoảng sau này, hễ có linh cảm là anh lấy ra châm chọc cô cho xem.

Hoài Chân quay sang, dùng tiếng Anh nói với phục vụ: “Một phần súp rau chân vịt.”

Ceasar giương mắt nhìn cô, “Ồ, không định tuân thủ theo quy tắc hẹn hò hả?”

“Nếu anh muốn ăn, dĩ nhiên không cần phải cứ theo quy tắc của nữ giới.”

Anh mỉm cười: “Chỉ một phần?”

Hoài Chân nói như đinh đóng cột, “Tôi không thích rau chân vịt.”

Anh lập tức thay đổi chủ ý: “Ồ. Vậy thì tôi cũng không thích nữa.”

Người phục vụ tốt tính cứ nhìn qua lại giữa hai người, sau mấy lượt, rốt cuộc cũng bất đắc dĩ mỉm cười, gạch bỏ súp rau chân vịt ra khỏi thực đơn.

Đợi đến lúc món chính dọn lên, Ceasar đẩy một phong thư về phía cô.

https://thuviensach.vn

“Thử cái này xem.”

Hoài Chân đặt nĩa xuống, từ từ nhận lấy rồi nhìn vào trong, phát hiện là vài tờ giấy in chữ tiếng Trung.

Nghĩ ngợi chốc lát, sau khi ý thức được đây là gì, cô thấp giọng nói: “Bây giờ có thể xem được không?”

“Được chứ.”

Hoài Chân dốc phong thư đổ mấy tờ giấy ra lòng bàn tay, mở tờ đầu tiên ra, bên trên là mấy hàng chữ vuông phồn thể xiên xẹo. Đang định đọc cho anh nghe, lại phát hiện nội dung trên đó khá đáng ghét, khó mở miệng được.

Ceasar nhận ra, vừa hay bắt gặp một người phục vụ đi ngang qua, anh ngoắc tay xin một tờ giấy và một cây bút.

Hoài Chân nhận lấy, dịch sang tiếng Đức ghi ra giấy:

“Tôi, mẹ ruột Phương thị của Dư A Mĩ, hôm nay nhận được tám mươi đồng, đồng ý để Dư A Mĩ làm điếm năm năm, trong vòng năm năm, nếu con bé bị bệnh một ngay thì thời gian phục vụ sẽ kéo dài thêm hai tuần, nếu như bị bệnh quá một ngày thì sẽ gia hạn thời gian thêm một tháng. Nếu con bé tự tiện thoát khỏi quản thúc, thì đồng ý để nó suốt đời làm nô bộc.”

Viết xong đoạn này, cô đưa tờ giấy cho Ceasar.

Anh cầm lên đọc hết hàng này qua hàng kia.

Hoài Chân đợi anh đáp lại.

Nhưng Ceasar không lên tiếng, chỉ đánh mắt ra hiệu cô xem tờ tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Tờ tiếp theo là phiên dịch tiếng Anh của khế ước bán thân vừa rồi.

Trên đó viết:

“Cô gái này tên là A Mĩ, ngày 14 tháng 4 năm 1929 nhận được tám mươi đồng, tự nguyện đến San Francisco làm gái năm năm…”

Ceasar hỏi: “Có phải rất giống bản của cô không?”

Cô ngạc nhiên gật đầu.

Chắc chắn người phiên dịch tài liệu này của A Mĩ có cấu kết với bọn buôn người.

Mặc dù không rõ có đúng là thuộc hạ của Hồng gia buôn người hay không, nhưng rõ ràng bản khế ước bán thân mà gã buôn người ép Mộng Khanh ký cao minh hơn tờ này nhiều.

Hoặc có lẽ, căn bản người phiên dịch tài liệu biết nội dung của khế ước bán thân như vậy có thể khiến chính phủ nước Mỹ nhắm một mắt mở một mắt, nên mới thông qua Hồng gia, nhắc nhở ông ta từ nay trở đi khế ước bán thân có thể viết theo một cách này, như thế thì dù người có lòng kiểm tra lại nội dung phiên dịch, lấy đây làm bằng chứng để cáo trạng ra tòa thì cũng không có nhiều sơ suất.

Hoài Chân lại lật xem mấy tờ giấy còn lại.

“Phần còn dư đây hơi nhiều, mà cũng phức tạp hơn cái này, có thể đem về nghiên cứu kỹ.” Ceasar nói, “Chủ nhật tuần sau tôi sẽ lại đến tìm cô.”

Hoài Chân ừ đáp, cất phong thư đi.

Anh lại nói tiếp, “ ‘Làm tiền đề cho cuộc hẹn lần sau’.”

https://thuviensach.vn

“…”

Ceasar nghĩ ngợi, sau đó cầm tờ báo trên bàn kia lên xem: “Để tôi xem còn có gì nữa không.”

“…” Hoài Chân nghĩ bụng, có lẽ mình sẽ không bao giờ vượt qua được rào cản này mất.

Anh thấy phần sau báo có kiểu chữ quốc ngữ làm người ta nhức đầu: “Lại còn cẩn thận dịch ra nữa cơ đấy.”

“Có phải do tôi viết đâu.”

“Tiếng Anh của cô tệ thế hả?”

“… Cũng không đến nỗi quá tệ. Chỉ là bọn họ cho rằng tiếng Anh của tôi chưa đủ để đọc báo.”

“Ừ. Dựa vào cái này, xem ra quả thật bọn họ đối xử không tệ với cô.”

“Quả thật rất tốt. Tuần sau đến trường trung học công lập làm bài kiểm tra nhập học, qua mùa xuân là có thể đi học được.” Cô nhớ đến lời già Huệ cặn dặn, “Lần sau anh đến, nếu còn nhờ cảnh sát liên bang đến tìm tôi thì đừng khoa trương quá… Phố người Hoa không thích cảnh sát da trắng lắm.”

“Tôi hứa sẽ không có ai đến gây rắc rối cho cô nữa.”

“Người thanh niên ở rạp hát hôm đó, với cha anh ta – hội trưởng đường hội kia đã đến thành phố Sacramento rồi, thứ sáu tuần sau sẽ trở về.” Hoài Chân nghĩ ngợi rồi nói tiếp, “Nói như vậy, có lẽ chừng ba tháng bọn họ sẽ về một lần… để bổ sung phụ nữ. Ngoài ra cũng sắp đến mùa xuân rồi, nếu anh muốn nhân lúc trước khi bọn họ về để đến thăm phố người Hoa, cũng xin anh đừng làm phiền cư dân ở đấy.”

https://thuviensach.vn

Ceasar biết cô đang tiết lộ thông tin với mình, im lặng nhìn chằm chằm cô một lúc.

“Sau đó thì sao? Đợi sau khi bọn họ quay về, cô định làm thế nào?”

“Sẽ có người giúp tôi.” Cô nói, “Dẫu sao đâu phải người Hoa nào cũng là tiến sĩ Phó Mãn Châu* trong điện ảnh của người da trắng đâu.”

(*Phó Mãn Châu/Fu Manchu là nhân vật hư cấu trong loạt tiểu thuyết trinh thám của Sax Rohmer, được xem là kẻ độc ác nhất trên đời. Nhân vật này là biểu tượng cho nỗi sợ hãi về hiểm họa da vàng của người phương Tây.)

Ceasar nghe hiểu ẩn dụ của cô, anh hơi nheo mắt.

Hoài Chân cắt nhỏ thịt bò, đưa vào miệng từ từ nhai kỹ, nhân cơ hội đánh bạo hỏi: “Thật ra thì anh cũng không ghét tôi lắm, có đúng không?”

Ceasar vẫn bình tĩnh nhìn cô, không hề trả lời.

“Anh phát hiện dù người phương Đông bị bán đến phố người Hoa làm gái thì cũng không hẳn là gái thật, cô ấy cũng có thể thông tình đạt lý, dùng ngôn ngữ nhân loại để giao tiếp với anh; cho dù bọn họ sử dụng chữ Hán khó hiểu, là dị giáo đồ đáng chết, thì cũng có thể là người bình thường lương thiện…. Ngoài việc đảng Cộng hòa nhận được lợi ích lớn trong vấn đề bài trừ người Hoa, thì những điều trên đều là nguyên nhân khiến anh không thích người Hoa à?”

Hoài Chân không nghe thấy câu trả lời, suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định nói tiếp: “Nếu anh thích đồ ăn ở phố người Hoa, có thời gian rảnh thì lần sau đến, cho phép tôi dẫn anh đi tham quan phố người Hoa, vì năm mới Trung Quốc sắp đến rồi, sẽ có rất nhiều đồ ngon ở trong chợ, lại còn rất náo nhiệt sôi động. Nghe nói có rất nhiều người cố tình du lịch đến San Francisco vào dịp này, đi thăm phố người Hoa chúc mừng năm mới.

https://thuviensach.vn

Nếu là người da trắng thì sẽ trả mười cent cho đường hội. Nếu anh có bạn bè nào muốn đến thì cũng có thể dẫn đến cùng, tôi sẽ âm thầm dẫn các anh đi vào từ trong hẻm…”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Miếu Thiên Hậu (1)

Thời gian còn lại, anh cứ nói chuyện với cô bằng giọng điệu không mặn không nhạt. Thỉnh thoảng lại ga lăng hỏi thức ăn có hợp khẩu vị không, vân vân, nhưng trước sau không hề trả lời lời mời của cô.

Hoài Chân biết tính cách anh khó mà sống chung được. So với sự chán ghét ngày trước vì tưởng cô là gái điếm, công khai gây khó khăn không chút che giấu; thì về sau sau khi anh cứu cô từ rạp hát, chốc chốc anh lại trêu cô một cách tao nhã, càng khiến anh giống vị cấp trên nắng mưa thất thường. Cô biết vào lúc này mời anh như thế thì đúng là rất đường đột, trong xã hội giao tiếp hời hợt của người da trắng, quả thật cô như vậy đã vượt quá giới hạn an toàn, nhất định sẽ làm đối phương nghi ngờ, nhưng cô vẫn không ngần ngại quyết định mời anh.

Bởi vì cô biết hiện tại Tổng thống Hoa Kỳ Herbert Hoover là thành viên của đảng Cộng hòa. Trong nhiệm kỳ của mình, ông không chỉ giúp Đức khôi phục ngành công nghiệp quân sự sau cuộc Đại khủng hoảng*, mà còn là một người ủng hộ chủ nghĩa xâm lăng của Nhật Bản. Ngày nay có rất nhiều người ở đảng Cộng hòa đến California, nếu họ phản đối xóa bỏ đạo luật Cable giành được thắng lợi, thì cô không biết ông ấy giành được bao nhiêu phiếu trong cuộc bầu cử hai năm sau. Tuy nhiên, người gần ngay trước mắt cô đây đang cố gắng hết sức để thu thập bằng chứng từ cảnh sát liên bang và phố người Hoa, có lẽ là có chung mục đích với nghị sĩ của đảng Cộng hòa.

(*Đại khủng hoảng, hay còn gọi là “Đại suy thoái”, là thời kỳ suy thoái kinh tế toàn cầu diễn ra từ năm 1929 đến hết các năm 1930 và lấn

https://thuviensach.vn

sang đầu thập kỷ 1940.)

Anh giúp cô chạy thoát ải chết, theo lý mà nói cô nên cám ơn anh. Nhưng kết quả của việc cảm kích mang đến, nếu ngăn cản hủy bỏ đạo luật "sau khi phụ nữ Trung Quốc gả cho người châu Á, sẽ mất đi quyền công dân Mỹ tùy tình hình", vậy thì Hoài Chân chắc chắn phải cân nhắc cẩn thận thiệt hơn.

Bữa tối kết thúc rất nhanh.

Lúc xuống núi thì trời đã đen kịt, những ngọn đèn đường xen kẽ trong rừng rậm tối mù, không đến nỗi làm người đi bộ phải vấp ngã. Ceasar đi đằng trước, thỉnh thoảng cẩn thận đẩy cành lá thấp ra cho cô dễ đi. Một đường im lặng đi xuống đồi Telegraph, xe của chú Thompson đã chờ sẵn dưới núi.

Dễ nhận ra ông ấy đã đến sớm so với thời gian đã hẹn, vừa thấy hai người thì ngạc nhiên, "Giờ vẫn còn sớm, có muốn đi nơi khác không?"

"Không cần, về phố Sacramento đi." Anh vừa lên xe đã nói ngay.

Chú Thompson phát hiện anh không quá vui vẻ, vậy là lập tức im lặng tập trung lái xe.

Hoài Chân quay sang nhìn anh.

Ceasar im lặng nhìn ra ngoài đường qua cửa kính, hàng mi từ từ giật giật như thể biết có người đang nhìn mình, anh nhắm mắt lại, bày tỏ lúc này không muốn nói chuyện.

Người đi đường thưa thớt, bên trong xe ngăn cách với đời càng yên tĩnh đến lạ kỳ.

https://thuviensach.vn

Chạy băng băng trên con đường vắng bóng ở phố người Hoa, chợt nghe thấy từ xa có tiếng người, xe càng đi về phía trước thì càng ồn ào. Có đèn lồng chiếu sáng hắt vào trong xe, Hoài Chân nghiêng đầu, ánh sáng đỏ xuyên qua cửa kính hắt lên mặt cô, tiếng huyên náo kia cũng càng lúc càng vang dội. Cô bèn nhìn ra ngoài cửa xe —— thì ra là vừa tan kịch ở rạp hát.

Người da trắng không thích ồn ào ở nơi công cộng, nhất là nơi chiêng trống vang trời như rạp hát, nên từ mười mấy năm trước đã cấm rạp hát người Hoa mở cửa trong đêm khuya. Có lẽ là vở kịch cuối cùng trong tối nay, nên sau khi người xem dần tản đi, hai chiếc đèn lồng ngoài cửa rạp hát cũng tắt ngóm. Sau vở kịch, đoàn kịch cũng rời đi. Trên bức tường gạch nung dán chi chít những tấm áp phích xanh xanh đỏ đỏ, còn có người dừng bước ở dưới một tấm áp phích, Đó là một bóng lưng thẳng quyến rũ, tóc đen nhánh như thác đổ, bên dưới chiếc áo khoác âu phục là hai bắp chân trần.

Cô gái ấy nhìn chằm chằm tấm áp phích đến mức gần như ngẩn ngơ. Hoài Chân nhận ra mặt nghiêng ấy, chính là thanh y Diệp Thùy Hồng kia.

Còn hai con phố nữa là đến tiệm giặt A Phúc. Mắt thấy xe sắp rời đi, cô khẽ lên tiếng: “Có thể dừng xe ở đây được không? Tôi nhìn thấy người quen.”

Chú Thompson từ từ dừng xe ở ven đường.

“Chỉ mất mấy phút thôi, tôi có thể tự về được.” Cô đẩy cửa xe ra, nghĩ ngợi rồi nói thêm, “Dù hơi mạo muội, nhưng tôi vẫn hy vọng anh có thể cẩn thận cân nhắc đề nghị của tôi. Cám ơn anh vì bữa ăn tối nay, đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại.”

Đóng cửa xe, Hoài Chân đi về phía bóng lưng cao ráo kia.

Diệp Thùy Hồng lại như sợ có người biết được bí mật gì đó của mình, xoay người lại nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

Trong con đường yên tĩnh, giày cao gót giẫm đá kêu cộp cộp vang dội.

Hoài Chân không đuổi theo, mà dừng lại dưới tấm áp phích kia nhìn lên.

Đó là một tấm áp phích tuyên truyền đen trắng, long trọng hơn các áp phích vẽ tay của các buổi biểu diễn sân khấu thông thường. Có rất nhiều người ở trong hình, mà nổi bật nhất ở giữa là một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú.

Dưới họa báo in mấy chữ to tướng:Năm 1930, mời được bậc thầy kinh kịch hàng đầu Mai Lan Phương đến Mỹ biểu diễn quốc túy, là vinh dự cực lớn của rạp hát tôi.

Tấm áp phích lớn của Mai tiên sinh đã độc chiếm vị trí quảng cáo quan trọng nhất ở cạnh cửa rạp hát, làm lu mờ những tấm áp phích khác.

Từ trong đống ngổn ngang kia, Hoài Chân nhìn thấy một vở kịch mới toanh, trên đó viết:tháng này biểu diễn “Vũ Trụ Phong”, mời được nữ đán Thùy Hồng đệ tử của tiên sinh Túy Bát tiên Ngô lăng Quang tiên sinh, kế thừa Đồng Quang Thập Tam Tuyệt.

Hoài Chân mơ hồ nhớ lại, vai nữ của tiên sinh Mai Lan Phương dường như cũng được kế nghiệp của Ngô lăng Quang, nếu Diệp Thùy Hồng cũng là học trò của Ngô Lăng Quang, vậy hai người này… nói tóm lại cũng có quan hệ sư huynh sư muội đồng môn sâu xa.

Hoài Chân cho rằng trong lúc vô thức mình đã phát hiện ra một bí mật chấn động.

Nhưng suy cho cùng cô cũng chỉ là người ngoài nghề. Bị đại danh của tiên sinh Mai Lan Phương làm cho rung động thì cũng chỉ kích thích một thoáng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nhưng tới khi sực tỉnh thì Diệp Thùy Hồng đã đi xa. Gió đêm trở lạnh, cô siết chặt quần áo, nhân lúc vẫn còn thấy người đi đường xa xa, Hoài Chân rảo bước nhanh chóng đi về nhà.

Đi hơn nửa con phố, đột nhiên Hoài Chân nhìn thấy một tiệm hải sản bán đồ tươi vẫn chưa đóng cửa.

Ngoài cửa tiệm treo tấm bảng:Cua nâu, một con ba xu.

Hoài Chân nhớ lại lúc sáng khi mình đưa quần áo, giá của cua nâu vẫn là tán xu một con. Cô sờ vào túi, trong túi có ba mươi cent tiêu vặt được A Phúc cho, cô khấp khởi mừng thầm, đi vào tiệm hải sản hỏi Trương thái mấy con cua còn lại.

Trương thái đặt bài xuống đi ra, “Còn dư lại hai con. Sáng sớm ra biển lựa ra hai con to nhất giữ lại cho tụi nhỏ trong nhà ăn, nhưng hôm nay cả nhà ra ngoài xem kịch rồi nên không ai động vào. Hai ngày không ăn thì sẽ hỏng mất, vì thế nên tối nay mới mở cửa đến tận giờ này. Mua hai con thì bán rẻ cho con năm xu.”

Ván cửa ở tiệm hải sản nhanh chóng khép lại, lần này ngay đến tiếng mạt chược cũng biến mất khỏi trên đường.

Hoài Chân xách sợi dây buộc hai con cua to bự chảng đang giương càng, vui vẻ tung tăng trên con đường lát đá, không chút chú ý đến chiếc xe đưa cô về phố người Hoa vẫn chưa rời đi.

Nhìn chung thì người da trắng luôn bất an trước sự hỗn loạn ở phố người Hoa như bên ngoài đồn đãi, cho nên anh vẫn luôn đi theo cô, nhìn cô gái kia xách cua ra khỏi tiệm hải sản, đi bộ trở về phố Grant Ave, chiếc xe vẫn chạy theo mãi trong chỗ tối.

Tận mắt trông thấy cô đẩy cửa tiệm giặt giũ ra, Ceasar mới nói với Thompson, “Đi thôi.” Nghĩ một hồi rồi lại bổ sung, “Hôm nay về

https://thuviensach.vn

Oakland.”

Tiệm giặt có giữ cửa, ánh đèn từ trong sân sau chiếu đến trước tiệm. Hoài Chân đẩy cửa ra, băng qua đại sảnh, trông thấy A Phúc đang phơi quần áo ở trong sân. Cô đặt cua qua một bên, đi đến phụ ông, phơi khoảng mười bộ đồ cuối cùng lên dây.

“Tiểu tử da trắng kia đưa con về hả?”

“Vâng ạ.” Hoài Chân đáp, “Vừa hay thấy ở đường Stockton có bán cua nâu, Vân Hà thích ăn món này, mua buổi tối hai con mà chỉ mất có năm xu nên con tiện thể mua về luôn ạ… Vân Hà đâu rồi ạ?”

A Phúc tức giận, “Không biết chạy đi đâu rồi, giờ này mà vẫn chưa về!”

Hoài Chân biết cô đến phố người Nhật, A Phúc lại ghét người Nhật Bản nên không dám tiếp lời. Chỉ trong chốc lát phơi quần áo, hai con cua đã từ bên mép bể nước bò ra ngoài sân. Trên bến tàu đã vang lên hồi chuông tám giờ rưỡi, Hoài Chân nhớ lúc này có chuyến xe cáp đêm cuối cùng, thế là lấy cớ đi tìm giá cắm nến bắt cua để nhân đó đi ra cửa tiệm.

Quả nhiên, năm phút sau, từ xa có chiếc bóng rón rén dựa vào tường đi vào.

Vừa thấy Hoài Chân thì lập tức ra dấu suỵt: “Em về sớm thế! Chị còn nói định chơi thêm một lúc, đợi em về thì sẽ về cùng em ——”

Hoài Chân nói: “Sao chị không báo sớm với em, chú Quý tức giận lắm rồi.”

“Sao vậy?” Vân Hà luống cuống.

https://thuviensach.vn

“Chú Quý đi tìm cua rồi, trong sân hơi tối nên chị đi nhẹ thôi, có lẽ chú ấy sẽ không thấy đâu. Đợi chị về phòng em sẽ tắt nến, nói chị khó chịu nên đã về từ sớm, ngủ trong phòng không nói cho ai, nhanh lên.”

Vân Hà đáp được, hai người một che một, rón rén từ dưới bóng cây đi xuyên qua sân.

A Phúc nghe thấy tiếng động “Con cua này đi nhanh thật, Hoài Chân, con tìm thấy giá cắm nến không?”

Hoài Chân che chở Vân Hà đi đến dưới cầu thang, thấy cô đi lên lầu rồi mới quay đầu cao giọng nói: “Con tìm thấy giá cắm nến rồi, nhưng không thấy bật lửa đâu.”

“Ở đây có lửa rồi, mau lại đây.”

Hoài Chân đáp vâng.

Xoạch một tiếng, trong sân bừng sáng.

Hai con cua ở trong góc tường hết chỗ trốn, A Phúc xách một con lên, buộc hai con cua to vào với nhau, cột vào dưới rồng nước bằng đồng, thả vào trong bể.

Làm xong xuôi, A Phúc rút một tẩu thuốc ra, đặt mông ngồi trên mép ao nước, “Chú sẽ chờ ở đây, hôm nay thể nào cũng phải đánh con bé một trận nên thân mới được, cho nó biết gia pháp là gì!”

Hoài Chân thấp giọng khuyên, “Có khi nào chị ấy về từ lâu rồi không? Để cháu đi lên xem sao…”

***

Nhà Muhlenberg có một trang trại rượu tại thành phố Oakland, ngoại ô San Francisco và tại Thung lũng Napa thuộc thành phố San Jose. Oakland

https://thuviensach.vn

nằm gần khu vực nội thành hơn nên dễ đóng cửa nhà tụ tập uống rượu, thế nên trang viên xây dựng ở đây cũng trở thành địa điểm đặt chân thường xuyên nhất của những người trẻ tuổi ở bờ Tây.

Bình thường tối thứ bảy các cô gái hay tổ chức tiệc trà. Nhưng vì sáng sớm ngày mai phải đến nhà thờ Glide làm lễ, nên từ buổi chiều Andre cũng đã đến, hòng đảm bảo Catherine cùng hai cô em gái của mình không đến nỗi say khướt mà quên lễ.

Hễ Daisy và Catherine gặp nhau là luôn nói xấu Ceasar, nhất là khi có người phong thanh tiết lộ, nói tuần trước Ceasar làm một chuyện khiến tất cả mọi người không tưởng tượng nổi.

“Mua một bức tranh ở buổi đấu giá với giá tám nghìn ba trăm đô, còn là tranh Trung Quốc!” Catherine vẫn thấy quá khó tin, “Từ lúc nào mà một người đàn ông bình thường lại thích ném nhiều tiền như vậy? Không chừng anh ấy đang theo đuổi người nào rồi.”

“Mình nghĩ không đâu… Ceasar đã hai mươi mốt rồi, nhưng vẫn chưa nghe ai nói anh ấy từng có bạn gái chính thức cả.” Daisy nói, “Ông nội Arthur quản anh ấy chặt như vậy, mọi mối quan hệ của anh ấy đều có ông điều khiển, chắc chắn chọn bạn gái sẽ càng nghiêm khắc hơn.”

“Nên anh ấy mới chạy đến bờ Tây còn gì,” Catherine đột nhiên sực nhớ điều gì đó, khẽ che miệng lại, “Chẳng lẽ anh ấy qua lại với con gái bờ Tây!”

“Đám con gái bờ Tây thô lỗ như vậy, với tính cách của Ceasar thì chắc chắn sẽ không thích.”

“Trước đây khi xây đập nước Nevada, không phải cha đỡ đầu của Ceasar đã dẫn anh ấy đến bờ Tây học một năm sao? Nói không chừng đã quen ai vào lúc đó rồi..”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy bên ngoài có tiếng động, Andre lập tức ngắt lời cuộc tám chuyện của các cô gái: “Dù có bạn gái hay không thì anh nghĩ nửa năm nữa, nhất định ông Arthur sẽ chọn cho cậu ấy một vị hôn thê thích hợp. Với cả, tự tiện bàn chuyện của anh cả khi cậu ấy không có ở đây, có phải không thích hợp không?”

Catherine bĩu môi, “Anh ấy không quan tâm đâu.”

Đang nói, cửa từ bên ngoài mở ra rồi nặng nề khép lại.

Mọi người trong phòng đồng loạt quay đầu sang, tiếng nói chuyện cũng im bặt.

Còn chưa kịp chào hỏi, người thanh niên kia đã từ hành lang dài đi xuyên qua phòng khách sinh hoạt, vừa đi vừa cởi áo rồi sải bước lên lầu, nhìn có vẻ không muốn nói chuyện với bất kỳ ai.

Các cô gái trố mắt nhìn nhau: “Sao anh ấy về đột ngột thế? Có khi nào vì nghe thấy chúng ta nói xấu anh ấy nên anh ấy không vui không?”

Andre nhìn theo anh đi lên lầu, nghe thấy tiếng đóng cửa, nghĩ ngợi một lúc, anh vẫn quyết định đi lên.

Andre đứng ngoài gõ cửa.

Bên trong uể oải đáp, “Vào đi.”

Cửa không khóa, Andre đẩy ra, trong căn phòng tối om om không thấy được ai.

Đi vào trong một chút, lúc này mới phát hiện người thanh niên cao bảy mươi ba inches vùi mình sâu trên ghế sô pha, như chỉ sót lại một đôi mắt là còn sống, đang mù mờ nhìn lên trần nhà.

https://thuviensach.vn

Andre xoay người khóa cửa lại, nửa thăm dò nửa trêu chọc, “Chuyện tình cảm không được thuận lợi?”

Một chiếc gối bay đến.

Andre giơ một tay bắt lấy, ngồi xuống chỗ trống trên ghế sô pha, “Hôm nay bà Clark có nói với Catherine là cuối tuần trước ở một công ty đấu giá đăng ký với tên là ‘đồ cổ Hồng Thị’, cậu đã chi tám nghìn ba trăm đô mua một bức tranh, các cô ấy cũng đang nói về chuyện này.”

“Ồ.”

“Vậy, cuối cùng giá tiền là?”

Một chiếc túi ba lô đập trúng đầu gối anh.

Andre mở ba lô ra, bên trong có một xấp đô la, giữ nguyên dáng vẻ như khi lấy ra từ trong tủ sắt của anh, không hề bị động vào.

Có điều anh không hứng thú với cái đó.

Anh mở túi giấy kia ra, “Dầu dứa không tệ.”

“Hôm nay có người hỏi tôi, rốt cuộc vì sao lại ghét người Hoa.”

“Một cô gái Trung Quốc?”

Ceasar phớt lờ anh ta, “Andre, từ khi nào thì tôi bắt đầu ghét bọn họ?”

Andre nghĩ ngợi rồi nói thật: “Lúc Catherine vào trung học, có một lần tham gia buổi biểu diễn ba lê của trường. Kết thúc buổi biểu diễn, có vài tên học sinh lớp trên ném tiền đến chân các cô ấy. Các cô gái vui vẻ lượm lên, nhưng sau khi về nhà thì bị trưởng bối Muhlenberg cấm cửa một tháng.”

https://thuviensach.vn

Ceasar nói tiếp: “Khi đó mọi người còn không biết vì sao, nhưng tôi thì biết. Vì từ sớm tôi đã theo cha đỡ đầu Herbert Hoover* đến bờ Tây lạc hậu, nên cũng biết phong tục thấp hèn này bắt nguồn từ đâu —— cái quan niệm đạo đức này đến từ rạp hát và nhà thổ của người Hoa. Bọn họ đều nói người Hoa đem bệnh phong, đậu mùa và bệnh giang mai đến, khiến cho vô số thanh thiếu niên da trắng bị lây bệnh.”

(*Theo dòng thời gian trong truyện, Herbert Hooverđang giữ chức tổng thống Hoa Kỳ lúc bấy giờ.)

“Ở đây có rất nhiều phụ nữ lấy lòng đàn ông để sống. Ở San Francisco, bọn họ cùng đám gái điếm, khách làng chơi và những tín đồ sùng đạo tạo thành một cộng đồng, chia nhau một con phố. Đám đàn ông không khác gì chó, ngửi cái mùi ung thư xã hội đến đây ăn chơi đàng điếm, ngay ở trên đường chính rộn ràng, ngay trước mặt các quý ông quý bà vừa từ nhà thờ về, từ khe cửa hoặc qua cửa sổ lá lách mà theo dõi vào trong.”

“Khi đó tôi chỉ mới mười bốn tuổi, có một ngày tôi đi ngang qua bọn họ ở trên đường chính, đám con gái cười đùa thô tục với nhau, sau đó nhìn chằm chằm mặt tôi mà đi vượt qua tôi. Đợi tôi đi vượt qua bọn họ, bọn họ lại nhìn tôi chăm chú một cách phóng đãng, cười nói không chút kiêng kỵ. Cảm giác này rất tệ, nhất là khi tôi không hiểu được bọn họ nói gì.”

“Rất nhiều người phụ nữ Trung Quốc không muốn lập gia đình đều tụ tập cùng với nhau, kết thành thứ quan hệ bẩn thỉu chặt chẽ, từ phía Nam Trung Quốc cho đến tận San Francisco, đâu cũng như đâu. Trên đường phố và trong các con hẻm họ sống, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt gặp giấy vụn, nước thải, phân và nước tiểu, còn có cả xác động vật khiến người ta buồn nôn. Nếu sự hiểu biết của anh chứng thực được từng từ trên tờ báo, nội dung của tờ báo sẽ cho anh biết: 99% trường hợp bị giang mai ở San Francisco đều liên quan đến gái người Hoa, hơn nữa còn đe dọa vô số thiếu niên da trắng vô tội… Bảo sao tôi có thể không ghét được đây?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Miếu Thiên Hậu (2)

Ceasar không biết lúc này mình tức giận và mơ màng vì điều gì, nhưng không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên khi bản thân đến Nevada, có một lần người ở bờ Tây trêu ghẹo "đám bờ Đông chết tiệt": mày nhìn bọn chúng lúc nào cũng lịch thiệp, nhưng trời mới biết chúng gần như ghét mọi thứ ngoài bản thân; bọn chúng sẽ cảm thấy tức giận vì bản thân mắc lỗi, nên chúng rất thích tức giận.

"Nếu đã chắc chắn như thế, vậy cậu còn khó hiểu cái gì?" Andre hỏi.

Khó hiểu cái gì sao?

Anh suy nghĩ, nói "Người Hoa này hỏi có phải tôi không ghét cô ấy không, hỏi với giọng của một người bạn."

Andre bật cười, "Cậu cảm thấy cô ấy không nên là bạn cậu, hay cậu phát hiện cậu không ghét cô ấy?"

"Tôi cảm thấy không đúng. Tôi chưa bao giờ thử nhìn thẳng vào họ cả… Luôn dấn thân vào các công việc thấp hèn, mãi mãi là nô bộc, lúc nói chuyện không muốn nhìn thẳng vào anh, giọng bao giờ cũng ti tiện, anh chỉ có thể nhìn thấy được đỉnh đầu bọn họ. Nhưng vì sao có người sẽ giống tôi, giống nữ sinh bình thường ở trường trung học tư lập, lúc nói chuyện cứ nhìn thẳng vào mắt anh, giọng đúng mực, biết nghĩ trước nghĩ sau có lô-gíc. Dù tiếng Anh không tốt lắm, nhưng tôi vẫn có cảm giác cô ấy không giống những người ở phố người Hoa. Nên khi chính mắt nhìn thấy cô ấy quay về xã khu lắm tiếng xấu kia sinh sống bình thường, tôi lại cảm thấy

https://thuviensach.vn

khó tin… Andre, anh cũng biết cô ấy đấy. Nếu anh tận mắt chứng kiến, nhất định anh cũng sẽ cảm thấy khó tin.”

“Không đưa về phố người Hoa thì còn có thể làm thế nào? Hay cậu dùng danh nghĩa gì đó để tài trợ cho cô ấy đến lúc học cấp ba, thậm chí là tốt nghiệp đại học cho tới khi lập gia đình?” Andre cúi đầu trầm tư, rồi lại hỏi, “Bức tranh bán tám nghìn đô la đâu, có thể cho tôi xem không?”

“Trong áo khoác, có thể gọi Walter dẫn anh đi,” Ceasar khó khăn rút người dậy từ ghế sô pha lõm sâu, nhỏm dậy gọi: “Walter ——”

Người hầu Latin nhanh chóng đưa áo khoác lên lầu cho Ceasar, Ceasar lấy tờ giấy trong túi áo ra đưa cho Andre.

“Cậu đem theo bên người cơ à.” Andre nhướn mày đùa.

“Vì sao không? Tám nghìn đô đấy, tôi chỉ hận không thể bỏ vào tủ kính trưng bày.”

Andre cười, “Hối hận hả?”

Ceasar nghĩ ngợi rồi nói chắc nịch, “Tạm thời thì chưa”

Andre cúi đầu giám định, “Rất… có phong tình nơi nước ngoài.”

“Anh có nhận ra đây là ai không?”

“Ở San Francisco, người gốc Á mà tôi lẫn cậu đều biết không nhiều lắm.” Anh đưa ra xa nhìn, đánh giá nói, “Trông hơi giống… Nhưng rất nhiều cô gái Trung Quốc đều trông như vậy, có một chút xíu, mặt mũi mơ hồ, thanh tú nhạt nhòa.”

Ceasar nói, “Phê bình tướng mạo con gái có phải không được đàn ông lắm không?”

https://thuviensach.vn

Andre ảo não vì mình lỡ lời, tự giễu nói: “Gần đây trong thành phố San Francisco có cuộc thi Miss Chinatown, chính quyền thành phố mời tôi đến làm giám khảo, gần đây vẫn đang tập luyện phê bình tướng mạo nên…”

“Lúc nào?”

“Thứ bảy, dịp năm mới của Trung Quốc, tuần thứ hai của ngày lễ tình nhân,” Andre ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm, “Những cô gái dự thi đều là sinh viên rất sành sỏi tiếng Anh.”

“Ồ.”

Andre cười, “Thứ hai tôi sẽ đến phố người Hoa một chuyến.”

“Ừ.” Ceasar thấy anh chưa kể xong thì lại hỏi, “Đi làm gì?”

Andre lắc lư bức tranh, “Đi thăm cô bạn trên con tàu Santa Maria này, đi cùng không?”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Sở Cảnh sát Liên bang sẽ nhân cơ hội tiến hành một cuộc điều tra dân số ở phố người Hoa hôm đó.”

“Tôi đang nói buổi tối, khoảng tám giờ.”

Ceasar đành nói thẳng: “Lấy thân phận một người bạn, hoặc thân phận gì đó… tôi không biết phải đối mặt với cô ấy thế nào.”

“Hay là tình nhân?”

“…”

https://thuviensach.vn

Andre đổ người tới trước, trả bức tranh lại cho anh: “Cậu bảo cô ấy giải thích quan hệ giữa hai người với người thân ở phố người Hoa thế nào?”

Ceasar thờ ơ đáp, “Người yêu.”

Andre cười, “Cậu với cánh đàn ông bậc cha ông nhà chúng ta, ai ít tình nhân hơn? Bố tôi cũng không chỉ có một người tình ở Việt Nam và Canada, theo tôi được biết thì ông Arthur cũng không chỉ có ba người. Dù tin đồn có lan đến bờ Đông thì cũng không ai chỉ trích cậu đâu.”

Ceasar chỉ tay vào mình, “Đúng, ai ai cũng có người tình, cho nên bên ngoài có lời đồn phái nam di dân châu Âu đời thứ nhất ở bờ Đông mưu đồ gây rối với người Anh-điêng, nên một nửa hậu bối của bọn họ đều có tóc đen mắt đen. Về sau vì sự nghiệp gia tộc vĩ đại của người da trắng, mà sau khi rời khỏi nơi ở, bọn họ lại ôm phu nhân da trắng cao quý giống mình, dễ dàng ném những cô gái ấy ra sau đầu —— thể diện thật đấy.”

“Giống cha cậu và cha tôi thôi.” Andre biết anh cũng không thích loại giải thích đó, cười nói, “Trong thế hệ này, hồi nhỏ chỉ có cậu và tôi là cùng cưỡi ngựa đá bóng với nhau, hai chúng ta không có mẹ, cũng không gần gũi với người ngoài, vì từ nhỏ chỉ có bậc cha chú dạy dỗ, mãi về sau mới hiểu được phần tốt đẹp trong nhân tính. ‘Thế giới quá nguy hiểm, nên trẻ nhỏ cần hai người cha’, tôi không được nuông chiều như cậu, cũng không có người cha đỡ đầu nổi tiếng như cậu. Sau khi cậu đến Nevada, tôi cô độc trong một thời gian rất dài, cho đến có một lần, tình cờ đến phố người Hoa… phố người Hoa ở New York không nổi tiếng như San Francisco, giống đường Nathan ở Cửu Long Hương Cảng làm người ta hoa mắt, nhưng tôi lại thích nơi đó. Ceasar, sau này cậu sẽ hiểu…”

“Andre.” Ceasar kịp thời ngắt lời anh, híp mắt nhìn anh bạn cũ, “Tôi còn nhớ vào một năm trước khi lên trung học, trong trường có vài nam sinh

https://thuviensach.vn

thường xuyên đến phố người Hoa ở New York, có lúc còn về nhà từ rất khuê, thậm chí qua đêm không về nhà."

"Tôi chỉ muốn nói với cậu là, dù người của đảng Cộng hòa kiên quyết với lập trường bài trừ người Hoa đến đâu, nhưng bọn họ chưa bao giờ cắt đứt liên lạc với người Hoa. Giống như, dù nghe nói cậu dùng chi phiếu ở phố người Hoa San Francisco, nhà Muhlenberg cũng không vì đấy mà khiển trách cậu. Nên cậu đừng vì thế mà khó chịu làm gì. Cậu cứ suy nghĩ lại đi, nếu thứ hai không đi thì một tuần sau lễ tình nhân cũng có thể đi cùng tôi." Andre mỉm cười trả lại tranh cho anh rồi đứng dậy, trước khi ra ngoài còn hỏi, "Sáng mai đi lễ cùng không?"

"Cùng vào nội thành với ba cô gái hai mươi tuổi chỉ cần ở chung với nhau là nói không ngừng nghỉ?" Ceasar nghĩ thôi đã thấy nhức đầu, nói chắc nịch, "Không được, bữa ăn sáng mai cũng đừng tính phần của tôi."

***

Đêm đó Vân Hà ngủ rất ngon giấc, nhưng vẫn không chạy thoát buổi "thuyết giảng" sáng ngày hôm sau.

Ban đầu, A Phúc chỉ quanh quẩn "lần sau còn dám về nhà sau tám giờ thì sẽ lập tức đưa con về Khai Bình xem mặt" mà đe dọa Vân Hà một phen, Vân Hà im lặng lắng nghe, La Văn thì lại bệnh vực một câu: "Đứa con gái lớn nhà họ Hoàng chuyển đến Oakland đó, lúc học đại học có qua lại với một sinh viên cùng trường, nghe nói chưa tốt nghiệp đã kết hôn. Ông để con bé về xem mắt, thứ nhất sẽ trễ một năm học tập, thứ hai đến lúc đó về còn phải mất một năm nhập tịch lại. Hai năm quý giá của con gái đã bị ông phá rồi."

Kết quả là vừa quá ban trưa, Hoài Chân và Vân Hà đưa quần áo về thì mẹ của Hoàng Văn Sênh từ Oakland chạy đến, lấy cái danh "ôn lại chuyện

https://thuviensach.vn

cũ với hàng xóm", nhưng chưa nói được mấy câu đã bắt đầu chuyển hướng, không ngừng khoe khoang về sự thành công của mình với bà Quý.

Mới đầu là nói về quán cà phê và nhà trọ ở Oakland nhà mình: "Năm đó toàn bộ mặt tiền cửa hàng, cả nhà trọ mua một lần cũng hết tàm nghìn đồng, tổng cộng là một trăm tám mươi mét vuông. Hồi đó người ít, rẻ, bây giờ cộng đồng lớn, người cũng đông, nghe nói cửa tiệm chật chội bên cạnh cho thuê một tháng cũng phải một trăm năm mươi đồng… Ôi chao năm xưa gặp hỏa hoạn, hai nhà chúng ta cùng sang đó tị nạn mà, hay là cuối năm bà chuyển sang đó đi, đến ngân hàng vay ít tiền cũng được, mua lại căn nhà kia ở Oakland. Hàng xóm láng giềng cũng là người da trắng, còn không cần phải đóng phí hội quán, lời nói ra cũng được mọi người coi trọng."

Sau đó còn nhắc đến con gái lớn nhà mình: "Cái người kia, ai ôi, không phải còn một năm nữa sẽ tốt nghiệp sao? Nói là tốt nghiệp rồi sẽ đến Anh học tiếp, rồi kết hôn ở đó… Để không học phí đại học thì uổng, cũng may con bé học giỏi, không chịu thua kém ai, bạn trai nó cũng tốt, cứ nhất quyết muốn trang trải sinh hoạt phí với nửa học phí cho nó. Không phải chúng tôi không trả nổi, chỉ có điều là nếu muốn kết hôn thì cũng coi như là nửa người nhà rồi, hơn nữa sau này Văn Sênh học đại học cũng nhẹ nhàng hơn."

Trong mấy tiếng "ê a" khó tự kiềm chế kia, La Văn co giật mặt mũi, nịnh nọt: "Văn Tâm giỏi quá."

"Giỏi, giỏi chỗ nào đâu, chẳng qua được cái đẹp mã. Còn không phải sao, con bé vẫn đang đi học ở Columbia, điện thoại của đại sứ quán cũng gọi đến trường, mời Tết này con bé về tham dự cuộc thi Miss Chinatown ở tòa thị chính… Đã lâu rồi không gặp, đây là Vân Hà hả? Nghe Văn Sênh nói Vân Hà học giỏi, cũng cao lên nhiều rồi đấy!"

https://thuviensach.vn

Hoài Chân làm nền cho Vân Hà “cao lên nhiều rồi” ló đầu ra sau lưng, mỉm cười phải phép nghe bà cô này khoe khoang cảm giác thành tựu của mình.

La Văn nói, “Cũng chỉ có thế là tốt, nếu không đã sớm lập gia đình rồi.”

La Văn đang định nói thêm thì Vân Hà đã kéo lấy Hoài Chân, hai người chuẩn bị thoát khỏi chiến trường của hai người phụ nữ trung niên đi so đo con gái với nhau.

Chân sau còn chưa kịp bước ra thì bà cô họ Hoàng cười ê a kia lại cao giọng nói: “Đứa con gái nhỏ này là?”

La Văn lập tức nói, “Nhỏ này là con bé hai ở quê Thanh Viễn, ông nhà đón đến nuôi.”

Hoài Chân đứng yên, cười với bà cô kia.

Bà cô kia tán dương, không biết có phải trái lương tâm mà khen không: “Trông cũng khá đấy, mới nhỏ mà đã có tướng tá rồi đấy.”

La Văn nhăn đấy nói: “Thanh niên da trắng nổi tiếng từ Hương Cảng về, chỉ thích dáng vẻ đấy của con bé, theo đuổi một đường từ trên tàu đến phố người Hoa.”

Bà cô kia lại nhìn Hoài Chân một lượt từ trên xuống dưới, trái lại có ý nhìn với đôi mắt khác, “Người da trắng từ bờ Đông đến toàn là kẻ không nể mặt ai. Thật lòng nói khó nghe, nhưng sống chung nhớ cẩn thận.”

La Văn hời hợt đáp: “Ai biết gì nó, cứ theo đuổi mãi không dứt, thỉnh thoảng lại mời cảnh sát liên bang đến cửa tặng hoa, hàng xóm láng giềng đều biết cả, nhưng con bé vẫn chưa đồng ý, nhà dạy dỗ nghiêm.”

https://thuviensach.vn

Lần này tới lượt Hoài Chân co rúm người.

La Văn dễ dàng đánh bóng về lại, giơ tay lên đuổi hai cô đi lên lầu.

Vân Hà thở dài, “Mẹ chị là vậy đấy, bao giờ cũng hư vinh.”

Bà cô họ Hoàng ngồi nói chuyện đến bảy giờ tối mới đi, La Văn giữ bà ta lại ăn cơm nhưng bà ta không ở lại. Có thể tưởng tượng ra, cuộc chiến hội phụ nữ lần này, La Văn đã toàn thắng.

Ngày hôm sau Hoài Chân phải dậy sớm để đến hai trường học làm khảo sát nhập học, ăn sáng xong liền lên lầu, định tạm thời ôn lại ngữ văn. Nói chung hôm nay Hoài Chân đã thành vũ khí để La Văn chống lại sự bôi nhọ bên ngoài, nên từ bữa tối sắc mặt bà rất tốt. Lúc cô đang đọc sách còn cố ý pha sữa đậu nành cho cô và đem khô vịt đến, bảo là “nhai tốt cho trí nhớ”.

Tuy cô không biết rốt cuộc mình nhớ được bao nhiêu, nhưng khô vịt ngâm ngon thật.

Trước khi ngủ, Vân Hà lấy cớ đến kiểm tra cô mà nói chuyện.

Hai người mặc đồ ngủ ngồi trước cửa sổ, Vân Hà không khỏi khổ não, “Mặc dù lúc trước người Nhật Bản có đến trường công lập Viễn Đông với bọn chị, nhưng các chính phủ khác sẵn sàng đấu tranh cho những người khác có cơ hội bình đẳng, để trẻ em Nhật Bản có thể vào học trường công lập với người da trắng ngay từ nhỏ. Nếu không phải lên cấp ba, thì chị cũng không biết từ nhỏ chúng ta và người Hàn Quốc và người Philippines đã bị cô lập tách biệt chuyện học hành với người da trắng như vậy.”

Hoài Chân an ủi, “Sau này tất sẽ có người phát hiện, là bọn họ đã làm sai.”

https://thuviensach.vn

“Hoài Chân à, cũng may mà em tìm được người cứu em trốn ra. Tuần trước, trường trung học công lập Viễn Đông cũng đưa đến một cô gái, cũng bị lừa đến đây, cô ấy gọi điện đến Tổ chức Cứu trợ trẻ em hòng tìm kiếm sự giúp đỡ, các nữ tu của tổ chức cứu được cô ấy rồi, định đưa cô ấy đi học. Cô ấy mới mười sáu tuổi, không biết nói tiếng Anh, không thể lên cấp ba được, nhưng trường giáo hội của người da trắng không thể chứa chấp cô ấy. Các tu nữ bèn đưa cô ấy đến trường công lập Viễn Đông, đám trẻ trong trường toàn ức hiếp cô ấy, ném đá đánh chửi, phụ huynh trong nhà nghe nói cô ấy được Tổ chức Cứu trợ đưa đến thì lập tức gọi điện lên trường tố cáo, nói ‘vì sao có thể để một con điếm học cùng phòng với con bọn họ được? Có khác gì làm lỡ dở chuyện học hành.’ Chị với Văn Sênh và Hayakawa từng đến Tổ chức Cứu trợ thăm cô ấy, cô ấy quấn khăn trải giường màu trắng, ở khóe mắt và trên tay đều có vết thương, không biết là bị ai đánh, mắt nhìn tụi chị rất thờ ơ, không biết rốt cuộc là ai đã làm sai nữa,” Vân Hà nhẹ nhàng ôm tay cô, nước mắt rơi xuống giường, “Hoài Chân, thật sự rất may khi em tìm được người cứu mình ra, sau đó còn đến nhà tụi chị. Nhất định em phải học hành chăm chỉ, thi đậu trường cấp ba, sau này còn vào đại học nữa. Chúng ta sẽ không để người khác bắt nạt mình.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Miếu Thiên Hậu (3)

Hai con cua cô mua với giá rẻ vào tối thứ Bảy đã không còn nhiều gạch, sáng thứ hai Hoài Chân bèn lấy làm nước súp bánh bao. Sáng ngày đầu tiên làm bài kiểm tra khảo sát ở trường Hiệp Hòa, bảy giờ ba mươi phút, khi Hoài Chân ăn xong bánh bao đi ra đầu phố Clay thì Vân Hà mới rời giường, vừa thấy cô liền lớn tiếng chúc: "Ăn bánh bao, em phải thi đậu lớp 9 thì mới được về gặp chị nhé!"

Cùng kiểm tra với cô còn có bốn mươi đứa trẻ mười một mười hai tuổi, còn có cả một người năm xưa về nước đi học, sau đó về lại Mỹ xếp lớp. Tổng cộng có mười hai đề thi, cấp độ khó sẽ tăng dần theo thứ tự.

Bốn đề trước chủ yếu thi về quan hệ phức tạp trong gia tộc Trung Quốc, điền vài từ vựng quen thuộc, ví dụ như"Anh trai của cha là: (bác)? Em trai của cha là: (chú)? Con của chú bác là (anh em họ nội)? Con của bác gái, cậu, dì là (anh em họ ngoại)?";

Bốn đề tiếp theo là viết chính tả những đoạn văn ngắn về truyền thống đạo đức tốt Trung Hoa, ví dụ như "nếu bạn đối xử tốt với người ta thì người ta sẽ đối xử tốt lại với bạn. Nếu bạn không đối tốt với người ta thì người ta cũng không tốt với bạn", vân vân;

Bốn đề cuối cùng có liên quan đến lòng yêu nước, hai đề trước viết ngắn gọn về "nước vì dân mà lập, nước vì dân mà còn", và câu cuối cùng là viết một bài văn với đề bài "tầm quan trọng của đất nước".

Tất cả các đề bài đều được viết bằng chữ Trung Quốc, suốt một tuần qua Hoài Chân không ngừng luyện tập viết chữ phồn thể, cuối cùng cũng

https://thuviensach.vn

đã có tác dụng. Đồng thời cũng không khỏi cám ơn thời gian thi ở trường Hiệp Hòa là vào sáng sớm, nếu không đến buổi chiều thì có khi quên luôn một nửa mớ chữ cô cô nhét vào đầu tối qua mất.

Bắt đầu từ lúc lên cấp ba, phần lớn những bài kiểm tra yêu cầu học thuộc thì phải đến đêm trước khi học cô mới chịu "nước đến chân mới nhảy", nhưng hiệu quả lại khá nổi bật, những bài thi lớn nhỏ chưa bao giờ thấp hơn 85 điểm, dù nội dung có nhiều hoặc ít hay là ngôn ngữ gì. Cô nhớ cuối học kỳ một trong năm đầu tiên mới đến Đức, vô tình chọn một lớp không ra gì, suốt một học kỳ đều mời trợ giảng tới chơi với bạn học, trước khi thi cuối kỳ thì ném cho mỗi người một xấp đề cương, tổng cộng có bảy trăm đề được in bằng cỡ chữ 10 chi chít trên giấy A4, cuối cùng in xong cũng gần năm trăm trang. Hoài Chân mất một ngày để lọc ra các từ khóa, mất bảy tiếng buổi đêm ghi nhớ trọng điểm, lúc vừa nộp bài thì lập tức quên sạch, cuối cùng được 1.7 (khoảng 9 điểm). Nếu nói cô có có gì xuất sắc mà số lượng không nhiều, thì có lẽ cũng chỉ có được trí nhớ tuyệt vời này.

Hoài Chân làm bài xong, kiểm tra lại một lượt, nếu như từ câu một đến câu tám đúng trên 90%, bốn câu còn lại không quá be bét thì dù vào học cấp ba cũng không có vấn đề lớn. Khi cô làm bài kiểm tra, cô cũng có thoáng suy nghĩ: Là một học sinh chuyển trường có chút thông minh, dù sau này không theo kịp các bạn cùng lớp luôn cặm cụi miệt mài học bài, thì chí ít cũng không cần phải đến trường cùng đám trẻ mười hai mười ba tuổi.

Ra khỏi trường Hiệp Hòa, Hoài Chân thở phào một hơi. Về chương trình học ở trường công lập Viễn Đông chiều nay thì cô không lo lắng lắm: so với việc dùng chữ phồn thể viết về Xích Bích phú, thì cô muốn dịch bài thơ Ly Tao* bằng tiếng Anh hơn.

(*Ly tao là tác phẩm tiêu biểu của Khuất Nguyên, là bài thơ lãng mạn-trữ tình-tự thuật đầu tiên và lớn nhất trong lịch sử văn học Trung Quốc. Ly

https://thuviensach.vn

tao nổi tiếng đến mức người Trung Quốc về sau coi đó là đại biểu của thơ ca.)

Trường công lập Viễn Đông do giáo hội Cơ đốc thành lập ở phố người Hoa, cũng như cái tên, trường cũng cách ly học sinh vùng Viễn Đông với học sinh da trắng. Là người da vàng thế hệ hai ở San Francisco, con em thương nhân Nhật Bản cũng bị cô lập ở đây; cả người Trung Quốc lẫn hậu duệ người Nhật đều là chủng tộc cô lập đưa ra yêu sách với chính quyền tiểu bang California.

Nhưng vì Nhật Bản là đồng minh chống Nga của Mỹ, nên thủ tướng Ito Hirobumi và tổng thống Roosevelt không muốn quan hệ giữa Mỹ – Nhật trở nên căng thẳng, thế là ông cũng tham gia vào vấn đề di dân Nhật Bản, sau khi ký kết "Hiệp Ước của Người Quân Tử" giữa Mỹ và Nhật, thì học sinh Nhật Bản có thể vào trường trung học cơ sở công lập trắng của California, trong khi học sinh Trung Quốc và học sinh Hàn Quốc, Mông Cổ và Philippines chỉ có thể tiếp tục học ở trường Viễn Đông.

Có nhiều học sinh trong bài kiểm tra đầu vào này hơn ở trường Hiệp Hòa. Mười hai mười ba học sinh da vàng, từ 12 đến 16 tuổi, nội dung bài thi đều là tiếng Anh. Bài viết bao gồm bốn bài, bao gồm nghe, đọc và viết tiếng Anh, viết văn cũng như lịch sử địa lý, thời gian thi là ba tiếng đồng hồ.

Hoài Chân làm xong bài thi trong vòng hai tiếng, lại từ bài kiểm tra ở dây mà suy ra chế độ phân cấp ở trường trung học Viễn Đông. Từ điểm số trong hai bài thi sáng và chiều, cô nhẩm tính, vào trường Hiệp Hòa hẳn là cấp ba (trên tổng sáu cấp), còn trường công lập Viễn Đông chắc ít nhất có thể ở cấp ba (cao nhất là cấp bốn).

Nửa tiếng sau, giám thị da trắng Maria thấy cô mãi không động bút thì lấy bài làm của cô đi, nói cho cô biết một tuần sau sẽ có kết quả chấm điểm gửi về nhà. Hoài Chân bước ra phòng thi, chúng học sinh ở trường công lập

https://thuviensach.vn

cũng vừa tan tiết, một đám người đang xúm lại bảng thông báo ở sân thể thao xem thông báo mới nhất được dán lên. Hoài Chân đứng bên ngoài đợi một lúc, sau khi mọi người tản đi thì bị một đám người từ phía sau chen lên trước, lúc này mới thấy rõ thông báo màu vàng xám được viết bằng tiếng Anh:

"Mời học sinh khóa trên tại trường trung học công lập Viễn Đông đăng ký tham gia làm nhân viên hướng dẫn tại cuộc thi "Miss Chinatown" tổ chức vào ngày 22 tháng 2, tổng cộng mười người, ưu tiên phụ nữ, trợ cấp mỗi ngày là 12 đô la Mỹ. Liên hệ số điện thoại, 412-1039-293."

——Chính quyền tiểu bang California, "Hội phụ nữ phương Tây" và Bệnh viện Trung Hoa.

Hoài Chân vừa đọc thông báo xong thì lại bị các học sinh đẩy ra ngoài.

Trong tiếng cười đùa, Hoài Chân cùng học sinh tan học ra khỏi phố Clay. Cách đó không xa, mấy cảnh sát liên bang cao lớn mặc cảnh phục màu xanh đậm cầm một cuốn sổ trong tay, đang hỏi ủy ban giáo dục nhà trường điều gì đấy.

"Bọn họ đang điều tra dân số," Một học sinh người Hoa dùng tiếng Anh nói với bạn học người Mông Cổ của mình, "Hôm nay họ có đến nhà mình, nghe nói bọn họ biết hội trưởng hội quán Nhân Hòa không có mặt nên nhân cơ hội điều tra dân số ở phố người Hoa."

Ra khỏi phố Clay, mỗi học sinh đều đi về phố nhà mình, các thiếu niên ồn ào đến phố Grant Ave dần thưa đi.

Đi trên đường gặp ít nhất cũng không dưới mười cảnh sát liên bang, ai cũng cầm sổ gõ cửa từng nhà hỏi. Nếu như nhà không có ai thì sẽ dán giấy lên cửa, mời chủ nhà ngày hôm sau đến đồn cảnh sát liên bang.

https://thuviensach.vn

Ở tiệm tạp hóa đối diện cửa hàng giặt giũ cũng có sáu bảy cảnh sát, đối với đối tượng trọng điểm này thì dĩ nhiên phải có sự chăm sóc đặc biệt, Hoài Chân cũng không bất ngờ chút nào.

Đi đến cửa nhà, cô vẫn không nhịn được dừng bước, nhìn thêm mấy lần.

Không có Ceasar.

Anh rất quen với bọn họ, đều là nghị sĩ đảng Cộng hòa đến California, nhưng không biết rốt cuộc anh phụ trách làm gì.

Cũng không biết anh mặc đồng phục của cảnh sát liên bang thì sẽ ra sao… Có vẻ là rất ngớ ngẩn.

Vừa đi vừa nhìn như thế, chân trước còn chưa vào cửa tiệm giặt giũ A Phúc thì đã nghe thấy Thiên Tước đẩy xe rỗng ở sau trêu cô: “Nhìn ai mà chăm chú thế hả? Không sợ ngã sao.”

Hoài Chân quay đầu lại, không để ý đến lời trêu ghẹo của anh ta, chỉ hỏi, “Hôm nay có ai đến cửa điều tra không?”

Thiên Tước đẩy xe vào cửa tiệm, nói, “Không có, chỉ đến ghi lại tuổi tác nghề nghiệp của hộ gia đình thôi.”

Hoài Chân gật đầu rồi đặt cặp sách xuống, ra bên ngoài nhìn hai lần: những người giúp việc nữ đang mở cửa ra, mời cảnh sát đi vào.

“Nhớ cậu tình nhân nhỏ của em hả?” Thiên Tước đến gần hỏi, “Hôm nay cậu ta không cố ý nhờ người đến cửa chuyển lời nữa…”

Hoài Chân ngẫm nghĩ, như vận lần sau tiệm tạp hóa có thêm người thì chắc cảnh sát liên bang có thể phát hiện đầu tiên. Dù không có cách giải

https://thuviensach.vn

quyết ngay từ đầu, thì chí ít cũng coi như có bằng chứng xử phạt buôn người.

Đang mải mê suy nghĩ thì cô nghe thấy Thiên Tước nói thêm một câu: "Có điều hình như cậu ta có tự mình đến, lúc đến chỉ có một mình anh, hỏi anh gì đó anh cũng chịu, đành chỉ vào tiệm thuốc đối diện, nói em sau khi tan lớp hắn sẽ đến đó, thế là cậu ta đi ngay… Có phải là người tóc vàng mắt xanh kia không?"

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Miếu Thiên Hậu (4)

Vừa bước vào cửa phòng khám Huệ thị, cô liền trông thấy một người da trắng tóc vàng cao lớn, mặc áo khoác ka-ki ngồi trong phòng khám, già Huệ cầm một toa thuốc trong tay, chậm rãi đứng dậy, đang định đi hốt thuốc.

Hoài Chân bước lên nhận lấy toa thuốc của già Huệ, "Cứ để cho cháu."

Già Huệ không từ chối, nới lỏng tay ra để cô cầm lấy.

Người da trắng nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, Hoài Chân đi ngang qua anh, gật đầu mỉm cười.

Andre chuyển tầm mắt từ cô đến tủ thuốc cao đến trần nhà, dừng một lúc, hỏi thăm sức khỏe bằng tiếng Anh: "Gần đây có khỏe không?"

Cô cười nói, "Em vừa mới thi về, qua ngày Tết Trung Quốc là có thể đi học rồi." Cô đưa mắt tìm sơn tra ở trên cao, một cước đạp lên ghế, lại hỏi: "Gần đây khẩu vị không tốt hả?"

"Là em gái Daisy của anh. Từ khi bắt đầu say sóng trên Santa Maria, đến San Francisco tới hôm nay, không ăn được gì." Andre giải thích, lại hỏi, "Em biết mấy thứ này à?"

Hoài Chân lấy Sơn Tra và Thần Khúc đặt lên chiếc cân đồng nhỏ, mỗi lượng chín gam, cô xoay lưng về phía anh nói, "Người Trung đều biết mấy thứ này chút chút."

https://thuviensach.vn

Già Huệ dùng tiếng Anh kiểu Trung giải thích: “Mỗi ngày uống một cốc trước khi ăn, nếu sau một tuần vẫn không thấy khá hơn thì dẫn con bé đến.” Rồi ông quay lại nhìn Hoài Chân dè dặt đặt đặt bảy phần thuốc theo cân vào giấy dầu, tầm mắt cứ qua lại giữa Hoài Chân và Andre: “Cậu là bạn trai con bé?”

Andre cười nói, “Không phải.”

Già Huệ ồ lên, “Thế thì không có giá người thân. Tổng cộng hai đô la, trả theo giá gốc.”

Andre đang định rút tiền ra thì Hoài Chân lập tức nói, “Huệ đại phu à, cứ tính vào chỗ cháu đi, cháu sẽ trả cho anh ấy.”

“Không tình không cảm, sao con có thể trả thay được? Một tháng tổng cộng ở chỗ ta lấy được hai mươi lăm đồng, cứ mười người như thế thì một tháng làm việc không công mất.” Già Huệ hừ lạnh, “Hai đồng.”

Hoài Chân vội vã từ sau tủ thuốc ngăn Andre trả tiền, lại rút ra hai đồng từ trong túi tiền lẻ của mình, nói với Andre, “Coi như em cám ơn anh.”

Andre cũng không từ chối, để mặc cô tính tiền.

Già Huệ cho một đồng vào trong ngăn kéo, thở dài, “Có ai lại làm khó dễ tiền đâu?”

Andre nhận gói thuốc, hỏi, “Em đi làm ở đây à?”

Hoài Chân gật đầu.

“Anh có thể hỏi một câu không, kiếm tiền để làm gì?”

Hoài Chân nói, “Em có một khoản nợ ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Tám nghìn ba trăm đô la?”

Hoài Chân chỉ biết cười gượng.

Andre nói tiếp, “Thật ra em có thể không cần phải trả lại cậu ta.”

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn anh, “Với lý do gì?”

“Thì là thân phận bạn gái cậu ta.”

“Nhìn càng giống tình nhân hơn?”

Andre cúi đầu nhìn cô, nghĩ ngợi, “Trả được khoản nợ hay đổi một cơ hội trở thành bạn gái thật sự của cậu ấy? Đối với cậu ấy thì hai vế này không khác nhau lắm.”

Hoài Chân không hiểu song vẫn mỉm cười: “Em cho rằng trả nợ là chuyện đương nhiên, em không muốn trở thành nhân tình của bất cứ ai cả, em cũng có quyền lựa chọn yêu ai, em chưa bao giờ cho rằng bản thân sẽ vì nguyên nhân gì mà thua kém người ta một bậc.”

“Em hiểu lầm rồi.” Andre vội bày tỏ ân hận vì mình lỡ lời, “Anh không có ý gì khác, chỉ muốn nói với em là tám nghìn ba trăm đô la không phải là con số quá lớn với cậu ấy, nhưng với một cô gái chưa tốt nghiệp như em, thì muốn kiếm được khoản tiền ấy sẽ khá…”

“Em biết.”

“ —— Em nghe anh nói hết đã. Không phải vì say sóng hay nguyên nhân gì khác mà Daisy ghét ăn, mà là bởi vì, từ khi xuống tàu cho đến nay, con bé không chỉ một lần nghe người ta hỏi vấn đề như ‘rốt cuộc con gái tám mươi lăm pound nhẹ thế nào’. Vì chuyện này mà con bé định tuyệt thực: bắt đầu từ một trăm hai mươi pound.”

Nhất thời Hoài Chân không phản ứng kịp.

https://thuviensach.vn

“Nói những chuyện này là muốn cho em biết, chuyện Ceasar rất được các cô gái thích có lẽ chỉ có chính cậu ta không biết mà thôi.” Andre đùa nói, “Trưởng bối trong nhà dạy dỗ cậu ấy vô cùng nghiêm khắc, lần đầu tiên nghe nói cậu ấy có bạn gái, dù là bạn thôi mà cũng đã hớn hở ra mặt thay cậu ấy rồi… Dù em muốn kiếm tiền hay không, anh đều tôn trọng sự lựa chọn của em. Nhưng nếu em muốn chọn bạn trai thì xin hãy cân nhắc đến cậu ta.”

Hoài Chân mơ màng: “Anh đến đây là vì chuyện này hả?”

“Không hẳn thế. Tây y không chữa khỏi cho Daisy nên muốn đến tìm người quen tìm một Trung y đáng tin, nhân tiện tới hỏi thăm em. Nhân tiện, Ceasar đã lấy hết tiền mặt ở chỗ anh rồi, lúc về hình như lại còn nhiều hơn.” Andre lấy ra ba trăm đô từ trong ví, “Sơ suất nên quên hả? Bây giờ có lẽ em rất cần số tiền này.”

Hoài Chân nhận lấy, “Cám ơn anh.”

“Tiếng Anh của em tốt hơn anh tưởng tượng nhiều.”

Hoài Chân cười, “Nhưng phát âm không được chuẩn lắm.”

“Đã giỏi hơn rất nhiều người Hoa mà anh biết rồi. Nếu em rất cần tiền, thì cuộc thi Miss Chinatown tổ chức vào cuối tuần sau lễ tình nhân cần vài nhân viên phục vụ, một số thương nhân và quan chức từ các tiểu bang khác sẽ đến ở khách sạn Trung Hoa, cũng cần phục vụ giỏi tiếng Anh. Sẽ trả trước cho em mười hai đô vào thứ bảy, bắt đầu từ thứ sáu tuần tiếp theo cho đến sáng thứ bảy, mức lương là mười đô la, nếu em muốn công việc này…”

Hoài Chân không xác định, “Có lẽ em phải đợi…”

Già Huệ không chút khách khí nói chen vào, “Một tuần sau tết âm lịch, phòng khám không mở cửa.”

https://thuviensach.vn

Andre mỉm cười nhìn giờ, quyết định đứng dậy rời đi, trước khi đi còn nói với cô, “Vậy định thế nào đây? Sáng sớm thứ sáu hắn sẽ có người dẫn em đến khách sạn.”

Hoài Chân cám ơn Andre lần nữa, đứng dậy tiễn anh đến phố Clay đi xe cáp về.

Quay về phòng khám, vẫn chẳng một ai đến, già Huệ rảnh rang ngâm nga khúc ca, vừa ngâm vừa viết toa thuốc.

Hoài Chân kéo ghế đến ngồi cạnh ông, hỏi, “Nếu không mở cửa, lỡ có người đổ bệnh thì sao ạ?”

“Thì đến bệnh viện giáo hội khám Tây y.”

“Nếu đi nhiều Tây y, không tới chỗ ông thì làm sao?”

“Vậy còn không tốt hả? Đỡ cho báo chí to nhỏ nước Mỹ nói ta là một tên bịp bợm giang hồ không đáng tin, tên bịp bợm ta cũng vui vẻ thoái ẩn giang hồ.”

“Sao phải làm khó dễ tiền bạc?” Hoài Chân nhái lại.

Già Huệ liếc cô, “Con mới là đứa làm khó dễ, còn ta qua rồi, ta giờ không thiếu tiền.”

“…” Hoài Chân cạn lời. Nghĩ một rồi lại dịch đến gần, khiêm tốn thỉnh giáo, “Đây là toa thuốc gì thế ạ?”

“Phụ tử chín gam, gừng khô chín gam, đảng sâm mười lăm gam, bạch truật…”

Hoài Chân nhìn mà nhức đầu, “Chữa gì ạ?”

“Chữa bệnh gầy!”

https://thuviensach.vn

“Ồ…” Cô lại nghĩ ngợi, “Chữa cho con ạ?”

“Màu da tái nhợt, mặt không chút máu, tay chân lạnh toát, mặc đồ xanh vào là không khác gì cọng hành, phơi nắng một cái là héo rũ vàng vọt…”

“…”

“Vừa hay, con cứ đến làm cho cuộc thi Miss Chinatown mà người da trắng kia bảo đi. Đi rồi, nhìn thật kỹ những cô gái được chọn làm hoa hậu đó trước lồi sau vểnh thế nào,” Bút trong tay Huệ đại phu vạch một hình chữ S, đẩy tới đẩy lui đưa toa thuốc cho cô, “Đi, tự mình bốc mười bốn thang.”

Hoài Chân vâng lời, hai tay nhận lấy toa thuốc, cẩn thận vén bảng lên đi vào sau tủ thuốc cân.

Huệ đại phu nói tiếp, “Mỗi ngày một thang, lấy cặn sao lại. Rồi buổi sáng chạy dọc từ phố Clay đến phố Grant Ave bốn năm lượt, chuyên chữa thân hình tấm ván của con.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Miếu Thiên Hậu (5)

Ngày 12 tháng 2 năm 1931

Thân gửi các bạnyêu dấu:

Hôm nay trời San Francisco giăng đầy mây đen ngùn ngụt. Chỉ còn một tuần nữa là đến Tết Trung Quốc, học sinh người Hoa có thể không cần đi học ở trường Hiệp Hòa, nhưng vẫn phải tiếp tục chương trình học cấp ba ở trung học công lập. Tổng cộng ở trường chỉ có mười hai học sinh người Hoa, có thể các bạn đang ngây ngô ở nhà, hưởng thụ bầu không khí năm mới, nhưng bọn mình vẫn phải tuân thủ lịch của Hoa Kỳ, mỗi ngày ngồi học trong lớp nhưng lòng đã sớm bay về phố người Hoa. Đã ba ngày liên tiếp hai học sinh nam cùng lớp lơ đãng trong giờ địa lý, bị cô giáo người da trắng phạt. Bây giờ đã gần ba giờ chiều, A Thổ và A Nhuận vẫn bị phạt đứng ngoài lớp và chưa được ăn trưa.

Còn hai ngày nữa là đến lễ tình nhân, mười ngày sau chính là sinh nhật của Tổng thống Washington, cũng là ngày mồng sáu năm mới của chúng ta. Ngày hôm đó sẽ có cuộc thi Miss Chinatown, gần một nghìn cô gái trên phố người Hoa hợp thành dàn nhạc, gõ trống từ phố Sacramento San Francisco vào tận phố người Hoa. Vì mình là trưởng dàn nhạc trống, nên mình không thể đến cuộc thi hoa hậu làm phiên dịch tiếng Anh cho người da trắng được. Vì chính quyền tiểu bang đã gây quỹ cho trung tâm y tế Trung Hoa, cho nên tiền trợ cấp cũng phong phú giống người da trắng, ngoài việc ít đi tiền tiêu vặt thì điều đáng tiếc nhất là không có cách nào làm việc chung với Hoài Chân. Cuối tuần này Thiên Tước đến quán ăn xin việc, là một quán ăn Ý tên “Cavallo Scalpita”, bảy tiếng làm công. Nếu như

https://thuviensach.vn

xin việc thành công thì mức lương mới có thể lên đến sáu mươi đô la. Nếu như anh ấy đi rồi, sang năm mới Hoài Chân lại bắt đầu đi học, vậy khi đó nhất định một mình cha sẽ bận lắm. Mặc dù như vậy, mình vẫn hy vọng anh ấy có thể xin việc thành công. Vì năm nay anh ấy đã hai mươi mốt rồi, nhưng vẫn chưa đủ tiền để về nước cưới vợ, (Huệ đại phu nói) anh ấy sẽ nghẹn đến hỏng mất. Có điều mình cảm thấy hy vọng không lớn, vì dù là rửa chén ở sau bếp, chủ người da trắng cũng không muốn thuê người da vàng lắm.

Người Ý cũng là dân di cư mới như chúng ta, đều là dị giáo đồ, nhưng sức lực lớn hơn, cũng thích bắt nạt chúng ta. Nghe nói ở trường trung học phổ thông Francisco và Galileo luôn xảy ra bạo lực học đường, vì hai ngôi trường này nằm ở Bắc Hải, là bến tàu nước Ý, nên có rất nhiều học sinh nam người Ý hơn người Hoa, học sinh người Hoa thường xuyên bị bắt nạt. Trên xe cáp đi từ trường trung học Galileo về nhà, Phương Tây thường xuyên bị bạn nam người Ý cùng lớp đẩy xuống khỏi xe cáp. Đám trẻ người Hoa cũng không chịu thua, thế là xông vào đánh nhau với đám trẻ Ý. Thiếu gia Hoàng Tây ở hội quán Hoàng Thị, trong lúc đánh nhau đã lôi súng lục ra bắt chết thủ lĩnh đám học sinh Ý là Jess Alagir, bị cảnh sát bắt giam, tố cáo với tội mưu sát. Hội quán Hoàng Thị đau lòng thương con, đồng thời trên phố người Hoa cũng thiếu đi một bá vương làm người ta nhức đầu. Trái lại đám người Ý ít khi bắt nạt bạn học người Hoa cùng trường nữa, chuyện này kể ra, cũng không biết nên tính toán thiệt hơn ở đâu.

Người da trắng chỉ chúc mừng sinh nhật của Tổng thống Washington, không chúc mừng năm mới của chúng ta. Có điều từ hôm nay trở đi, trên rất nhiều nóc nhà đều phấp phới lá cờ bốn mươi tám ngôi sao năm cánh, ít nhiều cũng có không khí lễ hội, cũng có thể an ủi phần nào các học sinh học cấp ba ngoài phố người Hoa như tụi mình. “Kinh Thánh” nói với chúng ta, chỉ cần tâm địa thuần khiết, thì chúa Giê Su sẽ thích các cô gái người Hoa như thích các cô gái người Mỹ.

https://thuviensach.vn

Charlotte Kwai

Bắt đầu từ thứ hai, mỗi ngày Vân Hà kết thúc chương trình học ở trường thì thời gian còn lại luôn luyện tập với dàn nhạc trống. Ngày nào cũng chín giờ mới về đến nhà, ngồi dưới bóng đèn vôn-fram cùng Hoài Chân viết nhật ký, viết xong lại mệt mỏi nằm bò lên bàn Hoài Chân ngủ gục.

Trong thời gian Vân Hà ngủ, Hoài Chân âm thầm dịch tài liệu Ceasar đưa cho cô sang tiếng Đức. Hoài Chân cảm thấy Ceasar hoặc là biết ít nhiều vài ba chữ Hán, hoặc là nắm chắc ai đó cấu kết với phố người Hoa, chỉ thiếu vài chứng cứ thực tế nữa mà thôi. Vì mười tài liệu tiếng Anh còn sót lại thì đến bảy tài liệu là dịch sai phần tiếng Trung. Phần lớn bằng chứng đều được các cô gái được Tổ chức Cứu trợ trẻ em cung cấp, các cô gái đó và những nhà truyền giáo hy vọng đứng ra vạch trần bằng chứng của chính quyền, cho rằng có thể nhanh chóng bắt bọn buôn người về quy án, giải cứu được nhiều các cô gái phải chịu cực hơn, song bọn họ không ngờ tài liệu đi qua tay phiên dịch lại lần nữa rơi vào tay kẻ gian, khiến các cô gái được nhắc đến trong thông tin, và cả các nhà truyền giáo đều đang gặp nguy hiểm.

Điều bất ngờ là, có một bản trong đó là bản tự thuật lúc Khương Tố chuộc người. Tài liệu này được viết vào năm 1917, cách nay đã 14 năm. Lúc chuộc người, Khương Tố vừa tròn hai mươi tuổi. Trong tài liệu này, Khương Tố tự xưng mình mười bốn tuổi đến Mỹ tìm chồng đào vàng, bị bọn bắt cóc bán đến San Francisco làm công bảy năm (gái điếm). Sau đó tình cờ có một ngày được Hồng gia phát hiện bà ta chính là vợ bé phòng mười thất lạc ở Mỹ bảy năm trước, vậy là lập tức chuộc người cho bà ta, sắm cho một tiệm tạp hóa ở phố Grant Ave, đăng ký cho bà ta là thương nhân rồi còn nộp một khoản thuế hộ, cũng xin thân phận công dân cho bà ta.

https://thuviensach.vn

Chuyện này xảy ra với bất cứ ai đều thật sự khó tin. Rốt cuộc xác suất đột nhiên gặp lại vợ bé ở nhà thổ sau bảy năm lớn bao nhiêu? Hoài Chân cảm thấy có khả năng thế này hơn, đại khái năm ấy Hồng gia và Khương Tố hai mốt tuổi chỉ đơn giản là quan hệ giữa khách làng chơi và gái điếm, chỉ có điều không biết là tình đầu ý hợp, hay Hồng gia phát hiện được cơ hội làm ăn từ người đàn bà này, nên mới liên thủ tạo ra trò lừa để bịt mắt chính quyền California, vì lợi ích của nhau mà cấu kết làm việc xấu hơn mấy chục năm ở phố người Hoa.

Càng khiến Hoài Chân không tưởng tượng nổi đó là, Khương Tố chỉ mới ba mươi lăm tuổi. Có vẻ như việc kinh doanh gái điếm này đã làm phụ nữ xuống cấp nghiêm trọng, nếu như không phải nhìn tài liệu này, suýt nữa Hoài Chân đã tưởng ít nhất bà ta cũng đồng lứa với mấy bà cô bà bác.

Dịch xong tất cả, Hoài Chân cẩn thận đánh ký hiệu màu đỏ lên những tài liệu trái sự thật, gấp lại đặt vào phong thư rồi niêm phong.

Cho đến thứ năm mới có hai cảnh sát liên bang cầm chứng minh ngụ cư của Hoài Chân đến cửa, đồng thời đòi lấy phong thư kia của cô, nhưng không hề chuyển lời gì giùm Ceasar, nói chung cũng coi như tuân thủ lời đã hứa trong cuộc hẹn lần trước.

Đồng thời cô cũng biết mình đã chạm đến giới hạn an toàn nào đó trong quan hệ qua lại của người khác, làm anh không vui.

Cô nghĩ, có lẽ anh sẽ không nhận lời mời của cô tham gia hội chùa năm mới ở phố người Hoa rồi.

Thế nên cô có chút tiếc nuối nho nhỏ, nhưng không vì vậy mà buồn lâu.

Từ thứ năm, phòng khám bắt đầu thông báo đóng cửa nghỉ cho đến mồng mười sang năm. Già Huệ phát tiền trợ cấp tết âm lịch cho cô, tổng cộng là 32 đô la. Cộng thêm lúc vận chuyển quần áo thỉnh thoảng nhận

https://thuviensach.vn

được chút tiền típ, cùng với tiền tiêu vặt mà A Phúc cho cô, góp lại với nhau, tổng cộng Hoài Chân có được khoảng 345 đô la.

Cô tự nhận bây giờ cô không có đầu óc kinh doanh, tặng cho anh chàng trong cửa hàng một bao lì xì 88 đồng cent, nhờ anh bảo quản chiếc vòng mấy tháng. Với số tiền còn lại, cô so sánh mấy ngân hàng trên phố người Hoa, cuối cùng nhắm trúng ngân hàng Wells Fargo có lãi suất cao nhất, lãi suất theo tháng là 1,5%. Cô tính toán sơ sơ, gửi tiết kiệm năm tháng thì mới có thể có được 370 đô la. Từ nay về sau kiếm được tiền, ước chừng cô có thể cân nhắc tìm chút thời cơ, đầu tư vào ngành công nghiệp vớ hoặc hãng phim Thiệu thị huynh đệ* đang chuẩn bị lên hương gì gì đó.

(*Hãng phim Thiệu thị Huynh đệ là công ty chế tác phim đầu tiên và lớn nhất tại Hồng Kông.)

Đến chiều thứ năm, nhân lúc A Phúc rảnh rỗi, Hoài Chân kính nhờ A Phúc coi như giám hộ của mình cầm bản chứng minh ngụ cư kia đến ngân hàng để gửi tiền với cô. Còn chưa bước vào cửa Wells Fargo, Hoài Chân đã thấy biển quảng cáo ngả màu treo trên hàng rào, bên trên viết:

——Năm 1929, bộ phim nhựa có màu có âm thanh đầu tiên đã được phát hành. Tập đoàn Kodak tin rằng chúng tôi có thể giúp bạn vượt qua mọi khó khăn kinh tế.

Quảng cáo này được viếng bằng tiếng Trung, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi cuộc khủng hoảng kinh tế từ hai năm trước, thúc đẩy các công ty của người da trắng tích cực chiếm lĩnh thị trường khách hàng Trung Quốc, tập đoàn Kodak cũng không ngoại lệ.

Ngay trong chớp mắt ấy, trong đầu Hoài Chân lập tức xuất hiện một câu quảng cáo nào đó như chiếu phim: “Năm 1930 là thời kỳ khủng hoảng kinh tế, Kodak chiếm 75% thị trường thiết bị nhiếp ảnh thế giới, lợi nhuận

https://thuviensach.vn

chiếm đến 90% thị trường, kể từ đấy chiếm lĩnh bảng chỉ số trung bình công nghiệp Dow Jones suốt 74 năm.”

Hoài Chân dừng bước, sau khi hoàn hồn thì xoay người sang nhìn A Phúc.

Còn chưa nghĩ xong nên mở miệng nói với ông ấy chuyện mình đột nhiên thay đổi ý định gửi tiền ngân hàng thế nào, thì A Phúc đã cười nói: “Quyết định xong rồi hả? Quyết định xong rồi thì cứ việc làm thôi.”

Hoài Chân gật đầu, theo ông bước vào cánh cửa cố ý sơn đỏ hòng đón năm mới của ngân hàng Wells Fargo.

Năm mới đã đến, có rất nhiều số dư trong nước và ở phố người Hoa cần được giải quyết, lúc này hàng chục giao dịch viên đang ngồi sau quầy, bàn tính trong tay bay lên theo thứ tự. Trong căn phòng vang vọng mỗi tiếng sột soạt, rốt cuộc cũng có người tranh thủ ngẩng đầu nhìn cô hỏi, “Gửi tiết kiệm hay chuyển tiền?”

Hoài Chân nói, “Tôi thấy giấy tờ quảng cáo Kodak bên ngoài cửa của các anh.”

Người kia cười nói, “Đúng là ở chỗ chúng tôi cũng có đại diện vài dịch vụ tài chính như thế. Có điều khủng hoảng kinh tế vẫn chưa qua, cái chuyện tiêu tiền uổng phí thế này, hai năm nay phố người Hoa rất ít có người mua cổ phiếu.”

Song khuyên bảo một phen mà thấy Hoài Chân vẫn không thay đổi ý định, anh ta mời cô và A Phúc đi vào, lại nói: “Tuy Hoa Kỳ đang gặp tai họa, nhưng dù gì quốc lực cũng hùng hậu, yếu trâu còn hơn khỏe bò. Hai năm trôi qua, tình hình đã chuyển biến tốt không ít, bắt đầu từ năm ngoái đã đầu tư vào công ty điện ảnh, nếu tìm đúng cách thì cũng có thể kiếm được chút chút, mời hai người ngồi.”

https://thuviensach.vn

Anh chàng kia mời hai người ngồi xuống sau quầy, lấy một tập tài liệu cổ phiếu ra đưa đến. A Phúc không biết nhiều, mà Hoài Chân cũng không rành rọt. Lật giở vài trang, cô liền nói thẳng với giao dịch viên, “Tôi muốn mua khoảng 348 đô la.”

Anh ta cười, “Cô nghĩ xong rồi?”

Hoài Chân rất chắc chắn, “Đúng thế.”

Mặc dù cổ phiếu Kodak sẽ tăng vọt lên trong hơn nửa thế kỷ tới, nhưng trong nửa năm này thì vẫn khó nói được. 350 đô la nói ít không ít, đi làm việc vặt cũng đủ cô sống khá khẩm trong vài năm. Cho dù gửi vào tài khoản ngân hàng đáng tin hơn, nhưng đợi gom đủ tám nghìn đô thì cũng không biết phải đợi đến tháng năm nào. Con người còn sống, mọi chuyện cứ phải dè dặt như bà chủ gia đình, sống mà ai cũng có thể thấy được cuộc đời bạn thế nào thì chẳng thà đừng sống nữa. Trái lại thỉnh thoảng cứ to gan đi, ai biết rốt cuộc đến cuối cùng sẽ ra sao?

Tốn mất một giờ đồng hồ, lúc ra khỏi ngân hàng Wells Fargo thì mặt trời đã từ từ khuất bóng.

Từ phố Pacific chậm rãi quay về Grant Ave, đột nhiên A Phúc hiểu ra điều gì đấy, cười nói: “Nha đầu con đấy, nhìn cứ im im lại yếu ớt, ai mà ngờ lại to gan như vậy. Đừng nói đến phụ nữ, ngay cả vài đứa con trai cũng chưa chắc có được cái gan như con. Khó trách hôm đưa con đến chỗ Hồng gia, con đã có cách dụ ông ta đồng ý cá cược cho con chuộc người. Hồng gia là người coi như đã gặp qua vô số tình cảnh, vừa thấy nha đầu con, nói chung cũng biết, thằng Sáu không chịu thua kém nhà ông ta nhất định sẽ chỉnh con.”

Hoài Chân không nói.

A Phúc lại bảo tiếp, “Chuyện tốt, chuyện tốt!”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Miếu Thiên Hậu (6)

Trong thời loạn thái bình này, con người đâu khác gì cọng cỏ, dẫu bản lĩnh có lớn thế nào thì cũng phải cụp đuôi khi đứng trước mặt người da trắng. Nếu Hồng gia thật sự cũng cho là như vậy, thì trái lại Hoài Chân cảm thấy ông ta đã để mắt đến mình.

Sáng sớm ngày thứ sáu, cậu nhóc rao báo đưa thành tích nhập học đến phố người Hoa, cô đã thi đậu lớp 9 của trường trung học Hiệp Hòa, và cũng đậu lớp cao nhất trường công lập Viễn Đông, kết quả khả quan hơn cô nghĩ nhiều. Cả nhà ở tiệm giặt giũ A Phúc hớn hở không thôi, nói chỉ cần đi học tiếp nửa năm, thi đậu trường cấp ba bên ngoài là sau này có thể đi học cùng Vân Hà rồi.

Chỉ có Hoài Chân là có phần bận tâm, cô đã xem qua chương trình học của trường Hiệp Hòa rồi, có thể miễn cưỡng theo kịp lớp 8. Song nếu lên lớp 9 thì sợ là hơi khó. Ngoài trí nhớ tốt ra, chút ưu điểm ít ỏi của cô chỉ đủ để áng chừng bản thân nặng bao nhiêu mà thôi. Lúc cô cầm tờ giấy thông báo nhập học này, chỉ biết tự trách lúc làm bài thi không biết kiềm chế.

Vân Hà cho rằng cô vẫn còn lo lắng chuyện cô gái được tổ chức Cứu trợ trẻ em đưa đi kia, bèn trấn an cô: “Yên tâm, đợi thứ bảy này Đường hội chính thức sáp nhập vào hội quán Nhân Hòa, thì trên khu vực San Francisco này sẽ không ai dám làm khó em nữa đâu. Nếu có người đến rạp hát đêm đó nhận ra em, thì từ nay về sau cũng không dám nói nhiều một câu.”

Lúc này Hoài Chân mới sực nhớ, cha con nhà họ Hồng đã trở về rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng trước khi đến Đường hội, cô lại gặp Hồng Lương Sinh trước.

Lập xuân vừa qua, thời gian ngày sáng nhiều lên, nhiệt độ cũng ấm áp hẳn. Có điều trước khi mặt trời ló rạng và sau khi khuất núi, gió biển ở San Francisco thổi đến vẫn lạnh thấu xương.

Hoài Chân nghe theo lời đại phu, cứ đúng sáu giờ mỗi ngày là thức dậy chạy bộ dọc phố Clay đến Sacramento, đi qua đi lại trên mấy con dốc đứng, tới khi về lại phố Grant Ave thì đã đầm đìa mồ hôi. Lúc về còn cầm theo dầu dứa và bình cà phê mới mua, thế là cô đành cởi áo khoác len ra buộc ngang hông. Đang đi trên đường, đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai của một người phụ nữ nước ngoài từ trong con hẻm gần đó truyền đến, ngay sau đó là tràng cười ha hả của một đám thanh niên.

Hoài Chân lùi về sau mấy bước, lặng lẽ nhìn vào bên trong. Trong đó có một tiệm tạp hóa đánh dấu sơn màu xanh da trời, cùng một đám thanh niên mặc đồ truyền thống vây quanh một người phụ nữ nước ngoài có nước da bánh mật, bọn chúng thốt ra những câu từ cợt nhả bằng tiếng Anh với cô ta. Đám thanh niên ấy khá cao, khiến người phụ nữ da trắng kia trông thật bé nhỏ. Hình như cô ta mang dòng máu Latin, đầu cúi gục, mái tóc xoăn đen che lấp khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn, hai tay che mắt như có vẻ xấu hổ, lại giống như đang lau nước mắt.

Cô đang mải nghĩ có nên gọi cảnh sát trên phố người Hoa đến hay không, thì bất chợt một ông lão râu quai nón đắp chăn bẩn cạnh thùng rác giật giật, đưa chân gạt trúng cô.

Hoài Chân suýt bị ông ta làm trật chân ngã, cô lập tức thu chân về đứng vững lại, cúi đầu nhìn ông cụ kia.

Ông ta chậm rãi nói, “Mary là người mới, tối qua mời khách cả đêm nhưng đến nửa thằng cũng không kiếm được, má mì không cho nó vào cửa, ở bên ngoài rét cóng một đêm, cũng sắp điên rồi.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghe thế, lại đứng yên lặng lẽ nghe một hồi.

Ông già nói tiếp, “Không biết tuần sau có bao nhiêu gã da trắng đến phố người Hoa nghỉ chân đây, đám đại thiếu gia này bỏ ra năm đô la để món hàng rẻ bèo này một cơ hội tốt vào khách sạn Trung Hoa giàu có bên cạnh, cô ta nào dám không nghe theo. Bây giờ khách tới cửa, cô đừng có dây dưa vào.”

Tuy trông ông cụ tả tơi vất vả, song lại có thể kể được mấy mẩu chuyện trên phố người Hoa, Hoài Chân lại cảm thấy vui vui. Cô cúi đầu nhìn, thấy trên vầng trán đen thui của ông có mấy nốt mụn ghẻ chốc đầu, nói không chừng chính là Vương Bát bị bệnh chốc đầu mà A Phúc nói.

Cô đang định nhìn kỹ thì dường như gã thanh niên bên kia đã thỏa thuận giá cả xong, xoay người đi ra ngoài. Đi đến là một thanh niên cao gầy mặc đường sam màu tím đậm, cúi đầu châm thuốc, ngậm vào miệng hít một hơi, mới đưa mắt nhìn lên lên thì lập tức bắt được tầm mắt của cô.

Hồng Lương Sinh dừng bước, nhếch mép cười, rất có kiểu của nhị thế tổ.

Hoài Chân bị nụ cười của hắn làm cho run lên, cô hoàn hồn, vội nhấc chân bỏ chạy.

Chạy một mạch qua hai con phố cũng không dám ngoái đầu lại, cho đến khi vào phố Grant Ave thì cô mới nhìn lui, phát hiện không ai đuổi theo, lúc này mới thả lỏng.

Kể ra thì, cô không sợ đại diêm vương Hồng gia cho lắm, song lại sợ Lục thiếu gia không làm việc theo lẽ thường này.

Có điều mấy ngày sau đó không còn đụng hắn ở trên đường nữa, sống yên ổn không chuyện, cho đến ngày đường hội.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa ngày giao thừa, Hoài Chân và Vân Hà cùng ra phố chở chuyến xe đưa quần áo cuối cùng đến cho các nhà rồi quay về, treo tấm biển lên, thông báo năm nay tiệm giặt giũ A Phúc chính thức đóng cửa, hẹn mọi người sang năm gặp lại. Lúc ăn cơm trưa, Quý La Văn cũng xin gia đình người da trắng nghỉ ba hôm, đeo thêm cái sọt dẫn hai cô gái cùng đến miếu Thiên Hậu thắp hương cầu phúc.

Đến gần cửa ải cuối năm, phố phường rộn ràng hơn hẳn. Có vài ba cửa tiệm còn chưa đóng cửa, nhưng các nhà đã bắt đầu vẩy nước nên sân nhà phố phương, quét dọn hội đồng hương tứ ấp cho sạch sẽ. Trên cánh cửa của các đại tộc cũng treo tranh môn thần và câu đối tết năm mới, sau khi đóng cửa, phụ nữ và trẻ nhỏ rối rít đi đến miếu Thiên Hậu rước môn thần năm mới.

Miếu Thiên Hậu cũng bước vào thời kỳ hương khói thịnh vượng nhất trong năm, dâng hương, cúng tế, hóa vàng, vẩy rượu… Dòng người nườm nượp trước bàn thờ Phật, trong âm thanh ồn ào tấp nập, Hoài Chân và Vân Hà mỗi người cầm một bức tranh môn thần và câu đối, đến khi A Phúc mua được chất đốt, nước và nến thì cả nhà cùng đến hội quán Nhân Hòa.

Đứng trên sườn núi cao cao ở đường Stockton, ngửi mùi hương khói ở trong miếu, trên phố người Hoa chữ thập đan xen, đập vào mắt là những đèn lồng đỏ to tướng cùng biểu ngữ đỏ thẫm giăng đèn kết hoa. Dưới mỗi cột đèn đường đều dán kín giấy quảng cáo mới toanh, đa số đều liên quan đến cuộc thi sắc đẹp Miss Chinatown, bên trên viết những lời chúc mừng bằng tiếng Anh như hoan nghênh quan cấp chính phủ thành phố, ngoại tỉnh hay du khách đến, ngoài ra còn có vài tờ quảng cáo bộ phim nhựa “Long Nữ” của Hoàng Liễu Sương.

Đi xa hơn nữa, những tòa cao ốc đứng lặng bên ngoài bao quanh phố người Hoa bé nhỏ, trên lầu phấp phới lá cờ bốn mươi tám ngôi sao vô cùng bắt mắt, như đang nhắc nhở mọi người rằng: thứ ảo ảnh ngập tràn hạnh

https://thuviensach.vn

phúc này đều được dựng nên trên từng tấc đất của đế quốc chèn ép các người.

Người Hoa cắm rễ ở đây, đến ngày lễ ngày tết lại chu du khắp núi sông, ở ngoại ô cũng không có miếu để cúng bái. Không phải dưới chân thiên tử nhà mình, không quốc không chủ, thậm chí không biết rốt cuộc chúa ban phước cho đất nước nào… Chỉ có luật pháp nghiêm ngặt bóc lột ngăn cách bốn mươi con phố này. Nhưng những người đi qua trước mặt đây, người nào người nấy đều vui vẻ ra mặt.

Đến phố Stockton, cô lập tức trông thấy một tòa kiến trúc Trung Hoa vàng óng vô cùng bắt mắt. Một đôi sư tử bằng gỗ canh giữ ở cửa vào hành lang rộng rãi, ngoài cửa còn có một tấm bia ngựa đá; bên trong cửa treo một dãy đèn lồng cao cỡ nửa người, hai bên đều có câu đối chạm trổ thẳng đứng:

Trời lành ôm vạn dặm, khí ấm tỏa muôn nơi.

Hoài Chân cúi đầu nhìn con sư tử đá kia, nghĩ bụng, ở ngoài mấy căn nhà trong ngõ hẻm Bắc Kinh cũng có sư tử như thế này, nhỏ chừng một thước, thân phận của chủ nhân tòa phủ đệ khác nhau thì kích thước sư tử cũng khác nhau. Mà không biết đôi sư tử đá ở nơi nước ngoài xa xôi thế này có chú trọng như thế không.

Có một thân sĩ trông như lão giả đứng chờ sau cửa, thấy cô quan sát sư tử bèn đi lên nói, “Đừng chỉ mãi nhìn sư tử không thôi, đến xem tấm biển này đi, có nhận ra không?”

Hoài Chân ngẩng đầu, trông thấy bốn chữ “hội quán Nhân Hòa” viết tháu trên tấm biển cũ, không tương xứng với khí thế của hội quán.

Đang không biết ra sao thì lão giả kia nói tiếp: “Chữ đề trên này được chính Quang Tự gia ngự ban.” Thấy cô không biết, ông ta ra vẻ ỉu xìu, đi

https://thuviensach.vn

vượt qua cô hỏi A Phúc: “Mọi người đã đến đông đủ rồi, sao còn không vào?”

A Phúc tìm quanh bốn phía, hỏi, “Huệ gia có đến không? Con gái tôi mới lần đầu đến đây, tôi đang đợi ông ấy đến rồi mới đi vào.”

Lão giả nói, “Có khi Huệ gia đã chờ ở trong rồi đấy.”

A Phúc thoáng do dự, rồi vẫn nhắm mắt dẫn cả nhà đi vào.

Băng qua cửa hành lang, đi vào rồi mới biết bên trong có động tiên khác: trong bốn tầng cao cao, mỗi người khách đến đều ngồi trước bàn vuông uống trà, thấp giọng cười nói; hầu bàn mặc đồ trắng khoác ngoài áo màu đen, hoặc đang loay hoay bận rộn hoặc dựa vào lan can tầng ba xem kịch hay nào đó; những người hầu trà thì cầm một chiếc ấm đồng qua lại giữa khách, nhanh mắt thấy chén trà của ai đã hết thì áng chừng trà trong ấm rồi nghiêng vòi ấm, nước trà từ vòi chảy ra rót đầy chén sứ không một giọt vương, sau đó bọn họ phủi vạt áo, bước chân nhẹ nhàng đi đến nơi khác.

Tân khách trong đại sảnh không hề có chút rối ren lộn xộn, Hoài Chân âm thầm lấy làm kỳ lạ. Đi vào trong nữa, một người trung niên đột ngột đứng lên, hét lớn một tiếng “được!”, sau đó đám đông trong sảnh rối rít vỗ tay hoan hô. A Phúc tìm được một chiếc bàn ở trong góc, kéo cả nhà bốn người nhân lúc này ngồi xuống. Hoài Chân nhìn vào trong sảnh qua đám đông, thấy thì ra là một đứa trẻ hai tuổi của cửa tiệm thợ bạc mới mở mới gia nhập Đường hội, vào đây để bóc thăm, đứa bé ấy bóc được một cuốn sổ kế toán trong đống giấy bút, châu sai, thẻ tre và đồng cent Mỹ.

Cha của đứa trẻ kia mặt mũi đỏ bừng, cầm lấy ly rượu được Hồng gia đưa đến, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch. Đám đông hò reo ủng hộ: “Sau này tất thằng bé sẽ thừa kế nghiệp cha, cửa hàng đồ bạc Giang Thị đã có người nối nghiệp rồi, chúc mừng chúc mừng!”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân vừa nhìn đã biết kết quả, trong tiếng ồn ào, Hồng Vạn Quân đột nhiên gạt mọi người ra nhìn sang bên góc này, tầm mắt nhìn thẳng vào Hoài Chân.

Mọi người đều nhìn theo ông ta, trong thoáng chốc cả đại sảnh lặng như tờ.

Đột nhiên Hồng Vạn Quân mở miệng nói, “Vừa mới đến, nếu đã tới đây thì chi bằng cũng đến rút thăm cầu may mắn đi.”

A Phúc vội nói, “Nha đầu nhà tôi không như đứa trẻ hai tuổi không biết phân biệt đồ vật, đã tuổi này rồi đâu cần phải chơi trò đó nữa?”

Hồng Vạn Quân cười nói, “Nha đầu này, anh nói nó là con gái của người anh em ở quê nhà mình, nhưng ai biết lai lịch của nó ra sao? Nếu phố người Hoa xảy ra chuyện gì vì nó, thì Hồng Vạn Quân ta phải chịu trách nhiệm, hay là Quý Phúc anh chịu trách nhiệm thay nó đây?”

Hồng Vạn Quân nói tiếp, “Không ai gánh được nguy hiểm ấy cả, muốn ở tại phố người Hoa này cũng được thôi, hội phí một tháng ba mươi đô la, anh nộp thay nó, hay Huệ gia nộp thay nó?” Nói đoạn ông ta nhìn sang Hoài Chân, “Hay tự mày nộp?”

A Phúc đang định đứng dậy nói thêm thì La Văn đã nhéo tay ông, đè ông ngồi xuống.

Hoài Chân đứng dậy.

Hồng Vạn Quân thấy vậy bèn giơ một tay lên, tỏ ý bảo cô đi đến, dung mạo hiền hòa song không hề có ý định cho kẻ khác xen vào.

Hoài Chân sợ về sau ông ta lấy chuyện gì đó để gây chuyện với mình, cô vỗ nhẹ vào tay Vân Hà trấn an, rồi không chút do dự lại gần.

https://thuviensach.vn

Dưới cái nhìn soi mói của hơn ngàn người, Hoài Chân lại lần nữa trở thành tiêu điểm của đám đông.

Vốn trên chiếc bàn dài mấy mét trước bàn thờ đặt quan ấn, dao gỗ đào cùng vài thứ giấy bút bình thường khác. Nhưng đến khi cô lại gần thì chẳng biết đồ trên bàn đã được đổi từ lúc nào. Lúc này, bên trên đang bày biện mấy món đồ: một tờ khế ước bán thân, một tấm thiệp cưới, một tấm thẻ bằng sắt phỏng theo thẻ nội bộ của cảnh sát liên bang, cùng một cuốn "Bản thảo cương mục"*.

(*Đây là sách dược thảo nổi tiếng của Trung Quốc, gồm 52 quyển.)

Những thứ này ắt hẳn đã được chuẩn bị từ sớm, lập tức Hoài Chân hiểu ra trong lòng, cô biết Hồng gia muốn làm gì.

Từ khế ước bán thân cho đến thiệp cưới, hai thứ này đều là thứ Hoài Chân cá cược với ông ta, và cô may mắn thắng một lần. Lúc này lại bị Hồng gia đặt trên bàn, chẳng qua là đang nhắc nhở cô, nói cho cô biết hai thân phận này là Hồng gia cho cô, về sau khôi phục làm người tự do, có được thân phận con gái bình thường sống ở phố người Hoa, cũng là nhờ Hồng gia cho cô mặt mũi; còn tấm thẻ sau đó là cảnh cáo cô, đừng có cấu kết với cảnh sát ngay dưới mắt ông ta; cuối cùng là bản cương mục, có lẽ là nể mặt Huệ đại phu nên mới đem ra thử lần này trong Đường hội.

Kết hợp với mấy thứ đồ trước mặt, tóm lại ông ta vẫn muốn nói với cô rằng, đừng tưởng đi theo Huệ gia thì có thể đối nghịch với ta, là đầu rắn phố người Hoa, ta không bao che cho mày, nếu xảy ra chuyện thì Huệ a cũng không bao che được.

Hoài Chân đi đến trước bàn, đi từ đầu bàn đến cuối bàn, vừa hay Hồng Vạn Quân đứng bên cạnh cô.

Hồng Vạn Quân hỏi, "Mày không lấy gì hết?"

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nói, “Không lấy.”

“Nghĩ kỹ rồi?”

Hoài Chân gật đầu.

Lúc này Hồng Vạn Quân cười lạnh một tiếng, đi đến bệ thờ lấy một ly rượu to chừng ngón cái đưa cho cô. Hoài Chân nhận lấy, ngẩng đầu uống cạn, chất rượu cay xè từ cổ họng xuống bụng, cô lập tức ngẩn người. Đầu óc nặng trịch bước xuống đại sảnh, nhưng trong người lại thoải mái hơn.

Đầu óc quay cuồng, chỉ nghe thấy đại sảnh lại náo nhiệt, có người ở bên trên hăng say đọc lời chúc thay Hồng Vạn Quân:

“Chúng ta từ Trung Hoa đến nước Mỹ, thay đổi cách phát triển và sinh trưởng dưỡng dục, lặp đi lặp lại các phương ngữ khác nhau, nhưng nay gặp lại vẫn như anh như em… Mọi người tụ họp với tôi, coi như bình đẳng. Bởi vì chúng ta có cùng hy vọng và cùng số phận. Thu kinh phí, dùng làm tiền mướn nhà, tiền lương, công thực. Nếu còn tiền dư thì giữ lại làm từ thiện. Gặp nếu có người nào tranh cãi với nhau vì chuyện nhỏ thì để hội quán ra mặt khuyên giải, để mọi người được sống yên ổn với nhau…”

Hoài Chân uống không dưới bốn ly Ô Long do Vân Hà đưa cho, cho đến khi Đường hội kết thúc một nửa, cô mới miễn cưỡng hoàn hồn.

Buổi chiều ngày Ba mươi Tết, những lớn tuổi vẫn phải ở lại để đi dâng trà ở hội đồng hương. Phụ nữ đánh bài, đàn ông uống rượu, đám con nít thì ăn kẹo ăn bánh, đến tối lại cùng uống canh thịt bò, đây đều là thông lệ của những năm trước, A Phúc và La Văn đều phải đi. Những người tuổi tác xấp xỉ Vân Hà Hoài Chân, hoặc ra ngoài đường chơi hoặc đang ở trường đi học, có người vẫn còn bài tập phải về làm nốt, cũng cần mau chóng về nhà.

Vân Hà cần đi luyện tập cùng dàn nhạc trống, Hoài Chân cũng phải đến khách sạn Trung Hoa làm quen với công việc hai ngày tới. Hai người

https://thuviensach.vn

cùng nhau ra khỏi cửa của hội quán Nhân Hòa, đúng lúc này trên đường phố vắng tanh vang lên tiếng huýt sáo.

Vừa ngoái đầu lại, chưa thấy người đâu thì đã nghe thấy giọng Bắc Kinh vang lên trước.

Nhìn quanh bốn phía, cả hai thấy Hồng Lương Sinh mặc trang phục truyền thống màu đen, dựa vào lối ra ở đầu hẻm, nom dáng vẻ rất vô lại, chặn lại hơn nửa đường đi. Hắn cúi đầu chơi đùa lọ thuốc hít trong tay, thờ ơ nói, “Không chọn thứ gì, xem ra mắt mày không chọn tục vật. Đến cái cuộc thi vớ vẩn bỏ đi đó kiếm mấy đồng bạc lẻ làm gì? Đi theo Tiểu Lục gia mày, không lo ăn không lo mặc, muốn gì có nấy.”

Hồng Lương Sinh lau lọ thuốc rồi cho vào trong túi áo, lại ngẩng đầu lên bắt đầu quan sát Hoài Chân, không hề có ý định dời mắt đi.

Vân Hà chặn trước người Hoài Chân, khí thế hung hăng, “Hôm nay ngay trước mặt mọi người, cha anh đã đồng ý cho Hoài Chân ở lại rồi, anh đừng có giở trò vô sỉ!”

Hồng Lương Sinh giơ tay chỉ vào mũi mình, “Làm chuyện gì cơ?”

Hoài Chân nhớ lại chuyện trong hẻm ngày hôm đó, nói, “Anh mời cô gái Latin kia đến khách sạn Trung Hoa, là vì bạn trai Mexico của cô Diệp sắp đến đúng không?”

Hồng Lương Sinh khinh thường nói, “Liên quan đếch gì đến cô ta?”

Cô nói, “Chỉ biết tìm đường ngang ngõ tắt, còn không bằng quang minh chính đại cạnh tranh công bằng với người ta.”

“Tao cạnh tranh ai, cô ta ư?” Hắn cười phá lên, đưa mắt nhìn Hoài Chân từ đầu xuống chân rồi lại nhìn từ chân lên đầu, “Hôm đó ở rạp hát, cả

https://thuviensach.vn

đại sảnh ai ai cũng háo hức, thế mà chỉ có một mình mày là làm như không liên quan, ung dung bình tĩnh. Mày thú vị hơn cô ta nhiều."

Vân Hà vội nói, "Em ấy có bạn trai rồi."

"Tao còn chưa hỏi đấy, ngày đó tiểu tử da trắng bị tao bụp mấy phát, bị tẩn thế đã đã chưa? Lần sau mà để tao gặp lại hắn, tặng hắn thêm mấy cú nữa cho đã nhé?"

Hồng Lương Sinh chắp tay sau lưng, đi vòng hai người một vòng "Kẻ xấu tiêu tiền cho đàn bà mà lại còn keo kiệt, rốt cuộc là tốt ở điểm nào?" Hắn nghĩ ngợi rồi cười hỏi, "Kỹ năng giường chiếu tốt?"

Vân Hà nói, "Lục thiếu, anh tôn trọng người khác tí đi!"

Hoài Chân đứng ngẩn ngơ, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó mà bật cười.

Hồng Lương Sinh dừng bước, "Có điều gì khiến mày hài lòng à?"

Hoài Chân cười hỏi, "Nghe nói Lục thiếu hút thuốc phiện."

"Thỉnh thoảng thôi."

"Có hay đến nhà thổ không?"

Hồng Lương Sinh nghiêng đầu.

Hoài Chân nói, "Những chuyện khác tôi chưa thấy. Nhưng Lục thiếu phóng túng như thế, sợ rằng kỹ năng có khá đến mấy cũng không chịu nổi dày vò." Nói đoạn cô sờ khắp mình, phát hiện đã thay bộ đồ khác, không tìm được danh thiếp của phòng khám Huệ Thị đâu, thế là đành cười xòa với hắn, "Chữa liệt dương ấy, tôi nghe nói Huệ đại phu là bậc thầy trong chuyện này đấy nhé. Lần sau Lục thiếu đến, tôi sẽ mời Huệ đại phu kê cho anh mấy bài thuốc bí truyền như 'nước sinh tinh' hoặc 'thuốc tráng dương chiến đấu dài hơi'… Anh không việc gì phải mặc cảm cả."

https://thuviensach.vn

“Bà cô của chị ơi, già Huệ dạy em gì thế hả…” Vân Hà ôm trán, cảm thấy lời cô nói quá trắng trợn, bèn kéo cô ra hiệu im miệng.

Hoài Chân vui mừng đắc ý, thậm chí còn quảng cáo thay già Huệ: “Chỉ có trâu chết mệt chứ không có ruộng cày xấu. Không có mưa móc thì cây cỏ không thể sinh trưởng, không có nước biển thì cá tôm nào sinh tồn, không có nước sinh tinh thì cũng sẽ không có…”

Từ đằng xa có người đến, Vân Hà giật mình vội bịt chặt miệng cô, dùng sức lôi cô đi.

Hồng Lương Sinh đứng nguyên tại chỗ không hề đuổi theo. Lúc bị Vân Hà bịt miệng kéo đi, đuôi mắt Hoài Chân như trông thấy anh ta chậm rãi nhếch mép cười, nhìn lại từ đằng xa, ánh mắt rất có lực.

Khách sạn Trung Hoa nằm trên đường chính Sacramento, tổng cộng có ba tầng, phòng ăn ở tầng một phục vụ ba bữa sáng trưa tối, ở tầng hai và tầng ba có bảng hiệu rõ ràng to tướng, chữ “Chop Suey*” bên trên gắn đèn nê ông phát sáng – là một trong những món ăn Trung Hoa nổi tiếng ở Bắc Mỹ.

(*Chop Soey hay món xào thập cẩm, là một món ăn trong ẩm thực Mỹ gốc Hoa và các dạng ẩm thực Trung Quốc khác ở hải ngoại, bao gồm thịt và trứng, nấu nhanh với các loại rau như giá đỗ, cải bắp và cần tây trong một loại sốt sệt từ bột.)

Vào ở khách sạn, ngoài chính khách phú thương nhận lời mời hoặc nghe danh mà đến ra, thì hai mươi tư cô gái tham gia cuộc thi Miss Chinatown cũng đến ở trong khách sạn Trung Hoa. Vì khách đến đông đúc, lại không hạn chế khách đến viếng thăm, thế nên mọi thực đơn trong khách sạn đều đổi sang thực đơn tiếng Anh, những nhân viên phục vụ không biết tiếng Anh cũng đều được điều ra sau bếp hỗ trợ.

https://thuviensach.vn

Có cả thảy 22 người cùng đến khách sạn nhằm phục vụ cho ngày thứ sáu, bao gồm cả Hoài Chân, mỗi người nam nữ chiếm một nửa, đa số đều mười sáu mười bảy tuổi, đang đi học ở trường công lập Viễn Đông, chỉ có hai người là học ở trường cấp ba bên ngoài. Chủ yếu bọn họ chịu trách nhiệm đưa bữa tối đến phòng do khách chỉ định, sử dụng tiếng Anh lưu loát để giới thiệu các món ăn Trung Quốc cho những vị khách gặp khó khăn khi gọi món, và khi khách cần thì có thể làm hướng dẫn viên du lịch dẫn họ đến phố người Hoa tham quan; mọi người cần nhớ tên và phòng của từng khách đến ở vào ngày hôm đó, sáng sớm thứ bảy đưa khách đến nơi dự thi Miss Chinatown, sau đó kết thúc công việc ở khách sạn. Sau đó mỗi người có thể chọn đến nơi xem dự thi, hoặc hướng dẫn cho du khách nước ngoài.

Tầng hai, tầng ba và nhà ăn tầng một khách sạn đã gác không sớm hai ngày, tiến hành lau chùi sạch sẽ toàn bộ nơi đây, dán tên các thương hiệu nổi tiếng lên cửa theo thứ tự. Tầng một cũng được trang hoàng sắp xếp sàn nhảy và sân khấu, đồng thời còn thuê ban nhạc Trung nổi tiếng nhất trên phố người Hoa cùng đoàn xiếc từ trong nước đến để biểu diễn.

Sau khi hoàn tất quy trình chung, chủ khách sạn đưa mọi người từ tầng một lên tầng ba để làm quen hai lần, sau đó thông báo mọi người sáng sớm thứ sáu đến khách sạn, phát cho mỗi người một bộ đồng phục thống nhất —— một chiếc áo sườn xám màu xanh nhạt cùng một đôi giày đế bằng màu trắng.

Hoài Chân cười to trong bụng, thì ra phải mặc như cây hành thật, không trách được già Huệ.

Dặn dò xong xuôi mọi chuyện, đột nhiên chủ khách sạn gọi Hoài Chân sang một bên, đưa cho cô một tấm bảng số phòng, nói, “Ngài Crawford ở phòng số 312 chỉ đích danh cô, mọi bữa sáng, bữa tối cùng với công việc hướng dẫn ngày hôm sau đều được sắp xếp cho cô.”

Yên tâm về cô thế sao?

https://thuviensach.vn

Hoài Chân ngạc nhiên, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Đêm đó cô xin ông chủ khách sạn một tờ thực đơn để đem về nhà nghiên cứu, ưu tiên gạch bỏ gà Tả Tông Đường, món xào thập cẩm, cơm chiên Dương Châu và canh thịt bò Tây Hồ ra khỏi thực đơn.

Rồi cô đổi bữa sáng thành một chén hai món chân gà tỏi, xương sườn hấp chao, giò heo chiên dầu, bánh bao kim sa, cháo gà cùng một ấm trà Phổ nhĩ hoa cúc, trà ướp hoa, trà thủy tiên, Thiết Quan Âm hoặc trà đen Anh Đức, kèm thêm cháo sò khô tôm nõn để khách lựa chọn. Bữa tối là món nguội điển hình nhất của quán trà Quảng Đông, súp cá nóng, hai món hầm nóng, tôm hùm tỏi biển bào ngư và hỗn hợp các món ăn cùng mắm tôm.

Ngày hôm sau khi cô đưa thực đơn này cho chủ khách sạn, lại được ông ta tán dương một hồi.

Sau đó Hoài Chân lại cố ý hỏi xin ông ấy danh sách tên 24 cô gái tham gia cuộc thi Miss Chinatown, đem về nhà thảo luận về mấy chuyện cười chuyện vui của bọn họ với A Phúc, Vân Hà và La Văn, phòng hôm sau có người hỏi đến, ngoài đánh giá vẻ bề ngoài của các cô ấy ra, cô còn có thể kể vài câu chuyện cười, không đến nỗi để chuyện cụt hứng.

Lúc hỏi đến Hoàng Văn Tâm chị gái của Hoàng Văn Sênh, Vân Hà đột nhiên nhớ ra, “Có một cô gái tên Trần Bối Đế, cũng phục vụ ở khách sạn Trung Hoa với em đấy, cô ta có đến tìm em không?”

Hoài Chân lắc đầu, “Không biết ai hết.”

Vân Hà bận tâm, “Cô ta cũng coi như đẹp xuất sắc, từ nhỏ đã lớn lên cùng Hoàng Văn Tâm, thích so đo mọi chuyện với Văn Tâm. Sau này khi Văn Tâm vào đại học quen bạn trai, cô ta cũng ghen tị miết. Mấy ngày trước cô ấy còn đến hỏi thăm chị về em, hỏi em vì sao quen biết với tiên sinh Andre Crawford. Chị sợ cô ta có tâm tư gì khác nên không để ý đến cô ta, nói không biết gì về chuyện của em.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân lắc đầu, “Không ai đến tìm em cả.”

Lúc này Vân Hà mới nói, “Chỉ mong là chị nghĩ nhiều.”

Hiếm khi có được mấy ngày nghỉ ăn Tết, hai cô gái ở tiệm giặt giũ A Phúc lại mỗi người làm chuyện mình, không ăn cơm đúng bữa. Cả hai thường xuyên quay về từ dàn nhạc trống hoặc khách sạn, ngồi cạnh bàn ăn ở tầng hai, im lặng ngốn nghiến xử lý đĩa sủi cảo đã nguội ngắt hai tiếng. Chờ cơn đói qua đi, hai người mới lấy lại tinh thần, cùng nhìn nhau phá lên cười.

Trải qua cơn dày vò mấy ngày nay, Hoài Chân không chỉ không thành công tăng cân, mà trái lại còn gầy sọp đi như Vân Hà, làm A Phúc tức điên lên.

Cho đến đêm trước ngày thứ sáu, Vân Hà và Hoài Chân ở trong phòng, thay giày ống đen và com-lê đỏ của dàn nhạc trống cùng sườn xám phục vụ màu xanh vào, đứng trước gương nhíu mày nhăn mặt một hồi.

Vân Hà nói, “Lần đầu tiên chị làm trưởng dàn nhạc, dẫn các cô gái đi khắp hơn nửa San Francisco… Chị có mời cả Hayakawa-kun sáng sớm đến phố người Hoa nữa. Nếu để cậu ấy nhìn thấy chị không khác gì con tôm đi thị chúng cả ngày, chị thật sự không thiết sống nữa.”

Hoài Chân an ủi cô ấy, “Không sao mà, em còn là cọng hành thì sao? Hai ta đi với nhau, đầu tôm xào hành lá.”

Hai người nhìn nhau, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Vân Hà lại hỏi, “Người da trắng có quen với cảnh sát liên bang kia có đến không?”

Hoài Chân hỏi, “Ai cơ?”

https://thuviensach.vn

Vân Hà véo cô, “Đừng có giả vờ đánh trống lảng.”

Hoài Chân hoàn hồn, lúc này mới nhớ đến Ceasar.

Kể ra thì cũng đã gần hai tuần không gặp anh rồi.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bước Qua Cổng Phố (1)

Ngày hôm sau khi sắc trời còn chưa sáng, Hoài Chân đã lồm cồm bò dậy, đứng dưới hiên bật ngọn đèn chân không treo dưới cây khế lên, nương theo ánh đèn mờ mờ xách nước nóng đi gội đầu. Vân Hà còn dậy sớm hơn cả cô, nước nóng được nấu sẵn, còn dư lại một nửa cho cô. Ngoài ra còn có thêm một cục xà bông thơm mùi trà – là Vân Hà nhờ bạn học năm ngoái về quê xem mắt đem từ Quảng Đông đến, mới lấy vào tuần trước, lập tức chia cho Hoài Chân một nửa thứ đồ quý này. Gội đầu xong, làn khói trắng bốc lên lượn lờ, cả người cô không khác gì Ô Long vừa vớt ra từ nồi nước sắc. Cô cầm khăn lông quấn tóc, mùi trà quanh quẩn mãi không tan.

Đứng trong bếp, cô cầm bát chè trôi nước húp lấy húp để cho xong bữa sáng, ra đến trước cửa thì tóc cũng gần khô. Cô vừa khép cửa lại vừa ngậm dây buộc tóc, cột mái tóc để xõa lên. Trời vẫn tối chưa sáng, đèn lồng đang treo dưới mái hiên hay giữa tòa nhà ở cửa tiệm đối diện đường vẫn còn sáng.

Cô nhẹ nhàng gài then cửa, đúng lúc nghe thấy trong con hẻm truyền đến tiếng thở dài không thích hợp. Hoài Chân nhìn sắc trời, cảm thấy không đúng, cô bèn nghiêng đầu nhìn. Bên dưới chùm sáng đỏ mờ mờ ở góc tường trong tiệm tạp hóa đối diện, có hai cơ thể quấn lấy nhau. Chiếc sườn xám của người phụ nữ được cởi nút cho đến trên thắt lưng, hai tà uốn lượn bị đẩy lên cao; gã đàn ông sống lưng mạnh mẽ khỏe khoắn, cánh tay chống trên tường mọc lông dài, thoạt nhìn có vẻ là người da trắng.

Nghe thấy tiếng giày vang lên trên con phố trống trải, gã người da trắng kia ngoái đầu lại, trợn mắt nhìn Hoài Chân, gằn giọng nói: “Xéo đi!”

https://thuviensach.vn

Lúc này cô mới hoàn hồn, giật mình sợ hãi vội vã tăng nhịp bước, trong đầu nghĩ, thuê hẳn một căn phòng không được hay sao? Tự mình làm chuyện này ở ngoài đường mà lại không cho phép người ta nhìn.

Đến khi xuyên qua ba khu phố, thấy trước mấy cửa tiệm hộ dân la liệt mấy cơ thể say như chết, Hoài Chân mới bất tri bất giác hiểu ra: thì ra lễ hội ở phố người Hoa có sức hấp dẫn lớn với các du khách đến vậy, đều từ nhờ tiếng tốt "phố đèn đỏ" trước mắt; lần đầu tiên, phố rượu và phố đánh bạc cũng là một điểm nổi bật.

E sợ lại cắt ngang chuyện tốt của ai đó, Hoài Chân chạy chầm chậm đến khách sạn Trung Hoa. Buổi chiều khách khứa mới đến, nhưng phòng ăn đã được dọn dẹp thỏa đáng, trang trí khác ngày thường, những người phục vụ cũng cần làm quen lại một lần nữa.

Phải gần đến giữa trưa thì nhân viên mới nhận được miếng sandwich nguội ngắt làm bữa sáng. Bụng sôi ùng ục cắn năm ba miếng là xong. Có một đôi vợ chồng thương nhân từ thành phố Philadelphia tới, vì không đặt trước ở khách sạn nên phải vào nhà nghỉ Thượng Hải bình dân ở bên cạnh, bây giờ đến đây ăn trưa.

Lúc Hoài Chân bưng từng khay thức ăn lên bàn, rốt cuộc cô cũng chậm chạp nhớ ra lý do vì sao khách sạn lại cho nhân viên phục vụ bánh sandwich ăn trưa: bởi vì sau khi ăn xong thì chỉ cần vứt túi giấy gói đi, còn nếu sử dụng bữa chính thì mất công rửa hơn hai mươi bộ chén đĩa và khăn trải bàn, thật sự không kinh tế chút nào.

Không biết là do không có hứng thú với đồ ăn hay là không thích Hoài Chân giới thiệu, mà trông đôi vợ chồng này có vẻ không hào hứng chút nào, mỗi người gọi một đĩa cơm rang cùng trà bát bảo, Hoài Chân tự biết thức thời lui sang khu nghỉ ngơi ngồi, cũng vui vẻ nhàn hạ.

https://thuviensach.vn

Người đến vẫn còn ít, mười hai mười ba nhân viên phục vụ không có chuyện gì làm nên đều ngồi trong phòng nghỉ trò chuyện giết thì giờ. Có khá nhiều người đi lấy phiếu bầu để bỏ phiếu cho cuộc thi Miss Chinatown lần này, trên phiếu bầu có ảnh và họ tên của thí sinh, mỗi người có thể bầu ba thí sinh.

Hoài Chân nhận lấy một bát canh nóng, vừa húp canh vừa nghe mấy chàng trai đánh giá xem ai là người đẹp nhất.

Người này nói, “Tôi cảm thấy Trần Kim Viện ở thủ phủ Honolulu bang Hawaii là đẹp nhất, lúc cười rất đẹp. Quả nhiên phố người Hoa ở bên kia có khác, ai ai cũng rất tự tin.”

Người kia lại nói, “Bàn về khí chất thì Chu Lị Nhi ở phố người Hoa New York ăn đứt.”

Có người lại đề cử, “Tôi bầu Hoàng Văn Tâm ở Oakland, người đẹp tốt bụng lại rộng lượng chu đáo, còn là thí sinh nhà mình đấy.”

Người khác phản bác, “Oakland hạng ba thôi, có ba người thuộc thành phố San Francisco chúng ta đây, sao cậu không nhắc đến?”

“Nhưng Liễu Tuyết Phan gần 130 pound đấy, dù có là thí sinh nhà mình thì cũng không tiện bỏ phiếu…”

Mấy người thiếu niên không so sánh được ai nổi bật hẳn, vẫn cảm thấy phiếu của Trần Kim Viện cao nhất, thứ hai là Chu Lị Nhi, sau đó đến Hoàng Văn Tâm.

Rồi bọn họ lại đến hỏi Hoài Chân: “Em gái nè, nếu là em thì em chọn ai?”

Hoài Chân cầm hình so sánh một hồi, chọn ra Tăng Phương Dung cô cho là có khí chất thần tiên nhất.

https://thuviensach.vn

Đám con trai cười “phì ——” một tiếng, xem ra không coi mắt thẩm mỹ của cô ra gì.

Sau một hồi nhất trí, có người lại đến hỏi, “Có muốn đến Hoàng Long ký đặt cược không? Tỷ lệ Odds* của hoa hậu đã đạt 24 rồi đấy.”

(*Tỷ lệ Odds là tỷ giá tiền quy đổi để chi trả khi thắng cược cho kèo của trận đấu, tổng số tiền bạn nhận được sau khi thắng cược = tiền đặt cược x tỷ lệ odds.)

Hoài Chân nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu, tiếp tục uống canh.

Thứ nhất là dễ người da trắng chiếm đa số tổng số phiếu, mà thẩm mỹ hai nước vốn một trời một vực, huống hồ thẩm mỹ của cô còn đến từ tầng lớp nhỏ bé nào đó của năm 80…

Cô nghĩ, cứ để qua ngày mai quan sát thêm xem sao, rồi mới đánh cước cho vui.

Người đi đường đã dần tấp nập, mọi màu da không đồng nhất, cũng có người dẫn theo người nhà đến, khá bất ngờ là có thể thấy nhiều khuôn mặt người Hoa hơn trước, có lẽ là du học sinh ở Mỹ đều đổ về đây.

Tuy giá khách sạn tăng cao vượt trội thì tối nay vẫn có rất nhiều người ở lại phố người Hoa, và hầu hết du khách đến để vui chơi trong ngày.

Các thiếu niên ra khỏi khách sạn Trung Hoa hòa vào đám đông, tiếng cười lanh lảnh mát rượi như đá trong dòng suối, chìm ngập trong ồn ào.

Hoài Chân thoáng thất thần, rồi lại cúi đầu uống hết bát canh, đem bát vào phòng bếp rửa sạch.

Chợt có người đẩy vào lưng, Hoài Chân ngoái đầu lại, trông thấy một cô gái xinh đẹp – rõ ràng là bộ sườn xám của hài kịch, thế mà nằm trên

https://thuviensach.vn

người cô ta lại như biến thành nữ phụ trong chính kịch. Cô ta nhìn cô cười một tiếng rồi hỏi: “Có phải em là Quý Hoài Chân phụ trách phục vụ vị khách phòng 312 không?”

Giọng mềm mại ngọt xớt, nụ cười vui vẻ, lòng Hoài Chân cũng tan ra trong cảnh đẹp này.

Cô gái kia nói tiếp, “Xin lỗi, xin hỏi, chị có thể đổi với em được không?”

Một câu nói lần nữa làm Hoài Chân đông cứng.

Cô bình thản hỏi ngược lại, “Cô là Trần Bối Đế?”

Cô gái kia thôi cười, “Không được sao?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bước Qua Cổng Phố (2)

Hoài Chân thôi cười, giọng bằng bằng nhẹ nhàng, “Không được.”

Quản lý ở cạnh cửa ngoắc tay, Hoài Chân lập tức xoay người đi sang.

Sau lưng truyền đến tiếng cười khẽ đầy khinh thường, “Giỏi lắm.”

Cô cười xòa, không để bụng cho lắm.

Những vị khách đặt phòng trước đã lục tục kéo đến, nhân viên phục vụ lần lượt rời đi; nếu khách ở phòng phụ trách còn chưa đến, ví dụ như Hoài Chân, thì cần phải chịu trách nhiệm giúp đỡ phục vụ bữa trưa cho khách. Vì tháng trước báo “St. Louis” ca ngợi không ngớt về gà hạt dẻ và xương sườn chua ngọt ở khách sạn Trung Hoa, thế nên các vị khách nghe danh mà đến ăn trưa đều không ngoại lệ, chủ yếu chọn món chính là hai món này, thêm trà “Thất Hỉ” nổi tiếng ở phố người Hoa —— điều này khiến thực đơn Hoài Chân chuẩn bị trước đó trở thành vô dụng.

Đoàn người ở đại sảnh ngày càng nườm nượp, Hoài Chân bê khay khó khăn qua lại, tay mỏi nhừ run lên bần bật. Tim cô run lên, cẩn thận bảo vệ bữa sáng, sợ mình vấp chân ngã làm rớt khay.

May mà giữa chừng có quản lý gọi Hoài Chân lại, mời cô dẫn một người khách đến chỗ mua phiếu bầu cuộc thi Miss Chinatown, lúc này mới có thể thoát thân.

Khách là một người đàn ông trung niên da đỏ ửng vì phơi nắng, đầu hói, mang nặng khẩu âm Texas, nụ cười chân thành. Đến khi Hoài Chân tới

https://thuviensach.vn

cạnh người ông thì ông ta cười nói, “Bưng khay mệt lắm đúng không.”

Phát hiện thì ra là khách cố ý gọi đích danh cô đến, Hoài Chân vô cùng cảm kích, rồi lại giải thích, “Đây là lần đầu tiên tôi đưa phục vụ đồ ăn. Trước nay thấy người ta bưng thoải mái, không ngờ lại mệt như vậy.”

Ông chú trung niên ấy mang họ Mitter, ông nói trước đây mình cũng làm bồi bàn ở nhà hàng, biết được vất vả thế nào. Bây giờ kinh doanh dầu hỏa ở Mexico, nói đoạn, ông chỉ tay vào người đàn ông mập đang nằm phơi nắng trên ghế ở ban công tầng hai, “Otis mời vợ và tôi đến đây. Ông ấy từng đến Trung Quốc, gần đây đang quen bạn gái người Hoa, thường hay ca ngợi con gái người Hoa dịu dàng thế nào với chúng tôi.”

Hoài Chân quay đầu nhìn lại, cảm thấy phú thương trên tầng hai kia trông quen quen. Cô nghĩ ngợi, sau đó cười nói, “Bạn gái ông ấy rất nổi tiếng ở phố người Hoa, cũng rất đẹp.”

Phú thương nói, “Cũng tham gia cuộc thi Miss Chinatown hả?”

Hoài Chân lắc đầu, “Cô ấy là người Hoa biểu diễn kinh kịch nổi tiếng nhất Bắc Mỹ, sư phụ và sư huynh cũng rất nổi tiếng ở Trung Quốc.”

Đường Sacramento đã được chính quyền thành phố buộc hàng rào phong tỏa, trong ngày lễ này mọi xe cộ phải đi đường vòng, để dành con phố cho người đi đường có thể đi bộ ngao du.

Từ xa xa, Hoài Chân trông thấy cậu nhóc bán phiếu đứng dưới mái hiên đeo tạp chí người đẹp trước ngực, thế là cô nhanh chóng chen qua hàng người dọc trên phố đi đến đối diện.

Mắt thằng nhóc kia rất tinh, vừa trông thấy thương nhân quần áo bất phàm, người ta còn chưa đến đã giơ tạp chí lên hô to với hai người: “Toàn bộ 24 bức tranh, tấm to năm mươi xu, bức nhỏ ba mươi xu; phiếu bầu một tờ 25 cent, quý ông quý cô đây muốn mua mấy tờ?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân dịch lại.

Người thương nhân chắp tay sau lưng, cẩn thận nghiên cứu mặt mũi các người đẹp hai lần, sau đó quay qua hỏi Hoài Chân, “Cô chọn ai?”

Hoài Chân đáp, “Tôi không nói được.” Một mặt trong đầu nghĩ, chọn sắc đẹp không phải là trò chơi nam quyền sao, sao lại hỏi ý kiến của cô?

Thương nhân chỉ vào Ngũ Văn Phương và Chu Di Bình, “Hai người này ai đẹp hơn?”

Ngũ Văn Phương và Chu Di Bình đều có mắt một mí dài hẹp, gương mặt bằng phẳng; được cái răng đều tăm tắp, nụ cười sáng chói.

Định thần nhìn lại, khí chất dung mạo của hai người này khá tương tự, chỉ khác mỗi màu da.

Không đợi cô trả lời, thương nhân đã hỏi, “Sao cô không tham gia thi?”

Hoài Chân đáp, “Miss Chinatown yêu cầu trình độ học vấn cao, phong độ và dung mạo phải xuất sắc.”

Người thương nhân nói, “Nếu nói về đáng yêu thì bọn họ không bằng được cô đâu, thiên thần nhỏ đáng yêu à.”

Rồi thương nhân kia bất ngờ giơ tay nhéo mặt Hoài Chân.

Bên cạnh có một đôi trai gái du học sinh người Hoa chừng hai mươi tuổi đi ngang qua, thấy thế thì tặc lưỡi kêu “chậc”.

Chưa nói đến chuyện chấm mút được gì, nhưng trong lòng Hoài Chân vẫn giật mình, bất giác lùi về sau, suýt nữa đã đụng phải người qua đường. Cô rối rít xin lỗi, vừa quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của du học

https://thuviensach.vn

sinh người Hoa nọ, có lẽ là thấy cử động suồng sã tùy tiện của phú thương với cô thì tưởng nhầm cô là người nào đó rồi.

Thương nhân cười ha hả, lấy ra hai mươi lăm đô, mua hai mươi lăm tờ phiếu bầu cho Ngũ Văn Phương và Chu Di Bình, song lại còn khẳng khái nói với Hoài Chân, "Còn lại năm mươi phiếu, bầu cho người cô thích đi."

Hoài Chân xua tay lia lịa, nói như vậy không thích hợp quy định.

Phú thương hơi không vui, nói, "Có người trách cô thì cứ việc bảo hắn đến tìm tôi."

Hoài Chân lười dây dưa chuyện nhỏ này với ông ta, bèn chọn mỗi bên hai mươi lăm tấm phiếu bầu cho Ngũ Văn Phương và Chu Di Bình, đồng thời cũng bày tỏ cám ơn ông thay khách sạn.

Trên đường về, Hoài Chân âm thầm giữa khoảng cách với thương nhân, cẩn thận đề phòng.

Phú thương kia thấy cô không thức thời thì trên đường về cũng không có phản ứng gì nhiều nữa. Về lại khách sạn, ông ta tiến lên mấy bước ôm lấy bà vợ đang trò chuyện hàn huyên với bạn, lúc này mới mỗi người một ngả với Hoài Chân.

Hoài Chân thở phào, xoay người đi hỏi quản lý là khách ở phòng mình đã đến chưa.

Người quản lý kia ồ một tiếng, nói hình như đã đến rồi, nhưng có chuyện nên đi ra ngoài, cũng không thông báo tiếng nào. Vừa rồi nghe phục vụ đại sảnh nói, đúng lúc trong tất cả mọi người chỉ có Trần Bối Đế rảnh rỗi nên đã để cô ấy lên lầu chờ trước, tránh có chuyện khác.

Nếu quản lý gật đầu cho phép, Hoài Chân cũng không đến nỗi ôm việc vào mình, áp đặt can thiệp.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô lại có cảm giác không đúng, bèn hỏi quản lý, “Trần Bối Đế vốn phụ trách vì khách nào vậy ạ?”

Quản lý nói, “Vợ chồng Mitter tầng ba.”

Hoài Chân cười ha một tiếng.

Quản lý khó hiểu.

Đúng như dự đoán, chắc chắn là Trần Bối Đế đã dùng cách gì đó để gọi lão háo sắc kia tách mình ra.

Hoài Chân sải bước vịn cầu thang đi lên tầng ba, cách cửa sổ trên hành lang dài, từ xa trông thấy Trần Bối Đế khoanh tay dựa vào trước cửa phòng 312, nhìn thì trầm ổn nhưng hai mắt cứ láo liên nhìn quanh, có vẻ há miệng chờ sung rụng.

Hoài Chân bước nhanh về phía trước, cực kỳ tức giận, “Trần tiểu thư.”

Trần tiểu thư quan sát nhịp bước của cô, nhẹ giọng cười nói, “Cũng chỉ có cô mặc bộ đồ này mà còn có thể bước rộng như vậy.”

Hoài Chân tức quá bật cười, “Cũng chỉ có cô đến tuổi này rồi mà vẫn không có tư cách đi thi Miss Chinatown, chỉ có thể cùng học sinh bọn tôi làm nền cho các người đẹp.”

Căn phòng bên cạnh bật mở, hai người đàn ông mặc âu phục giày da tuổi hơn ba mươi bước ra.

Trần Bối Đế thấy thế thì lập tức không nói gì, lễ phép mỉm cười với hai người nọ, tránh người nhường đường.

Người đàn ông quét mắt nhìn Hoài Chân, rồi dừng một lúc trên người Trần Bối Đế.

https://thuviensach.vn

Đi được một đoạn, cuộc đối thoại từ xa vọng đến.

Một người hỏi, “Không biết các quý cô ở Miss Chinatown có đến không?”

Một người khác nói, “Vẫn chưa đâu. Nhưng dưới đại sảnh có rất nhiều người thấy bạn gái hát kịch Trung Quốc của Otis rồi, cũng cho rằng cô ấy là một trong các quý cô thi Miss Chinatown. Nghe nói rất đẹp, khí chất động lòng người.”

“Có điều cũng chỉ là đào kép mà thôi.” Trần Bối Đế nói chen vào, “Gái tốt không ca diễn.”

Hoài Chân nhìn sang, “Thế gái tốt không sốt ruột phục vụ vợ chồng Mitter, cũng không sốt ruột đi gặp bạn cũ của cô một lần à?”

Trần Bối Đế trợn mắt với cô, “Cô cứ làm chuyện của mình đi, ở đây giành giật với tôi làm gì?”

Hoài Chân cười, “Lặp lại lần nữa, là ai giành của ai?”

Trần Bối Đế nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, “Không phải chỉ là đổi khách với cô thôi hả? Cuống lên như thế làm gì, tôi không hiểu.”

Hoài Chân nói, “Làm điệu làm bộ, Đóng gói mình tự dâng lên cho người khác, bán dâm trá hình, quả thật tôi rất khó hiểu. Trần tiểu thư này, cô không biết tôn trọng mình thì cũng đừng vì hành vi cá nhân của cô mà làm hỏng danh tiếng của phố người Hoa cũng như các cô gái ở đây, làm người da trắng vẫn cho rằng những cô gái phố người Hoa vượt biển đến đều làm gái.”

Trần Bối Đế cao giọng lên hai quãng, “Ai bán dâm trá hình? Ai làm điệu làm bộ? Ai không biết tôn trọng?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nói, “Không phải bán dâm thì tốt. Cô khát vọng tình yêu cũng được, mà tìm bạn chăn gối cũng được, bất luận ngài Andre có thích cô đưa đến cửa hay không thì hy vọng cô biết, người đàn ông này đã có vợ chưa cưới rồi, mà bây giờ, cô đang đại diện cả phố người Hoa dụ dỗ một người đàn ông đã có bạn đời rồi đấy.”

Trần Bối Đế rất ít khi nghe những câu lộ liễu thế này, mặt thoắt đỏ bừng, “Cô còn nhỏ tuổi, nói bậy bạ gì đấy hả?”

Hoài Chân thong dong nói, “Lên giường thôi mà, là chuyện tôi tình anh nguyện, có gì mà không thể nói? Dù đến nhà thổ, chỉ cần trả tiền thì sẽ không ai chỉ trích cả. Mà không phải bây giờ Trần tiểu thư cô làm chuyện thất đức hơn sao? Hay nên nói là, cô tự cho rằng hành động của mình đê tiện?”

Trần Bối Đế giận dữ bật cười, “Con gái con lứa ở đối diện nhà thổ, từ nhỏ hay nghe thấy lắm câu dung tục, cũng khó trách. Xéo đi!”

Hoài Chân nói, “Trừ khi chính miệng cô nói với vị khách này, hành vi cá nhân của cô không có nghĩa đại diện cho tất cả mọi cô gái trên phố người Hoa. Anh ta có trả tiền cho cô hay không đều không liên quan tới chuyện của tôi, thì tôi sẽ đi ngay.”

“Trả tiền cái gì, vớ vẩn! Cô nói chuyện cũng tôn trọng chút đi! Miệng mồm không thở ra được câu gì tốt đẹp!”

“Ai cũng thích bạn giường, lại không muốn có tiếp xúc sâu hơn thì dĩ nhiên trả tiền là lẽ bất di bất dịch rồi, cũng không ai chỉ trích cả. Nếu giống Trần tiểu thư đây, tôi nghĩ rất nhiều người có thể sẽ tùy tình hình, cân nhắc các cách cứu vãn kiểu trả tiền này.”

Trần Bối Đế thở hổn hển, giơ tay toan đánh cô.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nhẹ nhàng né đi. Trần Bối Đế nghiêng về phía trước, ngã nhào đến cửa.

Hoài Chân sợ cô ta ngã chấn động lại gây chuyện với mình, đang định giơ tay đỡ thì cánh cửa trước mặt đã bật mở.

Trần Bối Đế lảo đảo, hét lên một tiếng rồi ngã sấp mặt vào trong phòng.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Hoài Chân ngẩn ngơ trợn mắt há mồm.

Cùng lúc đó, một bóng người tối om mặt đầy ghét bỏ bước qua cơ thể nằm trên sàn đi ra.

Hoài Chân ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đen lim dim ngủ không kịp mở ra.

Toàn thân toát lên tức giận đáng sợ vì bị quấy rầy mộng đẹp…

… Liên quan đến cảm xúc chủ nghĩa chủng tộc chỉ chạm sẽ bùng nổ, Hoài Chân sợ hãi không khỏi lùi về sau.

Cô há miệng, đang hỏi vì sao anh lại ở đây, nhưng một âm tiết “s” vẫn chưa phát ra thì Trần tiểu thư ở bên trong đã rất kịp thời “ái ối” một tiếng đầy quyến rũ.

Sau đó dịu dàng nói, “Ngã đau quá đi mất. Xin, giúp tôi một tay…”

Ceasar nghe tiếng, đỡ lấy tay vịn trên cửa, làm như không có chuyện gì đóng sầm cửa lại.

Nhốt luôn hai cô gái ở bên ngoài.

Động tác liền mạch, sắc mặt tỉnh bơ, cứ như thể chỉ là đang nhốt một con gia cầm bị điên.

https://thuviensach.vn

“Đây là lý do mình ghét người Hoa.”

May mà giọng vẫn bình tĩnh, vẫn nhớ giữ phong độ lịch sự. Hoài Chân thở phào.

Ngay sau đó lại nói, “Đổi phòng cho tôi.”

“Hình như không có phòng trống, đợi tôi đi hỏi đã.”

Đang định xoay người thì người sau lưng lại nói, “Đợi đã.”

Hoài Chân ngoái đầu nhìn vào mắt anh, đợi anh lên tiếng.

Ceasar né tránh tầm mắt cô, “Dẫn tôi đi ăn gì trước đã, hơi đói.”

“… Được. Vừa hay các thí sinh dự thi cần đến khách sạn, có thể lên phòng ăn ở tầng hai vừa ăn vừa đợi.”

“Ừ.”

Hoài Chân thấy anh không đuổi theo, dừng bước quay đầu.

Ceasar như đang cố gắng giữ khoảng cách với cô, vừa thấy cô xoay đầu thì lại nhìn đi nơi khác giả vờ quan sát.

Hoài Chân buồn cười, cố ý đợi anh đến gần, thoáng đi sau lưng anh đồng hành cùng anh.

Lại lần nữa rơi vào yên lặng.

Đại sảnh ồn ào chật ních từ cuối hành lang. Hoài Chân vẫn có chút lơ lửng như mơ lại không phải mơ, không hiểu vì sao trong phòng lại là người này.

“Andr ——”

https://thuviensach.vn

Ceasar ngắt lời cô: “Hôn thê của Andre chính là em gái tôi, muốn ở lại thành phố để tiện đến phố người Hoa, cho nên chỉ có thể ở lại căn hộ của tôi. Em gái của Andre cũng quấn lấy con bé như hình với bóng, cũng đến ở chỗ tôi luôn. Cho nên tôi không có chỗ nào để đi, Andre đề nghị tôi ở đây. Có vấn đề gì không?”

“Không. Hoan nghênh anh đến.” Hoài Chân nín cười.

Ceasar nhìn cô, đột nhiên sực nhớ điều gì đó, thờ ơ nói, “Trả tiền cho bạn giường ai cũng thích? Cô biết nhiều đấy nhỉ.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bước Qua Cửa Phố (3)

Hoài Chân cứng họng. Cứ tưởng nói tiếng Quảng Đông thì chỉ có người ở phố người Hoa mới hiểu, nào ngờ người này ở bên trong cũng âm thầm nghe hết.

"Xin lỗi đã làm phiền giờ nghỉ trưa của anh." Cô mỉm cười, nhìn đồng hồ bát giác treo ở ngã rẽ đang chỉ một giờ đúng, trong lòng thầm chửi thề, người này không ăn trưa mà đi ngủ luôn?

Tính làm trạch nam hả?

Ceasar nhìn nhìn sang theo ánh mắt cô.

Im lặng suốt một đường.

Đúng lúc này, hình như chiếc xe chở các thí sinh cuộc thi Miss Chinatown vừa dừng bên ngoài phố Clay. Người qua đường vội vã dừng chân, dọc phố hoan hô ầm trời, xem ra là sắp đi qua.

Hoài Chân dẫn anh xuống tầng hai ngồi rồi đưa thực đơn đến.

Gọi đến món thứ ba, Hoài Chân cười hỏi: "Đồ ăn Trung Quốc đều rất nhiều, để tránh lãng phí, tôi đề nghị anh đừng gọi nhiều hơn ba món."

Ceasar nói, "Tôi có nói với cô chỉ một người ăn hả?"

"Xin lỗi anh."

https://thuviensach.vn

Ceasar gần như dựa theo thứ tự cô đề cử, dùng tiếng Anh gọi món một lần

Hoài Chân đành mỉm cười, tiếp tục ghi lại từng món một, bụng nghĩ, đế quốc Mỹ đúng là xa xỉ vô độ, dù nhiệm kỳ của Coolidge đã kết thúc, đại khủng hoảng cũng đã sắp qua được hai năm, nhưng bọn họ vẫn chỉ muốn xài tài nguyên thế nào phung phí ra sao.

Khi đưa khay có đầy Thất Hỉ và đồ ăn nguội đến, chợt có hai người phụ nữ da trắng cũng đến gần lan can ngồi xuống.

Vừa đặt mông xuống, hai người giương mắt nhìn lướt qua dưới lầu.

Một người trong đó nói, “Không biết có đẹp như trong ảnh không. Rất có khả năng, nhìn người thật ai ai cũng như nhau.”

Một người khác bật cười khanh khách, kiêu ngạo nói, “Có đẹp hơn nữa thì phẩm giá cũng không cao quý nổi đâu. Tôi và ông nhà tôi từng đến Viễn Đông rồi. Kyoto, Thượng Hải, Hương Cảng, Sài Gòn… Mấy cô gái trẻ tuổi kia thấy ông nhà tôi là mắt lại lom lom lên, uốn mông đi đến, đúng là đồ ong bướm. Có trời mới biết, năm nay ông ấy đã bốn mươi tuổi rồi! Hèn gì ông ấy cứ thích đến Viễn Đông, nhất định đó là thiên đường của cánh đàn ông bọn họ. Hôm nay đến phố người Hoa, cô không biết đâu, ánh mắt của cô gái người Hoa phục vụ chúng tôi thật sự khiến tôi phải lườm xéo. Ôi chúa ơi, đám con gái người Hoa ăn nói tùy tiện thật sự chưa bao giờ làm tôi thất vọng.”

“Thật hả?” Người kia nghe mà trợn mắt há mồm, “Thế tôi cũng không mong đợi gì vào Miss Chinatown rồi.”

Hoài Chân nghe mà vừa buồn cười vừa tức giận. Cô nghiêng đầu nhìn, thì ra quý bà có thành kiến với người Hoa kia lại chính là vợ của thương nhân buôn dầu hỏa.

https://thuviensach.vn

Lại gần bàn ăn của Ceasar, phát hiện anh đang quan sát cô.

“Cảm giác thế nào?” Anh hỏi.

Cô biết anh cũng nghe được cuộc đối thoại kia rồi, chỉ miễn cưỡng cười chứ không trả lời.

Một con sâu làm rầu nồi canh, bảo cô phải biện giải thế nào đây?

Ceasar nhìn đĩa thức ăn lần lượt được dọn ra, hỏi cô, “Không nói nữa, những thứ này là gì?”

“Trà lạnh Thất Hỉ.” Cô nhớ lại, “Hỗn hợp nhiều thực vô hại với con người, hơi ngọt, có thể nâng cao tinh thần, giảm nóng trong.”

“Ồ.”

“Sâm Đống Liêu, là thứ rất quý hiếm, vị nhạt, người xưa nói có thể cường thân kiện thể —— nếu mọi bài báo đều nghi ngờ y thuật của thầy thuốc Trung Quốc, anh cũng cho là như vậy, thế thì cứ xem nó là điểm tâm là được rồi. Ít nhất là không nguy hiểm với cơ thể; Thứ này đây, Quảng Đông gọi là ‘dịch dứa’, là đầu sứa chấm tương, có hơi cay. Anh ăn cay được không? Nếu không ăn được thì để tôi đổi nước chấm cho anh.”

“Không cần. Còn cái này?”

“Nộm dưa chuột. Các lát xắt nối nhau chứ không xắt hẳn ra, cần có kỹ năng dùng dao rất tốt, giống dưa chuột muối bán ở siêu thị ấy, nhưng thứ này vẫn còn tươi, có hơi chua ngọt. Gần đây Tây y hay tuyên truyền về vitamin C, tôi cảm thấy không cần đến chợ mua thuốc uống làm gì, ăn nhiều trái cây tươi với rau dưa là tốt rồi.”

Đúng lúc phục vụ nhà ăn đẩy xương sườn chua ngọt và sườn hầm cà rốt đến. Hoài Chân mở nắp ra, lập tức mùi thơm từ chung gốm xông thẳng

https://thuviensach.vn

vào mũi.

Khiến hai người phụ nữ da trắng đang không ngừng quở trách tội trạng của người Hoa ngửi thấy mùi thơm thì cũng quay đầu lại, nhìn đĩa thức ăn đầy ắp trên tay Hoài Chân, lẩm bẩm: “Gì thế nhỉ? Vì sao lúc trưa bồi bàn không giới thiệu với chúng ta?”

Hoài Chân mở miệng, đang định giới thiệu về canh sườn hầm cà rốt khoai tây.

“Đây là ——”

Ceasar ngắt lời cô, “Tôi biết món này.”

Hoài Chân nói, “Từng ăn ở Hương Cảng rồi à?”

“Mấy năm trước khi ở sông Hudson New York, một người bạn từng giới thiệu với tôi. Cậu ta sinh ở Anh Quốc nhưng người nhà lại ở Hương Cảng.”

Người phụ nữ bên cạnh ngồi thẳng người dậy, nghe thế thì giật giật, giơ tay gọi Hoài Chân sang.

Ceasar nhìn cô chằm chằm, “Don’t go.”

Giọng không nặng không nhẹ nhưng đủ để hai người bàn bên nghe thấy.

Hoài Chân vừa ngẩng đầu lên đã đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ kia, lúc này tiến thoái lưỡng nan, cô chỉ biết cười gượng.

Người phụ nữ dùng tiếng Anh Texas nói: “Tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi.”

https://thuviensach.vn

Hai giây sau, Ceasar nghiêng đầu lễ phép mỉm cười, khẩu âm Texas không chút vấp váp, “Hôm nay quý cô đây chỉ phục vụ một mình tôi. Có vấn đề gì mời gọi phục vụ của hai người đến mà tự hỏi.”

Hoài Chân nhận ra nguyên âm khoa trương trong phát âm tiếng Anh của anh, cô nín cười đến nội thương.

Người phụ nữ kia khó chịu bĩu môi, nhìn Hoài Chân với ánh mắt nhờ giúp đỡ, cái nhìn ấy như muốn đạt được sự đồng tình “có phải cậu thanh niên này tính khí xấu lại còn không lễ phép không” với Hoài Chân.

Hoài Chân đành dùng tiếng Anh nói: “Nếu có bất mãn gì về phục vụ thì có thể khiếu nại với cô ấy, chủ khách sạn sẽ đổi người khác tốt hơn cho cô —— bởi vì không phải ai cũng làm cô thất vọng như cô ấy.”

Người phụ nữ kia khó hiểu ra mặt, “Giống ai? Thế nào cơ?”

Hoài Chân cười không đáp.

Trong lúc chờ thức ăn lên đủ, hai người phụ nữ kia không ngồi yên được nữa, lấy cớ tìm chồng đứng dậy rời đi.

Nhìn bàn đầy thức ăn cùng thực khách duy nhất, Hoài Chân cười hỏi, “Có cần tôi giới thiệu không? Nếu bạn không đến thì cứ ăn ít đồ nóng trước đã, vì sẽ nhanh nguội đấy.”

Ceasar một tay kéo ghế bên cạnh ra, dùng tay làm dấu mời.

Hoài Chân lắc đầu nói, “Nếu bị ông chủ nhìn thấy thì tôi sẽ bị phạt mất.” Sau đó còn bảo, “Để tôi đi hỏi thăm xem còn phòng nào sạch không.”

Thuốc Huệ đại phu kê cho cô làm khẩu vị của cô gần đây tốt lên khác thường, thường xuyên rất nhanh đói, quả thật bát canh kia làm cô thèm nhỏ dãi. Nói xong, Hoài Chân xoa chiếc bụng rỗng nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

Cô nhanh chóng tìm được ông chủ khách sạn, hỏi ông ta có dư phòng trống không, cũng nói rõ nguyên nhân Ceasar muốn đổi phòng.

Nghe thấy chuyện Trần Bối Đế tự tiện làm chủ, cứ quanh quẩn trước phòng của khách thì ông chủ vô cùng tức giận, lúc này quyết định điều cô ta đến đại sảnh vắng người; lại để Hoài Chân đi hỏi Ceasar xem có muốn ở gian phòng ông chủ giữ lại cho mình không, rồi lát nữa ông sẽ đích thân đến xin lỗi anh.

Lúc từ đại sảnh quay về lầu hai, các cô gái dự thi Miss Chinatown đã đến.

Đám đông đi theo ký giả "Nhật báo Trung tây" mà vào, chen chúc ở lối vào đông nghịt. Trong đám đông, Hoài Chân chẳng thấy được gì, chỉ có thể ỷ vào vóc dáng bé nhỏ để chen nhanh qua dòng người.

Cuối cùng cũng sờ được tay vịn cầu thang, cô đứng trên bậc thang thở phào một hơi.

Sau lưng liên tục vang lên tiếng vỗ tay, Hoài Chân ngoái đầu lại, từ xa trông thấy đường nét ưu nhã của các cô gái tóc tai chỉnh tề bối cao sau gáy, bên ngoài sườn xám, bọn họ hoặc khoác áo cộc tay lông chồn trắng hoặc lông xám chuột thêu hoa, hoặc là áo khoác nỉ, người nào người nấy đều mỉm cười nhã nhặn.

Đứng nhìn một lúc, mắt thấy đám đông lại chen lên lầu hai, cô vội vã bước lên mấy bậc thang. Ngẩng đầu nhìn lên, Ceasar ngồi trong góc phòng ăn, xa xa nhìn sang.

Anh nhìn thẳng cô chẳng hề chớp mắt.

Vẻ mặt ấy… có vẻ như cảm thấy cô chướng mắt.

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu, nhìn bộ sườn xám màu xanh trên người mặc như áo đầm, nghĩ bụng, không ghét mới là lạ.

Rồi cô tay kéo vạt áo sườn xám cho mình trông gọn gàng.

Ceasar nhìn cô chạy nhanh đến.

Lúc này mấy chữ chê bai trong mắt đã viết rõ lên mặt.

Ăn nhiều cũng không tăng được lạng thịt nào, tôi có cách gì đây?

Hoài Chân phớt lờ ánh mắt của anh, toan dùng tiếng Anh giải thích: "Đây là…" Nghĩ ngợi một lúc lâu cũng không nhớ ra được từ sườn xám trong tiếng Anh là gì.

"Cheongsam."

Cô gật đầu, lại nhìn xuống đại sảnh dưới lầu, "Rất tôn vóc dáng, đậm vị trưởng thành của phái nữ Trung Hoa."

Trong đại sảnh, ngoài những bóng hồng của các cô gái thi Miss Chinatown ra, thì còn có hai cô gái xinh đẹp khác cũng rất bắt mắt:

Diệp Thùy Hồng ngồi cạnh tủ kính phòng ăn, tay cầm thìa súp đưa lên đôi môi đỏ mọng, thấp giọng rỉ tai với bạn; chiếc sườn xám không tay thêu vàng vừa hay tôn lên đường cong cơ thể, cánh tay nhẫn nhụi thon dài chống trên bàn ăn, để lộ một vẻ đẹp yếu ớt.

Sườn xám bình thường không lạ gì, nhưng hai chiếc cúc áo hồng ngọc ở cổ lại thêm nét vẽ rồng điểm mắt.

Một người khác, chẳng biết bước ra từ phòng khách tầng ba lúc nào. Tuy bị phạt đến mỏi mệt, song cũng biết ngã xuống từ đâu thì bò dậy từ đó ——

https://thuviensach.vn

Thân hình bé nhỏ, bước chân dao động tiến về phía trước, ngay khi cô ta xuất hiện là lập tức trở thành một tiêu điểm khác,

Trọng điểm là cái thần thái vui vẻ điềm tĩnh kia quá rõ ràng, xem chừng rất hưởng thụ việc trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nhất là đối với cánh mày râu ôm hoài bão "đi săn" mà đến phố người Hoa này.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bước Qua Cổng Phố (4)

Có người dù biết mình nổi bật thì trong lòng cũng biết hôm nay chỉ nên làm nền.

Mà có người, dù vốn chỉ là lá xanh làm nền cho hoa hồng song vẫn muốn không thua kẻ khác, lắc mình một cái trở thành cây đa riêng một góc trời, biết bao đôi mắt nhìn chăm chú.

Mặc dù biết người sau quả thực chẳng ra gì, nhưng dẫu sao cũng khá xứng danh với bộ sườn xám trên người cô ta.

Hoài Chân bội phục thì có bội phục, song không đến mức hâm mộ.

“Hai mươi tư cô gái vừa đi qua đẹp lắm, anh có thấy không?”

Ceasar hờ hững đáp, “Không.”

Hoài Chân nói, “Các cô ấy ăn mặc trông xinh ghê. Hay để lát nữa tôi dẫn anh đến chỗ mua phiếu xem tạp chí người đẹp?”

Anh đặt muỗng xuống, “Không có hứng thú.”

Hoài Chân vừa ngoái đầu lại, thấy anh đã đặt muỗng xuống chuẩn bị rời đi, bèn hỏi, “Không đợi bạn à?”

“Tôi mời rồi. Nhưng mới rồi cô ấy còn quay đầu chạy đi, ban nãy còn đứng ở đây. Đi nhanh lắm, cũng không thèm ngoái đầu.”

Hoài Chân ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Bạn?

Bạn.

Cô cố kìm nén nụ cười nơi khóe miệng, khẽ nói, “Xin lỗi…”

“Mặc thứ trang phục lạ lùng, rồi chạy về như một cơn gió, nói xin lỗi với tôi.”

Hoài Chân cúi đầu nghĩ ngợi, lại đưa ra lời mời, “Có muốn đi dạo phố Grant Ave không? Trên đường tấp nập lắm.”

Sau ít nhất mười giây, Ceasar mới thong dong hỏi, “Lẽ nào lúc trước cô không định như vậy?”

Hoài Chân thành khẩn nói, “Hai tuần trước tôi có hỏi ý kiến của anh rồi, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời nên tôi nghĩ có thể anh không có hứng thú. Phòng lỗ mãng, nên tôi lại hỏi lần nữa.”

“Tôi chưa bao giờ nói không cả.”

“Hoặc chí ít cũng báo cho tôi biết là anh đã đến phố người Hoa chứ. Tự dưng mở cửa đi ra, còn đúng lúc tôi cãi nhau với người ta, hù chết tôi mất.”

Trong khoảnh khắc ấy, dáng vẻ cay nghiệt và hùng hổ hoàn toàn biến mất trên mặt Ceasar.

Đột nhiên anh vô thức bật cười, tiếp đó cúi đầu hỏi, “Dọa cô rồi hả?”

Giọng nhẹ đến khác thường.

Trong tiếng cười thất thường kia, Hoài Chân nhận thấy một sự yên lặng kỳ lạ, một lời tuyên thệ bình đẳng, một sự thản nhiên rõ ràng, tựa như hòn đá rơi vào nước sẽ phát ra tiếng vang.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân cũng thấy lòng mình bình yên đến lạ, cô cười nói, “Không phải dù sao cũng đến rồi à?” Thấy anh vì né tránh Trần Bối Đế mà trên người vẫn mặc bộ quần áo ngủ khách sạn phát cho, cô bèn nói, “Để tôi dẫn anh đến phòng mới. Hành lý ở phòng cũ đã được chuyển đi rồi, bây giờ có thể đổi phòng.”

Phòng mới nằm cuối hành lang tầng hai, qua cửa sổ chạm trổ hoa văn, từ nơi này có thể trông thấy những bụi trúc thấp bé mọc bên tường ở bên ngoài – là căn phòng ông chủ thích nhất. Mà giờ đây lại còn có thể tiếp xúc với các người đẹp ở khoảng cách gần nhất, thật đúng là điều kiện được trời ưu đãi.

Hoài Chân đứng ở cửa nói, “Tôi xuống dưới báo với quản lý một tiếng đã, để ông ấy không cho là tôi làm biếng.” Rồi cô nói tiếp, “Tôi chờ anh dưới đồng hồ lớn nhé, anh muốn đi lúc nào cũng được.”

“Tôi không phải là loại người ‘lúc nào cũng được’.” Anh lại trở về với vẻ kiêu ngạo như trước, “Mười phút sau gặp.”

Đóng cửa phòng lại. Hoài Chân bật cười, nhanh nhẹn tránh ra.

Dù biết cánh cửa kia đã đóng, nhưng cô vẫn cảm giác sau lưng có ánh mắt tò mò pha chút tìm tòi nghiên cứu, ngoài ra còn cả sự khó hiểu trước thế giới.

Dù không biết thời cơ đưa đến thay đổi này là gì, song suy cho cùng cũng không phải là chuyện xấu.

Lúc đi trên hành lang, một cánh cửa chợt bật mở. Một cô gái xinh đẹp đỡ quả đấm cửa bên trong, thò người ra thấp giọng hỏi, “Em gái này, có thể nhờ em một chút được không?”

Cô ngẩng đầu lên, nhận ra gương mặt tao nhã xuất hiện trên ảnh, thế là gật đầu cười nói, “Chào chị Văn Tâm, có điều em chỉ có mười phút thôi.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Văn Tâm ngạc nhiên “a” lên, cười nói, “Em gái nhà họ Quý đúng không, chị có nghe Văn Sênh nhắc đến em rồi.”

Cô ấy nghĩ ngợi rồi nói, “Phòng số 8 ở tầng ba, nhờ em tìm York Kona.” Rồi cô ấy tiến lại gần, thấp giọng nói, “Chị để quên áo nịt ngực ở chỗ anh ta rồi.”

Sau đó lại thoáng thu người về, Hoài Chân nhìn thấy cô ấy đỏ mặt.

Cô mỉm cười, “Chị đợi em một lát.”

Hoài Chân đến phòng khách báo cho quản lý biết cô dẫn khách đi tham quan phố, sau khi được cho phép thì lập tức vịn cầu thang chạy nhanh lên tầng ba.

Còn chưa tìm được phòng số 8 thì cô đã trông thấy một đôi nam nữ dựa vào tường ở ngoài hành lang tán gẫu. Xem ra cuộc đối thoại kia rất thú vị, cô thấy cô gái kia cười khanh khách đầy khoái trá.

“Mấy ngày nay cô ấy bận rộn nổi tiếng, làm gì có thời gian để ý đến anh? Có điều trên phố người Hoa có rất nhiều chuyện vui, nếu anh cảm thấy hứng thú thì em có thể…”

Hoài Chân nhận ra âm thanh này, tưởng trước đó Hoàng Văn Tâm có nhờ Trần Bối Đế lên lầu lấy đồ lót.

Song để ngừa vạn nhất, cô vẫn đi lên ngắt lời hai người họ.

Người đàn ông da trắng ngoái đầu lại, nụ cười vui vẻ vẫn chưa tan: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Hoài Chân nói, “Văn Tâm có làm rơi đồ ở chỗ anh.”

York “ồ” lên vỗ trán, đẩy cửa vào phòng lục tìm một hồi rồi xoay người đi ra, vô cùng thân thiết đưa thứ đồ được bọc trong khăn quàng màu

https://thuviensach.vn

đen cho Hoài Chân, thở dài, “May quá, nhất định cô ấy lo lắng lắm.”

Trần Bối Đế dựa nghiêng vào tường, âm thầm liếc mắt, cảm thấy rất không vui, xoay người rời đi.

Hoài Chân cám ơn York, lúc quay gót rời đi thì nghe thấy sau lưng có tiếng nói vang lên: “Ấy, cô đi đâu vậy? Không phải muốn trò chuyện nhiều chuyện lý thú của Văn Tâm hồi bé với tôi sao?”

Hoài Chân lắc đầu.

Phải nhắc nhở Văn Tâm đề phòng Trần Bối Đế?

Cô không biết nếu mình làm vậy thì có bị xem là lo chuyện bao đồng không. Có điều lúc trả lại áo nịt ngực và khăn quàng cổ, cô vẫn báo cho Hoàng Văn Tâm biết: “Hồi nãy ở trên lầu, em thấy York đang nói chuyện say sưa với bạn chị.”

Hoàng Văn Tâm bật cười, “Anh ấy hỏi thăm chuyện xấu của chị đúng không? Tên York này.”

Lấy áo nịt ngực ở trong khăn quàng ra, cô thờ ơ cười nói, “Cám ơn em.”

Hoài Chân mỉm cười chào cô ấy rồi xoay bước rời đi.

Chuyện giữa tình nhân nhà người ta, có lẽ không cần cô phải bận tâm.

Ngẩng đầu lên nhìn, đã tám phút trôi qua.

Cô ngã người ra sau thò đầu nhìn vào hành lang, đúng như dự đoán, đúng mười phút sau cánh cửa mở ra, sau đó Ceasar bước ra.

Áo sơ mi trắng cùng quần dài màu đỏ, bên ngoài khoác áo len màu đỏ tím —— thứ gì cũng khá rộng, lại còn linh hoạt tự tại khiến cơ thể như biến

https://thuviensach.vn

mất trong lớp quần áo. Nếu không phải Hoài Chân thấy tận mắt sống lưng trần của anh, thì nhất định lúc này cô sẽ cảm thấy anh rất gầy; tuy nhiên sự thật hoàn toàn trái ngược.

Phối màu không ra gì, không có lấy chút cảm giác hài hòa. Thường ngày anh toàn mặc tông màu đen trắng xám nhìn quen rồi, nên cô cảm thấy như vậy mới là đúng, mới càng phù hợp hoàn hảo với anh hơn, hơn nữa tính khí lạnh lùng cũng được bộ trang phục mài giũa bớt đi;

Nhưng thực chất anh lại giống thể trong suốt, nên mới có thể tùy ý mặc màu nào cũng được.

Hoài Chân nghĩ, đoán chừng hôm nay tâm trạng của anh rất tốt.

Đợi anh sải bước đi đến, Hoài Chân hỏi, “Anh có chỗ nào đặc biệt muốn đến không?”

“Tôi không biết nhiều về phố người Hoa cho lắm.”

Ceasar chợt nhớ ra.

——Cả đời này tôi tuyệt đối sẽ không đặt chân vào phố người Hoa nửa bước.

Từ lúc thề thốt cho đến nay còn chưa được một tháng, thế mà anh đã phá vỡ lời thề ba lần, mà lần nào cũng đi cùng một người với lý do khác nhau.

Anh không biết rốt cuộc là có vấn đề ở đâu, nhưng rồi vẫn không nhịn được muốn đến nhìn kết quả.

“Vậy anh đành đi theo tôi thôi.” Hoài Chân nói.

Ceasar nhìn cô, thong thả không chút do dự đi theo cô.

https://thuviensach.vn

Giống như hai ngày trước Andre đã nói với anh, “Hai ngày tới Catherine và Daisy muốn tá túc ở chỗ cậu để dễ đi bộ đến phố người Hoa.” Sau đó lại nói, “Nếu như cậu đồng ý thì có thể đến khách sạn tôi đã đặt —— gần đây khá náo nhiệt, cô gái kia phục vụ ở đó chắc sẽ bận lắm, nên tôi đã mời cô ấy làm hướng dẫn viên riêng cho phòng của tôi rồi.”

Anh không chút do dự đồng ý, hơn nữa đêm qua lại…

Mất ngủ.

Rồi chuyện sau đó càng quái lạ khó hiểu.

Nắng buổi chiều không quá gay gắt, từ khách sạn cổ xưa ồn ào hòa vào trong tiếng người tấp nập, trong dòng người qua lại cùng tiếng rao chào bán tranh vẽ phiếu bầu, bóng dáng màu xanh lá bé nhỏ kia đi đằng trước gạt đám đông ra, rồi thỉnh thoảng lại bước nhanh như thể sợ anh kéo chân sau.

Nhìn thấy lọn tóc mềm mại vểnh lên phía trước, Ceasar cố nén kích động muốn chạm nhẹ vào.

Bất chợt trên sườn đồi có một cậu bé da trắng khóc toáng lên, chỉ vào quầy bán hoa quả ở đằng xa la lớn: “Con muốn dứa cơ.”

Người cha da trắng cao to uy nghiêm cau mày cảnh cáo: “Cha với mẹ đề nghị —— phải ăn trưa trước đã.”

Đứa bé kia mặc kệ, đặt mông ngồi phịch xuống đất làm mình làm mẩy.

Người cha mặt đầy ghét bỏ nhìn con trai, xòe tay ném nó xuống đất rồi xoay lưng bỏ đi.

Cậu em trai đứng bên cạnh người anh thút thít, định khuyên giải.

https://thuviensach.vn

Nhưng mẹ đã nhẹ nhàng ôm lấy em trai, nói: “Anh trai làm sai. Không thể học theo anh được.” Sau đó cũng rảo bước đi theo chồng.

Phụ nữ người Hoa xung quanh thấy thế thì chau mày, rỉ tai nhau nói, “Làm gì có cha mẹ nào như vậy?”

Người đàn bà đó gầy còm lưng gù, dùng dây vải bông trói một đứa nhỏ chừng ba tuổi cõng trên lưng, lấy trống lắc dỗ dành.

Đứa bé nói, “Bà ơi, con muốn ăn khô vịt.”

Người đàn bà lập tức đáp được, “Được, để bà mua khô vịt cho Kiển Kiển nhé.”

Đứa bé da trắng tuổi xấp xỉ cậu bé đó vẫn ngồi dưới đất, thấy không ai để ý đến mình thì lau nước mắt đứng dậy, chạy nhanh đi tìm cha mẹ ruột đã sớm biến mất trong đám đông.

Tâm trạng Hoài Chân hơi phức tạp, quay đầu sang hỏi, “Hồi nhỏ anh có từng bị cha mẹ bỏ lại như vậy không?”

Ceasar hoàn hồn, “Trong nhà có rất nhiều anh em, từ rất nhỏ mọi người đã bị ép buộc phải tranh đoạt với nhau. Trong tình huống bạo lực không giải quyết được, thường thì theo lý tranh luận sẽ có hữu ích hơn càn quấy.”

Hoài Chân nói, “Thế đến 21 tuổi cũng bị ném ra khỏi nhà tự lập à?”

“Ở bờ Tây mới làm như vậy, người bờ Đông có quá nhiều gia sản cần thừa kế.” Ceasar sầm mặt, “Tôi còn hy vọng 21 tuổi mình bị ném ra khỏi nhà đây.”

Cách đó không xa dưới nắng mặt trời trong đám đông, một người phụ nữ nước ngoài lôi ra một chiếc tã màu vàng ố bẩn từ xe nôi, do dự nhìn

https://thuviensach.vn

quanh. Đứa bé sơ sinh bên trong xe còn đang khóc làm loạn, người phụ nữ nước ngoài sốt ruột nhìn quanh, vừa thấy Hoài Chân mặc đồ màu xanh trong đám đông thì lập tức hai bước lên trước, chặn cô lại, hỏi bằng tiếng Anh: “Tôi thấy trên quảng cáo nói, nếu trên đường thấy cô gái nào mặc sườn xám màu xanh hoặc thiếu niên mặc đồ truyền thống màu vàng thì có thể nhờ họ giúp đỡ.”

Hoài Chân dừng bước gật đầu.

Người phụ nữ thở phào, “Xin hỏi vất rác ở đâu?”

Mùi bài tiết hôi thối kèm theo mùi sữa xông vào mũi.

Hoài Chân nhìn con phố đầy giấy dai giấy vụn, lẫn với những chất bẩn đen ngòm ở xung quanh thì không biết phải nói với bà ấy thế nào, bởi vì thùng rác ở phố người Hoa không có tác dụng lắm.

Cô thoáng nghĩ ngợi rồi nói, “Đi dọc theo phố Grant Ave đến giao lộ kế tiếp thì rẽ phải, đi hai trăm mét là thấy một cửa tiệm giặt giũ.”

Sắc mặt người phụ nữ kia hơi dao động, cô bổ sung, “Tôi nghĩ nếu vất rác thì hơi tiếc. Chỉ năm xu đã có thể giặt sạch cho dì rồi.”

Người phụ nữ kia cân nhắc một lúc rồi gật đầu, đẩy xe nôi đi nhanh.

Ceasar đột nhiên dùng tiếng Anh uốn nắn, “Tôi nghĩ, chứ không phải là tôi chìm.”

Qua hai giây, cô vẫn chưa biết mình nói sai ở đâu, “I sink?”

“… Think.” Ceasar cúi người làm mẫu.

Hoài Chân học theo động tác cắn lưỡi, “S… think?”

https://thuviensach.vn

Anh nghĩ một chút rồi lại hỏi, “Ùm cói?” (Tiếng Quảng Đông: Cám ơn. Ceasar có ý khinh thường hỏi cô: Cám ơn phải nói thế nào.)

Hoài Chân bị chương trình dạy phát âm tiếng Anh đột nhiên làm cho ngây người.

Sau đó mở miệng: “Thanh.. kiu?”

Ceasar nhìn cô.

Hoài Chân hốt hoảng vội sửa lời, “Thank you.”

“Garbage, not cabbage, not luggage.” (Rác rưởi, không phải bắp cải, không phải hành lý.)

Hoài Chân thấp giọng nói, “Tôi phân biệt được mấy thứ đó.”

“Tôi nghe cô nói sai ít nhất ba lần rồi. Hay cô không định nói tiếng Anh ở Mỹ? Dù sao cô không quan tâm, ở phố người Hoa, chỉ cần dùng tiếng Quảng để giao tiếp, thỉnh thoảng nói vài câu tiếng Đức là đủ?”

Hoài Chân nơm nớp lo sợ, “Được. Tôi nhớ rồi.”

Ceasar cúi đầu nhìn cô, “Rốt cuộc cô học đâu ra thứ tiếng Anh chết tiệt này đấy hả?”

Hoài Chân: “…”

Do giáo dục bắt buộc chết tiệt với một người Tứ Xuyên lưỡi thẳng đuột của kiếp trước chết tiệt, cô có cách gì đây?

Màn dạy dỗ nghiêm khắc này làm Hoài Chân như quay lại lớp Vật Lý đầy ác mộng hồi học cấp ba. Để phòng ngừa anh lại soi mói ra được chỗ sai nào khác, thì khi từ xa trông thấy đám con bạc vẫy cờ của Miss Chinatown trên phố, Hoài Chân lập tức bày tỏ vô cùng hứng thú về đặt cược.

https://thuviensach.vn

“Có muốn thử cá cược một lần không?”

“… Không có hứng thú.”

Hoài Chân sờ soạng khắp túi một lúc lâu, phát hiện sườn xám không có túi.

Mà lúc này Ceasar lại đưa đến đồng 50 cent.

Cô nhận lấy.

Cô đứng trên đường nghiên cứu bảng biểu ngữ một hồi lâu: “Đàn ông người Hoa cảm thấy ba người này rất đẹp, còn người da trắng lại cảm thấy hai người này đẹp nhất.”

“Cô thấy thế nào?”

“Angela Zang này có khí chất rất tốt, nhưng tôi cảm thấy phái nam thích cô ấy không nhiều lắm, mà phái nữ thì ít đến đặt cược.” Hoài Chân ngẫm nghĩ, ngẩng đầu hỏi, “Anh cảm thấy thế nào?”

Một người đàn ông giống như dò la tin tức nào đó, “Mua Chu Lỵ Nhi.”

Chủ tiệm uể oải nói, “Chu Lỵ Nhi một bồi mười, bằng Ngũ Văn Phương.”

Người đàn ông nói, “Vừa rồi có người da trắng gọi người mua năm mươi nghìn đô la, tính để Chu Lỵ Nhi đoạt được vòng nguyệt quế.”

Đột nhiên một đám đàn ông người Hoa từ sòng bạc bên cạnh xông đến.

Hoài Chân ồn ào, “Đây là thủ đoạn tư bản gì thế?”

https://thuviensach.vn

Ceasar cười, “Cô thích ai thì cứ bỏ phiếu cho người đó.”

Hoài Chân thở dài, hiện tại tài nguyên nắm trong tay rất ít người, dân đen bọn tôi cũng chỉ có thể góp vui thôi.

Đột nhiên rất nhiều cánh lớn đàn ông từ mọi hướng đổ đến, chặn lại mặt tiền của mấy nhà cái.

Hoài Chân xòe lòng bàn tay, Ceasar thuận tiện cầm lấy đồng 50 cent, ung dung gạt đám đông ra.

“Ai?” Ông chủ hỏi.

“Angela Zang.”

Đám đông cười ầm lên.

“Năm mươi cent.” Ceasar không đổi sắc, sau đó tay kẹp hai tờ phiếu trị giá hai mươi lăm cent, xuyên qua đám đông đi ra.

Hoài Chân vỗ tay.

Càng đi về phía trước, bất tri bất giác đã qua cổng phố.

Đám đông từ cáp treo đậu ở đằng xa và những chiếc xe dừng trên đường cái liên tục đi xuống, đổ vào phố người Hoa chật chội này.

Ceasar đột nhiên dừng bước.

Một chiếc xe Duesenberg Model J đậu bên đường, một người đàn ông tóc vàng cao to đi ra phía sau, mở cửa mời hai quý cô ngồi trên xe xuống.

Hoài Chân thấy nhìn thấy một đôi giày cao gót màu bạc mảnh khảnh cùng một đôi chân dài trước tiên. Sau đó, hai người phụ nữ xinh đẹp có bầu

https://thuviensach.vn

ngực lớn thanh lịch bước ra khỏi xem, tháo kính râm màu nâu ra, nhìn quanh phố người Hoa này.

Một cô gái trong đó có gương mặt khá trẻ con, mặt mũi tinh xảo, từ xa đã trông thấy Ceasar cao lớn với bề ngoài rất bắt mắt trong đám đông.

Cô vẫy tay cao giọng gọi: “Little Herbert!”

Andre và Catherine cũng nhìn theo sang, vẫy tay gọi anh.

Thấy thế, Andre rảo bước đi đến đầu tiên, các cô gái đi giày cao gót cẩn thận đuổi theo.

Đợi đến gần, cô gái mặt trẻ con kia nhạy bén phát hiện một cô gái Đông phương mặc trang phục màu xanh đứng cạnh Ceasar, trông cô ấy có vẻ xinh xắn độc đáo.

Trong năm người chỉ có Hoài Chân là người ngoài.

Hai cô gái da trắng cũng chờ Andre hay Ceasar mở lời.

Andre quay đầu sang giải thích với hai người, “This is….”

Nói đoạn anh dừng lại híp mắt nhìn Ceasar, có vẻ như khó chọn lời.

Ceasar tiếp lời, “This is my girl.”

Giọng hờ hững như đang giới thiệu “đây là máy tính tôi mới mua”, mà câu từ thốt lên vừa thân mật quen thuộc lại không quá phận, khiến không một ai hoài nghi tính chân thực.

Cô gái kia lập tức thôi cười.

Catherine lại lớn tiếng bật cười, chìa tay ra với Hoài Chân như muốn hóa giải lúng túng, nắm lấy tay cô, “Hi, đúng là tin tốt. Chào cô, cho hỏi cô

https://thuviensach.vn

ở chung với anh tôi có ổn không?”

“Cũng ổn,” Hoài Chân vừa nói tiếng Anh vừa cẩn thận nhìn Ceasar, xác nhận anh không khó chịu với phát âm của mình thì mới cười nói tiếp, “Nhìn hai người chẳng giống nhau tẹo nào.”

Catherine cười to, “Không giống ư? Tạ ơn trời đất! Tốt quá rồi!”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bước Qua Cổng Phố (5)

Cô gái có cằm nhọn cùng đôi mắt màu xanh da trời cứ quan sát cô liên tục, nhưng từ đầu chí cuối không hề nói câu gì với cô. Cô ấy tên là Daisy, Hoài Chân đưa mắt nhìn lướt qua cô ấy, tình cờ ánh mắt gặp nhau, không hiểu vì sao cô lại cảm nhận được vẻ không thích hay địch ý từ trong đáy mắt cô ấy.

Mà quả thật đúng là như vậy. Vì cô nghe Andre nói với cô ấy: “Daisy, em vô lễ quá rồi đấy. Nếu em không thôi nhìn đi thì chí ít cũng phải cười.”

Daisy đáp lại, “Cười? Với ai? Em chưa bao giờ cười với bất cứ cô gái quê nào ở Mỹ cả. Người da màu hả? Thôi đừng có nói nữa, anh nghĩ vì sao em lại đến phố người Hoa?”

Hoài Chân lấy thầm vui vì đây không phải là cuộc gặp gỡ tệ hại của mấy nàng bitches nước Mỹ vào thế kỷ 21. Nếu là thời ấy, cô gần như có thể tưởng tượng được lúc về nhà, cô gái kia sẽ phê bình trang Instagram của cô thế nào, “Trời ạ, nhìn xem mấy tấm selfie dở tệ của cô ta đi, chẳng thà đừng chụp.”

Lại kéo xuống nữa, phát hiện sinh hoạt hằng ngày cùng moment mỗi ngày của cô chỉ quanh quẩn trong phố người Hoa nho nhỏ này, thậm chí mỗi ngày dậy sớm sẽ đẩy xe chở quần áo ra đường, gõ cửa từng nhà một, rồi hoặc chào hỏi hoặc cãi vã với các ả gái ngày ngày dậy sớm ở tiệm tạp hóa hay phố đèn đỏ… Thế là lòng tự tôn lẫn tự tin của Daisy cao quý đạt được thỏa mãn tối cao. Nhất định cô ấy sẽ nghĩ, “Thậm chí cô ta còn không có tấm chụp chung với Little Herbert, đúng là một cô gái đáng thương.”

https://thuviensach.vn

Nếu mà có phần mềm xã hội này, nhất định Hoài Chân đăng bài về cuộc sống mỗi ngày thường xuyên cho xem.

Có lẽ chỉ có Quan Vũ mới biết cô thích nơi này đến đâu.

Im lặng một hồi, cô nghe Daisy hỏi: “Cô ta chỉ tám mươi lăm pound thật?”

Đó là một câu tiếng Pháp, song Hoài Chân vẫn hiểu. Cám ơn Liên minh châu Âu, nhờ vậy mà chúng học sinh ít nhiều cũng dùng ngôn ngữ ở quốc gia khác thường ngày.

Cũng cám ơn Crawford và cùng Muhlenberg đã di dân đến Mỹ nhiều năm, nhiều đến nỗi đủ để tiếng Pháp và tiếng Đức không trở thành ngôn ngữ quan trọng không thể thiếu trong giáo dục gia đình của thế hệ trẻ. Có lẽ tiếng Pháp của Daisy không khá hơn cô là bao.

Lần này đến lượt Hoài Chân mỉm cười với cô.

“Đối với con gái người Hoa thì thể trọng này không quá nhẹ, nhưng sẽ tùy người mà khác nhau. Gần đây tôi có nghe ý kiến của thầy thuốc người Hoa, thử tăng cân.”

Daisy lúng túng, kéo tay áo Andre, trên mặt hỏi rõ “sao anh không nói với em là cô ta biết tiếng Pháp”.

Andre xòe tay, bày tỏ anh cũng chỉ mới biết.

Catherine lại cười phá lên, “Tăng cân? Có lẽ đến phòng tập thể thao là một ý tốt đấy.”

“Ở phố người Hoa không có phòng tập thể thao.”

“Thế đến chỗ Ceasar hay đi đi —— Anh ấy có dẫn cô đi lần nào chưa?”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Ceasar ra chiều không muốn nói chuyện, “Không.”

“Thực ra tôi không quen anh ấy.” Hoài Chân hé miệng cười nói.

Catherine mở to hai mắt, “Ồ, thế sao!”

Ceasar nhìn Hoài Chân.

Cô cũng nhìn lại anh.

My girl? Nghe rất êm tai, rất đáng tôn trọng, nhưng cô không cảm thấy đạt thành nhận thức chung tương tự nào cả.

Xem ra với người có lòng thì sự ăn ý đó cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Daisy ngẩng đầu, thấy hai lá cờ cùng phấp phới trên nóc hội quán Nhân Hòa —— “Bên cạnh cờ bốn mươi tám ngôi sao là gì vậy?”

Andre nói, “Là quốc kỳ Trung Hoa Dân Quốc.”

“Vì sao phải treo cùng lúc cờ hai nước? Không phải đây là đất Mỹ à?”

Andre ngẩng đầu nhìn Hoài Chân.

Cô biết mình nên tận tụy giải thích vì công việc.

Hoài Chân đáp, “Bản sắc văn hóa của người Hoa.”

“Bản sắc văn hóa?” Daisy giễu cợt, “Chúng tôi cũng di dân đến đấy.”

“Người Hoa đến Mỹ muộn hơn người châu Âu đến bờ Đông những hai trăm năm, hơn nữa người châu Âu di dân còn theo quy mô lớn. Còn dân tộc Trung Hoa có văn minh gần năm nghìn năm, nên dù di dân đến đây đã được ba đời, thì bản sắc văn hóa của chúng tôi không phải do nước Mỹ tạo nên, là một nền dân tộc văn hóa hậu học điển hình.”

https://thuviensach.vn

Daisy hỏi, “Đó là gì?”

“Có nghĩa là, trật tự xã hội không duy trì dựa vào luật pháp mà dựa vào phong tục tập quán cùng những tư tưởng hành động khác. Trong nền văn hóa này, người lớn tuổi có uy tín tuyệt đối; Còn Mỹ lại ứng với nền văn hóa tiền học, trong nền văn minh này, người lớn tuổi không còn là người dẫn dắt, hơn nữa cũng không tồn tại hướng dẫn nào cả.” Hoài Chân cố gắng giải thích, “Người Hoa ở nền văn hóa hậu học thích học hỏi từ quá khứ, còn người ở nền văn hóa tiền học lại thích nhìn về tương lai. Người Hoa là điển hình của vế trước, còn nước Mỹ lại là vế sau.”

Trong những bộ phim giành được nhiều giải thưởng ở các thế hệ sau, những bộ phim Trung Quốc luôn thể hiện rõ ràng phong tục dân gian, lối suy nghĩ cũng cũ rích: Đầm Rồng Hang Hổ, Di Hòa Viên, Bá Vương Biệt Cơ… Trong khi đó Mỹ lại khám phá cả thế hệ cảm xúc mới trong trí tưởng tượng vô tận. Ngoài vô số sách khoa học viễn tưởng nổi tiếng, Hoài Chân cảm thấy điển hình nhất là bộ phim “Đấu Trường Ảo”*.

(*Ready Player One: là bộ phim chiếu rạp kể về bối cảnh năm 2044, khi con người có thể trốn tránh thế giới thực ảm đạm bằng việc hòa mình vào không giản ảo mang tên OASIS.)

Trong thời gian qua, cô đã tìm hiểu nguyên nhân sâu xa của cuộc xung đột giữa phố người Hoa và người da trắng ở bờ Tây rất nhiều lần.

Nói chung, hệ thống văn hóa khác một trời một vực có thể trở thành hoặc tạo thành mâu thuẫn ngăn chặn và bài trừ kịch liệt.

Ngoài cửa hàng đồ lưu niệm có không ít cô gái người da trắng tụ tập, Catherine dừng chân nhìn một lúc.

Hoài Chân dùng ý kiến cá nhân đề nghị, “Hay mọi người có thể đi mua ít tem vẽ cờ Hoàng Long* để sưu tập. Thay đổi triều đại rồi, cờ Hoàng Long cắm ở Đường hội phố người Hoa lúc trước cũng đã đổi sang cờ

https://thuviensach.vn

Thanh Thiên Bạch Nhật, bây giờ tem cờ Hoàng Long là tuyệt bản, không còn sản xuất nữa, ông chủ không nỡ hủy nên giữ lại để làm bộ sưu tập quý giá.”

(*Hoàng Long là đô thành nước Kim thời xưa.)

Hai chữ “tuyệt bản” có sức hấp dẫn không nhỏ với hai cô gái. Được Catherine giật dây, Daisy cũng bước vào cửa hàng mua tem.

Hoài Chân ngẩng đầu, cảm thấy trong tay mình đang dư dả, cũng muốn đi mua tem sưu tập cờ bốn mươi tám hoặc bốn mươi chín ngôi sao sau này. Rồi đến khi đủ năm mươi ngôi sao, hai con tem này sẽ trở nên vô cùng giá trị.

Đi đằng sau các cô gái, Hoài Chân thấy Andre thả chậm bước chân, cố ý nói chuyện với cô.

“Daisy có tình cảm với Ceasar như mọi cô gái bình thường với trai đẹp mà thôi. Tin tôi đi, trước khi tôi đi Hương Cảng một tháng, con bé còn không ngừng lẩm bẩm về gã ‘old money’* nào đó tốt nghiệp đại học Yale.”

(*Thuật ngữ Old money dùng để chỉ một tầng lớp của người giàu, những người đã giữ gìn được vị thế giàu có của mình qua nhiều thế hệ.)

“Old money? Em nghĩ các anh đều như vậy.”

“Nếu không phải lộ trình lần này thì con bé cũng không nhớ được chàng trai nhà hàng xóm hồi nhỏ dọa nó khóc đâu. Là anh cả của nó, tôi không cho rằng Ceasar có gì hơn mấy anh trai đẹp nó mê.”

“Sao anh cho rằng em có thể làm được?” Hoài Chân cười nói, “Quả thật em không quen thân với anh ấy đến mức đó đâu, thậm chí lần trước xuất phát từ lễ phép mời anh ấy mà cũng bị coi là quá phận. Tình yêu nảy mầm giữa đàn ông và phụ nữ trên đất nước cởi mở này là chuyện vô cùng

https://thuviensach.vn

cởi mở. Nhưng em không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra dễ dàng ở California, giữa một người thuộc đảng Cộng hòa bài trừ người Hoa và một người Trung Quốc. Đặc biệt khi em khôi phục tự do là nhờ sự giúp đỡ của anh ấy. Ceasar là một người đàn ông lịch thiệp và cũng rất hời hợt. 'My girl' là sự tôn trọng tốt nhất mà anh ấy có thể dành cho em, em rất biết ơn anh ấy."

"Tin anh đi, cậu ta cảm thấy rất hứng thú về em, bởi vì cậu ta rất ít khi gặp chuyện này."

"Dĩ nhiên em tin anh ấy có chút tò mò về em, nếu không nhất định anh ấy sẽ không bước vào tiệm tạp hóa sau cuộc điện thoại kia. Em nhớ mình có nói, người Mỹ luôn tìm kiếm kích thích mới, còn người Hoa thường hay nhớ về chuyện xưa."

Còn chưa nói xong câu thì thấy Andre há miệng, song anh lại không nói gì.

Hoài Chân đọc ra được cảm xúc ly kỳ trong đôi mắt màu xanh da trời của anh.

Mang theo đau đớn, bi thương, bừng tỉnh, thậm chí là sự thương cảm bị hiểu lầm và tủi thân.

Trong cửa tiệm người đến người đi di chuyển rộn ràng, nhưng trong một khắc ấy Andre như dừng lại. Anh đang đau buồn, mà sự đau buồn kia là điều không thể xoay chuyển, không thể cứu vãn.

Đột nhiên cô nghĩ đến một câu gọi là 'mãi mãi đánh mất tình yêu đôi ta'.

Hoài Chân sợ hết hồn.

Một giây sau, Catherine ở đằng xa gọi: "Andre ——"

https://thuviensach.vn

Andre dừng bước, dứt mắt khỏi Hoài Chân, đi vượt lên cô bước đến gần Catherine.

Cô ngoái đầu nhìn, tâm trạng vẫn khó bình phục. Nhưng cô biết, trong khoảnh khắc ấy anh đang định giải bày vì chính mình, vì chuyện nào đó.

Nhưng anh lại không thể nói.

Nếu không một khắc sau, thậm chí Hoài Chân còn cảm thấy, anh sẽ thốt ra một cái tên tiếng Trung của cô gái nào đó.

“Quý Hoài Chân.”

Giọng của Ceasar kéo cô về lại thực tại. Sự yên lặng như chết biến mất, tiếng Anh hỗn loạn lần nữa vang lên xung quanh.

“Tôi đợi lâu lắm rồi.” Ceasar không muốn vào tiệm, có lẽ chờ bên ngoài lâu quá nên không nhịn nổi, đi đến bắt lấy cổ tay cô, “Bọn họ đâu rồi?”

Hoài Chân nghiêng đầu nhìn vào trong.

Ceasar chen vào trong, vẫn nắm cổ tay cô, xem chừng là muốn dắt cô đi vào cùng đám người.

Anh vừa đi vừa than phiền, “Quý Hoài Chân, cô có thể đặt cho mình một cái tên tiếng Anh được không, ví dụ như Sophie hay Ana gì đấy?”

Hoài Chân buồn cười, “Không phải anh biết tiếng Quảng à?”

“Ngôn ngữ là công cụ, không phải dùng để tích cóp mấy từ ngữ vô nghĩa.”

“Hoài Chân có ý nghĩa.”

https://thuviensach.vn

“Tôi không muốn biết.”

“Tôi nhớ tên đầy đủ của anh còn nhiều âm tiết hơn tôi.”

“…”

“Tôi biết Ceasar còn có thể dịch ra là Khải Tát.”

“… Cô biết cũng nhiều đấy nhỉ.”

“Có thể nói cho tôi biết tên đầy đủ của anh không? Ceasar Herbert Muhlenberg?” Hoài Chân hỏi.

“Ceasar Herbert von Muhlenberg.”

“Dịch sang phiên âm tiếng Trung khá dài đấy.”

“Tôi không muốn nghe.”

“Tây Trạch – Hách Bá Đặc – Phùng – Mục Luân Bá Cách.”

“Cô đã gặp công ty phiên dịch nào lại dịch cả giới từ lúc phiên dịch chưa?”

“Nhưng…” Cô đã đọc rất nhiều truyện về Đức quốc xã trong thế chiến thứ II, trong đó nam chính đều mang họ “Phùng” này, thậm chí ngay cả baidu cũng dịch như vậy.

“Thầy giáo tiếng Đức của cô không nói cô biết ‘von’ là giới từ hả?”

Hoài Chân bừng tỉnh, cũng hiểu luôn tên của Andre, “Có nghĩa là Andre của nhà Crawford, Ceasar của nhà Muhlenberg.”

“Còn thông minh đấy.”

Chứ sao nữa! Cũng tại mấy cái tên phiên âm đó với baidu thôi.

https://thuviensach.vn

“Tên đệm là theo mẹ à?” Hoài Chân hỏi lại.

“Theo cha đỡ đầu của tôi. Tôi chưa từng nghe đến họ tên của mẹ mình.” Ceasar sầm mặt, không nói tiếp nữa.

Hoài Chân cũng không lắm mồm thêm.

Xung quanh đẩy tới kéo đi, cũng không biết rốt cuộc là ai gây rối.

Ngay khi hai người họ lặng lẽ bước đi, thì bất chợt “soạt” một tiếng, một chiếc dù giấy dầu in hoa cỡ lớn kiểu Nhật mở ra, chặn đường đi lại.

“…” Hai người nhìn chằm chằm bông hoa anh đào và con mèo thần tài trên chiếc dù mà nghẹn lời.

Đột nhiên đằng sau con mèo thần tài lộ ra một gương mặt vui vẻ, cao giọng nói: “Ngạc nhiên chưa!”

Hoài Chân nhìn thấy quả “đầu tôm hùm” của Vân Hà thì chỉ muốn nhét cô ấy về lại vào trong chiếc ô.

Vân Hà tiếp tục làm mặt quỷ, “Bắt quả tang hai người lén lút hẹn hò đó nha.”

Hoài Chân: “…”

Ceasar im lặng cúi đầu nhìn, đưa tay ra, dễ dàng rút lấy chiếc dù kia đi, mượn vào ưu thế chiều cao mà giơ cao khỏi đám đông, cụp dù lại ném lên trên kệ hàng đằng xa.

Lần này đã để lộ luôn hai người đang co đầu rụt cổ ở sau.

Chàng trai thanh tú không quá cao mặc Jinbei* màu ô liu, chân đi guốc gỗ kia rõ là bị Vân Hà ép tham dự trò đùa ồn ào này. Anh ta đứng thẳng người lên, gãi đầu cười trừ, cúi người xin lỗi.

https://thuviensach.vn

(*Jinbei là một loại trang phục truyền thống của người Nhật tương tự như Kimono, được mặc vào mùa hè, Jinbei trước kia thường chỉ được mặc bởi nam giới, là đồ mặc nhà.)

“Hayakawa?” Hoài Chân hỏi.

Cậu ta lễ phép gật đầu, “Là tôi.”

Hoài Chân bừng hiểu, “Thế rốt cuộc là ai lén lút hẹn hò hả?”

Hai người vụng trộm cười.

Ceasar nói, “Mọi người cứ trò chuyện đi.”

Hoài Chân gật đầu. Quả thật cô cũng không thể sảng khoái giới thiệu giống anh được.

Ba cái đầu ngẩng lên nhìn theo bóng lưng anh.

Một lát sau thấy anh quay về, trong tay cầm cây dù kia, dùng tiếng Anh hỏi, “Có thể mua cái này ở đâu?”

Vân Hà trả lời bằng tiếng Anh: “Ở vài cửa hàng phố người Nhật có bán… Cũng có thế mua ở tiệm trong thành Trung Quốc, nhưng cấu tạo không đặc biệt như vậy.”

“Thế có cái loại…” Anh đặt dù xuống, híp mắt giơ hai tay miêu tả, “Bên trên có hình con rồng không?”

Vân Hà sửng sốt, bật cười ha ha, “Thế thì có nhiều lắm, chỗ nào ở thành Trung Quốc cũng có.”

“Cám ơn.” Anh như xác nhận được chuyện gì đó, mỉm cười rồi cất bước rời đi.

https://thuviensach.vn

Đợi anh đi xa, Vân Hà làm mặt quỷ, “Anh chàng da trắng này nhìn khó sống chung! Nhưng tính cách lại thú vị.”

Hoài Chân cười ha ha hai tiếng.

Vân Hà lại chợt vỗ vai cô: “Có điều đẹp trai lắm!”

Hoài Chân nói sang chuyện khác, “Em tưởng các chị đang gõ trống trên đường.”

Vân Hà nói, “Vừa đi đến phố người Hoa thì đoàn múa lân đã đến rồi, thầy bảo bọn chị nghỉ ngơi trước, không thể cướp tiêu điểm được.” Sau đó lại bổ sung, “Hayakawa nói cậu ấy cầm một cây dù hoa văn rất nổi bật chờ chị ở bên đường, nhờ có cậu ấy mà vừa kết thúc, chị lập tức thấy cậu ấy ngay, thế là chạy đến. Vừa nãy ở ven đường nhìn thấy mấy người da trắng vừa cao vừa đẹp đi tới, đến gần mới thấy em, thế là chị kéo cậu ấy lặng lẽ đến, chờ ở đằng sau thật lâu —— vừa nãy chị còn tưởng bạn trai em là anh đẹp trai tóc vàng mắt xanh kia cơ.”

Hoài Chân kéo cô ấy hỏi, “Chị có biết dù giấy in hình rồng Trung Quốc bán ở đâu không?”

Vân Hà cười nháy mắt, “Biết chứ, ở bên cạnh luôn, chị dẫn em đi nhé?”

Cô gật đầu.

Vân Hà quay đầu rỉ tai với Hayakawa mấy câu, anh quay đầu cầm theo dù rồi ba người cùng lên đường.

Nét phong tình Viễn Đông được thể hiện rõ ra trên dù giấy, cứ đến mỗi ngày lễ lớn, tất chúng sẽ đặt ở vị trí dễ thấy nhất ở cửa hàng. Ba người đứng trước cửa, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy một hàng dù treo trước cửa.

https://thuviensach.vn

Có thứ là làm mới hoàn toàn, cũng có thứ chắp vá ghép lại.

Hoài Chân vừa nhìn đã chọn trúng chiếc dù màu xanh da trời vẽ hình một con rồng màu vàng xuyên núi vượt biển, bên trên ghi rõ giá ba mươi cent.

Hayakawa thấy thế, định giỡ xuống đi trả tiền thì bị Vân Hà ngăn lại.

Cô nhanh chóng tháo dù xuống, hỏi giá với bà chủ.

Hoài Chân đứng bên giải thích, "Vân Hà quen mọi người trong thành Trung Quốc, có thể mua rẻ hơn nhiều so với du khách bên ngoài."

"Anh biết." Hayakawa mỉm cười, phát âm tiếng Anh rất chuẩn, không hề lóng ngóng cứng ngắc. Một lát sau còn nói, "Người da trắng mua đắt hơn người Hoa một chút, chứ nếu là người Nhật, có lẽ sẽ bán năm mươi cent."

Hoài Chân lúng túng cười trừ, "Em thấy có lỗi quá."

"Không sao. Người Hoa và người Nhật ở thành phố San Francisco luôn bất hòa, đến người Mỹ cũng phải chặc lưỡi hít hà."

Hai thanh niên du học sinh đi ngang qua cạnh Hoài Chân và Hayakawa, đánh giá cô gái mặc trang phục truyền thống Trung quốc cùng chàng trai người Nhật mặc trang phục truyền thống nước mình, sau đó mang theo ánh mắt thắc mắc trách cứ nhìn Hoài Chân chăm chú.

Cuối cùng hai người kia đi đến hỏi cô, không hề thân thiện chút nào, thậm chí còn không thèm cười, lập tức dùng tiếng phổ thông trong nước hỏi với giọng điệu tra hỏi: "Tôi có thể đại diện cho du học sinh Mỹ hỏi một chuyện ở phố người Hoa được không?"

Hoài Chân cười, dùng quốc ngữ trả lời, "Anh cứ hỏi đi."

https://thuviensach.vn

Rồi cẩn thận suy nghĩ, cô bổ sung, “Nhưng tôi không chắc mình có thể đại diện cho cả phố người Hoa không.”

Người kia thấy cô nói quốc ngữ lưu loát thì ngạc nhiên.

Ngay sau đó lại nghiêm mặt, tức giận lên tiếng, “Vì sao các người lại dán ảnh của Hoàng Liễu Sương ở vị trí nổi bật như thế?”

Hoài Chân hỏi ngược lại, “Vì sao không thể?”

“Trong phim cô ta đóng vai kỹ nữ hạ đẳng, là kiểu nhân vật như miss Butterfly, quần áo diêm dúa, như thứ đồ chơi phương Đông cho người da trắng giải trí. Cô có biết không hả? Mọi người Hoa cần phải phê phán cô ta chứ không phải là theo đuổi hình tượng như cô ta. Chúng tôi rất phản đối việc lấy hình ảnh của cô ta đại diện cho cả phương Đông. Chắc chắn Phương Đông không phải là thứ mà công nhân cấp thấp, thế lực xã hội đen, con gái của tiệm giặt ủi và gái mại dâm ở khu đèn đỏ có thể đại diện. Hành động này đang xấu xí hóa phương Đông.”

Lời nói rất hùng hồn đầy khí phách, nhưng lại để cho Hoài Chân cười khanh khách.

Cô hỏi ngược lại: “Vậy anh cho rằng thứ gì có thể đại diện cho phương Đông? Ở đây mọi người đều là công nhân, chủ tiệm giặt ủi và là con gái của họ. Đất nước của họ không có khả năng bảo vệ họ, bọn họ không có lựa chọn nào khác ngoài việc thành lập một cộng đồng để tự vệ, để kiếm sống, để chống lại sự phân biệt đối xử của pháp luật người da trắng.”

—

Bắt đầu bão chương phúc lợi nhé, hy vọng cơn mưa chương này sẽ đủ bù cho các bạn vì drama hôm qua.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bước Qua Cổng Phố (6)

Không đợi người học sinh kia mở miệng phản bác, Vân Hà đã giơ tay khoác vai Hoài Chân, đặt cán dù vào tay cô.

Rồi sau đó ôm chầm cô, dùng quốc ngữ không mấy sành sõi nói với du học sinh kia: "Hỏi bé em tôi làm chi? Tính bắt nạt nó phỏng?"

Du học sinh kia cực kỳ tức giận, gần như hừ mũi trả lời cô, "Tôi vừa thấy một nóc nhà đồng thời treo cờ Thanh Thiên Bạch Nhật và cả cờ Mỹ. Cô ta mặc trang phục hướng dẫn màu xanh lá, nên tôi mới đến hỏi."

Vân Hà cười, chỉ vào hội quán Nhân Hòa: "Tìm ai? Tôi nói cho anh biết: đi sang bên đó, dưới cờ Thanh Thiên Bạch Nhật tìm Hồng gia, hỏi ông ấy vì sao lại treo ảnh của Hoàng Liễu Sương. Đi đi."

Người thanh niên đeo kính, mặt đầy đứng đắn nhìn kỹ Vân Hà và Hoài Chân, rất bình tĩnh nói, "Tôi không rằng hai người không phải là người Trung Quốc."

Chuyện ầm ĩ đến mức này, Hoài Chân cũng không còn kiên nhẫn làm phát ngôn viên cho phố người Hoa nhàm chán nữa.

Cô cười hỏi ngược lại: "Anh đại diện cho toàn bộ Trung Hoa Dân Quốc đến thông báo với chúng tôi à? Câu này anh nên dùng tiếng Anh nói tôi nghe; thuận tiện tôi dùng tiếng Anh trả lời anh."

Du học sinh không hiểu.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân chỉ nhìn anh ta với gương mặt vui vẻ thế nào cũng được, rồi ôm eo Vân Hà dứt khoát quay đầu rời đi.

Người da trắng trẻ tuổi ở Long Island bước từ cửa hàng bán đồ lưu niệm, đang nói chuyện với Hayakawa-kun chờ ngoài cửa.

Lúc hai người quay lại, Vân Hà đột nhiên nói, “Xe đẩy bán ice cream đến rồi kìa.”

Hoài Chân nói, “Để em đi hỏi bọn họ có muốn chờ một lúc nữa không, nhân tiện đưa dù cho Ceasar luôn.”

Có không ít người xúm lại quanh xe bán kem ly. Có điều oàn múa lân sắp phải đi qua đây, lát nữa mọi người cũng phải nhường đường.

Vân Hà sốt sắng thấy rõ, “Nhanh lên nhanh lên!”

Hoài Chân chạy xuyên qua đám đông.

Vừa thấy cô, ba người đàn ông dừng nói chuyện.

“Lát nữa chị em phải về đội đánh trống, trước đó muốn đến xe bán kem mua chút đồ uống mát.”

“Ồ, không thành vấn đề, em cứ đi với cô ấy đi, đúng lúc Daisy và Catherine cũng ra muộn.”

Hoài Chân cười xin lỗi Andre rồi nhìn sang Ceasar, đưa cây dù kia cho anh.

Trong sắc màu xanh biếc, một con rồng thân dài màu vàng vảy sáng rực uốn lượn.

Ổ trục mới được làm bằng trúc rất trơn, Hoài Chân kéo ra khép lại hai lần.

https://thuviensach.vn

Ceasar nhìn dọc từ dù lên trên, lại cúi đầu nhìn xuống chiếc dù cao hơn nửa người lúc cụp lúc xòe trong tay cô, chợt cảm thấy hơi buồn cười.

Không biết vì sao, anh luôn có cảm giác cô có thể nằm vừa vào trong chiếc dù này, hoặc đơn giản là nhảy ra từ nó.

Hoài Chân dừng động tác, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh hỏi, "Anh cần thứ này đúng không?"

Anh cụp mắt, "Sank you."

Hoài Chân trợn mắt lên, đưa dù cho anh rồi lập tức quay đầu đi, chạy nhanh đến cạnh xe kem. Hayakawa từ từ đuổi theo.

Đợi người đi rồi, Ceasar bật cười, "soạt ——" một tiếng mở dù lên.

Hai người cùng nhìn chăm chú nghiên cứu cây dù.

Ceasar đột nhiên nói, "Cho nên đó là phụ nữ Trung Quốc. Không phải phụ nữ Nhật Bản hay Việt Nam, hay phụ nữ nước nào khác."

Andre chẳng phủ nhận, "Đúng thế."

"Ngay từ đầu cô ấy đã không định kết hôn."

"Chúng ta biết mà. Tình yêu đó… cũng là đổi chác."

Ceasar nghe thấy hai con chữ mâu thuẫn kia thì bật cười.

"Xin lỗi, từ đơn này quá giả tạo, nói ra bây giờ, ngay cả tôi còn không tin." Andre nói.

"Vậy cô ấy đâu rồi?" Ceasar hỏi.

Andre suy tư, "Cậu hỏi nhiều quá rồi đấy."

https://thuviensach.vn

“Tôi cần quan tâm đến hôn nhân tương lai của Catherine.”

“Nếu cậu thật sự quan tâm chuyện này, nhất định tôi sẽ trịnh trọng giới thiệu cậu với Daisy.”

Ceasar cười bảo, “Chí ít là rất đẹp còn gì?”

“Cậu nhìn đi, bây giờ cậu cũng có một người rồi đấy.”

Đang mải nói chuyện thì đột nhiên một con lân to lớn nhảy ra ở ngôi miếu sau lưng. Mà thực tế, mọi cuộc chuyện trò trên đường đều bị nó cắt ngang.

Nó dài 170 thước Anh, do năm sáu người biểu diễn điều khiển, vừa xuất hiện đã khiến cả con đường đủ mọi màu sắc, hào quang chói mắt. Thân lân khẽ động, ngay tức khắc những chiếc vảy trên mình nó khúc xạ ánh sáng lấp la lấp lánh; cây thương trong tay những người tham gia lóe sáng, tiếng chiêng trống rung trời, pháo nổ đùng đoàng.

Ceasar nheo mắt, nhìn đoàn người nhún nhảy cười nói nửa con phố, bị tiếng chiêng trống ồn ào làm khó chịu.

Đột nhiên Andre hỏi, “Cậu có biết ngày lễ này có ý nghĩa thế nào với bọn họ không?”

“Chúng ta cảm thấy mới lạ, còn bọn họ được vui vẻ. Đây là ngày lễ của họ.” Anh đáp.

Andre bổ sung, “Giống như việc, có lúc bọn họ cũng tổ chức lễ giáng sinh, nhưng chưa bao giờ thật sự mong đợi ông già Nô-en tụt xuống từ ống khói cả.”

“Lẽ nào anh từng tin vào ông già Nô-en?”

Andre cười, “Không phải ai cũng như cậu.”

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, trông Hoài Chân và Vân Hà không có gì là vui vẻ.

Hoài Chân cầm kem lạnh còn chưa được mười phút thì đột nhiên Vân Hà bật khóc, cô ấy bụm mặt nghẹn ngào nói, “Hoàng Liễu Sương là con gái của thợ giặt quần áo, thì chị cũng thế thôi. Chúng ta không trộm cũng không cướp, sống yên phận qua ngày, tự lực cánh sinh thì có lỗi gì?”

Hoài Chân không có kinh nghiệm dỗ dành, cầm kem trong tay lúng túng vỗ nhẹ vào ai cô ấy, nhẹ giọng nói, “Em cũng là con gái của thợ giặt quần áo.”

“Nếu được lựa chọn, chị cũng không muốn sinh ra ở nơi bị bài trừ thế này.”

Lần này Hoài Chân thật sự hết cách. Bụng thầm nhủ, em còn không bằng chị đây. Nếu không lúc ở trên tàu thủy thì em đã không quyết định xuôi theo vận mệnh đến phố người Hoa rồi, chỉ đơn giản là vì không muốn làm kẻ loạn lạc trong thời chiến. Nếu để đám tri thức cuồng tín Trung Hoa thái quá kia biết suy nghĩ bẩn thỉu của cô, không biết bọn họ sẽ phỉ nhổ cô ra sao.

Khi đoàn lân rực rỡ đã đi qua, hai cậu học sinh cầm cờ vẫy đi theo sau, “Dàn nhạc trống tập hợp.”

Vân Hà lau nước mắt, ngoái đầu đáp, “Đến đây!”

Hoài Chân gọi giật lại.

“Em cầm kem giùm chị đi, không thì ăn luôn!”

Rồi Vân Hà phục trang đỏ rực chạy ùa vào trong đội dàn nhạc, ôm siết chặt cổ các cô gái kia, nghiêng đầu cười đùa, lần nữa trở thành cô gái tiên phong dàn nhạc người Hoa chói lọi, không gì không thể.

https://thuviensach.vn

Hayakawa cầm máy ảnh trong tay, đứng ở đằng xa tìm góc độ thích hợp chụp ảnh cho cô.

Hoài Chân cầm ba cây kem quế trong tay mà chẳng biết phải làm thế nào.

Cố né tránh người qua lại, cô khó khăn quay về tìm Ceasar và Andre.

Andre cười, “Xem ra cô gái dù rồng gặp rắc rối nhỏ rồi.”

Thấy cả hai đều nhìn mình, Hoài Chân lúng túng cười, “Có muốn thử không? Kem chanh vị cam.”

Andre: “Tôi rất sẵn lòng.”

Hoài Chân nhìn Ceasar.

Andre dứt khoát lấy hai cây kem, liếm của mình trước rồi huých tay vào Ceasar.

“Tuyệt đối không.” Đang định né đi thì cây kem đã chạm vào môi anh.

Ceasar: “Fuck you…”

“No F words.” Andre mỉm cười thở dài, đưa cây kem sang, “Bây giờ nó là của cậu rồi.”

Dĩ nhiên Ceasar không nhận, nhưng có liếm môi một cái.

Đúng lúc này Daisy và Catherine cầm túi giấy đựng bánh bích quy nóng hổi vừa ra lò, hân hoan chạy đến.

“Chơi vui không?” Andre hỏi.

“Cũng không tệ lắm, cám ơn… ừm…”

https://thuviensach.vn

“Hoài Chân.” Ceasar nói chen vào.

Catherine không phát âm được cái tên luyến láy đó, quyết định bỏ qua luôn, “Đã giới thiệu tiệm bánh bích quy.”

“Lần sau có đến nữa không?” Andre hỏi.

Daisy đáp trước, “Em nghĩ là không.”

Catherine nói, “Lần sau anh mời em thì em vẫn sẽ đi với anh, nhưng anh chưa bao giờ có —— Oh, ice cream, want some Daisy?”

“Cậu biết mình đang giảm cân mà.”

Catherine thuận tay cầm lấy cây kem trong tay Andre mà Ceasar đã liếm.

Đúng lúc này Hoài Chân đưa tay ra: “Mới mua thêm một cây kem chanh California này.”

“Ồ, cám ơn nhé.”

Bên đường Stockton là tổ hợp bốn người kỳ quái, một đôi tình nhân người da trắng tự dưng đứng trên đường ăn kem.

Andre đưa tay cầm kem đặt giữa Hoài Chân và Ceasar, tự nhiên nói, “Sợ là hai người phải chia sẻ cây kem này rồi.”

Daisy liếc mắt đầu tiên.

Hoài Chân nghĩ bụng, tôi còn muốn trợn mắt đây cô nương à.

Ceasar không lên tiếng.

Bầu không khí lại rơi vào cảnh lúng túng.

https://thuviensach.vn

Catherine lại nói bằng giọng điệu khoa trương, “Mấy anh biết không, vừa nãy ở bên kia có người đánh nhau đấy.”

“Ồ, có gọi cảnh sát không?”

“Kết thúc rồi, không ai gọi cảnh sát cả, thú vị là ở đấy đấy. Ai ai cũng đều chụp ảnh, thậm chí có cả ký giả đến nữa, nhưng không ai hô hoán can ngăn. Vì quá đẹp trai, nói thật… đẹp trai lắm luôn. Người đàn ông người Hoa kia đánh một thương nhân da trắng khỏe hơn mình gấp bốn lần, nghe nói ông ta cưỡng gian bạn gái người Latin của anh ta. Vừa nãy anh ta đang múa lân thì đột nhiên ném đầu con lân đi, tức giận hùng hổ xông vào đám đông, động tác vừa ác lại còn rất linh hoạt, em không miêu tả được. Các anh phải đi xem mới biết…”

Nghe Catherine miêu tả, Hoài Chân ngẩng đầu lên, trông thấy ở ngã tư đằng xa, có hai chiếc đầu lân màu đỏ phong cách Quảng Đông đang theo nhịp trống từ đường Stockton đi tới.

Đoàn người tự động nhường đường, trong tiếng phát biểu có hơi kích động của Catherine, người điều khiển đầu lân giơ lên giơ xuống, lúc cái đầu lân giơ cao quá đỉnh đầu, đồng thời lộ ra gương mặt tuấn tú của người đàn ông người Hoa đang mồ hôi nhễ nhại.

Trong chớp mắt đó, động tác của Hồng Lương sinh chậm lại, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Hoài Chân ở bên đường, sau đó lại chuyển ra sau rồi lên trên, rồi đột ngột dừng lại bật cười.

Đuôi lân không lường được động tác của hắn, lập tức thắng gấp lại, suýt nữa đập vào người hắn ta.

Trong tiếng la hét của mọi người, ngay tại khoảnh khắc ấy, đầu lân hạ xuống che đi nửa gương mặt của hắn, chỉ để lại đôi môi nhếch mép; chợt đầu lân lại giơ cao, đưa qua trái rồi lại qua phải, từ trên xuống dưới như chú

https://thuviensach.vn

cá lội dòng, theo chiếc chiêng trống mà "bơi" đi, động tác vô cùng sống động, chỉ chốc lát đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Hoài Chân hỏi khẽ, "Vừa rồi hai cô thấy, là người kia à?"

Catherine cũng bị màn múa lân thu hút, một lúc lâu sau mới chậm rãi đáp, "Đúng thế."

Hoài Chân nói, "Chiêu thức mà cô nói là 'vừa ác vừa linh hoạt' đó là một loại võ."

Andre hỏi tiếp, "Võ thuật nào?"

"Người này nổi tiếng giỏi quyền pháp Phật Sơn ở phố người Hoa, nhất là Thái Lý Phật."

Im lặng một lúc lâu, đột nhiên Ceasar hỏi, "Vừa nãy hắn ta nhìn tôi à?"

Hoài Chân ngoái đầu nhìn anh, khẽ đáp, "Đúng thế."

Với Ceasar thì người Hoa ai cũng như ai, nên anh không nhớ dáng dấp Hồng Lương Sinh tròn méo thế nào.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hẻm Ross (1)

Andre cười, "Vì sao?"

Bởi vì trên đường về khách sạn, Hoài Chân cứ nghĩ mãi về vấn đề này.

Nếu nói cảm xúc căm ghét người Hoa của Ceasar là một thành kiến, thì có lẽ Hồng Lương Sinh là một loại khác.

Cô nhớ trước đây hắn từng nói, "Nếu gặp lại tên da trắng kia, nhất định sẽ cho hắn nếm khổ", không ngờ hắn nhớ Ceasar thật.

Song cô không cảm thấy bản tính bất hảo kia có gì là quá đáng, Tiểu Lục gia chỉ có duyên gặp mình một hai lần đâu có vẻ gì là hứng thú đặc biệt đến mình. Nói không chừng hắn có thể nói câu "cô thú vị hơn cô ta nhiều" với mười nghìn cô gái rồi cũng nên.

Cô không biết ánh mắt kia có ý gì, nhưng thật sự không quá thân thiện. Có lẽ Ceasar không nhớ mấy cây gậy đập xuống lưng anh là do ai làm, nên bây giờ mới không chút cảnh giác, vì thế cô cũng không biết phải nhắc nhở anh thế nào.

Bữa ăn tối chuẩn bị dựa theo thực đơn đồ Quảng do Hoài Chân giới thiệu. Mấy người cũng mời cô ăn tối, nhưng Hoài Chân đều từ chối với cùng một lý do. Lúc Daisy và Catherine ở Hương Cảng hay trên du thuyền Santa Maria cũng đã hiểu chút về thức ăn Trung, mới đầu chỉ thỉnh thoảng hỏi cô mấy câu. Cho đến khi bữa ăn chính thức bắt đầu, thỉnh thoảng có người tới giới thiệu mình là một trong những giám khảo cuộc thi Miss

https://thuviensach.vn

Chinatown đến nói chuyện với Andre, Hoài Chân thức thời lùi ra sau, giữ khoảng cách nhất định với bọn họ.

Chốc chốc quản lý lại gọi cô đi giúp các nhân viên phục vụ khác giới thiệu về các món ăn mà thực khách chưa thấy trên báo chí tiếng Anh lần nào, lúc một hai lần đi ngang qua, cô đều nghe thấy Catherine thấp giọng đàm luận với Daisy về mình: "Thật ra cậu cũng thừa nhận là nhìn cô bé kia rất có tu dưỡng, có đúng không? Cậu đừng có thành kiến như vậy."

Cô nghe Daisy nói: "Thế thì sao hả, chúng ta cũng không quen thân gì cô ta. Cô ta mãi mãi không thể thành người quen của chúng ta được. Đâu phải chúng ta ai cũng được như Andre, tự nhiên giới thiệu một cô gái gốc châu Á 'có thể diện' 'có tu dưỡng' trong ánh mắt khác thường của bạn bè? Giáo viên trong trường đã nói rồi, bọn họ có xuất sắc tới mấy cũng không thể gia nhập vào xã hội chúng ta được, ngay cả làm lái xe cũng không."

Ande ngồi cạnh Catherine, thỉnh thoảng có người đến làm gián đoạn chuyện ăn uống. Nhưng anh cũng không tức giận, còn lịch thiệp nho nhã đáp lại từng người một; Ceasar thì xa cách các cô gái hơn, căn bản không biết và cũng không quan tâm rốt cuộc các cô ấy đang nói chuyện gì.

Hiển nhiên Ceasar và Daisy không thích chỗ này cho lắm. Ăn tối xong, thương nhân dầu hỏa Mexico kia đến mời Andre tối mai đến rạp hát Đại Trung Hoa xem "Tư Phàm", mà lời mời này còn do Diệp Thùy Hồng "bạn gái" của thương nhân mời – là người đẹp nổi bật nhất ngoài các quý cô Chinatown – với thân phận là nhân vật chính trong vở kịch, giọng Oxford lưu loát.

Trong quá trình Diệp Thùy Hồng nói chuyện với Andre, Hoài Chân đẩy xe thức ăn đi qua cũng từ xa đưa mắt nhìn. Có thể nhận ra Andre đánh giá cao cô ấy ở trên mọi phương diện, trong đó giọng Oxford chỉ là một phần nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân không thích con gái người Trung ăn mặc như người da trắng, sau đó lại còn bắt chước nhấn nhá luyến láy lúc nói tiếng Anh. Rất nhiều người đều không thích như vậy. Nhưng cách đơn giản nhất để đến gần một nền văn hóa lại bắt đầu từ việc bắt chước. Diệp Thùy Hồng thì lại khác. Từ đầu đến chân cô toát lên khí chất con gái phương Đông chính gốc, lúc nói tiếng Anh lại không để đối phương có cảm giác hời hợt, đây mới là điểm Hoài Chân bội phục cô ấy nhất.

Nhưng dĩ nhiên không chỉ có mình Hoài Chân bội phục. Càng về sau, Hoài Chân cảm giác rõ ràng Catherine không vui —— có lẽ giận vì mình không có giọng Oxford, hoặc có lẽ chỉ là ghen.

Sau đó thì Hoài Chân bận rộn nên không có cơ hội chú ý Ceasar và bạn mình đang làm gì.

Vì lại không thấy Trần Bối Đế đâu, đôi vợ chồng thương nhân kia lại tìm quản lý oán trách mấy lần, quản lý tức giận, đành phải nhờ Hoài Chân cùng một cô gái khác thay thế công việc của cô ta.

Luống cuống một hồi, cho đến khi Hoài Chân một mình đem khay bẩn đến sau bếp trống rỗng, rốt cuộc cũng phát hiện Trần Bối Đế mất tích đang ở đâu.

Cô ta đang bận tán tỉnh.

Chính xác mà nói thì đây đã là giai đoạn tiến xa hơn tán tỉnh.

Trần Bối Đế mặc sườn xám màu xanh lá đứng bên bể nước, người đàn ông mặc áo sơ mi đen tóc xoăn màu nâu ôm chặt cô ta từ phía sau, bàn tay không yên liên tục xoa nắn bên ngoài, khó nhịn thấp giọng mắng, “Fuck, bảo bối, ngực em mềm quá…”

Trần Bối Đế quở mắng, “John đáng chết, anh nói cho em biết đã, em và Hueng anh thích ai hơn…”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đứng sau kệ tủ, lập tức kinh hãi.

Hai giây sau, cô nhẹ nhàng đặt đĩa thức ăn lên bàn, im lặng lui ra hành lang, sải bước lớn rời đi.

Đoàn kịch đã đến, tiếng nhạc ở bên trong cũng đã vang lên. Tuy đã rời xa căn bếp, Hoài Chân vẫn còn thấy buồn nôn kinh tởm.

Cho đến khi sau lưng có người huýt gió, một giọng nam cười khẽ vang lên trên hành lang, hỏi, “Thấy cái gì không nên nhìn à?”

Hoài Chân thả chậm bước chân, quay đầu lại.

Cô thấy Hồng Lương Sinh mặt người dạ chó đang mặc âu phục màu xám, ôm eo cô gái Latin tóc đen mặc lễ phục lộ lưng có vóc dáng đẹp, dần dần đi ra chỗ sáng.

Hoài Chân nhìn cô gái kia, hỏi Hồng Lương Sinh, “Đây là bạn gái anh?”

Hắn búng vào đôi hoa tai dài nhỏ của cô gái nước ngoài, hỏi bằng tiếng Anh, “Có phải không?”

Người phụ nữ nước ngoài thở dài.

Hắn cười nói, “Có phải không? Buổi chiều tôi mới đánh cho tên ngu xuẩn không trả tiền còn ức hiếp em đến mẹ cũng không nhận ra, giờ không thừa nhận hả?”

Người phụ nữ thẹn thùng cúi đầu, “… Phải?”

“Em đúng là tin thật nhỉ,” Hồng Lương Sinh thấp giọng bật cười, càng khiến cô gái kia đỏ mặt tợn. Một lát sau hắn còn nói, “Nếu hôm nay em làm chuyện tốt, tôi sẽ khen em thật tốt.”

https://thuviensach.vn

Một đôi mắt nhìn cô chằm chằm, bước chân không dừng lại mà đi thẳng lướt qua Hoài Chân, rồi hắn ngoảnh đầu lại, nở nụ cười như cảnh cáo lại như uy hiếp: “Đến ban đêm, trên phố người Hoa có rất nhiều chuyện bẩn thỉu. Không có việc gì thì đừng dẫn người da trắng đến, đã dẫn tới rồi thì bảo hắn cẩn thận vào, đừng có gây họa.”

Hồng Lương Sinh ôm cô gái người nước ngoài đi xa.

Không biết vì sao trong đầu Hoài Chân lại nhảy ra bốn chữ “dùng sắc lừa gạt”.

Nghĩ đến đây, cô sải bước đi đến ngoài phòng khiêu vũ, đi vòng hành lang và bên ngoài sàn khiêu vũ tìm kiếm một lúc, nhưng không tìm thấy nhóm Ceasar đâu.

Cuống cuồng va phải quản lý, quản lý tóm lấy cô, suýt nữa mắng một trận, “Ngài Andre tìm cô nhiều lần, rốt cuộc cô làm biếng ở đâu hả?”

Hoài Chân vội hỏi, “Bọn họ ở đâu ạ?”

“Ngoài cửa, sắp đi rồi, còn không mau đi xin lỗi đi!”

Hoài Chân chạy nhanh ra cửa khách sạn.

Màn đêm đã buông, bóng người lác đác, một vài cỗ xe kiệu đã có thể chạy vào. Từ đằng xa Hoài Chân đã thấy chiếc Ford lần đầu chở cô đến phố Lombard kia, cùng với người mặc áo đỏ tím quần đỏ đứng bên ngoài xe đưa tiễn người bên trong, Hoài Chân thở phào một hơi.

Đi lại gần, cô nghe thấy Ceasar đan an ủi Catherine tủi thân, “Giọng Oxford thì có gì hay mà nghe?” Sau đó còn bắt chước như thật đổi sang giọng Oxford đáng yêu, “Do you love this... this British accent?”

https://thuviensach.vn

Catherine lại phá lên cười, “Dừng lại!” Từ xa nhìn thấy Hoài Chân, “Hi, ừm…”

Hoài Chân cười nói, “Cô có thể gọi tôi là Sophie hoặc Ana, hoặc muốn thì gọi tên nào đó khác cũng được.” Thấy Ceasar quay đầu nhìn mình, cô lại dò hỏi, “Anh có đề nghị gì hay không?”

Anh đút tay trong túi quần đánh giá cô, không lên tiếng.

Hoài Chân khá ngạc nhiên, nở nụ cười bước đến.

“Thế thì, Sophie…”

Ceasar lặp lại, “Cô ấy tên Hoài Chân.”

Catherine phất tay, vẻ mặt áy náy, “Mai gặp nhé.”

Hoài Chân cười tạm biệt cô ấy.

Đợi xe rời xa, Hoài Chân hỏi Ceasar, “Anh không về à?”

Ceasar hỏi, “Cô đang đuổi khách đấy hả?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hẻm Ross (2)

Lúc ấy đúng chín giờ đúng. Cánh đàn ông khoác vai câu cổ đi ra từ sòng bạc, tiếp tục tụ năm tụ ba đến tiệm tạp hóa "đánh chén"; đám ma men liên tục bị chủ quán cho người ném ra góc tường ở đầu phố, vừa hay có tên móc túi đi ngang qua, hắn khom người móc ra một chiếc ví tiền lép xẹp trong vạt áo: hoặc là đã dốc hết cho bài bạc, hoặc bị người trong quán rượu trấn lột, nói tóm lại là không còn chút gì.

Đèn đường hai bên phố người Hoa sáng choang, trăng non treo cao trên bầu trời. Ánh trăng không soi thấu trong hẻm, thi thoảng tiếng trai gái thở dốc có tiết tấu lại truyền đến; Gã móc túi không thu hoạch được gì, chắp tay sau lưng hùng hổ rời đi, để lại bên đường "cỗ thi thể" nồng nặc mùi rượu.

Hai người không biết là ai đá bay hòn đá, lộc cộc lăn vào trong hẻm, đôi trai gái đang dây dưa giật mình tách nhau ra, chửi rủa một trận.

Con gái nhà lành nên về nhà ngủ, mà màn đêm náo nhiệt nơi này chỉ mới bắt đầu —— trông đêm tối có đủ thứ chuyện bẩn thỉu, chính là thời điểm tốt để tìm vui ở khu đèn đỏ trứ danh.

Hồng Lương Sinh nói không sai.

"Anh còn nhớ người thanh niên mặc trang phục truyền thống trong rạp hát không?" Hoài Chân hỏi anh.

"Trang phục truyền thống? Không phải ai cũng mặc nó à."

https://thuviensach.vn

“Anh ta ra tay rất độc, thậm chí còn muốn giết anh trước khi biết anh là người da trắng.”

Một lúc sau, rốt cuộc Ceasar cũng đã nhớ ra, bật cười bảo, “Là gã múa lân kia.”

“Tôi đề nghị anh nên về cùng Andre đi.”

“Tối nay ở đây có rất nhiều cảnh sát California.”

“Trước giờ anh ta chưa từng kiêng dè ai, thậm chí hôm nay đánh nhau trước đám đông mà cũng không có ai cản đấy thôi. Ra tay rất hiểm, anh…” Hoài Chân tính nói anh không đánh lại hắn đâu, nhưng nhìn vẻ mặt của anh, cô bèn đổi lời: “Anh đã thấy rồi đấy.”

Ceasar nhìn cô chòng chọc một hồi, cuối cùng cười tổng kết, “Ừ, phố người Hoa không có luật pháp, bang phái hoành hành ngang ngược… Đây là lý do tôi nên cảm thấy sợ?”

Nói thật Hoài Chân cũng không chắc rốt cuộc Hồng Lương Sinh muốn làm gì, có điều nhắc nhở Ceasar cẩn thận chút cũng chẳng sai. Nhưng sinh vật đàn ông này lại rất kỳ lạ, nếu hét lớn với anh “kẻ địch đến rồi mau chạy thôi”, thì thông thường hiệu quả sẽ hoàn toàn trái ngược.

Song cô vẫn khuyên anh: “Cẩn thận người phụ nữ Latin kia. Đừng tùy tiện để bất cứ ai vào phòng, còn nữa…” Cô cẩn thận suy nghĩ, “Tôi vẫn muốn khuyên anh tối nay nên rời khỏi phố người Hoa thì hơn.”

“Yên tâm đi,” Ceasar đột nhiên bật cười, “Tôi không có thói quen để người lạ tùy tiện vào phòng.”

Hoài Chân ảo não: ý cô muốn biểu đạt lại khác hẳn ý anh nắm bắt.

Bây giờ cô chỉ muốn giẫm xéo hai chân anh thôi.

https://thuviensach.vn

Vừa hay tàn phế quách đi, chết cũng không lỗ lã gì, chôn luôn khoản nợ tám nghìn đô xuống mộ, yêu ai bà đây cũng cóc quan tâm.

Nhưng suy cho cùng cô không thể giống mắng bạn trai đại học mà dễ dàng mắng ra những lời như vậy được. Nếu làm vậy, có khi hiệu quả còn nổi bật hơn.

Tâm trạng này không dễ che giấu chút nào, vẻ mặt tức giận xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hời hợt biểu cảm, cứ như chú mèo bị đè trên đệm thịt.

Ceasar cúi đầu lén lút nhìn hai lần, bất chợt thấy vui.

Bị một cô gái đáng chết đánh thức, cả ngày cũng ngủ chưa đủ hai tiếng. Lúc này anh vừa thả lỏng tâm trạng, thì cơn buồn ngủ lập tức ập đến.

Bây giờ anh chỉ muốn ngủ ngon giấc. Dù John Calvin* có đến cũng đừng hòng lôi anh ra khỏi đây được.

(*John Calvin (1509-1564) là nhà biện giáo nổi tiếng trong quá khứ. Ý muốn nói dù là người giỏi ăn nói như John Calvin thì cũng không thuyết phục được Ceasar rời khỏi phố người Hoa.)

Mười giờ tối, Ceasar đã say giấc, nhưng dạ vũ ở khách sạn Trung Hoa chỉ mới bắt đầu. Khi đa số nhà hàng Trung Quốc ở San Francisco, từ đèn trần cho đến đoàn nhạc giao hưởng đều rất hiện đại, thì ở khách sạn Trung Hoa vẫn dùng loại đèn trần kiểu Thượng Hải xưa kia, “lấy cũ phỏng cũ”, mang lại cho khách khứa cảm giác thỏa thích hưởng lạc ở sàn nhảy phương Đông.

Lúc về lại đại sảnh, dàn nhạc đang trình diễn bài Blues “Hit the road Jack” kinh điển, vào lúc này thời đại nhạc Jazz đã kết thúc được hai năm, bây giờ chơi bài như thế cũng không biết có thích hợp không. Trong tiết tấu nhún nhảy, một người đàn ông trung niên có nước da màu đồng cùng cô gái

https://thuviensach.vn

dáng vẻ uyển chuyển, mặc trang phục hở lưng từ trong đám đông đi vào sàn nhảy. Cô gái Latin đi giày cao gót màu bạc, theo nhịp trống chậm rãi nhảy, các vảy sáng trên y phục cũng lấp lánh sinh động không khác gì yêu tinh; động tác của người đàn ông cũng khá là thanh lịch, nhưng vì bụng phệ và bộ tuxedo đung đưa, nên động tác hơi có vẻ linh hoạt lại khiến ông ta trông buồn cười. Thế là đôi tổ hợp này đã thu hút tầm mắt của mọi người.

Trong tiếng vỗ tay cùng tiếng cười hân hoan, Hoài Chân nhận ra diện mạo của cô gái Latin kia. Bên cạnh có người nói cô gái Latin ấy là báu vật trời sinh, khen cô ấy đẹp, đồng thời cũng bảo: “Bạn nhảy của cô ấy là nhà đầu tư chính cho bệnh viện Đông Hoa trong cuộc thi lần này. Tối nay ông ta hên thật, năm nay cũng sáu mươi tuổi rồi đấy, không biết có tiêu hóa nổi không.”

Người bên cạnh hỏi, “Vợ ông ấy đâu?”

“Nếu cũng cùng chồng đến phố người Hoa thì chắc cũng mắt nhắm mắt mở rồi. Ngài Basch được bạn mời đến rạp hát tự do, ở đó có màn biểu diễn của các cô gái múa thoát y nổi tiếng nhất San Francisco, không phải phu nhân Basch còn ở khách sạn à, dù ông ta có thích thật thì cũng không thể để lộ được.”

Hoài Chân tìm một lượt xung quanh sàn nhảy, nhưng không tìm thấy Hồng Lương Sinh đâu. Đi mấy bước thì tìm được người quen, hỏi: “Có thấy Tiểu Lục gia đâu không?”

Một thiếu niên cười lớn: “Nếu tìm Tiểu Lục gia thì sợ phải đợi một lát nữa, bây giờ cô không đến chỗ đó được đâu.”

Một người khác thấy Hoài Chân hồ nghi bèn giải thích, “Cậu ấy đang ở ‘Tử Cấm thành’.”

Hộp đêmTử Cấm thànhdo thương nhân Trung Quốc mở tại Nevada, từ phố người Hoa nổi tiếng khắp California, vô số người da trắng nghe danh

https://thuviensach.vn

cũng đến trở thành hội viên của hộp đêm này, nghe nói còn cung cấp tiết mục "không chỉ xem mỗi múa thoát y".

Cô hỏi, "Vậy anh ta trả lời thế nào?"

Một người nói "tôi không biết", một người khác lại nói với Hoài Chân, "Cô có thể chờ cậu ấy, Tiểu Lục gia nói lát nữa cậu ấy còn có chút việc phải về khách sạn Trung Hoa, chỉ sợ không chơi lâu được."

Ba người còn chưa nói chuyện xong thì đột nhiên có người đến chuyển lời thay quản lý, có lẽ cần giữ ba người ở lại trực đêm trên tầng ba khách sạn, nếu trực đêm có thể được phụ cấp hai đô la.

Hai đô la đúng là một số tiền phụ cấp không đủ hấp dẫn, hai mươi người nghe xong thì không một ai thèm phản ứng. Qua một hồi lâu, ở cuối đám đông có người yếu ớt giơ tay, quản lý thấy thế lập tức mỉm cười, "Không ngờ vào lúc này, Bối Đế lại có ích như vậy."

Hoài Chân không ngờ lúc này Trần Bối Đế lại có tâm trạng xuất hiện đúng lúc như thế, thật sự là để cô nhìn với đôi mắt khác xưa.

Quản lý nói tiếp, "Như thế, cũng chưa bàn bạc với ông chủ. Tôi sẽ bù thêm một đô, mỗi người ba đô. Nếu gặp khách thì buổi tối cũng sẽ có nhiều tiền típ hơn —— các cô cậu biết đấy, khách đến đây ra tay không hề keo kiệt."

Hoài Chân giơ tay, "Thêm tôi nữa ạ."

Trần Bối Đế nhìn cô cười gằn, khoanh tay không nói gì, ra chiều xem thường.

Một lát sau, chàng trai báo cho Hoài Chân biết Hồng Lương Sinh đến Tử Cấm thành cũng ở lại, trực đêm trong đại sảnh. Trần Bối Đế xung

https://thuviensach.vn

phong nhận việc ở tầng ba, không biết có đúng lúc hay không mà để lại Hoài Chân trực đêm ở phòng khách tầng hai.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hẻm Ross (3)

Khoảng mười giờ rưỡi, nút gọi phục vụ phòng thỉnh thoảng vang lên. Ở tầng hai đa số toàn là các cô gái, bởi vì mang danh phận người dự thi nên không tiện xuất đầu lộ diện; sau đường xá xa xôi thì lại có phần căng thẳng, nên cho bài tiết bên trong mất cân bằng, gọi Hoài Chân lên lầu chủ yếu là nhờ cô đem băng vệ sinh hoặc thuốc ngủ đến.

Lúc ấy tiệm thuốc đã đóng cửa, vì lý do an toàn, quản lý cũng rơi vào thế lưỡng nan. Hoài Chân suy nghĩ rồi đề nghị: có lẽ có thể nấu ít cháo gà cam thảo ý dĩ để an thần. Quản lý vui vẻ, lập tức thông báo đầu bếp trực đêm nổi lửa nấu bếp. Một giờ sau, Hoài Chân múc cháo ra, đẩy xe đưa từng tô một lên lầu, lúc này mới coi như xử lý vẹn toàn đôi bên.

Vẫn còn dư ít cháo gà, lúc đi qua phòng của Hoàng Văn Tâm, Hoài Chân gõ cửa phòng.

Hoàng Văn Tâm quấn tóc mở cửa, cười hỏi có chuyện gì.

Hoài Chân nói, “Chị có muốn ăn cháo gà không? Những cô gái khác đều có cả.”

Hoàng Văn Tâm lắc đầu, cám ơn cô, “Chị sắp ngủ rồi, không cần đâu, cám ơn em nhé.”

Tóc cô ấy vẫn còn ẩm, rõ ràng là vừa gội đầu, không thể ngủ ngay được; lại che cửa phòng, có thể thấy bên trong có người. Hoài Chân có lời khó nói, chỉ nhắc nhở cô ấy: “Nếu có chuyện gì thì chị có thể bấm chuông,

https://thuviensach.vn

tối nay em trực nên ở lại đây; nếu không có em thì chị cũng có thể đi tìm Trần Bối Đế, tối nay cô ta trực trên tầng ba.”

Hoàng Văn Tâm gật đầu, trông có vẻ không để tâm mấy đến lời cô nói.

Hoài Chân chỉ biết chúc cô ấy ngủ ngon, chúc ngày mai mọi việc suôn sẻ, sau đó đẩy xe rời đi.

Còn về Ceasar, Hoài Chân cảm thấy anh là kiểu nếu có yêu cầu sẽ nói thẳng, chứ không cho phép người ngoại tự tiện quyết định thay mình, thế nên cô cũng không tự chủ trương quấy phá giấc ngủ của anh.

Đến gần mười hai giờ, Vân Hà tới tìm cô.

Vừa thấy Hoài Chân, cô ấy đã líu ríu hôm nay đi những nơi đâu, có bao nhiêu du khách, thậm chí có người từ Bentley xuống yêu cầu chụp hình chung với các cô; ngoài báo tiếng Trung như “Nhật báo Trung Tây” ra, thì ngay tới ký giả của “báo kỷ sự San Francisco” và “Nhật báo Bán đảo” đều đến chụp ảnh phỏng vấn các cô.

Cô nàng mệt nhọc cả ngày, lớp trang điểm vẫn còn trên mặt, song không đến nỗi khó nhìn —— rõ ràng cô ấy vô cùng hưng phấn, ôm eo ôm cổ, trên mặt đỏ rực, vừa vặn làm nổi bật bộ quần áo đỏ cùng dây buộc tóc màu đỏ như ẩn như hiện ở trong tóc.

Nụ cười trên môi không cách nào che giấu, thậm chí còn đứng ngoài cửa khách sạn Trung Hoa xoay eo, lắc hông, ngoái đầu, cầm chiếc sanh gõ chừng mấy lần, khiến người đi đường trong đêm liên tục ngoảnh lại nhìn.

Hoài Chân hỏi cô, “Hayakawa đưa chị về à?”

Cô cắn môi cười nói, “Một mình cậu ấy là người Nhật, chị sợ trên đường về có người đánh cậu ấy, nên đã bảo cậu ấy bắt chuyến xe cáp cuối

https://thuviensach.vn

về rồi, không cho cậu ấy đưa chị.”

Hoài Chân thấy mắt cô sáng lên, trên mặt có vẻ thỏa chí khác thường, bèn thử thăm dò, “Vậy… là anh ấy hôn chị?”

Vân Hà hốt hoảng, cầm dùi trống gõ vào người cô.

Hoài Chân rụt người lại, lập tức bừng tỉnh, “Ây da, nụ hôn đầu.”

Mặt Vân Hà lập tức thoắt đỏ bừng.

Đám đàn ông bước chân lơ lửng đi ra từ hộp đêm đối diện, thẳng thừng nhìn hai cô gái không chút kiêng dè.

Hoài Chân thấy thế bèn không lộn xộn nữa, kéo cô qua một bên, nói với cô, “Chị mau về đi.”

Vân Hà hỏi, “Em không về với chị à?”

Hoài Chân đáp, “Tối nay em trực đêm.”

“Vì sao phải là em?”

Hoài Chân bèn kể chuyện Hồng Lương Sinh tiêu tiền mời một cô gái Latin, cực kỳ để ý đến Ceasar, cùng với chuyện cảnh cáo cô ở hành lang cho Vân Hà nghe.

“Đương nhiên phải cẩn thận rồi. Từ trước đến nay Tiểu Lục gia làm việc đều tùy tính tình, hôm nay vui thì còn cười ha hả xưng anh em với em; ngày khác thấy em chướng mắt, sẽ cho người kéo em vào hẻm đánh gần chết. Có điều thấy có em ở đây, Tiểu Lục gia có muốn làm gì nữa thì cũng phải kiêng dè mặt mũi Hồng gia, không dám làm bậy đâu.”

“Chỉ mong em chỉ đa nghi.”

https://thuviensach.vn

Vân Hà lại quan sát cô, cười nói, “Có thế nào đi nữa thì Tiểu Lục gia cũng không dám làm gì người da trắng đâu, em cần gì phải căng thẳng.”

Hoài Chân hỏi ngược lại, “Em căng thẳng gì cơ?”

“Chậc chậc, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo kìa.”

Một lúc sau, Vân Hà thấp giọng thần bí nói, “Sin Cherry ở phố Columbia, chỉ mất năm phút thôi, em muốn gì không? Chị đi mua cho em?”

“Sin Cherry bán gì?”

“Cửa hàng nổi tiếng ở phố đèn đỏ North Beach, muốn gì có đó. Không muốn, chị vẫn đi.”

“… Chị định lộn xộn cái gì đó.”

Quả thật mười sáu mười bảy tuổi là độ tuổi tràn đầy tò mò giữa tiếp xúc thân mật với người khác phái.

Vân Hà lè lưỡi, “Đã là thời nào rồi, sớm muộn gì cũng phải ra khỏi phố người Hoa, chẳng lẽ còn quỳ xuống bài vị tổ tông thề ‘con gái người Hoa không thể ăn cơm trước kẻng’?”

Dứt lời, cô ấy lập tức nhảy ra hai bước như sợ bị đòn, “Bái bai, hưởng thụ ban đêm đi nhé, mai gặp lại.”

Hoài Chân vẫn sợ cô đi trên đường gặp chuyện, bèn đến đại sảnh tìm anh trực đêm đưa cô đến phố Grant Ave, lúc này mới yên tâm lên lầu.

Đồng hồ đã chỉ hơn một giờ. Khi khách ở đại sảnh tầng một kéo nhau đi ngủ, đèn trong khách sạn cũng tắt đi, chỉ còn lại vài ngọn đèn hành lang vẫn sáng.

https://thuviensach.vn

Về đêm, nhiệt độ thấp hơn ban ngày mười độ. Ở cửa sổ gần bụi trúc nằm cuối hành lang có đặt hai chiếc ghế bát tiên cùng một ấm nước nóng, ngay sát phòng Ceasar. Hoài Chân không có chuyện gì làm, ôm chăn cuộn tròn trên ghế; lại sợ mình ngủ gật nên tìm một túi hương hoa lài ngâm trong bình, vừa làm ấm tay vừa giúp tỉnh táo.

Cạnh ghế xếp một chồng "Báo kỷ sự" tiếng Anh và "Nhật báo Trung Tây" tiếng Trung, Hoài Chân thấy bản "trường đua ngựa San Francisco" ở trên cùng, nhìn chỉ muốn ngáp; giữa chừng có khách ở tầng ba say rượu nôn mửa, vị phu nhân kia không tìm thấy phục vụ ở tầng ba nên đành xuống tầng hai tìm Hoài Chân, nhờ cô xuống bếp gọi bát canh giải rượu; ngoài ra thì không còn chuyện gì khác.

Chừng bốn giờ sáng, mấy người đàn ông đi hộp đêm và câu lạc bộ dần kéo về, Hoài Chân ép mình tỉnh táo, xuống lầu hỏi mọi người có cần canh giải rượu không.

Hồng Lương Sinh không có trong số này.

Trời đã tờ mờ sáng, mấy con ma bạc ồn ào bên ngoài cũng rời tiệm về nhà.

Phố người Hoa càng trở nên yên ắng.

Không có chuyện gì xảy ra đương nhiên rất tốt. Nhưng đêm này lại trôi qua trong cảnh gió êm sóng lặng như vậy, Hoài Chân vẫn cảm thấy khó tin.

Thời điểm mệt mỏi nhất đã qua, Hoài Chân quấn chăn che báo trên mặt, lắng tai nghe xung quanh chìm vào yên tĩnh. Nhờ tác dụng của cà phê mà cô rất tỉnh táo, song thần kinh lại cực nhạy cảm yếu đuối, chỉ một chút tiếng động lạ e cũng có thể làm cô nhảy cẫng lên khỏi ghế bát tiên.

https://thuviensach.vn

Càng về sau, chữ trên báo càng rậm rạp chi chít, Hoài Chân không đọc nổi chữ nào được nữa, đành cố gắng trợn mắt không để mình ngủ; ấm nước bên cạnh sôi ùng ục – là tiếng vang duy nhất trong khách sạn vào lúc năm giờ rưỡi sáng.

Cũng ngay lúc này, nắm đấm cửa bên cạnh kêu cái "két", cửa phòng bật mở.

Ceasar mặc áo sơ mi trắng Vienna, tay cầm áo áo khoác vest len, một tay thắt cà vạt trên cổ.

Vừa cúi đầu đã thấy cô nàng ôm đầu gối ngồi co ro trên chiếc ghế bát tiên cũ kỹ, còn chăn thì rơi xuống đất.

Cô gái ngơ ngác nhìn sang.

Trong chớp mắt đối mặt.

Vành mắt thâm đen cùng tia máu đã tiết lộ tình trạng ngủ nghỉ đêm qua của cô.

"… Cả đêm hôm qua cô đều ở đây à?" Ceasar hỏi câu đầu tiên.

Hoài Chân phản ứng không còn nhanh nhạy, "Trực đêm mà."

"Vậy vì sao phải là cô?"

Hoài Chân cẩn thận ngẫm nghĩ, nhưng đầu óc không vận hành nổi, bất kể thế nào cũng không thêu dệt được lý do lấp liếm trong vòng hai phút.

Ceasar khó thở.

Anh thuận tay mở cánh cửa sau lưng ra, "Lại đây."

Cô lắc đầu, "Tôi chờ ở đây đến chín giờ, sau đó xuống lầu."

https://thuviensach.vn

“Tôi cho rằng cô cần phải bổ sung giấc ngủ.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Nhà tôi cách đây chỉ mười lăm phút đi bộ.”

“Cô vẫn không tính vào đúng không.”

Cô sửng sốt, “Nếu không thì sao?”

Vừa dứt lời, Hoài Chân cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng ——

Ceasar lập tức bế cả cô lẫn chăn lên.

Anh đi thẳng đến trước giường nhẹ nhàng đặt cô xuống đệm, Hoài Chân vẫn ngơ ngác.

Ceasar cụp mắt nhìn cô, sau đó thuận tay kéo ghế nhỏ đến, ngồi xuống mép giường.

Cửa lò xo đã hơi cũ, cho đến lúc này mới nhẹ nhàng khép lại.

Cô nhỏm người dậy định kháng nghị.

Ceasar lập tức cắt ngang cô: “Nghe lời.”

Hoài Chân im miệng.

“Kể cô hay, tất cả anh chị em trong nhà tôi, từ lúc trưởng thành bất kể làm gì cũng sẽ có một bảo vệ đi theo. Bọn họ có người xuất thân là huấn luyện viên đánh bốc, có người đến từ lục chiến thủy quân…”

Hoài Chân nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt như muốn hỏi “thế thì sao? vì sao tôi phải ngủ ở đây”.

“Nhưng tôi thì không, bởi vì…” Anh tháo cà vạt vừa thắt ra, đồng thời cởi thêm nút áo sơ mi. Một tay kéo ra cà vạt ra —— trước đó Hoài Chân còn suýt nữa tưởng anh cởi quần áo muốn giở trò lưu manh.

https://thuviensach.vn

Ceasar nói tiếp, “Ở bên dưới không chỉ có rất nhiều cảnh sát California, mà còn có nhiều cảnh sát liên bang hơn… Cô hiểu ý tôi không? Khác với lần trước, lần này rất an toàn. Đã biết chưa, có thể yên tâm ngủ chưa?”

Hoài Chân gật đầu. Phát hiện mình bị bẫy, lại lắc đầu, “Chỉ vì tôi muốn có 3 đô trực đêm thôi…”

“Thế thì bây giờ tôi sẽ đi nói với gã cấp trên chết tiệt của cô, mời cô hôm nay dẫn tôi ra ngoài đi dạo. Cô ở đây một giấc cho tốt, sau đó nhận tiền lương cả ngày hôm nay, gã ta sẽ phát đủ cho cô. Thế đã được chưa hả cô nhóc tham tiền?”

Hoài Chân sửng sốt.

“Nơi nơi đều là cảnh sát liên bang, tôi nghĩ tên thanh niên mặc đồ Đường kia cũng biết rõ. Dù hắn muốn làm gì thì cũng không dám gây ra động tĩnh lớn… Còn về phần rốt cuộc tối qua xảy ra chuyện gì, tôi định ra ngoài hỏi thăm đây. Mười hai giờ tôi sẽ về gọi cô dậy, được chưa?”

Đầu óc Hoài Chân đã không xoay chuyển nổi nữa rồi, chỉ biết thấp giọng đáp, “Được.”

Ceasar nhìn cô không nhúc nhích.

Rồi sau đó từ từ mỉm cười, thấp giọng nói, “Cô quả thật muốn bảo vệ tôi, có đúng không?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hẻm Ross (4)

Về vấn đề này, Hoài Chân không muốn giải thích. Ba giờ trước là không có sức lực, ba giờ sau thì cô đã suy nghĩ rõ một chuyện.

Quả thật Ceasar nói câu đó xong, cô đã cô yên tâm hơn phần nào.

Cô đã suy nghĩ đến mục đích của Hồng Lương Sinh, từ sở thích nào đó để đoán xem hắn ta định làm gì. Nhưng sau một hồi, cô lại phát hiện thật ra mình không để bụng đến chuyện này. Hắn sẽ đem đến tai vạ lớn thế nào cho người da trắng bị hại, cho chính hắn, hay cho cả phố người Hoa, dường như tất cả đã không còn quan trọng.

Ceasar nhanh chóng khép cửa phòng rời đi.

Phòng gọn gàng ngăn nắp, có mùi đàn hương thoang thoảng. Sau chốc lát yên tĩnh, tất cả mọi thứ như có tác dụng thôi miên.

Quan trọng nhất chính là, lúc này trong lòng Hoài Chân cực kỳ yên bình, chỉ sau mấy phút đã thả lỏng chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ không sâu, trong thời gian đó cô mơ vô số lần, trong mơ có anh hùng bàn phím giống hai du học sinh hôm qua, cùng một vị linh mục nổi cơn tam bành chỉ thẳng vào mũi cô quát to: cô nên về nước mới phải. Cô là một tri thức có chí, cô nên nghĩ cách cống hiến cho đất nước. Cô hèn hạ không chí tiến thủ, không ôm chí lớn như vậy là sai, đáng bị phê bình.

Trong mơ cô chẳng khác gì người Nhật liên tục gập người xin lỗi, cô nói, rất xin lỗi, tôi không phải là nhà tư bản công nghiệp, không phải là sinh

https://thuviensach.vn

viên y khoa, càng không phải là nhân viên ngoại giao có tư tưởng lớn. Từ nhỏ điểm số môn Toán và Vật Lý của tôi luôn không đạt tiêu chuẩn, tiếng Anh cũng bập bẹ. Tôi có thể đi học bây giờ, nhưng có vẻ không kịp nữa rồi.

Giấc mơ này cũng không kéo dài lâu. Cho đến khi cô nghe thấy ở ngoài cửa, Ceasar dùng tiếng Anh nói chuyện với người ta, sau đó đẩy cửa đi vào.

Cô tỉnh lại vào lúc đó. Tinh thần cực kỳ kích động song cơ thể vẫn mệt nhoài như trước, không mở mắt.

Trong đầu cô vẫn đang nghĩ: vì sao lại khéo sống lại vào vào một trăm năm trước, để một người chủ nghĩa tiêu cực bẩm sinh như cô có lựa chọn, rồi lại như không có lựa chọn nào khác, không chút bất ngờ nào. Nếu có thể, cô hy vọng mình đến Kỷ Băng hà, có thể nhác thấy vô số loài động vật đã bị tuyệt chủng trong sách sử mà người đời oán tiếc, cô sẵn lòng làm một con voi ma mút, mỗi lần di chuyển lặn lội đều mang sắc thái ma thuật huyền bí; Hoặc đến thời Đường thịnh trị, cô có thể ngồi trong ngõ ngách tại phố Trường An, mặc chiếc váy dài lộ nửa bầu ngực, đạp lên lưng người Hồ để nhảy lên ngựa, không cần mơ cũng thấy được một hai cảnh vạn nước đến triều. Hoặc là ở Mông Cổ, ở Đế quốc Đông La Mã, thân trải qua Cái Chết Đen*, truy tìm nguồn gốc của ma cà rồng Trung Âu… Tất cả những thứ đó đều có vẻ tốt hơn là đến nơi này.

(*Cái Chết Đen là tên gọi của một đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu trong thế kỷ 16.)

Động tác của anh rất nhẹ, như thể sợ làm phiền cô, từ từ đi đến gần.

Mặt trời buổi sáng chói chang chiếu xuyên qua rèm lụa trắng, quả thực rất chói mắt, thế là cô cầm gối bịt mắt, ngăn lại ánh sáng.

Đột nhiên bị quấy rầy giấc ngủ, nên cô có chút không vui, cho rằng giả vờ ngủ có thể che giấu vượt qua ải này, ở lỳ đây ngủ thêm hai giờ nữa.

https://thuviensach.vn

Ngay trong khoảnh khắc ấy, bước chân bỗng dừng lại.

Cách mép giường, dừng lại ở nơi gần bên tai cô,.

Qua chiếc gối cô khẽ cụp mắt, từ khe hở len lén nhìn thấy chiếc quần Flannel anh mặc lúc sáng, kèm theo tiếng dây xích rơi xuống, con đại bàng treo ở cổ anh tuột xuống, lúc sắp đụng phải chóp mũi cô thì anh giơ tay cầm lấy.

Ngón tay thon dài vụt qua trước mắt, anh cẩn thận nhét sợi dây vào áo sơ mi.

Rồi sau đó một chiếc bóng mờ phủ đến, che luôn tầm nhìn bên dưới của cô.

Trong nháy mắt ấy, Hoài Chân thầm vui vì mình đã cầm gối che mắt, nếu không lúc này nhất định anh sẽ thấy hàng mi chớp không ngừng của cô, nhất định sẽ cười giễu phơi bày sự thật cô giả vờ ngủ.

Anh không có động tĩnh nào khác. Không lay cô dạy nói cô ngủ lâu rồi, hay là nói, hi, tôi về rồi, tiểu thiếu gia phố người Hoa cầm dao chém người da trắng nửa con phố cũng chỉ thế mà thôi, thật khiến người ta vui vẻ.

Điều này thật kỳ quái.

Kỳ quái hơn là, nếu là người khác thì nhất định Hoài Chân sẽ không bình tĩnh giả vờ ngủ ở đây như vậy. Cô sẽ nhảy cẫng lên tát cho người ta một phát, hoặc đá một cú vào bụng hay bộ phận quan trọng trên người hắn.

Nhưng đây là Ceasar.

Có anh ở đây, trong tiềm thức, cô lại cảm thấy vô cùng an toàn.

https://thuviensach.vn

Dù cô không biết anh dừng lại, cúi đầu nhìn cô làm gì, động tác tiếp theo sẽ là gì…

Nhưng cô cảm giác hơi thở của mình cũng sắp dừng lại rồi.

Cô ngửi thấy mùi sữa tắm trên người anh. Đó là chiếc bánh xà bông đàn hương cô tìm thấy trong góc tủ tạp hóa ở khách sạn, thay cho xà bông Gamophen thông thường trong phòng anh. Ngửi mùi hương, trước mắt hiện lên khung cảnh một ngôi chùa nằm trong rừng sâu sau cơn mưa dai dẳng, rất có vị Đông Phương. Còn lẫn đó thoang thoảng mùi cam chua và long diên hương, lần trước cô có ngửi thấy khi ở căn hộ của anh, có lẽ là nước hoa anh hay dùng. Hai mùi hương hòa chung với nhau, tuy không hẳn là khó ngửi nhưng cứ có vẻ chẳng ra gì. Song vẫn may, trừ khi có người cố ý lại gần người anh, cố ý ngửi thấy mùi trên người anh.

Gần quá. Rốt cuộc Hoài Chân cũng ý thức được.

Trong khoảnh khắc ấy, bản năng cô lại nghĩ đến một chuyện: chết tiệt, hôm qua ở nguyên cả ngày trong bếp và trong sàn nhảy cho phép khách khứa hút thuốc, cả đêm cũng không tắm không gội đầu, bây giờ chắc mình không khác gì miếng đậu hủ thối mất.

Nhưng ngay sau đó cô đột nhiên nhớ ra, cái lần mình hối hận vì quên gội đầu này đã là chuyện vào năm cô mười sáu tuổi.

Cô lại nghĩ, Ceasar cũng chỉ mới hai mươi mốt. Về mặt tâm lý thì có lẽ cũng chỉ lớn hơn cô hai tuổi mà thôi.

Gò má Hoài Chân nóng lên. Bụng nghĩ, rốt cuộc anh còn muốn nhìn bao lâu nữa hả? Đang làm lễ thương tiếc cuối cùng trước khi tiến hành giết người ta sao?

Nhưng còn chưa nói ra lời, cô chợt cảm thấy trước mắt sáng bừng.

https://thuviensach.vn

Anh đứng thẳng người dậy, giữ khoảng cách với cô.

Hoài Chân thở phào một hơi. Nếu không cần anh giết, cô cũng sẽ chìm vào giữa mùi của anh và gối mất thôi.

Hoài Chân trở mình xoay lưng về phía anh, rốt cuộc cũng hít thở được không khí mới mẻ.

Ceasar hỏi bằng tiếng Anh: “Dậy rồi à?”

Anh không cố bắt chước khẩu âm khác, giọng uể oải nhưng vô cùng dịu dàng.

Tim cô đập thình thịch, không đáp lại mà tiếp tục giả ngủ. Cô cảm thấy hình như anh cũng thở dài, sau đó cởi áo khoác ra nằm trên ghế salon.

Căn phòng lại lần nữa chìm vào yên tĩnh. Cô nghĩ, anh dậy sớm như thế, nói chung cũng mệt, chắc cần ngủ thêm.

Song dù làm cách gì Hoài Chân cũng không ngủ được. Cũng không biết đã ngẩn người như thế bao lâu, cho tới khi tiếng chiêng trống và hoan hô bên ngoài vang lên rõ ràng, thông báo cuộc thi Miss Chinatown chính thức bắt đầu.

Cô ngồi bật dậy, quay đầu nhìn sang. Đúng như dự đoán, Ceasar đang ngủ trên ghế. Đối với anh thì chiếc ghế salon không đủ dài, anh cuộn người gác chân lên; đầu dựa vào cánh tay, cảm giác ngủ không thoải mái lắm.

Cô nhấc chăn lên, rón rén ngồi dậy, cố gắng không tạo ra tiếng động.

Nhưng bàn chân trần còn chưa chạm giường thì đã nghe thấy anh hỏi: “Có đói không?”

Hoài Chân ngẩng đầu, vừa hay chạm vào ánh mắt anh.

https://thuviensach.vn

Đáy mắt còn mang chút buồn ngủ không mở mắt nổi, giọng khàn khàn.

Cô nói, “Để tôi xuống phòng bếp gọi bữa sáng.” Nghĩ ngợi một hồi, cô lại bổ sung, “Anh về bao lâu rồi?”

“Mới về.”

“Anh nên gọi tôi dậy sớm mới phải.” Cô nói.

“Dậy cũng không có chuyện gì làm?”

“Không đi xem Miss Chinatown à?”

“Không có hứng thú, lúc sáng tôi nói rồi còn gì.”

Rốt cuộc Hoài Chân không nhịn được hỏi, “Vậy thì xin hỏi tiên sinh Ceasar, vì sao anh lại đến phố người Hoa?”

Anh không trả lời cô.

Bầu không khí lại rơi vào yên lặng. Hoài Chân đột nhiên ý thức được có lẽ mình không nên hỏi câu này, khiến bầu không khí trở nên lúng túng như thế.

Một lúc sau, anh mới lên tiếng, “Cô muốn đi à?”

Hoài Chân đáp, “Không muốn.”

“Vì sao?”

“Vì anh đã nói rồi còn gì, anh không có hứng thú. Đây chính là nguyên nhân.” Dù thật sự cô rất muốn đi, dù vì thế mà đã chuẩn bị rất nhiều chuyện cười.

https://thuviensach.vn

“Tối qua không xảy ra chuyện gì cả, nhưng không loại bỏ có người bóp méo quy luật trò chơi của nhà tư bản. Có lẽ chúng ta nên đi xem 50 đô có tăng lên không.” Im lặng một lúc, anh đột nhiên đề nghị.

Nửa vế đầu Hoài Chân không hiểu, nhưng cô biết có liên quan đến Hồng Lương Sinh.

Nghe nửa vế sau, cô cười nói, “Tôi sợ là chúng ta không đến kịp phần mở màn.”

“Thì vốn đi xem đâu phải vì phần mở màn, không phải sao?” Ceasar nói, “Nên có lẽ cô chỉ có đủ thời gian để tắm.”

Hoài Chân bối rối. Đến khi hoàn hồn thì đột nhiên đầu nổ ầm ầm.

Anh thật sự ngửi thấy rồi, anh thật sự đến gần ngửi thấy mùi trên người cô rồi.

Cô khó tin quay đầu đi.

Trong chớp mắt ấy, Ceasar né tránh ánh mắt cô.

“Nếu cô không muốn tốn mười lăm phút đi bộ về nhà thì đừng ngại việc có đàn ông đã sử dụng phòng tắm… Tôi sẽ chờ cô ở dưới lầu.”

Lúc hai người đến nơi diễn ra cuộc thi thì đã gần giữa trưa. Nghe nói Andre đã giữ lại ghế hàng trước gần ghế giám khảo cho hai người, nhưng lúc đến nơi thì khách đông tới mức nước chảy không lọt. May mà có không ít người da trắng đến xem, cho nên suốt buổi cũng có cảnh sát liên bang đến giúp cảnh sát phố người Hoa duy trì trật tự. Hoài Chân và Ceasar cũng vì thế mà dễ dàng tìm mấy ghế trống ở cuối hàng ngồi xuống.

Đúng lúc này, cô đột nhiên nhớ lại một chuyện, có một ngày ở trong phòng khám của Huệ đại phu, cô từng đọc được mẩu tin liên quan đến Miss

https://thuviensach.vn

Chinatown vào năm ngoái.

Trên đó nói, người giành ngôi vương miện của cuộc thi Miss Chinatown 1930 lại là thí sinh mà cả phố người Hoa đều không ngờ đến. Mà phiếu bầu giải quan trọng nhất thuộc về mấy phú ông da trắng. Vì tính nhất thời của cuộc thi sắc đẹp nên đã có vài người chỉ một đêm đã trở nên giàu xổi. Mà buổi lễ đăng cơ hoa khôi sắc đẹp cũng được chuyển sang cử hành ngoài phố người Hoa. Thậm chí còn có tờ báo viết tràng giang đại hải về chuyện này, xưng là "ngay cả cuộc thi sắc đẹp người Hoa cũng không tự mình làm chủ được, muốn bị phương Tây quản". Chuyện này đã chọc giận không ít người Hoa, bọn họ đến trước hội phụ nữ phương Tây kéo quốc kỳ Mỹ xuống, yêu cầu người đứng ra tổ chức đưa ra giải thích, song cuối cùng vẫn không giải quyết được gì.

Năm nay, người da trắng cho rằng người Hoa đã nhanh chóng quên đi sự tức giận và kháng nghị năm ngoái, lại lần nữa dời mục đích săn được tiền tài và sắc đẹp đến phố người Hoa. Từ đằng xa Hoài Chân trông thấy bóng lưng mặc trang phục truyền thống câu vai bá cổ với mấy người da trắng, đột nhiên nhớ đến ả gái điếm Latin ở hẻm Ross cùng nhạc jazz tối qua, Hồng Lương Sinh phách lối cười lớn cùng với lời nhắc nhở cảnh cáo của hắn, và cả đại hội múa lân trên phố Stockton tối qua nữa.

Có lẽ Ceasar không đoán sai.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hẻm Ross (5)

Chung kết cuộc thi Miss Chinatown được cử hành tại quảng trường lộ thiên bên ngoài "Tòa báo Thiếu niên Trung Quốc buổi sáng". Trước lúc này, mỗi một thí sinh đều chuẩn bị màn diễn thuyết bằng tiếng Anh không quá dài, và MC còn đến sân khấu phỏng vấn tại chỗ, đáng tiếc Hoài Chân và Ceasar đã bỏ lỡ.

Hai người ngồi trên ghế cuối quảng trường, đằng sau đó nữa là người xem cùng cảnh sát bảo vệ trật tự. Cuộc thi đã đến tiết mục cuối cùng, mấy đứa nhóc bán báo phát phiếu bầu cũng đã rời sân, chứng tỏ giờ có muốn bình bầu cũng không vớt vát được gì.

Công ty thuốc lá ở phố người Hoa là nhà tài trợ Trung Quốc cho cuộc thi sắc đẹp lần này. Hoa khôi chiến thắng cuộc thi sẽ là hình ảnh đại diện thuốc lá trong năm 1931, cả hai bên đều có lợi. Lúc vào sân, tất cả cánh đàn ông đều nhận được một hộp thuốc lá hiệu "mỹ nhân Trung Quốc" miễn phí, trên gói thuốc có bức chân dung của người chiến thắng cuộc thi sắc đẹp năm ngoái.

Hoài Chân khó khăn xuyên qua đám đông nhìn hai mươi tư cô gái mặc sườn xám ở trên sân khấu. Vốn định thưởng thức phong thái giai nhân, đáng tiếc đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Các cô gái trên đó ai cũng mặc sườn xám, cùng để một kiểu tóc tương tự nhau, động tác rất nhẹ nhàng, cùng mỉm cười dịu dàng. Ngay cả Hoài Chân cũng không cách nào ráp người vào đúng tên được, cô rất nghi ngờ rốt cuộc mấy phú thương người da trắng kia dựa vào đâu mà chi ra số phiếu bầu lớn như vậy.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, cô nghe Ceasar hỏi, “Cô không tính giới thiệu gì với người ngoại quốc hết hả?”

“Tiền đề là người đó phải có hứng thú đã. Nhìn anh không giống người như vậy.” Hoài Chân đáp.

“Sorry for that.” Anh thành khẩn nói.

“Dĩ nhiên anh có thể không có hứng thú, vì tôi cũng không hứng thú mấy về nước Mỹ. May mắn là ngoài việc học lịch sử ở trường thì không có người Mỹ nào cầm súng dí vào đầu tôi, bắt tôi nghe kể về văn hóa nước Mỹ cả.”

“Nhưng vài người trong chúng tôi sẽ chĩa súng vào đầu cô nói người Hoa thật khiến người ta ghét.”

“Đúng thế. Dù hai bên đều không hiểu nhau, nhưng lúc nào các anh cũng có cảm giác nổi trội hơn.”

Anh bật cười, “Vì phủ nhận mình dốt nát, tôi cảm thấy bây giờ cần phải bày tỏ chút hứng thú.”

Hoài Chân lại bị anh chọc cười, bởi vì anh thật sự nghiêm túc đọc chữ trên bao thuốc lá.

Tuy cô không cảm thấy anh có hứng thú thật, nhưng cũng không đến nỗi phải nghiêm túc suy nghĩ về cộng đồng người Hoa này.

Anh như cậu thiếu niên phản nghịch điển hình, có rất nhiều suy nghĩ cực đoan, là người rất giàu tình cảm. Có lẽ anh chính kiểu học sinh làm giáo viên nhức đầu nhất, cầm đầu làm chuyện xấu, thành tích học tập kém, nhưng lại không thể phủ nhận trí thông minh tuyệt đỉnh của anh.

https://thuviensach.vn

Ông già người Hoa hói đầu đội mũ chóp cao đọc phiếu, dùng tiếng Anh kiểu Hoa xướng tên á hậu 4 của cuộc thi Miss Chinatown: Ngũ Văn Phương.

Đám đông bên dưới bắt đầu xì xào không ngớt. Bởi vì có người chính mắt trông thấy không ít các phú thương mua rất nhiều phiếu bầu, mà tên người đẹp ấy, nửa đêm hôm qua vẫn còn là người đứng đầu trong các nhà cái ngầm ở phố người Hoa: Chu Di Bình.

Ông già tuyên bố tổng cộng số phiếu của cô được y quán Đông Hoa quyên góp năm nghìn sáu trăm đô la, cô ấy mỉm cười đón nhận kết quả này, các người đẹp rối rít đi lên ôm lấy cô.

Còn chưa ôm xong thì ông già tiếp tục công bố á hậu 3 chính là Chu Di Bình.

Có không ít các cô gái trên sân khấu ngạc nhiên, ngay đến Chu Di Bình cũng sửng sốt, chỉ vào mình đứng ngẩn một hồi, thật không dám tin khi nghe nói số phiếu của mình "chỉ có những người buôn rượu ở vùng Riviera mới bỏ ra cho cô ấy bốn nghìn đô", vậy mà đổi lại mình chỉ đạt được thành tích hạng tư.

Trong tiếng ồn ào, Hoài Chân dịch đến gần hỏi Ceasar, "Vì sao có thể như vậy? Động vào số phiếu hay là động vào túi tiền của ai?"

"Cũng có thể mua chuộc, uy hiếp, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, tôi cũng không rõ. Nếu tôi có bất cứ manh mối nào thì lúc này hắn hắn ta đã bị bắt, đang ngồi trong đồn cảnh sát tìm kiếm tạm tha, chứ không phải ngồi trò chuyện lấy lòng với mấy lão hói bụng phệ như vậy."

Hoài Chân nhìn theo ánh mắt anh, chỉ thấy một chiếc mũ chỏm màu đen, cùng với bóng hình mặt bên đang thấp giọng nói chuyện với phú thương bên cạnh.

https://thuviensach.vn

“Thật sự muốn cạy đầu anh ta ra xem rốt cuộc anh ta nghĩ gì…” Hoài Chân vô cùng thất vọng. Nếu không phải vì người này thì tối qua cô đã có thể về nhà đánh một giấc ngon lành, tắm rửa sạch sẽ đổi bộ đồng phục sườn xám chết tiệt này đi, chứ không phải là như kẻ ngốc ngồi trước cửa phòng Ceasar tóc thì rối mặt thì bẩn nguyên một đêm.

“Hình như anh ta đang tìm kiếm nguồn lợi cho phố người Hoa.”

“Quả đúng là anh ta độc ác đa đoan, nhưng lợi ích của người Hoa cũng do nhóm ác bá này bảo vệ…”

“Nếu phố người Hoa San Francisco biến mất thì cô thế nào?” Đột nhiên anh hỏi.

“Đến chỗ nào đó người Hoa nên đến. Hy vọng khi đó tôi đã học xong đại học, đủ có tiền để mình và người thân sống có tôn nghiêm, không cần phải lang thang nay đây mai đó.”

Ceasar im lặng.

Hoài Chân hỏi, “Tôi rất tò mò muốn biết, vì sao anh lại muốn mua tôi?”

Anh lập tức hỏi ngược lại, “Vì sao tối qua cô cứ canh chừng ngoài cửa phòng tôi?”

“…”

Ceasar lại nói, “Cô nên biết, nếu lần này tuyên cáo phản di trú “Đạo luật Cable” mất đi hiệu lực, thì bốn tháng sau tôi phải về Long Island.”

Hoài Chân nhìn cuộc thi không thú vị, chờ anh nói tiếp.

Song, anh lại im lặng.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc ấy anh nghĩ đến rất nhiều điều, ví dụ như ngày trước anh vẫn tưởng mình có thể trở thành nhà thơ, cho tới khi anh phát hiện thật ra mình không hề có thiên phú văn học. Khi Andre được mời đến Deux Magots nổi tiếng ở Tả ngạn Paris uống cà phê, anh khá là ghét Paris; bài thơ duy nhất anh học cho đến năm 19 tuổi là của Allen Poe, anh cũng cảm thấy viết cực vô lý.

Thực tế anh đọc gì không quan trọng, dù anh tốt nghiệp trường lục quân nào đó, bao gồm cả rất nhiều học viên trong đó, thì cuối cùng sau khi tốt nghiệp cũng phải theo ý nguyện của cha chú trở thành thương nhân. Giống như việc hầu hết mọi người không thể tưởng tượng được Andre – thẩm phán trưởng của Thượng nghị viện California từng là cựu sinh viên xuất sắc của văn học Cambridge ở Anh, thậm chí còn từng cầm bằng Manqué tại Đại học Paris.

Có lúc có rất nhiều người có quá nhiều mục đích, ngay cả yêu ghét cũng trở nên không thuần khiết. Như thể anh đã nghe người ta nói rằng dân chủ là tính đúng đắn chính trị không dưới một lần, và bài trừ người Hoa cũng là tính đúng đắn chính trị.

Cô chỉ nghe thấy anh thấp giọng nói, “Tôi xin lỗi.”

Hoài Chân có thể cảm nhận được anh đang do dự và mâu thuẫn. Không biết vì sao, đột nhiên Hoài Chân hơi hoài niệm về lần đầu tiên gặp nhau, về anh chàng phường bất hảo buông lời vô lại kia.

“Hẳn anh cũng biết cô gái được Tổ chức Cứu trợ trẻ em cứu ra đó… Cô ấy cũng mới mười sáu tuổi, lớn bằng tôi. Nhưng tôi may mắn hơn cô ấy nhiều. Tôi không có hy vọng xa vời nào cả.” Cô nói.

Ceasar nhìn cô.

“Bốn tháng sau có lẽ tôi đã thi đậu vào cấp ba.” Hoài Chân nói tiếp, “Hy vọng đến lúc đó tiếng Anh của tôi có thể khá hơn.”

https://thuviensach.vn

“Cô không cảm thấy phản trật tự từ hả?” Anh giễu cợt.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe ông già kia tuyên bố: “Angela Zang, á hậu 1!”

Hoài Chân ngạc nhiên.

Ngoài khán đài đột nhiên có người la lên: “Tăng Phương Dung là á hậu 1, 1 bồi 130!”

Hoài Chân suýt nữa đã đứng bật dậy, giơ tay che miệng mới không để mình lên tiếng.

Ceasar nhắc nhở, “Quý cô, xin bình tĩnh cho ——”

Lúc này cô đã không quan tâm rốt cuộc á hậu 2 là ai nữa rồi, cũng không quan tâm rốt cuộc hạng nhất rơi vào tay ai, cô chỉ biết là, cô —— Tăng Phương Dung —— đã nâng năm mươi cent của cô lên gấp 130 lần.

Tròn 65 đô la!

Thậm chí Hoài Chân còn không kịp nhìn rõ vóc dáng cô gái kia ra sao, nhưng cô quyết định yêu cô ấy suốt mười nghìn năm.

Nếu không phải là bởi vì thét chói tai có mất thể diện, mà ngồi ở đây lại có quá nhiều người da trắng muốn nhìn người Hoa mất mặt, thì Hoài Chân thật sự rất muốn phát ra sự cuồng nhiệt của người hâm mộ số một, khua khoắng gậy huỳnh quang cổ vũ cho Angela Zang.

Lúc mọi người xôn xao đứng dậy chúc mừng hoa hậu Trần Kim Viện, top năm cô gái được đám đông vây quanh mời lên xe hoa, đám người chen nhau lên, cánh ký giả của các tờ báo lớn nhỏ ở San Francisco cũng đổ đến.

Nhìn lúm đồng tiền chúm chím trên khóe môi cô ấy, Hoài Chân cảm thấy xem ra mình còn vui hơn cả cô ấy.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi khán đài, Ceasar và Hoài Chân tìm được nơi đặt chân ở bên đường; cách đó không xa chính là nhà cái đánh cược có thể đổi phần thưởng.

Hai người đối mặt đứng yên, Ceasar kẹp hai tấm phiếu mỏng tang đưa cho cô.

“Mỗi người một nửa.” Cô nói.

Ceasar cúi đầu nhìn cô, chê bai ra mặt, “Của cô hết của cô hết.”

Hoài Chân cầm lấy tờ phiếu chạy bay đi.

Ba giây sau, đột nhiên cô vòng về lại, ngẩng đầu nhìn anh.

Ở đuôi mí mắt phải có nốt ruồi giọt lệ, khiến cho ánh mắt cô càng thêm rực rỡ, tuy bé nhỏ nhưng lại là sự tồn tại sinh động nhất trên gương mặt thanh tú này.

Vì sao anh không chú ý sớm?

Mặt trời San Francisco ban trưa thật tốt. Anh nghĩ.

Anh vẫn đang mải suy nghĩ vấn đề này thì bất thình lình, có người chạm vào bên phải cằm anh.

Cô nàng trước mặt đã lùi về sau một bước, ngẩng đầu cười để lộ hàm răng trắng tít tắp, sau đó cầm phiếu chạy biến đi.

Anh đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn sau.

Hai giây sau, trung tâm thần kinh của anh mới chậm rãi tiếp thu xúc cảm ấy. Mềm mại, thậm chí còn mang theo độ ấm.

Anh đưa tay lên, hai ngón tay chạm vào cằm, bất chợt hoàn hồn.

https://thuviensach.vn

… What the fuck???

Anh nghiêng đầu, vừa hay trông thấy Andre và Catherine từ trong đám đông đi đến.

Hai người đứng yên tại chỗ nhìn anh chăm chú. Dù không biết đã đứng đó bao lâu, nhưng anh tin chắc trong ánh mắt ngạc nhiên lúc này của Andre, thì anh ta đã thấy được cảnh "… cái quái gì vậy" kia rồi.

Hai người không chào hỏi anh, cũng không đi đến.

Cả ba đứng ngẩn ngơ, không hẹn mà cùng nghiêng đầu nhìn sang nhà cái đổi tiền lúc nhúc nhốn nháo kia.

Khi cô bé người Hoa vóc dáng bé nhỏ bước ra khỏi nhà cái, trông tinh thần còn chút hốt hoảng.

Đi về phía trước chưa được hai bước, cô như đột nhiên hoàn hồn, như vừa tỉnh giấc mộng nhớ lại vừa nãy mình làm gì… ngay đến bước chân cũng lảo đảo.

Hoài Chân ngẩng đầu lên, phát hiện mấy người da trắng kia cũng đang nhìn cô chăm chú.

Nói thật, cả bốn người đều ngơ ngác.

Nếu nói vào lúc này có ai tỉnh táo, thì nhất định là Hoài Chân rồi.

Sau chốc lát đối mặt ngắn ngủi, kẻ đầu têu đột nhiên xoay người, chạy trốn như điên theo hướng ngược lại.

Ceasar: "…"

Catherine trợn mắt há mồm ngoái đầu lại, quyết định phá vỡ yên lặng.

https://thuviensach.vn

“Bọn em đến hỏi một câu, các… các anh có định đi xem kịch Trung Quốc tối nay không.”

Andre nói, “Xem chứ, không cần phải hỏi.”

Catherine nhìn Ceasar, lại quay đầu hỏi Andre, “Anh ấy có vẻ mặt gì thế kia?”

“Anh nghĩ có lẽ là vẻ mặt tức giận.” Andre đáp, “Hôn nhầm chỗ, chắc tức lắm.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phố Clay (1)

Băng qua đám đông, Hoài Chân chạy một mạch ra khỏi phố Sacramento và Grant Ave tấp nập náo nhiệt. Tới khi tin chắc Ceasar không đuổi theo tìm cô tính sổ, lúc này mới thong thả đi về nhà.

Mặt trời lại ló dạng. Đi rồi lại đi, cô ngẩng đầu bất giác cười phì, cũng chẳng biết bản thân đang cười gì, có điều trong lòng đã bình tĩnh lại.

Hoài Chân trông thấy có rất người chen chúc nhau ở trước cửa tiệm giặt giũ A Phúc, khá là ồn ào.

Lại gần thêm, đưa mắt thấy các dì các cô mặc sườn xám ngồi trên ghế nói chuyện nhà cửa; ở đầu kia, Vân Hà và Thiên Tước nằm trên tủ kính, không biết đang bàn bạc cái gì.

Các dì đều cầm theo hạt dưa, vừa cúp hạt vừa nói chuyện say sưa. Lúc vào cửa, Hoài Chân nghe thấy bọn họ đang nói về Hoàng Văn Tâm, sau khi mình bước chân qua cửa thì ai cũng nhìn sang, nói, “Đây là con bé sau đấy, trông dáng dấp không tệ.”

Một người khác đưa hạt dưa lên miệng cắn rồi nhổ vỏ ra, vừa nhai vừa nhìn cô từ đầu đến chân, “Lên lớp 9 rồi hả? Sau này phải giống Vân Hà vào cấp ba, rồi lên đại học, năm sau cũng tham gia thi Miss Chinatown đi, để phố người Hoa ở San Francisco chúng ta được dịp thơm lây.”

Trong số bọn họ có người Hoài Chân biết, có người lần đầu gặp. Hoài Chân thở hổn hà hổn hển chưa lấy lại sức, đang do dự thì Vân Hà ở phía bên kia lên tiếng gọi: “Hoài Chân, lại đây giúp chị chút.”

https://thuviensach.vn

Cô nhoẻn miệng cười, “Các dì cứ từ từ nói chuyện ạ.” Rồi lập tức thở phào, thoát thân đi đến chỗ Vân Hà và Thiên Tước.

Sau lưng yên lặng một hồi rồi tiếp tục đề tài: “Có đẹp hay đi học cũng vô dụng, tốt nghiệp đại học vẫn không tìm được công việc tốt. Phải thông minh như con gái lớn nhà họ Hoàng, biết con gái trẻ tuổi vốn liếng không là bao, chọn đúng bạn trai mới là lẽ phải. Sau này kết hôn ở Anh rồi, đến lúc về hẳn cũng nở mày nở mặt lắm.”

“Thế thì cũng phải vào đại học trước đã. Không vào đại học thì đi đâu chọn bạn trai? Không phải ai ai cũng có dáng vẻ và bản lĩnh kia.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Vừa dứt lời, bà Hoàng xưa nay hay so đo với bà Trần lập tức biến sắc, “Đầu óc thông minh thì là thông minh, chứ dáng dấp có ra gì. Nếu không vì sao top năm trên xe hoa không có nó? Nói thì hay ho, còn không phải là làm nền à.”

Hoài Chân và Vân Hà nhìn nhau cười, trong lòng đã rõ nhưng không nói ra.

Thiên Tước làm đến hôm nay mới được nghỉ, anh đã đến “Cavallo Scalpita” suốt một tuần rồi. Hôm nay khó lắm mới xin nghỉ nửa ngày về phố người Hoa đón năm mới, thế mà lại bị ông chủ người Ý mắng một trận, nói người Trung Quốc chỉ biết giở trò, khăng khăng muốn trừ hết tiền công trong ngày của anh, lúc này mới chịu cho anh đi.

Hoài Chân hỏi anh công việc mới thế nào, Thiên Tước thở dài, hai mắt đỏ ửng cố gắng kiềm chế. Anh không nói gì, bởi vì mọi thứ khó mà nói ra.

Có điều bây giờ anh thật sự có chuyện cần giúp đỡ. Gần đây mới nhận được tiền lương, anh muốn gửi tiền về cho cha mẹ ở quê Phúc Châu, đồng thời cũng viết một bức thư cho anh chị. Nhưng anh chỉ đi học hai năm tiểu học, rất nhiều chữ không biết viết nên mới đến đây nhờ vả Vân Hà. Vân Hà sợ có sai chữ nên lại gọi Hoài Chân đến kiểm tra.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân cúi đầu nhìn, trên đó đã viết hơn nửa trang giấy:

“Tía, má, hai và chị dâu:

… Hôm nay là ngày mồng năm năm mới, nhà ăn Ý ăn mừng quốc khánh nên đã mời tụi con ăn bánh ngọt miễn phí. Hôm nay là ngày quốc khánh, tuy hai năm qua kinh tế không khấm khá lắm, nhưng gần đây đã có chuyển biến tốt rồi, người ở đất nước này thật sự rất biết hưởng thụ. Quên nói với mọi người, con đã đổi việc rồi, một ngày làm công năm tiếng, có thể kiếm được 60 đô, đổi ra được 230 đồng, từ nay về sau mỗi tháng không chỉ có thể gửi thêm cho nhà 2 đô, mà còn có thể tích góp không ít tiền. Đợi tích đủ rồi, con sẽ đón tía má đến Hoa Kỳ, ngồi xe lửa đi tàu thủy, du lịch hưởng phúc khắp nơi… À đúng rồi, nhà hàng mới còn bao ăn cả sáng lẫn trưa, đều là đồ Tây trong nhà hàng nước ngoài… Con còn tự đặt mua cho mình hai bộ Âu phục, cũng đã cắt tóc rồi. Gần đây đi trên đường, mấy cô gái tóc vàng phương Tây đến quán toàn nhìn con…”

Vân Hà xì hai tiếng, mắng, “Nhìn anh hả? Hà Thiên Tước, anh đúng là không biết xấu hổ!”

“Bức thư này đâu chỉ cho mỗi tía má với chị dâu anh đọc, chắc chắn chị dâu sẽ đưa cho bà mai đọc nữa. Nếu không để con gái người ta biết anh tuấn tú nhã nhặn thì sao người ta thích mình được?” Hà Thiên Tước cười hề hề, trông khá là đắc chí.

Tuy nói có chút giở trò vặt, nhưng trong thư anh lại khen nước Mỹ rất tốt, lại không đề cập đến chuyện mình vất vả nơi xứ lạ ra sao, đọc kỹ bức thư, quả thật làm người ta chua xót.

Thiên Tước phải về Cavallo Scalpita để lau bàn, dán thư xong thì hớt ha hớt hải chạy đến Wells Fargo, cho Hoài Chân và Vân Hà mỗi người một vé xem “Nữ hoàng nhiệt đới”, nghe nói là khách nhà ăn tặng cho phục vụ

https://thuviensach.vn

Ý, cô ấy không có thời gian xem nên Thiên Tước mua lại với giá rẻ, lấy làm quà tặng năm mới cho hai cô gái.

Nhắc đến "Nữ hoàng nhiệt đới", tiếng Anh của Thiên Tước không tốt, có lẽ không nhận ra mấy chữ tiếng Anh to tướng viết trên vé là "múa thoát y". Vân Hà và Hoài Chân cầm tấm vé, thật sự có phần dở khóc dở cười.

Một buổi chiều trôi qua, Vân Hà đột nhiên quyết định, "Có người tặng vé thì không thể không xem được, không bằng nhân cơ hội này đi mở mang tầm mắt, xem xem rốt cuộc là biểu diễn gì đi?"

Hoài Chân nhìn cô một lúc rồi cười đáp được, "liều mình bồi quân tử" thôi.

Hai người cất giấu tấm vé đi, tránh bị cha Quý phát hiện trước.

Đám bà cô kia ồn ào rôm rả đến tận bảy tám giờ mới chịu về, bà Trần phải đợi con gái cùng về Oakland, đến khi Trần Bối Đế mặt mũi hồng hào tới tìm bà thì đã sắp chín giờ, không bắt kịp chuyến xe cáp cuối cùng rồi. Trần Bối Đế nói không bắt xe kịp, ở lại khách sạn Trung Hoa một đêm rồi về cũng không sao. Bà Trần nổi giận, nói, "Học hành không lo học, bạn trai cũng không lo tìm, không biết đi lung tung đâu, người không biết còn tưởng mày cũng có phần ở Miss Chinatown đấy. Từ nhỏ đến lớn, mày không sánh bằng Văn Tâm thì cũng thôi đi, giờ nhìn hai đứa con nhà họ Quý xem, một đứa chịu đi học, đứa nhỏ mới đến Mỹ mà cũng đã tìm được bạn trai rồi…"

Hoài Chân không lạ gì trước sự dạy dỗ của các bà mẹ dành cho con gái.

Vân Hà cũng cảm khái, phố người Hoa quả thật khá nhỏ, nhà ai có chuyện hư hỏng gì là không đến mấy ngày, trên bàn mạt chược ở hội đồng hương sẽ bay đầy tin đồn. Từ khi phố người Hoa có một Hoàng Văn Tâm, các bà mẹ người Hoa đều dạy con gái rập khuôn theo đó: chuyển vào nhà

https://thuviensach.vn

trọ đắt đỏ, dạy con gái nói tiếng Anh, cho học đàn dương cầm múa ba-lê vào đại học, quen tiến sĩ du học Mỹ hoặc bạn trai da trắng chịu đi châu Âu kết hôn…

Các bà cô đi rồi, để lại vỏ hạt dưa đầy đất. Hai người thu dọn một hồi mà mệt đến nỗi đầu đầy mồ hôi, bèn nấu hai thùng nước nóng lớn cùng đi vào phòng tắm tắm. Lúc này Hoài Chân mới kể cho Vân Hà nghe chuyện vô sỉ mà Trần Bối Đế đã làm ở khách sạn trong hai ngày qua, khiến Vân Hà tức giận không thôi.

“Đổi chỗ khác làm mấy thứ chuyện xấu đó không được sao, sao cứ phải bị xấu hổ mất mặt với người da trắng chứ, cứ làm như con gái chúng ta ai ai cũng có phần, sau này bị chửi cũng chỉ biết im lặng chịu đựng…”

Vốn cô cũng tức giận, nhưng cái câu làm chuyện xấu ai cũng có phần làm Hoài Chân buồn cười. Hai người lại nói xấu Trần Bối Đế một hồi cho hả giận, sau đó bàn bạc một lúc, quyết định để Vân Hà báo cho Văn Sênh, để Văn Sênh quyết định có nên nói cho chị mình biết không.

Rất nhiều cửa hàng đơn sơ trong phố người Hoa vẫn chưa hoàn thiện được hệ thống thoát nước. Gần đây hai người đều mệt lả, Hoài Chân nhân lúc còn chút sức lực bèn bảo cô về phòng ngủ trước, sau đó kéo thùng nước ra ngoài đổ vào cống rãnh ở đối diện đường. Lại về dọn dẹp phòng tắm, phát hiện Vân Hà đang nhét vụn xà bông dùng hết vào trong chiếc tất cũ. Vừa thấy cô quay về đã giận mắng, “Nhìn em là biết xưa nay được chiều quen rồi… Như thế còn đủ dùng một tuần đấy, suýt nữa bị em vất rồi.”

Hoài Chân ngạc nhiên, cảm thấy cách làm này khá hay. Lại có chút xấu hổ, liên tục xin lỗi cô ấy, nói lần sau không dám nữa.

Hai người nhao nhao về phòng, Vân Hà nằm trên giường cô không chịu đi. Hoài Chân bèn nói, “Sao chị biết em có đồ chưa tặng chị?” Sau đó

https://thuviensach.vn

lấy ra một chiếc hộp quà xinh xắn ở trong ngăn kéo, đưa cho Vân Hà, “Chúc mừng năm mới.”

Vân Hà mở hai ba bận, phát hiện là một chiếc cáo ngực. Lần trước hai người từng vào tiệm đồ lót ở phố Columbia, Hoài Chân thử cùng cô ấy cho đến trưa, cuối cùng vì giá ba đô mà không thể không đặt xuống. Hoài Chân âm thầm ghi nhớ kích thước kiểu dáng, hai ngày trước Quốc Khánh có đi qua, phát hiện có đại hạ giá, thế là không chút do dự đi vào mua. Hôm khác lại mua thêm hộp quà và giấy gói, vụng về quấn thêm ruy băng hồng không biết có đẹp không.

Vân Hà rất vui, mặt đỏ bừng, xấu hổ nhận quà. Hoài Chân lập tức nói, “Phụ nữ trên Nhật báo Kim Sơn có nói rồi, không mặc áo ngực là sẽ bị xệ đó!”

Vân Hà trở mình, “Em học được từ báo cũng nhiều nhỉ, còn học gì nữa không?”

Hoài Chân giang tay giang chân nằm ngửa, chớp mắt nói, “Nhiều lắm.”

May mà có chuyên gia tình yêu Smith và chuyên mục phụ nữ, nếu không không biết phải lấy cớ đâu ra cho một đống kiến thức đời sau của cô nữa.

Vân Hà trêu ghẹo, “Thế người kia có biết em biết nhiều như vậy không?”

Không thấy đáp lại.

“Hoài Chân?”

Thì ra đã ngủ rồi. Hai chân thò ra khỏi chăn, cánh tay rũ xuống ngoài giường, chiếc vòng màu tím nhạt trượt đến cổ tay.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt bình yên nhắm lại, lông mi dài che đi mặt. Cửa sổ vẫn chưa khép, trăng sáng chiếu vào, có thể nhìn thấy nốt ruồi màu đen dưới lông mi.

Vân Hà ồ lên, nghiêng người sang tò mò nhìn kỹ: sao ngày trước không phát hiện nốt ruồi giọt lệ này nhỉ?

***

Mấy ngày sau, vào buổi sáng khi đồng phục học sinh ở trường công lập Viễn Đông đưa đến, Hoài Chân thay đồng phục đứng trước gương, đột nhiên phát hiện nốt ruồi này, cũng ngẩn ngơ một lúc.

Có điều cô nhanh chóng ý thức được, Mộng Khanh ở vùng núi Việt Bắc cửa lớn không ra cửa phụ không bước, còn mình ở California ánh nắng dồi dào lại chăm hoạt động tích cực, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã có sắc tố lắng lại, cũng có nốt ruồi rồi.

Có lẽ còn có chỗ khác nữa, nhưng không dễ phát hiện như ở trên mặt.

Sau khi phát hiện ra điều này, Hoài Chân chợt hiểu ra, nên chú ý chống nắng thôi.

Nhưng cô cảm thấy đây không phải chuyện gì xấu, dù gì cũng chẳng mấy ai thích nghe người ta nói “cô rất giống với ai đó” hay “tên cậu cũng giống tên bạn này ở lớp khác”.

Có tương tự thì có so sánh, giống y hệt còn đáng ghét hơn.

Chí ít về diện mạo đã có chút điểm khác biệt Mộng Khanh rồi, không phải sao? Nếu không cô cũng đã không tốn nhiều công sức như thế chỉ vì để tranh thủ cho mình một tấm thẻ căn cước viết hai chữ to “Hoài Chân”.

Đồng phục của trường là một chiếc áo màu xanh lam với váy xếp li màu đen —— trang phụ nữ sinh dân quốc điển hình. Vân Hà rất ghét bộ đồ

https://thuviensach.vn

này, nhưng Hoài Chân lại cực thích, cho đến ngày đầu tiên mặc vào đã không muốn cởi ra.

Tiền tiêu vặt rồi tiền công đi làm, tiền mừng tuổi thêm 65 đô la kia, vào sáng sớm ngày mùng mười đầu năm dưới sự mềm rắn đủ cả của A Phúc, cô đã gửi vào ngân hàng Wells Fargo theo định kỳ bốn tháng, lãi suất hàng tháng là 1,5%. Hoài Chân cảm thấy cũng tốt, dù gì cô cũng không chắc liệu cổ phiếu Kodak có sinh lãi trong tháng 4 tới hay không, cũng không thể cứ treo cổ trên một thân cây mãi được.

Với cả cô không thể cứ nợ Ceasar tám nghìn đô cả đời mãi được, có thể sớm ổn thỏa trả tiền lại là tốt nhất.

Nhắc đến Ceasar, ngày hôm đó khi đổi tiền, cô vốn định chia 65 đô la với anh. Nhưng mới bước ra khỏi nhà cái là nhớ lại chuyện mình vừa làm, quả thật cô không có can đảm nói với anh, “Đúng là có hơi kích động nên không nhịn được đã chạm vào anh. Tôi không có ý gì khác đâu, anh đừng để trong lòng.”

Nghe có phải là giấu đầu hở đuôi, càng xóa càng đen không?

Hoài Chân không biết phải đối mặt với anh thế nào, dứt khoát co đầu rụt cổ, kéo dài được ngày nào hay ngày đó.

65 đô bỏ cũng bỏ không, không bằng gửi vào ngân hàng, đến cuối không phải là đưa cho anh cả sao.

Cứ tưởng thấy anh đã là chuyện một hai tuần sau, đến khi đó cũng có thể vờ như quên chuyện này. Lại chẳng ngờ, vào mùng mười năm mới khi cô sắp tựu trường, vào ngày đi làm đầu tiên trong năm ở phòng khám, Ceasar lại đến.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Phố Clay (2)

Ngày Quốc Khánh thứ hai, mẹ của Catherine là Queline Muhlenberg đã khăn gói hành lý đến sân bay Oakland. Ceasar định giải quyết xong việc ở đây thì chiều thứ bảy sẽ về Oakland một chuyến, nhưng trước khi ra ngoài thì Catherine đang ở Oakland gọi đến, trịnh trọng nhờ anh đến chỗ bà Ares lấy tranh chân dung của Barbara —— nghe nói đó là một trong những di sản của ông Ares trước khi qua đời. Ngày trước ông Ares từng là bác sĩ gia đình của Queline, về sau cùng vợ từ bờ Đông đến San Francisco; trước đây ông vẫn hay điều trị chứng thèm ăn của Daisy, nhưng nhìn có vẻ không hiệu quả lắm.

Nhà Ares ở công viên Lafayette.

Ceasar đang ngồi trong phòng khách đợi vợ của người bác sĩ này nướng bánh quy bơ, còn cô con gái nhỏ của ông bác sĩ cứ nấp sau giá vẽ tranh lén lút quan sát anh. Anh thật sự không thích gần gũi với cô gái ấy. Tuy cô ấy đã hơn mười sáu tuổi nhưng lúc nào cũng vờ vịt ngây thơ.

Anh hỏi bà Ares còn bao lâu nữa, bà Ares nói nhanh thôi, cậu có thể xem tranh ở trong phòng khách.

Ceasar khách khí hỏi, là do ngài Ares vẽ sao?

Bà Ares cao giọng đáp phải, nhưng có vài tấm là do Barbara vẽ.

Cô gái nhỏ không khéo ăn nói hất cằm, như thể đang chờ anh khen ngợi cũng như hỏi cô vẽ tranh nào.

https://thuviensach.vn

Ceasar thầm ồ một tiếng, nay mới biết cô gái này tên là Barbara.

Ánh mắt của cô ấy chậm rãi di chuyện theo Ceasar, cho đến khi anh dừng trước một bức tranh.

“Đây là tranh cô vẽ.” Bởi vì tranh còn rất mới, có thể thấy rõ vì anh đến nên mới chuẩn bị.

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định. Bớt đi đôi phần thú vị của trò chơi, Barbara nhạt nhẽo đáp, “Là em vẽ.”

Trong tranh ve một ông cụ hói đầu mặc âu phục, cùng một người phụ nữ dáng vẻ thiếu phụ kéo tay ông.

Anh nói, “Là bố con.”

“Không, là một đôi vợ chồng.”

“Đó nhất định là phú ông.”

“Cũng không hẳn. Phu nhân này là con gái cửa hàng ẩm thực Nhật Bản, quen chồng khi học ở Đại học Paris IV. Đây là món quà kỷ niệm 25 năm ngày kết hôn của họ. Anh cũng biết đấy, Paris cho phép hôn nhân khác chủng tộc, thực ra bọn họ bằng tuổi.” Barbara đắc ý.

Suýt nữa Ceasar đã bật cười thành tiếng. Anh cảm thấy mình càng không thích Paris.

Catherine luôn duy trì thói quen gọi điện tâm sự mỗi ngày với mẹ, nói từ chuyện này đến chuyện kia. Về chuyện liên quan đến anh, không biết rốt cuộc là do cô em gái vô tâm buột miệng nói ra, hay phu nhân Queline có linh cảm —— nhưng không thể không thừa nhận, phu nhân Queline quan tâm đến chuyện yêu đương và hôn nhân của anh hơn tất cả những người anh biết.

https://thuviensach.vn

Anh không chắc bà Ares nướng bánh quy có ngon không, thậm chí có khi bức tranh ấy không tồn tại. Nếu quả thật có, nói không chừng cũng là do tiểu thư Barbara gấp rút vẽ nên vào tối hôm qua.

Có điều Ceasar vẫn đợi chừng mười lăm phút đồng hồ, khi kim chỉ giờ chỉ đúng năm giờ chiều, anh bày tỏ với bà Ares là mình có chuyện cần rời khỏi. Bà Ares lập tức bước ra khỏi bếp, nói với anh bánh quy đã nướng xong rồi, cũng bảo Barbara lấy tranh đã gói ghém đưa cho Ceasar.

Cùng lúc ấy, bà Ares lại ân cần hỏi, “Nghe nói cậu bị mất ngủ, gần đây đã đỡ hơn chưa? Nếu lần sau cơ thể có khó chịu thì cứ đến bất cứ lúc nào, tôi tin chúng tôi có thời gian sẵn sàng phục vụ.”

Ceasar vội đáp đã khá hơn rồi. Tuy rằng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Bà Ares hỏi sáng Chủ nhật có thể gặp anh ở nhà thờ không, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định thì lại bắt đầu than phiền liên tục, “Tôi truyền đạo chí ít cũng đã hai mươi năm, nhưng chưa bao giờ gặp khó khăn nào như hai năm qua ở xã khu người Hoa. Bọn họ quả đúng là hồ đồ ngu xuẩn, cậu có tin nổi không, đa số bọn họ đều không có đức tin! Tôi đã phần nào hiểu được định kiến của các cậu rồi, bọn họ khiến người ta ghét cũng là có nguyên nhân cả.”

Trước khi đi, anh còn lịch sự mỉm cười ca ngợi tổ tiên ba đời nhà Ares một hồi, thậm chí còn khen cả mái tóc của Barbara. Lúc gặp nhau, cứ khen phụ nữ có “kiểu tóc mới rất đẹp” là không sai bao giờ —— dù anh chẳng hề để ý rốt cuộc tóc cô ta là màu đỏ hay màu vàng.

Quá trình ra khỏi nhà Ares có khi còn gian khổ hơn quá trình tổ tiên phương Bắc giải phóng miền Nam.

Chú Thompson đã chờ dưới lầu.

https://thuviensach.vn

Mở cửa ra xe, Ceasar lập tức ném bức tranh và bánh bích quy lên băng ghế sau. Thompson bèn hỏi, “Nếu không đến Oakland, cậu có lời gì cần chuyển lời đến phu nhân không?”

Ceasar nghĩ ngợi rồi nói, “Tôi định đi khám tâm lý…”

Thompson ngạc nhiên.

“Biết đến 45 tuổi sẽ trở thành một cụ ông hói đầu, tôi thật sự rất đau lòng.” Ceasar nhếch mép nở nụ cười dối trá, “Xin lỗi bà ấy hộ tôi. Với tôi chuyện này đúng là tin xấu nặng nề, rất khó chịu, làm người ta phải khổ sở. Đúng không Thompson?”

Thompson hiểu chuyện gật đầu, “Đối với thanh niên hai mươi tuổi thì đúng là quá nặng nề rồi.”

Nhưng thật ra Ceasar lại vô cùng cảm kích phu nhân Queline. Cô bạn nhỏ mà phu nhân Queline chưa từng gặp mặt lại khiến bà lo lắng không tiếc từ Long Island chạy đến Oakland kia, lại dám giở trò đùa giỡn với anh ở ngay trên phố, rồi sau đó vắt chân bỏ chạy, quả thật to gan biết mấy. Anh cảm thấy phải tìm thời điểm nói chuyện với cô mới được. Dùng một chiều thứ bảy đến phố người Hoa viếng thăm cô bạn nhỏ này, không phải thú vị hơn nhiều buổi họp mặt gia đình vô cùng nhàm chán sao?

Ngoài ngày Quốc Khánh ra, trường cấp ba công lập Công nghệ không có ngày nghỉ nào khác, Vân Hà đã bắt đầu đi học rồi. Trừ việc dậy sớm giúp đỡ chú Quý, thì cả ngày thứ bảy Hoài Chân đều ở phòng khám Huệ Thị.

Trong tất cả quảng cáo thương mại của báo tiếng Trung ở San Francisco, số lượng quảng cáo thuốc trị bệnh là nhiều nhất, đa số quảng cáo đều là nội dung tăng cường “dũng mãnh” của phái nam. Hôm nay đầu xuân, dĩ nhiên quảng cáo khích lệ khí khái nam tử hán càng nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

Ngày đầu tiên mở cửa lại sau năm mới, cũng không có bệnh nhân nào đến. Hoài Chân rảnh rỗi bèn xung phong nhân việc, biên soạn quảng cáo "nước sinh tinh" bằng tiếng Trung và tiếng Anh thay già Huệ.

Già Huệ mới đi thì có một cô gái người da trắng tên là Polly đến cửa, tự xưng là đang viết cho "Thời báo San Francisco", hy vọng có thể phỏng vấn Huệ đại phu.

Khi biết Huệ đại phu không có ở đây, Polly hỏi Hoài Chân: "Tôi có thể đi xem xung quanh được không?"

Hoài Chân đáp, "Đương nhiên là được."

Polly quan sát tủ thảo dược cao ngất, Hoài Chân đứng sau lưng cô ấy, không nhịn được quan sát: vóc dáng khỏe khoắn cân đối, làn da căng bóng, chính vì vậy nên mới có thể to gan mặc áo nhung đen không tay lộ lưng như thế; lúc ghi chép chữ tiếng Anh trên tủ thuốc, mặt bên của cô ấy đẹp tới độ không có gì để bắt bẻ.

Cô gái da trắng này đẹp quá, Hoài Chân không khỏi cảm khái. Cô nhớ đến cô nàng Catherine tóc vàng điển hình của nước Mỹ và Daisy có gương mặt trẻ con tinh nghịch. Ngoại hình của bọn họ không thua kém cô gái này, thậm chí khí chất còn tuyệt hơn.

Nhưng cô rất ít khi ý thức được bọn họ đẹp thế nào. Ngoài lần đầu tiên bắt gặp Catherine ở trên tàu thủy ra, thì về sau đó lần nào gặp nhau cũng có Ceasar và Andre, ngoại hình bọn họ hầu như giống nhau tới nỗi không có cảm giác hài hòa, để cô cảm thấy bọn họ chính là như vậy.

Ưu thế của con người, có lúc không thể không bị thuyết phục.

Thấy cô ấy mãi không nói gì, Hoài Chân bèn hỏi, "Cô không phải người San Francisco đúng không?" Vì người San Francisco quanh năm chỉ mặc quần dài, còn cô ấy lại mặc váy trắng chấm bi đen.

https://thuviensach.vn

Cô ấy nói, “Cha mẹ tôi đang ở Michigan.”

Hoài Chân lại nói, “Tôi đã đọc “Thời báo San Francisco” rồi. Mấy lần bọn họ tố cáo tiêu thụ thuốc bắc là hành vi lừa gạt.”

Polly xoay đầu lại, “Tôi đã đọc rất nhiều sách và luận văn, trong đó nói y học Trung Quốc không có cơ sở lý thuyết.”

Hoài Chân đáp, “Cô cũng nói rồi đấy thôi, trong sách chỉ nói không có cơ sở lý thuyết chứ không có bằng chứng nào cho thấy nó là giả, có đúng không?”

“Liên quan đến tính mạng của bệnh nhân, trước khi chưa được chứng minh thì không nên tùy tiện sử dụng.”

Dĩ nhiên Hoài Chân không hoàn toàn tin tưởng vào Trung Y, còn cảm thấy phải gạt cặn bã, nhưng trong trường hợp Tây Y không giải quyết được thì nó vẫn là một lựa chọn khác.

Hoài Chân nói: “Sách chỉ cung cấp quan điểm chứ không cung cấp chân tướng; bác sĩ cung cấp phương án giải quyết chứ không phải cung cấp biện pháp giải quyết. Mù quáng phê phán hay đuổi cùng diệt tận, có phải quá đáng rồi không?”

Polly hỏi, “Có thể cho tôi hỏi cô mấy vấn đề được không?”

Hoài Chân đáp, “Xin lỗi, tôi không thể trả lời cô bất cứ câu hỏi nào thay Huệ đại phu được.”

Polly chi một đô mua vé vào phố người Hoa, kết quả quay về tay không nên tiu nghỉu hẳn đi.

Hoài Chân khuyên cô ấy: “Bất kể thế nào, lần sau lúc viết báo, hy vọng cô có thể hạ thủ lưu tình.”

https://thuviensach.vn

Sau khi tiễn khách rời đi, Hoài Chân quyết định sửa sang lại ghi chép chẩn bệnh của Huệ đại phu, đóng lại thành sách, nói không chừng ngày nào đó có thể sẽ dùng đến.

Mấy năm trước, biên bản khám và điều trị đều dùng chữ nhỏ viết trên giấy Tuyên Thành, được đặt trong góc tủ thuốc. Hoài Chân lấy ghế đẩu nhỏ đến, chật vật kéo hộc tủ to chừng bàn tay nằm trên cùng ở tủ thuốc cao ba mét, vừa xoay người thì lại nhìn thấy người ngồi trên ghế chẩn bệnh, đang chống cằm thưởng thức cô biểu diễn tiết mục đi cà kheo.

Hoài Chân giật mình sợ hãi, ôm lấy hộc tủ, suýt nữa đã đạp hụt.

Cô vẫn chưa quên món nợ phong lưu tuần trước, nơm nớp lo sợ: “Anh… anh đến đây khi nào?”

“Năm phút trước tôi ở ngoài cửa nhà cô hỏi cô có nhà hay không, nhưng cha cô từ chối không cho tôi vào. Cũng thông báo với tôi là: trước hai mươi mốt tuổi không cho phép cô dẫn người yêu về nhà.”

“Hai mươi…” Hoài Chân bị mấy chữ hai mươi mốt làm cho kinh hãi. Đến khi cẩn thận suy nghĩ thì lại phát hiện mình bắt nhầm trọng điểm. Cô bước xuống ghế nhưng lại không dám đi đến, đứng cách xa dè dặt hỏi, “Có chuyện gì không?”

Anh chống đầu, ngón tay khẽ động, mỉm cười, “Yeah…”

Hoài Chân bị chữ “yeah” của anh làm cho hốt hoảng.

Đã có cánh cửa cấm A Phúc vạch rõ khu vực an toàn. Cô cảm thấy mình nên chạy ngay đi mới phải, chạy nước rút 100 mét, từ phòng khám chạy về nhà khóa trái cửa lại, dù cảnh sát thành phố đến thì cũng không có quyền tự tiện xông vào nhà dân, cạy cửa công dân tuân thủ luật pháp được.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô quan sát đường chạy trốn, phát hiện không cách gì thực hiện chuyện này được: vì Ceasar đang ngồi trước cửa.

Lúc này trong đầu cô có hai con người nhỏ đang làm loạn. Một người hùng hồn nói, Leonid và Erich có thể đại diện cho Đông Đức và Liên Xô có cái hôn thế kỷ ở bức tường Berlin, thì mình đại diện cho đồng bào Trung Quốc ở phố người Hoa gửi lời chào đến liên bang Mỹ, một nụ tình bạn thì có vấn đề gì ư? Dù sao cũng đâu phải hôn môi? Mình có được một mẩu thế này, vì chuyện đó mà còn phải nhón chân lên, không dễ dàng đâu! Chẳng lẽ anh có thể coi tôi là tội phạm đánh cảnh sát?

Nhưng một con người khác lại bảo, cô nhìn người khác đi, áo tối màu, quần đùi màu trắng dài đến đầu gối để lộ bắp chân, trông nhẹ nhàng khoan khoái biết mấy! Lại nhìn cô đi, Quý Hoài Chân, mẹ nó vì sao cô còn chưa tắm!

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Phố Clay (3)

Nếu không phải già Huệ nói sẽ về sớm, thì Hoài Chân thật sự không biết chuyện hôm nay nên kết thúc thế nào nữa. Cho tới khi thấy bóng người gầy gò cột nơ nhỏ trên áo sơ mi, Hoài Chân mới thở phào một hơi, bước ra từ sau tủ thuốc.

Đồng hồ màu đen đang chỉ 7 giờ 45 phút, Huệ đại phu quay về vào giờ này đúng là kỳ lạ.

Ceasar thấy là một ông già thì đứng dậy, nghiêng người nhường đường.

Huệ đại phu chắp tay đi mấy bước, hỏi bằng tiếng Anh, “Đến làm gì?”

Ceasar nhìn Hoài Chân, còn chưa trả lời thì lại thấy ông nói, “Hẹn hò yêu đương tuổi vị thành niên thì đến Tốc Tất Nhĩ Mạn, đến Lafayette, hoặc không thì đến công viên San Francisco đi! Đến y quán này của ta làm gì? Có bệnh chữa bệnh, không có chuyện thì mời đi cho.”

Hoài Chân ỷ có chỗ dựa nên cũng ra oai, trừng mắt nhìn Ceasar, trong bụng nói, đã nghe chưa, có bệnh chữa bệnh, không có chuyện thì mời đi mau!

Ceasar cười nhìn cô, trả lời già Huệ, “Có.”

“Biết nói tiếng Quảng cơ à.” Ông già ồ lên, quan sát người ngoại quốc trước mặt rồi hỏi anh, “Có chuyện hay có bệnh?”

https://thuviensach.vn

Ceasar cười đáp, “Có bệnh.”

Ông lão nhìn anh, vẫn lẩm bẩm bằng tiếng Hán ngữ, “Người da trắng đến chỗ ta chữa bệnh cũng không lạ gì. Có điều cậu phải đợi đã.” Nói rồi ông vỗ tay, “A Kim A Khai, đỡ Hồng gia ở trên xe xuống đi. Hoài Chân, vào phòng trong trải khăn giường sạch sẽ mau.”

Trái tim Hoài Chân giật thót, cô đáp vâng rồi đẩy cửa giữa tủ thuốc và phòng châm cứu ra.

Trong căn phòng gạch nhỏ bé tối om om, vừa vặn đặt đủ một giường ván gỗ và một chiếc tủ. Cô lấy khăn trải giường ở trong tủ ra trải trên giường bông màu đen lát ván, rồi trùm bao gối vào ruột gối kiều mạch.

Làm xong xuôi tất cả thì Hồng gia được hai gã côn đồ khỏe mạnh đỡ vào nằm xuống. Ông ta mặc áo khoác màu đỏ đậm, đi giày vải màu đen, từ tóc tai cho đến móng tay nhọn hoắt đều vô cùng tinh tế, rất có một không hai.

“Cởi áo khoác của Hồng gia ra, lật người lại.” Già Huệ nói.

A Kim A Khai nói: “Mạo phạm rồi.”

Hồng gia vung tay chặn lời, hai người bước lên cẩn thận cởi cúc áo trước ngực ông ra.

Vừa quay đầu toan đi ra ngoài, già Huệ đã gọi giật cô lại, “Đi hơ nóng bộ Cửu châm rồi đem vào đây.”

Cô đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Vì ban đêm y quán ít mở cửa nên trên hành lang mờ mờ chỉ có mỗi bóng đèn vôn-fram. Hoài Chân vừa bước ra thì Ceasar đứng ở ngay đó, ngẩng đầu nhìn bản đồ huyệt vị con người treo trên tường.

https://thuviensach.vn

Thấy cô đi ra, Ceasar bèn nhường đường. Cô còn chưa kịp thở phào thì anh lại đi theo.

Hoài Chân lấy ra túi bọc Cửu châm ở trong ngăn kéo, thả vào trên lò sắc thuốc, Ceasar đứng cạnh nhìn.

Lúc này vừa đúng tám giờ, trên phố Grant Ave yên tĩnh lạ thường. Ở bên cánh cửa khác, A Khai và A Kim ngậm tẩu thuốc, vừa hút vừa quay đầu nhìn hai người bọn cô không chớp mắt.

Sao bầu không khí lại lạ lùng thế này.

Hoài Chân hơ nóng kim châm, thấp giọng nhắc nhở anh, "Không có chuyện gì thì về mau đi."

Ceasar không lên tiếng, tò mò cúi người đến gần nhìn.

Chín cây kim to có nhỏ có, nhất là cây kim vừa dẹt vừa dài, bên trên có một cái rãnh, trông giống thứ đồ người xưa cúng tế dùng để dẫn máu, nhìn qua thôi đã khiến người ta hoảng hốt.

"Làm gì thế?"

"Chữa bệnh. Anh bị bệnh gì mà cũng muốn châm cứu hả?"

Ceasar hỏi, "Bệnh gì cũng phải châm à?"

Hoài Chân đáp, "Anh không biết phố người Hoa hận nhất ai hả? Lần trước ở rạp hát không dám lấy mạng anh, nhưng lần này, nếu Hồng gia mất hứng thì sẽ gọi ông bạn già thần không biết quỷ không hay châm sai cho anh mấy huyệt, đến khi đó dù nửa đời sau liệt nửa người thì anh cũng đừng hòng biết…"

Cô còn chưa nói hết thì đột nhiên trước mắt tối sầm đi, chiếc bóng cao lớn cúi người bao phủ lấy cô, rồi bất chợt trên trán ấm áp.

https://thuviensach.vn

A Khai A Kim thôi hút tẩu, cùng phá cười ha hả.

Bùm, cả gương mặt Hoài Chân cháy sạch trơn.

Ceasar đứng thẳng người lên, mặt như không hề xảy ra chuyện gì, hai ngón tay cầm lên kim móc, hỏi cô như không có chuyện gì xảy ra, “Vậy đây là gì?”

Hoài Chân không ngờ anh lại đột ngột làm chuyện đó, cô lập tức giơ tay che trán, câu chữ không mạch lạc: “Anh, anh làm gì vậy?!”

A Khai A Kim xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nhả khói ra cười khì khì, ngoài miệng mắng: “Làm chi mô làm chi mô, người da trắng!”

“Không thể?” Ceasar cười, chỉ vào cằm mình, “Thế lần trước cô hôn tôi làm gì?”

Một đống lời giải thích cô vốn đã chuẩn bị nay lại không thốt ra được câu nào, chỉ biết nhỏ giọng ấp úng đáp: “Trúng thưởng lớn, tôi vui không được hả?”

Ceasar nhìn cô chăm chú một hồi, khóe miệng khẽ nhếch, sau đó bật cười, “Vậy tôi cũng đang vui.”

Hoài Chân tức giận tới mức chỉ muốn ném quách bộ kim châm trong tay đi.

A Khai la lớn: “Nói tiếng Trung, mời nói tiếng Trung, nói tiếng Anh, người ta nghe không hiểu!”

Hoài Chân hét lên với hai gã: “Liên quan quái gì đến anh!” Rồi cô lại đổi sang tiếng Anh, “Anh có chuyện gì mà vui hả?”

Lúc này già Huệ ở bên trong hỏi, “Làm gì lâu thế, chưa hơ kim châm xong mà muốn yêu đương hả?”

https://thuviensach.vn

A Khai A Kim lập tức rút tẩu ra nhả khói.

Hoài Chân khóc không ra nước mắt, “Xong ngay đây ạ.”

Sắp xếp chỉnh tề mấy cây kim, cô cầm túi vải xoay người đi vào hành lang. Khi sắp đến cửa, vừa ngoái đầu thì phát hiện chẳng biết Ceasar đã đi theo từ lúc nào, vừa thấy cô xoay lại thì lập tức giả vờ đọc quảng cáo tráng dương.

Hoài Chân cắn răng: “Còn không mau về đi, muốn đợi bị ăn đòn hả?”

Ceasar nhận ra thể chữ của cô, đổi chủ đề, “Chữ tiếng Anh này là cô viết.”

Hoài Chân đáp, “Liên quan gì tới anh.”

Cửa đóng lại cái “sầm”, trong nháy mắt ấy, người bên ngoài nghe thấy vậy thì bất chợt mỉm cười.

Ở trong cửa, vết đỏ bên tai Hoài Chân vẫn chưa kịp biến mất, cô cẩn thận cầm Cửu châm đi qua.

Hồng gia đã được cởi áo, nằm úp sấp không nhìn thấy mặt.

Gương mặt bình thường được bảo dưỡng cẩn thận nên không nhìn ra tuổi, bây giờ tấm lưng lưng nhăn nheo nổi đầy đồi mồi đã tiết lộ tuổi tác của ông ta.

Thế nhưng dù lông lá rậm rạp như tuấn mã mọc đến tận cổ, thì vẫn thấy rõ, mặc dù người này tuổi đã cao, song không thể phủ nhận hơn nửa đời là long phượng trong người phàm, là xích thố trong bầy ngựa.

Già Huệ cẩn thận dùng dao cạo tóc trên gáy ông ta đi, để lộ lớp da tái nhợt không chút sắc máu.

https://thuviensach.vn

Hồng gia thở dài, “Tôi và ông đấu nhau nửa đời, thù oán không hết, cũng coi như là không đội trời chung. Nhưng cơ thể này và cái cổ này của tôi, chỉ có vào tay ông thì tôi mới yên tâm.”

Già Huệ nói, “Là ông sống cẩn thận quá.”

Hồng gia mới bảo, “Trong tay tôi có hơn một trăm hai mươi mạng, cả đời này không biết đã bao nhiêu đêm mất ngủ, đổ mồ hôi lạnh đột nhiên tỉnh giấc… Một là sợ người chết nhân lúc tôi ngủ sẽ đoạt mộng, hai là sợ người sống nhân lúc tôi chưa kịp chuẩn bị đã đoạt mệnh. Tôi không giống ông, sao có thể vô tình?”

Già Huệ nói, “Tôi cũng từng thế.”

Hồng gia thở dài, “Cả hai ta đều đã già rồi.”

Lúc này Hoài Chân mới hiểu ra. Trừ phi Hồng gia bị bệnh, thì không một ai có khả năng gọi già Huệ đến y quán vào giờ này cả.

Nghe hai người nói chuyện, Hoài Chân đứng ở cửa mà không biết nên đi hay ở.

Đột nhiên Hồng gia hỏi, “Thằng nhóc ở cửa ngoài kia, chính là ân công lần trước hại ta thua cược, cứu mày ở rạp hát?”

Hoài Chân không biết ông ta có ý định gì với Ceasar, thật sự không dám tiếp lời.

Hồng gia nói, “Có thể tìm được tên nhãi da trắng có tiền, lại còn là người của đảng Cộng hòa, cũng là mày có bản lĩnh.” Rồi ông nói tiếp, “Mày lại đây.”

Hoài Chân đi đến gần, Hồng gia bảo, “Nhìn cho kỹ Huệ gia châm cứu thế nào. Tay nghề Huệ gia là số một cả nước, học cũng không lỗ lã gì.”

https://thuviensach.vn

Cô lên tiếng đáp lại, “Tôi ngu dốt, sợ học không tốt lại hại chết người ta.”

Hồng gia bảo, “Thằng Sáu ta cũng không có bản lĩnh, nhưng không phải cũng luyện được quyền Phật Sơn sao?”

Hoài Chân nói, “Dù gì cũng là tính mạng người ta.”

Im lặng một lúc, đột nhiên Hồng gia bật cười, “Lũ người da trắng muốn phép tắc, chúng ta cứ không phép tắc đấy. Nếu không lấy nhầm tính mạng, không cho bọn chúng biết thế nào là lễ độ, mà cứ hễ nói chuyện đều biến sắc, thì phố người Hoa này đã bị san bằng từ lâu rồi.” Ông dừng lại rồi nói tiếp, “Năm thằng con đầu ai ai cũng có bản lĩnh lớn, sống sung sướng ở mảnh đất nước Mỹ này. Chỉ có thằng út là vô năng, nếu không học được bản lĩnh kẻ ác kế thừa ta thì cũng không biết sống thế nào.”

Mắt thấy từng cây kim châm to tướng đâm sâu vào da thịt gầy đét, Hoài Chân nổi da gà rợn người.

Cô sờ cánh tay, cảm thấy dù có học cả đời cô cũng không học được bản lĩnh này.

Cô suy nghĩ rồi nói tiếp, “Tôi cảm thấy, Tiểu Lục gia cũng rất có bản lĩnh.”

Hồng gia nói, “Nó có bản lĩnh gì, nói ta nghe xem?”

Hoài Chân đáp, “Trong cuộc thi lần này, Tiểu Lục gia chỉ mới động thủ mà đã phá vỡ quy tắc bầu phiếu do người da trắng quyết định trong mấy năm qua.”

Hồng gia cười nói, “Cái Miss Chinatown đó, từng tấm phiếu bầu từng vé cá cược, đều là số tiền từ thiện người da trắng quyên góp cho phố người Hoa. Thứ người da trắng muốn là lợi, nhưng cũng chỉ được lác đác vài ba

https://thuviensach.vn

đại phú nắm giữ thế cục phiếu bầu là kiếm được lợi nhuận lớn. Dù kết quả của cuộc thi không được như mong muốn của mọi người, nhưng mày cảm thấy là ai thắng ai thua?"

Trong lòng Hoài Chân đã biết được ít nhiều, không lên tiếng.

Hồng gia nói tiếp, "Trái lại nó rất tốt. Nó làm chuyện gì cũng theo cảm tính, tính khí còn lớn hơn trời. Nó còn biết dùng diệu kế, gọi một ả Latin đến chụp mũ gã thương nhân da trắng luôn nơm nớp lo sợ bị lộ, nhân lúc cháy nhà hôi của mà làm thịt gã một trận, để người da trắng ngoài kia biết quy tắc của người Hoa vẫn là của người Hoa. Nó đã nổi điên như thế, từ rày về sau, gã kia còn dám mò đến không?"

Hoài Chân thấy ông ta nói chuyện kỹ càng như vậy thì nhỏ giọng hỏi, "Hồng gia, đây không phải là chỗ nói chuyện…"

Có lẽ Hồng gia đã bị chuyện này chọc tức, ông ho khan, bật ra tiếng, "Mày còn biết phố người Hoa là phố người Hoa của ai à?"

Hoài Chân nói, "Phố người Hoa là nơi của đàn ông và an cư lạc nghiệp, không phải của đàn bà con gái."

Hồng gia cười, "Chuyện này phải trách quyết định di trú của luật pháp chính phủ Mỹ, chứ không phải trách ta. Nếu không mày cho rằng, ba bốn mươi gã độc thân đầy nhiệt huyết trên bốn mươi con phố này dựa vào đâu mà sống?"

Hoài Chân thấy ông đang bệnh nên không phản bác.

Trong phòng lặng đi, Hồng gia nhắm mắt, chỉ chốc lát sau đã ngáy khò khò.

Hoài Chân thấy trên đỉnh đầu ông có vết lõm bầm máu, với mấy cây kim châm trên cổ… Thế mà cũng ngủ được.

https://thuviensach.vn

Lại nhìn xuống những vết sẹo do dao để lại ở trên lưng ông ta, đột nhiên Hoài Chân nghĩ, dù là anh hùng hay kiêu hùng, thì không phải ai trên đời này cũng làm được.

Chỉ chốc lát sau, già Huệ lại rút từng cây kim ra, Cửu châm dính máu được ném vào mân đồng, đưa cho Hoài Chân.

Hồng gia vẫn chưa tỉnh. Già Huệ cầm khăn trải giường đắp lại cho ông, rồi mới nói khẽ với Hoài Chân, "Đi thôi. Hiếm khi ông ấy được ngủ một giấc, cứ để ông ấy ngủ, chớ có làm phiền."

Hoài Chân cầm khay dính máu gật đầu. Trước khi ra ngoài đang định tắt đèn thì già Huệ kéo cô lại, lắc đầu, nói bằng khẩu hình miệng, "Sợ tối."

Hoài Chân gật đầu, cứ để đèn sáng rồi cùng lui ra ngoài với già Huệ.

Nhẹ nhàng khép cửa, Hoài Chân hỏi, "Hồng gia bị bệnh gì thế ạ?"

Già Huệ nói, "Nợ máu."

Hai con chữ đủ hàm súc lại giống như chưa nói gì, nhưng vẫn khiến Hoài Chân bừng hiểu, cũng tự giác biết không nên nói gì thêm.

Ceasar đứng cuối hành lang, có vẻ đã đợi lâu nhưng vẫn chưa đi, mà anh như đang đi tham quan viện bảo tàng vậy, nhìn hết mấy tờ báo lớn nhỏ ở đầu tường này đến đầu tường kia.

Hoài Chân không nhịn được chửi trong lòng: ngoài mấy tờ quảng cáo thuốc tráng dương tôi dịch ra tiếng Anh thì anh đọc hiểu được cái gì?

Già Huệ ngạc nhiên, "Ôi chao, vẫn chưa đi à."

Anh nghe thấy tiếng, bèn nghiêng sang nhìn hai người. Đợi họ lại gần thì nhường đường, đi theo sau ra khỏi hành lang.

https://thuviensach.vn

“Để chúng ta xem vị khách này bị bệnh gì mà Tây y không chữa khỏi. Mời ngồi.” Già Huệ ngồi trên ghế, đeo kính vào.

Hoài Chân đẩy băng ghế bốn chân đối diện chiếu khám bệnh ra ngoài.

Ceasar lễ phép mỉm cười với cô.

Huệ gia còn bảo, “Hoài Chân, đi báo với A Kim A Khai, tối nay có lẽ Hồng gia sẽ nghỉ lại đây. Thuận tiện bật đèn lên đi.”

Hoài Chân gật đầu, cầm hai cái ghế đẩu đi ra ngoài cho hai gã côn đồ kia, bảo bọn họ ngồi xuống hút thuốc.

Xoay người bật đèn lên, cô nghe thấy già Huệ nói, “Cậu mất ngủ một thời gian rồi.”

Ceasar ngạc nhiên, cười hỏi, “Rõ ràng vậy sao?”

Hoài Chân khẽ hất đầu, không hiểu sao trong lòng lại có chút đắc ý kiêu ngạo.

Già Huệ còn nói, “Vén áo lên bả vai đi, đưa cánh tay ra.”

Ceasar làm theo.

Già Huệ cầm ống trúc đầu tròn bóng loáng, đâm thẳng xuống một huyệt vị trên cổ tay anh.

Ceasar khẽ cúi đầu, cổ họng bật ra một tiếng rên khẽ.

Già Huệ biết mà còn hỏi, “Đau? Đau là đúng rồi. Ta đang bắt mạch.”

Hoài Chân ló đầu ra từ sau tủ thuốc, thấy lạ, bụng nghĩ: Ấy? Cô có đọc đâu đó trên quảng cáo, hình như huyệt vị đó đâu phải để chữa mất ngủ? Chữa gì ấy nhỉ?

https://thuviensach.vn

Giữ mạch mấy phút, già Huệ bắt đầu kê toa rồi ném cho Hoài Chân, “Hốt sáu thang.”

Hoài Chân đáp vâng, nhận lấy toa thuốc xem thì càng buồn bực hơn.

Quế chi? Xương bồ? Vương bất lưu hành? Để chữa mất ngủ?

Có lẽ già Huệ cũng biết cô đang nghĩ gì, gắt giọng, “Cứ theo đó mà hốt.”

Hoài Chân vâng dạ.

Hốt sáu thang xong, cô vừa quay đầu lại nghe già Huệ nói với Ceasar, “Có chuyện gì không nghĩ ra được thì cứ nói với người khác, đừng giữ khư khư trong lòng.”

Ceasar nghiêng đầu đẩy tay áo xuống, không nhìn ra vẻ mặt gì, “Cám ơn đại phu.”

Già Huệ lại giễu cợt, “Nếu cảm thấy bọn bịp bợm Trung Quốc hữu dụng hơn bác sĩ người da trắng thì lần sau cứ đến tiếp. Còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì, Hoài Chân tiễn khách.”

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện Ceasar đứng ngoài cửa đợi cô, thầm nghĩ, quái, rốt cuộc người này đến đây làm gì vậy?

Đối mặt hai giây, đột nhiên cô nhớ ra chuyện vừa xảy ra ở bên lò thuốc ban nãy, đầu óc lập tức ngưng hoạt động, lắp bắp nói, “Con, con, con còn có việc.”

Già Huệ hừ mũi, mặc kệ.

Hoài Chân giả vờ bận rộn ở sau tủ thuốc.

https://thuviensach.vn

Một phút sau, già Huệ nói với cô, “Người đã đi rồi, còn nấp cái gì nữa? Ra đây đi.”

Cô ló đầu ra, quả nhiên đã đi rồi.

Vừa mới đưa đầu ra thì đã nghe thấy già Huệ hừ nói, “Đám thanh niên các con đúng là. Con không nói, nó không nói, tính giả câm đến khi nào?”

Hoài Chân giả ngu, “Nói gì cơ?”

Già Huệ bảo, “Con tưởng nó bị bệnh thật hả? Cơ thể nó còn khỏe hơn bất cứ ai, ngoài ngủ không ngon giấc ra thì ta chưa thấy cơ thể nào tốt như vậy cả.”

Hoài Chân nói, “Thang thuốc kia…” Là thuốc thì đều có ba phần độc, cơ thể khỏe thế thì còn cần thuốc làm gì nữa.

Già Huệ không thèm ngẩng đầu, “Để cơ thể cậu ta tốt hơn.”

Hoài Chân ù ù cạc cạc, “Tốt thì tốt rồi, sao còn tốt hơn nữa?”

Già Huệ nhìn cô, lặp lại một lần, nhấn mạnh nói: “Ta nói là nó, cơ thể rất tốt. Cơ thể rất rất tốt.”

Hoài Chân khó hiểu.

Già Huệ nhấp ngụm trà, bình tĩnh nói, lại có ý ám chỉ: “Cơ thể tốt như vậy đúng là hiếm gặp. Hoài Chân, cậu bạn trai này không tệ đấy, thật.”

Hoài Chân đáp, “… Ồ.”

Già Huệ nói tiếp, “Đã đêm hôm khuya khoắt, ngưu quỷ xà thần gì trên phố người Hoa cũng đổ xô ra ngoài. Thanh niên da trắng đi trên đường, có trời mới biết sẽ gặp chuyện gì. Dù cơ thể có tốt tới mấy, có thể đánh thắng

https://thuviensach.vn

một A Khai, cũng có thể đánh hơn một A Khai A Kim, nhưng nếu ba bốn tên xúm lại thì khó nói. Còn không đuổi theo đi.”

A Khai đột nhiên nói chen vào, “Có lẽ ban ngày đánh không lại, nhưng trời tối thế này, khó nói lắm.”

A Kim không phục, đang định nói đôi câu diệt oai phong của người da trắng, thì đột nhiên thấy cô gái kia chạy vụt ra khỏi phòng khám.

Chỉ nghe già Huệ ở đằng sau kêu lên: “Hoài Chân, huyệt Tam Âm Giao*, huyệt Quan Nguyên, có hiệu quả rất tốt với người da trắng ——”

(*Đây là hai huyệt có tác dụng cải thiện sinh lý, làm chậm quá trình mãn dục ở nam giới.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Phố Clay (4)

Có một thời gian dài Ceasar luôn tìm hiểu về phố người Hoa, cuối cùng cái đêm hôm đó đã hiện thực hóa trí tưởng tượng của anh.

Anh cúi đầu, nhìn mấy gói giấy được buộc lại trong tay, bên trong đựng đầy thực vật sấy khô không rõ lai lịch… Mấy tuần trước, trong số các bằng chứng thu thập chống đạo luật Cable mà một đồng nghiệp đưa cho anh, có rất nhiều thứ liên quan đến "linh hồn ma quỷ phương Đông" làm người da trắng thấy ghê tởm, có thể sánh bằng phù thủy Roma và thầy cúng Ấn Độ.

Anh cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Sự hoang đường này không chỉ bắt đầu từ người Hoa ở đây, mà còn cả cái vẻ trịch thượng mà người da trắng luôn tự nhận là chủng tộc thượng đẳng. Lần đầu tiên anh biết đến chuyện này là lúc anh mười tuổi, ông nội cho anh một con ngựa con giống Appaloosa ở Oregon cùng một khẩu súng lục Colt, nói với anh rằng, cháu có thể dùng bọn chúng để tham gia cuộc thi săn bắn trong rừng ven hồ ở Michigan cùng với bạn bè.

Ông lão cao tuổi đã tàn sát hơn trăm ngàn người Anh-điêng, khi biết cháu trai của mình có mâu thuẫn với mấy cậu nhóc lớn hơn mình bốn năm tuổi thì nói với cậu rằng, đàn ông Muhlenberg nhà không ai là hèn nhát, bạn nên đi cùng họ. cháu cứ đi đấu một trận với chúng đi, ông sẽ dạy cháu, cứ dựa vào gương mặt tuấn tú có tròng mắt màu xanh lam hay xanh lục hoặc là phần bụng của chúng, cháu cứ dùng hết sức mà tấn công vào tất cả các vị trí quan trọng nhất… Kết quả có thể tưởng tượng được. Vào mùa hè

https://thuviensach.vn

năm mười tuổi bị trật khớp tay và bị đánh gãy hai chiếc răng sữa, anh ngồi dưới dàn nho ở North Fork Long Island, lần đầu tiên ngộ ra bài học cuộc sống: con ngựa Appaloosa chưa thuần hóa và súng Colt không phải dùng để đi săn; mà là giúp anh tháo găng tay trắng ra, cạnh tranh quyết đấu với bất cứ ai sau này có thể giành giật với anh một cô gái xinh đẹp hay đất đai ruộng nương, hoặc là của cải bạc triệu.

Thế giới văn minh trên vùng đất này là thứ mà trong ba trăm năm của cuộc cách mạng thời Phục hưng và công nghiệp, người di dân châu Âu đã dùng súng săn và ngựa chiến để đổi lấy.

Vũ khí giúp bạn có đồng minh hoặc kẻ thù. Nếu không phải là vế trước, thì cứ để kẻ vế sau im lặng mãi mãi.

Trong suốt mười một năm tiếp theo, quy tắc anh nghiệm ra lúc mười tuổi này luôn luôn thành công, luôn luôn có hiệu quả.

Bạn thấy đấy, nền văn minh của người da trắng, vốn là dùng máu tanh cùng sự mất mát lễ nghĩa liêm sỉ này để đổi lấy.

Nhưng trong buổi phỏng vấn, những quý ông văn minh này lại thề thốt chân thành với cánh ký giả rằng: người Hoa là một chủng tộc thấp kém. Bọn họ không có hạn cuối, không sợ bị đánh đập, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, bọn họ rất giỏi lợi dụng lòng trắc ẩn của anh, đây là một đám dòi vắt hết óc, không đáng để anh phải tôn trọng…

Vậy mà anh đang đứng ngay tại phố người Hoa đây vào một tối thứ bảy, những con đường u ám được ánh đèn đỏ mập mờ thắp sáng, đế giày giẫm lên đường chính lát đá lại có cảm giác nhớp nháp nhầy nhụa khó tả; trong không khí thoang thoảng mùi tanh tưởi thối rữa – không biết rốt cuộc là từ con hẻm chất đầy rác rưởi nào, trong số đó có thể là phân và nước tiểu, nước rửa bát, hoặc là thi thể động vật chết… “Nhưng điều khiến người ta kinh khủng nhất đó là, bọn họ ăn thịt chó!” Một số tài liệu tuyên truyền

https://thuviensach.vn

phản Hoa của đảng Công nhân California bao giờ cũng nhấn mạnh vào điểm này, giờ đây những lời đó xuất hiện trong đầu anh tuyệt đối không phải tình cờ. Anh không nhịn nổi mà nghĩ, ở trong góc tối nơi đống rác càng chất càng cao, có khi nào cũng có da lông và nội tạng chó hoang hoặc chó nuôi hay không.

Nếu nói anh có ấn tượng gì về cuộc thi sầm uất không tiền khoáng hậu ở phố người Hoa này, thì đó nhất định là có rất nhiều thứ bẩn thỉu dơ dáy. Vô số tấm ảnh của hoa hậu và phiếu bầu còn dư bị in thành quảng cáo dán đầy trên tường rào trống trơn, có vài thứ bị gió thổi rơi xuống đất mặc cho người ta giẫm nát. Nương theo ánh sáng yếu ớt, Ceasar cúi đầu nhìn những tờ giấy bị giày xéo đến mức biến dạng, nụ cười thanh lịch trên đó cũng trở nên dữ dằn.

Ngay đúng lúc này, đằng sau cánh cửa nào đó, trong con hẻm nào đó, có người bất thình lình xông ra. Có lẽ là đám ma men táng gia bại sản, có lẽ là ả gái điếm hút thuốc nhiều nên vỡ giọng, hoặc có lẽ là kẻ bị bệnh hủi quáng gà… Dù cho là ai thì cả người cũng bốc lên mùi rượu nồng nặc, không chút khách khí lao về phía anh. Trong bóng tối anh cảm nhận được, thế là do dự dừng bước. Nguy hiểm thật, may mà hắn ta vồ trượt. Người kia ngã xuống đất rên lên, mắng chửi gì đó bằng tiếng Quảng rồi “hự” một tiếng, lập tức như đá chìm vào đáy biển, ngáy khò khò.

Sự kịch tính và phi lý của tất cả những điều này dường như đều là bằng chứng hòng nhắc nhở anh rằng: cậu chán ghét và vứt bỏ là điều rất chính xác và cũng công bằng, sự chán ghét này chưa từng thay đổi.

Nhưng vì sao cậu còn muốn đến đây?

Đây là nơi hoang dã của rễ cây trong nền văn minh, tuy nó đủ thâm căn cố đế, song nếu nhổ tận gốc thì sẽ phải trả cái giá thế nào?

https://thuviensach.vn

Cho đến tối hôm đó, một cô gái người Hoa gầy gò không cao bằng vai anh, im lặng đến gần, cố gắng đuổi theo không nói một lời.

Bước chân của cô rất nhẹ, thậm chí còn bị tiếng đánh bạc, tiếng mạt chược, tiếng hét lớn và tiếng rên rỉ từ những căn nhà ở hai bên đường vang vọng lấn át.

Nếu không phải một hòn đá bay đến, thì anh chẳng tài nào phát hiện cô đã đi theo.

Cũng sẽ không nghe cô nói: “Trời thì tối, không có việc gì anh còn đến phố người Hoa làm gì hả? Anh nhìn đi, nếu có côn đồ hung ác nào giống tôi, lặng lẽ cầm dao đến gần thì e là anh đã mất mạng rồi.”

Ceasar không đáp. Anh cúi đầu nhìn cô, đột nhiên ý thức được, nếu ngày hôm đó anh không đặt chân vào phố người Hoa thì liệu cô gái này sẽ có vận mệnh ra sao?

Bước chân dừng lại, cô vẫn đi tới, tự nhiên nói, “Hơn nữa… Không có bệnh thì không cần uống thuốc đâu.”

Chuyến xe cáp cuối cùng đã rời đi, bất tri bất giác ngẩng đầu lên, cả hai đã đến đầu đường Columbia, rời khỏi phố người Hoa tự lúc nào.

Nhà hàng Ý vẫn chưa đóng cửa, đầu đường chữ V đèn đuốc sáng choang, rốt cuộc cô cũng dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh nói, “Tạm biệt.”

Ý là, ở đây đã an toàn rồi. Anh có thể gọi điện bảo xe đến đón về nhà, hoặc tự đi bộ hai mươi phút về.

Anh không chào cô, chỉ đứng nguyên tại chỗ, tầm mắt nhìn theo cô.

Cô tung tăng bước đi, chẳng hề ngoảnh đầu lại.

https://thuviensach.vn

Đi ra khỏi con phố này cũng đồng nghĩa với việc bước ra khỏi ranh giới.

Trong ranh giới là phố người Hoa anh ghét bỏ, và là thế giới của cô.

Ngoài ranh giới là xã hội da trắng ngập tràn ác ý với bốn mươi con phố người Hoa, là xã hội văn minh mà người Hoa chẳng thể hòa nhập.

Trong chớp mắt đó bất chợt anh nhận ra, từ nhỏ đến lớn, thứ anh ghét chưa từng thay đổi.

Nhưng trong sự ghét bỏ lần này lại xuất hiện một ngoại lệ.

Anh nhớ lại lúc mình mười ba tuổi, con sói cái cắn bị thương chú ngựa Appaloosa của anh, dù đã bị đạn anh ghim trúng bụng nhưng vẫn chạy trốn vào sâu trong rừng cây, làm anh thua một trận đi săn vốn không thể nào thua được, bị chúng bạn nhạo báng suốt một tuần… Một tuần sau quay lại chỗ cũ, anh phát hiện được thi thể con chó sói cái kia cùng với hai con sói con chết vì đói.

Còn gì nữa?

Trong mấy tháng này, anh lần lượt bước vào phố người Hoa, toan tìm kiếm trên người cô bất cứ lý do nào đó có thể làm anh ghét bỏ, nhưng rồi lại lần lượt thất bại.

Đến tận hôm nay anh mới phát hiện, trong địa ngục bẩn thỉu anh căm ghét, muốn tự tay phá hủy tất cả lại là nhà của cô gái người Hoa ấy.

Yếu đuối, không chịu nổi một kích, nhưng lại nhanh nhẹn không sợ hãi, bay vọt vào biển lửa.

Trong tất cả những thứ anh căm ghét, muốn đích thân đập phá.

Thì cô lại là ngoại lệ.

https://thuviensach.vn

Thật đáng sợ.

___

Qin: Chương này tuy ngắn nhưng lại khá quan trọng, vì nó đánh dấu việc Ceasar ý thức được Hoài Chân đang dần có vị thế trong anh.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phố Clay (5)

Có người không hiểu sao lại sinh lòng thương xót cho bông hoa trên vách đá, nhưng nào đâu hay hoa đã ngủ một giấc ngon lành thế nào.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Hoài Chân dành hai phút nghĩ về chàng trai da trắng tóc đen kia.

Dạo này con trai người Mỹ ít nhiều gì vẫn mang một số đặc điểm văn hóa mà những người nhập cư đến châu Âu sớm. Nhưng trên người Ceasar, cô lại thấy rõ một người Mỹ nhiều hơn là một chàng trai châu Âu bảo thủ xấu hổ.

Chút xíu tình cảm ấy, không biết có nhiều hơn nụ hôn gió đổi lấy sau khi đánh mắt với anh đẹp trai trong quán bia Đức vì thua cược ngày trước không.

Vốn có rất nhiều thì giờ suy tính vấn đề này, nhưng quả thật cô vô cùng mệt mỏi. Cô tắm xong đi ra, toàn thân bốc đầy hơi nước, như thể linh hồn cũng bốc hơi bay ra ngoài.

Trường công lập Viễn Đông nằm đối diện hội nữ thanh niên, trên đường sườn núi phố Clay, cách nơi Vân Hà đi xe cáp chỉ mấy trăm bước. Sáng sớm hai người thức dậy, lụi cụi tắm rửa xong thì đưa đi trả hai sọt quần áo, trên đường đi học thì ghé quán trà mua hai chiếc bánh bao xá xíu, vừa đi vừa ăn rồi tạm biệt nhau ở cổng trường. Vân Hà hẹn sẽ chờ cô ở ngoài cổng trường lúc ba giờ, rồi hai người có thể đến trường tiếng Trung Hiệp Hòa.

https://thuviensach.vn

Mọi học sinh lớp 9 trong trường công lập đều da vàng, một nửa trở lên là người Hoa, song giáo viên lại là người da trắng. Chương trình học liên quan đến nghe nói tiếng Anh khá ít, đa số đều tập trung vào đọc và viết, ngoài ra còn có một chút lịch sử thực dân liên quan đến Anh và Pháp ở phía bắc. Vì đây đã là khóa cuối trong chương trình trung học cơ sở, nên từ ngày đầu tiên Hoài Chân lên lớp, cô liên tục nghe thấy cô giáo trung niên dạy lịch sử thực dân – tướng mạo trông giống quý tộc châu Âu trong tranh chân dung của Raphael – cảnh cáo, "Chỉ một phần sáu trong số các em là có thể thi đậu vào trung học phổ thông", thế nên trong số học sinh người Hoa có rất nhiều người đều bỏ học trường tiếng Trung trong năm học này.

So ra thì, giáo viên của giờ tiếng Anh lại khiến người ta thích hơn, bởi vì lúc nào cô ấy cũng sẽ kể cho bọn họ nghe chuyện của Flaubert, Dumas, Maupassant và Chekhov*. Thỉnh thoảng cô ấy cũng kể cho các cô cậu trong lớp nghe vềĐồi gió hú, nói mình thích nhất là chị em nhà Bronte**.

(*Họ là những tiểu thuyết gia, nhà văn và nhà viết kịch nổi tiếng.)

(**Chị em nhà Bronte là những nhà văn người Anh thập niên 1840, 1850. Jane Eyre, Đồi Gió Hú và Agnes Grey là một trong các tác phẩm của họ.)

Vào những lúc này Hoài Chân thường thất thần ngẩn ngơ, trong lòng đột nhiên bi ai nhớ đến: khi Thành Cát Tư Hãn đánh đến sông Đa-nuýp thì nhà tiên phong văn học Dante Alighieri vẫn chưa ra đời, song chỉ trong vòng tám trăm năm, châu Âu đã lần lượt trải qua cuộc cách mạng công nghiệp thời Phục hưng; tầng lớp trung lưu Anh Quốc bắt đầu sinh ra Austin, Shelley, chị em Bronte và nhiều nhà văn nữ khác, mà trong khi đó đế quốc Viễn Đông đang trải qua thời kỳ thịnh trị "Khang – Càn thịnh thế", rồi dần dần lụn bại thì vẫn dùng "Nữ Đức" để bó buộc phụ nữ trong nhà… Ngoài bi ai, đó cũng là điều hiển nhiên trong lịch sử, thảo nào trên trang web Khởi Điểm các chị gái Thanh xuyên đều nhất trí tạo phản.

https://thuviensach.vn

Với Hoài Chân thì chương trình học công lập khá đơn giản, các học sinh da vàng đều đồng bệnh tương lân nên qua lại khá thân thiết. Điều làm người ta hơi khó chịu đó là, có lúc đang ngồi học, bên ngoài sẽ có nhóm người châu Âu vài ba lữ khách người da Trắng đến đại lục châu Âu đi qua, bọn họ vô cùng tò mò về lớp học giáo viên da trắng dạy học sinh da vàng, nên đặc biệt mua một tấm vé tham quan ba đô la một giờ, rồi sau đó không khác gì đang xem kịch, cứ chen chúc ở bên ngoài cửa lớp chỉ chỉ trỏ trỏ vào thầy trò trong phòng. Thậm chí có vài người phát ra tiếng ồn, quấy rầy lớp học.

Nhưng đại đa số học sinh người Hoa đều không lạ lẫm gì, vì bọn họ lớn lên ở phố người Hoa từ khi còn rất nhỏ, thường xuyên gặp những du khách da trắng lỗ mãng bấm chuông cửa inh ỏi lúc bọn họ đang ngủ trưa, hy vọng họ có thể mở cửa, thuận lợi để những vị khách ấy có thể quan sát tại chỗ người Hoa ở khu phố này. Sau nhiều lần bị quấy rối, có không ít gia đình người Hoa phải viết lên giấy mấy chữ rõ to:

ASIAN FAMILY! DO NOT DISTURB!

Dán vào cạnh chuông cửa để cảnh cáo.

Vì đều cùng bị bài trừ nên học sinh người Hoa cũng cùng hòa thuận bài ngoại. Trong thời gian một tuần, Hoài Chân nhanh chóng làm quen với bạn mới: có quan hệ rất tốt với cô là một cô gái Việt Nam mười bảy tuổi tên Lê Hồng, cùng với một cô gái người Triều Tiên* mười sáu tuổi, tên là Lee Seol Gae.

(*Triều Tiên tại thời điểm này là chỉ chung toàn bộ bán đảo Triều Tiên. Mãi đến năm 1945, đất nước Triều Tiên mới bị chia cắt thành CHDCND Triều Tiên và Đại Hàn Dân quốc.)

Lê Hồng là người con Việt Nam đời thứ hai, cha mẹ đến từ Sài Gòn, nhưng vì không chịu nổi lối sống thực dân Sài Gòn, với cả cha ruột biết ít

https://thuviensach.vn

tiếng Quảng, thế là giả dạng thành thương nhân người Hoa đến San Francisco ở lại phố người Hoa, nhà kinh doanh búp-phê đồ Việt giá rẻ.

Seol Gae lớn lên cùng mẹ, năm ngoái mới đến California sống cùng cha. Từ nhỏ cô ấy đã học tranh sơn dầu, nhưng vì Triều Tiên bị Nhật Bản đô hộ nên cô không chỉ bị người Nhật Bản cấm nói tiếng Triều Tiên ở trường Hán Thành, mà nhiều lần còn xảy ra sự kiện đàn ông Nhật Bản xâm hại nữ sinh. Bà mẹ lo lắng cho tương lai của cô con gái, thế là dẫn cô con gái mười sáu tuổi tới bên bờ đại dương xa xôi, đến ở với người cha biệt ly mười năm. Tiếng Anh của Seol Gae cũng không tốt lắm, nhưng ba giáo sư ở học viện thiết kế California đã từng xem tranh vẽ tĩnh vật của cô đã đặc biệt viết thư đề cử cô đến học ở trường công lập, cũng bày tỏ rằng, nếu cô ấy có thể thuận lợi lên lớp, hoàn thành chương trình học phổ thông thì có thể vào thẳng học viện thiết kế California.

Seol Gae gầy gò nhợt nhạt, không thích nói nhiều. Còn Lê Hồng lại ngược lại, từ xưa Sài Gòn là mảnh đất của những cô gái đẹp, mà Lê Hồng người con của đất mẹ lại rất giỏi tiếng Anh, đôi mắt đen láy, cực kỳ khéo ăn khéo nói, trong tính cách có sự nhiệt tình thẳng thắn của cô gái vùng nhiệt đới. So với con trai người Hoa, cô nàng lại thích người da trắng cao to lông rậm hơn, bình thường nói chuyện cũng để lộ chuyện này không chút e dè. Cô ấy nói mình đi thi đại học vì muốn có một cuộc hôn nhân khác chủng tộc hợp pháp. Cô nàng còn rất nhiệt tình hai mời hai người cùng đến quán ăn nhà mình học nhóm, dạy Seol Rae ngữ pháp, phát huy đầy đủ khả năng giao tiếp của mình, không biết lấy đâu ra được tài liệu ôn thi vào cấp ba của các trường công lập để ba người cùng dùng.

Vì tấm vé Nữ hoàng nhiệt đới của Hà Thiên Tước, mà có một lần Lê Hồng mời hai cô thứ bảy này đến nhà ăn học nhóm, Hoài Chân không thể không báo cho hai người bọn họ biết cô có chuyện nên không đi được. Bị Lê Hồng tra hỏi, cô đành tự thú: “Mình và chị muốn đi xem biểu diễn.”

https://thuviensach.vn

Seol Rae hứng thú: “Nhạc kịch? Nhạc giao hưởng? Hay nhạc sân khấu?”

Thế là nhân lúc tan lớp, Hoài Chân bèn đưa tấm vé biểu diễn nóng bỏng tay cho hai cô ấy xem.

Ba cái đầu chụm vào nhau nghiên cứu một lúc lâu, lộ ra ánh mắt mờ ám biết tỏng.

Ngày hôm sau, cũng không biết Lê Hồng lấy đâu ra hai tờ vé biểu diễn, bày tỏ có bày tò tiết mục mới mẻ thế này, dĩ nhiên phải đi xem cùng với mọi người thì mới thú vị.

Nhưng khi những ngày tháng đi học của Hoài Chân chỉ vừa mới bắt đầu, thì vị khách không mời cứ đến liên tục.

Đầu tiên là vào chiều thứ sáu trước ngày quyết định mặt dày đi xem biểu diễn với các cô gái.

Vì đã vùi đầu học tập suốt một tuần, nên giáo viên giống tranh của Raphael tự mình ra trận, phát huy truyền thống văn hóa nước Mỹ, dạy các bạn nam chơi bóng rổ và dạy các bạn nữ nhảy cổ vũ.

Trong lúc nghỉ ngơi, Hoài Chân mặc váy thun huỳnh quang xanh, ngồi giữa Lê Hồng huỳnh quang vàng và Seol Rae huỳnh quang đỏ, cùng các cô gái có người dậy thì có người chưa cầm gậy huỳnh quang, tụ năm tụ ba nói chuyện cười đùa.

Hoài Chân vừa nhận lấy một chai Coca thủy tinh không biết là ai đã mở nắp sẵn, thì đột nhiên xung quanh im phăng phắc.

Cô phát hiện mình bị một chiếc bóng cao lớn che phủ.

https://thuviensach.vn

Vừa nghiêng đầu thì thấy có một người mặc đồ đen đứng sau lưng, mặt không cảm xúc nhìn mình chằm chằm, trang phục nghiêm túc đến tận trong xương, bị sự phấn chấn hò reo của những cô cậu mới lớn đây làm nổi bật, khiến anh không khác gì sứ giả địa ngục.

Không, là chim diều hâu trong ổ gà con mới đúng.

Trong chớp mắt đó, cô có cảm giác rõ ràng là, lấy Ceasar làm tâm điểm, mọi bạn học trong bán kính năm mét đều bị dọa sợ tới nỗi cách xa mình ba bước.

Suýt nữa Hoài Chân đã phụt thẳng ngụm Coca ra ngoài.

Sứ giả địa ngục mặt không cảm xúc, không chút khách khí nói, “Ngày mai có rảnh không?”

Cô đáp, “Thứ bảy… không rảnh.”

“Không rảnh từ mấy giờ đến mấy giờ?”

“Một giờ chiều đến bảy giờ tối.”

“Ở đâu?”

“… Số 137 phố Beach.”

“Tốt lắm. Buổi tối bảy giờ, gặp nhau ở 137 phố Beach.” Anh xác nhận lại rồi nói, “Tôi không hy vọng có người đến trễ.”

Ít nhất Ceasar đã rời đi hai phút thì các bạn học mới hoàn hồn.

Lê Hồng và Seol Rae vẫn cách xa cô hai mét, vỗ vào vai cô, mặt như viết “rốt cuộc cậu nợ xã hội đen bao nhiêu tiền vậy”.

https://thuviensach.vn

Seol Rae lắp bắp hỏi bằng tiếng Anh: “Cần báo cho đại sứ quán hay cảnh sát ở phố người Hoa không?”

“Không cần…”

Có bạn học mê trai nhắc nhở Lê Hồng: “Đẹp trai như thế thì chắc không phải người xấu đâu.”

“Khó nói lắm.”

Có người bày tỏ dị nghị: “Đã đẹp trai như thế mà là người xấu thì hiếm lắm.”

Không ít người nhôn nhao bàn tán, “Người đẹp trai mà trông giống người xấu thì hôm nay mình mới thấy lần đầu đấy.”

Một lúc sau, Lê Hồng thấp giọng hỏi cô: “Quan hệ thế nào?”

Hoài Chân thoáng trầm tư, “Cậu có thể nghĩ đến quan hệ nam nữ.”

Lê Hồng cười thở dài, “Mình không đùa đâu.” Sau đó nghiêm túc nói, “Ralph Garcia cũng không vui.”

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn bạn học Philippines cao to đen đủi, trên mặt mọc một nốt ruồi bà mai.

Cô ngạc nhiên, “Ralph Garcia thích con trai?”

Lê Hồng liếc mắt.

Cô lại nhìn sang bạn nam kia.

Lần này, bạn nam đó cảm nhận được, nhanh chóng ném cho cô ánh mắt quyến rũ.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phố Clay (6)

Có vài người cảnh sát đứng ngoài cổng trường, Ceasar đi đến, bọn họ lập tức xúm quanh anh, một đám người khoác vai nhau vào ngồi trong xe.

Cảnh sát người da trắng thỉnh thoảng ghé đến phố người Hoa cũng không lạ gì. Nhưng khi thấy anh được các cảnh sát lôi vào xe, khó trách các bạn học cảm thấy anh như thế lực tà ác bắt nạt một thiếu nữ người Hoa.

Tất cả đều biết đó là cảnh sát liên bang. Nếu là cảnh sát tiểu bang hoặc cảnh sát thành phố thì sẽ không nán lại ở phố người Hoa quá lâu. Trong số bọn họ có một bộ phận cấu kết với Đường hội, không thích lãng phí một buổi chiều ở cái nơi này. Bọn họ thà đến mấy nhà đánh bạc ngầm như "Phiên than", "Bài cửu" và "Thập tam trương" thắng lợi trở về còn hơn —— người Hoa ở đó không dám thắng ăn tiền của họ.

Ba giờ tan học, Ralph đi đến nói với cô: "Hôm nay Đinh Hương cứ nhìn cậu mãi."

Đinh Hương chính là cô gái người Hoa được tổ chức Cứu trợ trẻ em cứu. Cô ấy không chịu tiết lộ tên cũ của mình, chỉ biết cô ấy mang họ Trần. Tu nữ ở tổ chức Cứu trợ đặt cho cô ấy tên "Latic", nghĩa là đinh hương, thế nên cô ấy tên là Trần Đinh Hương, là cô gái người Hoa duy nhất trong trường không có tên chữ Trung.

Đám con trai trong trường rất thích ức hiếp Trần Đinh Hương, không chỉ vì cô từng là gái mà còn vì cô là "tai mắt của tu nữ da trắng". Lúc nói cho cô biết những chuyện này, giọng điệu của Ralph khá kỳ lạ, mang đầy

https://thuviensach.vn

sự khinh miệt về Trần Đinh Hương cùng chút xíu vẻ hiến bảo. Vào lúc đó, Hoài Chân quyết định không thích cậu bạn này.

“Cô ấy nhìn mình thì liên quan gì đến cậu?” Hoài Chân hỏi ngược lại.

Ralph đỏ bừng mặt.

Hoài Chân xốc ba lô lên đi ra khỏi lớp.

Lê Hồng và Seol Gae đều không cần đến trường tiếng Trung. Ở trường cấp ba Công nghệ có nhiều học sinh da trắng, chương trình học nhàn hạ, thứ sáu tan lớp rất sớm, nên mỗi chiều thứ sáu là Vân Hà đều có cuộc hẹn, không đến trường Hiệp Hòa với cô được, vậy là hôm nay chỉ có một mình cô.

Nhưng cô chỉ mới chạy đến trường học, thì có hai người cao to mặc đồ đen trông như xã hội đen bước ra từ một chiếc xe, chặn đường cô lại.

Cô dừng bước nghiêng đầu, liếc thấy bóng người mặc đồ Đường trong xe.

Hắn vịn tay dọc theo cửa kính, cười nói: “Đi uống trà với anh Hồng Lục của cô nào.”

Tình cảnh này khác gì tiểu thuyết thanh xuân kinh điển, đầu gấu đường phố xuất hiện ở cổng trường, vô lại ngoắc tay với cô nàng học sinh giỏi: bạn học nhỏ, em lại đây.

Đấy mới là xã hội đen thật sự có biết chưa hả? Trong lòng Hoài Chân bất bình thay Ceasar.

Cô nói, “Tôi còn phải đi học.”

Hồng Lương Sinh không ngăn cản, khoát tay ý bảo tên côn đồ tránh đường cho cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hoài Chân còn chưa đi được hai bước thì đã nghe thấy phía sau nói: “Đến Vancouver bảo phu quân cầm tay dạy cho, chứ tới San Francisco học tiếng Trung làm gì, có phải không hả, Ôn Mộng Khanh?”

Hoài Chân giật mình thất kinh, ngoảnh phắt đầu lại nhìn hắn.

Hồng Lương Sinh đẩy cửa xe ra, im lặng làm tư thế mời.

Hoài Chân ngẫm nghĩ, rồi ngồi vào trong xe.

Hồng Lương Sinh cười bảo, “Có đúng thế không hả. Cô nhìn đi, anh đây không đến sớm cũng không đến trễ, đợi đám cảnh sát liên bang kia đi mới lộ mặt, còn không phải vì sợ sao? Ban ngày ban mặt bắt cóc cô thì khéo thằng da trắng kia xới cả vùng này lên mất. Có nơi nào muốn đi không?”

Hoài Chân nói, “Tôi không quen vùng.”

Hồng Lương Sinh mới bảo, “Vậy thì đến Phúc Lâm Môn, ở đó vừa khéo tròn ba chuyện.”

Trên đường đi lúc lên dốc lúc lại xuống dốc, ngoằn ngoèo lượn quanh một vòng mới đến Phúc Lâm Môn, Hồng Lương Sinh không hề nói gì, tâm trạng tốt ngâm nga khúc hát nào đó, vừa xuống xe đã hỏi Hoài Chân: “Biết tôi hát kịch gì không?”

Hoài Chân nói thẳng, “Tôi không rành về kịch.”

Hồng Lương Sinh nói, “Đây là “Đánh Trống Mắng Tào”, một vở kịch nam trung niên, anh Hồng Lục của cô còn biết hát đoạn này đấy.”

“… Tôi không rành về kịch.” Hoài Chân lặp lại, “Bây giờ dù anh có hát kịch Hoàng Mai thì tôi cũng không biết khác nhau chỗ nào.”

https://thuviensach.vn

Hồng Lương Sinh cười, đứng yên sau cánh cửa sổ mời cô ngồi xuống. Cửa sổ có thể đẩy ra, mơ hồ trông thấy bên dưới là một sân khấu.

Vừa ngồi xuống thì đã có gã phục vụ chạy đến hỏi, “Tiểu Lục gia chọn kịch nào ạ?”

“Đánh Trống Mắng Tào.”

Người nọ nói, “Ấy, Tiểu Lục gia vẫn chưa chán nó à?”

“Em gái tôi lần đầu đến đây, cô ấy nghe lần đầu.”

Người nọ nhìn Hoài Chân, khen, “Thật tốt thật tốt, tiểu thư đẹp như hoa, ngay cả tôi cũng kìm lòng không đậu nhìn lâu.”

Hồng Lương Sinh mắng, “Đừng có nói bậy nữa, con bé cũng giống em ruột tôi vậy.”

Người nọ vâng dạ, “Vậy thì phải thêm hai món ăn rồi”, lúc này mới đi.

Suốt cả buổi Hoài Chân nhìn hắn chằm chằm, không biết hắn đang giở trò gì.

Đúng lúc này trà phổ nhĩ hoa cúc và bánh tiêu được đưa lên, Hồng Lương Sinh chẳng thèm nhìn gã mà nói, “Xưa người Bắc Kinh hay nói về ba chuyện, ăn uống chơi. Phố người Hoa này chính là nó đó.”

Hắn vừa nói vừa đẩy cửa sổ ra, tiếng chiêng trống bên dưới vọng lên, “Ờ, ăn uống chơi, đủ cả.”

Hoài Chân không hề có nhã hứng chút nào, dứt khoát hỏi hắn, “Nghe được từ đâu?”

Cô cũng hơi suy đoán.

https://thuviensach.vn

Một là tuyệt đối không phải Khương Tố báo cho Hồng gia biết, nếu để Hồng gia biết cô từng là vợ của người khác thì không biết Hồng gia sẽ nổi cơn tam bành thế nào, Khương Tố cũng đừng hòng sống nổi ở phố người Hoa.

Cũng như vậy, tất nhiên Hồng Lương Sinh sẽ không cho Hồng gia biết hoặc để tin tức lọt vào tai người ngoài. Năm nay Hồng gia đã bảy mươi, người đã lớn tuổi, nếu không phải mắc bệnh thì lần trước đã không đột nhiên đổ bệnh cho người đưa vào y quán rồi. Phố người Hoa nhờ cậy ông ta chống đỡ nửa góc trời, đoán có lẽ vào lúc này Hồng Lương Sinh cũng sẽ không gia tăng gánh nặng cho ông ta, sợ là cũng không hy vọng cha gặp phải chuyện gì.

Hắn dán mắt nhìn dưới sân khấu, sau đó mới từ tốn nói, “Anh Tư tôi đang làm ăn ở Vancouver, hồi Tết có về. Ngày hôm sau tìm thấy tôi, nói ở khách sạn Trung Hoa nhìn thấy một cô gái, khá giống trong tấm ảnh trên bố cáo tìm người mà anh ấy từng thấy trên báo.”

Hoài Chân im lặng lắng nghe.

Anh ta nói tiếp, “Nói là ‘tháng năm năm dân quốc, tức tháng sáu năm 1916 Dương lịch sống ở Thanh Viễn Quảng Đông, mười sáu tuổi. Chiều cao khoảng chừng sáu thước anh, mặt trắng gầy gò, mắt trăng lưỡi liềm, ngây thơ…’”

Hoài Chân cười, “Cô gái nào ở phố người Hoa mà chẳng như thế.”

“Tuy tôi chưa từng xem ảnh, nhưng buổi tối ở khách sạn Trung Hoa thì có thể có mấy người hả. Chẳng lẽ bảo tôi để cô ở đây, rồi đến Oakland tìm bà cô Trần Bối Đế đó, hỏi cô ta có ông chồng rùa vàng ở Vancouver hay không sao?”

“Anh cũng không chắc chắn…”

https://thuviensach.vn

Hồng Lục nhấp một hớp trà, “Không phải lúc gọi Ôn Mộng Khanh đã xác định rồi sao.”

Hoài Chân thất vọng.

“Nhìn cô chột dạ kìa.” Hắn vẫy quạt, “Nói đi, vì sao lại đào hôn. Nghe nói Ôn nhị thiếu tuấn tú nhã nhặn, sao có thể coi thường người khác được.”

“Còn chưa gặp mặt được mấy lần mà lại phó thác cả đời, ai biết là người hay quỷ.” Đây đúng là lời trong lòng cô. Quả thật ban đầu cô có nghĩ đến chuyện này, nếu tìm được địa chỉ đi Vancouver thì cũng có khi chuộc mình thành công đấy. Nhưng rồi cô lại nghĩ, cảm thấy chẳng lẽ mình đọc tiểu thuyết tình cảm nhiều nên ngu đi rồi sao, hễ là người xuyên không, cưới điên cưới mù thì nhất định là cưới được người tốt ư? Tình yêu trên mạng còn phải cẩn thận cơ mà, chỉ là một phong thư thâm tình thôi, ai biết được sau lưng người kia có kỳ cục thế nào, hay là một yêu ma quỷ quái ra sao?

“Ai biết là người hay quỷ.” Hồng Lục hiểu ý, bật cười một lúc rồi ngả đầu ra sau, nói, “Cũng không biết có bao nhiêu người từng nói xấu tôi, nói tôi là tiểu diêm vương ăn thịt người không nhả xương, tôi cũng lười giải thích. Thật ra tôi đâu đến nỗi như vậy. Nói một câu cho có lương tâm thì, diêm vương nào được tuấn tú như tôi.”

“Trong tay diêm vương cũng không có nhiều mạng người như thế.”

Hồng Lục ồ lên, “Mấy nhà bán nha phiến ở phố người Hoa không biết lúc trước đã ăn chết bao nhiêu con nghiện, không thể vì tôi phong lưu hơn người ngoài, lại có mấy ả vây quanh mà bao nhiêu mạng người đều tính lên đầu tôi được.”

Hoài Chân bĩu môi cười, bày tỏ không dám gật bừa.

https://thuviensach.vn

Hồng Lục cười, “Cũng đúng thôi, chỉ vài ba lời thì có ai tin? Không tin tôi cũng không tin thiếu gia Vancouver, làm việc gì cũng cẩn thận ngó trước ngó sau, tính cách này được đấy. Nhưng tôi không hiểu, vì sao cô lại bị lừa lên tàu?”

Thấy Hoài Chân không trả lời, hắn cũng không hỏi thêm mà chỉ nói: “Bánh tiêu này không tệ, không phải đám da trắng đều thích trà chiều à?”

Hắn ăn trước một miếng rồi lại làm tư thế mời, “Xem đi, không bỏ độc.”

Hoài Chân thấy hắn mãi không vào trọng tâm thì hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì? Cô không muốn để người khác biết mình tên là Ôn Mộng Khanh, thì tôi sẽ về nói với anh Tư là anh ấy nhìn nhầm rồi. San Francisco không có Ôn Mộng Khanh, để anh ấy về nói với Ôn nhị thiếu kia phiền anh ta đi nơi khác mà tìm, cũng đỡ cho họ Ôn có lai lịch lớn nhưng lại tự dưng xảy ra chuyện thị phi. Trước đó vài ngày gây chuyện ở Miss Chinatown, đã làm Hồng lão tức giận trúng gió rồi. Phố người Hoa chỉ có mỗi ông ấy chống đỡ, không thể lại chọc tức ông được.” Hồng Lục nhìn chằm chằm cô, “Cũng chỉ là chuyện trò đôi câu thôi mà, muốn thì đi Vancouver, bảo anh ta trả cho gã da trắng kia 8300 đô giúp cô, hai người lại là đôi uyên ương khắng khít không rời; không muốn về thì cứ ở lại đây thôi. Cô nhìn đi, mọi đất đai sở hữu của hội quán Nhân Hòa ở California, ông già đều để lại cho tôi hết, trừ đầu tháng đi thu tiền cho thuê thì thời gian còn lại quá rảnh, tìm cô nói chuyện cho qua ngày đoạn tháng thôi, chứ cô tưởng chuyện gì tôi cũng phải tìm lợi hả?”

Lần đầu tiên thấy hắn ở rạp hát, Hoài Chân cũng biết hắn là kẻ chuyên kiếm chuyện. Phái xe đến cổng trường bắt cô tới đây, quả thật Hoài Chân không tin hắn chỉ muốn trò chuyện cho qua ngày đoạn tháng.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn thẳng hắn nói, “Lúc diễn ra cuộc thi Miss Chinatown, anh đã cảnh cáo tôi hai lần.”

Phục vụ đưa dĩa hạt dưa đến, Hồng Lục rảnh rỗi cắn hạt dưa, đại khái cũng đoán được cô muốn hỏi gì, “Người da trắng đến phố người Hoa, đơn giản vì cảm thấy người Hoa yếu ớt có thể bắt nạt, nên mới bóp trái hồng mềm, nghĩ cách chiếm đoạt con gái người ta, đến mấy nhà cái chơi bài làm tiền với mấy bà mấy bác. Tôi mới tìm cơ hội để bọn chúng biết cái gì gọi là chịu không nổi. Hôm đó trong hai mươi khách đến, nếu nói về ai có tiền nhất thì dĩ nhiên chính là tiểu tử Muhlenberg rồi. Huống hồ con người tôi không độ lượng cho lắm, lần trước ở rạp hát hắn hại tôi mất phần, sao tôi có thể không dạy dỗ hắn được? Ai mà biết cô lại có tình có nghĩa, canh giữ trước cửa phòng hắn cả một đêm, hại Mary không tìm được cơ hội gõ cửa phòng, mất cơ hội chỉnh hắn.”

Hoài Chân nói, “Cảnh sát liên bang ở ngay bên dưới, nếu như Mary đi thật thì sợ là người đầu têu là anh cũng gặp họa theo.”

Hồng Lục cười, “Sợ là tên tiểu tử da trắng không biết trong cảnh sát liên bang cũng có người nhận hối lộ nhỉ? Các anh em đồng nghiệp quanh hắn, thậm chí là cả cấp trên của hắn.”

Hoài Chân kinh hãi. May mà đêm đó cô không đi, nếu không cũng không biết anh bị vu oan chuyện bẩn thỉu gì nữa.

Hồng Lục châm thuốc, “Tên tiểu tử ấy muốn vào Lục quân Mỹ nhưng người nhà không chịu, nên mới muốn tìm cách trung hòa, tạm bỏ nhất cầu nhì, để hắn đi theo cảnh sát liên bang và nghị sĩ đến San Francisco, hứa với hắn là, ‘trong vòng nửa năm phải ngăn cản Đảng Dân chủ bãi bỏ đạo luật Cable’, đoạt lấy California. Nếu không tất phải quay về Long Island.”

Lúc này Hoài Chân mới hiểu vì sao lần trước anh nói “Bốn tháng sau phải về Long Island.”

https://thuviensach.vn

Hồng Lục nói tiếp, “Nếu chuyện dễ dàng như vậy thì hắn có cơ hội đến San Francisco sao?”

Hoài Chân im lặng.

Hồng Lục nói, “Thấy hắn cũng tốt với cô, nên tôi sẽ không tính hiềm khích lúc trước nữa.”

Hoài Chân: “… Đúng là cám ơn anh.”

Hồng Lục bật cười, “Anh Hồng Lục khuyên cô nhé, nhân lúc hắn còn tốt với cô thì nên lừa hắn một khoản đi.”

Hoài Chân nói, “Đạo lý gì thế?”

Hồng Lục bảo, “Cô đúng là làm mất mặt đám con gái ở phố người Hoa. Mặc mấy bộ đồ đẹp, thấy đàn ông thì phải phóng mắt quyến rũ nhìn đi chứ, không khen hắn đẹp trai ngon nghẻ thì cũng nên mắng mấy câu ‘tướng mạo chết tiệt’. Học Bối Đế người ta kia kìa, chỉ mất mấy tuần mà đã có nhà trọ ngoại ô rồi, cùng bà Trần chuyển ra khỏi nhà trọ nhà họ Hoàng, không cần nhìn sắc mặt nhà họ Hoàng nữa.”

Trong lòng Hoài Chân rét run, mắng, “… Đó là bạn trai người khác!”

Hồng Lục khẽ cười nói, “Có ích là được.”

Hoài Chân hỏi, “Các anh đều thích dạng như Trần Bối Đế sao?”

“Vì sao lại không thích? Lại đây, dạy cho cô mấy chiêu, cười chớp mắt, nịnh nọt bọn chúng là được.”

“…”

“Đàn bà trong xã hội này, nếu không học nhiều công phu hơn người khác thì sao sống nổi? Nếu tôi mà có em gái thì tôi cũng sẽ dạy nó như

https://thuviensach.vn

vậy.” Hắn ngậm thuốc, nhìn cô chăm chú một lúc, “Nhưng mà, có vài người là khúc gỗ trời sinh, sợ là có dạy cũng không biết.”

Dù anh đang ngậm thuốc nhưng cũng sắp bắt chước phụ nữ bài bản rồi.

Vẻ quyến rũ trong ánh mắt kia có chút giống Diệp Thùy Hồng, cũng có thể là do quen với vai đào nghiệp dư, nhưng Hoài Chân phải thừa nhận là quả thật anh ta quá hấp dẫn.

Cô chắp tay nhận thua.

“Trời đất mênh mông, người ta chỉ là bản thân mình. Lấy bản thân đổi thứ không có, có đúng không?”

Trời đất bao la, cô chỉ đơn giản là chính cô mà thôi.

Đột nhiên Hồng Lương Sinh lại nói ra đúng vấn đề mà cô từng suy nghĩ khi ở trên Santa Maria.

Cô giật mình, lần nữa thỉnh cầu, “Tiểu Lục gia, chuyện ở Vancouver, xin anh đừng bán đứng tôi.”

Hồng Lương Sinh cười, “Bán đứng cô thì tôi có lợi gì?”

Hoài Chân nói, “Lấy chuyện này uy hiếp…”

“Đòi tiền không có tiền, muốn sắc cũng không có sắc, cô có gì để người ta uy hiếp?”

“…”

Vở kịch bên ngoài đã gần kết thúc, cô giương mắt nhìn, sắp sáu giờ rồi.

https://thuviensach.vn

Hồng Lục thấy cô đúng là kẻ mù kịch thì cũng lười giữ cô lại làm giảm hứng thú, bèn gọi người đến, “Đưa Quý nhị tiểu thư về tiệm giặt A Phúc đi.”

Cô ngẫm nghĩ, “Còn có lớp ở trường Hiệp Hòa.”

“Được rồi, thế thì về trường Hiệp Hòa.” Sau đó lại ngâm nga mấy câu, không để ý đến cô nữa.

Hoài Chân cùng gã côn đồ rời khỏi hội quán Nhân Hòa, vẫn có chút khó hiểu.

Đi một đoạn xa, cô vẫn có thể nghe thấy Hồng Lục ở sau hát khẽ giai điệu gì đó.

Hoài Chân nhớ Vân Hà từng nói: “Nếu vui thì có thể bá vai xưng anh gọi em mời em ăn một bữa lớn.”

Có lẽ hôm nay hắn ta có chuyện vui gì thật.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Vịnh San Francisco (1)

Sáng sớm thứ bảy, trường Hiệp Hòa có giờ học tiếng Trung nửa ngày. Nhưng vì đa số người dạy môn tiếng Trung đều là du học sinh của bốn trường đại học ở gần thành phố, mà giờ đang đến gần kỳ nghỉ xuân, cần phải chuẩn bị ôn thi trước khi nghỉ nên cuối tuần không thể đến dạy được, vì vậy nhà trường dự kiến tập cho các học sinh võ thuật và biểu diễn hí kịch rồi tan học sớm. Vậy là cô và Vân Hà chạy thẳng đến phố Beach.

Ở phía Tây bán đảo San Francisco có vài bãi biển, nhưng hễ là khu vực mang hai chữ "bãi biển" thì cũng chỉ là bờ biển mà thôi, không có bãi ghềnh trong truyền thuyết.

Buổi biểu diễn nằm trên phố Beach tên là "Babylon", là một tổ chức tiên phong nữ quyền hô hào giải phóng. Buổi diễn còn chưa bắt đầu mà đã có rất nhiều cô gái trẻ ăn mặc hở hang tự do đi lại, không ít ký giả nghe danh mà đến chụp ảnh, bọn họ còn tự nhiên phô dáng tạo kiểu. Đa số bọn họ mặc bikini, thậm chí có vài bộ còn được mặc nhiều hơn Hoài Chân ngày trước học bơi.

Vì gần đây ở Mỹ, dù đến những bãi biển công cộng thì chiều dài đồ bơi cũng có quy định: chỉ cho phép mặc đồ một mảnh, không được lộ rốn, thậm chí kiểu hai mảnh cũng hạn chế nghiêm ngặt. Thế nên buổi biểu diễn này gần như là hoạt động vi phạm lệnh cấm, vì vậy vào sân càng không cần kiểm tra thân phận hay chứng minh tuổi tác.

Từ góc nhìn hiện đại, cô không thấy chương trình này có gì khác biệt.

https://thuviensach.vn

Thậm chí Hoài Chân còn thấy hơi nhàm. Thứ hơi hấp dẫn cô đó là buổi trình diễn riêng ngụy trang thành xe tải ở trong góc chương trình, cần nộp hai đô la thì mới có thể đi vào, được tiếp xúc thân mật với người mẫu khỏa thân.

Buổi trình diễn tổ chức ở một tòa nhà gỗ tạm thời, thông gió rất kém, chật ních người là người, chỉ cần nán lại lâu thì sẽ thấy oi bức, không biết vì sao mấy cô gái khác lại tò mò đến thế. Vân Hà và hai người khác không hề quen thân, Hoài Chân không tiện làm mất hứng nên đi cùng bạn bè đến gần bảy giờ.

Vậy mà chương trình múa thoát y kết thúc muộn hơn dự kiến nhiều.

Để tránh cho ai kia mất hứng, Hoài Chân hẹn sẽ chờ ở giao lộ sớm hai mươi phút.

Lúc này đang độ tháng ba, nhiệt độ buổi trưa ấm hơn mùa đông chút ít. Vì Hoài Chân và Vân Hà đến thẳng khu bãi biển từ trường Hiệp Hòa, nên lúc này cô chỉ mặc mỗi áo len lộng gió cùng quần dài nhung, đứng trong màn đêm San Francisco quanh năm thấp tới mười một độ, gió biển thổi vèo vèo lộng gió, lạnh đến run lẩy bẩy.

Cô rất ít ra khỏi phố người Hoa, đây lại là lần đầu tiên đến bờ biển, cho nên không biết gió biển ban đêm lại lạnh buốt đến mức này. Cộng thêm mưa xuân liên miên, Hoài Chân đứng dưới tấm bảng quảng cáo neon mà run cầm cập, không ngừng chửi mắng trong lòng.

Cánh cửa của chương trình biểu diễn sau lưng bật mở, đúng lúc có một hai người mẫu nữ đi ra, chỉ khoác mỗi áo choàng bên ngoài đồ lót đứng hút thuốc, đem ra theo luồng gió ấm mập mờ ở bên trong.

Hoài Chân không nhịn được xít lại gần cửa sưởi ấm, đúng lúc này ông anh tóc vàng cao gầy công tác ở bên trong vừa đi ra, suýt nữa xô cô ngã.

https://thuviensach.vn

Anh ta tốt bụng đưa tay đỡ cô, ôm ngực kêu than, “Ôi chúa ơi! Không sao chứ nàng thiên thần nhỏ của chế?”

Động tác này thái quá quá rồi. Hoài Chân mỉm cười với anh ta.

Chàng bóng nói tiếp, “May mà không kiểm tra thân phận. Nhìn em và các bạn giống thanh thiếu niên, mới đầy mười bốn tuổi đúng không?”

Hoài Chân nháy mắt với anh ta, “Tôi đã xem thứ còn kích thích hơn thế này gấp mười ngàn lần. Con trai với con trai.”

Hiển nhiên chàng ta tin lời cô nói là thật, thán phục liên hồi: “Ôi thật sao! Ở đâu ở đâu, có thể tiết lộ cho chế được không?”

Làm được mối làm ăn này, chàng ta cảnh giác không ít so với người khác. Đúng lúc bừng tỉnh vì nghe thấy tiếng còi xe, ngẩng đầu lên thấy là xe cảnh sát liên bang thì lập tức chuồn đi.

Cánh cửa khép lại, chỉ còn mỗi cơn gió rét căm bầu bạn. Hoài Chân siết chặt quần áo.

Xe cảnh sát đậu ở ven đường đã được năm phút. Hai người trên xe vừa nhìn sang bên đường đã trông thấy cô gái gầy gò mặc quần áo màu ô-liu đứng trước biển quảng cáo trái cây nhiệt đới lòe loẹt, đang run cầm cập trong gió lạnh.

Ceasar còn chưa đẩy cửa ra ngoài thì cánh cửa bên cạnh cô đã mở ra, một người đàn ông tóc vàng thanh tú cao ráo bước ra.

Hai người tựa sát vào nhau nói chuyện một lúc.

Trong lúc nói, cô nàng kia còn nhìn anh ta với ánh mắt mập mờ.

Ceasar: “…”

https://thuviensach.vn

Bàn tay mở cửa xe rụt về, anh ngồi xuống lại, lạnh mặt nhìn xem cô muốn hàn huyên bao lâu.

Nhưng đồng nghiệp McClean lại nhìn ra manh mối.

Trên tấm bảng quảng cáo trái cây nhiệt đới có viết:

“Bơi khỏa thân phạt 500 đô la!

Mặc bikini phạt 200 đô la!

Đồ bơi một mảnh của phụ nữ không được ngắn hơn 11.8 inch!

Ngắn hơn một inch phạt 50 đô la!”

McClean cười: “Thật thú vị khi sử dụng bảng hiệu áo tắm bãi biển. Chương trình thoát y này bao giờ cũng thích độc đáo.”

Sắc mặt Ceasar trông rất kém.

McClean hỏi anh: “Có cần gọi cô ấy lên xe không?”

Không ai trả lời.

McClean cười nhấn còi, gã đàn ông tóc vàng kia giương mắt nhìn rồi lập tức lủi đi không thấy bóng dáng.

Đồng bạn biến mất, cô gái người Hoa rơi vào mê man, chà xát đôi giày da, không ý thức được có chuyện gì đang xảy ra.

Ceasar không nhịn nổi nữa, giơ tay ra nhấn mấy lần vào trên vô lăng.

Bà cụ tóc trắng chống gậy đi qua nhìn vào trong xe, mắng bằng tiếng Pháp, “Hừ, thằng nhãi nước Mỹ.”

Cô gái người Hoa giương mắt nhìn, ồ một tiếng rồi lập tức chạy lại.

https://thuviensach.vn

Tài xế không thể xuống xe, Ceasar cũng không xuống, cô bèn tự mở cửa ngồi vào, lên tiếng chào hỏi.

McClean cười nói: “Chào cô, đã lâu không gặp.”

Hoài Chân nhìn gò má anh ta, lập tức cười: “Là người tặng hoa kia.”

McClean nói, “Đã lâu không gặp, có điều tôi thường xuyên nghe người ta nhắc đến cô.”

“Thật sao?”

Hoài Chân cười hì hì, chà xát đôi tay lạnh như băng, nhìn Ceasar ngồi ở ghế phụ.

Người này ngồi đó, mang theo áp suất thấp vô hình.

Cô ngơ ngác, quay qua nhìn McClean. McClean nở nụ cười tuy không nói nhưng lòng đã rõ với cô.

Hoài Chân ấm ức, giải thích: “Tối nay tôi không đến trễ —— mười tám giờ bốn mươi phút đã chờ ngoài cửa số 137 rồi, nhưng không để ý thấy chiếc xe này.”

McClean nói: “Trùng hợp thế, chúng tôi cũng vậy.”

Hoài Chân nói, “Vậy vì sao không nhắc tôi sớm?”

McClean cười nhìn Ceasar.

“Thấy cô nói chuyện say sưa quá.” Anh nói.

Một bóng người tối om ngồi trước mặt, mơ hồ chỉ thấy được mỗi đường viền mặt bên. Anh đột nhiên mở miệng như vậy làm Hoài Chân giật mình.

https://thuviensach.vn

McClean bổ sung: “Đúng là nhìn rất vui.”

Hoài Chân nhìn hai người một xướng một họa mà nghệt mặt ra, rồi âm thầm buồn cười.

Ngày trước cô cũng có rất nhiều bạn thân là nam, đa số bọn họ đều rất gần gũi người ngoài, thường xuyên ngủ chung một giường, chia sẻ dĩa bánh hay quàng chung khăn choàng cũng không có gì lạ.

Nhưng suy nghĩ lại, vào thời gian này, nam nữ trẻ tuổi có cử chỉ thân mật trên đường hình như là khá quá giới hạn.

Cô bèn giải thích: “Anh ta không có hứng thú với con gái.”

“How do you know?” Ceasar hỏi.

Câu hỏi này, dù là người dịu dàng nói bằng giọng bình thường thì cũng có chút hung dữ.

Huống hồ bây giờ còn là vị sứ giả địa ngục Ceasar cộng thêm xe cảnh sát này.

“…” Hoài Chân á khẩu không trả lời được.

Chẳng lẽ nói là do dùi mài nên cô có được gay-radar sao?

Bầu không khí trong xe đột nhiên đóng băng. Hoài Chân run bắn người, chà xát hai tay, hà hơi vào lòng bàn tay.

Một lát sau, giọng Ceasar đã dịu đi, anh hỏi, “Múa thoát y có đẹp không?”

Hoài Chân nghe mình bình tĩnh đáp, “Cũng tạm. Có hơi chán.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Vịnh San Francisco (2)

Dọc theo phố Beach chậm rãi chạy về hướng Đông, đợi đến khi Hoài Chân đã lấy lại hơi ấm thì cô trông thấy đèn đuốc sáng choang ở bến Ngư Phủ.

Lúc thấy xe cả cảnh sát liên bang thì cô đã đoán được có lẽ phải đến đồn cảnh sát nào đó, cho tới khi xe dừng ở bến tàu, cô thấp giọng hỏi: “Phải đến đảo Thiên Thần à?”

Ceasar ừ đáp.

Đây không phải là nơi làm người Hoa thích đến.

Một chiếc phà đá bị bỏ lại một mình ở phía Tây bến tàu, ngoại trừ một vài phương tiện đang quay trở lại vùng ngoại ô của thành phố Sausalito, thì thời gian này rất ít có người đi phà đến vịnh San Francisco, nên trông nó có vẻ đã đợi rất lâu.

McCle đậu xe sát bến tàu, xuống xe nói mấy câu với thủy thủ đợi trên boong. Ceasar ngồi vào ghế lái, dưới sự chỉ huy của các thủy thủ lái xe lên phà.

Đây là chiếc phà siêu tốc, chỉ cần đi bảy tám phút là đến nơi, hành khách trên xe không cần phải xuống xe.

Xe gần như vừa dừng hẳn trên boong thì chiếc phà đã nhanh chóng khởi hành.

https://thuviensach.vn

Trời rất tối, dần dần cách xa thành phố. Hải đăng trên đảo Alcatraz tỏa sáng trong đêm, chiếu sáng ngục giam nghiêm ngặt trên đảo cùng với vùng biển xung quanh. Nên dù đang chạy trên biển, thì cô cũng chỉ có thể nhìn thấy màn trời đen nhánh.

Cho đến khi nhác thấy đèn đường trên Đảo Thiên thần từ phía sau khu rừng ở nơi xa, lúc này ngẩng đầu lên Hoài Chân mới có thể trông được những vì sao lấp lánh.

Thuyền sắp đi vào vịnh Arayana, McCle trò chuyện với thủy thủ xong thì mở cửa ở bên ghế phụ ra ngồi vào xe, thở ra một làn khói, nói, “Lạnh quá đi mất.”

Vậy nhưng bầu không khí trong xe khép kín lại làm cho người ta lấy lạnh lẽo.

McCle cũng chẳng lạ gì, ngoái đầu hỏi Hoài Chân, “Cô đã từng đến đảo Thiên Thần chưa, hay nhập cảnh từ đảo Alice?”

Hoài Chân đáp, “Là từ đảo Thiên Thần.”

McCle trêu, “Vậy chắc không phải là trải nghiệm vui vẻ lắm nhỉ.”

Hoài Chân nhún vai, cũng còn may, trước mặt đạo luật Page Ceasar coi như đã khá dịu dàng với cô rồi, trải nghiệm nhập cảnh không đến nỗi quá tệ.

Xe chậm rãi đậu ở vịnh Arayana. Bởi vì từ phà cập bờ ở đầu khác thì vẫn cần phải đợi mấy chiếc xe đằng trước lên bờ đã.

Rõ ràng Ceasar không phải là một tài xế kiên nhẫn. Vừa thấy trên boong có đủ chỗ trống để vượt thì anh lập tức chen xe lên đó, khiến đôi trai gái trong chiếc xe Buick mui trần màu xanh sợ hãi ré lên.

https://thuviensach.vn

Lúc chạy xuống phà thì rung lắc rất mạnh, McCle vịn vai Ceasar cười to, “Lần cuối cậu tự mình lái xe là khi nào hả? Tôi đoán chắc là vừa tròn 16 tuổi —— vội vã lái đến dưới nhà bạn gái, muốn thị uy với anh em cô ấy đúng không, gần như cậu chàng nào ở Mỹ cũng như vậy cả.”

Hoài Chân hạ cửa sổ xuống, thấy người đàn ông trong chiếc mui trần đằng sau tức giận đuổi theo, muốn lấy lại thể diện trước mặt bạn gái.

Mắt thấy hai chiếc xe cùng đồng hành chạy trên quốc lộ ven biển trong đêm, chàng công tử tóc nâu bóng bẩy trong xe mui trần còn chưa kịp mở miệng chửi rủa, thì Ceasar đã đánh nửa vô lăng, chiếc xe cảnh sát Dodge bất ngờ chạy xa đến mấy dặm…

Chàng trai tóc nâu không kịp phản ứng, lập tức nghiêng mạnh về bên phải, nửa bánh xe gần như lao qua vách núi.

Chiếc xe mui trần tức khắc thắng gấp, cô gái phương Tây ngồi cạnh mặt cắt không còn giọt máu.

Xe cảnh sát Dodge không nhanh không chậm lái đi, Hoài Chân hạ cửa kính xuống, thấy đôi nam thanh nữ tú đằng sau xuống xe, đứng bên ven đường kiểm tra bánh xe của mình. Người đàn ông lái xe từ đằng xa nhìn đến, tức giận kéo cà vạt ném phịch xuống đất.

“Cậu ghét đôi tình nhân này.”

“Không. Tôi không quen bọn họ.”

“Vì đuổi theo cậu mà bọn họ đã bỏ lỡ chuyến phà cuối cùng về thành phố Sausalito, đuổi theo cậu đến đảo Thiên Thần. Thế mà cậu nói không biết bọn họ.”

“Tôi ghét xe mui trần.”

https://thuviensach.vn

“Được rồi,” Rốt cuộc McCle cũng hoàn hồn, “Bây giờ tôi tin năm nào cậu cũng lái xe rồi.”

Không kịp để Ceasar đắc ý một giây, Hoài Chân bất thình lình hỏi, “Trước khi tôi đến nước Mỹ, nghe nói…”

Anh nhìn thẳng mặt đường, hơi nghiêng đầu đi, “Nghe nói gì?”

“Nghe nói tính khí người Mỹ rất tệ, nhất là lúc lái xe. Nên hầu như mọi án mạng đấu súng đều xảy ra trên đường.”

“Ai nói?” Anh đột nhiên quay đầu lại.

“Mẹ tôi.”

Người đàn ông Mỹ ngồi trước lập tức phá lên cười.

Đây là sự thật, mẹ Hoài Chân chưa từng đến Mỹ bao giờ, ngày nào cũng nghe tin tức trong đài radio đe dọa, bao giờ cũng cảm thấy người dân đế quốc Mỹ luôn phải sống trong bóng tối của những vụ án nổ súng kinh hoàng.

Hoài Chân nhìn Ceasar đăm đăm, sau đó lại bổ sung, “Bây giờ tôi rất tin lời bà ấy.”

McCle cười to, “Bây giờ mẹ cô ở đâu? Bà ấy thú vị lắm.”

Ceasar nghiêng đầu nhìn cô.

Hoài Chân không trả lời.

Cô đưa mắt nhìn bầu trời và vùng biển đen ngoài kia, rừng rậm gió bụi đất cát thổi qua, đột nhiên linh hồn bay xa.

https://thuviensach.vn

Xe nhanh chóng chạy vào giữa khoảng sân của hai tòa nhà ở trạm di trú.

Ceasar vừa dừng xe thì đã có cảnh sát trong trạm di trú đi ra. Anh ta sải bước lại gần, một đám người nói chuyện với nhau, từ dáng vẻ lẫn động tác đều lộ vẻ sốt ruột.

McCle nhìn quanh một lúc rồi nói, “Quý cô à, có lẽ phải ở lại đây khá lâu đấy.”

Hoài Chân gật đầu. Ngoài việc sáng thứ hai có bài kiểm tra thì cô không lo lắng gì hết, may mà hồi trưa cô không về nhà mà đi thẳng tới đây, sách vở đều nằm trong ba lô, dù ở đâu lúc nào cũng có thể ôn bài.

Nhưng cô chỉ nói với Vân Hà là bảy giờ ra ngoài, chứ không báo cho cô ấy biết có lẽ tối nay sẽ không về nhà…

Thấy Ceasar đi theo mấy người cảnh sát vào tòa nhà trạm di trú, bên người chỉ có mỗi McCle không quá thân thuộc, Hoài Chân thoáng bất an.

McCle biết chỗ này ngột ngạt với người Hoa đến đâu, bèn nói với cô rằng đừng lo lắng quá, do nhận được tố cáo có thuyền bè phạm pháp đến vịnh San Francisco, nhưng trên thuyền có không ít người nói tiếng Quảng và tiếng Hán ngữ bất đồng, nên chỉ mời cô đến hỗ trợ thôi, không liên quan gì tới cô và người nhà cả; lúc dẫn cô tới phòng nghỉ thì kể chuyện cười cho cô vui, có điều Hoài Chân không nhập tâm để ý mấy.

Lên đến tầng hai, có người đuổi theo cô.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, hai người ngoái đầu lại.

Ceasar chạy đến, dừng lại ở mấy bậc thang bên dưới, ngẩng đầu hỏi, “Số điện thoại nhà?”

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ rồi đọc số điện thoại của cục điện báo Pacific: “412-345-1234, làm phiền bác Trần gửi lời đến Quý Phúc.” Sau đó cô lại bổ sung, “Hàng xóm đều nghèo nên rất ít gia đình lắp điện thoại, xin lỗi…”

“Không sao.” Anh suy nghĩ, “Thế tôi bảo là, ‘mời cô lên thuyền làm phiên dịch viên’ có được không?”

Cô gật đầu.

Anh xoay người bước xuống bậc cầu thang.

Bóng lưng mặc cảnh phục ấy không đi vào hành lang, không biết vì sao mà hôm nay Hoài Chân cảm thấy hình tượng của anh cực kỳ hùng vĩ.

Ừ, đúng là gia tăng hình ảnh mạnh thật.

McCle dẫn Hoài Chân đến phòng nghỉ mà nhân viên ở trạm di trú dùng để gác đêm – một căn phòng nhỏ bé lại khá yên tĩnh, có hai cửa sổ lớn đều đối diện với vịnh Arayana, bên trong có một chiếc bàn rộng cùng hai chiếc ghế, ở trong góc có giường xếp và ghế sofa bằng da màu đen.

Lúc đi vào thì cửa sổ đang để mở, hai mặt lộng gió mang theo vị mặn của biển.

McCle khép cửa sổ lại, rồi lấy hai thanh củi trong góc ném vào lò sưởi âm tường.

“Sẽ ấm lên nhanh thôi. Ở đây có thể trông ra bến tàu —— nếu như đến bờ thì thuyền bè sẽ dừng hẳn ở ngoài lối đi, khoảng nửa tiếng nữa sẽ có người đến gõ cửa. Theo lý mà nói thì tám giờ sẽ đến, nhưng tối qua thời tiết xấu nên đến chậm. Có điều cũng không lâu quá đâu.”

Hoài Chân gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Có nhu cầu thì có thể quay số gọi điện thoại ở dưới lầu —— đường dây nội bộ.”

“Được.”

Sau khi McCle rời đi, Hoài Chân nằm nhoài trên khung cửa, ngắm nhìn ngọn hải đăng ở nơi xa. Cũng không biết hôm đó khi Santa Maria cập bến, có phải cũng có người từ căn phòng này nhìn bọn họ như vậy không.

Cho đến khi lửa trong lò sưởi bốc lên, nhiệt độ trong phòng cũng dần ấm áp.

Lúc này Hoài Chân mới lưu luyến rời cửa sổ, ngồi xuống trước bàn vuông, lấy từng cuốn sách ra, quyết định tối nay bắt đầu gặm nhấm từ phần chiến tranh Anh – Pháp.

Là một thanh niên xã hội chủ nghĩa lớn lên dưới lá cờ tổ quốc, hát vang bài ca chống Phát xít, lúc học thuộc lòng, Hoài Chân nhân tiện mắng luôn mấy người châu Âu xuất hiện trong đề cương một lượt. Đám cẩu tặc da trắng này, một bên thì khoe khoang chiến hạm vững chắc, đại pháo mãnh liệt ở trong sách vở, nhưng vừa đặt chân lên mảnh đất này đã gian dâm bắt cóc không sót vùng nào. Không chỉ làm hại thổ dân Bắc Mỹ mà còn lấy cái dân chủ và tự do ra để tẩy não di dân. Chủ nghĩa đế quốc dối trá! Lũ tư bản sơ hở đầy rẫy! Không biết xấu hổ là gì!

Cho đến khi trong phòng vang lên tiếng giễu cợt.

Một người điển hình đại diện cho đám cẩu tặc da trắng đang dựa vào cửa phòng nhìn cô làm trò một lúc lâu.

Người này chẳng hề mở miệng, Hoài Chân đành ho khẽ, hỏi anh, “Thuyền đến rồi à?”

“Sắp rồi.”

https://thuviensach.vn

“Đi mất bao lâu?”

“Mười phút.”

“… Anh rảnh lắm hả?”

“Cũng không hẳn. Chỉ là đang không có chuyện gì nên lên xem cô, thuận tiện có một câu cứ muốn hỏi…”

“Cái gì?” Hoài Chân ngẩng đầu.

“Vậy cô đã từng xem thứ gì mà không thấy chán?” Ceasar cười hỏi.

Tay trái anh cầm một thứ kim loại nào đó, từ từ gõ vào lòng bàn tay.

Tiếng kim loại cùng giọng điệu tra hỏi lơ đãng, làm cho cô cảm thấy như thể cảnh sát đang chất vấn một người vị thành niên vì sao lại phạm pháp vậy.

Lúc này, cô mới đột nhiên ý thức được đây là câu hỏi nối tiếp cuộc đối thoại ở trên đường phố ven biển hai tiếng trước.

Ở hải cảng bên ngoài vọng đến tiếng còi xa xăm, cả hai cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vẫn chưa, nhưng rất mong đợi.” Cô thẳng thắn đáp.

Mặc dù trước đây có xem qua thật, nhưng ở thang thời gian của không gian bốn chiều thì chuyện đó vẫn chưa xảy ra.

Cô mong đợi mình có thể sống đến ngày đó.

Anh ừ một tiếng rồi không nói gì thêm.

Trong phòng chìm vào yên lặng ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân hơi bất an.

Sau khi phát hiện anh nhìn lén mình ở khách sạn Trung Hoa, bầu không khí khi hai người chỉ ở riêng trở nên vô cùng vi diệu. Nhưng có lẽ cảm giác đó cũng chỉ là xuất phát từ một phía mà thôi.

Có lẽ cô nên dành thời gian hỏi anh rốt cuộc vì sao lại quan sát lúc cô ngủ, sau đó lấy được câu trả lời đại loại như "tò mò với người Hoa" hoặc "đang viết báo cáo quan sát người Hoa" gì gì đó, thế là mọi vấn đề có thể giải quyết.

Từ đấy anh vẫn là phần tử trí thức bài trừ người Hoa, cô vẫn là một người vượt biên trong mắt anh, không khác gì trước kia.

Nhưng nếu không có một thời cơ thích hợp thì rất khó mở miệng về vấn đề này được.

Ceasar vẫn cứ im lặng.

Mau nói gì chế giễu tôi đi! Hoài Chân nghĩ trong đầu.

Nhưng Ceasar không trêu cô cũng không châm chọc cô.

Đột nhiên cô thấy rất nhớ cái người miệng lưỡi độc ác này.

Hoài Chân không phải người giỏi giao tiếp, cũng không giỏi tìm đề tài, lúc này không biết có thể nói chuyện được gì với thanh niên âm trầm lớn lên trong bối cảnh bất đồng văn hóa đây.

Không…. Ngay cả gương mặt âm trầm cũng bị sự yên tĩnh và dịu dàng khó nói che giấu.

Mắt thấy bầu không khí trong phòng càng lúc càng kỳ quái, ngay đến dũng khí mở miệng của Hoài Chân cũng sắp biến mất.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết có phải sắp một ngàn năm trăm trôi qua rồi hay không.

Dưới lầu có người hô to: “Ceasar ——”

Hoài Chân thở phào.

Anh đáp một tiếng, ra cửa vịn lan can cúi người nhìn.

Sau đó vòng lại gõ cửa, nói với Hoài Chân, “Đến rồi, có hai cô gái người Hoa.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Vịnh San Francisco (3)

Chiếc du thuyền Elizabeth này lên đường từ Singapore, đi hơn một tháng mới đến vịnh San Francisco. Sáng sớm hôm qua trạm di trú đã liên tục nhận được điện báo, tố cáo trên thuyền không chỉ có người Hoa vượt biên mà hai cô gái trong đó còn xảy ra mâu thuẫn.

Từ khi có người xuống thuyền đi vào trạm di trú, qua khoảng hai mươi phút thì hai cô gái kia mới bị cảnh sát ở trạm di trú đưa đến. Trong thời gian chờ đợi, Hoài Chân ngồi trong phòng khách lan can chạm rỗng ở trạm di trú, nhìn lần lượt những khuôn mặt xa lạ vừa trải qua đường xá xôi đi vào rồi đi ra.

Mấy tháng trước Andre đứng ngay đây gọi tên cô, sau đó mời người đưa cho cô một tờ giấy có ghi số điện thoại căn hộ riêng.

Vẫn cùng căn phòng kính kia để thẩm vấn, bên trên là gương một chiều. Đứng trên lan can cao mấy thước, xuyên qua lớp kính đó, cô có thể thấy rõ mỗi một động tác của những người nhập cảnh. Trong phòng cách ly gần như toàn là người Hoa. Vì để cho mình có ít thể diện mà đa số bọn họ đều mặc âu phục, song bộ âu phục mặc trên thân hình nhỏ bé gù lưng trông không hợp tẹo nào. So sánh với các nhân viên trạm cao to, phiên dịch nghiêm túc cùng hai cảnh sát cầm súng phòng thủ sau lưng, trông họ đều bứt rứt căng thẳng.

Cảnh sát dẫn hai cô gái trẻ tuổi có va chạm với nhau cùng người hầu đi vào, lúc chờ trong hành lang cả hai vẫn không ngừng cãi vả.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa sau lưng bật mở, người da trắng phiên dịch kẹp cặp táp màu đen dùng tiếng Quảng thông báo với cô: “Bên này.”

Người phiên dịch dẫn Hoài Chân đi xuống, vòng qua hành lang dài từ cửa sau đi vào phòng thẩm vấn —— chính là cánh cửa mà ngày đó Ceasar đi vào khi cô và La Văn ở trên trạm di trú.

Trong phòng có không ít người ngồi: nhân viên trạm trung niên mập mạp mũi khoằm, người phiên dịch da trắng tướng tá giống giống Hitler, một số cảnh sát thành phố cùng Ceasar và ba cảnh sát liên bang.

Trước bàn có bốn cô gái người Hoa, có hai người nhìn là thiếu nữ người Hoa mười sáu mười bảy tuổi, mỗi người dẫn theo một người phụ nữ – nom có vẻ là người hầu. Hai cô gái, một người mặc áo sơ mi quần dài, một người khác mặc sườn xám khói tím cùng áo khoác nỉ lông cùng màu, cũng rất hợp mốt. Chỉ bộ trang phục thôi cũng biết là xuất thân từ gia đình giàu có sung túc.

Phiên dịch đã được đổi một lượt. Người phiên dịch da trắng ban nãy tán gẫu với Hoài Chân mấy câu, còn có thể biết tiếng Quảng; bây giờ người phiên dịch này đang ngồi bên trong thấp giọng hỏi mấy câu bằng Hán ngữ, nhưng có vẻ cũng không hiểu tiếng địa phương mà cô gái áo tím và người hầu nói.

Dù bây giờ trong nước đã có Hán ngữ, nhưng khẩu âm phương Nam và phương Bắc mỗi nơi một khác; mà nơi Hán ngữ phát triển lại là ở khu vực bị đám thực dân khai thác, những gia đình có điều kiện tiếp nhận giáo dục tốt thì mới có thể tiếp xúc, còn đa số ở những thành phố lạc hậu thì không thông dụng lắm.

Và nhất là ở phía Nam hễ 5 km lại có ngôn ngữ riêng, giữa hai huyện lân cận có thể cũng không biết tiếng nhau, càng đừng nói đến là người Mỹ biết rất ít về người Hoa.

https://thuviensach.vn

Vừa thấy Hoài Chân đi vào, Ceasar lập tức nói, “Let her try.” (Để cô ấy thử xem.)

Phiên dịch viên ngước lên nhìn Hoài Chân, khá không tình nguyện nói “OK”, cầm tài liệu trước mặt đi ra cửa.

Ceasar lập tức kéo ghế ngồi của phiên dịch viên cao lớn đi, tự nhiên đổi chiếc ghế thấp mình đang ngồi qua.

Hoài Chân nhìn băng ghế trước mặt bị di chuyển một vòng, lúc này mới ngồi xuống.

Nhân viên ở trạm di trú lập tức đưa trang đầu tiên của bản tuyên thệ di trú cho cô xem, cũng dùng tiếng Anh nói: “Cô ấy không biết tiếng Anh, Hán ngữ cũng như tiếng Quảng. Lời cô ấy nói hầu như không ai hiểu cả. Cô nói thử với cô ấy đi.”

Hoài Chân gật đầu, cúi đầu nhìn mấy chữ tiếng Trung phồn thể trên ấy, dùng tiếng phổ thông hỏi: “Trần Mạn Lệ?”

Cô bé kia đáp rất nhanh: “Là tôi.”

May quá, không phải là tiếng Ôn Châu. Cám ơn trời đất.

Cô lại hỏi tiếp: “Cô mấy tuổi?”

Cô gái ấy căng thẳng đáp, “Năm nay tôi mười sáu tuổi.”

Là âm tắc khó phân biệt của phương ngôn khu vực Tây Nam.

Hoài Chân dùng giọng Tứ Xuyên hỏi: “Cô là người ở đâu?”

“Huyện Tân Đô.” Hốc mắt cô gái đỏ lên, “Rốt cuộc cũng có người nghe hiểu rồi.”

https://thuviensach.vn

Từ xưa đến nay người dân ở đồng bằng Thành Đô tự cung tự cấp rất ít khi ra khỏi tỉnh chứ nói gì là xuất dương, về điểm này thì hoàn toàn trái ngược với Quảng Đông, cũng khó trách trăm năm qua San Francisco bốn phía toàn người Quảng Đông, khó mà tìm ra được một người phiên dịch nghe hiểu giọng địa phương.

Cô gật đầu an ủi, “Đừng hốt hoảng.”

Sau đó đổi sang tiếng Anh, nói với nhân viên trạm di trú: “Có thể nghe hiểu.”

Nhân viên di trú dùng tiếng Anh thuật lại chuyện xảy ra trên thuyền: Trần Mạn Lệ lên đường từ Quảng Đông, nhập cảnh vào San Francisco, đến thành phố Salt Lake tìm người cha đang là giáo sư địa chất ở trường đại học. Cô ấy không biết chữ, tiếng địa phương lại ít người hiểu. Trước một ngày xuống thuyền, cô ấy cầm một bức thư do người khác viết hộ, hai bản một tiếng Trung một tiếng Anh, nhờ người làm việc trên thuyền giúp cô ấy tìm người tiếp ứng cô ấy ở số 39 San Francisco. Dù đã tốn gần tám trăm tiền Hương Cảng mua được tấm vé giải nhất, nhưng không biết nhân viên trên tàu vì bớt chuyện hay không muốn giúp người Hoa, mà khi hỏi thăm được trên thuyền còn có một lữ khách người Hoa nhập cảnh du lịch ghi đích đến là Salt Lake, biết nói tiếng Anh, thế là ngay tức khắc đưa bức thư ủy thác của Trần Mạn Lệ cho cô gái Thượng Hải Lưu Linh Trân này.

Nhưng Lưu Linh Trân vừa nhìn thấy thư ủy thác thì lập tức giận dữ, dùng tiếng Anh báo lại với nhân viên trên tàu: “Cô ta nói cha cô ta là giáo sư đại học Trần Dư Niên, nhưng tôi biết mười sáu năm trước ông ấy về nước không hề thành thân, càng không thể có một cô con gái nông thôn Tứ Xuyên được. Bởi vì ông ấy là cậu ruột của tôi! Cô ta là giả, cô ta là kẻ vượt biên!”

Hoài Chân nghe xong, nghiêng đầu nhìn hai cô gái.

https://thuviensach.vn

Lưu Linh Trân được tiếp nhận giáo dục đàng hoàng nên tiếng Anh khá giỏi. Nghe xong chuyện đó, dường như vẫn cảm thấy tức giận chịu không nổi, chẳng qua vì đang ở trước mặt cảnh sát nên không thể chửi mắng được.

Trần Mạn Lệ không biết tiếng nên cúi gục đầu, bất kể kết quả có ra sao thì cũng phải đợi xử lý.

Nhân viên di trú và Trần Mạn Lệ một hỏi một đáp, được Hoài Chân phiên dịch.

“Cô gặp cha mình bao giờ chưa?”

“Chưa hề. Từ nhỏ tôi lớn lên với mẹ. Trước khi mẹ sinh ra tôi thì ông ấy đã về Mỹ, chưa từng quay lại lần nào.”

“Vì sao bây giờ mới đến Mỹ?”

“Mẹ tôi bị lao phổi, bệnh rất nặng không chữa khỏi. Trước đó đưa vé thuyền và bức thư này, còn cả một khoản đô la đưa cho tôi, nói tôi đi tìm cha đi. Tôi không còn người thân nào khác.”

“Cô có biết tên ông bà mình không?”

“Không biết.”

“Cô có biết cha mình có chị gái không?”

“Không biết.”

“Cô chứng minh quan hệ cha con giữa cô và Trần Dư Niên thế nào?”

“Các anh có thể hỏi ông ấy. Không phải bây giờ có điện thoại sao?”

“Số điện thoại không đúng, trừ khi ông ấy đích thân đến San Francisco, đồng thời tiếp nhận một bộ câu hỏi khác…”

https://thuviensach.vn

…

Trần Mạn Lệ chẳng biết gì về cha, nên không thể tiếp tục tiến hành thẩm vấn được. Thấy Trần Dư Niên không có ở đây, điện thoại cũng không gọi được, càng không có cách nào tiến hành "nổ giấy" với giấy chứng nhận bản xứ của Trần Mạn Lệ tại chỗ được.

Nhân viên di trú lặp đi lặp lại nhiều thấm mệt nên nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị kiểm tra thân phận công dân của Lưu Linh Trân xong thì sẽ hỏi riêng cô ấy vài thông tin liên quan đến Trần Dư Niên.

Ở phòng thẩm vấn, Lưu Linh Trân rất kiềm chế không ngắt lời câu hỏi của nhân viên trạm và Trần Mạn Lệ.

Nhưng vừa ra khỏi phòng, cô ta lập tức bùng nổ nghẹn ngào: "Cô ta là đồ lừa đảo!" Đối mặt với cảnh sát liên bang tuấn tú, cô ta thút thít tố cáo: "Cậu tôi là con trai độc nhất trong nhà, từ nhỏ được mẹ tôi và bà ngoại vô cùng chiều chuộng. Ở Mỹ tám năm làm giáo sư mới có được thân phận công dân, lúc về Thượng Hải, không biết bao nhiêu bà nhà giàu muốn gả con gái cho ông. Nhưng cho dù có là mỹ nữ du học Anh quốc về thì nhà tôi cũng không để ý… Thì sơn thôn nào dám giả mạo con gái ông ấy?"

Ceasar phớt lờ cô ta.

"Nói tóm lại cô ta là giả," Lưu Linh Trân bị ngó lơ thì nghiêng đầu đi, "Nếu không phải có nhiều nghèo xơ nghèo xác nhập cư bất hợp pháp, thì người Mỹ có thể ghét chúng ta vậy sao?"

Không hiểu vì sao Hoài Chân lại nhớ đến meme nổi tiếng của dì Tuyết: Lũ lên cuốn trôi miếu Long Vương, người nhà mình đánh người nhà mình.*

(*Dì Tuyết trong phim Tân Dòng Sông Ly Biệt. Ảnh.)

https://thuviensach.vn

Cô lại dùng Hán ngữ hỏi cô ấy: “Cô có biết hai tòa nhà ở cạnh trạm di trú dùng để làm gì không?”

Cô ấy đưa mắt nhìn Hoài Chân, cao giọng hỏi lại, “Lại liên quan gì đến tôi hả?”

“Mọi người phụ nữ bị nổ giấy trong lúc thẩm vấn thì sẽ bị giam trong tòa nhà đó. Trong một căn phòng chật hẹp chen chúc hơn trăm người, trước khi trả 600 đô la phí trở về nước cho trạm di trú thì đều phải làm lao công trả phí ở đây. Ít thì ba tháng, lâu thì mười năm.” Hoài Chân dựa vào vách tường, nói tiếp, “Cô ấy lớn bằng cô, lại không làm gì sai, nhưng sẽ vì một câu nói của cô mà bị nhốt làm lao động.”

Lưu Linh Trân nói, “Vì sao cô biết cô ta không làm gì sai?”

“Nếu cô ấy đã không biết chữ thì lấy đâu ra họ tên và địa chỉ của cậu cô? Vì chuyện này, một cuộc điện thoại gọi ông ấy từ tiểu bang Utah đến đây, đi tàu hỏa nhanh nhất cũng phải…” Hoài Chân chưa đi tàu hỏa bao giờ, đột nhiên rơi vào bế tắc.

“Sáu ngày.” Ceasar bất thình lình lên tiếng, “Đường sắt không đi qua thành phố Salt Lake, phải đi hai chuyến xe buýt Greyhound.”

Hoài Chân gật đầu, sau lại nói tiếp, “Không chỉ cô ấy, mà sợ là cô cũng phải ở lại trạm di trú, đến khi cậu cô tới đảo Thiên Thần thì thôi. Chạy đi chạy lại cũng phải hơn mười ngày, vô duyên vô cớ xin nghỉ ở trường mười ngày, đến lúc đó không biết tức tới mức nào.”

Lưu Linh Trân sững sờ.

Cửa mở ra lần nữa, cảnh sát gọi tên: “Jin Jean Lau ——”

https://thuviensach.vn

Cô từ từ lau nước mắt, đẩy cửa đi vào phòng thẩm vấn.

Không gọi điện được cho số điện thoại ở nhà trọ của Trần Dư Niên ở Utah, thậm chí ông ta còn đang đi du lịch vào lúc này, điều này càng tăng thêm tính nghi ngờ của Trần Mạn Lệ.

Tài liệu của Lưu Linh Trân không có vấn đề gì, nhưng thời gian hỏi cô ấy cũng diễn ra rất lâu.

Hoài Chân vẫn ngồi trên tầng hai học bài chờ. Cho đến tận đêm khuya, lúc Ceasar lên lầu thì cô đã gục xuống bàn ngủ.

Nhưng cô ngủ không sâu, nắm đấm cửa vừa vang lên thì cô đã ngóc đầu dậy, song cơ thể vẫn kháng cự không muốn nhúc nhích, mơ màng nói, "Đến rồi hả."

Ceasar lập tức bật cười, "Người cha kia không xuất hiện, sẽ không có tiến triển đâu."

Hoài Chân vẫn không quên hỏi thăm, "Hai cô gái kia đâu?"

"E là phải ngủ ở giường tầng trong tòa hành chính."

Cô ừ một tiếng.

Qua một lúc sau, Ceasar nói tiếp, "Tối nay không có phà về thành phố rồi, cô có muốn…"

Cô gật đầu, toan nằm xuống ngủ tiếp, "Thế thì ngủ ở đây."

Rồi cô mơ màng nghe Ceasar nói tiếp, "Vẫn còn một chuyến phà đêm đến Oakland. Daisy, Catherine và mẹ kế của tôi đều ở đó, cô cũng có thể đi tắm thay quần áo, ngủ ngon giấc." Rồi anh dừng lại, như thể lúc này mới nhớ cô là người Hoa, lập tức bổ sung như giấu đầu hở đuôi, "Tin tôi đi, sẽ không có ai hỏi cô là ai đâu. Dù trên bàn ăn sáng cũng sẽ giữ im lặng."

https://thuviensach.vn

Hoài Chân vẫn cố gắng lắc đầu.

Lúc này Ceasar mới sải bước đi vào nhà, mở hé cửa sổ ở gần vịnh ra, gió lạnh vù vù ùa vào khiến ngọn lửa trong lò sưởi nhảy múa tí tách. Gió lạnh bất ngờ chui vào áo lông, Hoài Chân bất giác siết chặt quần áo, cũng tỉnh táo phần nào.

“Mở cửa sổ lạnh lắm.” Cô nhìn rèm cửa bị gió thổi bay, than phiền.

Ceasar không ngó ngàng gì tới cô, từ cửa sổ đi vòng đến cạnh lò sưởi, tháo rời chiếc giường xếp màu đen ra, kéo đến gần lò sưởi, kê sát ghế sofa nhung.

Sửa soạn xong xuôi, anh quay đầu nói với cô, “Lại đây.”

Cô đứng dậy khỏi ghế, từ từ lại gần.

Ceasar vỗ vào lưng ghế sofa, “Nằm lên thử xem.”

Cô nhìn Ceasar chăm chú, sau đó cởi giày ra ngồi lên giường xếp, làm lung lay thân giường.

Nhưng không hề phát ra tiếng động.

Ceasar nhớ rất rõ, ngày trước khi anh nằm lên thì còn không dám trở mình; mỗi lần hô hấp là chiếc giường gỗ này đều phát ra tiếng cọt kẹt kỳ quái, như thể sắp rời rạc đến nơi.

Tầm mắt của Ceasar từ bốn góc giường trở lại người Hoài Chân.

Rất kỳ quái. Nhưng rất tốt.

Gió từ phía sau ùa vào, gió lạnh thổi làm Ceasar rùng mình.

https://thuviensach.vn

Bàn tay chống mép giường cũng run lên, Hoài Chân ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, trong mắt in hằn nụ cười giễu cợt, như thể muốn nói: anh xem, tôi đã nói là lạnh lắm rồi còn gì.

Ceasar đứng dậy, lấy trong tủ quần áo ra khăn choàng và áo khoác sáng nay mặc đến trạm di trú, lúc đi qua ghế sofa, thấy bóng người bé nhỏ đang co ro thì bất chợt muốn đùa dai. Anh quay đầu lại ném áo khoác và khăn đắp lên trên mặt cô.

Trước mắt Hoài Chân tối sầm, hơn nửa tiếng "oai oái" đều bị chìm trong áo khoác.

Ceasar chỉ nghe thấy nửa câu cảm thán bé nhỏ.

Sột soạt gạt bỏ ngọn núi đen bé nhỏ trên giường xếp một lúc, gạt cả buổi thì cái đầu bé nhỏ ấy mới lộ ra khỏi áo khoác.

Mái tóc xù ôm lấy gò má đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí, song cô chẳng hề tức giận, xếp khăn thành hình gối kê dưới đầu, rồi lại lần tìm cổ áo khoác, kéo cổ áo rộng rãi ra, vừa đúng lúc có thể đắp thay chăn.

Một loạt các động tác này đều được Ceasar nhìn trong mắt. Chỉ phút chốc, như có một chú mèo con chưa dứt sữa đang cào vào tim anh.

Là cảm giác ngứa ngáy khó nhẫn nại, không cách nào tìm kiếm, lại không thể kiềm chế, không nắm bắt được.

Anh bất giác nghĩ: mẹ nó, con người mười sáu tuổi đáng yêu thế ư?

Vì sao trước đó anh lại không phát hiện?

Ceasar nhận thấy bên tai mình nóng lên. Để che giấu điều này mà anh lập tức xoay người, đi vào góc tối đặt đống củi đã bổ, khom người nhặt lấy hai thanh củi rồi đứng yên ở đó, quay đầu đi, cà tai lên đầu vai.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi cảm giác nhồn nhột biến mất thì anh mới cầm củi ném vào trong lò sưởi.

Có lẽ là chần chừ, hoặc có lẽ anh vốn rất ít khi làm chuyện thêm củi vào lò sưởi.

Mà trong chớp mắt ném củi vào thì ngọn lửa bất ngờ bùng phụt lên, khắp lò sưởi ngập tràn đốm lửa, đốm lửa nhảy từ trong ra thảm.

Ceasar nhanh chóng lùi về sau một bước mới tránh được đốm lửa đốt cháy quần mình.

Đạp tắt mấy đốm lửa, nhưng vẫn có hai đốm rơi xuống thảm, hai luồng khói xanh bốc lên.

Hoài Chân nhìn anh bật nhảy trước lò sưởi thì bật cười, ló đầu ra bảo: "Anh đang nhảy điệu tăng-gô một mình đấy à? Nhạc phối là gì thế?"

"Domani, nếu cô cảm thấy vui."

Trong phòng nhanh chóng có mùi protein vì bị cháy, Ceasar thấp giọng chửi rủa.

Hoài Chân cười phì, "No F words."

Ceasar ngoái đầu lại, "Im mồm, ngủ đi."

Hoài Chân lập tức khép miệng, nhìn anh chăm chú.

Anh đứng yên, cúi đầu nhìn cô, giọng rất tệ, "Hay cô muốn nghe kể chuyện trước khi ngủ?"

Hoài Chân nín cười, "Có được không?"

"…"

https://thuviensach.vn

“Không được sao?”

Ceasar nhìn cô với vẻ mặt khó gần vạn năm không đổi một lúc lâu.

Rồi sau ba giây, anh đột nhiên thỏa hiệp như anh hùng xông vào tử trận.

“Được rồi.” Anh giơ tay đầu hàng, đưa ra ranh giới cuối cùng: “Nhưng tôi chỉ biết kể chuyện ma.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Vịnh San Francisco (4)

Có quỷ mới mong chờ Ceasar kể chuyện thú vị trước khi đi ngủ.

Trong phòng chỉ bật mỗi một ngọn đèn, ở sâu trong căn phòng, ánh sáng từ lò sưởi nhuộm lấy đồ dùng phản chiếu ra sắc đỏ u ám. Gió lùa vào qua khe hở thổi bay rèm như bóng ma, kêu ù ù vang dội.

Theo lý mà nói thì bầu không khí này quá hợp để nghe chuyện ma rồi…

Ngoại trừ một người đàn ông không giỏi kể chuyện.

Anh cố gắng suy nghĩ rất lâu, dùng giọng điệu cực kỳ bình tĩnh khô khan nói: “Có một người Anh tên là Edward Mordrake, anh ta có hai gương mặt, phía trước một, sau đầu một.”

Hoài Chân gật đầu, “American Horror Story” đây mà, có 5 mùa.

Nhưng cô vẫn giả vờ tò mò hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Hết rồi.”

“Hết rồi?”

“Anh ta có hai gương mặt còn chưa đủ kinh dị sao?”

Hoài Chân nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu.

https://thuviensach.vn

Người hai mặt nổi tiếng ở thế kỷ mười chín đó: gương mặt chính diện là một người đàn ông ga lăng tuấn tú được giáo dục tốt, ít khi thể hiện cảm xúc, không thích nói chuyện và cũng rất ít cười; còn "người anh em sinh đôi" ở mặt sau lại có tính cách siêu tệ, thường xuyên châm chọc anh ta lúc không có ai.

Hai anh em hợp lại làm một, không phải chính là bản thân Ceasar đó sao?

Hoài Chân bật cười.

Anh bình tĩnh đón nhận sự thật này, "Được rồi, có vẻ cũng không kinh dị lắm."

Nghĩ ngợi một lúc, anh đổi sang chuyện khác, "Cô có từng nghe đến Jimmy Darling của Massachusetts chưa? Hắn ta có đôi tay dị tật."

"Like what?" Cô hỏi.

"Mặt mũi thì tuấn tú nhưng tay lại rất kỳ lạ. Bình thường nếu đeo bao tay thì đúng là trai đẹp bình thường. Nhưng tay hắn chỉ ngắn thế này thôi."

Ceasar ngồi dậy, rụt nửa cánh tay vào trong áo, bước mấy bước đến trước lò sưởi,vóc dáng cao to cùng cánh tay ngắn cụt lắc qua lắc về trong ánh lửa, "You see, like this."

Ánh sáng tạt qua mặt Hoài Chân, cô nghĩ: ừ, anh đẹp trai tay ngắn, rất hình ảnh.

Hoài Chân hỏi tiếp: "Còn gì nữa không?"

"Tay ngắn, sau đó, sau đó…" Ceasar đột nhiên dừng lại, cười nói, "Hết rồi."

Hoài Chân biết vì sao anh lại dừng lại.

https://thuviensach.vn

Jimmy Darling mà.

Tay ngắn rất linh hoạt, nhưng cũng không chỉ nổi tiếng với mỗi đôi tay ngắn.

"Kỹ năng" của ông anh trong truyền thuyết này cao cấp đến độ có thể so với cả Kato Eagle*, thế nên rất được đồng bào phụ nữ nước Mỹ yêu mến, bởi vì điều này mà càng nổi tiếng hơn.

(*Kato Eagle được coi là huyền thoại của dòng phim người lớn Nhật Bản.)

Ceasar nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Có thể ngủ chưa."

"One more please." (Một chuyện nữa thôi.)

"Uhm… let me think."

Nghĩ một hồi rồi anh nói tiếp, "Hồi còn nhỏ tôi từng nghe đến Koo Koo the Bird Girl…"

Hoài Chân đã mệt lắm rồi, nhưng vẫn cố gắng chờ anh kể hết câu chuyện cười nhạt nhẽo cuối cùng.

Trong căn phòng ấm áp, ngoài mùi gỗ ra còn có mùi Long Tiên hương thoang thoảng.

Hoài Chân đã cuộn tròn mình trong áo khoác. Đột nhiên cảm thấy, hạnh phúc của người bình thường thường chỉ rất bé nhỏ, nhưng mà, làm người bình thường tốt biết bao!

Câu chuyện nhàm chán trước khi ngủ, lò sưởi âm tường, chiếc áo khoác anh từng mặc buổi sáng, vịnh trong đầu xuân… cũng chỉ những chút hạnh phúc bé nhỏ đó thôi, nhưng tất thảy đều đủ khiến người ta cảm thấy thực tế lại đáng tin.

https://thuviensach.vn

Từ cửa sổ tầng hai trông ra ngoài, chỉ có thể trông thấy mấy cây cọ dừa.

Gió cát thổi một hồi rồi dừng lại, vẫn là đường viền cây lá xum xuê.

Hoài Chân mệt tới mức trong phòng cũng yên tĩnh đi, chỉ còn lại tiếng nổ lốp đốp trong lò sưởi, cùng tiếng hô hấp đều đều của ai kia đang ngủ trên ghế sofa bên cạnh.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vịnh San Francisco (5)

Khi Hoài Chân thức giấc, lửa trong lò sưởi chỉ vừa mới tắt. Trên ghế sofa chẳng còn ai, cô chỉ thấy mỗi chiếc giỏ đặt trên bàn, bên trong có ổ bánh nướng và một chai sữa.

Có lẽ Hoài Chân ngủ dậy trễ hơn giờ ăn sáng gần hai tiếng, nên khi cô đưa bánh vào miệng thì ổ bánh đã khô rang khô rốc.

Đúng lúc McLean đi qua ban công, cách ô cửa sổ lên tiếng chào cô. Cô lập tức đứng dậy, kéo cửa ra hỏi anh ta về hai cô gái tối qua.

“Đang bị giam trong tầng một ở doanh trại, quý cô đáng yêu của tôi à.”

“Nghe nói phải đợi liên lạc với cha của cô gái kia hả?” Cô dò xét hỏi.

“Cô gái ấy có tên của người liên lạc, sáng nay bà ta đã ngồi phà đến đây ghi lời khai rồi. Nhưng người này chỉ là nhân viên của hội quán Trung Hoa, phụ trách đón người Hoa đến trạm tàu hỏa thôi.”

“Vịgiáo sư kia có liên lạc lại không?”

McLean lắc đầu, “Đúng là bất hạnh.” Anh ta có vẻ không đành lòng bèn bổ sung, “Có điều đã liên lạc được với mẹ của cô gái kia, là em gái của giáo sư nọ. Vị phu nhân này bày tỏ một tuần sau có thể đến đảo Thiên Thần.”

Hoài Chân nhìn màn trời đen ngòm đối diện phòng, ngẩn ngơ một lúc.

https://thuviensach.vn

Sau đó lại hỏi anh ta, “Bữa sáng của các cô ấy cũng là bánh mì mềm à?”

“Nữ tù phục vụ lao động sẽ thay phiên nấu đồ ăn cho người Hoa trong doanh trại. Tôi nghĩ sẽ có mì sợi đấy. Nhưng cũng chưa chắc, có lúc có người lười biếng…”

“Tôi có thể đi thăm hai người họ không?”

McLean nhíu mày, có vẻ khó khăn, “Có lẽ cần hỏi ý kiến của Ceasar trước đã, bây giờ cậu ấy đang thẩm vấn trong văn phòng, chắc phải chờ thêm nửa tiếng nữa.”

Hoài Chân gật đầu, “Tôi biết rồi.”

McLean đang định rời đi, quay đầu nhìn thấy trong giỏ vẫn còn dư bốn ổ, bèn hỏi cô, “Tôi vất giúp cô nhé?”

Cô lắc đầu, ôm giỏ bánh vào trong ngực, nói, “Cám ơn. Nhưng tôi muốn giữ chúng lại.”

McLean nhìn chằm chằm chiếc giỏ, im lặng.

Mấy phút sau, anh ta thay đổi ý định, giơ chìa khóa trong tay với cô: “Đi nào, tôi dẫn cô đi trước rồi thông báo với Ceasar sau. Có điều đừng để lộ đấy.”

Tòa nhà hành chính được xây dựng trên một sườn đồi phía sau trạm nhập cư 50 mét, địa hình khá cao, băng qua sân giữa rồi đi lên bậc thang mấy chục cấp thì mới đến tầng một của tòa nhà.

Vì phụ nữ người Hoa đến Mỹ ít hơn so với đàn ông, nên những người phụ nữ không thông qua đảo Thiên Thần đều bị giam giữ trong mấy căn phòng ở cuối tầng một, còn các phòng lớn ở tầng hai được bố trí cho đàn

https://thuviensach.vn

ông người Hoa. Phòng nào trống thì dùng làm phòng bếp với phòng tắm, có thêm một phòng nhỏ dùng để sinh hoạt, có thể chơi cờ hoặc thư giãn gân cốt.

Phòng đầu tiên khi bước vào là phòng kiểm dịch. Lúc Hoài Chân và McLean đi vào, đúng lúc gặp hai mươi thiếu niên người Hoa vừa tắm xong, đi theo cảnh sát ở trạm di trú vào phòng để kiểm dịch bệnh truyền nhiễm. Bọn họ ở trần, có người mặc khố vải màu trắng, lại có người chưa kịp mặt quần vào. Bất chợt trông thấy có con gái đi vào, mấy chàng trai mười ba mười bốn tuổi giật mình vội vã giơ hai tay che lại bộ phận quan tọng, xấu hổ nấp ra sau lưng người ta.

Vừa vào cửa đã bất ngờ gặp nhiều cậu chàng trần truồng như thế, Hoài Chân cũng sợ chết khiếp, chỉ biết giả vờ như gặp vài cảnh đời, mắt nhìn thẳng đi theo McLean vào hành lang.

Hoài Chân hỏi: “Tầng này không có phụ nữ à, vì sao không để bọn họ mặc quần áo tử tế?”

McLean ngoái đầu nhìn, “Ồ, vì áo quần của bọn họ quá bẩn. Người càng lúc càng đông, quần áo sạch không dùng đủ.”

Hoài Chân còn đang muốn nói gì đó, thì bất chợt trông thấy cuối hành lang âm u, có một người phụ nữ da trắng tinh thần phấn chấn đứng ngoài cửa phòng giam.

McLean lập tức tiến đến, trò chuyện đôi câu với bà ta.

Người phụ nữ da trắng mở cánh cửa gỗ nặng nề ra, lúc này Hoài Chân mới biết, có mặc quần hay không không phải là chuyện gì to tát ở đây: trong phòng giam chưa đến 40m² là giường ba tầng đặt sát nhau, ở giữa chỉ chừa lối đi chỉ vỏn vẹn đủ cho một người đi dọc, gần như không có không gian để xoay người.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ giữ cửa đi vào cuối cùng, dẫn hai người đi vào sâu trong phòng, vì đi cuối nên cũng dễ ra ngoài hơn.

Gần như mỗi giường ngủ đều có một người phụ nữ quốc tịch Trung Hoa. Vì không có quá nhiều không gian hoạt động, nên bọn họ chỉ ngồi trên giường ăn sáng hoặc làm đồ thủ công. Đa số bọn họ trông khá đần độn, có lẽ vì có người lạ đi vào nên hầu như trong phòng không ai nói chuyện. Ánh mắt khiếp đảm của bọn họ thật đáng thương, lại mang theo đầy hy vọng nhìn hai người. Hoài Chân thấy ít nhất có không dưới mười đôi mắt khóc sưng húp.

Trần Mạn Lệ và Lưu Trân Linh nằm sát tới mức giữa cả hai không đủ không gian kê thêm một người. Trần Mạn Lệ nằm ở giường dưới, Lưu Trân Linh ngủ ở bên trên. Người hầu đi theo hai người họ không có ở đây, nghe nói vừa bị gọi sang đối diện thẩm vấn.

Hoài Chân ngẩng đầu, liếc thấy trên bức tường gỗ sau lưng Lưu Trân Linh có khắc một bài thơ bằng chữ phồn thể, có lẽ là do cô gái bị giam trước đó khắc lên:

“Quy củ đất Mỹ như hổ chực, nhốt người trong phòng thực bí bách

Tạm giam hậu thẩm mệt biết bao, chim rơi vào lồng đúng xui xẻo

Thảm thiết tới mấy nào dám kể, oán trời oán đất chẳng ai thưa

Vượt qua ải khổ Kim Môn này, nếm trải vị đắng hận bôn ba.”

Trần Mạn Lệ nghiêng người kéo khăn tay, vừa thấy Hoài Chân thì ngồi bật dậy.

Sắc mặt Lưu Trân Linh cũng không tốt lắm, tái mét nằm trên giường, đưa gò má về phía Hoài Chân, đột nhiên hỏi: “Sinh ra ở California, trời

https://thuviensach.vn

sinh đã hơn người Trung Quốc một bậc. Và cũng trời sinh thấp hơn người da trắng một bậc.”

Quả thật Hoài Chân không biết phải tiếp lời thế nào, chỉ liếc cô ta mà nói, “Tôi sinh ở Trung Quốc.”

Rồi cô dùng giọng Tứ Xuyên nhẹ nhàng hỏi Trần Mạn Lệ: “Ăn sáng chưa?”

Cô ấy lắc đầu, “Họ nói không nấu phần của chúng tôi.”

Hoài Chân đưa giỏ bánh cho cô.

“Cám ơn.” Trần Mạn Lệ nhận lấy rồi liếc mắt nhìn lên giường trên, nói, “Tôi không gọi cô ấy được. Không biết cô ấy có sao không, tối qua khóc cả một đêm, cô hỏi giúp tôi có được không?”

Hoài Chân gõ lên ván giường, “Ăn ít bánh nướng đi.”

Bên trên hổn hển nói, “Tôi không ăn, để cho bọn họ đi…”

Hoài Chân nghĩ ngợi rồi bảo, “Trạm di trú đã liên lạc với mẹ cô rồi, tuần tới bà ấy sẽ đến đây.”

Một lúc sau có tiếng nức nở vang lên: “Tôi… đau bụng quá.”

“Ăn đồ hư hả?”

“Không phải…” Giọng cô ấy càng lúc càng nhỏ.

Hoài Chân hỏi Trần Mạn Lệ, “Cô có thấy cô ấy ăn gì không? Cô ấy nói đau bụng.”

Trần Mạn Lệ a lên, “Có phải quỳ thủy đến không?” Nói rồi cô ấy mở hòm trúc ở cuối giường ra, tìm ra một chiếc băng thêu vệ sinh thêu hình Tứ

https://thuviensach.vn

Lang Thám Mẫu, gõ lên giường trên nhét vào tay Lưu Trân Linh.

Lưu Trân Linh nhìn trong tay, tức giận vung tay ném đi, “Tôi không cần thứ cổ lỗ sĩ này…”

Hoài Chân sợ hãi giơ tay bắt lấy, không để băng thêu vệ sinh rơi xuống sàn bẩn.

Trần Mạn Lệ ấm ức, “Đồ mới mà, tôi còn không nỡ dùng.”

Hoài Chân thay cô ấy chuyển đạt ý lại cho người giường trên, mãi không nghe thấy động tĩnh thì nói tiếp, “Nếu cô không cần, trước khi mẹ cô đến thì cũng không ai lau giường cho cô đâu.”

Cô ấy nhỏm người dậy nhìn Hoài Chân, cơn giận đã xẹp đi phần nào, “Thế… cô đưa nó đây.”

McLean không hiểu các cô gái nói gì, cũng không biết tấm vải thêu kia dùng để làm gì, vẫn đứng lù lù một bên đợi. Lưu Trân Linh cầm băng vệ sinh, ấm ức nhìn người cao to kia, mở to miệng song lại lúng túng không biết nói sao. Hoài Chân thấy thế thì lập tức đứng dậy, định cùng McLean rời khỏi phòng giam.

Nhưng vừa xoay người thì nghe thấy phía sau gọi, “Đợi đã.”

Rồi cô nghe thấy Trần Mạn Lệ hỏi, “Nếu tôi bị nổ giấy, có phải cô ấy có thể về nhà ngay đúng không?”

Đột nhiên Hoài Chân sững sờ.

Nổ giấy là tiếng lóng Quảng Đông ám chỉ việc ‘người con giấy tờ’* mạo danh là người Mỹ gốc Hoa bị bại lộ, làm sao cô ấy biết?

(*Người con giấy tờ/paper sons là thuật ngữ dùng để chỉ những người Trung sinh ra ở Trung Quốc, nhập cư bất hợp pháp vào Hoa Kỳ bằng cách

https://thuviensach.vn

mua chuộc gian lận các tài liệu, ghi rằng họ là con trai hoặc con gái của người Mỹ gốc Hoa đã nhận quốc tịch Hoa Kỳ.)

"Cô hiểu ý của từ nổ giấy này từ ai?"

Trần Mạn Lệ mở miệng, song không nói gì.

Hoài Chân nhìn cô ấy, không nhận được câu hỏi bèn cất bước đuổi theo McLean.

McLean lơ đãng hỏi bằng tiếng Anh, "Cô ấy gọi cô lại nói gì vậy?"

"Cô ấy hỏi tôi, có thể nhờ mua vài thứ cho cô gái ở giường trên không."

"Thứ gì?"

"Đồ của… con gái."

McLean không hỏi thêm.

Lòng bàn tay Hoài Chân thấm đầy mồ hôi, lúc này cô còn căng thẳng hơn khi đi qua trạm hải quan.

Tới gần mười giờ mà Ceasar vẫn chưa hết bận, anh đành nhờ McLean cùng hai cảnh sát liên bang khác đưa Hoài Chân về lại thành phố.

Lúc sắp tới phố người Hoa, đến cửa hàng O.M. Oded trên phố Columbus, Hoài Chân bảo McLean đậu xe ven đường.

Cửa hàng Oded chỉ cách phố người Hoa năm phút đi bộ. Bước xuống xe, cô chạy nhanh vào cửa hàng, dùng hai mươi đô mua hai gói băng vệ sinh Southall' s Towels rẻ nhất, đặt trong túi giấy rồi giao cho McLean ngồi ở ghế lái, nhờ anh ta đưa về trạm di trú trên đảo Thiên Thần.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Oakland (1)

Còn chưa đặt chân vào con hẻm tiệm giặt A Phúc thì từ đằng xa, cô đã thấy một hàng các cô gái đứng khóc lóc trước cửa tiệm tạp hóa. Đa số bọn họ đều là người Latin hoặc Tây Ban Nha, có mái tóc dài đen nhánh xoăn tít và nước da bóng loáng khỏe khoắn, mặc áo ngắn lộ nửa bầu ngực, dưới chiếc quần đùi ôm mông là chiếc tất đen quá đầu gối, chân đi đôi giày cao gót nhỏ. Sáng sớm ngày xuân mưa phùn lất phất, San Francisco chỉ hơn mười độ khiến các cô gái Latin đứng ngoài cửa gỗ cóng đến mức môi tím tái, run lẩy bẩy.

Khương Tố đứng bên trong thở dài, nói bằng tiếng Quảng: “Hồng gia hổng quản, cô tìm tôi cũng hổng ăn thua.”

Các cô gái như phát hiện cơ hội sống duy nhất, dùng tiếng Anh khẩn cầu, “Xin dì cho chúng tôi vào sưởi ấm một chút thôi.”

Nghe thấy tiếng bước chân, qua khe hở cửa gỗ lộ ra một đôi mắt tam bạch đản*, nhìn Hoài Chân từ phố Grant Ave đi vào hẻm. Khương Tố lập tức nhấc tấm ván cửa ra hô lên, “Ôi chao Hoài Chân, dùng tiếng Anh nói phải trái với bọn nó đi: Hồng gia đang bệnh, không quản chuyện gì cả, nên về nhà hết cả đi.”

(*Tam bạch đản là đôi mắt có phần tròng trắng lộ ra giữa tròng đen và mí mắt, ảnh.)

https://thuviensach.vn

Có người trong số bọn họ ngẩng đầu nhìn Hoài Chân, phần lớn đều bị thương nhẹ, vết bầm xanh tím đầy mặt. Một cô gái trong đó có đôi mắt đen láy nhìn rất quen, Hoài Chân nhận ra cô ấy chính là Mary.

Cô dừng bước không lại gần, cửa tiệm giặt A Phúc *soạt* mở ra, La Văn đứng ở cửa lớn tiếng nói: “Hoài Chân, đi về.”

Hoài Chân đáp lại, xoay người đi về nhà.

La Văn đi theo cô nói, “Chuyện ở nhà thổ thì liên quan gì tới con?”

Khương Tố cao giọng nói: “Không phải con gái nhà mình, không ai thương cả ——”

La Văn cười hừ, “Bà thương thì tự đi mà cho vào, đừng để người ta bị đông cứng ở ngoài.”

Ông cụ gánh thùng sữa đậu nành đi qua rao hàng, vừa thấy bên này ồn ào thì không khỏi đi chậm lại. Trong số các cô gái Latin có người gạt nước mắt, đôi mắt xoay tròn, “Tiên sinh, mười đồng thôi, tôi về với ngài ——”

Ông lão gánh thúng khoát tay cười to, “Năm nay tôi bảy mươi tám rồi, làm không nổi nữa. Tôi bỏ mười đồng mua cô về giúp tôi xay đậu, còn không bằng mua một con lừa năm đồng.”

Cách cánh cửa gỗ, mọi người ở ngoài vẫn có thể nghe thấy tiếng cười khanh khách của các cô gái bên trong tiệm tạp hóa.

La Văn lập tức kéo Hoài Chân về nhà, “Về phòng học bài đi.”

Tiếng Anh của cô không tệ, lại không đành lòng, bèn xoay đầu nói vọng ra: “Hồng tiên sinh đổ bệnh rồi, không ai đòi công bằng cho tú bà của mấy người đâu. Ở đây cũng vô ích.”

https://thuviensach.vn

La Văn ngoái đầu nói với Hoài Chân, “Một khi Hồng gia bị bệnh thì phố người Hoa sẽ rất lộn xộn. Người da Trắng mà đến thì thể nào cũng ra tay với nhà thổ và gái điếm đầu tiên, bây giờ còn không biết vì sao lại cho người bắt Dera Clark đi rồi. Con thì chưa có giấy chứng nhận di trú, thân phận lại nhạy cảm, lần sau đừng nhúng chân vào mấy chuyện bẩn thỉu đó nữa.”

Dera Clark là tú bà người Tây Ban Nha ở nhà thổ da trắng trên phố người Hoa, tính khí cay nghiệt, ngày xưa cũng đăng ký dưới danh nghĩa là vợ của Hồng gia nên nay mới có được thân phận công dân. Về sau khi hôn nhân khác chủng tộc không còn hợp pháp, quan hệ hôn nhân giữa bà ta và Hồng gia tự động mất hiệu lực ở California.

Không kịp đợi Hoài Chân trả lời, bên ngoài lại nhao nhao cả lên.

Có cô gái dùng tiếng Anh ỏn ẻn hô: “Tiểu Hồng tiên sinh ——”

Cô mơ hồ nghe thấy Hồng Lương Sinh hỏi: “Mới sáng sớm mà ra đây đứng làm gì cho bị lạnh?”

Các cô gái ồn ào mở miệng, nhao nhao tranh nhau nói.

“Được rồi được rồi, từng người một, Mary, đã xảy ra chuyện gì?”

Mary thút thít, “Nửa đêm hôm qua tú bà cùng khách đến rạp hát nghe kịch, đúng lúc bắt gặp cảnh sát liên bang Robertson dẫn theo vợ và con gái đến. Ông ta nhận ra tú bà nên bảo chủ rạp hát đuổi bà ấy ra ngoài, nói không thể để vợ và con gái ngồi chung với loại người hạ đẳng đó được. Ông chủ rạp hát từ chối, ngay trong tối đó bọn họ liền dẫn người xông vào nhà đánh người, đánh chúng tôi, đánh cả tú bà và khách, còn muốn bắt bà ấy về đồn cảnh sát.”

Hồng Lương Sinh không lên tiếng, để mặc đám phụ nữ tôi một câu cô một câu.

https://thuviensach.vn

Chốc lát sau, cô nghe thấy hắn nói, “Tôi biết rồi, là Robertson có đúng không?”

Rồi lại nói tiếp, “Lát nữa tôi sẽ cho người đập vỡ khóa cửa, mời mấy tay anh chị đứng chặn ở cửa, cảnh sát liên bang ư? Tên nào đến thì đánh chết tên đó. Đừng sợ gì hết, về nhà ngủ đi.”

Các cô gái cười vui vẻ. Không biết là ai mở đầu, đưa miệng hôn chụt lên mặt hắn.

“Ấy đừng.” Chỉ nghe thấy Hồng Lương Sinh né tránh nhưng không thoát được, bị đám con gái bao vây vừa kéo vừa hôn, cách nửa con phố vẫn có thể nghe thấy tiếng ồn.

La Văn nghe cả vào tai, thở dài, “Đúng là làm bậy.”

Chỉ chốc lát sau Quý Phúc đi xuống lầu, La Văn trừng mắt với ông, “Lần trước cảnh sát liên bang đến California, không biết đã bắt mấy người đi rồi. Sắp có đề nghị hủy bỏ đạo luật Cable là đám cảnh sát liên bang lại đến làm loạn lên… Đạo luật Cable còn hiệu lực thì ông cứ mơ đưa con gái ông về nước xem mặt đi. Kết hôn rồi, sợ là cả đời đừng hòng về lại Mỹ.”*

(*Như đã giải thích thì đạo luật Cable vào thời điểm hiện tại trong truyện quy định, phụ nữ sẽ mất quyền công dân Mỹ khi kết hôn với người nước ngoài không có tư cách công dân (cụ thể ở đây là người châu Á). Luật này không áp dụng với đàn ông mang quốc tịch Mỹ kết hôn với phụ nữ nước ngoài.)

Quý Phúc cười khà khà, “Thế thì đừng lấy chồng nữa, ở bên cha mẹ cả đời.”

La Văn nhìn Hoài Chân, “Mấy ngày trước mới nghe nói, con cả nhà họ Hoàng gây chuyện với con gái nhà họ Trần. Tôi nghe ngóng được, thì ra gã bạn trai kia đồng thời qua lại với hai cô gái… Người da trắng cũng

https://thuviensach.vn

không nhờ vả được gì, chịu từ bỏ toàn bộ tài sản mà kết hôn với con mình chỉ có trong truyện cổ tích thôi. Không phải lần trước Lục thiếu nãi có nhắc đến cậu cháu ở trong Lục quân à? Quân nhân nhập tịch cũng tốt đấy, không bị tước đoạt tư cách công dân. Kỳ nghỉ xuân này có về không? Nếu lần này không về chắc tháng bảy về đúng không?"

Quý Phúc nhìn Hoài Chân, nói, "Liệu có thích hợp không?"

"Có gì mà không thích hợp? Người da trắng muốn đến cửa tìm chuyện, cứ hỏi thẳng nó có chịu cưới không. Không lập gia đình thì đừng có làm chậm trễ con gái nhà người ta cưới gả."

Hoài Chân: "…"

Quý Phúc nói, "Ngày mai gặp, tôi sẽ hỏi Lục Thiếu nãi xem sao."

Quả thật Hoài Chân không biết phải nói gì cho phải nữa. Cô ngẩng đầu lên, Vân Hà đứng sau cửa nháy mắt với cô, dùng khẩu hình nói: nhanh lại đây.

Cô như gặp được cứu tinh, lòng bàn chân bôi dầu, lặng lẽ chuồn đi từ sau lưng La Văn.

Hai người về phòng đóng cửa lại, Vân Hà ôm một chồng báo ra, "Nghỉ xuân được hai tuần, chị có tìm vài việc làm thêm trên báo… Rửa bát ở nhà hàng Tây Ban Nha, công xưởng dệt vải…"

Hoài Chân nói, "Chủ người da trắng chỉ biết bóc lột, tiền lương lại rất thấp."

Vân Hà đổi sang cái khác: "Gia đình giáo sư người Hoa ở thành phố Berkeley, trông trẻ và dạy tiếng Trung trong kỳ nghỉ, từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều…"

https://thuviensach.vn

“Bên đó xa quá, đi sớm về trễ cũng không an toàn.”

“… Nhưng được bao ăn đó. Tiền lương hai tuần là 35 đô.”

Hoài Chân cười khổ, “Chị nói chú Quý đồng ý đi đã.”

“Học phí của đại học công lập đều trên 250 đô la, đừng nói gì tới trường tư lập. Bây giờ vẫn chưa trang trải được chi phí học tập.” Cô nằm ngửa trên giường, “Không học đại học thì chỉ có thể cố thủ ở phố người Hoa. Chị không ra được, Hayakawa cũng không vào được.”

“Vậy chị nhớ chú ý an toàn đấy.”

“Trước đây ông nội nhà này từng học cấp tốc về quân chính Nhật Bản, nên khá thân với nhà Hayakawa. Cậu ấy đề cử chị đi đấy.” Vân Hà chớp mắt.

Hoài Chân đưa tay cù lét cô ấy, “Thế mà chị không nói sớm.”

Hai người ồn ào một hồi cho đến tận lúc ăn trưa, sau đó nghỉ ngơi rồi mới ngồi vào bàn cùng học bài.

Hoài Chân nhớ lại từ “nổ giấy” mà Trần Mạn Lệ nói. Cô thường hay thấy con trai khu Ý chế giễu cậu bé người Hoa: “Hay lắm tên nhóc! Trả lời sai rồi, nổ giấy!” Cô biết đây là tiếng lóng ở hội quán nào đó tại phố người Hoa, nhưng chưa bao giờ hỏi kỹ ý nghĩa thật sự của từ này.

Khi hỏi Vân Hà câu này, cô ấy nằm ngửa trầm tư một lúc rồi nói, “Không phải ngày trước phố người Hoa có hỏa hoạn bốn ngày bốn đêm sao, rất nhiều nhà bị cháy, rất nhiều tài liệu khai sinh đều bị đốt sạch. Nhiều người nhân cơ hội đó ngụy tạo suất trống, gọi là ‘người con giấy tờ’. Lúc đó chị vẫn chưa chào đời, chỉ nghe bạn học kể lại thôi. Nhà chị cũng có rất nhiều người điền ‘người con giấy tờ’, cũng là sau khi em đến chị mới biết. ‘Người con giấy tờ’ có thể bị đem đi bán cho hội quán, rồi do hội quán liên

https://thuviensach.vn

lạc với người mua giấy ở Quảng Đông. Nhưng không biết kết quả có thể bán bao nhiêu tiền.”

Hoài Chân gật đầu, lại hỏi: “Nếu đạo luật Cable tiếp tục có hiệu lực thì có bao nhiêu bất lợi?”

Share this:

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Oakland (2)

Dễ dàng nhận ra Vân Hà chẳng chút lo lắng tẹo nào về kỳ thi dịp nghỉ xuân, mới mười giờ đã lên giường đi ngủ. Hoài Chân xuống lầu tắm, tìm chậu sắt mới toanh có dấu hoa sen ở dưới đáy mà La Văn vừa mua được ở Quảng Đông, từ từ rót nước ấm vào rồi bưng lên lầu lau mặt cho Vân Hà. Lúc này cô vẫn còn nghe thấy A Phúc và La Văn cãi nhau trong sân trước.

A Phúc nói dù người Trung người Mỹ trên thế giới này có chết hết, thì ông thà gả con gái cho một lão già hay người hầu của tù trưởng, chứ đừng hòng gả cho người Nhật.

La Văn cười nhạt bảo, ở bên ngoài phố người Hoa, dù có mở quán ăn thì bàn ăn có người da màu vẫn bị cô lập, ông tưởng con gái ông quý báu lắm hả?

La Văn cứ lải nhải rầy la, nói ông sớm ngày dẹp phăng cái suy nghĩ muốn đưa con gái về quê xem mặt đi. Thành phố nói bãi bỏ đạo luật Cable đã mấy năm rồi hả? Bên ngoài cũng đồn nhất định năm nay sẽ bãi bỏ đạo luật, tôi cũng ngóng lắm đây, vậy mà chưa gì đám cảnh sát liên bang lại đến ——

Lời này của bà cứ như thể mọi lỗi sai đều thuộc về A Phúc.

A Phúc mở miệng, nhưng còn chưa kịp nói gì thì La Văn đã nói tiếp, bảo mười năm trước thành phố còn muốn xây cầu ở eo biển Cổng Vàng kia kìa. Quyền quản hạt của hai bờ sông đều nằm trong tay lục quân, mười mấy năm trôi qua rồi, giờ cầu ở Cổng Vàng đã xây chưa?

https://thuviensach.vn

A Phúc lập tức ngậm miệng, đứng trên bậc thềm mọc rêu xanh hút tẩu thuốc, im lặng không nói gì.

Hoài Chân đổ nước trong chậu đi, lúc nói chúc ngủ ngon là mấy phút yên bình nhất trong sân.

Cô vừa khép cửa phòng lại thì nghe thấy La Văn nói, “Nghe nói con gái nhà họ Hoàng bị thằng người da trắng dạy bậy, khăng khăng muốn treo cổ trên một thân cây, xảy ra chuyện cái là tự mình nếm đau khổ —— Dù là thanh niên Mỹ xuất thân từ gia đình gia giáo thì chưa chắc đã ngay thẳng thật thà. Hơn nữa dạo này, đâu có thằng nào là kẻ ngốc si tình, chịu phá hủy tương lai để cưới một người da vàng. Nhân lúc thằng nhóc kia chưa làm hỏng tiền đồ con gái thì mau thúc giục Lục thiếu nãi đi.”

Rồi cô không còn nghe thấy gì nữa. Cô nằm trên giường nghĩ ngợi, hơn nửa năm trước, người đàn bà này đã lầm đường mà cùng bà chủ nhà thổ đối diện xuất dương vượt biển, tính buôn người để lấy tiền trang trải chi phí trong nhà. Thế mà thoắt cái bây giờ đã thật sự coi cô là nửa con gái rồi, lại còn rất hài lòng tính toán bắt cá hai tay thay cô. Với một người đàn bà sống trong gia đình bảo thủ mà nói, chuyện buồn cười này thật sự là đại nghịch bất đạo.

Nói thật, Hoài Chân lại khá cảm kích trước suy nghĩ đại nghịch bất đạo ấy. Cô trở mình nghĩ, tính toán lúc này quả thực hơi sớm, không đến hai năm chắc chắn La Văn sẽ hối hận. Bởi vì rồi đạo luật Cable cũng sẽ mất đi hiệu lực, cây cầu Cẩu Vàng rồi cũng sẽ được xây nên. Có điều trước khi hai chuyện này xảy ra, thì vấn đề đó đúng là thiếu thực tế tới nỗi làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Suốt hai tuần lễ Ceasar chẳng hề xuất hiện. Cô sợ chân trước anh còn chưa bước vào tiệm giặt thì chân sau A Phúc đã đi đến hỏi: rốt cuộc cậu có cưới con gái tôi không? Không thành thân thì để tôi tìm người cho nó coi mắt trước, tôi nghĩ có lẽ cậu sẽ không để tâm.

https://thuviensach.vn

Anh không đến phố người Hoa thì cô nhẹ nhõm hẳn, bởi vì chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt Ceasar có thể có, là cô lại cảm thấy nửa đời sau mình phải sống trong bóng đen chênh lệch này.

Cô vốn có thể yên phận làm học sinh giỏi trong hai tuần lễ, đạt được điểm cao trong kỳ thi thử vào cấp ba của học sinh người Hoa, ngày ngày lại sửa sang sổ sách khám bệnh của già Huệ, chọn vài bệnh án đơn giản và quảng cáo thuốc tráng dương đang rất lưu hành để dịch qua tiếng Anh, gửi đến các tòa soạn ở San Francisco. Lúc rảnh rỗi thì cô lại tìm mấy tờ báo lá cải trong phòng khám, đọc phần báo cáo tài chính xem phần cổ phiếu của mình tăng bao nhiêu, hoặc tìm một ngân hàng nào đấy để lên kế hoạch gửi tiền ngắn hạn với lãi suất cao.

Nếu không phải hôm đó Trần Đinh Hương đột ngột ghé thăm phòng khám, thì cuộc sống của cô vẫn yên ổn trôi đi ngày qua ngày. Cứ đúng tám giờ là già Huệ lại ra về, nhưng đến tám giờ rưỡi thì Trần Đinh Hương đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng khám, bóng dáng gầy gò đứng trong đêm tối trông như tờ giấy mỏng, chỉ cần có gió thổi qua thì sẽ bay đi.

Hoài Chân đang sao chép quảng cáo vào trong sổ ghi chép, vừa thấy cô ấy đến thì lập tức mời vào.

“Bị bệnh hả?” Hoài Chân hỏi.

Cô ấy ngồi trên ghế khám bệnh, ngón tay giật giật, cánh môi run lên, mãi một lúc lâu không lên tiếng.

Hoài Chân biết cô ấy đang không được tốt, nhưng cũng không biết nên khuyên giải cô ấy từ đâu. Thấy cô ấy như vậy, Hoài Chân cũng hốt hoảng, chỉ biết hỏi, “Có lạnh không? Có muốn uống chút nước hạt sen không?”

Cô ấy lắc đầu, chậm rãi nói bằng tiếng Anh, “Cậu biết cảnh sát liên bang.”

https://thuviensach.vn

Cô ấy không biết Hán ngữ nên chỉ có thể dùng tiếng Anh để giao tiếp. Phát âm của cô ấy rất tốt, là kiểu mưa dầm thấm đất khi ở trong Tổ chức chứ không phải là kiểu ở phố người Hoa, nên đây cũng là một trong những nguyên nhân cô ấy không thể hòa nhập vào phố người Hoa.

Hoài Chân chờ cô ấy nói tiếp.

Nhưng Trần Đinh Hương đã dần bật khóc, như thể hạ quyết tâm rất lớn, nghẹn ngào nói, “Cậu nói với bọn họ là tôi tự nguyện vượt biên đi, không liên quan gì đến bọn buôn người. Trời sinh tôi chính là người Trung Quốc xấu xa, không đáng để được cứu.”

Hoài Chân giật mình. Cô nhìn Trần Đinh Hương, biết cô gái bé nhỏ này đã nghĩ rõ khi bị đồng bào ức hiếp và người da trắng đối xử thân thiện, nên cô mới không dám tiếp lời.

Trần Đinh Hương sụt sịt, cầm lấy tờ khăn giấy Hoài Chân đưa cho để lau nước mắt, gần như khẩn cầu, “Cậu đi tố cáo tôi có được không? Tôi sợ gặp cảnh sát thành phố, bọn họ cùng một giuộc với phố người Hoa, sẽ lập tức đưa tôi về Tổ chức Cứu trợ mất. Tôi không muốn ở đó nữa. Tôi cũng không muốn đến trường đi học. Tôi tình nguyện đến ngục giam làm lao động, hoặc quay về Trung Quốc cũng được. Trước kia tôi từng làm gái đấy.”

Cô ấy bi ai tới mức lời nói không hề mạch lạc.

Hoài Chân không biết phải hóa giải đau thương này thế nào, thậm chí cô còn khó lòng cảm thông.

Cô chỉ biết mời cô ấy uống bát nước hạt sen còn nóng. Với Trần Đinh Hương sống ở Tổ chức Cứu trợ đã lâu mà nói, thì có thể đã lâu lắm rồi cô ấy chưa ăn uống thứ đồ gì của Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

Lúc đi vào nhà rửa bát, cô làm trái lương tâm mà nói với Trần Đinh Hương là mình sẽ cẩn thận suy nghĩ, bảo cô ấy cứ yên tâm.

Nhưng thực chất cô sẽ không làm như vậy. Bởi vì chuyện này không hề tốt cho Trần Đinh Hương lẫn phố người Hoa. Mưu đồ của Trần Đinh Hương sẽ phá hủy ấn tượng không mấy tốt đẹp của con gái Trung Hoa và phố người Hoa trong mắt người da trắng.

“Từ lâu tôi đã nói rồi, bọn họ đều là gái điếm hạ tiện bẩn thỉu tự chìm đắm trong trụy lạc.” Hoài Chân gần như có thể thấy, đợi Trần Đinh Hương đi vào đồn cảnh sát trần thuật hết mọi tội chứng về mình, thì những người da trắng thuộc đảng Cộng hòa đó sẽ ngước cổ lên, để lộ nụ cười hãnh diện: trận chiến về đạo luật bài trừ người Hoa này, chúng tôi đã thắng rồi!

Nhưng đến khi Hoài Chân vòng từ sau nhà lên trước thì đã không thấy Trần Đinh Hương đâu. Có hai hộc tủ thuốc để mở, cô đi đến kiểm tra, phát hiện thiếu sen Kim Tuyến và sâm Dã Sơn.

Hoài Chân cho rằng không phải cô ấy có ý định ăn trộm thật, chỉ là vừa hay có thứ đáng tiền nên lấy làm vật làm tin, dùng để trao đổi với câu “tôi sẽ cẩn thận cân nhắc” kia của cô.

Cô tính toán giá tiền của hai dược liệu này rồi ghi vào trong sổ ghi nợ. Đằng sau số nợ e là cả đời cũng không đòi lại được này, cô viết tên mình vào.

Nhưng Hoài Chân không ngờ, cô đã đánh giá thấp ý chí của Trần Đinh Hương.

Một tuần sau, trong thời gian đi học ở trường, Hoài Chân thường xuyên bắt gặp một ánh nhìn. Cô gái mặc quần áo sợi đay, tóc cắt ngắn cứ nhìn cô chằm chặp đầy mong đợi. Mà trong sự mong đợi đó lại có rất nhiều thành phần phức tạp, khiến Hoài Chân cảm thấy nặng nề không gánh vác nổi. Nên mỗi một lần va vào ánh mắt ấy, cô lại như người nhát gan phản

https://thuviensach.vn

bội gia đình, nhanh chóng dời mắt đi nơi khác, giả vờ cười cợt không liên quan gì mình, tiếp tục cuộc trò chuyện với những cô gái khác.

Ngay đến Seol Gae và Lê Hồng cũng nhận ra sự trông mong của Trần Đinh Hương.

Lê Hồng suy đoán: “Mình đoán có lẽ cô ấy quá cô đơn, nên muốn vài người bạn?”

Trong lớp bóng bầu dục vào ngày thứ sáu, Lê Hồng đi về phía Trần Đinh Hương, dẫn cô ấy vào đội ngũ các cô gái. Ở trên sân bóng có rất nhiều người trợn mắt nhìn, bày tỏ không tin nổi. Song lại có rất ít người lên tiếng, bởi vì cô gái làm ra hành động này là Lê Hồng, là Lê Hồng được hoan nghênh nhất trong số nam sinh lẫn nữ sinh.

Lúc nhảy múa, Hoài Chân và Trần Đinh Hương kéo tay nhau, tiếp xúc ở khoảng cách gần, nhưng từ đầu đến cuối Hoài Chân không hề nhắc đến chuyện sâm Dã Sơn biến mất với Trần Đinh Hương, dĩ nhiên cũng không nói cho cô ấy biết đáp án cuối cùng.

Vậy mà Trần Đinh Hương lại mở miệng trước, nói với cô, “Tối qua ở phố người Hoa có người đánh nhau.”

Hoài Chân nói, “Ngày nào phố người Hoa chẳng có đánh nhau.”

“Nhưng tối hôm qua thì khác, tối qua có nổ súng. Cậu có nghe thấy không?”

Hoài Chân đáp, “Nổ súng cũng không phải chuyện lạ lùng gì.”

“Nhưng nổ súng bắn chết người da trắng.” Cô ấy nói tiếp, “Lần trước đền mạng là Hoàng thiếu gia, hại mấy thiếu gia vạ lây ngồi tù, lần này không biết là ai?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân không trả lời cô ấy. Có vẻ như Trần Đinh Hương đã chuẩn bị lời lẽ đâu ra đấy, lúc nói chuyện cứ trợn to mắt nhìn cô, có vẻ như đang đợi thay đổi biểu cảm thú vị trên mặt Hoài Chân, khiến cô rất không thoải mái.

“Tôi không biết.” Cô nói.

Lớp bóng bầu dục đang diễn ra thì đột nhiên có cảnh sát tìm đến. Tối qua phố người Hoa xảy ra đánh nhau, người cầm đầu là Lục thiếu của hội quán Nhân Hòa, trong hơn mười người tìm chuyện gây sự có mấy thiếu niên người Hoa đang học lớp 9 ở trường trung học Viễn Đông. Bọn họ lập tức bị cảnh sát đè xuống sân bóng.

Trong đó có mấy cảnh sát liên bang, sự can thiệp của bọn họ gần như đã chứng minh thông tin của Trần Đinh Hương: sự kiện độc ác này dính dáng đến mạch máu đấu tranh tám mươi năm giữa người da trắng và người Hoa.

Chương trình học bị cắt ngang, các nam sinh ở lại sân bóng đợi cảnh sát kiểm tra; còn các nữ sinh mồ hôi đầm đìa, cùng nhau đi về phòng tắm thay đi bộ quần áo thể thao ướt nhẹp.

Đợi khi Hoài Chân bước ra từ phòng tắm, đi đến tủ chứa để lấy đồ thì Lê Hồng và Seol Gae đã chờ ở đó rất lâu rồi.

Vừa trông thấy cô thì quay đầu lại, nói nhỏ với cô: “Bọn mình bị mất đồ rồi. Mình bị mất dây chuyền và vòng tay, còn Seol Gae thì bị mất lắc chân. Cậu mau xem của cậu đi.”

Hoài Chân mở cửa tủ ra xem, quả nhiên, chiếc vòng tay mã não cô cởi ra trước khi tắm đã biến mất.

Sợi dây chuyền của Lê Hồng là dây chuyền vàng khảm vài viên kim cương nhỏ, trị giá 23 đô la, đối với con gái không những đẹp mà còn không

https://thuviensach.vn

hề rẻ chút nào, song cũng không phải vật gì quá quý báu. Trong tất cả mọi thứ ba người bị mất, ngoài nó ra thì không có gì đáng tiền.

Xem ra kẻ trộm chỉ là mới vào nghề, không kể giàu nghèo mà cứ lấy đại.

Hoặc nên nói là người đó vốn không định ăn trộm.

Lê Hồng buồn bực, “Cảnh sát còn ở ngoài kia mà ăn trộm trắng trợn thế sao?”

Seol Gae hỏi: “Hay nhân lúc cảnh sát chưa đi, chúng ta đi báo với hiệu trưởng đi?”

Cô gái khác cũng hét lên: “Tượng phật vàng của mình mất rồi!”

…

Trong chớp mắt ấy Hoài Chân nhanh chóng bừng tỉnh.

Thì ra Trần Đinh Hương đã sớm đưa ra quyết định thay mình.

Đáng tiếc là đã chậm.

Mấy có gái đó cùng nhau tố cáo lên ban giám hiệu nhà trường là có người nhân lúc các cô đang tắm mà đi vào ăn trộm. Trần Đinh Hương mồ hôi mồ kê nhễ nhại xuất hiện ở sân bóng, dốc ngược cặp sách xuống trước mặt thầy trò toàn trường và cảnh sát, tự thú.

“Tôi phạm tội ăn trộm.” Cô ấy nói.

Trong ánh mắt khinh bỉ của rất nhiều học sinh, nữ hiệu trưởng người da trắng đứng cản trước người Trần Đinh Hương, nói với cảnh sát: “Mười sáu tuổi em ấy mất liên lạc với gia đình, ở tuổi mười sáu ai mà không phạm

https://thuviensach.vn

phải một hai sai lầm. Mấy món đồ này giá trị cũng chừng 10 đô la, không phải tội gì nặng…”

Trần Đinh Hương lại ngắt lời cô giáo, không nhanh không chậm nói với cảnh sát: “Đồ tôi ăn trộm giá trị không dưới 300 đô la, đều được dấu dưới gối trong Tu viện Thánh Mary. Lúc ở San Jose tôi cũng từng trộm rất nhiều thứ, bây giờ còn có giấy gọi của tòa án nữa. Tôi là kẻ tái phạm, phạm tội ăn trộm nặng. Trong đó có cả mấy dược liệu quý hiếm ở phòng khám Huệ Thị bảy ngày trước, vì thấy tôi là bạn học nên người làm ở đó mới bao che cho tôi.”

Trong khoảnh khắc đó cô ta vô cùng bình tĩnh, mang theo kiên trì đoạn tuyệt.

Mẹ nó chứ. Hoài Chân mắng.

Sau đó xảy ra chuyện gì thì chính cô cũng không rõ.

Buổi chiều thứ sáu hỗn loạn, đáng nhẽ sau khi tan học thì cô sẽ cùng Vân Hà đến Berkeley làm bài kiểm tra. Cô vẫn chưa đến thành phố Berkeley bao giờ, nghe nói ở đó rất đẹp, mà cô lại có ít cơ hội đi xa.

Nhưng tiếc là, vì cảm xúc bi quan chán đời của Trần Đinh Hương mà cô đã bị kéo vào vụ án cố ý ăn trộm này, còn dính líu rắc rối cả vụ án buôn người.

Là nhân chứng duy nhất của vụ ăn trộm, vì lời tự thú của Trần Đinh Hương mà Hoài Chân và hiệu trưởng nhà trường đều bị đưa đến đồn cảnh sát San Francisco.

Lần này đến đồn cảnh sát không hề dễ chịu chút nào. Cuộc thẩm vấn về án mất trộm dần dần chệch đường ray.

https://thuviensach.vn

Trần Đinh Hương bắt đầu nói về việc hai năm trước mình đến Mỹ thế nào.

Cô ấy kể mình làm gì trước khi gia nhập vào hội quán ở phố người Hoa, từng có mặt trong phái đoàn phỏng vấn "phái nữ phương Đông" đến Mỹ triển lãm. Trong đoàn có cả thảy 70 cô gái Trung Hoa, dựa theo quy định của thị thực thì các cô ấy phải bị cách ly sáu tháng, nhưng đa số mọi người trong đoàn vẫn lén vào Mỹ thành công.

Trần Đinh Hương là một trong số đó.

Chính miệng cô ấy kể ra quá trình mình trở thành người không hộ khẩu ở Mỹ, khai ra hết trong cái nhìn chằm chằm của cảnh sát liên bang.

Đang nói chuyện giữa chừng thì có người đứng dậy, đi gọi điện cho thư ký nghị sĩ đảng Cộng hòa và các cảnh sát liên bang khác.

Hoài Chân bị hai người cảnh sát dẫn đến một căn phòng khác, tách ra hỏi riêng.

Ban đầu người cảnh sát đó vẫn duy trì lễ độ.

"Cô biết cô ta ăn trộm thuốc trong phòng khám."

"Vâng." Hoài Chân thừa nhận.

"Số thuốc đó trị giá gần năm mươi đô la."

"Đúng vậy."

"Nhưng cô không tố cáo cô ta."

"Vâng thưa anh."

"Vì sao?"

https://thuviensach.vn

“Anh thấy đấy, cô ấy rất đáng thương…”

“Cô ta nói hôm đó cô ta tìm đến là vì muốn dụ cô đưa ra chủ ý. Cô ta đã kể với cô về chuyện của mình. Nhưng cô lại lén bao che tội trạng của cô ta, thậm chí còn bao che cô ta tội ăn cắp.”

Hoài Chân im lặng nhìn vào đôi mắt xanh tối sầm của người cảnh sát ấy.

Đôi mắt đó lạnh băng, mang theo vẻ miệt thị và lạnh lùng của người da trắng – nhất là của cảnh sát da trắng đối với người Hoa.

Trong khoảnh khắc ấy, Hoài Chân không chắc có phải Trần Đinh Hương muốn kéo cô xuống nước thật không, hoặc tất cả những thứ này đều là do bọn họ suy đoán từ lời nói của Trần Đinh Hương, cùng với hành động cử chỉ không hợp lẽ thường của người làm thêm ở phòng khám, lúc này chỉ đang suy đoán căn cứ để tiến hành ép cung cô.

Hoài Chân nhớ, chỉ cần cô không nhận tội, không có bằng chứng thì cô sẽ vô tội.

Cô lựa chọn im lặng không đáp.

Phòng thẩm vấn bên cạnh có người bị đòn. Tiếng đàn ông kêu rên thảm thiết khiến cô run bắn.

Anh ta bắt đầu dẫn dắt, giọng êm dịu đầy trìu mến: “Nghe này thiên thần nhỏ đáng yêu. Cô chỉ mới mười sáu tuổi, hãy nói thật đi. Nói cho tôi biết có chuyện này không. Nói thật trên vùng đất Mỹ, chúng tôi sẽ không trách móc cô.”

Nhưng trong đôi mắt ấy chẳng hề có chút nào dịu dàng, nhìn thẳng vào cô không nhúc nhích, cứ như muốn nói, cô nhìn đi, tôi không muốn đánh phái nữ, nhưng sự nhẫn nại của tôi rất có giới hạn.

https://thuviensach.vn

Từ trong đáy mắt ấy, Hoài Chân đọc được ý đồ của anh ta.

Anh ta giống nhân viên cảnh sát đang ép cung đám trẻ người Hoa ở đảo Thiên Thần, vụng về ép cung cô. Anh ta giống y hệt bọn họ, bất kể là với trai gái già trẻ người Hoa thì luôn có địch ý nguyên thủy nhất, sẽ không thay đổi chỉ vì câu trả lời của cô.

Cô gần như tin rằng nếu lúc này mình gật đầu, thừa nhận tội bao che thì anh ta sẽ lập tức xoay ghế lại, như gã sát nhân tắm đẫm máu con mồi, nở nụ cười toàn thắng mà nói lớn: “Good girl! No!”

Cô như trông thấy được vẻ mặt của anh ta.

Trong tình huống sức mạnh chênh lệch quá lớn, Hoài Chân thường sẽ để lộ sự bình tĩnh vượt xa bình thường, cùng với sự cố chấp gần như không biết cầu tiến.

Cô nhìn gương mặt anh tuấn chưa mọc răng nanh ấy, từ vẫn còn duy trì thái độ ga lăng kia dần dần xuất hiện vẻ khinh bỉ người Hoa. Cô nhìn anh ta, cực kỳ bình tĩnh nhún vai, dùng giọng điệu gần như thong thả đến khinh miệt mà nói, “Tôi không biết gì cả.”

Vì thế, cái giá cô phải trả là một cú tát trời giáng.

Một cái tát kia khiến cả cô lẫn ghế ngã nhào xuống đất.

Cảm nhận đầu tiên của Hoài Chân đó không phải là đau. Đầu óc cô nổ tung, cái tát trời giáng ấy làm lỗ mũi chảy ra chất lỏng sền sệt.

Mắt cô hoa lên, bàn tay chống ghế giật giật, cố gắng muốn nhỏm dậy. Nhưng trong chớp mắt đó, cô nhìn thấy đôi giày da của người da trắng kia dừng lại trước mắt mình. Cô nhớ tối qua La Văn có nói với cô: Hồng gia bị bệnh thì phố người Hoa sẽ xảy ra chuyện. Cảnh sát liên bang rất ghét các cô gái trên phố người Hoa, chắc chắn sẽ ra tay với họ đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt thấy đôi giày da ấy, cô mới ý thức được rằng: anh ta vẫn chưa xả giận. Anh ta còn muốn đạp cô nữa.

Trước khi đại nạn đổ xuống đầu, Hoài Chân lập tức co rụt người che bụng theo bản năng.

May thay đúng lúc này, đôi giày da kia sượt qua người cô, không đạp xuống ——

Có người nhanh chóng kéo anh ta ra trước khi anh ta hạ chân xuống.

Cô nghe McLean nói: "Bình tĩnh lại đi Johnson. Vụ án nổ súng hại chết một người anh em, tôi biết cậu đang rất tức giận, nhưng cậu bình tĩnh lại đi đã. Cô ấy chỉ là một cô gái."

Johnson cười nhạt, quát: "Cô gái? Bên ngoài cũng có một cô gái mà Tổ chức Cứu trợ xem là thiên thần đấy! Anh đi mà nghe nó nói gì! Nó học ở trường nửa năm, học xong tiếng Anh kiểu Mỹ thì lại nói cho chúng ta nghe lịch sử đê hèn của nó!"

Johnson như một con thú bị thương, hai mắt đỏ ngầu, thở hổn hển đầy tức giận, khơi thông lửa giận không có chỗ phát tiết.

"Chúng ta đợi Ceasar rồi tính tiếp có được không? Cậu cứ bình tĩnh lại đi. Jefferson, có băng bông và dung dịch khử trùng không? Trước khi Ceasar tới bụp Johnson thì chúng ta mau băng bó cho cô gái này đi đã."

McLean tìm người đỡ Johnson ra ngoài, rồi nhanh chóng đi tới đỡ Hoài Chân ở trên ghế dậy.

Một lúc sau, Jefferson cầm túi chườm đá chạy đến, "Đồn cảnh sát thành phố chỉ có thứ này."

"Cậu đúng là vô dụng ——"

https://thuviensach.vn

Jefferson vô cùng tiếc nuối nói tiếp, “Xe của Ceasar đã đến đầu đường rồi. Tôi không cảm thấy đi mua bây giờ thì sẽ nhanh hơn.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Oakland (3)

Hoài Chân xác nhận bản thân không bị thương quá nặng. Cô nhận lấy khăn giấy McLean đưa đến, cám ơn anh ta.

McLean như muốn nói thêm gì đó, nhưng trong chớp mắt ấy, anh ta cảm thấy bây giờ nói gì cũng vô dụng, hoặc có lẽ một cô gái người Hoa không đáng để anh ta phải giải thích.

Cửa khép hờ, tất cả mọi người đều đi ra ngoài.

Hoài Chân cũng không có cảm giác đặc biệt nào. Thậm chí cô còn không có hơi sức đâu để trách cứ Trần Đinh Hương.

Được Tổ chức Cứu trợ cứu viện, Trần Đinh Hương cứ tưởng như vậy sẽ là người chết chìm với được khúc gỗ nổi, song lại thành lạc đà đè chết cọng cỏ cuối cùng.

Bước ra khỏi nơi này là cô ấy sẽ không thể vào được xã hội của người da trắng, cũng mãi mãi không quay về được thế giới của người Trung Hoa.

Tuyệt vọng biết bao…

Nhưng cô không hề đồng tình với Trần Đinh Hương chút nào.

Cô có thử nghĩ, nếu bản thân rơi vào tình cảnh như Trần Đinh Hương thì liệu mình có làm như vậy không.

Câu trả lời là không. Sự tôn trọng và tha thứ mà nước Mỹ cùng phố người Hoa có thể cho một cô gái Trung Hoa đã ít lại thêm ít, nếu không có

https://thuviensach.vn

ai yêu cô cũng không sao. Trời đất bao la, cô chỉ có một mình, sẽ gặp được người đủ yêu mình. Cô tuyệt đối sẽ không để bản thân trở thành Trần Đinh Hương.

Cũng không biết có phải bị căng thẳng sau khi đánh không, mà lúc này tuy cô rất lạnh nhưng lại bình tĩnh đến mức đáng sợ.

Cho tới khi cánh cửa ấy đẩy ra, nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt đen láy của Ceasar.

Hoài Chân giật giật tay, lau vết máu trên mặt mình đi.

Động tác lau chùi đã kéo khóe miệng cô nhếch lên, nụ cười khinh bỉ như in trên mặt cô mãi không tan.

Không chớp mắt đối mặt nhìn nhau mấy giây.

Trong mấy giây ấy, cả hai người không hề có chút biểu cảm nào.

Sau đấy, anh khép cửa lại.

Cô nghe thấy anh đứng ngoài cửa, bình tĩnh hỏi, “Who did this?”

Bên ngoài im lặng rất lâu.

Cô lại mơ hồ nghe được McLean nhỏ giọng khuyên giải, “Chuyện tối qua đã ép cậu ta nổi điên rồi, xin lỗi ——”

Vừa nói dứt câu thì *rầm* một tiếng, ai đó bị đánh đòn rất nặng, bàn ghế đổ rầm rầm.

Có người la lớn: “Cậu điên rồi!”

Chốc lát sau, nắm đấm cửa khẽ động, anh xoay người đi vào.

Vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, cứ như thể anh chỉ mới ra ngoài uống cốc trà.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa đóng lại, chặn hết bao sự việc rườm rà rắc rối ở bên ngoài, nhường lại khung cảnh yên tĩnh hòa bình trong phòng.

Nhưng sự thật lại trái ngược hẳn.

Anh giật giật cổ tay, có vẻ đã bị trật khớp.

Cảm giác đau ở khớp xương tới rất chậm. Trong nháy mắt cảm nhận được cơn đau, anh nhận ra mình sai rồi. Mọi thứ đều sai rồi.

Anh có thể bắt một cảnh sát Mỹ thô lỗ xin lỗi cô gái bị đánh.

Nhưng anh không thể nào đại diện người da trắng xin lỗi người Hoa được.

Đây chính là mấu chốt trong chuyện này. Cũng vì thế nên với cô gái bị thương trước mặt đây, dù anh làm gì cũng vô ích.

Trong chuyện này vốn chẳng thể bàn đến công bằng hay không.

Ceasar thấy vẻ mặt đó của cô thì đột nhiên biết, cô và mình đang nghĩ đến đến một chuyện.

Anh chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đối diện mà người hành hung cô vừa ngồi.

Im lặng một lúc lâu, nhiệt độ trong phòng dường như cũng giảm xuống theo.

Ceasar cảm thấy mọi chuyện đúng là nực cười.

Hai tuần trước, anh đã gặp Tổng thư ký nghị sĩ Desai có gương mặt béo mập râu quai nón vô số lần. Ông ta đang xem xếp tài liệu mà anh đưa đến: năm 1929, có đến 30.000 người Hoa nhập cảnh vào Mỹ, trong vòng

https://thuviensach.vn

nửa năm có gần 4.000 người bị trả về nước, song thực tế chỉ có 1.300 người thật sự về nước! Tốt lắm!

Anh nhớ đến gương mặt râu quai nón kia phá lên cười to, vỗ vai anh bảo anh ngồi xuống, nói với anh rằng cậu còn xuất sắc hơn cả mọi tổ điều tra của cấp dưới tôi cộng lại! Ông ta vỗ vào xấp tài liệu ấy mà nói, đây chính là kinh nghiệm công tác của cậu. Nếu cậu muốn vào lục quân, tôi rất sẵn lòng làm người giới thiệu cho cậu! Đi bất cứ đâu ở Mỹ cũng cần có kinh nghiệm công tác và người giới thiệu.

Đêm qua ở phố người Hoa có người nổ súng bắn chết một cảnh sát. Đóng cửa văn phòng lại, anh xoay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết mình đang kiềm chế cơn giận hay hưng phấn. Ceasar cho rằng anh nghiêng về vế sau hơn. Bởi vì anh cảm thấy, câu tiếp theo "chúng ta thắng chắc rồi! Quá tốt! Chuyện này càng khiến tội bọn chúng thêm nặng!" sẽ in hằn trên gương mặt đó.

Lúc này McLean gọi điện thoại nói với anh: "Cô gái của cậu dính vào một vụ án ăn trộm rất nghiêm trọng, còn bị Johnson đánh. Chính là Johnson tập cử tạ, có em trai chết tối qua. Tôi thề cậu ta chỉ chạm nhẹ một cái thôi."

… Mẹ kiếp Johnson.

Mọi tâm trạng tốt trong hai tuần qua của Ceasar đều đã bay biến.

Anh nên mở miệng mới đúng. Nhưng anh không biết phải bắt đầu nói từ đâu. Anh hy vọng lúc này cô có thể hỏi: "Rốt cuộc vì sao bọn họ lại đối xử với người Hoa như vậy?" thì anh nhất định sẽ lấy câu mà Desai từng nói để châm biếm: vì các cô tết tóc đuôi sam, bó chân, gánh thùng gánh, còn ăn loại giun bọ chúng tôi chưa từng ăn, về sau mới biết nó gọi là tép.

Thì mọi chuyện đã nhẹ đi nhiều.

https://thuviensach.vn

Trước nay anh chưa bao giờ nghĩ, sẽ có một ngày mình tiếp xúc gần với một cô gái người Hoa đồng trang lứa như vậy.

Đến khi thật sự tiếp xúc rồi, anh mới phát hiện, cô thật sự không khiến anh ghét nổi.

Có lúc anh sẽ nhớ đến khoảng cách giữa anh và cô, có lẽ có, nhưng trước đó đều rất mơ hồ không có giới hạn. Thế mà vào bây giờ lại trở nên rõ ràng.

Hai người như đồng thời thấy rõ rốt cuộc là thứ gì vắt ngang giữa đó.

Lúc này Hoài Chân cũng đang nhìn anh.

Tay anh vừa trắng vừa dài, khớp xương không quá rõ ràng. Lúc nắm tay lại, gân xanh và khớp xương chỉ đàn ông có mới gồ lên. Bàn tay đó xuất hiện sắc đỏ, lớp da bị xước để lộ lớp mô màu hồng bên trong.

Hoài Chân nghĩ trong đầu, nhất định anh chơi dương cầm rất giỏi nên mới có đôi tay như vậy. Mà vừa rồi, chính đôi tay này đã đánh mạnh vào đồng nghiệp của anh.

Cô ngẩng đầu chạm vào mắt anh. Mái tóc đen hơi xoăn, bên dưới lông mày là đôi mắt đen nhánh u ám.

Anh còn học gì nữa nhỉ? Tiếng Đức, tiếng Anh, hoặc một ít tiếng Pháp. Từ nhỏ đã cưỡi ngựa nên bước chân khá nhẹ nhàng, còn gì nữa?

Đấy là tất cả những gì cô có thể nghĩ đến. Một người đến từ vùng New England* thì sẽ học thứ gì, vào ngày đặt chân đến thế giới này, Hoài Chân đã có thể tưởng tượng ra được.

(*New England là một vùng của Hoa Kỳ. Đây là một trong những vùng định cư xưa nhất của người Anh tại Tân Thế giới. Những người di cư

https://thuviensach.vn

Anh từ châu Âu đầu tiên đến định cư trong vùng New England vào năm 1620.)

Cô cũng xuất thân từ một gia đình trung lưu, có bố mẹ đều là giáo sư tại trường đại học châu Âu. Cô đã đến nhiều quốc gia, cũng từng chơi piano, múa ba lê, cưỡi ngựa, nói từ hai ngôn ngữ trở lên, không bao giờ phải lo lắng về kế sinh nhai, có thể học bất cứ môn chuyên ngành nào cô muốn ở một trường học nổi tiếng ở Đức. Cô ấy chỉ mới 19 tuổi, trước một người như vậy, cô không hề cảm thấy bản thân thấp kém. Ngay cả khi cô nhớ đạo luật bài trừ người Hoa từng được ghi lại trong lịch sử, thì sự phân biệt chủng tộc và thù hận đó chưa bao giờ le lói trong tim cô.

Hoài Chân biết được sự khác biệt trong đó.

Cách chiếc bàn vuông, người ngồi đối diện không thể nào là một chàng trai bình thường lấy lòng cô ở trường hay trong club.

Ngồi nơi đó là một người bài Hoa, còn ngồi bên này lại là một người mang trong mình dòng máu Trung Hoa, chỉ cách nhau mỗi một chiếc bàn. Nhưng toàn bộ khoảng cách giữa anh và cô lại ghi lại toàn bộ sự bất công mà cô phải chịu.

Trong mắt người ngoài, có thể cô của lúc này giống người tị nạn muốn xúc xích cà ri bên ngoài khuôn viên trường Đại học Hamburg kia, còn anh chính là cô khi đó, bạn của anh mà thấy cảnh này thì nhất định sẽ lớn tiếng cảnh cáo anh: “Ceasar! Cách xa cô ta ra ——”

Phải 12 năm nữa mới có thể lật đổ được chiếc bàn vuông này, hoặc có khi còn lâu hơn, hay thậm chí là đến năm 2018 thì chiếc bàn vô hình này vẫn còn tồn tại.

Chiếc bàn này thoạt nhìn không rộng, anh đứng dậy đi hai bước là có thể đến cạnh cô ngay. Nhưng nó nằm đây thì cô cũng chỉ có thể chịu đựng

https://thuviensach.vn

bất công, và anh cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô chịu đựng bất công. Ngoài ra, điều anh có thể làm là đánh đồng nghiệp cho hả giận.

Đúng lúc này có người gõ cửa, thận trọng hỏi, “Ceasar, cậu thẩm vấn cô ấy đúng không?”

Ceasar không ngoái đầu cũng không buồn trả lời.

Cảnh sát trẻ tuổi bị phái đến đàm phán với sứ giả địa ngục lộ ra gương mặt trắng cùng một con mắt qua khe cửa, trông căng thẳng thấy rõ. Không đợi đáp lại thì anh ta đã xoay đầu đi, nhỏ giọng nói ra bên ngoài, “Cậu ấy không để ý đến tôi.”

Bên ngoài có người mắng anh mấy câu.

Anh hoàn hồn, gật đầu nói, “Xin lỗi, cứ đổi câu hỏi thành câu trần thuật là được.” Người cảnh sát kia nhân cơ hội bước vào, đưa xấp tài liệu kẹp dưới nách cùng hai túi chườm đá đưa cho Ceasar.

Anh ngoái đầu nhìn anh ta.

Người kia giật mình sợ hãi, hoảng hốt trốn ra ngoài, khép cửa lại.

Túi chườm đá được đẩy đến, Hoài Chân không nhận lấy.

Bàn tay bầm máu đặt trên bàn siết chặt rồi buông ra.

“Nói về Trần Đinh Hương đi.” Anh lên tiếng.

“Cô ấy là bạn học của tôi. Cái lần anh tới trường tôi đó, cô ấy phát hiện tôi có biết cảnh sát, sau đó đến tiệm thuốc nói với tôi là cô ấy sống không tốt, muốn về Trung Quốc. Tôi không cho là chuyện đó sẽ có ích với cô ấy, nên từ chối yêu cầu của cô ấy. Rồi cô ấy ăn trộm thuốc trong tiệm…”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân cứ kể đi kể lại chuyện này. Nhưng cô không nhắc gì đến chuyện Trần Đinh Hương tự nhận mình là người vượt biên.

Ceasar nhìn cô chăm chú, cô cứ ngỡ anh đang nghiêm túc lắng nghe, nhưng sau đó cô phát hiện, có lẽ anh không quan tâm đến đến nội dung lắm, chỉ đang nhìn chằm chằm vào gò má cô mà thôi.

Thế là Hoài Chân im lặng.

"Cô không thừa nhận gì cả, đúng không?" Anh hỏi.

"Tôi không làm gì hết."

"Ừ, thế thì tốt."

Anh cầm lấy bút máy, liên tục vung bút điền vào chỗ trống trong xấp tài liệu. Hoài Chân cúi đầu, phát hiện anh đang liên tục ký tên.

Ceasar Herbert von Muhlenberg như rồng bay phượng múa, viết đến cuối thì ngoáy tới độ chỉ còn lại một đường lượn sóng dài.

Bên trên tờ giấy đó viết rõ, đơn bảo lãnh.

Ký xong vô số đường lượn sóng, anh cầm xấp giấy kia đứng dậy mở cửa, hỏi người bên ngoài gì đó.

Người ta đáp lại vài câu, anh lập tức quay đầu lại, "Lại đây."

Hoài Chân chần chừ.

"Bác sĩ đến rồi. Cô cần phải xử lý vết thương." Nói đoạn anh dừng lại, giọng nhẹ nhàng chầm chậm nói, "Cô sưng nửa mặt không khác gì cái đầu heo."

https://thuviensach.vn

Rồi anh vội vã đi ra ngoài như thể cố ý, không hề cho Hoài Chân thời gian phản ứng.

Trong đầu Hoài Chân mơ màng. Ngồi hai giây, cô đứng dậy đi ra ngoài.

Bác sĩ da trắng đã chờ ngoài phòng khách trống trải sơn màu chanh vàng. Vừa thấy cô đi ra thì chỉ vào ghế, ý bảo cô đẩy nó đến.

Hoài Chân sưng nửa mặt, một con mắt nóng rát nên khó mà nhìn rõ xung quanh. Đợi tới khi tầm mắt cô tìm được chiếc ghế kia, thì đột nhiên không biết một cảnh sát từ đâu bỗng nhảy ra, đưa chiếc ghế đó lại gần bác sĩ rồi chạy biến đi.

Cô ngồi xuống. Bác sĩ đeo găng tay vào chạm lên gò má cô, nhìn kỹ rồi nói, không sao, giảm sưng hai ngày thì sẽ khỏi hẳn.

Trong thời gian khử trùng cho vết thương, cô nghe thấy vị bác sĩ liên tục thở ngắn than dài, nói đúng là hoang đường. Mặc dù đây là đồn cảnh sát người da trắng, nhưng nếu người da vàng cần chữa bệnh thì có thể gọi điện đến bệnh viện Đông Hoa, hoặc chí ít là gọi điện báo trước chứ. Có lẽ cả đời này cô ấy chưa từng khám cho người da vàng bao giờ.

Tuy không tình nguyện lắm, nhưng cô ấy vẫn làm tròn bổn phận tiêu sưng cho Hoài Chân.

Trong mấy chục phút ấy, từ đằng xa cô loáng thoáng nghe thấy giọng Hồng Lương Sinh nói tiếng Anh. Là phát âm chuẩn kiểu Anh nhưng không chính gốc, mang theo giọng phố người Hoa ở Luân Đôn. Cô đoán, có khả năng anh ta là học sinh cá biệt, dù đã đến Luân Đôn nhưng lúc nào cũng lêu lổng ở phố người Hoa, vì thế mới có phát âm này.

Anh ta dùng giọng điệu rất dửng dưng để gây khó khăn cho cảnh sát thành phố, “Cha tôi bị bệnh, bệnh sắp chết rồi. Răng ông ấy đã rụng hết cả

https://thuviensach.vn

rồi, phải dùng răng giả nạm vàng. Ông ấy không ở nhà. Các ngươi đừng vọng tưởng gọi ông ấy đến bảo lãnh cho tôi nữa, không ai sẽ nộp tiền bảo lãnh cho tôi đâu, vì tôi chính là một thằng bất hảo vô lại. Một cái mạng chó chết, giết cũng không thiệt thòi, giết hai tên kiếm lời không lỗ. Các người muốn tìm ông ấy hả? Tôi đề nghị đến tiệm hút nha phiến mà tìm, nói không chừng ông ấy đang ở đó đấy. Đúng thế, dùng răng giả hút thuốc, có trên ba cô ả trần truồng ngồi trên người ông ấy mát-xa. Tôi đề nghị các người nên thử đi tìm ông ấy, nói không chừng ông ấy sẽ mời các người tham gia cùng.”

Trong âm thanh ấy, cô cảm thấy tạm thời tình trạng cơ thể của anh ta không tệ lắm. Có lẽ cũng bị ăn đấm, nhưng so với cái tát mà Hoài Chân chịu thì nó chẳng đáng gì với anh ta. Có thể cảnh sát thành phố tạm thời không làm gì được anh ta, vì rất nhiều người đều có điểm yếu trong tay Hồng gia. Nhưng chuyện này lại liên quan đến cảnh sát liên bang, không phải chuyện đùa, tuy bọn họ không chịu từ bỏ ý đồ, nhưng vì đã nhận hối lộ nên chẳng làm được gì. Thế nên bọn họ mới muốn Hồng gia ra mặt, ít nhất cho hai bên câu trả lời hài lòng.

Cú tát mà Hoài Chân phải chịu là do Trần Đinh Hương và Hồng Lương Sinh làm bậy gây nên. Một người chôn bom, một người khác cho bom nổ, còn cô chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi, thế mà lại bị bắt đến đây, bị ép cung nghiêm khắc hơn hai kẻ làm ác. Cô đúng là chết oan mà. Nếu không phải có Ceasar thì cô không biết mình ra khỏi đây thế nào nữa.

Hôm nay tại vùng đất đại lục khói súng liên miên sau lưng Thái Bình Dương kia, từ năm năm sau cho đến giữa thiên niên kỷ, có vô số người muốn gom góp toàn bộ tài sản trên người để đổi lấy một tấm vé tàu thủy đến Mỹ. Một tấm vé ấy cũng quý giá như chiếc xuồng nhỏ trên con tàu Titanic.

Ôi, công dân nước Mỹ.

https://thuviensach.vn

Ceasar nhanh chóng quay trở lại, bác sĩ cũng nói đơn giản với anh cách tiêu sưng.

Cám ơn bác sĩ xong, anh quay sang nói với Hoài Chân, “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Anh không trả lời.

Xe hơi đậu bên ngoài đồn cảnh sát khu vực San Francisco. Anh dùng bàn tay không bị thương mở cửa bên ghế phụ ra, mời cô ngồi vào.

Có vài giọt mưa lất phất rơi lên cửa kính, thế giới ngoài kia chỉ còn lại chấm đèn nê ông.

Xe từ từ lăn bánh, trong xe hơi vang lên tiếng động cơ. Thế là thế giới ngoài cửa biến mất hoàn toàn.

Lái xe chạy hơn nửa con phố. Đột nhiên một tiếng cười bật lên, lại như nản lòng.

Anh chậm rãi nói, “Cô có biết vì sao tôi cho rằng cô sẽ nghe hiểu cô gái người Hoa kia nói gì không?”

Hoài Chân đáp, “Vì tôi không phân biệt đượcthinkvàsink,lounvànoon. Giọng của cô ấy và Hán ngữ cũng khác nhau như vậy.”

Ceasar nói tiếp, “Trong hôm cô đi, McLean hỏi tôi, từ ‘con báo’ trong tiếng Trung có nghĩa là gì. Cậu ấy nói cô gái kia đột nhiên gọi cô lại, nói với cô từ này. ‘Giấy nổ’*, cô biết từ này có ý gì đúng không?”

(*Từ con báo phát âm là bàozi, gần với phát âm của từ giấy nổ là bàozhǐ.)

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nhìn xoáy vào mặt bên của anh, sau đó quay đầu đi ừ một tiếng.

Ngày đó cô vẫn có thể ậm ờ nói cô không biết. Cô biết đó không phải là từ tốt, bởi vì cô vẫn chưa hỏi rõ Vân Hà hàm nghĩa chính xác của từ này.

Nhưng lúc này cô đã biết rồi, không thể giả như vô tội được.

Hoài Chân chậm rãi nói, "Dù biết đó là ý gì, nhưng tôi vẫn lừa McLean và anh. Tôi rất bỉ ổi, là một người Trung Quốc chỉ biết lợi ích chuyên luồn cúi, dù làm gì cũng không có cách nào chứng minh mình trong sạch."

Ceasar không nói tiếp.

Đúng thế, cô là một người Trung chuyên đầu cơ trục lợi chỉ biết luồn cúi. Cô có tất cả mọi phẩm hạnh bỉ ổi của bọn họ, nhưng tôi vẫn không thể nào ghét cô nổi.

Thậm chí tôi còn đồng lõa cùng cô, dù chuyện đó là sai thì vẫn giấu giếm cho cô, xóa bỏ toàn bộ những chuyện đã làm hoặc chưa làm, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Thậm chí cũng quên cô là một phần tử người Hoa.

Cả hai đều im lặng.

Trong sự im lặng ấy, sợi dây đàn trong lòng Hoài Chân khẽ rung lên.

Cô nhớ lại lúc ở đồn cảnh sát, anh chẳng hề nghe cô nói mà đã không chút do dự ký tên lên đơn bảo lãnh, cũng đột ngột hiểu ra vì sao Ceasar muốn nói những lời này.

Vì anh sẽ giả vờ như không biết hai chuyện này. Nghĩa là cô vô tội.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân từ từ đưa con mắt dán băng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với anh, “Cám ơn.”

Anh hỏi, “Đau không?”

Cô lắc đầu.

Một khi yên tĩnh, bầu không khí lại khiến người ta uể oải.

Có người sẽ nghĩ tới sự nhận thức lúc ở đồn cảnh sát.

Đây không phải là nhận thức dễ chịu gì cho cam. Nó đến quá sớm, đến vào lúc không nên đến.

Vào lúc chưa có gì manh nha, nó đã để cho người ta nhận rõ rào cản của thực tế quá sớm.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Oakland (4)

Bỗng Hoài Chân nghĩ rõ một chuyện. Cô rất hay nhớ đến một vài chuyện không quan trọng, ví dụ như lúc này, cô đột nhiên cảm thấy, rốt cuộc là vì sao con gái sinh ra trong gia đình Trung Quốc phải học dương cầm và múa ba lê chỉ vì để duy trì sự tao nhã? Lúc nào mới có thể bảo đám người da trắng kia ép con học gảy đàn tỳ bà từ tấm bé, đọc thuộc lòng hành thưLan đình tập tưởng bữa tiệc kiểu Trung Hoa, nịnh nọt người Hoa?

Đúng thế, bây giờ cô đã hòa nhập vào phố người Hoa, vô cùng quen thuộc sử dụng cái cụm "đám người da trắng" đó rồi.

Cô bất giác nhớ đến bố mình. Lúc ăn mì ở nhà ông sẽ tạo ra tiếng xì xụp rất lớn, đến ngày lễ ngày tết lại ở ngoài phòng ăn cao giọng đàm luận tình hình thế giới, vì viêm họng nên hễ mỗi khi trở trời là lúc nào ông cũng ho khù khụ… Nhưng chuyện ấy cũng chẳng hề ngăn ông bước chân ra khỏi biên giới. Bước ra khỏi nhà đi vào lớp ở trường đại học, ông lập tức lại là một quý ông trung niên lịch sự tao nhã, có phần hơi cổ hủ.

Có phải chăng Trung Quốc đích thực không phải là một Trung Quốc giàu có, đàng hoàng và thịnh vượng sau những năm 80, mà một phố người Hoa hơi chút lại khiến người da trắng lườm nguýt, mang theo phong tục cứng ngắc, mới là Trung Quốc kéo dài từ ba trăm năm trước đến nay?

Hoài Chân bất giác bừng tỉnh hiểu ra, tất cả nền giáo dục đã tiếp nhận từ thời thơ ấu, chỉ đơn giản là sự trông mong của bậc phụ huynh Trung Quốc, muốn ngụy trang con mình thành một món ăn Trung Quốc theo phong cách Tây, ví dụ như chop suay, sườn xào chua ngọt, gà Tả Tông

https://thuviensach.vn

Đường, hoặc là nước nấu cá làm từ cá lưỡi trâu được làm đông lạnh nhanh trong siêu thị Trung Quốc, không đòi hỏi phải phi lê lát cá phức tạp, nhưng đồng thời cũng đánh mất khẩu vị.

Bấy giờ cô mới nhớ đến người Mỹ đang ngồi cạnh mình đây, cô có thể lập tức xác nhận điểm này với anh, hỏi anh rằng, so với đồ ăn Quảng Đông, có phải các anh thích đồ ăn Trung đã được cải chế theo kiểu Mỹ hơn không?

Nhưng khi cô quay đầu sang, nhìn mặt sườn nghiêm túc của người đang lái xe đến thất thần kia, đột nhiên cảm giác đây không phải là thời cơ để hỏi. Nhìn từ phía cô, hàng mi anh che giấu hốc mắt lõm sâu dày rậm, như thể trước khi mở mắt nhìn thế giới cần phải nâng lên tâm sự nặng ngàn cân. Vẻ mặt tự nhiên này khiến anh đạt được khả năng dù mắc phải sai lầm gì, thì cũng có thể khiến người ta dễ dàng tha thứ cho anh.

Rốt cuộc anh đang nghĩ gì mà lại có biểu cảm nặng nề đến vậy?

Hoài Chân đoán, có lẽ tính cách của anh còn cố chấp hơn dáng vẻ thoạt nhìn âm trầm. Anh có thể khách quan hơn rất nhiều người, nhưng ngay cả sự khách quan của anh cũng không thể thay đổi cái nhìn và sự thật của anh về một sự vật nào đó. Ví dụ như trong lễ trao giải Miss Chinatown mấy tháng trước, anh cẩn thận thay mặt cá nhân, xin lỗi cô vì chủ nghĩa chủng tộc của anh. Lại ví dụ như rất lâu về trước, vì một số chuyện chính mắt thấy tai nghe mà anh mới quyết định rõ lập trường bài trừ người Hoa của mình.

Hai người thuộc hai chủng tộc như vậy, ngồi trong xe thì có thể nói chuyện gì mới không khiến bầu không khí thêm sượng sùng đây? Hoài Chân nhẩm tính: Bóng đá? Âm nhạc? Hay minh tinh Hollywood?

Vẫn nên thôi đi thì hơn.

https://thuviensach.vn

Khi cô quyết định im lặng thì nghe thấy tiếng đồng hồ gõ. Tám giờ rưỡi rồi, tệ quá. Vì buổi sáng La Văn cứ than phiền hũ mắm tôm mua ở Quảng Đông bốn tháng trước sắp hư, nên chậm nhất là sáng mai nhất định phải ăn. Trước khi ra ngoài còn cố ý dặn dò cô, nói cô buổi chiều tan trường, đi ngang qua cửa hàng rau củ thì nhớ mua ít rau muống về.

Đã đến giờ này rồi sao. Hoài Chân xoay mặt ra ngoài cửa, tìm một cửa hàng chưa đóng cửa để mua đồ. Tám giờ rưỡi là lúc San Francisco yên tĩnh nhất, bởi vì những người ở gia đình đứng đắn đều đã kết thúc công việc, quay về nhà chuẩn bị rửa mặt ngủ; còn những người tìm vui về đêm thì vẫn chưa lên đường.

Lúc này cô phát hiện đông đúc cửa hàng ở khu SoMa. Đây không phải là hướng chạy về phố người Hoa, mà xe đang chạy về phía Nam.

Cô nhìn thẳng, “Nếu không phải về phố người Hoa, tôi cảm thấy, anh nên nói trước với tôi là đi đâu mới phải.”

Một lúc lâu sau Ceasar mới hoàn hồn, tầm mắt lướt qua con mắt dán băng gạc của cô, như đột nhiên tìm được cớ mà nói: “Cô bị thương rồi.”

“Không phải bác sĩ đã khám cho tôi rồi sao?”

“Cô đã nghĩ phải giải thích với bọn họ thế nào chưa?”

“Dù một tháng sau trở về thì bọn họ cũng sẽ phát hiện là tôi bị đánh.”

Sau một lúc im lặng, Hoài Chân nhìn chằm chằm vào đôi tay bị thương của anh, đề nghị, “Anh có thể cho tôi xuống ở nhà hàng Ý, chính là chỗ lần trước hai ta từ giã. Tôi có thể đi bộ về nhà, như vậy sẽ không ai đoán lung tung là anh đánh tôi.”

Ceasar lơ đãng nhìn lướt qua cô với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân im lặng chờ anh lái xe một cách vô định thêm hai con phố nữa.

“Chúng ta có điểm đến không?” Cô hỏi.

“Người mẹ kia đã bảo lãnh hai cô gái rời khỏi đảo Thiên Thần rồi. Đang ở gần ga tàu.” Đột nhiên anh nghĩ ra một chỗ có thể đến bất cứ lúc nào, “Bọn họ nói muốn gặp cô một lần.”

Còn lâu mới muốn gặp tôi. Hoài Chân nghĩ bụng.

Cô hỏi, “Bà ấy gỡ tội cho Trần Mạn Lệ rồi à?”

Ceasar lắc đầu, “Vẫn phải ở đây cho tới khi người cha kia đến San Francisco.”

“Vậy tức là đã thừa nhận thân phận cháu gái của cô ấy.”

“Bà ấy luôn miệng chắc chắn cô gái đó rất giống em trai mình hồi nhỏ.”

“Nhưng các anh vẫn cho phép cô ấy được bảo lãnh.”

“Bà ấy nộp tiền bảo lãnh rồi.”

Hoài Chân đoán, có lẽ bà Phương cũng không chắc rốt cuộc em trai mình có con riêng không. Nhưng bất kể là con riêng hay là em trai mình đã từng đăng ký giấy tờ giả, thì khi bán vào Đường hội, cô ấy cũng phải thừa nhận mọi chuyện, tránh dẫn đến rắc rối không cần thiết.

Chiếc xe dừng lại gần chỗ đậu xe ở nhà thờ. Bên đường là một tòa nhà ba tầng thời kỳ Victoria hiếm hoi. Cửa hàng phụ tùng xe đạp được thuê ở tầng dưới, đi thông lên lầu là một cánh cửa nho nhỏ. Tên của khách sạn nằm bên cạnh chuông cửa.

https://thuviensach.vn

Trong mấy phút đợi cửa mở, trên chiếc cầu cách đó không xa, có một đoàn tàu hỏa khởi hành từ San Francisco không biết đi đâu "xình xịch xình xịch" chạy qua.

Rất nhiều năm về sau, khi giao thông liên thành phố nhanh gọn nhất nước Mỹ đã biến thành máy bay, thì tàu hỏa đã không còn là lựa chọn hàng đầu của những người hiện đại bận rộn nữa rồi, nên giá vé tàu cũng tăng nhanh. Tàu hỏa lăn bánh cũng trở thành lịch sử nào đó, tạo điều kiện cho người có tiền có thì giờ ngắm cảnh hoặc tưởng nhớ. Hoài Chân ngẩng đầu, trông thấy một dãy ô cửa trên tàu sáng đèn thì đột nhiên nảy sinh hứng thú.

Người trên đường đi lớn tiếng chuyện trò rôm rả, nhưng tiếng động dưới này vẫn bị tiếng tàu xình xịch lấn át.

Từ bên trên có người vội vã đi xuống, hỏi qua cửa sổ chia nhỏ thành tám ô: "Tìm ai?"

Ceasar lôi tấm thẻ cảnh sát trong túi áo ra, "Viếng thăm bà Phương ở phòng 214."

Chủ nhà mập mạp kéo cửa khóa ra, dẫn hai người lên lầu, dùng tiếng Anh tiêu chuẩn lớn tiếng than phiền: "Ngày nào cũng ồn ào vậy đấy."

Ông chủ là người Pháp điển hình di cư đến từ sau cú sốc kinh tế của thế kỷ trước. Những bậc thang dốc hẹp trong khách sạn được trải thảm đỏ tinh tế, trên tường có tranh treo. Có vài ngọn đèn trần cực kỳ cổ điển song lại không sáng cho lắm, trông vừa nặng nề lại u ám.

Phòng 214 nằm ngay đầu cầu thang. Người Pháp sợ gây chuyện nên dẫn bọn họ đến ngoài cửa, nhấn chuông rồi thức thời rời đi ngay.

Lưu Linh Trân mặc đồ ngủ ren màu vàng nhạt đi ra mở cửa. Trong khoảnh khắc cánh cửa mở ra, quả thật cô ấy khá bất ngờ, nhưng vẫn nghiêng người mời hai người đi vào.

https://thuviensach.vn

Mấy người trong phòng đang ăn cơm. Trong khách sạn không có nhà bếp, đồ ăn chỉ là xúc xích rán trộn lẫn nhiều thứ lại với nhau. Vừa thấy người đến thì mọi người đứng bật dậy, nom rất ngạc nhiên.

Bà Phương quần áo chỉnh tề, đội chụp tóc trên đầu, mặc sườn xám trắng điểm xuyết hoa, dưới chân đi đôi giày đế bằng. Trần Mạn Lệ cũng mặc áo sơ mi và quần dài kaki, lời nói cử chỉ của cả hai rất đúng mực, song lại có vẻ khó chịu vô hình.

Ceasar dùng tiếng Anh thuật lại đơn giản ý định với bà Phương. Đại khái nói là, trạm di trú cần đảm bảo mọi người vẫn luôn ở tại thành phố San Francisco, thỉnh thoảng sẽ đến cửa hỏi vài vấn đề liên quan tới Trần Mạn Lệ và cha cô ấy, không cần phải sợ.

Sau đó lại nhường đường nói, đây là cô gái người Hoa mà cô bảo muốn hy vọng gặp lại.

Lưu Linh Trân và mẹ đưa mắt nhìn nhau, bà Phương lại nhìn Trần Mạn Lệ, qua một lúc sau mới lộ ra vẻ bừng tỉnh rất Trung Quốc. Bà Phương nói bằng tiếng Anh, “Đúng đúng đúng, có vẻ cô đã giúp không ít việc?”

Hoài Chân bất chợt cảm thấy lúng túng. Cô gần như có thể đọc được từ giọng và ánh mắt trao đổi của bọn họ rằng: giữa chúng tôi ngay đến nói chuyện còn không được, rốt cuộc Trần Mạn Lệ nhắc đến cô ấy bao giờ? Cô ấy tên gì?

Nếu bây giờ nói giúp gì thì cũng chỉ là giúp Trần Mạn Lệ bớt rắc rối không cần thiết, và mua băng vệ sinh cho Lưu Linh Trân mà thôi, không đến nỗi phải gặp lại để cám ơn.

Hơn nữa lại phải chọn đúng thời điểm hai người sưng mặt sưng mũi để đến thăm…

https://thuviensach.vn

Trong mấy phút Ceasar nói chuyện với bà Phương, Hoài Chân và hai cô gái khác ngồi trên sofa nhìn nhau không nói.

Trần Mạn Lệ học được vài câu tiếng Anh đơn giản.

“Cô có khỏe không?” Cô ấy hỏi.

“Ý cô ấy là vết thương.” Lưu Linh Trân dịch lại.

“Không sao, sẽ khỏe nhanh thôi.” Hoài Chân trả lời bằng giọng Tứ Xuyên.

“Cô ấy nói rất khỏe.” Trần Mạn Lệ dùng tiếng Anh dịch lại.

Thấy quan hệ chị em vốn không biết có quan hệ ruột thịt hay không đột nhiên thân thiết, Hoài Chân có phần vui vẻ yên tâm.

Trần Mạn Lệ thấp giọng nói bằng tiếng Anh, “Sao anh ta lại đánh cô?”

Lưu Linh Trân cũng tò mò.

Hoài Chân phát hiện chuyện này khó mà giải thích rõ với đôi ba câu.

Cô dứt khoát trả lời bằng tiếng Anh, “Tôi không biết.”

Hai cô gái bị câu trả lời này dọa sợ hết hồn.

Ngay sau đó tiếng nói chuyện bên kia cũng dừng lại.

Lúc cuộc đối thoại vang lên lần nữa, Ceasar nói với bà Phương, “Trong thời gian này không được rời khỏi thành phố, tạm biệt bà.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Oakland (5)

Lưu Linh Trân từng đi học ở trường Nhà thờ Cơ đốc do người Mỹ kiều thành lập ở Thượng Hải, cho đến khi nhận được thông báo trúng tuyển đại học Utah ở Mỹ. Không khí ở thành phố Thượng Hải khiến cho những bạn nhỏ nhận được giáo dục tốt sẽ tiếp nhận toàn bộ nền văn hóa phương Tây, đồng thời cũng căm ghét chia cắt lãnh thổ.

Lúc hai người rời đi, Lưu Linh Trân còn dùng ánh mắt của kẻ thù kẻ thực dân nhìn Ceasar hằn học. Mà Trần Mạn Lệ vừa mới đến lãnh địa Mỹ, vừa học được tiếng Anh, vào lúc này cũng tìm được kẻ địch đầu tiên trong căn nhà này, đó chính là Ceasar. Thế là cô bèn bảo người hầu của mình lấy một xâu lạp xưởng hun khói đen sì trong rương hành lý ra tặng cho Hoài Chân, cũng nhờ Lưu Linh Trân dùng tiếng Anh hỏi Ceasar: “Cô ấy là người Hoa, tặng thứ này cho cô ấy cũng không phải là hối lộ đúng không? Hơn nữa, nhất định người da trắng các anh không thích thứ đồ này.”

Trong lúc Lưu Linh Trân nói, những người còn lại trong phòng gật đầu lia lịa. Anh nhìn đi, cách tốt nhất để thành lập hữu nghị cách mạng chính là có cùng một đối tượng căm thù.

Buồn cười lắm đúng không? Vừa bước ra khỏi lập trường ở đồn cảnh sát, rồi lập tức tiến vào lập trường ở phía đối lập. Anh khó mà tìm được cơ hội nào để khéo léo ghép hai lập trường này vào nhau.

Ở vịnh đối diện khách sạn là một nhà hàng Hải Đăng San Hô nổi tiếng. Ceasar dẫn Hoài Chân đi thẳng đến đó, nhưng lại bị tấm bảng “từ chối tiếp người da màu” mà ông chủ treo trên cửa chặn lại.

https://thuviensach.vn

Ceasar bèn lái xe đi hai con phố nữa thì mới tìm được nhà hàng không dán cáo thị tương tự như vậy.

“Theo lý mà nói bữa tối của chúng tôi cần phải đặt trước, nhưng mà…” Nhân viên nữ nhìn thấy Ceasar ăn mặc chỉnh chu thì đổi lời hỏi, “Mấy người ạ?”

“Hai người.”

Bên ngoài cửa nhà hàng, một người thanh niên da trắng tuấn tú đưa tay kéo nhẹ. Và xuất hiện cùng anh là một cô gái da vàng.

Lập tức nhân viên nữ đổi giọng, “Trong phòng ăn còn dư một bàn —— nhưng người da màu phải dùng bữa riêng. Vậy nên chúng tôi rất xin lỗi.”

Lúc ấy Ceasar đã đẩy cửa đi vào, cơn tức giận bùng lên khiến anh muốn nhấc ghế lên đập cửa kính nhà hàng. Hoài Chân đuổi theo níu anh lại. Ceasar dừng bước, ngoái đầu nhìn cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nhẹ nhàng kéo ống tay áo anh. Trong chốc lát ấy, ánh mắt Ceasar thả lỏng đi. Sau lưng là một cánh cửa kính, ánh sáng của đoàn tàu hỏa đi qua bên ngoài hắt lên mặt anh, có chút biến hóa khó lường. Cô đứng trước cửa nhà hàng, bước lên trước hai bước đối mặt với anh.

Anh đành thỏa hiệp.

Sự xuất hiện của hai người đã thu hút cái nhìn chăm chú và ca thán của tất cả mọi người trong nhà hàng. Dưới con mắt của mọi người, anh để mặc Hoài Chân kéo cổ tay rời khỏi nhà hàng.

Hai người im lặng ngồi trong xe một lúc lâu. Ceasar cũng không nổ máy chạy, nhưng mỗi lần đoàn tàu chạy qua kéo theo chấn động mạnh là Hoài Chân lại có ảo giác xe hơi đang lăn bánh.

https://thuviensach.vn

Ngay trong tiếng tàu hỏa ồn ào, Hoài Chân đề nghị: “Vào giờ này, muốn tìm một quán ăn không cô lập người da màu, anh có thể đến khu Ý thử xem.”

Ở đó nằm rất gần phố người Hoa, người Ý cũng là quần thể người da trắng thân thiết với người Hoa nhất. Rất nhiều phú thương phố người Hoa phát tài ở lãnh thổ này vẫn sẽ hợp tác và đầu tư với ông chủ người Ý.

Nhưng Ceasar lại nói, “I don’t want to go anywhere.”

Anh không thích khu Ý, không chỉ vì đó là nơi lần đầu tiên anh ý thức được giữa mình và cô có khoảng cách.

Ở quốc gia này, nhất là San Francisco, sự ngăn cách luôn tồn tại trên mỗi con hẻm xó xỉnh trong thành phố. Bất công và ức hiếp khiến người da trắng đạt được kiêu ngạo, và cũng dưới sự chèn ép ấy, phố người Hoa ra đời.

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, anh vẫn chở cô đi loanh quanh thành phố, định tìm một nơi có thể để cả hai dung thân. Nhưng bất luận là đến đâu, thì hoặc là quay lại thế giới của cô, hoặc là đến thế giới của anh, một khi mỗi người một ngã thì sẽ tuyên cáo cả hai đều thoát khỏi thế giới ngang hàng, như thể có tìm cũng không tìm được quan hệ hợp lý để kết nối hai người lại.

Anh không muốn đi đâu cả.

Nên anh cứ lần lữa không đưa cô về.

Có rất nhiều thứ không nói rõ được. Cho dù có ngồi lì ở đây đến bảy giờ sáng mai mặt trời mọc thì vẫn không rõ ràng.

“Cuộc bỏ phiếu của Quốc hội về đạo luật Cable sẽ diễn ra vào bảy tuần nữa.” Anh nói.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân cười, “Vậy là phần thắng của các anh rất lớn?”

Muốn lấy lại California, đảng Dân chủ đúng là mơ mộng hão huyền —— Desai thường xuyên nói những câu này, nhất là khi Ceasar giao bằng chứng người Trung Quốc đầu cơ trục lợi cho ông ta.

Nhưng Ceasar trực tiếp bỏ qua câu hỏi này, “Sau đó tôi sẽ rời khỏi San Francisco.”

Hoài Chân ừ, “Lúc ấy tôi cũng thi xong rồi, có thời gian sẽ suy nghĩ nên tặng anh quà chia tay gì.”

Ceasar không lên tiếng. Một lúc sau, anh kéo hộc ở bên tay lái ra, tìm lấy bật lửa bật lên.

Nhưng sau mấy lần quẹt không thành, anh ném nó đi, tiếp tục tìm trong hộc.

Hoài Chân tưởng anh lên cơn nghiện thuốc lá nhưng lại không tìm được thuốc, bèn hỏi, “Cần giúp đỡ không?”

Anh lắc đầu đáp không. Một lúc sau, anh lại tìm ra một bật lửa khác, thử thắp sáng không gian trong xe. Bật lửa kêu cái “tách”, ánh lửa bùng lên chiếu sáng hai người. Trong chớp mắt ngọn lửa phụt sáng, ánh mắt anh cũng sáng lên.

Rồi anh đưa bật lửa vẫn vương hơi ấm cho Hoài Chân kèm theo một nụ cười, sau đó mới nổ máy lái xe chạy đi.

“Cô kể tiếp đi.” Anh nói.

“Kể gì?”

“Kể về phố người Hoa.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân không hỏi anh lái xe đi đâu. Trước ngày hôm nay, nhất định cô sẽ than phiền anh không nên vì thân phận chủ nợ mà tùy tiện chi phối sự tự do của cô.

Nhưng giây phút lúc này đã khác.

Mãi cho đến rất lâu về sau, Hoài Chân mới ý thực được, chuyến đi vô định ngày hôm nay thực chất chính là một cuộc hẹn hò đúng nghĩa. Nhớ lại mình để lại cho Ceasar ấn tượng gì về cuộc hẹn này, Hoài Chân cảm thấy hẳn là hình ảnh một cô gái líu ra líu ríu. Hoài Chân không biết nói gì, đành kể về những chuyện sốt dẻo nhất gần đây ở phố người Hoa: nếu Đảng Dân chủ toàn thắng trong cuộc bỏ phiếu của Quốc hội về đạo luật Cable, thì chị cô sẽ lập tức bị đuổi về Trung Quốc coi mắt sau khi kết thúc kỳ thi trước kỳ nghỉ hè. Và rất nhiều cô gái ở phố người Hoa cũng vậy. Tuy các cô gái sinh ra trong gia đình truyền thống Trung Hoa đều rất ghét gả chồng, nhưng một khi luật hôn nhân của người Hoa ở Mỹ đều công bằng với tất cả mọi người, thì các bậc phụ huynh ở phố người Hoa nhất định sẽ tranh nhau bể đầu, đưa cô con gái đến tuổi mười sáu mười bảy về nước xem mặt. Nên về mặt nào đó cô lại hy vọng Ceasar của đảng Cộng hòa chiến thắng, như vậy các cô gái trên phố người Hoa chỉ có thể lựa chọn tiếp tục đi học, lên cấp ba hoặc vào đại học.

Kỳ lạ chính là, Hoài Chân nói nhiều như thế nhưng không hề khiến Ceasar ghét bỏ. Anh rất nghiêm túc lắng nghe, lại còn hỏi, vậy cô thì sao?

Tôi? Tôi không biết. Thân phận công dân của tôi quá yếu, gần như khó mà về nước xem mặt được. Một khi tìm được đối tượng hẹn hò thích hợp ở Mỹ, nhất định chú Quý sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cho tới khi xe dừng lại ở đường Polk dưới Nob Hill, Ceasar vẫn không ngắt lời cô.

https://thuviensach.vn

Xung quanh hầu như đều là nhà dân, Ceasar bước xuống xe, đi vòng ra sau mở cốp xe ra. Lúc Hoài Chân bước xuống thì anh đã xách một chiếc thùng đi về căn nhà kiểu Tây trước mặt.

“Lại đây.” Anh đi được hai bước thì vẫy tay gọi cô.

Hoài Chân bước theo.

“Có cầm bật lửa đó không?” Anh hỏi.

“Có.”

“Được rồi. Anh vừa nói vừa lôi một chùm chìa khóa ra, mở cánh cổng sắt ở bên ngoài vườn hoa.

“Đây là ký túc xá tạm thời của cảnh sát liên bang.” Anh vừa dẫn Hoài Chân vào vừa thấp giọng giải thích.

Đây cũng là khởi điểm của đạo luật bài trừ người Hoa, nơi gây rắc rối cho Đảng Công nhân Mỹ nổi tiếng, do hậu quả của việc giết chết hàng chục công nhân người Hoa. Hiện tại ở bên trong là hơn mười người đàn ông độc thân trẻ tuổi ủng hộ đảng Cộng hòa.

Ceasar thuận lợi dẫn Hoài Chân đi vào căn phòng nhỏ sâu trong sân cỏ, đây là nơi giặt giũ phơi quần áo tạm thời của những người độc thân. Mở cửa ra, bên trong phơi đầy áo cảnh sát, quần dài và áo khoác cùng màu.

Anh đi băng qua khu rừng quần áo một hồi, tới lúc đi ra thì trong ngực ôm một chồng quần áo, lại gần ném cho Hoài Chân.

“Cùng một cỡ cả.” Anh nói.

Hoài Chân lảo đảo nhận lấy ôm vào trong lòng, mở ra một bộ đồng phục cảnh sát, để lộ cái tên thêu trước ngực.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên.

Cô quay đầu nhìn Ceasar đứng ở cửa.

“Tôi không chắc bọn họ có từ quán bar về lại đây sau rạng sáng không.” Anh dựa vào cửa canh gác, rồi ngoái đầu lại nói, “Mặc cô muốn làm gì thì làm.”

Hoài Chân cầm quần áo treo lên, quan sát một hồi.

Sau đó cô châm lửa đốt sạch đáy quần. Suy nghĩ một lúc, cô lộn áo lại đốt hai lỗ trước vạt áo sơ mi.

Bước ra khỏi phòng phơi đồ, Ceasar kéo nhẹ tay cô, đưa cô đến bức tường tòa nhà có lịch sử hơn tám mươi năm trước mặt.

Nương theo ánh trăng, cô phát hiện có một hàng dài các cụm từ tiếng Anh in nghiêng lớn và vẽ bậy màu đỏ trên tường.

Cô đứng dưới ánh trăng cẩn thận xác định: đó là một chuỗi từ ngữ thô tục cực dài, chửi người Sikh chết tiệt, mắng người Pakistan, Công giáo, người Liên Xô, băng Mafia hay người Do thái, vân vân… Hơn nửa mặt tường, gần như đều mắng chửi mọi quốc tịch trên lãnh thổ nước Mỹ.

Trên mảnh đất này, thủ đoạn mà chính khách muốn thắng cuộc tuyển cứ chính là làm lung lay cử tri, nhằm cầu tính đứng đắn chính trị. Mà mặt tường này, gần như bao gồm tất cả những tính không đứng đắn chính trị.

Ceasar cầm bình xịt trong tay trầm tư một lúc, sau đó khom người viết.

Hoài Chân dịch lại gần nhìn: SILLY COPS, FUCK THE HONKY… (Đám cớm ngu ngốc, lũ da trắng chết tiệt)

https://thuviensach.vn

Còn chưa viết xong câu chửi bậy tiếp theo thì đột nhiên cửa sổ trên đỉnh đầu đẩy ra, một người cảnh sát tắm xong đi đến cửa sổ hút thuốc.

Hoài Chân sợ hết hồn.

Ceasar nhanh chóng bịt miệng cô lại, kéo cô vào ngực lăn đến dưới chân tường.

Bình xịt rơi vào trong thùng thuốc màu kêu "lạch cạch ——", phát ra âm thanh rất vang trong màn đêm tịch mịch.

"Ai ở đó?" Anh ta cầm giá cắm nến soi sáng vườn hoa dưới cửa sổ.

Đúng lúc này một con mèo đuổi theo con chuột cống to đùng vào chân tường vườn hoa, vào vùng đen bị vách tường chặn lại.

Anh ta chỉ nhìn thấy thùng sơn trống trơn, thế là quyết định mặc quần áo ra ngoài kiểm tra.

Ngay trong lúc đó, Hoài Chân và Ceasar đã im lặng vòng qua chân tường, từ bên dưới hàng rào bên kia lén chạy ra khỏi cổng.

Hai người vừa ngồi vào trong xe bên đường thì nghe thấy tiếng chửi ầm vang nửa con phố: "Who the fuck ——"

Ceasar bật cười. Đạp lút cán cần ga, ném nửa vế sau của câu chửi rủa xa cả nửa phố.

Hoài Chân nín cười, "Tôi chưa từng thấy cảnh sát chửi đồng nghiệp là cớm, người da trắng chửi người da trắng là lũ quỷ da trắng bao giờ."

"Dù thế nào thì, đã hả giận chưa?" Anh cười hỏi.

Hoài Chân cười đáp, hả giận rồi.

https://thuviensach.vn

Nếu như cách thức duy nhất đối phó với quy tắc chỉ còn lại là chơi khăm bất cần đời kiểu thanh niên, thì tất nhiên là hả giận rồi.

Nob Hill cách phố người Hoa không quá xa. Lúc xe chạy vào phố người Hoa thì có ý nghĩa rằng, hai người sắp quay về thế giới riêng của mình.

Ceasar lại khó khăn trong việc tìm lý do để gặp mặt cô.

Xe vẫn theo như quy định cũ, dừng lại trên phố Sacramento cách tiệm giặt nửa con phố. Ceasar nói, "Tôi có thể chờ cô năm phút. Nếu người cha về mặt pháp luật của cô từ chối mở cửa cho cô con gái đi về muộn."

Hoài Chân cười cám ơn.

Đột nhiên anh hỏi, "Cô cũng về Trung Quốc xem mặt sao?"

Trong lòng cô dấy lên sự khác thường, chợt ngoái đầu lại.

Ceasar cũng nhìn cô. Nụ cười khi ra khỏi căn hộ cảnh sát từ từ biến mất, anh lúc này đang bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt của anh khiến cô biết anh và cô nghĩ cùng một chuyện.

Hoài Chân đáp, "Không biết. Thân phận công dân của tôi rất nhạy cảm, có lẽ bọn họ sẽ tìm cho tôi một đối tượng hẹn hò có lợi để giữ thân phận này."

"Ví dụ?"

"Tôi không biết. Có lẽ là quân nhân quốc tịch Mỹ chẳng hạn."

Anh không nói tiếp.

Hoài Chân đẩy cửa xe ra, nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi anh, "Thật ra tôi rất muốn biết, so với đồ ăn Quảng Đông, có phải Chop suey hợp khẩu vị

https://thuviensach.vn

của anh hơn không?”

“Tôi đều không thích cả hai. Nếu phải tốn 30 cent cho một bữa ăn thì tôi sẽ chọn bánh mì kẹp xúc xích.”

Hoài Chân ừ đáp, sau đó khoát tay với anh rồi chạy đi.

Hoài Chân biết được vài chuyện rồi.

Hai lần đến phố người Hoa, anh đều ở đây đưa cô về nhà.

Lần đầu tiên, anh bắt đầu nghiêm túc nhìn kỹ về những sai lệch trong phân biệt chủng tộc.

Lần thứ hai, anh phát hiện mình thật sự không ghét cô.

Có lẽ có một chút xíu thích nữa.

Nhưng chút xíu ấy có công dụng bao nhiêu? Qua mấy tháng nữa, rời khỏi nơi này thì anh sẽ quên đi thôi.

Hoặc là đạo đức sâu trong lòng anh luôn sẵn sàng để bài xích, hoặc từ chối thừa nhận cảm giác này.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Oakland (6)

Vừa nghe phụ huynh học sinh của trường Viễn Đông đến cửa thông báo, buổi tối A Phúc liền chạy đến nhà hàng Ý gọi Hà Thiên Tước cùng ông đến đồn cảnh sát, muốn kín đáo nhét tiền cho cảnh sát. Đợi tới khi hỏi thăm được thì ra Hoài Chân đã được Ceasar lái xe chở đi, ông mới yên tâm ra về.

Tiệm giặt A Phúc có để đèn cho Hoài Chân, người trong tiệm vẫn chưa ngủ. Vừa thấy cô về thì cùng thở phào nói, về là tốt rồi. A Phúc đi ngủ luôn, còn Vân Hà mượn cớ ra sân sau nấu nước cho cô tắm, trong tiệm chỉ còn lại mỗi cô và La Văn.

La Văn lịch sự hỏi cô, “Vết thương đã đỡ chưa?”

Cô nói bác sĩ đã khám rồi, mọi thứ rất tốt.

La Văn nói hôm nay có mua được thẻ bảo hiểm y tế cũ ở bệnh viện Đông Hoa từ tay một bà cô, cho Vân Hà và Hoài Chân dùng chung với nhau. Thẻ bảo hiểm là của cô con gái mười chín tuổi của bà ta, nhưng con gái bà ta đã về nước xem mặt một năm, nể tình hữu nghị nên bán rẻ cho La Văn một nửa. La Văn nói, người da trắng không phân biệt được con gái người Hoa đâu, nếu cô muốn kiểm tra vết thương hay thay thuốc thì có thể cầm lấy mà dùng. Đến lúc đó thoa son đắp phấn, buộc tóc đuôi sam thì đều như nhau cả. Chính quyền thành phố cứ giục học sinh làm thẻ bảo hiểm y tế, hai chị em giấu giếm dùng chung với nhau là có thể tiết kiệm được một số tiền lớn.

Hoài Chân cười đáp vâng, cám ơn dì Quý.

https://thuviensach.vn

Nói chuyện đầu cơ trục lợi trước mặt tụi nhỏ, La Văn hơi xấu hổ, nói đây là do hai bà cô hôm nay đến cửa dạy cho, con bọn họ cũng đang đi học ở trường công lập. Kể xong chuyện đó, La Văn vừa vặn mượn đề tài cẩn thận hỏi cô, "Đã nghe chuyện của chị gái nhà họ Hoàng chưa?" Thấy cô lắc đầu thì thở dài, "Phép tắc của gia đình Trung Hoa chúng ta khác người ngoài, con gái lớn rồi, ban đêm muộn tới mấy cũng không được ở chung với người da trắng, vì như vậy dễ bị bọn họ dạy xấu. Giống như Hoàng Văn Tâm đó, bị một gã da trắng ăn sạch. Đến khi nhìn lại thì té ra bị lừa, đến con cũng phải bỏ. Bà Hoàng từ xa chạy đến, con gái ở bên kia một mình bị bệnh khó chịu, lại mắc chứng trầm cảm gì gì nữa. Con bé đó vì tiết kiệm tiền mà không làm bảo hiểm y tế, một lần khám ở New York đều bay mất mấy chục đô. Cho người ta được hời còn mình thua thiệt, đến lúc đó biết đi đâu mà khóc, con đừng có học nó đấy!"

Hoài Chân đáp vâng, La Văn khuyên cũng khuyên đủ rồi, bà tắt đèn đi, bảo cô về phòng nghỉ ngơi.

Dù La Văn đang mượn chuyện của Hoàng Văn Tâm để bóng gió nhắc nhở cô, nhưng dù chuyện lớn tới mấy thì vẫn là chuyện của người khác. Quả thật cô mệt lắm rồi, không biết bản thân đi băng qua khoảng sân tối mù như thế nào.

Đi lên lầu đẩy cửa ra ngã nhào xuống giường, cô gần như rơi vào một mùi hương ngọt ngào. Trong mơ màng cô thấy Vân Hà bưng chậu rửa mặt đi đến, thấy cô ngủ vậy thì thở dài, lật người cô lại, trông thấy gương mặt xấu xí thì cười phì. Cười xong mới vắt khô khăn lau mặt cho cô.

Tiếng cười kia xuất hiện trong giấc mơ, chồng lên giọng cười mỉa mai khác trong lòng Hoài Chân. Cô nhớ lại xâu xúc xích cô được tặng ở nhà họ Trần, đã bị cô bỏ quên trong xe của Ceasar mất rồi. Trong mơ, Ceasar xách xâu xúc xích đó cười nhạo không ngừng, sau đó quay đầu ném nó xuống cống nước. Xúc xích trôi dương vượt biển ngồi trong khoang hạng nhất đến

https://thuviensach.vn

lại bị vất đi như vậy, quả đúng là đáng tiếc. Hoài Chân giật mình bật dậy, lật người lại, rồi tiếp tục ngủ bất tỉnh nhân sự.

Nếu có người nói cho Hoài Chân biết, cuối cùng hai cây xúc xích đó xuất hiện trên bàn ăn sáng ở biệt thự Oakland thì nhất định cô sẽ không tin.

Đêm hôm ấy, Ceasar lái thẳng xe đến con thuyền lần trước tới Oakland. Đêm xuân ở San Francisco còn lạnh hơn Berlin giữa trưa trong tháng mười một, anh từ từ nâng cửa kính xe lên. Ngoại ô Oakland chìm trong biển đêm, trong xe kín mít không thấy rõ gì, ngoại trừ vị thịt muối và mùi hương phương Đông kỳ lạ phủi mãi không tan.

Nghe thấy tiếng xe, người hầu nữ Rhodes vội vã chạy đến, lại thấy sắc mặt người ngồi trên ghế lái không tốt lắm. Đương lúc do dự không biết có nên quay về thông báo tin này cho phu nhân không thì Ceasar đã bước xuống xe. Cô ấy hỏi cậu cần giúp gì không? Ceasar nghĩ ngợi rồi vòng lại, cầm thứ đồ trong buồng lái đưa cho cô ấy rồi đẩy cửa đi thẳng lên lầu.

Đây là một ngày thứ sáu rất bình thường, tất cả mọi người đang quây quần bên lò sưởi, cảm thấy rất bất ngờ vì cuối tuần này Ceasar lại xuất hiện.

Rhodes đuổi theo sau hỏi, “Thứ này nấu thế nào ạ?”

Ceasar dừng bước trên bậc thang, “Cô có thể treo chúng lên như tác phẩm nghệ thuật.”

Rhodes tưởng thật bèn quan sát xung quanh, càng làm khó, “Vậy phải treo chúng ở đâu?”

Mọi người ngồi trong phòng khách cười nghiêng ngả.

Queline vừa kết thúc buổi khiêu vũ ở gần trung tâm thành phố cùng mấy người bạn, thoải mái tắm táp xong, bôi bôi trét trét trên mặt cũng gần

https://thuviensach.vn

một giờ. Lúc bước ra phòng ngủ thì bà trông thấy thứ trong tay Rhodes, vẻ mặt thay đổi khó lường.

Bà đột nhiên gọi Ceasar lại, "… Con lấy nó ở đâu vậy?"

"Ở chỗ bạn."

"Bạn nào?"

Ceasar lùi về sau hai bước, nhìn Queline.

Từ khi Queline được gả vào Muhlenberg, bà vẫn luôn làm tròn bổn phận của một phu nhân nhà giàu trong việc nuôi dạy con cái. Đến nay việc bà bận tâm nhất chính là hôn sự của Catherine. Có lẽ vì quá rảnh – cũng giống như các phu nhân khác, cho nên bà dễ dàng ngửi được dấu vết của việc chồng vượt quá giới hạn, xâu chuỗi những dấu vết này lại thì hiểu ra, mường tượng nên dáng vẻ mơ hồ của ả nhân tình.

Năm mười bảy tuổi bà đính hôn với Harrods, đến năm mười tám tuổi thì hạ sinh Catherine, bây giờ cũng chỉ mới ba mươi lăm tuổi. Ở trước mặt Ceasar, bà chỉ có thể coi là một nửa trưởng bối. Vì nguyên nhân nào đó, người vợ mà Arthur* chọn cho Harrods xuất thân từ gia đình luật sư trung lưu giàu có. Nỗi tự ti trong bà đã kéo dài mười tám năm. Ở trước mặt vãn bối khó đối phó là Ceasar, bà thường xuyên không duy trì được tư thái của nửa trưởng bối. Trong gia đình này, thứ bà có thể nắm được rất ít. Thế nên bà hy vọng mình có thể nắm được vợ tương lai của Ceasar —— hoặc chí ít mà nói là đối tượng dễ chung đụng. Đối với Queline, nàng dâu từ tầng lớp trung lưu sẽ là một lựa chọn tốt, ví dụ như cô con gái Barbara ngây thơ của vị bác sĩ kia, một cô gái dễ đối phó biết mấy.

(*Tên chính xác của ông nội Ceasar là Arthur, các chương trước mình edit nhầm, mong các bạn bỏ qua.)

https://thuviensach.vn

Bà sắp xếp câu từ hoàn chỉnh, “Đúng vậy, cứ đến mỗi mùa xuân là cha con lại ăn nó. Dì từng thấy rồi, chính là như vậy…”

Ceasar chậm rãi hỏi, “Mỗi mùa xuân?”

Queline đáp, “Đúng thế. Lén lút ăn, vừa ăn vừa uống thứ rượu trắng giá rẻ không tên nào đó. Catherine cũng biết, có lần cha con uống say mà khóc, đúng không?”

Một khi bối rối là Queline lại lỡ lời.

Lần này ngay cả Catherine cũng biết mẹ mình đang nói chuyện gì, cô sầm mặt lớn tiếng nhắc nhở, “Mẹ ——”

Trong tiếng nhắc nhở, Queline lập tức ý thức được chuyện mình mất phong độ trước mặt vãn bối.

Nhân trước khi không cứu vãn được thế cục, bà nhanh chóng dùng lời mời ngăn Ceasar lại, “Gần đây có rất nhiều học sinh Berkeley nghỉ học về Oakland. Daisy cũng có mời bạn đến trang viên chơi, đúng không Daisy? Dì muốn nói, nếu con có bạn thì không ngại mời đến Oakland dự tiệc gia đình…”

Catherine cười to che giấu sự thất thố của mẹ, “Mời đến để nhìn mẹ và mấy bà bạn nhảy điệu trung niên trong nhạc jazz?”

“Dĩ nhiên các con cũng có thể tổ chức tiệc sôi động của riêng các con, có điên tới mấy cũng không sao, vị trưởng bối duy nhất ở đây sẽ không nói với mấy người gia trưởng nghiêm khắc kia đâu…”

Ceasar đã biến mất trên cầu thang trong cuộc trò chuyện của hai người.

https://thuviensach.vn

Vừa kết thúc kỳ nghỉ xuân, giáo sư Trần người Hoa đã đến San Francisco vào cuối tuần, vì để đề phòng làm bậy nên ông được cảnh sát liên bang dẫn đến đảo Thiên Thần đối chứng khẩu cung. Tiếng Anh của giáo sư Trần rất tốt, nhưng khi trả lời những câu hỏi về con gái thì lại có rất nhiều sơ hở. Trong quá trình tách mẹ của Lưu Linh Trân ra đối chứng, ông thừa nhận mình giấu giếm gia đình có con riêng bên ngoài. Đã nhiều năm ông không làm trong trách nhiệm của người cha, đây là vấn đề gia đình của ông, bây giờ vợ đã qua đời, ông sẽ cố gắng giải thích toàn bộ với người nhà

Nhân viên ở trạm di trú tin vào chuyện hoang đường của ông, hoặc giả là tin vào tiền của ông. Nói tóm lại, cảnh sát liên bang ở tiểu bang Utah sẽ không phải đến cửa phỏng vấn trong vòng một năm, đảm bảo ông sẽ không đưa cô bé này cho tổ chức buôn người. Lúc cùng giáo sư Trần đưa hành lý của con gái ra khỏi nhà giam, Ceasar dùng tiếng Quảng Đông chuyện trò với ông một lúc.

Anh hỏi ông, “Con gái ông biết ‘nổ giấy’ nghĩa là gì à?”

Động tác thu dọn hành lý của giáo sư Trần cứng lại.

Ceasar nói, “Tôi chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, ông không cần phải trả lời.”

Mà sự thật không khác mấy như Ceasar dự đoán.

Năm 1942, ông được vợ chồng Lại Mộng Đức ở Mỹ mời tới, sau khi về nước thì đến dạy học ở đại học Tứ Xuyên và quen biết mẹ của Trần Mạn Lệ ở đó. Bà vốn xuất thân từ đại tộc, nhưng gia tộc dần lụn bại, chồng bị bệnh qua đời, mới hai mươi tuổi mà bà đã là góa phụ. May mà còn có người hầu trong nhà mẹ không nỡ bỏ cô nhi quả mẫu, dựa vào gia sản tích góp đổi bán, thỉnh thoảng nhờ người bán ít khăn tay tranh vẽ một mình nuôi dưỡng Mạn Lệ. Giáo sư Trần rất nể bà ấy, nên cũng thường xuyên tiếp tế cho mẹ con hai người. Lâu ngày sinh tình, tuy không ai nói ra tình cảm

https://thuviensach.vn

này nhưng không ngăn được hàng xóm nói này nói nọ. Dần dà, mẹ Trần Mạn Lệ không muốn gặp ông nữa, nói cứ như vậy thì không tốt cho danh tiếng của hai bên. Đúng lúc hợp đồng cũng hết hạn, ông không thể không về Thượng Hải, nhưng lại nhận được thư của mẹ Trần Mạn Lệ. Bà nói con gái lớn rồi, hy vọng có được giáo dục tốt, cứ ăn nhờ ở đậu bà không yên tâm, cầu xin ông nghĩ cách. Lúc đó ông đã sắp lên đường về Mỹ. Ở bến tàu Quảng Đông đi Hương Cảng, tình cờ hỏi thăm được hiệu buôn làm giả giấy tờ ở chỗ kiều bào già, vừa về tới Mỹ bèn đổi chác ở thị trường Mỹ. Giấy khẩu cung có hai bản, một bản trong đó do ông đưa đến trạm di trú, một bản khác ông nhờ người đem về nước cùng với giấy gọi, gửi cho mẹ của Trần Mạn Lệ, bảo Trần Mạn Lệ học thuộc lòng.

Bà cũng không báo cho ông biết bao giờ thì Trần Mạn Lệ sẽ đến San Francisco. Dĩ nhiên ông càng không biết bà không hề tái giá, mà đã qua đời vì lao phổi.

“Mua tài liệu” một tuổi 100 đô, Trần Mạn Lệ 16 tuổi hắn sẽ đi tìm ông lấy 1600 đô, cộng thêm 400 tiền Hồng Kông vé tàu. Những thứ này đều là tin tức Ceasar nghe được khi ở Hương Cảng. Có điều anh không nói chuyện của giáo sư Trần cho Dasai biết.

Người duy nhất có thể báo cho biết chỉ có Hoài Chân.

Nhưng nhiều lần anh đến phố người Hoa lại không có cơ hội gặp cô, hoặc chỉ có thể từ đằng xa liếc thấy bóng cô, sau đó vì đủ nguyên nhân mà không tiến thêm một bước đi lên nói chuyện.

Một lần đi là lúc gần tối, cô không có ở phòng khám, không biết đã đi đâu. Có mấy người phụ nữ da đen da vàng ngồi chờ trên băng ghế trong phòng khám, liên tục cắn hạt dưa nói chuyện say sưa. Vì vậy nên anh không đi vào mà chỉ đứng chờ trước cửa. Mấy người đàn bà kia tưởng anh không nghe hiểu nên thỉnh thoảng quan sát anh, dùng tiếng Quảng xì xào bàn tán nói xấu, “Các chị cũng biết người da trắng không đáng tin rồi đúng

https://thuviensach.vn

không? Cô con gái đầu của nhà họ Hoàng đấy, bị lừa rồi, âm thầm tìm phòng khám phá thai thì bị trầm cảm và ung thư buồng trứng, mẹ Hoàng chạy qua chạy lại chăm sóc, không biết đau đớn và hối hận thế nào, hầy, giờ không kịp nữa rồi. Thanh danh này mà đồn đi thì người Hoa khó mà tìm được bạn trai ở Mỹ nữa. Lần này vẫn chưa thông qua phế bỏ đạo luật, nếu về nước xem mặt thì sợ khó mà trở lại đây lắm.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Sonoma (1)

Đây là một nơi rất náo nhiệt, đâu đâu cũng có tiếng ồn ào la hét của phụ nữ Trung Hoa. Trong khoản thời gian này, chính mắt anh thấy tiệm tạp hóa lần đầu tiên anh đặt chân vào mở cửa: người đàn bà còng lưng già tới nỗi không thấy rõ tầm nhìn đang tháo từng ván cửa ra gác qua một bên, sau đó những người khách nam lần lượt đi vào. Phần lớn những người da trắng đến quét dọn chỉ mới mười ba mười bốn tuổi. Tú bà đứng ngoài cửa cao giọng vẫy khách, dùng mấy câu tiếng Anh mình biết mà rêu rao gái nhà mình với đám thanh thiếu niên da trắng vừa trổ mã: tiểu tiên sinh à, phụ nữ chân nhỏ, dáng dấp chỗ đó không giống người khác đâu. Về điểm này, các cậu đã biết từ chỗ bạn học rồi đúng không?

Dần dà anh cũng quen với chuyện xảy ra ở phố người Hoa. Bọn họ mãi mãi không có được thân phận quang minh chính đại —— ví dụ như đám đàn bà phương Đông mặc sườn xám rẻ tiền cặp kè với các thủy thủ Anh Quốc ở cảng Hương Cảng ; vũ nữ cấp cao nói tiếng Anh tiếng Trung và tiếng Bồ Đào Nha, được đào tạo bài bản; lại ví dụ như những hủ tục phương Đông bị các tờ báo lớn nhỏ ở Mỹ bác bỏ vô số lần. Phụ nữ người Hoa trong ấn tượng của anh giống như dấu chấm hay giọt nước, cuối cùng cấu thành định kiến luồn cúi trước thế giới phương Tây, phải nhẫn nhục chịu đựng.

Anh đợi ngoài tiệm giặt giũ đến khoảng mười giờ mà đám đàn bà kia vẫn chưa rời đi. Cho tới khi người mẹ trên phương diện pháp luật của Hoài Chân dùng tiếng Anh kiểu phố người Hoa xin lỗi anh: “Tiên sinh à, em gái phải thi vào trung học, việc học bận rộn lắm, thường xuyên làm bài tập đến rất khuya mới về.”

https://thuviensach.vn

Em gái(mèi mei), cái tên người nhà gọi cô ấy gần giống với từ "có lẽ"(may may), "tháng năm"(May May)hoặc "có lẽ tháng Năm"(may May)trong tiếng Anh. Có thể May(tháng 5)là tên tiếng Anh mới của cô —— cũng không phải anh không thu hoạch được gì.

Anh nói anh có thể chờ.

Bà ta nói tiếp, "Trẻ con người Hoa phải cố gắng gấp nhiều lần so với trẻ con người da trắng, nhưng dù vậy cũng chưa chắc có thể thành công. Xin cậu thứ cho, cái giá quá lớn, chúng tôi không mua nổi."

Dù anh không nghe hiểu ý tứ vòng vo trong lời lẽ Trung Quốc, nhưng dù đồ ngốc cũng biết được lời bà ta có dụng ý khác. Đây chính là hạ lệnh tiễn khách, anh mỉm cười nói được, tôi biết rồi. Nhưng anh không cảm thấy có gì gây rối, dù sao đâu phải cô nhất thiết phải biết chuyện giáo sư Trần, và anh cũng không có lí do gì để phải gặp cô cả.

Những ngày tiếp theo, tuy anh đến phố người Hoa song không phải vì tìm cô, tuy nhiên lại vì rất nhiều nguyên nhân công tác mà anh thường xuyên trông thấy Hoài Chân ở trên phố. Phố người Hoa bốn mươi con phố rộng là vậy, nhưng anh thường ngồi trong xe nhìn thấy cô đi lướt qua ở ven đường: lúc thì cùng bạn ôn bài ở trong quán cà phê hoặc tiệm trà, lúc lại xách bó rau cải hoặc hải sản, lúc lại mua bịch ô mai muối ở tiệm tạp hóa vừa đi vừa ăn.

Ba tuần sau, vết thương trên mặt cô đã khỏi hẳn.

Có một hôm cảnh sát đang đuổi bắt một băng mafia bị truy nã chạy trốn từ New York đến San Francisco, trốn trong nhà thổ ở khu Ý. Đánh nhau cực kỳ gay cấn, một đồng nghiệp vì thế mà trúng đạn bị thương, được đưa về bệnh viện Đông Hoa gần đó. Lúc Ceasar thay nạn nhân hỏi chuyện bác sĩ, thì từ đằng xa trông thấy cô nàng tóc thắt bím hoạt bát đang xếp

https://thuviensach.vn

hàng lấy số ở cuối hàng, cầm một tấm thẻ bảo hiểm y tế không biết của ai, bình tĩnh nói với y tá: “Đúng thế, em tên là Quảng Địch Tây.”

Y tá nói, “Em không trang điểm nhìn thuận mắt hơn đấy, trang điểm vào trông già đi mười tuổi.”

Cô cười cười lấp liếm, “Vậy hóa ra em chỉ mười tuổi thôi à.”

Bác sĩ ngoại khoa gọi tên Quảng Địch Tây, lúc Hoài Chân chạy qua bên cạnh Ceasar, anh cúi đầu cười gọi cái tên giả của cô, thành công chặn cô lại.

Cô nàng dừng bước ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng vì bị vạch trần lời nói dối.

Đây là cuộc gặp mặt vô cùng ngắn ngủi, ngay cả chào hỏi cũng không có. May mà có bác sĩ thúc giục, cô lập tức chạy biến đi.

Nếu không phải có một hôm Andre nhắc nhở, anh vẫn cứ ngỡ cuộc sống thế này có thể kéo dài rất lâu ở San Francisco.

Buổi tiệc mà Queline kỳ vọng cuối cùng cũng dựa theo ý của Catherine, được tổ chức gần một trang viên rượu vang ở Sonoma vào thứ bảy. Vì nơi đó cách xa thành phố nên lệnh cấm rượu không thi hành nghiêm ngặt. Trong danh sách khách mời có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, đa số đều là bạn bè và bạn đại học ở Berkeley của Catherine và Daisy. Dù Ceasar đã bày tỏ rõ ràng là gần đây anh siêu bận, sẽ không tham dự được, nhưng vẫn không thể ngăn cản trên giấy mời xuất hiện rất nhiều tên những cô con gái trẻ tuổi độc thân ở San Francisco của những người bạn mà Queline biết.

Trong ngày nhận được giấy mời, Andre nói với Ceasar, “Cậu biết vì sao mẹ của Catherine cố ý muốn tổ chức tiệc trước khi về bờ Đông không? Vì cậu đã 21 tuổi rồi, Ceasar à. Đợi đến khi cậu về bờ Đông thì ngay lập

https://thuviensach.vn

tức cậu sẽ có được một vị hôn thê, mà Queline lại muốn nắm được quyền khống chế trước khi chuyện đó xảy ra. Ví dụ như tốt nhất là con gái của người quen, chí ít là bà phải biết cô ấy trước khi tất cả người nhà Muhlenberg biết."

Khi gả cho Harrods cha của Ceasar, Queline vẫn chỉ mới là một cô gái. Harrods lớn hơn bà tám tuổi, vì giấu giếm và mắc nợ trong lòng nên Harrods rất nhân nhượng và chiều theo ý bà. Mà gia tộc Muhlenberg lại chưa bao giờ có chuyện gì cần bà phải bận tâm, vì vậy, trí khôn trên một vài phương diện của Queline mãi mãi dừng lại ở tuổi 17. Từ năm ba tuổi lần đầu tiên gặp người mẹ kế này, bà rất hay làm ra những chuyện nực cười khiến Ceasar đau cả đầu, kéo dài từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ngưng. Anh cũng đã không lạ lẫm gì nữa rồi.

Lời nhắc nhở này còn khiến anh không vui hơn so với những chuyện xuẩn ngốc mà Queline đã làm. Anh không thích thành phố San Francisco này, trước nay không thích, bây giờ cũng không tăng thêm được bao nhiêu hảo cảm. Vậy mà nay khi sắp rời khỏi, anh lại đột nhiên thấy tiếc nuối vô cùng.

Andre không định suy đoán anh đang tiếc nuối cái gì, chỉ hỏi anh, cậu còn nhớ một chuyện hồi bé không?

Chuyện gì?

Lúc đó cậu vẫn còn là cậu nhóc tóc nâu mắt xanh xinh xắn, bị anh họ lừa trèo cây nhìn lén con gái của gia đình Do Thái ở Long Island tắm, lại bị người hầu trong gia đình Do Thái phát hiện.

Ồ, thì ra là chuyện kia.

Khi anh lên tám, vườn hoa bên cạnh được bán cho gia đình Do Thái ở Đức mới di cư đến. Ông anh họ công tử bột đang ở tuổi 13 đầy tò mò, lừa anh trèo lên cây gần cửa sổ phòng tắm nhà hàng xóm, sau khi bị người hầu

https://thuviensach.vn

nữ phát hiện thì bỏ anh lại chạy mất hút, còn anh bị bắt quả tang tại trận. Vị tiên sinh Do Thái người Đức nghiêm khắc kia dẫn anh đến cửa nhà Muhlenberg hỏi tội, Arthur vừa mở miệng đã hỏi Ceasar, “Rosa có đẹp không?” Lúc đó anh vẫn chưa phân biệt được xấu đẹp, đành chọn câu trả lời tốt nhất, “Đẹp ạ.” Arthur cười to, “Vậy bị đánh một trận đau cũng đáng có đúng không?” Anh cười, nói con không muốn ăn đòn. Ngay cả Rosa cũng bật cười.

Lúc ấy Arthur nói, chuyện tốt xảy ra giữa tụi nhỏ dù là gì cũng đáng để tha thứ, tốt nhất không nên dùng cái nhìn của thế giới người lớn mà đập tan sự thánh thiện tự nhiên của con trẻ, phải tác thành cho nhau mới đúng. Cũng chính vì cách nói này mà ngay cả những người Do Thái nghiêm khắc nhất cũng không còn đưa ra nhận xét nào khác về vấn đề này. Trong chuyện này, người duy nhất bị phạt là ông anh họ kia, anh bị ép phải chuyển đến ký túc xá ở trường —— ở đó bị cấm cửa nghiêm khắc, giường đơn vô cùng chật hẹp, kiểm soát cực kỳ hiệu quả về hầu hết các mối quan hệ diễn ra trong độ tuổi trung học.

Ceasar hỏi Andre vì sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Andre cười bảo, tôi cũng không biết, chỉ là bỗng dưng nhớ ra mà thôi.

Đương nhiên Ceasar không tin.

Cho tới nay Andre chưa từng làm chuyện vô nghĩa bao giờ.

Anh ngẫm nghĩ, có lẽ Andre hy vọng anh hiểu được hàm ý kia. Dù là Arthur cũng chỉ có thể chấp nhận sai lầm tốt đẹp giữa cậu bé và cô gái. Có một số việc, nếu đã qua giới hạn tuổi tác hoặc vượt quá phân tấc nào đó, thì sẽ vượt ra khỏi phạm vi dễ dàng tha thứ của Arthur. Ví dụ như cha anh chẳng hạn, sau khi rời khỏi Hương Cảng thì cả đời này chưa hề gặp lại tình nhân Trung Quốc kia nữa.

https://thuviensach.vn

Vụ án nổ súng ở phố người Hoa có sức ảnh hưởng rất lớn, lớn hơn bất cứ cuộc bạo lực nào trước đây. Quy tắc của phố người Hoa đã xảy ra thay đổi, chính quyền thành phố San Francisco muốn nắm lấy cơ hội này để giành được nhiều quyền hơn trong phạm vi phố người Hoa. Con trai của người đứng đầu phố người Hoa – Charlie Hồng vẫn đang bị giam trong đồn cảnh sát, cứ cách thời gian nhất định lại gửi trát đòi hầu tòa đến hội quán Nhân Hòa, hy vọng có thể đưa nhân vật cực kỳ quan trọng đó vào bẫy của đồn cảnh sát thành phố. Chỉ cần thế lực của Hồng Vạn Quân chưa biến mất thì chính quyền thành phố sẽ mãi mãi không chiếm được nhiều lợi ích hơn. Vì dính dáng đến quá nhiều lợi ích mà bọn họ không phán quyết Charlie Hồng —— bọn họ hy vọng cha hắn ta, ông gia này có thể đưa ra tuyên thệ nào đó, nhận trừng phạt thay con trai mình, bởi vì cậu con trai trẻ tuổi lỗ mãng này dễ bị khống chế hơn nhiều so với con rồng Trung Quốc xảo quyệt kia.

Vì chuyện này, Ceasar cùng phó cảnh sát trưởng ở đồn cảnh sát thành phố đi gặp Hồng Vạn Quân ba lần, và lần nào ông ta cũng ở tiệm thuốc phiện lớn nhất ở phố người Hoa. Tiệm thuốc phiện được ngụy trang thành một căn phòng ngầm thoạt nhìn giống rạp hát, bên trong rẽ bảy rẽ tám lần, đèn tường màu tím phản chiếu một cặp tranh tường phương Đông kỳ lạ khó coi, mô tả cảnh rất gợi tình, trong lúc đó lại có một nhóm người da trắng hoặc người Hoa đang nằm bên dưới những bức tranh tường này say sưa mơ màng. Dẫn họ vào sảnh hút thuốc phiện là một ông già phương Đông mặc đồ Đường, gầy trơ xương cao như hạc, nhìn thấy anh đang quan sát bức tranh trên tường. Sau khi nói chuyện với cảnh sát, ông nói với anh bằng tiếng Anh: “Đây là những bức tranh truyền thống của Trung Quốc, được gọi là xuân cung đồ, có vài bức có hơn ba trăm năm lịch sử.”

Hồng Vạn Quân đang nằm ở buồng trong cùng của hành lang quanh co. Có vẻ như triển vọng tinh thần rất tốt. Không hề giống tin đồn ông ta đang mắc bệnh nghiêm trọng. Phó cảnh sát trưởng hy vọng ông ta sẽ đến đồn cảnh sát để giải quyết vụ nổ súng ở phố người Hoa, nếu không họ sẽ

https://thuviensach.vn

trực tiếp giam giữ Hồng Lương Sinh suốt đời. Nhưng lần nào đối mặt với sự uy hiếp của phó cảnh sát trưởng, ông ta vẫn bình tĩnh từ chối lời đề nghị. Ông ta biết, một khi mình đến đồn cảnh sát thành phố thì ông ta khó mà bước chân ra được nữa. Ông nói bọn họ hãy yên tâm, thằng ba làm luật sư con ông sắp về rồi, lúc đó sẽ thay mặt ông giải quyết hết mọi vấn đề.

Sau lần thứ ba thất bại với Hồng Vạn Quân, anh bước ra khỏi tiệm nha phiến, đứng dưới mái hiên trong đường hẻm nổi tiếng tiếng xấu trên phố người Hoa, một lần nữa trông thấy Hoài Chân. Cô xách một hòm thuốc bằng gỗ, đi theo đại phu tính tình quái gở kia cùng một gã đàn ông người Hoa cao ráo bước vào tiệm thuốc phiện.

Cô không thấy Ceasar, nhưng lần này, anh quyết định sẽ đợi cô đi ra.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sonoma (2)

Hoài Chân biết vụ án nổ súng này đã đem lại ảnh hưởng cực xấu cho phố người Hoa. Cũng như vụ Đêm Pha Lê nổi tiếng năm 1938, nguyên nhân là vì một người Do Thái Ba Lan ám sát thư ký đại sứ quán Đức trú tại Paris, từ đó đẩy đồng bào của mình rơi vào cảnh địa ngục nhân gian đã được mưu tính trước đó rất lâu.

Tuy nhiên có lẽ chuyện này vẫn phải dựa vào vụ án ở đồn cảnh sát thành phố cùng với căn bệnh của Hồng gia, thế nên không khiến dân cư trên phố người Hoa khốn khổ quá nhiều. Hồng gia đã bảy mươi rồi, mặc dù trông ông ta có vẻ ít tuổi hơn thế, nhưng hệ thống miễn dịch suy giảm vẫn khiến ông ta mắc rất nhiều chứng bệnh của người cao tuổi, ví dụ như tăng huyết áp hay huyết khối tĩnh mạch não.

Đây không phải là lần đầu ông ta bị bệnh, mọi người không biết ông ta bị bệnh đến mức đó nên không quan tâm. Dân tộc này có sự nhẫn nại khiến người da trắng phải ngạc nhiên, mà điều này vào năm 1863 đến 1869, các công nhân da trắng đã gặp một lần ở trên đường sắt rồi. Nhược điểm lớn nhất của dân tộc này là nổi loạn chống lại mọi bất công, và có lẽ đó cũng là ưu điểm. Cách mạng là phải chảy máu, nhưng lại không được đông đảo nhiều người khát vọng an cư lạc nghiệp chấp nhận. Mà đa số cư dân ở phố người Hoa đều như thế. Bọn họ chỉ cần một người lãnh đạo chứ không quan tâm người đó là ai. Có khi người tiếp theo còn tốt hơn Hồng gia nhiều thì sao, ai mà biết được?

Cuộc tình thất bại của Hoàng Văn Tâm lại có sức ảnh hưởng lớn hơn, rất nhiều bà mẹ vì thế mà thay đổi cách dạy con gái và kỳ vọng vào chuyện

https://thuviensach.vn

gả cưới. La Văn cùng các bà bạn trên phố người Hoa chính là nhân vật đại diện tiêu biểu trong đó. Khi bà phát hiện Vân Hà lén làm thêm lại còn để dành được một khoản tiền không nhỏ, La Văn cảm thấy khủng hoảng chưa từng có. Bởi vì lúc này Vân Hà đã vào học kỳ cuối cùng của trường cấp ba công lập, kết thúc kỳ nghỉ xuân sẽ bắt đầu kế hoạch công tác hoặc chuyện học tập tương lai với trưởng ban nhà trường.

La Văn cầm ống tiết kiệm tra hỏi Vân Hà, khoản tiền này định để làm gì.

Vân Hà không do dự đáp, cô muốn dùng nó để xin vào trường học ở bờ Đông.

La Văn đổ tiền ra đếm rồi bảo, tạm thời không nói đến học phí, nhưng con có biết tiền thuê nhà, chi phí sinh hoạt ở bờ Đông cao hơn San Francisco bao nhiêu không? Với hoàn cảnh gia đình nhà ta, có thể để con đến trường cộng đồng San Francisco là đã không tệ rồi. Hơn nữa nếu con bị bệnh thì ai chăm sóc cho con?

Nói đến chuyện đau lòng nhà họ Hoàng, La Văn vừa tức vừa thương, vừa đấm vừa xoa làm Vân Hà không ứng phó kịp.

Hoài Chân lập tức nói, “Thật ra đại học Berkeley và đại học California cũng rất tốt mà, không nhất thiết cứ phải đến bờ Đông.”

Vân Hà nói, “Đời này nơi xa nhất chị từng đi chính là Los Angeles, chị không thể chết dí cả đời ở California được.”

Hoài Chân đăm chiêu nghĩ ngợi, cảm thấy cô ấy nói cũng đúng. Dù là học sinh trong nước ở thế kỷ 21, thì dù lên đại học cũng chủ yếu chọn những thành phố lớn xa nhà, đối với cô California đã đủ xa, nhưng với Vân Hà thì lại quá gần.

https://thuviensach.vn

La Văn tức tới nỗi suýt nữa đập vỡ đồ: “Con nên biết vui khi năm đó ông nội chuyển cả nhà ta từ thành phố Sacramento đến San Francisco mới phải! Nếu không dù con đến San Francisco một lần cũng cảm thấy chưa đủ. Nếu để cha con mà biết, nhất định sẽ bắt con về nước kết hôn, sau đó vào trường đại học Mỹ kiều ở Thượng Hải.”

Ví dụ như Saint John. Hoài Chân nghĩ.

Ngay khi hai mẹ con cứ giằng co qua lại thì già Huệ kịp thời chạy đến. Hồng tam thiếu từ Los Angeles đã về, mời Huệ đại phu đi cùng ông đến tiệm thuốc phiện xem, muốn biết rốt cuộc tình trạng cơ thể của cha mình thế nào. Già Huệ nói ông không thể rời bỏ con bé trợ lý được, nên cố ý đến cửa bấm chuông, giải cứu Hoài Chân đi.

Hồng tam thiếu cao hơn người Hoa bình thường, là một anh chàng đẹp trai mười trên mười, làm Hoài Chân không khỏi nhìn thêm mấy lần. Đây là lần đầu tiên cô gặp Hồng tam thiếu, nhưng trước đó vẫn thường xuyên nghe thấy người ta nhắc đến anh. Nghe nói anh là người Hoa đầu tiên ở San Francisco đậu kỳ thi luật California, rồi vì nguyên nhân nào đó mà anh cũng là luật sư người Hoa hiếm hoi được sở luật sư của người da trắng tiếp nạp. Có lẽ do anh mang trong mình 1/4 huyết thống của người da trắng, lúc còn trẻ chỉ cần che giấu là gần như có thể ngụy trang thành người da trắng —— vì có rất nhiều người Ba Lan cũng có tướng mạo gần giống với người phương Đông. Sau đó vì sao không công tác cho người da trắng nữa, thì có người nói bởi vì dòng máu lai của anh không ổn định, dần dần các bộ phận mang huyết thống châu Á trên người anh ta càng rõ ràng, không che giấu tiếp được nữa, hay bị khách hàng da trắng khiếu nại nên đành nghỉ việc; lại có người nói, tam thiếu thấy được bộ mặt giả nhân giả nghĩa của người da trắng nên tự thành lập sở luật sư Trung Hoa, từ đấy dồn lực vào công việc di trú ở phố người Hoa.

Bất kể thế nào đi chăng nữa, thì bây giờ nhìn Hồng tam thiếu càng gần gũi với người Hoa hơn. Nếu không có ai nói với Hoài Chân là mẹ đẻ của

https://thuviensach.vn

Tam thiếu từng là cô gái lai trong sòng bạc Macau, thì nhất định cô chỉ cho rằng ngũ quan của anh góc cạnh hơn người Hoa một chút mà thôi. Tuy nhiên, vì huyết thống của cô gái đó đã bị pha trộn quá nhiều lần, có thể nhận ra có Trung, Anh, Đức, Pháp và Bồ Đào Nha, thế nên rốt cuộc Hồng tam thiếu có bao nhiêu huyết thống Trung Hoa thì thật khó mà nói.

Năm nay tam thiếu đã 34 tuổi, song trông anh trẻ hơn tuổi thật của mình. Người cũng khá lễ phép, luôn cười nói với Huệ đại phu, chốc chốc lại quay đầu nhìn Hoài Chân xách hòm thuốc, nói đùa đôi câu. Ví dụ như, "Ngăn cản phụ nữ cãi nhau còn khó hơn nhiêu là cản đàn ông đánh nhau, có đúng không?"

Cho đến khi đi vào con hẻm đầy tiếng xấu kia, Hoài Chân mới biết bọn họ phải đến một tiệm thuốc phiện. Có lúc cô có đi qua đây, nhưng rất ít khi tạt qua con hẻm này. Con hẻm này chật hơn những hẻm khác ở phố người Hoa, gần như chỉ đủ hai người đi song song. Vì xe cộ của người da trắng không thể nào chạy vào đây được nên nó cũng không có tên. Cũng vì vậy mà nó tránh được rất nhiều cuộc kiểm tra quy mô lớn. Người ở phố người Hoa đều gọi nó là "phố Minh", hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa "con hẻm nghiện ngập" không thấy được ánh sáng của nó.

Tiệm thuốc phiện cũng vậy, nó cũng không có tên. Tiệm thuốc phiện được ngụy trang thành một rạp hát, nhưng ngay cả sân khấu rạp hát cũng đã xập xệ tới độ không dùng được.

Hoài Chân ngơ ngác, "Nếu có người muốn hẹn bạn đến đây thì phải gọi tên nó là gì?"

Tam thiếu nói, "Bọn họ đều gọi nó là 'chỗ tốt'."

Vừa dứt lời thì ông chủ "rạp hát" cao gầy đi ra từ sau sân khấu đóng đầy mạng nhện, dẫn hai người đi tiệm thuốc phiện thật sự ở sau cánh cửa

https://thuviensach.vn

cũ nát, vừa đi ông ta vừa nói: “Mấy người đến đúng lúc quá, vừa nãy có cảnh sát người nước ngoài vừa tới.”

Tam thiếu hỏi, “Bọn họ đã đi chưa?”

“Vừa rời đi thôi.”

Hoài Chân để ý đến ông chủ gọi người da trắng ở trước mặt tam thiếu là “người nước ngoài” bình thường, chứ không phải là “lũ người da trắng” mang sắc thái miệt thị rõ rệt kia. Có lẽ vì tam thiếu cũng là con lai, thỉnh thoảng được xã hội người da trắng tiếp nạp, và cũng thường bị người Hoa chửi là “quỷ ngoại quốc”.

Sau đó Hoài Chân không còn thời gian để ý đến thứ khác nữa, vì bố trí bày biện trong tiệm thuốc phiện vô cùng có thú vị, ví dụ như một mặt tường không dán giấy dán tướng mà treo một bức xuân cung đồ. Những bức xuân cung đồ này không chỉ không có gạch men, mà tư thế thu thập được cũng rất nguyên vẹn. Thậm chí Hoài Chân còn nhận ra bút tích của họa gia Cừu Anh trong đó.

Trong tiệm thuốc phiện có hai đại sảnh rất rộng lớn, bên trong có từng chiếc giường một, khách nằm trên giường cứ mơ mơ màng màng. Đi sâu vào trong nữa là “nhã gian” được mấy bức tường ngăn cách tạo nên, trong nhã gian có một hoặc hai chiếc giường. Cô thấy trên những chiếc giường ấy có rất nhiều khuôn mặt người da trắng đang người ngậm ống tẩu, nhả khói về phía bức họa trên tường. Hoài Chân cảm thấy thật khó tin, bởi vì hoàn toàn trái ngược với tranh sơn dầu phương Tây là phụ nữ vú cao mông to, thì đa số những bức họa này không cố ý miêu tả chi tiết vóc dáng phái nữ, mà hầu như đều có tấm thân bé nhỏ, eo thon ngực phẳng.

Hồng gia nằm trên chiếc giường giữa đại sảnh bên trong, lúc bọn họ đi vào, một người đàn bà đang ngồi cuối giường xoa khớp xương chân cho ông ta, mệt tới nỗi đầu vã mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Già Huệ thấy vậy thì phì cười, hỏi: “Mệt rồi phải đi, không thay người à?”

Người đàn bà cầm vạt áo lên lau mồ hôi, quét mắt nhìn mấy người, “Không mệt lắm.”

Gã làm công ngồi cạnh lập tức nói, “A Anh, hay để tôi thay cho?”

Ả đàn bà lườm gã ta, mệt tới mức không có hơi sức mở miệng.

Hoài Chân đột nhiên nhớ già Huệ từng nói với cô: tuổi càng lớn thì gân cốt càng cứng.

Tiết trời tháng ba, phòng ngầm dưới đất cũng lành lạnh, vậy mà Hoài Chân thấy chiếc áo mỏng manh của cô gái ấy ướt đẫm mồ hôi, biết Hồng gia đã già thật rồi.

Hồng gia hé mở mắt rồi nhắm lại, khoát tay nói, “Ta bảo con đến đồn cảnh sát xem vụ kiện của thằng Sáu thế nào, con đến đây làm gì?”

“Không đến xem cha, con không yên tâm.”

“Xem ta chết lúc nào à? Yên tâm, sắp rồi.”

Tam thiếu mỉm cười, chỉ coi cha là ông già bướng bỉnh. Anh ta gập người, mời già Huệ chẩn mạch cho ông ấy.

Hồng gia không mở mắt cũng không từ chối, hỏi, “Tôi thế nào không phải ông đã biết sớm rồi à?”

Già Huệ nói, “Có người bỏ nhiều tiền mời tôi, sao tôi có thể không đến?”

Hồng gia cười lớn.

https://thuviensach.vn

Già Huệ quay đầu, bảo Hoài Chân cầm hòm thuốc đứng bên nhìn.

Bắt mạch, bấm mắt cá chân cho ông ta, lại xoa ấn đầu gối, mấy lần Hồng gia lớn tiếng kêu đau.

Già Huệ tức giận cầm chân ông ta ném mạnh đi, "Ông mà còn hút nha phiến thêm nữa thì có là thần tiên cũng không cứu được."

Hồng gia cười to, cầm tẩu hút thuốc phiện trong tay, nói, "Chính vì biết thần tiên không cứu được nên mới ở đây, giao tính mạng cho thứ đồ chơi này."

Trong lúc nói chuyện, có một thoáng Hồng gia giương mắt liếc Hoài Chân. Sau đó bình tĩnh khép mắt lại như biết rõ điều gì.

Trong chớp mắt ấy, Hoài Chân nhìn thấy dưới hốc mắt hõm sâu của ông ta là tròng mắt tối đen nặng trĩu. Cô đã học được ít thứ ở chỗ già Huệ, nhưng trong lòng vẫn giật mình như cũ, luôn cảm thấy đó giống như triệu chứng phung phí tính mạng mình đến mức độ nào đó.

Già Huệ nói, "Ông không đi được. Ông cũng biết là tên nghiệp chướng Tiểu Lục gia không chống đỡ nổi bốn mươi con phố mà."

Hồng gia mỉm cười, từ tốn nói, "Nếu không phải vì cái thằng nghiệp chướng đó thì sao tôi thành thế này. Cũng được, những chuyện phải chịu trách nhiệm đáng lý phải nên chịu từ lâu rồi. Hiện tại không ra hồn, còn không phải có mấy người giúp đỡ à?"

Tam thiếu nói, "Lương Sinh thấy mẹ Năm bị người da trắng vô duyên vô cớ đánh nên mới không nuốt nổi cục tức này."

Hồng gia nhớ đến chuyện này lại điên lên, tay run rẩy, "Ả đàn bà Latin kia, ỷ vào luật pháp không thừa nhận hôn sự này, từ lâu đã được người da trắng giúp mà như diều gặp gió muốn, thoát khỏi phố người Hoa này, ta

https://thuviensach.vn

cũng bớt chuyện. Chỉ trách ả không có bản lĩnh, không thoát được. Có chuyện đến cửa cầu mày, không có chuyện lại bới ra một đống rắc rối. Nếu không phải ngày nào thằng Sáu cũng ôm eo bá vai với đám đĩ điếm Latin chỗ ả thì lý nào ả có thể để người ta gọi mình là mẹ Năm?"

Tam thiếu biết chuyện này là chỗ đau của cha nên không nhiều lời nữa.

Tuy Hồng gia vẫn còn tức, song vẫn quan tâm đến cậu quý tử, "Có điều đừng để ý đến ta nữa, nghĩ cách cứu nó ra khỏi đồn cảnh sát đi. Thằng nhãi đó bị nhốt lâu như vậy, e là bị thương còn nặng hơn ta nhiều."

Tam thiếu đáp, "Không phải con trai đang nghĩ cách sao?"

Hồng gia không nói gì thêm.

Già Huệ khám cho ông xong thì nói thẳng: "Tôi chỉ có thể kê cho ông mấy liều thuốc mạnh, nhưng không đảm bảo được ông có thể khỏe lên."

Hồng gia lại cười, "Khoẻ thì cũng là khoẻ của lão già Trung Quốc thôi. Bệnh như ta đây, ông có thể nhìn ra, nhưng đám người da trắng kia thì không."

Già Huệ biết ý của ông, mọi chuyện cũng đành chịu, chỉ đành khuyên nhủ, "Thật sự không thể hút nha phiến được nữa."

Hồng gia không nói gì thêm, chỉ cười cười, để mặc già Huệ châm cứu lên mấy chỗ máu bầm.

Cho đến trước khi rời đi, ông không nói thêm câu gì với ba người họ. Chỉ giơ tay lên gọi A Anh lại, miệng lẩm bẩm như hát khúc, lại chậm rãi nói.

https://thuviensach.vn

“Lão Chung, hồi chúng ta còn trẻ tốt biết mấy. Lúc đó con gái cũng còn trẻ đẹp, mặc áo thời Đường lụa đen, bím tóc đuôi sam đen nhẫy bóng mượt, đi một đôi guốc mộc trên đường. Khóe miệng mỉm cười, mắt ngọc mày ngài, khi cúi đầu lại giấu rạng rỡ vào trong đáy mắt, cầm ống tiêu thổi khúc nhạc hớp hồn.”

Già Huệ nhìn ông, từ từ thu dọn hòm thuốc, bảo Hoài Chân xách lấy.

Bước ra khỏi tiệm thuốc phiện, hai người mới mở miệng nói chuyện.

Ngay đến Hoài Chân cũng không biết có cảm giác gì, chỉ cảm thấy ngũ vị tạp trần, có chút cuống cuồng.

Câu nói cuối cùng của Hồng gia giống như bức tranh treo tường kia, trong đầu cô mường tượng nên hình dáng của thiếu nữ miền Nam mấy chục năm trước, bím tóc đen đặt trước ngực, đứng cạnh dòng suối rửa mặt giặt quần áo, nở nụ cười chất phác hồn nhiên với người ta, ngay đến con tim cũng thuần khiết. Sau lưng cô gái ấy, cô như nhìn thấy một đất nước cổ kính, từng chiếc bóng màu vàng vác theo giấc mơ đẹp của cố hương cằn cỗi, bước lên từng chiếc thuyền nhỏ chòng chành. Trên mỗi chiếc thuyền ấy chở đầy những nỗi niềm cùng hình ảnh cố hương chôn sâu trong bóng dáng thiếu nữ đất phương Nam. Những bóng dáng ấy đi cùng bọn họ đến mảnh đất được gọi là “Kim Sơn”, cuộc đời trăm năm cô đơn và nhạo báng, như thể là ngọn đèn le lói duy nhất trong sự gian nan nhẫn nại khuất nhục. Năm qua tháng lại, cho đến khi đại lục ở bờ bên kia dần thay đổi lớp người mới, thì đầu này của đại lục, một trận động đất và hỏa hoạn đã thiêu sạch những năm tháng cổ xưa. Trên mảnh đất vốn là những căn nhà gỗ chật hẹp bẩn thỉu lại mọc lên từng ngôi nhà gạch đen. Trong tro bụi, phố người Hoa xập xệ cùng Trung Quốc cũ xưa yếu đuối lững lờ trôi đi, phố người Hoa mới theo Trung Quốc rực rỡ phồn vinh niết bàn sống lại trong tro bụi. Mấy trăm năm ngậm bồ hòn làm ngọt, lại mọc lên một sinh mệnh ương ngạnh không chịu khuất phục, đấy chính là bọn họ từ đời này qua đời khác.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân gần như không biết mình ra khỏi tiệm thuốc phiện "chỗ tốt" kia thế nào. Cho tới khi già Huệ và Tam thiếu lần lượt sực tỉnh từ trong tâm trạng, tiếng nói chuyện lại vang lên lần nữa. Rồi Hồng tam thiếu gọi cô mấy lần thì cô mới đột nhiên hoàn hồn.

Hồng tam thiếu nở nụ cười bất đắc dĩ. Còn chưa kịp nhắc lại câu hỏi kia thì một luồng gió lạnh đập vào mặt, thổi bay mùi thuốc lượn lờ trên người mấy người. Sau đó tất cả mọi người đều trông thấy, dưới đèn lồng trên con đường hẹp hòi có một bóng người cao ráo đang dựa vào tường. Trong khoảnh khắc bọn họ đi ra, bóng người màu đen đó chậm rãi đứng thẳng dậy, đi về phía bọn họ, để lộ gương mặt người da trắng tuấn tú nặng nề.

Anh không giới thiệu mình mà chỉ nhếch mép coi như mỉm cười, đứng trước mặt Hoài Chân, khẽ gập lưng với hai người kia, "Xin lỗi, có thể chiếm ít thời gian của cô ấy không?"

Hoài Chân ngẩn người, nhớ lại vừa rồi hình như Tam thiếu có lời muốn nói với cô.

Hồng tam thiếu nhìn người da trắng rồi lại nhìn Hoài Chân, lễ phép nói, "Tôi và Huệ đại phu chờ em ở phía trước." Sau đó cả hai rảo bước rời đi.

Ở ngã rẽ trên đại lộ có tiếng nói chuyện mơ hồ, không biết Hồng tam thiếu nghe chuyện gì thú vị mà bật cười.

Hoài Chân cảm thấy có lẽ già Huệ đang kể chuyện phong lưu của cô. Vừa hay bả vai mỏi nhừ, cô nhân cơ hội đặt hòm thuốc xuống đất, che giấu đi sự bất an nho nhỏ.

Sau đó cô nghe thấy Ceasar nói, "Vừa nãy tôi nhìn thấy em đi vào."

"… Không phải nơi tốt đúng không?"

https://thuviensach.vn

“Cũng tạm, còn… rất đặc sắc.”

Hoài Chân đột nhiên muốn hỏi anh, anh có thấy những bức tranh nữ ngực phẳng kỳ lạ kia không, nhưng rồi lại nghĩ bọn họ còn chưa thân đến mức độ đó, đành sờ tóc, đổi đề tài, “Đợi lâu lắm rồi đúng không. Có chuyện gì không?”

“Không có.”

“… Ừ.”

“Tôi sắp đi rồi… Chỉ muốn đến báo cho em vậy thôi.”

“Bao giờ?” Cô phát hiện giọng mình nhỏ đi.

“Hai tuần nữa.”

“Sao nhanh vậy.”

“Thi thế nào rồi?”

Hoài Chân cười, “Tôi cảm thấy mọi chuyện rất tốt. Tôi có thể sửa lại được giọng Anh rồi…”

“Ừ, nghe thấy rồi.”

“… Cám ơn.”

“Đây không phải là một đề tài vui vẻ đúng không?”

Hoài Chân bật cười.

“Vậy em có thời gian đi với tôi không… Ý tôi là, một cuộc hẹn chẳng hạn.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đang định nói có thời gian. Nhưng trong khoảnh khắc mở miệng, cô lại sửng sốt.

Tiếng Anh của cô đã khá hơn nhiều rồi, khá đến độ cô có thể ý thức được sự khác biệt trong cách anh dùng từ.

Anh vừa nói là, “hang out” và “date”.

Ceasar lặp lại lần nữa.

“Đúng, chính là kiểu hẹn mà em đang nghĩ đấy. Quên tám nghìn đô kia đi, với cả những thứ bừa bộn em đang nghĩ trong đầu nữa, có được không?”

“Thế anh sẽ nói cho em biết đàn ông cần phải chú ý gì trong buổi hẹn hả?”

“Nếu em muốn nghe.”

Hoài Chân cười phì.

Ceasar không cười. Anh cúi người nhìn vào mặt cô, “Đừng từ chối tôi.”

Bảo cô từ chối thế nào đây.

Hoài Chân thôi cười, thấp giọng “vâng”.

Ceasar thở phào.

“Vậy hôm nào thì em rảnh?” Anh hỏi tiếp.

Cô vẫn có thể nghe thấy âm thanh trong lòng mình đang nói: Chuyện này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với mày là không thể vãn hồi.

https://thuviensach.vn

Thế là cô nói với anh, “Cuối tuần đều rảnh, với cả, em hy vọng đó có thể là ngày nói lời tạm biệt trong vui vẻ.”

Ceasar cười khẽ, “Vậy thì đừng lỡ hẹn được không? Nếu không tôi sẽ đau lòng lắm.”

Anh không đùa. Anh đang nghiêm túc.

“Em nào dám.” Cô nửa trêu.

Tiếng cười và tiếng phát biểu không hợp thời ở đầu kia truyền đến, Hoài Chân ngoái đầu nhìn, thấy hai người kia cũng đang nhìn cô.

Cô cúi đầu tìm tòi, vì ngược chiều sáng nên không mò thấy hòm thuốc kia đâu.

Anh cúi người xách hòm thuốc kia lên cho cô, nói, “Đi thôi. Tôi đã hứa sẽ không chiếm nhiều thời gian của em rồi.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Sonoma (3)

Ra khỏi con hẻm ấy, bả vai Hoài Chân sụp xuống, hòm thuốc lại nằm trên vai cô, bóng người bên cạnh bước nhanh từ trong hẻm tối ra chỗ sáng, đi đến chỗ mấy người cảnh sát da trắng đang chơi cá cược và tú lơ khơ dưới đèn lồng ven đường.

Già Huệ đi sau lưng cô chậc chậc: “Tình nhân nhỏ đấy, ây da.”

Tam thiếu cười.

Sợ già Huệ lại nói bậy bạ, Hoài Chân vội đổi chủ đề: “Lúc nãy Tam thiếu hỏi em gì vậy?”

Tam thiếu mỉm cười, “Chỉ là, trước ngày em bị bắt, tài liệu hợp đồng hôn nhân của thằng Sáu là do tôi thảo.” Nói đoạn, anh ta bổ sung, “Để đề phòng em bị giam trên đảo Thiên Thần, đề phòng nó không muốn cưới.”

Hoài Chân nghĩ bụng, thì ra Tam thiếu là người khẩu Phật tâm xà. Thế là cô cười nói, “Vậy tài liệu hợp đồng đó có còn không?”

“Vẫn còn đây. Ngay cả giấy hôn thú của em và Ôn thiếu cũng ở chỗ tôi.”

Hoài Chân nhanh chóng đăm chiêu, song vẫn không hiểu rốt cuộc Tam thiếu muốn làm gì.

Tam thiếu nói, “Đừng lo, tình hình chatôi hôm nayra sao em cũng thấy rồi đấy. Thì giờ còn lại của ông không còn nhiều, chỉ quan tâm duy nhất

https://thuviensach.vn

mỗi thằng Sáu. Tiền án của nó hơi mệt, nhất định đồn cảnh sát sẽ không tha cho nó. Nếu như nó bị đánh, chắc chắn đồn cảnh sát sẽ mượn cớ bác sĩ da trắng từ chối chữa bệnh cho người da vàng, còn thầy thuốc da vàng lại không vào đồn cảnh sát được, cứ lần lữa nó. Huệ đại phu lại có ghi chép 'không tốt' ở đồn cảnh sát, cô Quý à…"

Hoài Chân nói tiếp, "Ừ, em không có ghi chép hành nghề Trung Y, lại có giấy chứng nhận hôn thú này nên chỉ có em có thể đi thăm anh ta. Sau đó đi ra mời Huệ đại phu kê thuốc cho anh ta, lần sau đi thăm thì lại đem thuốc vào."

"Đúng thế. Sau đó tôi sẽ tiêu hủy chúng cho em, về phía Vancouver, em muốn gặp hay không muốn gặp thì tôi cũng sẽ cố gắng giúp em."

Hoài Chân tức giận, "Không có những thứ đó, em cũng sẽ giúp Tiểu Lục gia."

"Tôi phải đảm bảo không có sai sót trước chứ, có đúng không?"

Đầu tiên bóc trần gốc gác nhà người ta ra, sau đó mới từ từ nói điều kiện với người ta.

Thì ra hôm nay mời cô đến tiệm thuốc phiện không phải là vì nhất thiết muốn cô đến bằng được, mà là để cô nhìn Hồng gia thế nào, biết được gì đó thì sẽ dễ đưa ra yêu cầu với cô hơn.

Luật sư đều thế cả à?

Hoài Chân nói, "So với điều này, trông anh có vẻ không hề để tâm đến vết thương của cha anh cho lắm."

Tam thiếu suy nghĩ rồi nói, "Em nhìn đi, chính ông ấy còn không để tâm nữa là. Ông ấy gọi tôi về cũng chỉ là muốn cầu cạnh tôi thôi."

https://thuviensach.vn

Hai cha con này cho cô cảm giác tình thân nhạt nhẽo, hơn nữa, cách tam thiếu đối nhân xử thế quả đúng là quá thiết thực. Đối với nghề nghiệp của anh mà nói thì điều này không có gì là không tốt, nhưng Hoài Chân cảm thấy nhìn anh không có vẻ khiến người ta ưa như gương mặt của anh.

Dĩ nhiên, người khác cũng không ngại điểm này.

Trên đoạn đường kế tiếp, tam thiếu chỉ lo nói chuyện đút lót vụ kiện với già Huệ. thảm sát người Hoa năm 1871 ở Los Angeles, sau khi cảnh sát và chủ trang trại người da trắng bị hạ gục, đội duy trì an ninh Los Angeles không bắt được người gây ra bạo loạn, lại còn bạo hành quy mô lớn với người dân vô tội ở phố người Hoa Los Angeles. Tam thiếu nói, hành động theo cảm tính của Hồng Lương Sinh cũng không hẳn sai hoàn toàn, chí ít trong chuyện này đã nhắc nhở cộng đồng người Trung rằng, người da trắng đã bắt đầu kiêng kỵ thế lực của Đường hội ở phố người Hoa. Người da trắng cũng muốn mưu cầu lợi ích, bọn họ chỉ muốn một người gánh vác tất thảy, lấy đó làm cơ sở để bọn họ ăn nói với truyền thông và dân chúng

Anh chỉ nói qua ý kiến của mình, còn dự định kỹ lưỡng hơn thì không liên quan gì tới cuộc trò chuyện này. Hoài Chân im lặng đi sau hai người, nhưng cô không phải đồ ngốc, cẩn thận lắng nghe thì cũng có thể nghe ra trao đổi trong đó. Ví dụ như lấy một cái mạng hết sức quan trọng để đi đổi lại sự công bằng mà xã hội người da trắng muốn, lại ví dụ như dùng một cái mạng càng quan trọng hơn để Đảng Dân chủ không phải gặp bất lợi trong trận chiến này, thậm chí có khi còn có thể giành được công bằng trong đạo luật đối với người Hoa.

Cho tới khi tam thiếu rời đi, Hoài Chân vẫn không nói một lời.

Trong phòng khám Huệ Thị tối đen như mực, già Huệ cười hỏi cô: “Con lo cho Hồng gia à? Không hận ông ta nữa sao?”

“Có hận. Nhưng con vẫn thấy…”

https://thuviensach.vn

Già Huệ nói: “Không việc gì phải đồng cảm với ông ta cả, những chuyện ác ông ta từng làm đủ để ông ta xuống địa ngục.”

“Đương nhiên ông ấy là người ác. Nhưng lại là một… người ác thông tình đạt lý. Vừa rồi trong tiệm thuốc phiện, con cảm thấy ông ta đáng để kính trọng.”

Già Huệ nói, “Ông ta có vô số món nợ phong lưu, cả đời này chỉ quan tâm phố người Hoa, không màng thương yêu vợ con. Cũng không trách tam thiếu được. Đời này ông ta có thể chết vì phố người Hoa cũng coi như chết có ý nghĩa.”

Hoài Chân trầm tư, không biết vì sao trong đầu lại hiện ra bóng dáng của rồng Trung Quốc.

Nếu nói về rồng, trong tâm trí của những bạn nhỏ phương Tây thì rồng mãi mãi là hóa thân của cái ác, nhưng ở phương Đông rồng lại là vị thần bảo vệ trong những câu chuyện cổ tích, là biểu tượng của Trung Quốc.

Phòng khám đóng cửa, trên đường đi về, cô chợt nghe thấy tiếng gây gổ ở ngoài tiệm giặt A Phúc.

Cửa tiệm tạp hóa đang mở, hai người phụ nữ trung niên đang vật lộn với nhau trên mặt đất, đồng loạt xé quần áo giật tóc đối phương. Dưới đèn lồng màu đỏ trong bóng đêm, quần áo của cả hai đều bị người kia xé toạc, lộ ra bầu ngực vàng đã ngả màu mật, khá là bất nhã. Hai người không thông ngôn ngữ, chỉ biết dùng mấy lời lẽ hạ lưu học được từ khách khứa mà chửi mắng nhau. Cho tới khi đánh chảy máu thì người đứng xem mới biết chuyện lớn rồi, vội vã tiến lên tách bọn họ ra. Cho đến khi cả hai tách ra, Khương Tố vẫn chỉ vào mũi Dera mà chửi “hija de puta” (con đĩ chó đẻ).

Dera cũng không phục, dùng tiếng Quảng chửi lại Khương Tố “con đĩ giật chồng” “hạng dâm đãng”.

https://thuviensach.vn

Khương Tố tức khắc chửi lại, “Tao là đĩ giật chồng đấy, nhưng cũng là một người hiểu chuyện, chưa bao giờ gây rắc rối Hồng gia. Khó trách cả đời này ông ta không ghi hận ai, lại ghi hận mày nhất!”

Vừa dứt lời, cánh cửa đóng lại cái *rầm* như sấm đánh, dọa Hoài Chân giật mình.

Trong chớp mắt đó cô quay đầu lại, nhìn thấy Dera vóc dáng cao to sửa sang lại quần áo trước ngực, quỳ *bịch* xuống trước cửa tiệm tạp hóa, lớn tiếng òa khóc.

Cô rảo bước đi nhanh vào nhà, khép cửa tiệm giặt A Phúc lại.

Đến chập tối mà trong nhà vẫn còn gây gổ, cô chỉ đi ra ngoài một lúc, thế mà tình hình càng lúc càng nghiêm trọng. Lần này ngay đến A Phúc cũng bị vạ lây, vẫn là vì chút tiền đó, La Văn càng ồn ào càng đau lòng, nói từ khi bà gả vào nhà họ Quý tới nay thì vẫn luôn ở trên lầu trong cái tiệm này, “Tôi chỉ muốn có một mảnh đất nhỏ ở San Francisco, giống như gia đình thương nhân có thể diện sống qua ngày, chứ không phải làm vợ thương nhân lủi thủi trên lầu.”

A Phúc im lặng ngồi trên băng ghế hút tẩu thuốc, khói bốc lên. Thấy Hoài Chân về thì ông khoát tay, bảo cô nhanh về phòng mà ngủ, đừng dây dưa vào nữa.

Thế nhưng chậm rồi —— La Văn liếc thấy bóng người run run sát tường, đột nhiên chỉ vào Hoài Chân nói, “Trước nay chỉ nuôi một đứa con lên đại học, bây giờ học phí đại học cho cả hai đứa chúng ta cũng không cấp được.”

Hoài Chân vội nói, “Dì Quý, dì không cần cân nhắc đến học phí của con đâu. Có thì đi, không có thì không đi cũng được…”

https://thuviensach.vn

La Văn xì một tiếng, nghiêm nghị nói: “Không đi? Không đi thế nào được! Không vào đại học thì trẻ con người Hoa có tiền đồ gì!”

Dứt lời bà nghẹn ngào, như nhớ lại gì đó mà nghiêng đầu im lặng đi lên cầu thang, phát ra tiếng cọt kẹt.

A Phúc có để nước nóng cho cô. Hoài Chân rửa mặt, lên lầu chui tọt vào chăn của Vân Hà.

Vân Hà vẫn chưa ngủ, nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại cù lét cô: “Hoa lan điểm huyệt chỉ!”

Hoài Chân lớn tiếng kêu tha: “Nữ hiệp tha mạng!”

Vân Hà cười to.

Hoài Chân nói, “Chị đã quyết định mình sẽ học ngành gì chưa?”

Vân Hà cười đùa, “Nếu có đủ tiền, chị muốn vào Học viện Công nghệ Massachusetts. Học gì không quan trọng, dù gì cũng chỉ có thể nằm mơ nghĩ đến mà thôi.”

Hoài Chân nói, “Chị biết không? Bắt đầu tám mươi năm trước, chúng ta đã gọi nước Mỹ là Kim Sơn, còn thành phố San Francisco này là Kim Môn. Từ đào mỏ vàng cho đến sửa đường sắt… Sau đó mọi người dần dần đổ về Los Angeles, vì có người cảm thấy đã kiếm hết tiền ở San Francisco rồi, không còn cơ hội nữa. Nhưng em lại cảm thấy, cho đến nay vàng ở Kim Sơn chưa bao giờ cạn.”

Vân Hà bật cười: “Thật thế không? Chị đang mong chờ đây, hôm nào đó đào dưới gốc khế trong sân sau mà ra được hũ vàng thì hay nhỉ.”

Hoài Chân nghĩ trong đầu, chờ đi, cứ chờ đi.

https://thuviensach.vn

Khi bắt đầu lật qua trang thế kỷ 20, tất cả mọi người đều cảm thấy mình đến thành phố San Francisco đã quá muộn. Bởi vì vàng đã hết, đường sắt cũng đã xây xong, không còn cơ hội khắp nơi nữa. Nhưng thực chất không phải thế, một năm này, cây cầu Cổng Vàng vẫn chưa xây. Kim Sơn xa xa đâu chỉ mỗi nơi này, bởi vì sẽ sớm có Thung lũng Silicon, và sẽ có Bãi biển Silicon. Kim Sơn Kim Sơn, sao có thể dừng lại ở đây?

Cuối tuần này là lần đầu tiên Hoài Chân và Vân Hà đi dạo phố chợ. Nơi đây là trung tâm buôn bán nằm gần phố người Hoa, cũng là điểm khởi đầu của xe cáp Powell nổi tiếng. Chiều cuối tuần ánh nắng dịu nhẹ, du khách trên phố chợ tấp nập nườm nượp. Nhất là có rất nhiều lữ khách từ bờ Đông đến, người lớn tuổi vận Âu phục kết bạn, hoặc là những đôi tình nhân trẻ tuổi cầm máy ảnh Leica đứng bên ngoài điểm quay xe cáp, quan sát tài xế xe cáp lái xe lên trên đĩa tròn, sau đó xoay xe một góc 30 độ, đổi phương hướng khởi hành lên đồi.

Thấy người bờ Đông lần đầu tiên nhìn thấy thứ mới mẻ mà thán phục trầm trồ, Vân Hà nắm tay Hoài Chân khịt mũi xem thường, coi như là người bờ Tây lần đầu có cơ hội thầm giễu cợt đám người bờ Đông này: đồ không có kiến thức.

Vân Hà rất quen thuộc với nơi này, dẫn cô đi dạo ở các khu nhà giàu nổi tiếng.

Trong tiệm đồ cũ Ý ở trên đường Union tại quảng trường Union, dưới ánh mắt khinh bỉ của nữ nhân viên trung niên trong tiệm, hai người ôm một đống quần áo mình nhắm được chui vào phòng thử đồ. Vân Hà nói, “Mấy món này được chở từ Ý đến bằng đường biển, có rất nhiều đồ mà người giàu chỉ mặc một lần rồi bỏ xó, bị người giúp việc trong nhà bán đến đây. Cứ việc thử đi, thử không lỗ gì, mua càng không thiệt thòi. Nếu có ngày nào đó không muốn mặc nữa thì vẫn có thể bán cho cửa hàng đồ cũ trong phố người Hoa, đưa về Thượng Hải bán, vẫn có thể bán với giá cao đấy.”

https://thuviensach.vn

Trong số nữ trang còn dùng tốt, hai người lựa được một chiếc váy len màu trắng gần như mới tinh cùng với một đôi giày Lux màu trắng. Đối với thẩm mỹ của người hiện đại như Hoài Chân mà nói, phong cách ăn mặc này rất đơn thuần lại thoải mái. Mà đối với thẩm mỹ dân quốc của Vân Hà, nó cũng khá đẹp.

Hoài Chân trả cả hết chín đô cho hai món đồ cũ. Nhưng Vân Hà đã hạ lệnh nói, tuyệt đối không lỗ. Rời khỏi quảng trường Union, hai người ngồi xe cáp miễn phí về phố người Hoa, Vân Hà cứ nằng nặc kéo Hoài Chân vào tiệm cầm đồ do người Thượng Hải mở, đưa bộ quần áo kia cho ông chủ kiểm hàng.

Ông chủ đeo kính nâu tròn vành, nhìn từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài ít nhất cũng ba lần, cuối cùng không soi ra chút tì vết nào, lúc này mới nói quần áo trị giá 5 đô, đôi giày giá 2 đô. Vân Hà hừ một tiếng giật quần áo và giày lại, lôi Hoài Chân nghênh ngang rời đi, làm ông chủ đuổi theo sau: “11 đô, 11 đô la, không thể nhiều hơn được nữa! Các em gái, các em nghĩ cho anh đi, quần áo bán về nước vẫn phải tốn tiền vé mà đúng không!”

Vân Hà đắc ý nháy mắt với Hoài Chân, “Em nhìn đi, không lỗ đúng không?”

Hai người nắm tay nhau tung tăng đi xuống dốc, đứng trên phố Sacramento cười to, khiến mấy du khách da trắng ngoảnh lại xem thường.

Khi lùng sục một chiếc áo len trong một cửa hàng đồ cổ Trung Quốc, đột nhiên Vân Hà hỏi Hoài Chân, “Là lần gặp mặt cuối cùng thật à?”

Hoài Chân chơi đùa bông tai hồng ngọc to bằng móng tay ngón út, Vân Hà nói tiếp, “Cái này nhìn đẹp đó. Đẹp hơn cái màu tím kia. Cái này có màu đỏ nhạt, hợp vòng tay màu tím nhạt lắm, đều rất đẹp.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân lập tức hỏi Phùng đại ca chủ tiệm đồ cổ bao nhiêu tiền, anh ta nói chỉ là đồ chơi lừa du khách da trắng thôi, em gái nhà mình mà, chỉ mấy chục cent đưa mấy cũng được.

Vân Hà lập tức móc ra 50 cent trả cho Phùng đại ca, lại nói về chuyện ban nãy, "Đừng để chuyện Hoàng Văn Tâm mà mẹ chị kể dọa. Thi được đến bờ Đông là không có gì to tát hết."

Hoài Chân nói, "Đạo luật bài trừ người Hoa vẫn còn đè trên đầu kia kìa. Anh ấy có thể tưởng tượng được điều chúng ta sẽ mất đi bao nhiêu thứ, mà những thứ anh ấy mất còn nhiều hơn chúng ta tưởng, nên thật sự không đáng giá."

Cô trầm tư rồi nói tiếp, sớm tụ sớm tan, mọi người đều không mệt mỏi.

Vân Hà cũng cảm thấy thế. Cô ấy nghĩ ngợi rồi nói, "Vậy phải uống rượu đó, còn phải khiêu vũ, phải hôn môi nữa."

Hoài Chân nói, em chỉ có một vấn đề muốn hỏi mà thôi.

Ngày Ceasar đến, đồ Vân Hà nhờ người đi thuyền chuyển từ Nam Trung Quốc cũng đã tới San Francisco. Vừa tan học, Vân Hà đã ôm một chồng túi giấy từ bến tàu chạy về. Vừa vào nhà đã gọi Hoài Chân lên lầu, ném chiến lợi phẩm xuống giường.

Xà bông mùi trà, mùi đàn hương, mùi bạch lan và cả mùi hoa lộ nước thơm… tất cả đều là những món đồ nhỏ. Mỗi món đồ chỉ tốn bốn đồng bạc, mua cả hết ba mươi đồng, cộng thêm phí vận chuyển đường thủy nữa thì tổng cộng cũng chỉ mất một đô, vẫn còn lời nhiều lắm.

Bộ đồ thời Đường màu xanh lơ kiểu nam mà Hoài Chân muốn cũng mua được rồi, cô từng thấy người da trắng mặc nó ở trên đường, rất mát lại thoải mái, thợ thiết kế làm nó gần giống áo sơ mi, không quá mức ngột

https://thuviensach.vn

ngạt, là quần áo thường ngày mà người Hoa hay mặc, không phải là hàng kém chất lượng dùng để lừa người da trắng. Lần trước đến tiệm áo quần nhưng cô không tìm được bộ thích hợp, ông chủ bèn nói cho cô biết có người nào đó vẫn đang ở trong nước, cô có thể gửi điện báo đến Hương Cảng nhờ anh ta mua đem lên thuyền, giá cũng rẻ hơn mua trực tiếp ở Mỹ. Gói quần áo được đựng trong túi giấy "Long Phượng Tường" màu đỏ, cô vốn định bỏ xà bông mùi đàn hương vào, nhưng không biết vì sao lần này lại thiếu xà bông đàn hương, Vân Hà cũng không đủ dùng, nên cô bèn đổi sang xà bông mùi trà.

Vân Hà cười khì, "Lần này người da trắng biết không chỉ có mỗi xà bông Lava và Lux rồi nhé."

La Văn đứng cạnh liếc nhìn: "Từ thời ông nội con đã bắt đầu dùng xà bông Lava rồi, tắm sạch lắm. Huống hồ, đàn ông con trai có thích mấy thứ con gái thích không?"

Hai người không chút ngại ngần, vào phòng tắm dùng cục xà bông mùi trà tắm thử, đang định lên lầu thì La Văn đột nhiên nhớ lại, nói, "Vừa nãy người da trắng kia mới nhờ người đến hỏi dì, nói sáu giờ tối có thể đón con đi Sonoma được không? Dì nói được. Cậu ta còn nói nhất định sẽ đưa em gái về trước 12 giờ. Dì thấy lạ, người da trắng chuyển lời không biết nói Hán ngữ, vì sao biết người Trung hay gọi con gái là em gái nhỉ?"

"Chắc là vì tiếng Quảng Đông của anh ấy không tệ."

La Văn lấy mấy đồng xu lẻ ra đưa Vân Hà, bảo cô đến tiệm thịt Ba Sao mua nửa con heo sữa, mua thêm cả mấy hộp cơm đem về, vì tối nay bà bận không nấu cơm được. Còn nói Hoài Chân không cần đi, cứ thay quần áo rồi xuống tiệm chờ, tránh về trễ người khác chờ lâu.

Khi đó vẫn chưa đến năm giờ rưỡi, vẫn còn kịp, mà tóc vẫn chưa khô, cô cảm thấy vẫn đủ thời gian đi ra ngoài một vòng rồi về. Ở trong tiệm chờ

https://thuviensach.vn

cũng chán, cô bèn lên lầu thay váy len và giày Lux, đeo thêm dây chun vào cổ tay, cùng Vân Hà đi đến hàng thịt Ba Sao cách đấy nửa con phố.

Đầu bếp ở trong tiệm vừa chặt heo sữa vừa nói chuyện với hai cô. Hoài Chân đứng ngoài tủ kính, tết bím tóc thả trước ngực. Thắt bím xong mà Vân Hà vẫn chưa ra, Hoài Chân ngẩng đầu nhìn mấy con heo sữa quay da vàng giòn rụm treo cao trong tủ kính.

Chiếc xe Ford gặp lần đầu tiên đã lặng lẽ đỗ bên đường. Hoài Chân vừa quay đầu lại thì đã trông thấy, chẳng biết đã đậu ở đó bao lâu rồi.

Cô a lên, “Sao lại sớm thế?”

Người trong xe cười nói, “Em cứ lên đi.”

Hoài Chân nói, “Chị em vẫn còn ở trong tiệm!”

Người trong xe lại bảo, “Bảo cô ấy lên luôn, như vậy sẽ nhanh hơn.”

Hoài Chân đáp, “Không chỉ chị em đâu, còn có… nửa con heo quay nữa.”

Nụ cười người trong xe dần tắt: “… Lên luôn.”

Vân Hà xách heo sữa bước ra hàng thịt Ba Sao, lớn tiếng nói: “Đừng để ý đến chị, hai người cứ đi đi, chị thích về nhà một mình!”

Hoài Chân trơ mắt nhìn Vân Hà chui tọt vào quán cơm bên cạnh, mua cơm hộp chỉ mất chưa tới một phút thôi, nhưng không biết vì sao cô ấy cứ nấp bên trong không ra ngoài.

Chú Thompson mở cửa xe mời cô đi vào, cười nói, “Đã lâu không gặp quý cô, cô vẫn không thay đổi gì.”

Hoài Chân nghe câu này, không biết vì sao lại giống câu trêu ghẹo.

https://thuviensach.vn

Thompson như dự liệu được Ceasar đen mặt đi, bèn vội giải thích, “Con gái mà, ai cũng vậy cả. Đi đâu đây?”

Hoài Chân chợt nhớ ra túi giấy kia, suýt nữa kêu lên: “Còn phải về lại phố Grant Ave đã!”

Ceasar chậm rãi ừ, như đang tự an ủi mình, “Không sao, dù gì cũng phải báo cho người nhà biết mấy giờ cần đưa em về.”

Thompson phá lên cười.

Ceasar bình tĩnh hỏi như người Đức ở Yankee: “Buồn cười thế sao?”

Thompson chậm rãi dừng xe ven đường, nói, “Thấy hai cô cậu ở với nhau là thú vị lắm rồi.”

Xe dừng lại, Hoài Chân chạy nhanh vào tiệm giặt, la lớn vào bên trong, “Dì Quý, dì Quý, túi giấy của con!”

La Văn đã chuẩn bị xong túi giấy đưa cho cô, trách mắng, “Con thấy chưa, dì đã bảo con đừng ra ngoài rồi.”

Hoài Chân cười hì hì xin lỗi.

“Mấy giờ thì về?” Bà mẹ phố người Hoa chạy lên trước, hỏi cô chuyện quan trọng.

“Trước nửa đêm ạ!” Cô chạy nhanh đi.

Chui vào trong xe, Hoài Chân thở hổn hển đặt túi giấy giữa hai người, không lên tiếng, cũng không nói với anh đó là thuộc về ai.

Không ai động đến chiếc túi giấy kia cả, trong không gian nhỏ hẹp, hương trà xanh thoang thoảng dần bay ra.

https://thuviensach.vn

Ceasar giật giật khóe miệng, như thể tính khí cáu kỉnh vừa rồi chỉ là cố ý giả vờ.

Anh cười hỏi, “Đến Sonoma có được không?” Giọng anh dịu dàng đi, “Xin em đấy, nhà hàng không cấm rượu rất khó tìm.”

Qua kính chiếu hậu, Thompson quan sát sắc mặt người ngồi sau, từ từ giơ hai tay lên, “Buổi tối các phu nhân cần tôi chở họ từ Sonoma về Oakland, tôi chỉ là thuận đường mà thôi.”

Không biết vì sao Hoài Chân lại nổi lên tính xấu. Trong đầu nghĩ, nếu muốn uống rượu, vậy nhất định hôm nay cô phải xem bộ dạng say khướt của anh mới được.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Sonoma (4)

Hoài Chân hỏi bao giờ anh sẽ rời khỏi San Francisco, câu trả lời là, tối mai máy bay sẽ cất cánh từ Oakland.

Đây chỉ là câu hỏi khách sáo mà người Trung Quốc hay thuận miệng hỏi nhau, nhưng trong khoảnh khắc im lặng, Hoài Chân ý thức được mình đã sai rồi.Chuyện này thì liên quan gì tới cô? Thậm chí cả tình huống không đúng.

Trong nháy mắt trong xe trở nên vô cùng yên tĩnh, làm cô càng ảo não rầu rĩ hơn.

Thompson lên tiếng phá vỡ im lặng trước, hỏi Hoài Chân: “Ở quán cơm bán gì vậy? Tôi có ăn mấy lần, trong canh có vài miếng mềm mềm màu vàng nổi lơ lửng, tôi không biết đó là gì. Nhưng thứ đó do vợ tôi mua về nên cũng chỉ biết nhắm mắt ăn, chưa bao giờ hỏi —— chỉ biết ăn rất ngon.”

Cô nói có lẽ đó là đậu hũ rán, rán xong thì nấu với canh, như thế sẽ khiến rau cải có thêm vị dầu, mà đậu cũng không quá ngấy vì dầu mỡ. Thompson lại hỏi đậu hũ là gì. Cô giải thích đó là bã đậu nành, sáng sớm có thể nấu thành sữa đậu, cũng giống sữa thực vật vậy. Cho thêm ít sô-đa vào trong, sau khi nấu lên thì nó sẽ kết thành thể rắn. Cô nói bữa trưa và bữa tối ở tiệm cơm rất rẻ, tốn chưa đến 20 cent, cũng vì thế mà có rất nhiều người da trắng thỉnh thoảng ghé đến mua. Có đôi lúc A Phúc và La Văn bận rộn không nấu cơm được, sẽ bảo các cô khi tan học thì mua đem về.

https://thuviensach.vn

Người da trắng hay đến phố người Hoa cũng rất nhiều, mà phần lớn trong đó vẫn chưa tiêu trừ thành kiến về người Hoa. Ví dụ như sẽ có vài người tò mò quan sát Hoài Chân và Vân Hà, dùng giọng đầy kinh ngạc hỏi: "Vì sao hai người không bó chân?" Hoài Chân bị hỏi nhiều đâm phiền, có lúc trợn mắt trả lời: "Vì chúng tôi có hai cặp chân giả, một cặp là chân nhỏ hình thù kỳ quái mà các người thích thưởng thức, còn một cặp là bình thường thế này. Cặp chân nhỏ đó sẽ dọa các bạn học nên tháo ra để ở nhà." Thậm chí còn có người tưởng thật, hy vọng có một ngày cô chịu biểu diễn tiết mục tháo lắp chân cho họ xem. Chuyện này làm Thompson cười ha hả.

Bình thường Hoài Chân ăn nói rất cẩn thận, sợ mình lỡ lời nói ra từ Hán ngữ hiện đại, hoặc là biến thành nhà tiên tri chiến tranh rồi bị đưa vào phòng thí nghiệm giải phẫu vật sống. Dần dà cô cũng đâm ít nói. Trừ phi nói đến chuyện cô cảm thấy thú vị, ví dụ như phố người Hoa chẳng hạn. Một khi nhắc đến đây, bất tri bất giác cô trở nên nói nhiều.

Trên phà rất tối, Ceasar vẫn không lên tiếng nói năng, ngồi trong chỗ tối trên xe, môi nhếch lên, thỉnh thoảng hỏi một câu sau đó thì sao.

Cô thật sự không dám dừng lại, sợ một khi dừng, Ceasar sẽ xoa đầu nói với Thompson "quay đầu về đi, tôi nhức đầu rồi" sau đó nở nụ cười phải phép với Hoài Chân "rất hân hạnh được biết em, nếu có duyên lần sau sẽ mời em ăn cơm".

Cô nghĩ, dù gì cũng đã nói nhiều thế rồi, không bằng cũng nói luôn những chuyện bình thường mình không dám nói, dù sao ngày mai anh cũng đi rồi, sẽ không đến nỗi đổi máy bay quay về làm nhục cô đâu nhỉ. Thế là cô nói với Ceasar, thật ra thì anh biết không, mỗi cảnh sát liên bang đều có một biệt danh ở phố người Hoa. Vì người Hoa thích gọi người da trắng là quỷ da trắng, nên những biệt danh đó đều là tên của những con quỷ trong các câu chuyện truyền thống Trung Hoa.

Thompson lập tức hỏi, "Vậy Ceasar thì sao?"

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nhớ lại bạn học trong trường đã hình dùng về anh, nói có một loài quỷ tên là Sát Quỷ.

Thompson lại hỏi, “Đó là quỷ gì vậy?”

“Là một loài quỷ có hình dạng mèo mun, nhìn rất dữ.”

“Không dịu dàng đúng không?”

Thompson cười ha ha, nhắc đến đây làm ông nhớ tới chuyện thú vị của Ceasar hồi bé. Từ nhỏ tính tình anh đã ghê gớm như vậy rồi, có lần cô gái mà vợ ông muốn anh làm quen, hoặc người bạn gái mới của anh họ lần đầu đến nhà, nếu anh không thích thì anh sẽ yêu cầu đầu bếp lấy dao nĩa đi, chỉ để lại đũa, rồi rất bình tĩnh mà nói với người ngoài là, đũa dùng để hút canh giống ống hút vậy. Các cô gái được giáo dục tưởng thật, cũng thử hút canh, sau khi về nhà thì không chịu đến chơi với anh nữa.

“Thompson, có thể chú đã quên mình là người Đức rồi. Hiện tại người Mỹ chỉ nói hai câu mà thôi.”

“Ai bảo người Đức thì phải trầm lặng ít nói?”

“Hôm nay chú nói nhiều rồi đấy.”

“Tôi cho rằng có người muốn nghe.”

“Không ai muốn nghe cả.”

“Thật sao?” Chú Thompson quay đầu lại, “Quý cô à, ở chỗ tôi có rất nhiều chuyện thú vị, cô có muốn nghe không?”

Hoài Chân cười, “Chú cứ kể trước khi anh ấy nổi giận đi!”

“Lớp học trung học của cậu ấy vừa nhỏ lại chật, là để đề phòng các chàng trai…”

https://thuviensach.vn

Ceasar sầm mặt, “Thompson, dừng xe ở đây.”

Thompson nhìn ra ngoài, “Vẫn chưa đến trang trại rượu…”

“Không đến đó nữa, cứ dừng xe ở đây đi.”

“Hy vọng buổi tiệc tối nay có thể kịp thời thấy hai người.”

Xe chạy đi dọc theo đường núi. Hoài Chân xuống xe, đưa mắt nhìn quanh, bốn phía là đồng ruộng cùng bụi hoa bát ngát, những tòa nhà và trấn nhỏ nằm trên sườn núi xa xa lấp lánh ánh đèn. Tiếng người ồn ào từ nơi đó vọng lại.

Hoài Chân nhìn con đường lên núi khúc khuỷu quanh co trước mắt, thở dài đi theo anh.

Một đôi trai gái người da trắng đạp xe đạp cười nói chạy qua. Người đàn ông mặc quần đùi còn người phụ nữ mặc váy dài, có sự rạng rỡ của miền quê châu Âu. Sau khi xe đạp chạy qua, người đàn ông tóc vàng đột nhiên ngoái đầu nhìn hai người, sau khi xác nhận là người quen thì chống chân xuống đất, quay đầu nói, “Hi Ceasar, người đến trễ sẽ bị phạt đấy ____”

Cô gái tóc vàng cũng dừng xe, ngoái đầu nhìn lại. Hoài Chân không khỏi nhìn thêm mấy lần, cô ấy đẹp quá, đẹp như một bức họa vậy.

“Có muốn mượn một chiếc xe đạp không?” Cô gái vuốt mái tóc vàng rối bù, hỏi.

Người đàn ông ở xa xa lên tiếng: “Không! Dorothy! Đừng nhắc đến xe đạp với cậu ta!”

Cô gái cười to, “Tôi xin lỗi về chuyện này!” Rồi cô lái xe đạp ra xa, phất tay nói, “Hẹn gặp ở bữa tiệc!”

https://thuviensach.vn

Hai chiếc xe cưỡi đi, tiếng cười cởi mở cũng càng lúc càng xa.

“Cô gái tóc vàng đẹp quá.”

“Cô ấy làm việc tại công ty điện ảnh Paramount, là người yêu của Benny.” Ceasar nói.

“Paramount…” Hèn gì Hoài Chân cảm thấy quen mặt, “Đến từ Hollywood sao?”

“Vì lệnh cấm rượu nên hễ đến cuối tuần là sẽ có rất nhiều người tới Sonoma. Santa Rosa, San Jose, Sacramento, Los Angeles…”

“Ở đây rất đẹp.”

“Khá giống thành nhỏ ở phía Bắc nước Ý, cùng kiểu với phong cách Tuscan*.” Ỷ là lần cuối gặp mặt, Hoài Chân cảm thấy mình có thể buông thả.

(*Tuscan là một phong cách tiêu biểu cho văn hóa truyền thống, gợi nhớ về phong cảnh làng quê của nước Ý với hình ảnh ngọn đồi, vườn nho, cánh đồng oải hương, trang trại rộng lớn, những bức tường đá đổ nát với mái ngói đất nung.)

“Em từng đến rồi à?”

“Chưa.”

“Người Mỹ rất thích Ý.”

“Anh có thích không?”

“Thứ tôi thích rất ít.” Anh nói.

https://thuviensach.vn

Đường núi quanh co này nhìn thì xa, song thực chất cũng chẳng xa mấy. Lúc nắng chiều buông, thung lũng đẹp vô cùng, đẹp như chốn tiên cảnh để lánh đời vậy. Hoài Chân phóng mắt nhìn ra xa, im lặng một hồi.

Trong lúc trầm mặc, Hoài Chân dần thấp thỏm.

Anh cụp mắt, chẳng hay đang suy nghĩ chuyện gì. Trong ánh trăng, Hoài Chân chỉ có thể nhìn rõ đường viền mặt bên của anh, cùng mái tóc hơi xoăn do gió thổi bay. Nửa sau câu chuyện mà Thompson chưa kể hết là gì nhỉ? Có lẽ là các cô gái trong trường rất thích nhìn anh. Lúc anh mím môi không cười là lại như người không hề biết đến vui vẻ, để người khác bất giác nghĩ, rốt cuộc chàng thiếu niên này phiền não vì điều gì.

Hoài Chân nhìn anh đến thất thần, trong lòng hy vọng không phải vấn đề kia làm anh mất hứng.

Đột nhiên Ceasar nói, “Thật ra ngày trước tôi không dữ như vậy.”

Nghe giọng điệu như thể tủi thân lắm. Hoài Chân vô thức bật cười.

Cô bất giác tưởng tượng dáng vẻ của anh lúc nhỏ. Đôi mắt to tròn ngây ngô nhìn ra thế giới, không có vẻ chán đời như bây giờ, dù đưa ra yêu cầu gì cũng không khiến người ta từ chối được. Gương mặt trắng nõn, hai má gồ lên, bù cho đường nét rõ ràng hôm nay, tạo thành một chiếc bánh bao nhỏ, lúc cười to để lộ hàm răng trắng tít tắp, nụ cười có sức cảm hóa và sống động.

Có lẽ bây giờ anh vẫn còn giữ mấy thói quen hồi nhỏ, ví dụ như, lúc nổi điên sẽ vò tóc.

Cô hỏi, “Nếu trễ thì bị phạt gì?”

“Tôi không biết,” Anh chau mày, nghiêm túc nghĩ ngợi, “Có lẽ sẽ ép chúng ta uống cạn một thùng rượu.”

https://thuviensach.vn

Ý tưởng muốn chuốc say anh lại lần nữa bùng phát. Hoài Chân không nhịn được cong môi.

“Cả một thùng?”

“Có lẽ là thùng gỗ chứa rượu nho, bọn họ không có thùng khác… Tôi không nghĩ đến được thứ khác. Chưng cất rượu riêng ở đây không vi phạm quy định, giá rượu cũng rất rẻ. Rượu bán trong thành phố có giá rất cao, còn ở đây dù là rượu nho cao cấp nhất cũng sẽ không vượt qua cái giá này.”

“Không say đến mức anh lỡ chuyến bay ngày mai đấy chứ?” Hoài Chân cảm thấy mình xấu xa quá.

“Tửu lượng của tôi rất kém, nên trong căn hộ của tôi chỉ có bia.”

Chỉ có một con đường lát đá dẫn đến trấn nhỏ rượu nho, hai bên đường đều là nhà theo phong cách Tuscan. Con đường rất ngắn, từ nơi này có thể trông thấy đầu kia. Toàn trấn ngập tràn trong mùi nho thơm nhàn nhạt, thanh niên trai gái dưới ánh đèn đi quanh, thấy ai cũng ngắc ngứ chào hỏi. Nếu không để ý đến bước chân lảo đảo của họ, Hoài Chân suýt cho rằng mình có quen biết bọn họ.

Ceasar dẫn cô đi thẳng vào câu lạc bộ Boyoule. Câu lạc bộ rất lớn, trong phòng được dựng theo cấu tạo thuyền hải tặc độc đáo. Ánh sáng rất tối, quanh những chiếc bàn gỗ trong nhà đã đầy nam thanh nữ tú, ban nhạc saxophone trên sân khấu cũng đang lắc lư theo điệu jazz – là bàiLa Vie En Rosecủa Louis Armstrong. Hoài Chân nghiêng đầu lắng nghe, cảm thấy chắc là bài đó.

Khi bước lên bậc thang, Hoài Chân trông thấy xen lẫn giữa những khuôn mặt da trắng là những gương mặt da đen, da vàng hoặc ngăm đen trong căn phòng mờ mờ – đây là lần đầu tiên Hoài Chân thấy cảnh tượng hài hòa thế này ở California. Có vẻ như câu lạc bộ cần đặt trước, bởi vì có hai người da trắng áo mũ chỉnh tề đứng ngoài cửa ngăn khách đến, làm họ

https://thuviensach.vn

rời đi trong thất vọng. Có lẽ Ceasar đã tìm rất lâu mới tìm thấy một nơi không bài trừ người Hoa thế này. Lúc nói với cô, lời lại biến thành: nhà hàng không cấm rượu thật khó tìm.

Khi đi băng qua đám đông, ở những bàn gỗ xung quanh sẽ có người cầm ly rượu đứng dậy. Ceasar kéo cô lại gần mình, tránh cô va chạm với những vị khách say khướt lỗ mãng kia.

Anh cúi gập người gạt hai bên ra, mặt không đổi sắc nói "xin lỗi" với những người chen chúc xung quanh. Hoài Chân khẽ nghiêng đầu, phát hiện mình đang tựa nửa người vào trong khuỷu tay anh, được anh che chở tiến về phía trước. Cho đến khi ngồi xuống trong góc tường, con tim cô vẫn không bình yên nổi.

Nhân viên cất tấm bảng "đã đặt trước" ở trên bàn đi rồi đem hai tờ thực đơn đến.

Đa số thức ăn trong thực đơn rất đặc sắc, nguyên liệu nấu ăn gần như đều là do bãi chăn nuôi, nông trường hoặc ngư trường địa phương cung cấp. Chẳng hạn như hàu đảo Hedgehog, salad cầu vồng, ức vịt sốt cam, pizza lò củi, nguyên con gà nướng bìa và súp nấm dại.

Phục vụ đứng cạnh hỏi có uống rượu gì không.

Hoài Chân lập tức đề cao cảnh giác, hỏi phục vụ: "Chúng tôi đến trễ, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Có thể lén tiết lộ cho tôi biết là phạt gì không?"

Phục vụ cười đáp, "Tôi cũng không biết, nhưng sẽ có liên quan đến rượu."

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nói, “Vậy tôi nghĩ chúng tôi không cần gọi thêm đâu nhỉ?”

Ceasar cười, “Một ly vang nổ hồng đào.” Sau đó quay sang hỏi, “Có được không?”

Cô đáp được.

Ceasar lại hỏi, “Đã chọn được món gì chưa?”

Tiếng nhạc rất ồn ào, phục vụ quan tâm cúi người ghi chép lại từng món ăn một.

Cách gần ban nhạc saxophone, đột nhiên đám đông ồ lên ồn ào.

Tất cả mọi người đều đang nghĩ hình phạt đôi tình nhân da trắng đến muộn.

Có người nói, “French kiss!” (Hôn kiểu Pháp)

Sau lại bổ sung, “Ten minutes!” (Mười phút)

Cuối cùng còn nói thêm, “Sitting in his arms!” (Ngồi trong ngực cậu ấy!)

…

Ông chủ câu lạc bộ ôm một thùng gỗ ra, “Together!”

Nhân viên không nhịn được nói, “Nhìn thấy chưa?”

Hoài Chân hỏi, “Đó là thùng rượu gì vậy?”

Nhân viên trả lời, “3 lít rượu Pinot noir 9 năm.”

“Oh my god…” Ceasar nghiêng đầu nhìn ra chỗ ánh đèn, giọng trở nên nhẹ bẫng.

https://thuviensach.vn

Đám đông xúm lại, ban nhạc cũng lập tức đổi sang giai điệu thư giãn, làm lòng người rạo rực.

Có lẽ đôi trai gái đó đã say rồi. Người đàn ông cao lớn để râu xốc thùng rượu lên, từ từ ngẩng đầu đổ vào.

Lúc nghiêng thùng rượu, cô gái mặc váy trễ cực nhẹ nhàng nhấc váy lên, đứng dậy, theo nhịp trống từ từ mở chân ra, ngồi lên đùi người đàn ông.

Rồi cô ấy đẩy bộ râu ướt của anh ta ra, tìm lên môi anh rồi ôm cổ cắn mạnh.

Đám đông hét ầm lên.

Khi Hoài Chân nhìn pháp trường ướt át diễm tình ấy, tầm mắt không thể không sượt qua Ceasar ở đối diện.

Vào lúc này Ceasar đang nhìn cô không chớp mắt. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, gò má Hoài Chân bất giác nóng lên. Cô không dám rời tầm mắt khỏi đôi trai gái ấy, rất sợ bất cẩn đụng phải ánh mắt anh.

Đúng lúc này, đột nhiên có người nhảy đến bên cạnh, hét lớn vào tai hai người: “Đến lượt hai người rồi! Ha ha ha ——”

Thần kinh vốn căng thẳng của Hoài Chân bị người đột nhiên xuất hiện làm cho sợ hãi, hại cô suýt chạy trốn.

Cùng lúc đó, Hoài Chân cảm nhận được mọi tầm mắt xung quanh đổ dồn lại đây.

Ceasar cười không dừng, cách bàn chụp lấy cổ tay cô, “Đừng sợ.”

Hoài Chân nhìn anh, luống cuống hỏi: “Vì sao chúng ta phải đến trễ chứ!”

https://thuviensach.vn

Một chiếc thùng gỗ tương tự được đặt lên bàn.

Ceasar nhìn Hoài Chân, không lên tiếng.

Người Latin nhiệt tình như lửa lập tức nghĩ kế: “Young gentleman and cute lady, do you want the same?”

Hoài Chân rút tay về, giơ tay che mắt: “Sao chúng ta phải đến đây chứ?”

Ceasar rất quan tâm ngẩng đầu giải thích với bàn bên cạnh: “Cô gái của tôi rất rất xấu hổ.”

Bàn bên cũng thông cảm: “Vậy chúng ta có thể đổi kiểu khác.”

Có một người thanh niên trẻ tuổi cử chỉ quyến rũ đột nhiên chú ý thấy, người đàn ông trong đôi tình nhân này mặc áo khoác len màu đen, áo sơ mi trắng chỉ gài đến nút thứ hai từ dưới đếm lên. Quần là thẳng, dáng dấp tuấn tú, cao ráo lạnh lùng.

Mà khí chất lạnh lùng ấy rất thích hợp để phá hủy.

Thế là anh ta đột nhiên hét lên: “Anyone want a striptease show?!” (Có ai muốn xem biểu diễn thoát y không?!)

Vừa dứt lời, như kinh động lòng người, đám người ồn ào nhất thời lặng đi.

Chỉ có nhạc jazz vẫn từ từ phát ra.

Hoài Chân chậm rãi dịch bàn tay che mắt đi, nhìn thẳng vào Ceasar.

Trong tiếng hét ầm trời của các cô gái, đã có người dẫn đầu, mọi người lập tức ồn ào hẳn lên: “We want a striptease show! We want a striptease show!”

https://thuviensach.vn

Ceasar xoay lưng về phía họ, trên mặt nở nụ cười.

Lúc nhìn cô, ánh mắt ấy như thể dù không nói thì lòng vẫn rõ.

Vừa đối mặt, Hoài Chân lập tức nhớ đến một chuyện.

Cô có thể tưởng tượng được, nụ cười này là đang hỏi cô: nói cho tôi biết, em cũng muốn xem đúng không?

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Sonoma (5)

Cô lắc đầu như trống bỏi, muốn nói không muốn!

Nhưng không biết Ceasar đã tiện tay rút ống hút trong ly rượu vang nổ của cô từ lúc nào, đặt vào trong ly thủy tinh của mình, dùng ống hút hút rượu Pinot Noir.

Anh nheo mắt nhìn cô, trong ánh đèn mập mờ, cực kỳ bình tĩnh thấp giọng nói, “Just say yes.”

Tiếng sóng càng lúc càng cao, có người đã không chờ nổi hét lên: “Say it!”

Ý chí chẳng còn lại bao nhiêu của Hoài Chân đã bị bầu không khí xung quanh đập tan.

Ác quỷ thổi hơi vào tai cô: không muốn xem Ceasar nhảy sexy sao? Nhìn chiếc áo sơ mi chất lượng cao kia đi! Nhìn chiếc áo khoác rộng khoét cổ chữ V kia đi! Ceasar trắng đen rõ ràng, đôi mắt trắng đen rõ ràng, chẳng lẽ cô không muốn nhìn thấy những thứ này bị lật đổ sao?

Nhưng đúng lúc này, người chơi bass trong ban nhạc jazz ở đằng đột nhiên cười: “Don’t worry, we got some pretty filthy music!” (Chúng tôi có nhạc rất hấp dẫn)

Tiết tấu chậm rãi trong phòng dần trở nên cực kỳ đượm tình, rất hợp với khung cảnh.

https://thuviensach.vn

Thiên thần bình thường rất lý trí trong đầu Hoài Chân cũng trở nên nhao nhao: đúng thế không sai! Chính là tiết tấu thế này! The pretender! Dance! Fa fa fa——

… Điên mất rồi.

Cô ôm mặt hét to: “Yes!”

Đôi môi nhả ống hút ra, Ceasar cười kéo ghế ra.

Trong tiếng kêu sợ hãi, đám đông cùng hô to: “The stripper’ s coming!” (Vũ nam thoát y đến rồi!)

Anh hơi xoay người, lưng dựa vào ghế, làm tư thế đầu hàng hỏi mọi người: “I’ve never done this before, I promise. Anyone got me a subject?” (Đây là lần đầu tiên tôi làm chuyện này, có ai dạy tôi không?)

Chợt trời đất xoay chuyển ——

Hoài Chân kinh hãi hét lên!

Không biết là đại lực sĩ nào đã bế cả Hoài Chân lẫn ghế dời đến đối diện Ceasar giữa đám đông.

Hoài Chân cũng ngu ngơ theo.

Chỉ nghe thấy đám đông sau lưng hét ầm lên như thể không chê lớn chuyện: “This is your subject! You can ask him to do whatever you want!” (Đây chính là mục tiêu của cậu! Cô có thể yêu cầu cậu ấy làm bất cứ việc gì!)

Hoài Chân ngẩng đầu, đối mặt trong mấy giây.

Anh cúi người chôn mặt vào giữa lòng bàn tay, như thể nỗi xấu hổ vỡ tan.

https://thuviensach.vn

“Oh my god…”

Hoài Chân cũng sụp đổ rồi.

Tuy cô rất muốn xem thật, nhưng lúc này cô gần như muốn lập tức nói với anh là em không nhảy! Sau đó Ceasar sẽ kéo cô chạy trốn.

Đột nhiên trong đám đông phía sau vang lên tiếng thét chói tai.

Hoài Chân bị quần chúng nào đó đè lại xuống ghế.

Cô bình tĩnh mở to mắt nhìn người trước mặt, sợ đến mức ngẩn ngơ.

Ceasar dùng một tay kéo áo khoác qua đỉnh đầu, lôi mấy cái rồi ném đi.

Hơi thở hổn hển, nhìn Hoài Chân chăm chú.

Trong đám đông có người hô to: “First layer, off! Good boy!”

Hoài Chân nhận được ánh mắt anh, đột nhiên như bị đóng đinh, không cách nào dứt được.

Có vẻ như Ceasar đã uống nhiều rồi. Hai tai đỏ ửng, gò má cũng đỏ theo.

Ngón tay đặt trên nút áo thứ hai trên áo sơ mi, cúi đầu nhìn cô chăm chú, ánh mắt sáng quắc.

Sau đó là nút thứ ba, nút thứ tư…

Hoài Chân nhìn thấy sợi xích mỏng rơi xuống mặt trong lúc cô giả vờ ngủ lần trước, kèm theo đó là hơi thở và kích động nhỏ của anh, nhẹ nhàng di chuyển trên bộ ngực rắn chắc và làn da sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

Có một vết chu sa nho nhỏ ở dưới xương quai xanh bên phải, nằm gần sát tim.

Bộ phận cô đã từng thấy, cùng với bộ phận bên dưới xương quai xanh cô chưa từng trông thấy.

Vậy mà vào hôm nay tất cả mọi người đều thấy cả rồi!

Không được!

Cô nghe thấy một âm thanh như ghen tuông, vô cùng tức giận thét lên từ trong tim!

No way!

Ceasar không lập tức cởi áo ra ngay. Anh giữ lại hai nút áo, cổ áo sơ mi mở lớn lộ ra vòm ngực rắn chắc, đi xuống dưới nữa là lông rốn mờ mờ, kéo dài từ giữa cơ bụng chui vào cạp quần.

Anh cười cười nhìn Hoài Chân, ngón tay cứ đặt trên hai nút áo ấy, như muốn thỉnh cầu lợi ích, lại như dự định có nên cởi chúng ra không.

Rõ ràng là anh rất muốn cởi!

Hoài Chân trợn mắt nhìn lại, để anh tự ý thức được điều cô muốn nói.

Không biết là ai ở sau lưng xúi giục: “Touch yourself ——” (Tự sờ mình đi!)

Hoài Chân quay đầu đi, phát hiện là người đàn ông trong đôi tình nhân ban nãy.

Cô mắng to với người nọ: “Fuck off!”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông phá lên cười: “Ceasar, looks like she can’t wait. Let’s get into the beans!” (Ceasar, cô ấy không đợi nổi nữa rồi, mau vào trọng tâm đi.)

Ceasar đưa ngón trỏ lên, bày tỏ đã hiểu.

Trong điệu bass từ tốn chậm rãi, anh nhẹ nhàng lắc lư cơ thể một cách rất kỷ luật.

Như thể cần phải can đảm, trong một khoảnh khắc anh dừng lại, dựa lưng vào ghế, xoay người lại cầm lấy ly thủy tinh, ngẩng đầu lên, dốc nốt chút rượu còn sót lại vào miệng.

Một bàn tay khác đưa từ dưới lên, chui vào trong vạt áo sơ mi của mình.

Đường cong trên bắp tay gồ lên, vén vạt áo ở một bên lên, để lộ cơ hông như ẩn như hiện, bền chắc bóng loáng.

Những ngón tay ẩn sau lớp vải trắng bị nhàu nát, không biết đang làm động tác gì mà chậm rãi chu du trên làn da.

Rồi dần dà, hô hấp của anh trở nên dồn dập.

Theo động tác nuốt rượu Pinot Noir, yết hầu cũng lên xuống trên cần cổ anh.

Cảnh tượng này kích thích đến nỗi các cô gái xung quanh kích động giậm chân, đua nhau hét chói tai.

Và cũng dội thẳng vào Hoài Chân làm cô suýt nữa ngất xỉu.

Rõ ràng là tự học, vậy mà anh có thể dễ dàng làm điệu nhảy gây cười này trở nên thành thạo như vậy.

https://thuviensach.vn

Ngoài mái tóc hơi xoăn ướt đẫm mồ hôi, còn có đôi tai đỏ au.

“This not the fucking keynote!” Có người xem như không dễ dàng bỏ qua như Hoài Chân.

Ceasar làm động tác tay “wait a minute”.

Rồi trượt xuống dọc theo cơ bụng.

Nhẹ nhàng di chuyển eo, ngón tay trượt xuống dưới, chạm vào nút cài gỗ trên thắt lưng.

Trên mặt vẫn nở nụ cười, anh cụp mắt liếc nhìn đám đông.

Có cô gái dán mắt vào giữa quần tây của anh, “I guess he is going to fluff his junk.” (Tôi đoán cậu ta cứng rồi.)

Người đàn ông đứng cạnh cô ấy nói, “Tôi không biết cậu ta có cứng không, nhưng tôi cứng lắm rồi.”

“Ôi chúa ơi, thật sao?” Cô gái nghe thế thì dường như cũng sờ xuống, nhân cơ hội cọ vào, cảm khái nói, “Oh my god, you little slut.”

Người đàn ông nhún vai, bày tỏ đây không phải lỗi của mình, “Not my fault, he’s more like a little slut.” (Không trách tôi được, là lỗi của cậu ta.)

Hoài Chân ngoái đầu trợn mắt với hai người kia.

Bọn họ cười nói với cô, “Cô đúng là một cô gái may mắn.”

Hoài Chân hung hãn, “Đúng thế, tôi rất may mắn!”

Cô gái kia đột nhiên “ồ” lên, “Tôi nhìn thấy quần sịp của cậu ta có màu xám…”

Ôi chúa ơi…

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đứng bật dậy, nhào đến Ceasar đáng thương tối nay đã uống say của cô.

Nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy hông anh.

Mọi người ré lên.

Ban nhạc cũng dần dừng lại, chỉ có người chơi bass là chậm nửa nhịp, vài âm tiết đơn điệu vang lên.

Ceasar cũng sửng sốt.

Tư thế cô ôm đây, vừa khéo che đi mọi thứ từ eo anh trở xuống.

Một tay bị cô đè bên dưới, anh đành đặt ly rượu xuống, khom người hỏi cô sao thế?

Hoài Chân lắc đầu, "Đừng nhảy nữa có được không?"

Ceasar cười, ngẩng đầu giải thích với mọi người: "Mọi người thấy rồi chứ, cô gái của tôi rất xấu hổ, tôi nói rồi còn gì."

Đôi tình nhân ngồi ở bàn đằng xa huýt sáo, ý nói các cậu quá yếu!

Có người phụ họa: "Chí ít cũng phải uống cạn rượu đã!"

Cô cọ tóc lên thắt lưng anh.

Ceasar giơ tay vuốt ve, cúi đầu hỏi cô, "Có muốn tôi nhảy tiếp không?"

"No!"

"Mọi người đang nhìn đấy."

"Anh kéo quần lên đi đã!" Cô kháng nghị.

https://thuviensach.vn

Ceasar cười nói, “Em đè lên… quần lót, và tay tôi rồi.”

Hoài Chân tách người ra.

Dời tầm mắt đi, phát hiện ngực cô vừa đè lên bụng và mu bàn tay anh.

Cô xấu hổ đến mức đỏ mặt.

Ceasar cười, thấp giọng nói, “Hay là em giúp tôi nhé?”

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, đưa tay ra kéo quần anh lên eo, rồi lại lần sờ cài nút lại.

Tưởng em không dám sao?

Ceasar cười khẽ.

Làm xong xuôi tất cả, đám đông lại ồn ào lần nữa: “Uống hết rượu đi! Sau đó hôn kiểu Hollywood!”

Hoài Chân giật lấy ly rượu Ceasar vừa cầm lên, ngẩng đầu uống cạn.

Uống nhanh quá rồi, cô nghĩ.

Một ly rượu xuống bụng, không biết tác dụng lại nhanh như thế, mặt cô như bị thiêu cháy, trong đầu trống trơn.

Tuy không đến nỗi say nhưng vẫn nặng đầu hơn choáng váng.

Ceasar ẵm lấy cô.

Cô thấp giọng hô lên.

Anh đặt cô lên bàn ở sau lưng.

https://thuviensach.vn

Ở trong ngực anh, Hoài Chân không nhịn được đưa tay cài lại nút áo cho anh.

Hai người dán rất gần nhau.

Tối nay ai cũng say cả, cô nghĩ.

Có lẽ Ceasar còn say hơn cả cô nữa, nhưng vì sao, da anh lại mát thế này?

Gò má chạm vào gò má, Ceasar thấp giọng nói: "Đừng lo, chỉ là hollywood kiss thôi."

Cô nói em biết đó là gì.

Chỉ là hôn phớt như trên phim, mọi người cũng đã khoan dung với họ lắm rồi.

Anh chạm vào má cô nhưng không tách ra, mà dán vào bên tai cô hỏi, "Nhìn tôi nhảy, có chán không?"

Cô im lặng hai giây, rồi đáp không.

Ceasar lắc đầu, cười nói, "Rốt cuộc tại sao tôi phải hỏi em câu nghi vấn phủ định kia chứ."

Cô nói, "Em lại sai ngữ pháp rồi sao?"

Ceasar nói, "Để tôi đổi cách hỏi. Em có thích không?"

Cô gật đầu, "Thích."

"Thích thật?"

"Thích.

https://thuviensach.vn

“Ừ. Tôi cũng thích.”

Tim Hoài Chân đập loạn.

Cô đã hoàn toàn không biết anh hỏi gì và cô đáp gì nữa rồi. Trong nháy mắt, cô cảm thấy tiêu chuẩn tiếng Anh của mình quay về ngang cấp mẫu giáo.

Nhưng mặc xác nó đi.

Cô cảm thấy rất vui.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Sonoma (6)

Pizza lò củi có vị gì?

Gà nguyên con nướng bia có vị gì?

Trong tiềm thức cô cảm thấy, những món ăn độc đáo như vậy không nên chỉ làm nền.

Nhưng người đến Sonoma, có ai thật sự để ý đồ ăn có ngon không?

Hoài Chân còn không rảnh để nhớ lại mùi vị của chúng.

Cô cảm thấy ly rượu vang nổ đó như biến mất trong không khí, khiến những bong bóng màu hồng ở xung quanh cô cũng nổ tung.

Pinot noir dần ngấm, Ceasar cũng nhanh chóng gục ngã, mà chính cô cũng không khác gì vừa bò ra từ thùng rượu nho.

Cuối cùng Ceasar cũng ý thức được mình đã làm chuyện đầy nhục nhã thế nào.

Anh dựa vào người cô, đôi mắt trống rỗng, “Tôi điên rồi.”

“Nhưng rất đáng yêu… cũng rất hấp dẫn.”

“Hy vọng trong lòng em tôi vẫn là một thân sĩ.”

Hoài Chân không biết phải an ủi anh thế nào, “Có phải anh có một ông anh sinh đôi bình thường rất đứng đắn không? Hay đây mới là vẻ mặt thật

https://thuviensach.vn

của anh?”

Ceasar che mắt, từ dưới bàn tay nở nụ cười bất đắc dĩ – rất đơn thuần mà cũng đầy lực sát thương.

Anh nói “Sao hả. Tôi thề đến lúc tỉnh lại, nhất định Ceasar sẽ giết tôi.”

Hoài Chân nói, “Vậy chúng ta đừng để anh ấy biết.”

Nếu không phải Benny đi ngang qua trông thấy Ceasar nằm trên đùi Hoài Chân, thì cô không biết tối nay Ceasar và mình về lại thành phố San Francisco thế nào đây.

Benny nhướn mày, “Ồ, nhìn xem đôi tình nhân nhỏ của chúng ta kìa!”

Ceasar quát: “Cút đi, Benny.”

Dù ngoài miệng rất vô lại mà chòng ghẹo, “Tôi đề nghị hai người thuê phòng ở đây đi. Tôi cá 20 đô, sau nửa đêm cậu ta mở mắt tỉnh dậy sẽ muốn gặp cô ngay.” Nhưng Benny vẫn tốt bụng dùng điện thoại trong câu lạc bộ gọi đến trang trại rượu Gust, mời tài xế đến.

Có hai chiếc xe đến, lái xe Ford vẫn là chú Thompson.

Ông xuống xe, cùng Benny dìu Ceasar vào ghế sau, sau đó lại nhờ Hoài Chân chăm sóc anh, tránh anh giữa chừng tỉnh lại muốn nôn.

Đệm xe cứng nên đoạn đường đi khá xóc nảy. Hoài Chân ngồi vào, nhẹ nhàng đặt đầu anh kê lên đùi mình.

Chính vào lúc này, lần đầu tiên cô gặp mẹ kế của Ceasar.

Vị phu nhân này gác tay trên mép cửa xe, nói cô có thể gọi tôi là Queline.

https://thuviensach.vn

Sự cao quý toát lên từ cử chỉ hành động của Queline là do mấy đời nghiêm khắc dạy dỗ mà ra. Đôi mắt xanh lam như thủy tinh nhìn vào trong xe, ánh mắt nhìn lướt qua nhưng lại có vẻ tìm tòi khó hiểu. Bà như thể đang dùng tiêu chuẩn dạy dỗ con gái nhiều năm để kiểm tra nghiêm ngặt, xem rốt cuộc cô gái người Hoa trước mặt có điểm gì thiếu sót không.

Gương mặt ấy như không ngăn được bao suy tính, biểu hiện trên mặt luôn thể hiện ra những suy nghĩ nhỏ xíu thú vị trong đầu.

Khuôn mặt nhỏ thế này, không nhảy ba lê thật là đáng tiếc… Không biết gia đình con bé có gánh nổi chi phí mời giáo viên dạy múa không.

Không lấm lét nhìn đông nhìn tây, rất tốt.

Quần áo không sút chỉ, vớ không bị xù lông, ôi trời ơi, nhìn cả người cũng không tệ!

…

Có lẽ vị phu nhân này bị mù mặt trước người Hoa, bà luôn cho rằng các cô ai ai cũng như nhau, nên lúc này muốn cố gắng ghi nhớ chi tiết mang tính kí hiệu trên mặt Hoài Chân.

Cô đang định mở miệng bới móc, nhưng lúc này phu nhân đây lại như dao động, không biết mình có nên tỏ ra thích cô hay không.

Thế là Hoài Chân nở nụ cười lễ phép với phu nhân đang do dự, trong lòng nghĩ: thậm chí sau cổ áo lông của tôi còn có mác “Made in Italy”, có cần tôi lộn ra cho bà xem không? Mặc dù ở Mỹ nó chỉ đáng giá 9 đô la, nhưng nếu bán về Thượng Hải thì có thể trị giá 11 đô la đấy.

Phu nhân Queline nhìn cô với ánh mắt phức tạp, sau đó lại hỏi: “Mọi người đều cho rằng tối nay nhất định con sẽ đến trang viên.”

https://thuviensach.vn

Ceasar duy trì tư thế nằm trên đùi Hoài Chân, mí mặt giật giật, tầm mắt quét ra sau lưng Queline.

Hoài Chân cũng nhìn sang.

Có một cô gái da trắng đứng sau lưng Queline. Cô ấy mặc váy hoa màu trắng, để lộ đôi chân trần trong cái tiết trời chưa đến 10 độ C ở ngoại ô San Francisco, lạnh tới mức lun lẩy bẩy. Mái tóc vàng nhạt tết thành hai bím tóc đặt trước ngực, ở cuối bím còn thắt nơ bướm.

Cô ấy rất đẹp, thậm chí còn có chút ngây ngô.

Nhưng cô ấy… dậy thì tốt quá rồi, thế nên bị lớp trang điểm trẻ hóa khiến trông cô ấy có vẻ ngớ ngẩn.

Cảm giác này không kém hơn cảm giác chênh lệch giữa Lolita vị thành niên ngực phẳng trong bộ tiểu thuyết "Lolita" và thiếu nữ da trắng 14 tuổi có ngực có mông trong phim điện ảnh cùng tên là bao.

Ceasar nói, "Con nhớ mình đã nói là không đi."

Queline trách cứ, "Mọi người đang chờ con đấy."

Ceasar lại bảo, "Có phải con bảo bọn họ chờ con đâu."

Queline biến sắc liên tục, cuối cùng cũng bình tĩnh hỏi, "Vậy thì đi bây giờ đi? Trò chuyện với mọi người một lát, tối nay qua đêm ở đây rồi mai về thẳng Oakland luôn."

Ceasar nói: "Con còn đưa Hoài Chân về nhà."

"Bảo chú Thompson đưa về là được rồi."

Ceasar im lặng mấy giây, rồi nói thẳng với Thompson, "Lái xe."

https://thuviensach.vn

Gương mặt tao nhã của Queline xụ xuống, đuổi theo mấy bước, “Dừng lại, dừng lại!”

Hoài Chân nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn nhìn xem rốt cuộc quý bà mặc váy đen taffeta và đi giày cao gót có bị ngã trong lúc chạy không.

Có điều bà đã kịp thời dừng lại.

Thompson nói, “Thật ra thì phu nhân chỉ càm ràm vậy thôi, cậu không nên gắt gỏng với bà ấy.”

“Bà ấy không xấu. Nhưng gần đây tôi không thích bà ấy, vì bà ấy luôn cho rằng tôi là một kẻ ái nhi, hơn nữa còn nghĩ đủ cách muốn người ta tấn công tôi vì điểm này.”

Thompson cười, “Thế cậu có phải không?”

Ceasar quay mặt đưa lưng về phía Hoài Chân, “Tôi rất chắc chắn mình không phải.”

Thompson liếc Hoài Chân qua gương chiếu hậu.

Trong chớp mắt ánh mắt hai người gặp nhau, cô hơi ngạc nhiên.

“Tối nay cô đẹp lắm quý cô à.” Thompson mỉm cười.

Cô đáp, “Cám ơn, nhưng ba tiếng trước chúng ta đã gặp nhau rồi, chú có nhớ không?”

Thompson, “Tôi chỉ đang bảo đảm thay cậu ấy, rằng cậu ấy thật sự không phải là người như vậy.”

Rốt cuộc Ceasar cũng không nhịn được, “Thompson, tôi hy vọng chú có thể ngậm miệng lại.”

https://thuviensach.vn

Thompson lập tức ngậm chặt miệng.

Hoài Chân cười, “Em nghĩ Ceasar kia đã quay về rồi.”

Ceasar nói khẽ, “Thật ra cậu ta vẫn luôn ở đây.”

Chiếc xe chòng chành chạy trên đường núi tiến về phía trước.

Đầu gối ấm áp khẽ rung lên theo bánh xe lăn.

Cô cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy gò má phải và tai anh giấu dưới tóc.

Kèm theo đó là tiếng rên rỉ, anh cau chặt mày, hàng mi rậm phủ trên mặt nhẹ nhàng lay động.

Hoài Chân cúi đầu hỏi anh: “Khó chịu hả?”

Ceasar vô cùng kiên nhẫn lắc đầu, “Thompson, lái nhanh chút đi.”

Cô dùng tay đẩy tóc trên trán anh ra, nhẹ nhàng ấn vào huyệt Thái Dương.

Ngón tay cô bị lớp mồ hôi mỏng dính ướt, cũng không biết rốt cuộc là ai đổ mồ hôi.

Trong cổ họng Ceasar vang lên tiếng thở dài.

“Hoài Chân, tôi ngủ một lúc…”

Bàn tay bị anh bắt lấy, cô bèn dừng động tác lại. Sau đó tay cô bị kéo xuống dán lên mặt anh.

Ceasar dán vào tay chân cô dần ngủ thiếp đi.

Hoài Chân không dám nhúc nhích. Cô bất giác nghĩ: mình nên ăn cho béo thêm mới được, như vậy chí ít trên đùi cũng có chút thịt, không đến nỗi

https://thuviensach.vn

làm anh thấy cộm.

Xe lắc lư chạy lên phà, tiến thẳng về thành phố.

Vừa chạy vào phố Columbus, lúc chờ người đi đường qua đường, Thompson ngoái đầu hỏi, “Có thể không?”

Hoài Chân gật đầu, “Đưa anh ấy về nhà trước đã.”

Xe chạy theo sườn núi rẽ vào phố Lombard.

Đèn đường đã điểm, bồn hoa ven đường cũng sáng ngời.

Xe chạy trên con dốc quanh co làm anh xóc nảy liên hồi. Mới đến bên ngoài số 1-109, không đợi xe dừng hẳn, anh đã vội đẩy cửa xe ra lao vào trong bồn hoa nôn mửa liên tục.

Hoài Chân đi xuống vỗ nhẹ lên lưng anh, khó chịu đến nỗi không biết phải nói gì.

Cửa lớn tầng một bật mở, một người phụ nữ da đen béo mập từ bên trong chạy ra, đau lòng hét lớn, “Ôi trời ơi cục cưng đáng thương, sao lại uống nhiều như vậy…”

Bà lê dép loẹt xoẹt đi đến, đỡ lấy tay Ceasar dìu anh vào nhà.

Ceasar ngoái đầu lại, miệng giật giật như đang gọi cô.

Hoài Chân đứng tại chỗ không nhúc nhích, không biết có nên đi theo không.

Thompson đậu xe cạnh cô, nói, “Vào đi đã. Uống ít canh giải rượu rồi chuyện trò với cậu ấy. Đừng lo, tôi sẽ dừng xe ở đây đợi cô ra.”

https://thuviensach.vn

Nhân lúc trước khi cánh cửa ấy khép lại, Hoài Chân cất bước đuổi theo.

Vừa đi vào huyền quan, người phụ nữ ở đằng xa đã dùng tiếng Anh nói với cô: “Đi thẳng vào đi, không sao đâu.”

Nơi này vẫn y hệt lần đầu tiên cô đến. Trên đất bày la liệt thùng giấy, trong phòng trống tới nỗi không có hơi người.

Lần đầu tiên tới đây, cô qua đêm trên chiếc sofa kia, phủ vải trắng lên người thay chăn.

Người phụ nữ da đen đi ra, đặt một bát canh nóng trên bàn gần chỗ cô.

Cô mỉm cười cám ơn, sau đó hỏi, “Ceasar đâu rồi?”

Bà ta trả lời, “Ở trên lầu, lên đi.”

Người phụ nữ da đen mập mạp dè dặt dẫn cô lên lầu, cố gắng không để mình phát ra tiếng động.

Trên lầu chỉ có một phòng, ngoài tủ quần áo và kệ sách ra, ở giữa chỉ có một ghế sofa tròn màu đen giống như giường kê sát cửa sổ. Mấy cánh cửa sổ mở toang, gió đêm lùa vào rèm cửa phấp phới, khiến nơi này trông thật buồn tẻ.

Không nhìn kỹ thì sẽ gần như không thấy Ceasar đang vùi mình trên ghế.

Không biết anh đã thay quần từ lúc nào, chỉ mặc mỗi quần đùi màu xám tro. Vì vóc dáng cao nên đầu gục xuống, đôi chân trần không có chỗ gác đưa ra ngoài.

Cô rón rén lại gần, nhặt lấy quần áo anh cởi ra ném xuống đất, đặt lên chiếc bàn cạnh ghế.

https://thuviensach.vn

Lúc quay đầu, cô nhìn thấy chân anh.

Không có thịt thừa, thon dài đẹp mắt. Trên lòng bàn chân trắng bóc có vết đỏ, nhất là ở ngón chân, hồng hồng trông thực đáng yêu. Không biết ngón chân có lạnh không, nếu chạm vào thì anh sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Làm cô ngứa ngáy muốn giơ tay gãi.

Nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm chế, chuyển đến ghế sofa bên cạnh, cúi người xuống, muốn cẩn thận nhìn kỹ anh lần cuối cùng.

Anh gục mặt chôn trên ghế, nên cô chỉ có thể nhìn thấy phần bắp thịt ở lưng trần cùng đường cong cánh tay sau khi thả lỏng. Anh chôn mặt vào trong tay, chỉ thấy mỗi mái tóc mềm mại rối xù cùng đôi môi mím chặt.

Ngày hôm đó anh cũng nhìn cô như thế.

Hoài Chân thở dài.

… Tiếc quá, chỉ còn mỗi vấn đề này là chưa kịp hỏi.

Gió lớn lùa vào, làm cánh cửa sau lưng kêu “két”, nhẹ nhàng khép lại.

Cô ngạc nhiên ngoái đầu, phát hiện không do gió, mà là người phụ nữ dưới lầu kia đóng cửa rời đi.

Cô giật mình, trái tim đập hẫng một nhịp.

Bất thình lình, eo cô bị ôm chặt, cả người bị rơi xuống chiếc giường lớn mềm mại.

Hoài Chân hét lên.

Bị lừa rồi… Anh không hề ngủ!

Ceasar nghiêng người, đổi tư thế ôm cô thoải mái hơn.

https://thuviensach.vn

Giường sofa thật mềm, khiến cả hai lõm sâu trong đó.

Hoài Chân bị anh giam cầm giữa tay chân không nhúc nhích được, trong một chớp mắt, ngay cả não cũng ngưng chuyển động.

Cô có thể cảm nhận được anh đang cử động trên ghế, đưa chân chạm vào cô.

Chân cô còn lạnh hơn của anh…

Não Hoài Chân bùng nổ: Trời ơi! Rốt cuộc mình đang nghĩ gì vậy?

Cho tới khi anh dùng hai ngón chân kẹp lấy ngón chân cô.

Hoài Chân cảm thấy mình gần như không thở nổi.

Rồi cô nghe thấy anh thấp giọng nói bên tai, “Là mùi trà.”

Cô vẫn chưa hoàn hồn, “Gì cơ?”

Ceasar cười, làm lỗ tai cô ngứa ngáy theo.

Anh lặp lại, “Hôm đó tôi ngửi thấy mùi trà trên người em.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phố Columbus (1)

Là mùi trà.

Thậm chí cô còn chưa hỏi mà anh đã trả lời rồi.

“Hôm đó lúc anh vào, em đã dậy rồi.”

“Tôi biết.”

“Anh biết mà vẫn…”

“Vẫn gì?”

“Sao… sao em biết được.” Có quỷ mới biết rốt cuộc hôm đó anh đang nghĩ gì.

“Biết cái gì?”

Hoài Chân cười khanh khách, cố ý nói, “Em tưởng anh muốn giết người ta.”

Ceasar bật cười, “Cô nhóc lém lỉnh này.”

“Nhóc lém lỉnh cũng không nhận ra anh giả vờ ngủ.”

“Quy tắc hẹn hò của phái nam.” Anh nheo mắt, “Chính là phải lừa em về nhà.”

Ceasar sờ soạng nắm lấy tay cô, đặt lên tai anh.

https://thuviensach.vn

Mềm mềm âm ấm.

Lông tơ trên người cô dựng lên, lại sờ cái nữa…

Cứu với!

Trời mới biết cô thèm làm trò này đến đâu!

Hoài Chân cảm thấy bàn tay ngưa ngứa, một dòng nước ấm rót vào cõi lòng.

Anh run lên cố gắng nín cười, nắm lấy bàn tay không an phận của cô, "Được rồi. Được rồi…"

Hoài Chân dừng tay.

Anh cúi đầu tựa trán vào cô, chóp mũi cà lên mũi cô.

Khoảng cách gần trong gang tấc, Hoài Chân dựa vào ngực anh, bốn mắt nhìn nhau.

Lông mi dài như cánh chuồn chuồn, chậm rãi chớp chớp.

Bàn tay Hoài Chân đang sờ tai anh bị anh nắm lấy, lúc này lòng bàn tay cô bất giác siết chặt.

Cũng không biết đang căng thẳng gì.

Nhất định anh cũng đã phát hiện rồi.

Như thể có dự cảm, đột nhiên anh nói vào tai cô, "Lúc vào phòng, anh có súc miệng rồi."

Cô thấp giọng đáp ừm.

Ngay sau đó, cô lại thấy anh thì thào, "Want a kiss?"

https://thuviensach.vn

Như thể sợ cô sẽ né tránh, anh ôm siết nhìn thẳng vào cô.

“You can say no.” Anh nói.

Con tim Hoài Chân đập thình thịch quá tải từ lâu, lúc này gần như đã dừng vận hành.

Sau ba giây ma xui quỷ khiến, Hoài Chân rướn người lên, chạm nhẹ vào môi anh.

Một nụ hôn phớt rất nhẹ.

Trên phố Lombard ở bên ngoài có xe chạy qua. Lúc rẽ ngoặt, đèn xe vụt qua cửa sổ, chiếu sáng căn phòng trong chớp mắt.

Cũng không biết có phải do ảo giác hay không, mà trong khoảnh khắc ấy cô thấy tròng mắt anh co lại.

Căn phòng nhanh chóng tối đi. Thời gian như thể ngưng đọng, ở ngoài kia gió thổi xào xạc, rèm cửa lay động.

Bắt đầu từ vành tai, Hoài Chân dần cảm thấy đến gò má cũng nóng lên.

Cô cụp mắt, chẳng dám nhìn anh.

Lúc nhẹ nhàng chạm vào đó, đầu óc trống rỗng cả người ngu ngơ.

Trí nhớ không ghi lại được gì về nụ hôn không có chút cảm giác tồn tại này, chỉ cảm thấy hình như mềm mềm, nhưng môi ai mà không mềm?

Hai cánh môi cô chạm nhau cũng mềm nữa mà!

Hoài Chân khóc không ra nước mắt, thậm chí còn hối tiếc.

Có phải nên hôn cái nữa không?

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ ngay đến dũng khí ngẩng đầu nhìn anh cô cũng không có. Cô chỉ muốn chui tọt xuống cái hố nào đó mà thôi.

Ceasar chậm rãi nói: "… Đây không phải là kiểu hôn tôi muốn."

Hoài Chân cảm thấy bây giờ mình sợ hãi lắm rồi.

Sau đó cô trở nên thật nhỏ, ngay cả lời thốt ra cũng nhỏ nốt.

"Kiểu nào…"

Bàn tay ấm áp to lớn từ tóc cô lần dọc xuống, đỡ lấy gáy cô xoa nhẹ.

Hoài Chân khẽ ngước đầu lên.

Cánh tay chợt siết lại, cực kỳ có lực.

Ghế sofa nhung lõm xuống vì hai cơ thể dựa gần nhau.

Đôi môi bị chiếm đoạt mạnh mẽ.

Hoài Chân chợt mở to mắt.

Cô lại ngửi thấy rồi.

Một xíu vị cồn đến từ rượu vang nổ và Pinot noir.

Và cả hỗn hợp hương thơm giữa mùi long diên hương và cam đắng quen thuộc kia nữa.

Tất cả bao trùm lấy cô…

Con tim Hoài Chân như sống lại, dán chặt vào anh đập thình thịch.

Đột nhiên cô không biết phải hít thở thế nào.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy tay anh đang chậm rãi lồng vào tay cô, nhẹ nhàng nắm lấy.

Sau đó hướng dẫn cô xoa lên tóc sau gáy mình.

“So nervous…” Anh thấp giọng kết luận.

(Căng thẳng quá.)

Cô đáp lại, cổ bị bấu chặt dựa vào trán anh.

Anh khẽ thở dốc, “We have ten minutes, forgot? Just relax…” (Chúng ta có mười phút, quên rồi sao? Thả lỏng đi nào.)

Người này…

Ceasar lại áp sát người đến.

Mọi lời phản bác và than phiền đều bị vùi lấp trong chiếc hôn.

Hoài Chân khép mắt lại.

Không chỉ mỗi mềm. Lần này cô nghĩ mình đã cảm nhận được rồi.

Là lôi cuốn dịu dàng như nước, là chiếm đoạt chứa tình nồng nàn, còn cả mút mát đầy ấm áp…

Cô cố gắng điều chỉnh hô hấp, nhưng mọi hơi thở đều như bị nắm chặt.

Cảm giác này khiến Hoài Chân bất giác cụp ngón chân lại.

Ceasar không tha cho cô. Anh ôm lấy chân cô, hơi chống người dậy.

Cánh tay dùng sức siết chặt, nụ hôn càng thêm sâu.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân khẽ “ưm ——” một tiếng.

Hàm răng bị cạy mở.

Anh tìm được lưỡi cô, nhẹ nhàng cuốn lấy.

Mọi tiếng nức nở cũng bị vùi lấp trong chiếc hôn.

Không hề thô bạo, thậm chí là còn dịu dàng, vô cùng dịu dàng.

Nhưng mà… rối loạn, hơi thở rất loạn.

Hoài Chân cảm thấy mình sắp bị anh khảm vào trong ngực rồi.

Trong phòng như dần ấm lên, hai cơ thể dán chặt nhau cũng nóng hầm hập.

Theo nhiệt độ tăng cao trong phòng là phản ứng cơ thể của Hoài Chân – nóng bỏng, bồng bột và mãnh liệt.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô tiếp xúc với cơ thể phái nam tràn trề nhựa sống.

Một tay Hoài Chân không kiềm chế được xoa mái tóc mềm mại sau gáy anh.

Trời ạ… Cô vẫn luôn muốn xoa tóc và tai anh.

Cô nhớ xúc cảm của chúng khi ở trong tay cô, dễ chịu hơn ngoài dự liệu.

Rồi trong một chớp mắt ấy, ma xui quỷ khiến thế nào…

Bàn tay còn lại từ từ len vào giữa khe hở hai người.

Vải sợi bông.

https://thuviensach.vn

Tim Hoài Chân càng đập rộn rã.

Anh khựng lại. Sau đó thở hắt ra, “No.”

Cơ thể đang ôm cô đột nhiên run lên, cổ họng không thể át chế tiếng than bật ra.

“No, no…” Anh chụp lấy cổ tay không an phận của cô.

Hoài Chân ngẩng đầu, “I can do this…” (Em có thể làm được…)

“Oh my god…” Anh kéo tay Hoài Chân vắt lên cổ, ôm lấy cô, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi, “You’ve done this before?” (Trước kia em từng làm rồi sao?)

Hoài Chân nghiêm túc lắc đầu.

Anh hỏi tiếp, “Or ever seen before?” (Hay từng thấy người khác làm?)

Dù chưa xem thực thể, nhưng cô cũng từng xem phim rồi.

“Em thấy rất vui đúng không?” Ceasar bật cười, “Thứ của phái nam, nếu cảm thấy tò mò thì có thể sờ. Nhưng sau này không được tùy tiện sờ bậy nữa biết chưa?”

“Em đúng là tò mò. Nhưng không phải vì thấy vui… Em rất nghiêm túc.”

Hoài Chân cứng họng.

Cô muốn khóc quá. Kinh nghiệm của người hiện đại là cô từ xưa đến nay chỉ là xem rất rất nhiều phim người lớn mà thôi! Nhưng cô biết phải giải thích với anh thế nào đây?

Ceasar tựa vào trán cô, nắm lấy tay cô…

https://thuviensach.vn

Kéo cô chạm nhẹ vào. Rất nhẹ, cực kỳ nhẹ nhàng.

Hoài Chân khẽ khàng oa lên, nói, “Bọn họ nói thật kìa…”

Anh kéo tay cô vòng lên vai, “Ai?”

“Ở câu lạc bộ, lúc anh nhảy ấy. Bọn họ đoán anh cócương cứnghay không, còn nói anh mặc quần sịp màu xám.”

“Cương cứng?” Ceasar nhướn mày, “Không, không phải lúc đó. Là vừa rồi…”

Anh nhíu mày.

Mẹ nó, anh đang nói gì vậy?

Cô cúi đầu nhìn chiếc quần đùi màu xám của anh, nghiêm túc đặt câu hỏi: “Chịu đựng như vậy, không khó chịu sao?”

Anh nhướn mày nhìn cô chăm chú, dùng ánh mắt thẩm vấn học sinh xấu mà hỏi, “Nói với tôi, mẹ kiếp em còn biết gì nữa?”

Hoài Chân ấm ức, “Em có thể giúp anh giải quyết mà. Em thề sẽ không nói cho người khác biết đâu. Dù sao ngày mai chúng ta cũng không gặp nhau nữa mà.”

Im lặng mấy giây.

Ceasar tựa đầu vào vai cô, âm thanh vỡ tan, “Trời ơi…”

Lỗ tai dưới mái tóc đen lại đỏ lên, không biết sao giọng lại nghẹn ngào.

Hoài Chân quả thật không biết mình đã làm sai điều gì, cũng không biết phải an ủi anh thế nào.

https://thuviensach.vn

Cô ôm chặt anh như ôm chặt chú gấu to lớn, sau đó nói, “Em xin lỗi.”

Một lúc lâu sau, cô mới nghe thấy anh nằm trên vai cô, khàn giọng đáp, “Không cần phải xin lỗi.”

Tiếp đấy anh bế ngang cô lên, hơi dùng sức, cả hai cùng ngã xuống giường sofa.

Cả chiếc giường lẫn cái ôm trong ngực đều rất thoải mái, Hoài Chân có cảm giác bản thân như đang nằm trên sóng biển dịu êm giữa đêm hè.

Không biết đã hết mười phút chưa. Trong nụ hôn đó, thời gian có thể lúc nhanh lúc chậm, có lẽ chưa đến, hoặc có lẽ đã quá.

Nhưng sau động tác kia thì không thể hôn sâu thêm nữa. Bọn họ không có thời gian, anh cũng sợ mình không kiềm chế được.

Ceasar gác cằm lên đầu cô, chốc chốc lại hôn nhẹ lên trán cô, giơ tay vuốt ve vành tai cô, động tác dịu dàng đầy bịn rịn.

Chàng trai mới lớn này đơn thuần hơn cô tưởng tượng nhiều. Hoài Chân khá ngạc nhiên, mà lòng cũng bất chợt mềm mại đi.

Cô bất giác hỏi anh, “Anh có huyết thống Do Thái à?”

“Có một ít, nhưng nhiều phiên bản lắm,” Ceasar hôn lên tóc cô, nói, “Phiên bản đầu tiên tôi nghe là, 150 năm trước, một cô gái Do Thái kết hôn với chàng trai người Đức, phản bội lại gia đình Do Thái của mình, cùng anh ta chạy trốn từ châu Âu đến đại lục Mỹ, sau đó có Muhlenberg. Có điều đây chỉ là câu chuyện chúc ngủ ngon của bà nội tôi thôi. Phiên bản thật sự còn máu tanh tàn khốc hơn thế nhiều. Ban đầu là một gia tộc Đức từng có vài người Do Thái. Sau đó đến Mỹ nhiều năm, trải qua nhiều thế hệ, pha tạp nhiều lần, từ lâu đã không còn là người Do Thái chính gốc nữa rồi.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân ừ đáp, “Anh có dây chuyền ngôi sao sáu cánh kia không?”

Anh nói, “Nghe nói có, nhưng tôi chưa thấy bao giờ.”

Hoài Chân nói, “Trước kia em tưởng người Mỹ đều thích làm loạn.”

Ceasar bật cười, nói, “Tôi cũng cho rằng phép tắc gia đình người Hoa rất nghiêm ngặt.”

Hoài Chân bảo, “Anh nói với mẹ em là sẽ đưa em về trước mười hai giờ, nhưng anh vẫn lừa em vào đây.”

Ceasar ngoái đầu nhìn đồng hồ treo tường, “Mười một giờ, chúng ta vẫn kịp.”

Hoài Chân níu lấy áo anh không cho anh đứng dậy, “Cho em ở với anh thêm một lát nữa đi.”

Ceasar cúi đầu, nhìn bàn tay bé nhỏ của cô đang níu chặt áo anh.

Trong chớp mắt ấy, anh cảm thấy lòng mình đang dần tan ra.

Anh nói, “Tôi vốn muốn đợi đến khi đạo luật Cable kết thúc, đến khi em nhận được thẻ căn cước. Tôi cho rằng mình vẫn còn rất nhiều thời gian.”

Nhưng cuộc điện thoại gọi đến kia lại quá không ổn.

——Ceasar, ta yêu cầu conquay về Long Island ngay.

Giọng điệu quen thuộc biết mấy, từ nhỏ đến lớn, giọng điệu mệnh lệnh này đã thành công rập khuôn anh vào tất cả các quy tắc. Ngày trước cha anh cũng bị cuộc gọi như thế triệu hồi về Mỹ. Anh có thể thăm dò tính khí của Arthur giỏi hơn cha nhiều, bây giờ Arthur thích mình bao nhiêu thì ngày trước thất vọng về cha bấy nhiêu.

https://thuviensach.vn

Một khi ông ấy sử dụng câu đề nghị này, Ceasar lập tức hiểu ngay, đấy chính là giới hạn cuối cùng của Arthur.

Hoài Chân ngẩng đầu, chạm nhẹ lên môi anh rồi lập tức lùi về trong ngực anh.

Ceasar ngạc nhiên.

Một lúc lâu sau, anh bỗng dịu dàng gọi, “May, May May?”

“Hả? Đó là gì…” Hoài Chân sửng sốt, sau đó bừng hiểu, “A… anh nghe được từ đâu vậy?”

“Tôi nghe người nhà em gọi em như vậy.”

“Đó không phải là tên em, đó là…” Hoài Chân định dùng từ ngữ đơn giản nhất, diễn tả lại ý gia đình Trung Quốc gọi thân mật cô con gái như thế nào.

“Em gái(mèi mei).” Trong lúc cô vắt óc nghĩ cách giải thích, anh lại gọi lại.

Hoài Chân thỏa hiệp, “Nếu như anh thích.”

Chỉ cần anh thích là được rồi, và sau này cô cũng có một cái tên tiếng Anh chỉ mình anh biết.

Hoài Chân ngáp một cái, “Chú Thompson sẽ gọi em dậy đúng không?”

Ceasar dựa vào trán cô, “Mệt thì chợp mắt một lúc đi.”

Vào ban đêm, khu vực này khá yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Cô nằm trong tấm chăn và lồng ngực ấm áp, không biết phải hình dung sự thoải mái này thế nào.

Nếu thời gian trôi chậm đi thì tốt biết bao.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Phố Columbus (2)

Khi Hoài Chân tỉnh lại thì đã ba giờ sáng. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng chuông điểm ba giờ ở bến tàu trên sông.

Đèn đường đã tắt, xuyên qua rèm cửa sổ, cô có thể nhìn thấy bầu trời xanh đen.

Cả thành phố còn đang say giấc, không khí trầm lặng.

Chú Thompson không nhắc bọn họ là đã đến lúc chia tay.

Trong năm nay, phố người Hoa ở San Francisco đã cởi mở hơn nhiều so với những gia đình bình thường ở Thượng Hải rồi. Nhưng về chuyện quen bạn trai, dù ban ngày hai đứa có chơi bao lâu đi chăng nữa, mà đêm không chịu về nhà thì vẫn là chuyện trọng đại với con gái. Thêm cả phố người Hoa nhà nhà san sát, chỉ cần bị ai đó vô tình bắt gặp, thì trong vòng một tuần sẽ trở thành đề tài câu chuyện trên mười con phố.

Mà khi Hoài Chân tỉnh lại, cô không hề có chút kinh hoàng hay gì khác.

Lắng nghe tiếng đồng hồ tích tắc trong phòng, lòng vô cùng yên bình.

Không bằng đợi đến năm giờ luôn đi. Đến lúc đó, quán rượu và nhà cái đánh bạc trên đường cũng đã đóng cửa, nhà thổ cũng nghỉ ngơi, ấy chính là thời điểm phố người Hoa yên tĩnh nhất trong ngày; mà ở San Francisco bên ngoài phố người Hoa, giao thông công cộng cũng bắt đầu chuyến đầu tiên, tạo thuận tiện cho người dậy sớm công tác.

https://thuviensach.vn

Ceasar ngủ rất say. Anh như bị bóng đè trong mơ, dùng cả tay chân ôm chặt lấy cô.

Hoài Chân không ngủ được nữa. Cô ngắm nhìn gương mặt say ngủ của anh: vầng trán đầy đặn, xương lông mày gồ lên, hốc mắt lõm sâu, lông mi đen nhánh trên gương mặt trắng trẻo, cả khóe môi mím chặt… Trong giấc ngủ, những biểu cảm nặng nề của ngày xưa đều đã biến mất, lúc này anh chỉ như một đứa trẻ lóng nga lóng ngóng.

Cô cảm thấy mình đã ghi nhớ được rồi.

Hơn một giờ sau, anh khẽ trở mình, Hoài Chân bèn chui ra khỏi trong ngực anh, lặng lẽ đi xuống lầu.

Cô không muốn đánh thức anh, vì cô còn chưa nghĩ ra phải nói lời tạm biệt với anh thế nào.

Lúc đi cầu thang xuống lầu, người phụ nữ da đen đang lim dim đẩy cửa đi ra, “Sớm thế sao?”

Cô khẽ “suỵt”.

Bà ta im lặng rồi bảo, “Ăn gì đó rồi hẵng đi.”

Còn nửa tiếng nữa mới đến năm giờ.

Cô gật đầu đi vào phòng bếp, người phụ nữ kia cầm sữa bò, nước chanh và bơ ra, định làm Soufflé hương chanh cho cô.

Hoài Chân nói, “Tôi nhớ dì. Lần trước đến đây, dì cho tôi mượn quần áo của con gái, tôi vẫn chưa trả lại.”

Bà ta sửng sốt một lúc, “À, lần đó… Cậu ấy nói với tôi có đồ nữ vừa người 85 pound không. 85 pound! Con gái tôi 12 tuổi cũng hơn 85 pound! Quần áo là đồ cũ của con bé, đừng lo.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nhận lấy cái phới trong tay bà ta, vừa giúp bà ta đánh bơ vừa nói, “Mẹ tôi cũng làm giúp việc trong gia đình người da trắng.”

Bà ta nghe xong thì hốc mắt bất giác đỏ lên. Bà xoay lưng đi, dùng tạp dề lau mắt rồi mới quay lại, “Lại đây, tôi dạy cô. Cậu ấy thích ăn món này.”

Hoài Chân không thạo nấu bánh ngọt cho lắm, luống cuống tay chân chừng mười phút, bà ta ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cho tới khi bánh ngọt đang nướng trong lòng phồng lên miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, Hoài Chân mới thở phào.

Trong thời gian 20 phút đợi bánh ngọt ra lò, người giúp việc da đen liên tục nói về quy tắc của người da trắng xấu thế nào, vì đấu đá quan điểm chính trị mà chia rẽ người khác. Đầu tiên là kể về câu chuyện tình yêu bị ép chia ly giữa bà nội nhà mình và thiếu gia trang viên cây bông, sau đó lại kể ngày trước con gái đi học ở Brooklyn hay bị bắt nạt. Dần dần lại nhắc đến Ceasar, nói tính xấu của Ceasar là học theo ông nội anh, ông nội anh chính là người tiên phong trong chủ nghĩa quan liêu, tác phong của ông ta đúng là nên được viết vào luật pháp nước Mỹ. Ngay sau đó còn nói ông ta gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào Ceasar, nghiêm khắc với cậu ấy hơn bất cứ ai, từ nhỏ đã quản chặt cậu ấy, nghiêm trọng tới mức còn không muốn cậu ấy rời Mỹ tiếp thu giáo dục. Còn cả người cha đỡ đầu tiếng tăm lừng lẫy kia nữa, trong giai đoạn cậu ấy phản nghịch nhất thì đưa cậu ấy đến trường quê ở tiểu bang Nevada cằn cỗi, từ đó trở đi dùng tư tưởng cực đoan của phái bảo thủ đảng Cộng hòa tẩy não cậu ấy.

Bà ấy nói rất nhiều, nhưng câu Hoài Chân nhớ rõ nhất chính là: cả gia đình Ceasar đều hy vọng anh sẽ trở thành C.H. Muhlenberg, chứ không phải là một Muhlenberg mãi mãi đi theo người cha đỡ đầu.

Bánh ngọt còn chưa ra lò thì tiếng chuông đã vang lên. Tiếng xe chạy ở trên dốc cách đó không xa nhắc nhở Hoài Chân: bỏ qua chuyến này thì

https://thuviensach.vn

phải chờ thêm một tiếng nữa. Đến lúc đó, sẽ có rất nhiều hàng xóm thấy cô đi xe điện từ phố Clay về.

Hoài Chân xoa tay nói, cám ơn dì đã nói những chuyện này, nhưng tôi phải đi rồi. Rất vui vì được biết dì, tạm biệt.

Người giúp việc đa sầu đa cảm lại chảy nước mắt, lúc chào từ biệt còn ôm chặt cô hôn lên gò má, cái bụng béo chạm vào ngực cô, gần như muốn siết chặt Hoài Chân.

Hoài Chân mặc giày vào đi ra cửa, lúc xuống lầu thì chợt trông thấy chú Thompson đang ngủ trong xe.

Cô lại gần gõ cửa kính, Thompson giật mình choàng tỉnh, nở nụ cười gượng gạo, “Tôi nghĩ nhất định hai người sẽ có nhiều lời nói đến sáng.”

Hoài Chân nổi điên, chỉ muốn xông đến đá vào xe ông ta.

Nhưng cô đột nhiên nhớ lại, hình như Ceasar từng nhắc đến động cơ và thiết bị của chiếc xe Ford này từng được độ, còn nhanh hơn cả Ford Model T, trị giá hơn 230 đô la. Hơn nữa còn do đích thân anh độ lại.

Thế nên Hoài Chân đứng ở cửa xe một lúc lâu, cuối cùng cũng đè nén cơn giận.

Cô xoay người bước lên bậc thềm.

Rồi cô nghe thấy người phụ nữ da đen đằng sau thé giọng hô lên: “Nướng xong bánh ngọt hương chanh rồi! Cô đợi một chút, đợi chút đã, nếm thử một muỗng thôi… Với cả, cậu ấy tỉnh rồi, cậu ấy dậy rồi!”

Thompson ngăn bà ta lại: “Đừng ồn ào, hàng xóm sẽ khiếu nại đấy ____”

Cánh cửa kia đóng lại cái sầm, có người từ trong chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thompson lớn tiếng chào, “Tối qua trò chuyện có vui không? Chẳng lẽ tối qua cả hai đều ngủ?”

Cô nghe thấy âm thanh lạnh lùng quen thuộc kia, kèm theo lửa giận, “Thompson, mẹ kiếp chú mau lái chiếc xe chết tiệt đó lên dốc chặn cô ấy lại ——”

Thompson nói, “Dĩ nhiên tôi có thể. Nhưng dù xe có nhanh đến mấy, thì lái xe trên con đường chết tiệt này cũng không bắt kịp người đi trên bậc thềm.”

Hoài Chân bước nhanh hơn, dọc theo bậc thềm chạy như bay lên núi, không dám ngoái đầu lại.

Hoài Chân còn chưa leo lên đỉnh bậc thềm đến phố Lombard, thì chuyến xe cáp đầu tiên đã như gió chạy đến. Tài xế lái xe cáp rất hay cáu kỉnh nên bình thường xe cáp không thường xuyên đợi người. Nhưng sáng nay lái xe cáp lại là một đại ca gốc Hoa chừng ba mươi tuổi, vừa thấy trên đường có một cô gái người Hoa thì lập tức thu dây thừng, dừng xe ở con phố đối diện, la lớn, “Chớ nôn nóng, sáng sớm như vậy gấp cái gì? Chạy chầm chậm thôi.”

Bước chân của cô lại tăng nhanh.

Đôi chân trần bên dưới áo len lần lượt rảo bước, vội vã băng qua phố. Cô đỡ lấy tay vịn leo lên xe, cám ơn anh ta.

Đại ca xe cáp cười, “Chờ em cả mà, gấp gáp cái gì?”

Cô ngồi xuống cạnh đôi tình nhân da trắng, há miệng thở dốc không nói được gì.

Dây thừng buông ra, chiếc xe chậm rãi chạy lên sườn đồi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên đôi tình nhân kia ló đầu ra ngoài cửa sổ: “Ôi trời ơi, còn có người muốn đi xe nữa kìa!”

Mọi người trong xe đồng loạt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một người da trắng cao ráo trẻ tuổi đang đuổi theo trên đường. Anh đi dép lê, nửa thân trên để trần, chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi xanh xanh đỏ đỏ, đứng đằng sau hét lớn: “Hoài Chân ——”

Tiếc là là đã qua điểm xe cáp đậu.

Anh gập người chống tay lên đầu gối, thở hổn hển bên ven đường.

Xe của Thompson ngay lập tức chạy tới, dừng bên người anh nói, “Chúng ta phải đến Oakland vào 12 giờ trưa nay, còn nhớ không? Cậu đuổi theo thì có thể nói được gì với cô ấy?”

Im lặng một hồi lâu, Ceasar hỏi ông ta: “Did I tell her YOU ARE BEAUTIFUL TONIGHT, Thompson?”

(Tôi có nói với cô ấy là ‘tối nay em rất đẹp’ không Thompson?)

“Nope,” Thompson bĩu môi, “At least I told her, for you.”

(Không có. Nhưng chí ít tôi đã nói hộ cậu rồi.)

Hốc mắt Ceasar đỏ lên, lại hỏi tiếp, “Did I tell her, I…”

Đột nhiên anh cứng họng.

Thấy anh không nói hết câu, Thompson chậm rãi bảo: “Tuy chưa nói hết câu nhưng đi thì vẫn phải đi, có đúng không?”

Chiếc xe cáp dần dần rời xa. Ở trên xe, đại ca gốc Hoa cúi đầu hỏi cô gái: “Có muốn dừng ở trạm tiếp theo chờ cậu ta không?”

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, sau đó lắc đầu không nói gì.

Hoài Chân đưa đầu ra cửa xe, cảnh cuối cùng cô nhìn thấy chính là: Ceasar đứng ở ven đường, đứng cạnh xe Ford nhìn theo hướng xe cáp. Thompson đang nói gì đấy với anh.

Cuối cùng anh không đuổi theo nữa.

Hoài Chân thở phào.

Cô không biết mình đi từ phố Clay đến phố Grant Ave, cuối cùng vào con hẻm tiệm giặt giũ thế nào.

Hầu như trên đường không gặp phải ai, mà dù có gặp thì cô cũng không biết.

Đồng hồ ở bến sông vẫn chưa điểm, chưa đến năm giờ rưỡi, nhưng cửa tiệm giặt A Phúc và cửa tiệm tạp hóa ở đối diện đều đã mở. Nghênh đón Hoài Chân, là gương mặt sưng vù của Khương Tố nấp sau ván cửa đang âm thầm theo dõi, cùng với Quý La Văn ở ngoài cửa tiệm giặt vừa giận vừa sốt ruột.

Từ lúc Hoài Chân bước chân vào hẻm cho đến khi đi đến ngoài tiệm giặt, La Văn cứ khoanh tay trợn mắt nhìn cô, lửa giận dần dần bốc lên.

Hoài Chân biết bà đang giận, nhưng cô không còn hơi sức đâu để nghĩ về chuyện đó.

Cô cụp đầu xuống, từ bên cạnh La Văn né người đi vào.

A Phúc ngồi trên ghế hút thuốc, không dám nói gì với vợ; Vân Hà lim dim đôi mắt buồn ngủ, rõ ràng là cô không ngủ đủ giấc, hoặc mới sáng sớm đã bị La Văn xách cổ dậy, ngồi trong góc tối gục lên gục xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc này một nhà ba miệng đầy đủ, mỗi người chiếm một góc, bày ra dáng điệu thẩm vấn Hoài Chân.

La Văn vẫn dựa vào cửa, "Đã nói là về trước 12 giờ kia mà, dì biết ngay không tin được thằng oắt kia! Còn biết về hả? Con nhìn Khương Tố ở đối diện đi, ngày nào cũng có không biết bao nhiêu cặp mắt nhìn chằm chằm cánh cửa này! Lại nhìn con đi… có biết không hả, nói không chừng tối nay sẽ có người lại nhà hỏi dì 'con gái út nhà bà đã kết hôn chưa' đấy!"

A Phúc nghiêm túc mở miệng, song vẫn không biết nên tiếp lời thế nào.

Cho đến khi Hoài Chân thấp giọng gọi nhỏ, "Dì Quý."

Âm thanh thốt lên từ "Quý" đã hoàn toàn thay đổi, run rẩy không nói được câu hoàn chỉnh.

Cô cúi thấp đầu, từng giọt nước mắt to lớn lăn xuống, cuối cùng cũng không kiềm chế được òa lên khóc to.

Vân Hà và A Phúc sợ hãi bật dậy, đi đến đỡ cô ngồi xuống ghế, vỗ nhẹ vào lưng cô.

A Phúc vừa an ủi vừa ngẩng đầu mắng: "Đã bảo bà đừng có dữ rồi, bà nhìn đi!"

"Tôi…" Quý La Văn giật giật khóe miệng, thở dài thườn thượt, "Ông còn trách tôi hả, không phải vì tôi lo cho con bé sao."

Vân Hà hô lên: "Mẹ, mẹ đi đóng cửa lại đi, lát nữa hàng xóm sẽ dậy đấy."

Quý La Văn lật đật xoay người khép cửa lại, thấy Khương Tố vẫn còn đó thì liếc mắt xem thường.

https://thuviensach.vn

Khương Tố cười khà khà, nói, “La Văn à, hàng xóm nhiều năm thế rồi, tôi biết tật xấu của bà chính là quá căng thẳng. Con gái thi cấp ba, đi sớm về trễ là chuyện bình thường. Tôi không đi học nên không biết học hành vất vả thế nào, nhưng bà đừng có làm mình làm tội con bé.”

Nói rồi bà ta ngáp dài, khép ván cửa lại đi vào phòng ngủ.

Quý La Văn đứng ngoài cửa rất lâu, rốt cuộc vẻ mặt cũng từ từ giãn ra.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Phố Columbus (3)

Khẩu vị của Hoài Chân đột nhiên tốt lên lạ thường. Ngày trước cô chỉ ăn được một bát cơm nhỏ, gắp thêm vài lát thịt là ngấy rồi. Nhưng bắt đầu từ ngày hôm ấy trở đi, mỗi bữa cô ăn hơn hai bát, lại còn thấy đói liên tục.

Hễ ăn no là lại có cảm giác tràn trề sức lực, không tiêu hao hết. Kể từ đó, ngày ngày cô đi sớm về trễ, nhanh chóng hoàn thành bài vở, nếu lộ trình đi đâu đó chỉ mất 20 phút thì cô sẽ đi bộ chứ tuyệt đối không ngồi xe cáp; ban đêm sau khi phòng khám Huệ Thị đóng cửa, cô vẫn còn dư sức sửa sang lại tập ghi chép trong mấy chục năm Huệ đại phu hành nghề ở San Francisco, mãi tới khuya mới về nhà rửa mặt.

Người nhà họ Quý thấy cô như thế, cũng không biết nên vui hay buồn.

Huệ đại phu lại bảo, đó là chuyện tốt, ăn uống mập lên không phải là chuyện gì xấu.

Một người khi chìm trong bi thương hoặc vui vẻ, thông thường sẽ có vài thay đổi lạ lùng.

Hoài Chân cũng không biết là tốt hay xấu nữa, có điều cô đã tăng cân rồi.

Nhưng chuyện này lại là anh chàng nhị thế tổ mặt mũi sưng vù nói với cô.

Tam thiếu đã đút lót ở đồn cảnh sát xong xuôi, sau đó phái xe đến đón Hoài Chân tới đồn cảnh sát thành phố.

https://thuviensach.vn

Trước khi lên xe, anh ta còn nhấn mạnh lần nữa: “Nhớ xem cậu ta có thương tích gì không, nhớ hỏi rõ là ai đánh cậu ta, trên người có chỗ nào bị đau không.”

Hoài Chân cười, nghe không khác gì những hạng mục cần chú ý khi phái người đến địa điểm giao nhận hàng hóa.

Người Hoa giỏi nhất là luồn cúi lợi dụng, đặc biệt là người Hoa có bản lĩnh này. Kiểu người như thế khiến xã hội da trắng cực kỳ khủng hoảng, thậm chí vượt lên hẳn so với những người Hoa ở tầng đáy luôn bị chê bai về cách ăn ở bẩn thỉu. Những người này có thể bị bao vây trong thành lũy; nhưng kiểu người trước, bọn họ sẽ xông phá lồng cũi, dần dà lan rộng trong thầm lặng, làm sụp đổ nền tảng của toàn xã hội người da trắng trong một vòng trăm năm qua.

Đây là kiểu người Hoa và người Do Thái mà người da trắng sợ nhất. So với người Do Thái, người Hoa đáng sợ hơn ở chỗ: bọn họ có lãnh thổ. Đằng sau họ còn có thành lũy, thế nên họ có thể kéo nhau trở lại bất cứ lúc nào.

Mà Tam thiếu lại là kiểu người điển hình trong số họ.

Hoài Chân tin anh có thể làm giả giấy kết hôn không chút sơ suất, có lẽ cũng vì nguyên nhân này nên đồn cảnh sát thành phố kiểm tra rất nghiêm ngặt. Giấy kết hôn đi qua tay mấy người, nửa tiếng sau, rốt cuộc Lục thiếu cũng bị người ta dẫn ra.

Địa điểm gặp mặt là một căn phòng nhỏ có thanh vịn và cửa sổ ở bốn phía, cảnh sát đi ngang qua hoặc dừng lại nói chuyện với người ta, chỉ cần nhìn vào là có thể thấy rõ mồn một.

Nhìn hắn đeo còng số 8 uể oải ngồi lệch trên ghế, Hoài Chân ở bên ngoài cửa chắn cũng không mấy dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Mặt lệch đi, không biết là khớp cắn có vấn đề hay là bị đánh cho sưng vù. Một con mắt bầm tím sưng húp, một nắm tóc chẳng biết đã đi đâu.

Hoài Chân: "…"

"Sao nào, đau lòng vì tướng công hả?"

"Cởi áo ra cho tôi." Hoài Chân nghiêm mặt ra lệnh, "Cả quần nữa."

Miệng nhếch lên, hắn nhìn chăm chú Hoài Chân bằng con mắt hoa đào còn lành lặn, cười, "Được thôi…"

Bên ngoài có mấy cảnh sát da trắng đi qua. Một trong số đó dừng chân lùi về sau, quan sát hai người trong căn phòng nhỏ mấy lần, cuối cùng mắt dừng lại trên người Hoài Chân.

Hoài Chân cũng nhìn thẳng anh ta không chớp mắt. Đây chính là Johnson đã đánh cô.

Đồng nghiệp của anh ta cũng dừng lại, lớn tiếng gọi: "LủngQuần-son, có chuyện gì thế, nhìn tình nhân hả?"

Johnson tối sầm mặt đi, chửi lại người kia: "Shit."

Johnson hỏi, "Quan hệ của hai người là gì?"

Hồng Lương Sinh dùng tiếng Anh kiểu phố người Hoa ở Luân Đôn trả lời: "My fiancée." (Hôn thê của tôi.)

Johnson nhìn xoáy vào cô, "No, I know you're not."

Một cảnh sát khác chạy đến nói với anh ta, "Dù nghe không hợp lý, nhưng chúng tôi đã xác nhận rồi, cô ấy chính là hôn thê của gã ta."

https://thuviensach.vn

Hồng Lương Sinh cười khiêu khích, “Anh có vấn đề gì hả? Chỉ cho phép người da trắng và đàn ông lừa dối gia đình tìm tình nhân ở bên ngoài, còn người Hoa và phụ nữ thì không được ngoại tình với một gã đàn ông mặt trắng?”

Cô như thấy trong ánh mắt ngạc nhiên của người da trắng, Hồng Lương Sinh dần dần mọc ra cái sừng màu xanh.

Hoài Chân quát: “You shut up.” (Anh im mồm.)

Johnson vẫn chưa từ bỏ ý định, “I’ll phone him.” (Tôi sẽ gọi cho cậu ta.)

Hoài Chân không có vấn đề: “Just go ahead.” (Cứ đi đi.)

Không đợi Johnson xoay đầu rời đi, dưới con mắt của mọi người, Hồng Lương Sinh đứng lên, bắt đầu cởi quần.

“Oh my god, oh my god…” Johnson vừa che mắt vừa lùi ra sau, dần biến mất ở hành lang.

Lúc sau, một tiếng hét giận dữ vang lên: “Các anh nhìn thấy chưa? Tôi đã nói rồi, đám người Hoa này dám đại tiện ở ngoài phố!”

Hồng Lương Sinh chỉ để lại một chiếc quần lót. Hoài Chân dịch đến gần chạm vào vết thương và vết bầm, “Khó chịu chỗ nào thì nói đi.”

Hắn chỉ xuống dưới, “Ở đây. Có muốn cởi ra cho cô sờ không?”

Hoài Chân trợn mắt nhìn gương mặt méo xệch kia, dùng bút máy đâm xuống cục u trên mặt hắn.

Gian bên cạnh truyền đến tiếng la hét thảm thiết, thu hút sự chú ý của mấy cảnh sát da trắng.

https://thuviensach.vn

Hắn đau tới mức chảy cả nước mắt, vừa chùi vừa nói, “Bạo lực gia đình, bạo lực gia đình thôi, không phải chuyện của các anh.”

Hoài Chân ngồi cạnh nhớ kỹ những thứ này.

Hồng Lương Sinh mặc quần áo vào, hỏi, “Sao rồi, chia tay với cậu bạn trai rồi hả?”

“Liên quan quái gì tới anh.”

“Nhìn cô không có vẻ đau lòng, lại còn có thêm thịt, ngày càng mặn mà ra đấy.”

“Liên quan quái gì tới anh.”

“… Anh đây quan tâm cô thôi.”

“Tự đi mà quan tâm mình đi. Mấy hôm nữa sẽ được thả, anh muốn gặp ai để tôi dẫn đến cho anh gặp?”

Hắn ngồi xiên trên ghế, như một con bù nhìn mất linh hồn.

Im lặng một lúc lâu, hắn mới lên tiếng, “Lần sau gọi Mary đến đây. Lâu lắm rồi không được gặp người tình, có hơi nhớ.”

Hoài Chân ngạc nhiên, “Lại là Mary?”

“Hả, không được à, chẳng lẽ cô tưởng tôi muốn gặp ả hát hí khúc kia?”

Hoài Chân bật cười, “Nếu anh thấy vui, tôi sẽ hỏi xem Diệp cô nương có muốn đến không. Nếu cô ấy muốn, đến lúc đó tôi sẽ bảo cô ấy và Mary cùng đến, cho anh được xuất cục một cách nở mày nở mặt.”

https://thuviensach.vn

“Nói như thể tôi muốn đăng cơ vậy.” Hồng Lương Sinh nhìn cô, một lát sau mới bổ sung, “Vị hoàng đế cuối cùng.”

Phổ Nghi, Uyển Dung, Văn Tú*… Cô cảm thấy giống thật.

(*Ái Tân Giác La Phổ Nghi là vị hoàng đế cuối cùng của triều đại Mãn Thanh nói riêng và của chế độ quân chủ trong lịch sử Trung Quốc nói chung; Uyển Dung là hoàng hậu của ông còn Văn Tú là Thục phi.)

Hồng Lương Sinh nói tiếp, “Lần sau đem quần áo vào cho tôi được không?”

“Kiểu gì?”

“Chỉ cần là màu đen thì gì cũng được, trang phục truyền thống là tốt nhất, mà áo bào cũng được.”

Hoài Chân thấp giọng ừ.

Hồng Lương Sinh tức giận bật cười, “Ừ cái gì? Ừ cái gì mà ừ? Tôi nhai đi nhai lại cái từ này của cô đủ rồi đấy, tóm lại là tôi không gặp được ông già kia phải không?”

Hoài Chân không lên tiếng.

Hồng Lương Sinh lại hỏi, “Vừa rồi tôi nói đồ đen chỉ là thuận miệng thôi, nói lại thành sỉ vả lão già kia… Chẳng lẽ thật sự không gặp được?”

Hoài Chân thấy hắn cúi đầu xuống, cơ thể run lên.

Cô tưởng hắn sẽ khóc nên đứng dậy rời đi, tính nhường lại không gian riêng tư cho hắn.

Thế mà vừa mở cửa thì đã nghe thấy Hồng Lương Sinh bật cười, gọi cô lại, “Tiểu nha đầu, cô đứng lại cho tôi.”

https://thuviensach.vn

Cô ngoái đầu lại, thấy hắn cười thật.

Hồng Lương Sinh nói tiếp, “Đến lúc đó nhớ mặc sườn xám đến gặp tôi đấy. Lần đầu thấy cô, bộ đồ đỏ cô mặc trên người rất dễ nhìn. Bây giờ tăng cân, có thịt rồi, nhất định có thể mặc sườn xám. Con gái Trung Hoa chúng ta, mặc trang phục Trung Hoa là đẹp nhất.”

Hoài Chân gật đầu đáp được.

Anh ta lại nói, “Nếu cô không biết mặc gì thì có thể đến hẻm Ross tìm Dera, nói là Tiểu Lục gia dặn. Mặc dù bà ta là người Latin nhưng từ hai mươi tuổi đã sống chung với cha tôi, mặc gì khiến người ta vui, mặc gì làm mình đẹp lên, bà ta còn rành hơn cả người Hoa.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Phố Columbus (4)

Nghe nói tình trạng của Tiểu Lục gia không quá nặng.

“Da đầu đã bị rách, không rõ có mọc lại tóc được không, đợi đón cậu ta ra rồi mới xem kỹ được. Từ nay trở đi hoặc là cạo trọc hoặc là để tóc dài, chứ không thể để tóc ngắn nữa. Những vết thương khác không có gì nghiêm trọng, chỉ có một vài chỗ bị trật khớp, đến lúc đó nắn lại là được. Hết thời làm mỹ nam rồi, nhưng thân là nam tử hán đại trượng phu, ra ngoài xông xáo sợ gì mấy vết sẹo trên người? Ồ đúng rồi, còn nữa, cũng hỏng một quả thận rồi, có lẽ mấy ngày nay đi tiểu sẽ chảy máu. Có điều chỉ vài hôm thôi, về sau nước tiểu sạch rồi thì không còn gì đáng ngại nữa, ra ngoài này tôi sẽ bồi bổ cho cậu ta, rồi lại nói với cậu ta, không thể ngày ngày đến nhà thổ mây mưa suốt đêm như trước được. Tuy đây không phải chuyện lớn, có điều bản thân cậu ta rất để tâm đến chuyện này. Với cái tính khí đấy, mấy ngày nay ở đồn cảnh sát, sợ là cậu ta nín hỏng rồi…”

Lời này là già Huệ nói.

Hoài Chân cũng không biết rốt cuộc là có nghiêm trọng hay không, nhưng nếu già Huệ đã nói vậy thì… hẳn không nghiêm trọng lắm.

Chỉ là từ khi bắt đầu nghe thấy chữ “thận” từ trong miệng già Huệ thốt ra trở đi, sắc mặt Hồng gia ngày một đen hẳn, hút liền mấy hơi thuốc phiện, một lúc sau mới tỉnh táo, chỉ nói hai chữ: “Cũng tốt.”

Cũng tốt.

https://thuviensach.vn

Đây là hai chữ cuối cùng Hoài Chân nghe thấy ông ta nói, trước buổi gặp mặt cuối cùng.

Lần cuối cùng gặp Hồng gia là vào một buổi chiều cuối tháng 5 năm 1931, sau cuộc biện luận tại tòa án Trung Quốc nổi tiếng nhất trong cuộc đời Tam gia, cảnh sát thành phố lập tức đến phố người Hoa, đích thân đưa Hồng gia ra khỏi "chỗ tốt".

Ngày hôm ấy là một chiều hoàng hôn vô cùng yên ả, Vân Hà ngồi xe cáp quay về, cùng Hoài Chân đến quầy ăn vặt ở phố Sacramento ăn thịt cua. Đúng lúc này từng chiếc xe cảnh sát chạy đến rồi chạy đi, cực kỳ náo loạn.

Xe chạy chầm chậm trên phố người Hoa như đang cố ý muốn phô bày chiến lợi phẩm, diễu hành thị chúng.

Tất cả mọi người trong hôm đó đều nhìn thấy, từ phố người Hoa, Hồng gia bị đưa đến bãi treo cổ.

Tuyên án cuối cùng của tòa án về Hồng gia đã chiếm cứ tất cả mọi trang nhất của các bài báo trong một tháng sau đó.

"Kể từ năm 1903 khi Ủy ban Tự trị kìm hãm 'băng linh cẩu' và 'vịt Sydney', thế lực tội phạm hắc bang do Hung Dun Ray cầm đầu đã dần dần dính líu đến chính trị. Hối lộ và tống tiền đã trở thành những quy tắc quản lý ngầm của chính quyền phố người Hoa. Mà khoản hối lộ của hắc bang phố người Hoa cũng trở thành một phần thu nhập của các chính trị gia. 'Nhưng đừng hòng người nào tránh được phiên tòa chính trị!' Vào tháng 4 năm 1931, con trai của Hung Dun Ray là Charlie Hung đã phát sinh cãi vã với cảnh sát liên bang Richardson vì bà chủ Dera Clark của nhà thổ người da trắng tại rạp hát phố người Hoa. Hai ngày sau, Charlie Hung đến thăm Richardson, đáp trả bằng hành động độc ác hơn. Mọi chuyện dần trở nên

https://thuviensach.vn

tồi tệ, cuối cùng, Hung Dun Ray đã bí mật cử người đến nổ súng bắn chết cảnh sát liên bang Richardson."

"Cùng tháng đó, Lilac Chan, một cô gái người Hoa được Tổ chức Cứu trợ St. Mary giải cứu, thực chất là người vượt biên lẻn vào Hoa Kỳ trong một nhóm gồm 12 thành viên, dưới thế lực hắc bang của Hung, cô ta đã tham gia vào ngành công nghiệp mại dâm trong gần năm tháng tiếp theo. Theo lời thú nhận của cô ta, Cảnh sát Liên bang và Ủy ban tự trị mới đã đến Hương Cảng và bờ Nam của Trung Hoa Dân Quốc, lục soát thẳng đến phố người Hoa ở San Francisco. Có rất nhiều bằng chứng khớp với lời khai của Lilac Chan. Hung Dun Ray đã thú nhận tất cả các tố cáo trên."

So với việc hội trưởng hội quán Nhân Hòa bị xét xử, thì người gây ra tiếng ồn lớn hơn lại chính là tú bà Latin tiếng xấu đồn xa – Dera Clark.

Tòa soạn dùng vị trí lớn trên bảo để đưa tin về chuyện phong lưu giữa bà ta và Hồng Vạn Quân:

"Dera Clark đã bỏ ra 15.000 đô la thuê luật sư cao quý nhất ở San Francisco là Edward Bell, hòng bào chữa cho nhân tình người Hoa của mình, nhưng Hung Dun Ray đã từ chối. Cuối cùng người vào tòa án là con trai thứ ba của ông ta – Ivans Hung."

"Cuối cùng sau phiên tòa, Dera Clark đã nhận ra rằng tiền bạc và quyền thế của cô ta không thể chống lại phiên tòa của quần chúng. Tuy nhiên, hành động cuối cùng của bà ta đã khiến Ủy ban và toàn bộ hợp chủng quốc Hoa Kỳ rơi vào tình trạng khó xử lâu dài."

Ngày thứ hai, Hoài Chân nhìn thấy tấm hình Dera Clark và Hồng Vạn Quân bước lên giá treo cổ in trên khắp các tờ báo tiếng Trung tiếng Anh ở phố người Hoa và cả San Francisco.

Hồng gia mặc trang phục truyền thống chỉnh tề, mái tóc muối tiêu được cắt tỉa gọn gàng, trông ông ta không như đang đi vào cõi chết, mà như

https://thuviensach.vn

thể đang cùng bạn nhảy đến tham gia một bữa tiệc bình thường;

Mà người phụ nữ Latin cạnh ông ta năm nay chỉ mới 33 tuổi, vóc dáng cao gầy, tết tóc thành bím sáng bóng, trên người mặc trang phục Trung Hoa lụa đen, chân đi một đôi guốc gỗ.

Hoài Chân có nghe nói về chuyện của bọn họ.

Năm Hồng gia quen bàn ta, ông đã 53 tuổi, còn bà chỉ mới 17 tuổi. Ông khí độ phi phàm, thoạt nhìn trẻ hơn tuổi rất nhiều. Bọn họ quen biết nhau trên hải đảo ở Nam Trung Quốc, khi đó ông đã mất vợ cả, bên dưới có sáu người con trai.

Nhưng bà ta không ngại. Tuy bà ta nhỏ hơn ông rất nhiều tuổi nhưng lại thật sự hâm mộ người đàn ông này. Ông ta chuộc bà ta ra từ khu nhà của những người phụ nữ ở giá, đưa bà ta đến San Francisco. Bà ta là người vợ nhỏ nhất của ông ta, ông ta cho bà ta tiền bạc và quyền lợi, cũng dùng hết mọi tha thứ và bao dung trong nửa đời sau của mình cho cô vợ bé nhỏ này.

Tuy vậy, hôn nhân của bọn họ bị người da trắng "đoái hoài". Bà thường xuyên ghen tuông đánh nhau với những món nợ phong lưu khắp nơi của ông, vì để ông chú ý mà quyến rũ đàn ông, thậm chí còn còn đăng ký họ dưới tên của một doanh nhân người Latin, trở thành bà Clark có danh mà không có phận, chỉ hòng cố tình khiêu khích làm ông ta tức giận.

Một người phụ nữ đa chủng tộc bị bỏ rơi ở Nam Trung Quốc, ra đời không rõ ngày tháng năm nào, kiêu căng thất thường suốt cuộc đời, chưa từng làm điều gì tốt đẹp, chỉ biết làm những gì mình thích. Nhưng có lẽ khoảnh khắc này là khoảnh khắc vĩ đại nhất của bà ta. Bằng vào sức mạnh của bản thân bà ta đã trở thành thiếu nữ Nam Quốc vĩnh hằng trong lòng người đàn ông kia. Người phụ nữ dũng cảm không biết sợ hãi trước bộ luật chủng tộc của tòa án đứng thẳng trên pháp trường, vào một ngày như thế, mãi mãi in dấu trong lịch sử nước Mỹ.

https://thuviensach.vn

Còn người đàn ông ấy, nửa đầu cuộc đời đã trao cho một đất nước kéo dài hơi tàn, còn nửa đời sau lại để lại cho một phố người Hoa mới tại vùng đất xa lạ nơi đây.

Cuối cùng, cái chết và hôn nhân khốc liệt này đã gây ra một làn sóng nhỏ trong xã hội người da trắng. Rốt cuộc cũng có người nhận thấy dự luật như vậy thật bất công, đặc biệt là đối với cặp tình nhân xúc động như thế.

“Mười một giờ trưa ngày 31 tháng 5 năm 1931, dưới bóng sợi dây treo cổ, người phụ nữ ấy đã được gả cho Hồng Vạn Quân. Chỉ trong thời khắc ấy, bà mới thực sự là vợ của ông, và cũng lập tức trở thành quả phụ.”

Đây chính là cuộc sống của họ.

—

Chương này tuy ngắn nhưng không phải là chuyện bên lề, mà chính là nội dung tuyến chính của truyện.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Hẻm Cờ Bạc (1)

Hoài Chân đến Đại Trung Hoa tìm Diệp Thùy Hồng hai lần, nhưng không có cơ hội hẹn được cô ấy. Ông chủ rạp hát đi ra cười bảo, nói Đại Trung Hoa biểu diễn kịch liên tục, cô ấy làm gì có thời gian rảnh?

Hoài Chân nói là Tiểu Lục gia đang nằm trong bệnh viện, muốn mời cô ấy đi thăm cùng mà thôi.

Ông chủ rạp hát càng cười bạo hơn, bảo, người muốn hẹn gặp cô ấy nhiều lắm, thậm chí gần đây đến cả nữ công tước có lãnh thổ ở Hy Lạp cũng muốn gặp cô ấy, hay là cô bảo Tiểu Lục gia mời một người đặc biệt đến cửa, nghiêm túc bàn bạc thời gian với cô ấy đi?

Hoài Chân nghĩ bụng, hóa ra còn phải hẹn thời gian với người môi giới nữa à?

Xoay người ra khỏi rạp hát, nhìn những tờ tạp chí to tướng xanh đỏ dán đầy tường, trên "Nhị tiến cung" "Thanh sương kiếm" đều in ảnh Diệp Thùy Hồng. Còn có cả quảng cáo viết:Nổi danh trong và ngoài nước! "Thời báo San Francisco" và "Thời báo Los Angeles" đều nhiều lần sưu tầm thông tin về nữ diễn viên hát kịch truyền thống Trung Quốc… Xem ra cô ấy nổi tiếng thật.

So với Diệp Thùy Hồng, tìm Mary dễ hơn nhiều. Cô ấy mặc váy dài màu đen và giày cao gót màu bạc, đứng ngoài hẻm Ross nói chuyện với lão Vương Bát bị mụn ghẻ. Cô ta đang hỏi thăm Vương Bát mua rượu cấm ở đâu, chính là loại rượu bỏ trong chai thủy tinh không nhãn hiệu, khó tìm được ở trên thành phố, nghe nói giá cao đến 15 đô một chai. Trong thời kỳ

https://thuviensach.vn

cấm rượu, có không ít người dựa vào việc lén chưng cất rượu để bán lấy lời, từ đó phát tài. Phố người Hoa có vài ba nhà cũng lén cất rượu nếp hoặc rượu Gin, tuy sản xuất thuận lợi nhưng không có số lượng nhiều. Thỉnh thoảng sẽ được đưa đến chợ đen trên phố người Hoa bán, không được bán nhiều, vì nếu không sẽ dễ bị cảnh sát và Đường hội phát hiện.

Hoài Chân vốn tưởng cô ta mua cho Dera, kết quả vào ngày đến bệnh viện thăm Hồng Lương Sinh, cô ta cầm trong tay một chiếc túi giấy nặng trịch dài rộng khoảng một thước, Hoài Chân nhìn qua là biết ngay đó là gì. Nhìn thấy các bác sĩ, bệnh nhân và nữ tu qua lại bên ngoài bệnh viện Cơ Đốc, Hoài Chân sợ hãi lật đật nhét túi giấy vào trong cặp sách.

Tình trạng của Hồng Lương Sinh rất tốt. Tóc cạo ngắn, mặc áo bệnh nhân, ngoan ngoãn ngồi trên giường. Nữ y tá tóc vàng đứng bên giường kiểm tra da đầu vừa khâu lại, dùng tiếng Anh an ủi, thật ra thì không có vấn đề gì lớn, kỹ thuật của bác sĩ Schroeder rất tốt, là một trong ba người duy nhất ở Mỹ biết làm giải phẫu đó. Hồng Lương Sinh ngước đầu lên, dùng tiếng Anh chòng ghẹo nữ y tá. Trong phòng bệnh nam một câu nữ một câu cười cười nói nói; mà bên ngoài phòng bệnh lại vô cùng yên ắng.

Ngay lúc này Diệp Thùy Hồng đến. Về sau Hoài Chân mới biết, người bác sĩ đó là do cô ấy nhờ người quen liên lạc khắp nơi, mời từ Washington đến. Sắc mặt cô ấy trông rất tốt, lúc cười sẽ để lộ hàm răng trắng đều như trân châu.

Cô ấy vẫn dùng khẩu âm Oxford chính gốc hỏi Mary, “Nghe nói bà Clark đã đóng nhà thổ, có phải vậy không?”

Mary nói, “Bây giờ bà ấy đã chính thức mang họ Hung rồi.”

Diệp Thùy Hồng nói, “Cô cầm số tiền bà ấy, ra ngoài bắt đầu cuộc sống mới không tốt sao? Cô còn trẻ lại đẹp, đến một nơi mới, không ai biết trước đó cô từng làm gì cả.”

https://thuviensach.vn

Mary, “Việc tôi làm từ trước đến nay không có gì cần phải giấu giếm.”

Diệp Thùy Hồng bật cười rồi rời đi.

Mary nhìn Hoài Chân, nói, “Thật ra Charlie là người rất tốt, cô cũng biết mà đúng không?”

Hoài Chân không trả lời.

Mary nói, “Bắt đầu một cuộc sống mới, gặp người khác, nếu họ hỏi tôi trước đây tôi từng làm gì, thì tôi phải thêu dệt ra một câu chuyện hoang đường, rồi phải lấp đầy sơ hở trong nhiều năm qua. Nhưng ở trước mặt anh ấy, tôi chính là tôi, chính là Mary từng làm gái, tôi không cần phải giấu giếm hay lừa gạt ai cả.”

Hồng Lương Sinh chỉ mới khỏe hơn là đã lập tức xuất viện. Hoài Chân mặc sườn xám màu đen cũ của Dera cho – nghe nói bộ đồ này được may vào năm bà ta gầy nhất. Ngoài việc không vừa vai và bộ đồ hơi rộng ra thì những chỗ khác vẫn rất tốt, Hồng Lương Sinh vui vẻ nhìn cô.

Hai người đến Hồng trạch thắp cho Hồng gia mấy nén nhang —— nghe nói đây là tâm nguyện duy nhất chưa dứt của Hồng gia lúc còn sống. Sau khi kết thúc, Tam thiếu đốt giấy kết hôn giả bản tiếng Anh và tiếng Trung ngay trước mặt cô, sau đó nói với cô rằng, chuyện này sẽ không đem lại bất cứ tác hại nào cho cô, bởi vì cô chưa nhận được thẻ căn cước, mà đây chỉ là tài liệu cũ, trước khi có thẻ căn cước thì nó sẽ không lưu vào bất cứ hồ sơ nào ở hải quan.

Cuối cùng Tam thiếu còn cám ơn cô, sau đó chúc cô học tập sinh sống ở Mỹ được thuận lợi, giọng điệu rất chính thức. Dù gì cũng không phải người này mua bán cô, hai tay anh ta rất sạch sẽ. Anh ta không phụ trách bồi thường, cùng lắm chỉ xin lỗi người bị người trong cuộc kiêm cha anh ta hại mà thôi.

https://thuviensach.vn

Có điều quả đúng là Tam thiếu không gạt cô.

Một tuần sau tức trung tuần tháng Sáu, trước ngày thi xét tuyển vào cấp ba một tuần, Hoài Chân nhận được thẻ căn cước của mình. Đây thật sự là một chuyện vô cùng may mắn: vì nếu như không có thẻ căn cước, thì trước khi thi cấp ba cần người giám hộ đi cùng cô đến tòa thị chính và hải quan nhiều lần, xin tài liệu chứng minh tạm thời thì mới có thể thuận lợi tiến hành thi đầu vào. Tờ giấy vừa mỏng vừa cứng này gửi đến phố người Hoa đã lập tức giải quyết được bao nhiêu rắc rối.

Tổng cộng có hai bản tài liệu, một bản là United States OF AMERICA. Certificate of Residence gồm sáu chữ số, tờ giấy vuông vức 0,8 feet ghi chép đầy đủ thông tin chi tiết.

Một bản khác chính là thẻ căn cước, tấm thẻ giấy hình chữ nhật, bên trái dán ảnh đen trắng hình vuông, bên phải viết:

DESCRIPTION

Name: Waaizan Kwai

Age: 16 yrs., Height: 5 ft., 3 in.

Occupation: Student, China Town, San Francisco, Calif.

Admitted as: NATIVE (Student’ s certificate)

Ex s.s. Princess Victoria, MAY 3, 1931, No. 2077/1-1

Physical marks and peculiarities: Nevus on end of right eye.

Issued at the port of: San Francisco, Angel Island.

this 28 day of JUNE 1931.

https://thuviensach.vn

(THẺ CĂN CƯỚC

Họ tên: Quý Hoài Chân

Tuổi: 16., Chiều cao: 5 feet 3 inch.

Nghề nghiệp: Học sinh, phố người Hoa, San Francisco, California.

Được công nhận là: NGƯỜI BẢN XỨ (Chứng chỉ học sinh)

Ex s.s. Princess Victoria, ngày 3 tháng 5 năm 1931, Số. 2077/1-1

Dấu vết riêng và dị hình: Sẹo chấm ở cuối đuôi mắt phải.

Được cấp tại: San Francisco, đảo Thiên Thần.

Ngày 28 tháng 6 năm 1931.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Hẻm Cờ Bạc (2)

Vân Hà cầm tờ giấy chứng nhận cư trú lật lui lật lại nhiều lần, lại nắm lấy cằm Hoài Chân đẩy trái đẩy phải, nhìn một lát rồi cảm khái: Bây giờ mới dễ nhìn nè! Đã mập hơn so với ngày trước rồi… Nếu biết phải chờ hơn hai tháng thì chị sẽ dẫn em đi làm kiểu tóc uốn xoăn đang lưu hành rồi mới chụp ảnh, như thế ảnh thẻ sẽ nhìn giống minh tinh Hollywood cho xem.

Hoài Chân thầm mường tượng: một cái đầu uốn xoăn, mặc thêm trang phục truyền thống rộng thùng thình… Ừ, không khác gì bà chủ nhà họ Tô* phiên bản nhỏ cả.

(*Bà chủ nhà họ Tô là nhân vật trong “Tuyệt Đỉnh Kungfu” của Châu Tinh Trì, ảnh.)

Đây là tấm ảnh đầu tiên Hoài Chân có, được chụp ở tiệm ảnh Đường Thị, ảnh đen trắng trên giấy vuông, một kiểu bốn tấm chỉ tốn một đô la, rẻ hơn ở tiệm ảnh của người da trắng. Hai tấm ảnh dán lên giấy chứng nhận cư trú và thẻ căn cước rồi đóng giáp lai, một tấm để lại trong hồ sơ ở trạm di trú, tấm cuối cùng thì mình tự cất kỹ.

Hoài Chân trong ảnh chải tóc mái 3:7, để lộ hai hàng lông mày lá liễu. Tóc tết đuôi sam, từ góc nghiêng có thể thấp thoáng thấy bím tóc ở đằng sau đầu. Cô chụp ảnh vào sáng sớm ngày thứ bảy, vì tối hôm đó đi xem biểu diễn múa thoát y nên cố ý mặc áo vải lanh trắng thêu cổ tròn, đeo dây chuyền đen với mặt dây chuyền là viên trân châu nhỏ —— cũng là đồ cô tìm được ở tiệm nữ trang trên phố người Hoa. Phông nền là mặt tường tối

https://thuviensach.vn

màu, thợ chụp ảnh nói cô cười lên, cô bèn mím môi cười. Tuy bảo là cười đấy, thế nhưng nhìn người trong ảnh lại có hơi buồn.

Gương mặt khá nhỏ, vẻ mặt non nớt, quai hàm hơi gồ lên, trông như đang giận dỗi ai đấy. Ngũ quan gì cũng nhỏ, lông mi dài nhô lên từ đuôi mắt, thoạt nhìn cũng có thần thái. Môi rất mỏng, hai đường viền môi nhếch lên, chỉ có lúm hạt gạo ở một bên – không cân đối cho lắm.

Vân Hà đứng cạnh nói, “Em đừng có cười, cười lên liền lộ khuyết điểm ra cả.”

Hoài Chân cầm đũa chọc vào má bên kia, rồi quay đầu cười cho cô ấy nhìn: “Thế này là đủ rồi.”

Vân Hà cười to, lại vuốt ve tấm ảnh mà nói: “Đẹp lắm. Ảnh đẹp mà người cũng đẹp. Có điều nhỏ quá, không cho người ta thấy được rồi.”

Nghĩ ngợi một lúc, cô ấy nói tiếp, “Có thể dán vào sơ yếu lý lịch xin việc mùa hè.”

Hoài Chân nhìn tấm ảnh, “Em không nỡ.”

Vân Hà nói, “Nếu không dán vào sơ yếu lý lịch xin việc, thì qua mấy hôm nữa khi đảng Dân chủ thắng đạo luật Cable, mẹ sẽ cầm nó đưa đến hội đồng hương, tìm đối tượng xem mặt cho em đấy.”

Hoài Chân nghiêng đầu tính toán, nói, “Đảng Dân chủ có thể thắng được sao?”

Vân Hà bảo, “Chuyện của Dera và Hồng gia đã cho đảng Dân chủ nhiều lợi thế lắm. Ngoài ra, mấy vị thương nhân nổi tiếng ở Honolulu, New York, thành phố Sacramento, và cả những người lần trước đến phố người Hoa nữa, gần đây bọn họ đang mở tiệc khắp nơi hòng bỏ phiếu cho đảng

https://thuviensach.vn

Dân chủ. Không phải Tiểu Lục gia vẫn chưa khỏe à? Chưa gì đã xuất viện, chính là để đi gặp mấy người ở Sacramento Sacramenta…”

Hoài Chân bất chợt nghĩ đến, lúc giao thừa Hồng gia có dẫn Hồng Lương Sinh đến thành phố Sacramento, nói chung cũng là muốn lo liệu lót đường sẵn cho anh ta.

Bỗng cô hỏi, “Sơ yếu lí lịch làm việc gì mà cần phải dán ảnh?”

Vân Hà nói: “Nhật báo Trung Tây muốn làm một bản tiếng Anh trong một quý, nên muốn tìm học sinh người Hoa biết cả tiếng Anh lẫn tiếng Trung, ai gõ ký tự tiếng Anh nhanh hơn thì sẽ được nhận thực tập.”

Dạo gần đây đang có hai nghề khá thịnh hành, một là người đánh chữ, một là nhân viên chào hàng tủ lạnh. Có điều tiếng Trung không thể sử dụng 26 chữ cái của máy đánh chữ, nên công việc này ít phổ biến ở Trung Hoa Dân Quốc. Thế nên trong tô giới của người phương Tây, tiền lương của người đánh máy có khi còn cao hơn cả giáo sư đại học.

Hoài Chân thán phục: “Người đánh máy… tiền lương một tháng bao nhiêu?”

Vân Hà thấp giọng bảo: “Nghe nói là thanh toán theo giờ, một giờ mấy đô đấy. Mỗi ngày tám tiếng, làm đủ ba tháng thì có thể kiếm được hai hoặc ba nghìn đồng!”

Vân Hà thần bí lôi ra một tờ giấy ở trong cặp, đưa cho Hoài Chân mà nói, “Đây là chữ cái in trên máy đánh chữ mà chị nhờ người ta mua. Trước khi đến Nhật báo Trung Tây khảo hạch, em có thể dùng nó để luyện tốc độ.”

Tờ giấy đó to chừng bàn phím, được dùng bút máy vẽ 43 nút tròn trên máy đánh chữ Remington kinh điển, trên nút tròn còn có chữ cái tương ứng.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân há to miệng. Hai mươi sáu chữ cái và số bên trên cùng với thứ tự sắp xếp của dấu chấm câu, tất cả giống hệt thứ tự bàn phím kiểu Mỹ thông dụng sau những năm 80.

Năm nay Vân Hà sắp tốt nghiệp, kiểm tra chuyển cấp sẽ kéo dài đến sau tháng tám, gần như bỏ lỡ thời gian chiêu mộ nghỉ hè của Nhật báo Trung Tây. Cho nên cơ hội kiếm được nhiều tiền hiếm hoi này rơi xuống người Hoài Chân.

Cô ấy thúc giục Hoài Chân: Học tập mệt mỏi nhất định phải nhớ nghỉ ngơi, lúc đó nhớ làm quen với bàn phím giấy mô phỏng này! Vì cô ấy từng thấy có mấy người bạn từng học dương cầm, ngón tay rất linh hoạt!

Còn trạch nữ Hoài Chân đến từ thế kỷ 21 lại cảm thấy, đây không phải vấn đề lớn.

So với điều này, Hoài Chân khá lo lắng về vấn đề chọn chuyên ngành của Vân Hà hơn.

Bởi vì từ kỳ thi tuyển sinh vào trường trung học công lập ở phố người Hoa cho đến trường trung học công lập ở khu vực thành thị, vẫn tồn tại vấn đề chọn trường. Ngoại trừ trường trung học phổ thông công lập Công nghệ, trường trung học phổ thông công lập Washington và trường ngôn ngữ Francis, hầu hết các trường khác đều có cấp trung học, hơn nữa những trường học tiếp nạp học sinh người Hoa đều do các nhà thờ thành lập. Trừ khi là người trong nhà tin vào Chúa Giê-su, hoặc là không có trường nào khác nhận mình, thì rất ít học sinh người Hoa muốn vào trường của nhà thờ.

Hoài Chân không muốn ngày nào cũng phải thức khuya dậy sớm đọc thánh kinh, càng không muốn buổi sáng cuối tuần tới nhà thờ làm lễ. Trong số ba trường trung học có thể lựa chọn, chương trình học ở trường Công nghệ bao gồm một vài môn toán học, vật lý và hóa học cơ bản, phù hợp với

https://thuviensach.vn

nhiều chương trình tự nhiên ở các trường đại học; còn trường trung học Washington và Francis đều thiên về văn học, trường trước chuyên học lịch sử Mỹ và Anh, Shakespeare và Dante; trường sau thì thiên về văn hóa Phục hưng hơn.

Nếu như không vào được cấp ba, thì vẫn còn có vài trường dạy nghề, hầu hết trong đó là các trường công nghệ y tế.

Dựa vào chút tư lợi, Hoài Chân quyết định cuối cùng chọn trường cấp ba Công nghệ, mặc dù cô không học giỏi mấy môn khoa học cho lắm. Có điều nghĩ lại, biết đâu sau này có thể bước vào Khu công nghiệp Stanford ở phía nam Vịnh San Francisco, đi theo Shockley phát triển chất bán dẫn. theo chân ông ấy chứng kiến Khu công nghiệp Stanford lắc mình biến thành Thung lũng Silicon, từ đấy thực hiện giấc mơ hóa giàu chỉ trong một đêm. Chính vì vậy dù có thấy khổ tới mấy, Hoài Chân cũng quyết tâm đi học tiếp.

Vân Hà lại không nghĩ nhiều đến nghề nghiệp tương lai. Cô ấy chỉ hy vọng môn học tương lai có thể khiến cô và người nhà được coi trọng, tốt nhất là kiếm được nhiều tiền. Hiện tại kỹ sư là nghề kiếm ra tiền nhất, có điều cô ấy chưa nghĩ ra muốn làm công trình gì.

Thế là Hoài Chân đề nghị, “Hay chị thử cân nhắc vật lý chất rắn xem?”

Một câu này đã làm Vân Hà kinh sợ, “Sao đến vật lý chất rắn mà em cũng biết thế!”

Hoài Chân đành lấp liếm: “Em nghe người ta nói…”

Bạn của Hoài Chân Vân Hà đều biết, cho nên những lúc một mình ra ngoài mà không có Vân Hà – nhất là sau khi Ceasar rời đi thì cô lại càng không có bạn mới mà Vân Hà không biết.

https://thuviensach.vn

Lúc nói lời này giọng cô rất nhỏ, bên trong xen lẫn chút chột dạ. Vân Hà nghĩ ngợi, có thể là do Ceasar hoặc bạn bè của anh nhắc đến, thế là cô nói mình sẽ suy nghĩ lại.

Tất cả mọi mẫu đơn dự tuyển sinh vào lớp 10 đều được chủ nhiệm văn phòng học vụ xem xét, sau khi không cảm thấy có vấn đề lớn thì mới đưa đến trường cấp ba công lập ở xã khu người da trắng. Tỷ lệ chuyển cấp trên phố người Hoa chưa đến một phần sáu, không phải là vì học sinh da vàng không chăm chỉ, mà bởi vì vẫn có nhiều tình trạng bài xích người Hoa ở các trường tiếp nhận học sinh Trung Hoa. Ví dụ ở nhiều trường trung học có luật bất thành văn như sau: học sinh người Hoa ở trường không thể vượt quá một phần mười tổng số học sinh. Mà trong số đó còn bao gồm người Nhật chuyển cấp từ trường công lập của người da trắng lên.

Vì lý do này, các trường công lập trong xã khu người Hoa phải sàng lọc lại mẫu đơn trước khi học sinh chuyển cấp. Sau khi kiểm tra số lượng học sinh Nhật Bản ở trường công lập của người da trắng, nhà trường sẽ đưa ra vài gợi ý cho một số học sinh có lẽ không thể suôn sẻ đi học tiếp rằng: Đã có quá nhiều học sinh Nhật Bản ở trường này rồi, hoặc là có rất nhiều bạn học xuất sắc của em đã lựa chọn trường này, cho nên chúng tôi đề nghị em hãy cân nhắc lại.

Hoài Chân nằm trong số người bị cân nhắc lại. Chủ nhiệm văn phòng học vụ nói với cô: “Học sinh vào trường cấp ba Công nghệ công lập đã quá nhiều rồi. Tôi đề nghị em nên xem xét trường Washington, hoặc là một vài trường trung học nhà thờ Baptist. Nếu em khăng khăng muốn chọn trường trung Công nghệ thì tôi có ý kiến nhỏ thế này – nghe nói gần đây chính quyền thành phố đã đưa các quy tắc mới trong việc tiếp nhận học sinh người Hoa: họ hy vọng mọi học sinh trung học trên 16 tuổi phải có thẻ bảo hiểm y tế. Nếu như em có một tấm thẻ bảo hiểm, tôi nghĩ khả năng em vào được trường cấp ba Công nghệ sẽ cao hơn.”

https://thuviensach.vn

Cô còn chưa đến 21 tuổi, làm thẻ bảo hiểm y tế cần có người giám hộ đi cùng. Một tấm thẻ bảo hiểm y tế, mỗi tháng phải nộp tám đô cho bệnh viện —— cô gần như không thể nào mở miệng xin A Phúc được.

Seol Rae và Lê Hồng cũng không có thẻ bảo hiểm y tế. Nhưng tỷ lệ chọi vào trường cấp ba mà Lê Hồng xin học rất thấp, nên cô ấy không cần phải băn khoăn về vấn đề này.

Seol Rae cũng không có. Vì cha cô ấy có một bác sĩ tư nhân người Triều Tiên ở California rồi.

Sau khi nghe được thông tin này, Lê Hồng khiếp hãi. Chưa bao giờ cô ấy nghĩ mình lại có một cô bạn đại gia như thế.

Chuyện khẩn cấp của Hoài Chân cũng được Seol Rae giúp đỡ giải quyết: cô ấy nói, đợi cuối tuần này cha cô ấy về nhà, có thể nhờ vị bác sĩ kia xin cho Hoài Chân giấy chứng nhận y tế tư nhân.

Hoài Chân cũng cảm thấy có tiền thật tốt. Cô thật sự rất cảm kích người bạn có tiền này.

Seol Rae nháy mắt nói, “Tiệm giặt Triều Tiên gần nhà bọn mình bị vỡ nợ, cho nên gần đây người Triều Tiên bọn mình phải gửi rất nhiều rương quần áo về nước để giặt. Nếu như có thể đến nhà các cậu giặt, mà cậu lại làm phiên dịch thì tốt quá rồi.”

Buổi chiều cha Seol Rae đến là buổi chiều đạo luật Cable chính thức tuyên bố bị bãi bỏ. Rốt cuộc các dì trên phố người Hoa không cần lo lắng về vấn đề gả con gái đi sẽ mất thân phận công dân nữa, tiệm giặt A Phúc cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Trong tiệm là mấy người bạn của La Văn ngồi cắn hạt dưa, cùng vài người đàn ông trung niên Triều Tiên đến tiệm giặt đồ. Hầu như mọi người Triều Tiên đều nói tiếng Anh, song người Hoa thì không.

https://thuviensach.vn

Quần áo đã được đưa đến nhưng người Triều Tiên vẫn chưa đi, mấy chú mấy cô ngồi trên ghế đối diện nhau cắn hạt dưa, cũng không biết rốt cuộc bọn họ có giao tiếp được không, nhưng vẫn chọc cho mấy người đàn bà luống tuổi cười ha hả.

Vân Hà nói: "Đang mắng người Nhật đấy. Mắng cả ngày vẫn vui vẻ. Không biết mấy dì kia thích mấy chú đó đến đâu nữa. Còn nói người Triều Tiên ở San Francisco quá ít, người Triều Tiên và người Hoa đều cùng cùng một nhà! Hiện tại đạo luật Cable đã được bãi bỏ, hôm khác sẽ giới thiệu đối tượng con gái ông ấy, đợi ông ấy gả con gái đi còn muốn gửi phong bì cho ông ấy đấy."

Hoài Chân không khỏi vui vẻ.

Vân Hà nói, "Em đừng vội mừng, em biết hôm nay bọn họ nói đến đối tượng hẹn hò cho ai không?"

Hoài Chân chỉ vào mình, "Không phải chứ…"

Vân Hà, "Nên lúc sáng chị mới nói em mặc đẹp vào còn gì! Vừa rồi chị đi bộ một vòng, vừa hay nghe được. Em có biết đối tượng hẹn hò của em là ai không? Là cậu con thứ hai của chủ nhà hàng Thượng Hải, đang học ở đại học Michigan, hiện tại đã về nghỉ hè, chờ tuần này em thi xong sẽ lấy lý do chúc mừng em mà đưa cả nhà chúng ta đến nhà hàng Thượng Hải của bọn họ ăn mừng…"

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Hẻm Cờ Bạc (3)

Lúc cha của Seol Rae và mấy chú Triều Tiên rời đi, Hoài Chân đưa tiễn họ đến trạm xe phố Clay.

Trước khi lên xe, mấy chú kia không nhịn được hỏi: “Lạ thật đấy, vì sao người Hoa không nói tiếng Anh?”

Hoài Chân nghĩ ngợi rồi đáp, “Bởi vì có rất nhiều người Hoa đều bị vây trong xã khu này, cho nên không cần phải giao tiếp với người da trắng.”

Cha Seol Rae nghe xong thì cười xởi lởi: “Bọn họ không quan tâm có nói tiếng Anh hay không, vì không ai trong số họ phải nói cả!”

Hoài Chân cảm thấy xấu hổ, chỉ biết cười xòa.

Cha Seol Rae còn nói, “Nhưng chú rất thích họ. Nếu có thời gian, có thể thường xuyên đến làm khách được không? Vì bọn chú có rất nhiều quần áo cần giặt.”

Hoài Chân vội bảo, “Được chứ ạ! Hoan nghênh các chú ghé đến.”

Các chú người Triều Tiên đã đem lại mối làm ăn cho tiệm giặt A Phúc, cũng khiến A Phúc làm lụng mỗi ngày 14 tiếng vẫn không đủ. Dù từ lâu La Văn đã đề nghị ông tuyển thêm người giúp việc, nhưng việc làm ăn trong tiệm giặt có hạn, A Phúc không rảnh, cũng lười nghĩ cách thay đổi.

Lần này thì hay rồi, khách đến cửa, phải vội vã thuê người thôi.

https://thuviensach.vn

La Văn đề nghị với A Phúc: “Tuyển một người biết nói tiếng Anh đi. Ở thành phố San Francisco ai kiếm tiền dễ nhất? Vì ông không biết tiếng Anh nên mới đánh mất nhiều khách da trắng.”

Vân Hà nhắc nhở mẹ: “Biết tiếng Anh thì tiền lương thấp nhất cũng cao gấp ba lần người không biết tiếng Anh. Hơn nữa trên phố người Hoa này, có ai biết tiếng Anh mà chịu làm cho tiệm giặt của người Hoa không?”

A Phúc bèn cười, “Khoan nói chuyện giặt hay không giặt đã, giờ đến chỗ phơi đồ cũng không đủ đây.”

Hoài Chân bèn bảo: “Hay là ta lắp điện thoại đi ạ?”

Mọi người cười nói, “Em gái à, lắp điện thoại mất hơn 100 đô. Một tháng cũng trả chi công ty điện thoại hơn 10 đồng, cộng lại rồi thêm mấy đô la thì chừng đó cũng đủ để tuyển một người biết tiếng Anh rồi.”

Hoài Chân lại bảo, “Không phải gần đây đang khuyến khích nói điện thoại trong khoảng từ 7 đến 8 giờ sáng và 9 đến 10 giờ tối ạ, không phải hai khung giờ này miễn phí sao? Gọi lúc này thì cả con và Vân Hà đều ở nhà, nếu có ai gọi đến, bọn con chỉ cần chia nhau ra nghe máy là được, mỗi ngày chỉ chiếm dụng một chút xíu thời gian đưa quần áo và nghe điện thoại thôi. Rồi ta lại dán quảng cáo bên ngoài, viết là miễn phí tiền điện thoại nếu đưa quần áo vào lúc này. Chú Quý cũng không cần tốn 20 đô để tuyển người không biết nói tiếng Anh nữa, nhân tiện sáng sớm đưa quần áo…”

Bàn ăn tối rơi vào im lặng.

La Văn là người đầu tiên đứng dậy đi lấy bàn tính, lạch cạch một hồi, dự tính mỗi tháng thu nhập tăng hơn gấp hai.

Sau khi kiểm tra lại xong xuôi, La Văn không nén nổi vui mừng, “Thời gian trước tôi có nghe phu nhân người da trắng trong nhà kia nói, vì rất chán nên buổi sáng có nhiều người da trắng sẽ đi qua đây, mua cơm hộp

https://thuviensach.vn

do gia đình người Hoa chuẩn bị; cũng có vài người muốn đến phố người Hoa mua quần áo giá rẻ ở cửa hàng Trung Quốc. Để tỏ lòng khích lệ, chính quyền thành phố đã cho vài cửa tiệm ở phố người Hoa ưu đãi lắp đặt điện thoại, nếu hộ gia đình nào có làm ăn thì có thể đến tòa thị chính xin đơn. Bà ấy còn nói, chỉ cần xuất trình chứng minh tăng thu nhập và nộp thuế mấy tháng gần đây là được, nếu trong nhà có kế hoạch mở rộng cửa hàng thì có thể xin được."

Trên phố người Hoa có nhiều cửa hàng lớn, công ty lớn, làm sao cơ hội tốt này có thể đến lượt chúng ta đây?

Nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên Hoài Chân hiểu ra.

Có thể chứng minh thu nhập thuế đã dọa được những đại phú thương kia lùi bước. Mấy cỗ máy kiếm tiền bòn rút của cải của chủ nghĩa tư bản đó, nào dám vì một chiếc máy điện thoại mà để lộ việc trong nhà mình có tiền ở trước mặt chính phủ nước Mỹ?

Thế là bắt đầu từ hôm đó trở đi, tiệm giặt A Phúc trở nên lu bù, mọi người trong nhà đều cố gắng vì cuộc sống mới.

La Văn không còn nhắc lại chuyện muốn chuyển nhà, không muốn làm vợ thương nhân sống trên lầu nữa. Nhưng bà vẫn băn khoăn về đồ dùng trong nhà, Hoài Chân biết La Văn thật sự đã xem mình là nửa con gái rồi, đang có ý định nuôi con gái.

Quý Hoài Chân là một phần của cái nhà này. Nghĩ thông suốt chuyện này, buổi xem mặt hôm đó, đối với Hoài Chân thì không chỉ đơn giản là xem mặt.

Hoài Chân kết thúc kỳ thi vào trường trung học công lập Công nghệ khá thuận lợi, thậm chí còn phát huy rất cao —— may mắn là kiến thức khoa học khó hơn vẫn chưa phổ biến trong thời đại này, chứ đừng nói đến là trong bài kiểm tra đầu vào cấp ba.

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lương tự mình lái xe hơi, chở vợ chồng A Phúc và La Văn cùng đến ngoài cửa trường trung học Công nghệ chờ hai chị em.

Bị hỏi thi thế nào, Hoài Chân không chút do dự đáp: “Con hy vọng có thể nhanh chóng đi học chung trường với chị.”

Ông chủ Lương cười to, nói cô bé trả lời thẳng thắn lắm.

Nhà hàng Thượng Hải của nhà họ Lương là nhà hàng lớn thứ năm trên phố người Hoa ở San Francisco, cũng là nhà hàng đầu tiên phổ biến “dạ tiệc kiểu gia đình”, có đại sảnh có thể tiếp đãi lên đến hai trăm người, khách đến nhà hàng bao gồm người gia trắng ở giai cấp trung lưu; rất nhiều gia đình Trung Hoa có tiền cũng sẽ chọn nơi đây để tổ chức tiếp đón khách trong nước đến, hoặc là tiệc rượu như đám cưới chẳng hạn.

Vì tối nay lầu một đã có gia đình tứ ấp ở Giang Môn thuê tổ chức tiệc họ hàng, nên những người khác trong nhà họ Lương chuyển sang chờ sẵn ở gian phòng nhỏ.

Tuy tên là nhà hàng Thượng Hải, song cả nhà chỉ có mỗi bà Lương là người Thượng Hải chính gốc. Nổi danh nhất ở nhà hàng là đồ ăn Thượng Hải của đầu bếp Thượng Hải, vì chiếu cố đến khẩu vị của mọi người nên thức ăn tối nay vẫn theo kiểu phố người Hoa: bốn món lạnh hai món nóng, thêm hai món cháo hải sản cải xanh.

Ông chủ Lương có tướng mạo của người Quảng Đông điển hình, lưng hơi gù nhưng thoạt trông rất có tinh thần.

Bà Lương dáng người nhỏ, mặc sườn xám trắng in hoa hồng, vô cùng thanh lịch, luôn mồm lẩm bẩm, “Thằng bé A Khải này sao mãi chưa đến?”

Chị dâu bà ở cạnh đùa: “Cũng đừng để con gái người ta phải vấp chân nha.”

https://thuviensach.vn

Người nhà ai cũng thấp bé, chỉ có mỗi Lương Gia Khải là cao ráo cường tráng. Anh ta khoan thai đi đến ngồi xuống giữa cha mẹ, sừng sững như một ngọn núi, làm A Phúc và La Văn sợ hãi. Hoài Chân cảm thấy, có lẽ hơn phân nửa anh ta không biết tối nay là tiệc xem mặt, hoặc chí ít không biết rốt cuộc đối tượng của mình là cô hay Vân Hà, bởi vì lúc ông chủ Lương nói anh đến trễ phải bị phạt rượu, anh ta sảng khoái uống cạn, sau đó thản nhiên ngồi xuống, không hề nhìn cô và Vân Hà lần nào.

Có điều anh ta sẽ nhanh chóng biết thôi. Vì dần dà anh ta phát hiện, cha mẹ không bàn luận chuyện làm ăn với cha mẹ đối phương, mà chỉ trò chuyện với hai cô gái ngồi đối diện. Nói một hồi, cuối cùng đề tài lại tập trung vào chuyện xấu, sở thích và việc học của mình và cô gái bé nhỏ trước mặt.

Đột nhiên trong chớp mắt anh ta bừng hiểu, vẻ mặt vô cùng thú vị. Mới đầu anh ta còn phụ họa cười nói cùng cha mẹ, nhưng lúc cúi đầu uống canh củ cải nầm bò thì động tác đột nhiên khựng lại, lật tròng mắt liếc nhìn Hoài Chân.

Sau cái nhìn ấy, anh ta không còn cười nữa mà luôn quan sát Hoài Chân, nhìn lần nào là lại kém hài lòng lần ấy.

Nhưng Hoài Chân thì, mỗi lần anh ta nhìn là cô lại vui vẻ hơn.

Có lẽ bà Lương cũng nhận ra điều đó. Bà không ngừng gắp thức ăn cho con trai, luôn miệng bảo, “Lâu lắm rồi A Khải mới về nhà, giờ ăn đồ của bác Trương cũng không hợp khẩu vị rồi!”

Lương Gia Khải cau mày nói, “Mẹ, không cần phải gắp thức ăn cho con đâu.”

Ông chủ Lương vội xin lỗi nhà họ Quý: “Hai mẹ con lâu rồi không gặp nhau, nên dễ ồn ào.”

https://thuviensach.vn

Buổi xem mặt này hơn phân nửa đã thất bại, nhưng ông Lương và người nhà họ Quý vẫn chưa phát giác, vẫn còn nói chuyện Hoài Chân và Lương Gia Khải. Hoài Chân nắm chặt tay Vân Hà ở dưới gầm bàn, cô ấy lại khó hiểu hỏi Hoài Chân: "Em gái sao vậy?" A Phúc nói một chuyện xấu của Hoài Chân là cô ấy lại tiếp lời, tình cảnh hết sức khó xử.

Cho đến khi A Phúc bảo gần đây trong nhà làm ăn khấm khá, chủ ý muốn xin lắp điện thoại là do con bé này thông minh nghĩ ra, thì tình cảnh mới có chuyển biến.

Ông chủ Lương lập tức hỏi: "Có phải nếu trình chứng minh thu thuế và mở rộng cửa hàng với chính quyền thành phố, thì sẽ được lắp máy điện thoại miễn phí không?"

A Phúc nói, "Đúng đúng, chính là nó."

Ông chủ Lương suy nghĩ, kể ra thì nhà bọn họ cũng có ba cửa tiệm mặt tiền trên phố Washington, có một cửa tiệm hai tầng dùng để dành đồ cổ, gần đây đang bán bớt đồ cổ đi nên dư khoảng lớn không có chỗ dùng, nhưng hằng năm vì diện tích cửa hàng mà phải nộp thuế cao cho chính quyền…

Phạm vi đề tài dần thu hẹp, Hoài Chân thấy Lương Gia Khải ăn không nhiều mấy, bèn bảo, "Sáng nay mẹ mua được rau tươi ở chợ rau, vẫn hay than phiền mắm tôm ăn hết rồi không có đồ ăn kèm. Con muốn đến chợ thủy sản xem có tôm giảm giá không, có thể gọi anh A Khải đi cùng con và chị Vân Hà được không?"

Ông chủ Lương vui vẻ ra mặt, "Được được, chợ thủy sản ở hẻm bên kia vừa hôi vừa bẩn, giờ cũng sắp tối rồi, sao có thể để con gái đi một mình được."

Lời này của Hoài Chân cũng đã cứu luôn Vân Hà. Vì gần đây vườn trà Nhật Bản ở công viên Cổng Vàng đang tổ chức lễ hội mùa hè, hôm nay là

https://thuviensach.vn

ngày đầu tiên, buổi tối có biểu diễn múa lửa, bọn họ đã hẹn xong ăn tối sẽ đi cùng nhau, nhưng mãi mà Vân Hà vẫn không tìm được cớ.

Vân Hà nửa đường chạy trốn, chỉ còn lại Hoài Chân và Lương Gia Khải đi trên đường sá phố người Hoa.

Lương Gia Khải cảm thấy có lẽ hoặc ít hoặc nhiều cô thích mình, nếu không vì sao lại mượn cớ mua thủy sản mà hẹn mình ra ngoài? Nên dọc đường đi anh ta chỉ sầm mặt không nói gì.

Thật sự là sau bữa ăn này, dáng dấp Lương Gia Khải ra sao Hoài Chân còn chẳng nhớ nổi. Có lẽ vì cô không nhìn kỹ, hoặc có lẽ vì Lương Gia Khải có gương mặt quá điển hình ở phố người Hoa, thậm chí gương mặt ABC* tự xưng là quý tộc này vẫn tiếp nối đến tận phố người Hoa ở London vào thế kỷ 21. Cô cảm thấy Lương Gia Khải và những quán ăn ở phố người Hoa Luân Đôn sau những năm 80 có mấy phần giống nhau. Đa số bọn họ không học hành chăm chỉ, vừa nhìn thấy khách Trung Quốc lớn tiếng ồn áo trong nhà ăn là lại giễu cợt bọn họ là "FOBs (Fresh off the boats), dân mới nhập cư", thích ăn chơi lêu lỏng với các cô gái phương Tây, nhưng cuối cùng đa số bọn họ lại kết hôn với cô gái xinh đẹp FOB vì tấm thẻ xanh của mình.

(*ABC tức American born Chinese, là những người con Trung Quốc sinh ra ở đất Mỹ.)

Hoài Chân tò mò hỏi: "Anh Gia Khải nghỉ hè rồi à? Có kế hoạch đi chơi đâu chưa?"

Anh ta lạnh lùng nói, "Ờ, vốn kế hoạch là đi thuyền đến châu Âu với bạn bè ở bờ Đông, nhưng tự dưng bị cha mẹ gọi về, tưởng là có chuyện gì lớn."

Hoài Chân đáp, "Đúng là tiếc thật đấy."

https://thuviensach.vn

Lương Gia Khải bảo, “Không có gì tiếc cả. Tối mai tôi đi máy bay từ Oakland đến Boston, rồi từ đó đến Hamburg hội ngộ bạn bè.”

Hamburg… Hoài Chân ngẩn ngơ một hồi.

Sau đó cô nói, “Nơi đó có phố người Hoa duy nhất ở Đức.” Có điều về sau vì người Hoa giúp người Do Thái xuất cảnh chạy trốn đến Thượng Hải, Đức quốc xã bắt đầu đuổi đánh người Hoa, từ đó phố người Hoa dần dần bị tàn phá, giờ đây đã không còn nữa rồi.

Lương Gia Khải ngạc nhiên, “Cô từng đến đó rồi sao?”

Hoài Chân chớp mắt, “Không có. Có điều vì muốn đi nên từng tìm hiểu thôi.”

Từ lúc ấy trở đi, Lương Gia Khải trở nên nói nhiều hơn, mà đa số đều khoe khoang này nọ, vì chàng trai người Hoa này ngoài việc nhà có tiền ra thì hầu như không có ưu điểm nào khác. Điều này khiến cho anh ta vừa mở miệng đã lập tức để lộ thật ra mình là người không có nội hàm.

Anh ta nói thật ra người da trắng không kiêu ngạo, vì đa số những bạn học da trắng ở trường bọn họ chỉ có tâm nguyện cả đời là một lần đến Paris, đúng là đám người vụng về!

Còn nói đồ ăn châu Âu phong phú hơn Mỹ nhiều, đúng là đám người Mỹ mù chữ!

Hoài Chân đề nghị, “Anh có thể đến trạm xe trung tâm Hamburg ăn lạp xưởng cà ri ăn nhanh, thêm Mayonnaise, đừng bỏ tương cà, đó là một quán ăn đã hơn trăm năm, nhưng lúc về nhất định phải nói cho tôi biết có ngon hay không đấy.”

Thật ra cô chỉ muốn làm thử nghiệm một lần. Bởi vì trước kia mỗi lần đi qua quán bán cà ri lạp xưởng đó, trong lòng cô luôn muốn biết rốt cuộc

https://thuviensach.vn

có phải bọn họ đã mở đủ một trăm năm không.

Lương Gia Khải đáp, nhất định sẽ đi.

Sau đó anh ta bắt đầu nói đến các sản nghiệp khác của nhà mình ngoài nhà hàng và cửa hàng bán đồ cổ. Ví dụ như, nhà họ có một cửa hàng đồ cổ và cửa hàng thuốc bắc trên Đại lộ số 5 ở Los Angeles. Trong cuộc Đại khủng hoảng gần đây, bọn họ còn làm ăn với công ty Gabion, bởi vì bây giờ ngành công nghiệp điện ảnh rất dễ kiếm tiền, Hollywood thường xuyên thuê đạo cụ điện ảnh ở chỗ họ. Anh ta còn nói nhà hàng ở góc phố Ferguson từng là một sòng bạc, bây giờ lại là nơi các quan chức thành phố ăn uống. Ở đó, em có thể thường xuyên gặp được các minh tinh màn bạc Hollywood.

Hoài Chân cảm khái: “Vậy chắc chắn anh biết rất nhiều người đẹp tóc vàng ở Hollywood.”

Lương Gia Khải vờ không giấu được bí mật mà nói: “Anh còn qua lại với hai minh tinh Hollywood, có lẽ em cũng thấy trên tivi, bọn họ tên là…”

Hoài Chân vội bảo anh ta dừng lại.

Lương Gia Khải tự biết lỡ lời, lại hỏi, “Em từng đến Los Angeles chưa?”

Hoài Chân lắc đầu, “Nơi xa nhất tôi từng đi là Sonoma.”

“Sonoma à…” Lương Gia Khải bật cười, rõ ràng cũng từng cùng bạn gái đến đó, “Ở đó có thể uống nhiều rượu ngon mà không bị hạn chế. Em đi thế nào?”

Hoài Chân ngẩn người nhớ lại, mấy giây sau mới hoàn hồn, chớp mắt bảo, “Thỉnh thoảng tôi cũng phải cùng bạn học ra ngoài thả lỏng chứ, mọi người còn trẻ cả mà!”

https://thuviensach.vn

Lương Gia Khải sửng sốt nhìn cô.

Hoài Chân bắt đầu nghi ngờ, có phải mình chớp mắt sẽ thu hút phái nam hay không.

Chợt Lương Gia Khải nói, “Em có muốn đi chơi châu Âu với anh không?”

Hoài Chân bảo, “Ra ngoài du lịch ba tháng với con trai, sau khi quay về, chắc chắn mẹ tôi sẽ ép tôi kết hôn với anh mất.”

Lương Gia Khải cười ha hả, “Xin lỗi, thật ra anh vẫn chưa mua vé máy bay Oakland. Chẳng qua vì bữa tối khó chịu quá nên anh mới nói vậy. Hơn nữa, nhìn em thú vị hơn lúc nãy nhiều.”

Hoài Chân nói cám ơn.

Lương Gia Khải nói tiếp, “Vậy thì anh không đi nữa, mấy hôm nữa anh sẽ đưa em và chị đến Los Angeles và Sonoma chơi được không?”

Hoài Chân nói tôi phải suy nghĩ đã, vì gần đây trong nhà bận nhiều chuyện, nghỉ hè tôi cũng phải ra ngoài làm thêm, kiếm tiền trả học phí đại học.

Trước lúc chia tay, Lương Gia Khải nói yên tâm, bởi cha anh ta đã đau đầu vì tiền thuế của cửa tiệm kia lâu rồi, nhất định sẽ chiết khấu tiền thuê cho lệnh tôn.

Hoài Chân đáp, đó là chuyện của người lớn mà đúng không?

Lương Gia Khải chưa bao giờ giữ kín được chuyện gì: “Thật ra thì, xưa nay cha mẹ anh coi trọng chuyện của anh hơn là kinh doanh.”

Ý tứ rất rõ ràng. Hoài Chân nghe mà vui vẻ hẳn.

https://thuviensach.vn

Lương Gia Khải còn bảo, “Nếu có thời gian rảnh, anh có thể lái xe chở em ra ngoài chơi… Còn nếu không rảnh, buổi tối anh cũng có thể đến đón em vào. Dù gì bây giờ không còn Hồng gia, ban đêm ở phố người Hoa cũng không được an toàn.”

Hôm đó Hoài Chân dẫn Lương Gia Khải đi tới đi lui ở phố người Hoa, tới chợ thủy sản cũng sắp đóng cửa mà không vào. Dĩ nhiên mua tôm tươi để ăn kèm rau chỉ là chuyện hoang đường, vì La Văn từng than vãn vô số lần rằng, thành phố San Francisco này không mua được rau tươi ăn ngon, ngoài hải sản ra, còn lại rau dưa không so được với khẩu vị chợ phiên Quảng Đông.

Buổi tối đó cho tới khi về đến nhà, Hoài Chân cũng không nhớ trông Lương Gia Khải thế nào. Thật ra cũng không phải vấn đề gì to tát, vì cuộc hẹn này mà hôm đó ra ngoài cô cố ý tắm rửa gội đầu, bôi thêm nước hoa khô vào đuôi tóc, còn thay thay áo sơ mi cotton màu trắng bạc và váy sọc trắng đen. Váy sọc là món đồ yêu thích của cô, váy hơi xòe quá đầu gối, tuy phải đi đường chậm nhưng được cái để lộ đôi chân đẹp, trông trưởng thành hơn bình thường. Cô cảm thấy Lương Gia Khải cũng không để ý hôm nay cô đã mặc gì, chỉ nhớ cô là một cô gái ở phố người Hoa được giáo dục, từng đi học mà thôi.

Nhà họ Lương đã tạm thời chuẩn bị một hợp đồng cho thuê cửa hàng ở tầng một, để nhà họ Quý xin chính quyền thành phố lắp điện thoại mà dùng. Vì bọn họ đã hỏi thăm được, còn có mấy hộ kinh doanh trên phố người Hoa cũng nộp đơn xin, còn sớm hơn nhà họ một tháng. Cho nên mọi người đều tưởng, dù được duyệt thì chí ít cũng phải đợi mấy tháng sau mới tới lượt mình. Vậy mà không tới một tuần, tòa thị chính đã phê chuẩn đơn xin lắp máy điện thoại miễn phí cho tiệm giặt A Phúc, còn sớm hơn bất cứ hộ kinh doanh nào.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Hẻm Cờ Bạc (4)

Ceasar rất thường xuyên gọi đến số máy của Andre ở căn hộ cao ốc trong thành phố, tần suất một tuần là một hoặc hai lần, nhưng không phải lần nào Andre cũng nghe máy. So với Ceasar bị kẹt ở Long Island mà nói, Andre có rất nhiều chuyện bận rộn.

Đối với cả hai, Long Island không xảy ra chuyện gì mới mẻ. Đội bóng đá, câu lạc bộ xì gà, ngôi nhà cũ bằng gạch đỏ được che phủ bởi cây thường xuân, mấy thành viên dùng chung trường đua ngựa… Ồ, hoặc những người nhập cư mới – cái này thì không có gì để nói. New England là một hồ nước tù đọng, chỉ vài giọt tí tách cũng không nổi gợn sóng được.

Nên bình thường Ceasar sẽ nói chuyện về tin đồn thú vị ở gò đất San Francisco với anh, bởi vì tòa thị chính San Francisco khá mới mẻ, thỉnh thoảng lại quan tâm đến hôn sự của em gái; nhưng anh rất ít khi nói về chuyện của mình, vì Long Island thật sự không có chuyện gì mới.

Andre ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh, vì anh ta tuyệt đối không tin rằng, Ceasar gọi cuộc điện thoại nhàm chán này chỉ là để nói chuyện cười hay chuyện thời tiết.

Cậu ta gọi nhầm điện thoại rồi. Gọi cho mình, chỉ bởi vì không gọi được người thực sự muốn gọi.

Lần đầu tiên Andre gọi lại cho Ceasar là ở tòa thị chính. Năm ngoái anh từng nhận vụ án phú thương người Hoa bị hàng xóm tố cáo trốn thuế, mà hôm nay, đồng nghiệp của anh lại đưa cho anh một mẫu đơn xin lắp điện thoại với một hợp đồng cho thuê: người bán chính là thương nhân

https://thuviensach.vn

người Hoa giàu có ở California bị cơ quan thuế canh chừng, mà người thuê lại là gia đình Trung Hoa của cô bé làm bạn anh nhớ mãi không quên.

Đúng là trùng hợp.

Xế chiều hôm đó Andre lái xe tới phố người Hoa, có điều anh không phải đặc biệt đến để tìm cô, mà là vì điều khoản mới nhằm vào các y quán ở phố người Hoa gần đây. Điều khoản yêu cầu mọi Trung y trong y quán phải thi đậu giấy phép bác sĩ. Phố người Hoa là mảnh đất đông, gần như không đả động được. Theo lý mà nói thì phải có người đến thúc giục, có điều bên trên đẩy xuống cho cấp dưới, cấp dưới lại đẩy cho cấp dưới nữa, mãi không làm được. Thế là vào buổi chiều cuối tháng 6, Andre đến đây cùng đồng nghiệp đi kiểm tra người sử dụng điện thoại miễn phí, lúc anh đi qua phố Grant Ave có nhìn mấy lần, song cũng không nhìn lâu. Dù sao lần đầu tiên anh gặp cô gái này cũng chỉ là xin lỗi vì để lộ cô trước mặt người của đảng Cộng hòa là Ceasar; về sau đó nữa, Ceasar và cô ấy đã cắt liên lạc thì anh cũng không cần phải liên lạc. Nếu không người khác thấy anh, nói không chừng sẽ cho là Ceasar còn băn khoăn mình.

Cho dù đây đúng là sự thật. Có điều anh không phải là người trong cuộc, đạo lý làm người của anh không cho phép anh tùy tiện quấy rối.

Cho dù Andre rất có hảo cảm với Trung y, nhưng nếu nhắc đến giấy phép bác sĩ thì gần như mọi phòng khám ở phố người Hoa đều đóng cửa không gặp, và anh cũng bị chửi là “đồ da trắng” nhiều nhất từ trước đến nay. Có điều đồng nghiệp phụ trách kiểm tra đơn xin điện thoại ở phố người Hoa lại có tiến triển rất thuận lợi, Andre do thám được tin tức không nhỏ từ chỗ anh ta.

Thông tin này khiến anh lập tức dùng điện thoại ở tòa thị chính gọi cho Ceasar —— nếu không có gì thì Andre sẽ không bao giờ chủ động liên lạc với anh.

https://thuviensach.vn

Điện thoại vừa được nối máy, anh lập tức nói ngay: “Chúc mừng cậu, sau này cậu có thể không cần gọi điện cho tôi nữa rồi.”

Ceasar lạnh nhạt hỏi: “Anh định để lộ thân phận là người của đảng Dân chủ, hay đã quyết định bỏ trốn với tình nhân cũ nào?”

Andre nói: “Không phải tình nhân cũ của tôi, là của cậu.”

Anh lập tức hỏi: “Sao?”

Andre nói: “Gia đình người Hoa của cô ấy đã xin lắp điện thoại miễn phí.”

Đầu dây không đáp lại.

Andre nói tiếp: “Xế chiều hôm nay tôi có đến phố người Hoa.”

Đầu kia hỏi, “Sau đó thì sao?”

Andre bảo tiếp, “Tôi thấy cô ấy đang đọc sách ở cửa tiệm, rất nghiêm túc đọc, vừa học bài vừa ra ngoài trông tiệm cho nhà. Cửa tiệm rất tối, cô ấy chỉ thắp mỗi ngọn nến rồi ngồi trong, sau đó ngoài tiệm có một chàng trai – trẻ hơn cậu một chút, là một người Hoa, ngồi xuống bàn đối diện cô ấy. Cô ấy đọc sách, còn cậu ta nhìn cô ấy.”

Ceasar ở đầu kia nói: “Go ahead.”

Andre cố ý, “Tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Ở đầu dây nói rất khẳng định: “Nếu anh không làm rõ ràng thì đã không gọi cuộc điện thoại chết tiệt này rồi.”

Andre cười: “Được rồi, sau đây là chuyện đồng nghiệp Benny nói lại cho tôi, cậu đừng có đổ tội lên đầu tôi đấy. Benny hỏi cô ấy vài câu liên quan đến chuyện mở rộng cửa tiệm, chàng trai kia nói tiếng Anh rất tốt,

https://thuviensach.vn

đúng thế, chính là con trai của nhà thương nhân cho bọn họ thuê tiệm, nhà rất giàu. Lúc hỏi vì sao lại dễ dàng cho người ngoài thuê tầng một ở tiệm đồ cổ đáng giá như vậy, chàng trai kia rất sảng khoái trả lời: vì hai gia đình hy vọng cậu ta và cô gái của cậu hẹn hò với nhau ——”

Ở đầu dây thấp giọng chửi thề.

Andre giơ ống nghe ra xa.

Ceasar nói tiếp, “Anh còn chửi tục nhiều hơn tôi đấy.”

Andre cười bảo, “Xem ra cậu rất tức giận ——”

Ceasar nói, “Anh biết không, suýt nữa tôi đã bị lừa vào đội thám hiểm khu Canada Bắc Cực rồi, bởi vì cô con gái nhà Meweir năm nay viết luận văn đại học New York có đề tài là ‘phản ứng da của cùng chủng tộc khác màu da ở nhiệt độ cực lạnh’…”

“Tôi đoán là Lucinde, con gái thứ hai đúng không?”

“Đúng, chính là cô ấy. Arthur gọi tôi về chính là vì chuyện này, ông ấy nói: ‘Trong thời gian đợi có kết quả của đạo luật Cable, quyết định xem con ở lại Long Island hay đến Trung Tây Hoa Kỳ, thì không bằng theo Lucinde thả lỏng đi. Con căng thẳng quá rồi’.”

“Arthur rất hiểu cậu. Cô bé kia là kiểu tóc vàng điển hình mà cậu thích nhất lúc nhỏ còn gì, chúc mừng cậu.”

Ceasar im lặng, nói, “Cô ấy muốn đến Canada, tôi nói với cô ấy mình sẽ bất tỉnh ngay khi ở nhiệt độ thấp hơn 0 độ C; cô ấy lại bảo không bằng đi thuyền đến Iceland, đến đó nhanh hơn đi châu Âu, có thể ngâm suối nước nóng trong hồ xanh giữa núi lửa bị phủ đầy băng tuyết, em nghĩ lúc đó sẽ chữa khỏi chứng ngất xỉu của anh, tôi mới nói châu Âu vừa cũ vừa hôi như

https://thuviensach.vn

phô mai cừu, tôi chóng mặt trước người châu Âu. Andre, tôi đã từ chối hết mọi cuộc hẹn…”

Andre tiếp lời, “Nhưng trong một tháng ngắn ngủi cô ấy lại nhanh chóng quên cậu, quen bạn trai mới.”

Ceasar thấp giọng, “So how could she?”

Andre cười lớn không tin, “Why not? Who are you?”

Ceasar: “She touched my body, then jumped on that fuckin SF bus running away without a goodbye!”

(Cô ấy chạm vào cơ thể tôi, rồi nhảy lên chiếc xe buýt chết tiệt kia chạy trốn, thậm chí còn không nói tạm biệt!)

Andre càng không tin nổi, “Oh! She touched your body! Good girl!”

Andre khó khăn nắm bắt được một ít thông tin, “Vậy trong thời gian từ chối mọi cuộc hẹn, cậu làm thế nào để nguôi ngoai nỗi nhớ về cô gái người Hoa ấy? Touched yourself?”

“What were you thinking?” (Anh nghĩ cái quái gì vậy?)

Andre có thể mường tượng được vẻ mặt chán ghét của Ceasar lúc nói lời này, càng cảm thấy thú vị.

“Có cần tôi tạo điều kiện thuận lợi cho cô ấy ở tòa thị chính không? Tôi đoán tôi sẽ báo cho cậu biết số điện thoại —— có điều không chắc có phải cô ấy nghe máy không, hoặc là cô ấy có chịu tiếp điện thoại của cậu không.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Hẻm Cờ Bạc (5)

Sau khi Ceasar từ thành phố San Francisco trở về, hầu hết thời gian anh không ở Long Island, mà là ở tại một thị trấn miền quê New England không quá xa New York. Anh biết rõ ý đồ của Arthur, bởi vì trong độ tuổi nổi loạn 12 13 tuổi, anh từng theo Hoover đến Nevada sống trong thị trấn nhỏ kiểu này.

Bây giờ, Arthur sẽ cảm thấy: anh đã chơi đủ rồi.

Đây là một hành động giam giữ vô ý thức, không có hại với người vị thành niên, nhưng cũng là một đòn trí mạng.

Trong tiếng Đức có một từ làlangweilig, Ceasar vẫn cảm thấy từ này được phát minh là để hình dung thị trấn như vậy. Trong tiếng Anh, từ đó có nghĩa làboringhoặc có thể làpeaceful; trong tiếng Trung có nghĩa lànhàm chán, trong tiếng Quảng lại có nghĩa làmão ẩn. Thế nhưng từ ngữ tiếng Anh và tiếng Trung đều không đủ để diễn tả khung cảnh yên ắng bình thản ở thôn làng này. Ở trên trấn hầu như chỉ có người già, là mộ phần của những người trẻ tuổi thích kiếm tìm thú vui.

Trong thị trấn nhỏ thế này thường có một quảng trường cổ, một cây đa khổng lồ cùng một nhà thờ màu trắng – nhưng cũng chỉ có mỗi thế mà thôi. Phương tiện giao thông phổ biến nhất là xe đạp. Sau 12 giờ trưa là gần như không thấy ai ở trên trấn, song hàng xóm với nhau thì vẫn có quen biết. Có lúc anh vừa đi bơi về, nằm dưới giàn nho trong sân nghỉ trưa, đến khi mở mắt là lại trông thấy bà cụ hàng xóm nhìn anh qua tường rào, nở nụ cười hiền hậu. Nụ cười như vậy, anh chưa bao giờ trông thấy ở trên mặt Arthur.

https://thuviensach.vn

Thật ra Arthur lo lắng quá rồi. Bởi vì dù có đưa anh đến khu nhà trọ đối diện công viên trung tâm New York, anh cũng chẳng thèm bước chân ra khỏi nhà, thậm chí cũng không đoái hoài đến tiếng con nít chơi đùa ở trong công viên bên dưới cửa sổ. Cho dù bọn họ có nhốt anh và Lucinde trong một căn hộ thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Thậm chí anh cảm thấy bây giờ còn tốt hơn, bởi vì anh phát hiện cô nàng tóc vàng này sắp bị thị trấn miền quê này ép phát điên rồi —— nếu là ở New York thì chí ít cô ấy có thể bỏ lại mình ra ngoài chơi đùa.

Anh vẫn còn nhớ ngày đầu tiên khi đến thị trấn này, tất cả hành lý của cô gái kia đều là sách. Cô ấy thề thốt với anh rằng: em vẫn luôn thích vùng quê, bởi vì lúc em đọc sách không thích bị người ta làm phiền.

Anh nói, no problem.

Anh chưa từng nói thêm câu nào với cô ấy ngoài “no problem”, hai tuần sau, cô gái tóc vàng ngày ngày ngồi xích đu trong sân đọc sách, cuối cùng cũng để lộ tính tình của thiên kim nhà giàu Yankee kém cỏi. Có lúc anh cảm thấy mình và Lucinde giống nhau, có sự tự tin tự đại vượt quá mức bình thường vào bản thân, làm người ta thấy ghét. Người kiêu căng khi tự suy ngẫm thường không phải bắt đầu từ việc phạm sai lầm, mà là nhìn thấy đồng loại khiến người khác ghét hơn.

Mỗi ngày, hai người chỉ nhìn mặt nhau lúc trên bàn ăn sáng trong sân. Sau đó anh sẽ đi xe đến câu lạc bộ thể hình trong thị trấn, cuối cùng là ăn trưa tại quán ăn ở đó. Có một dòng sông bên cạnh thị trấn, có lẽ là nhánh sông chảy qua Delaware của New York, nước sông trong vắt, cứ đến chiều chiều là trong trấn lại có rất nhiều người bơi lội trên sông. Bơi mệt rồi, anh sẽ nằm trên bờ chợp mắt phơi nắng.

Một khi bình tĩnh lại, anh lại có rất nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung. Không phải nghĩ ngợi vớ vẩn đều vô dụng. Chính tại nơi đây, anh đã hiểu vì sao Arthur lại gọi anh về lúc này.

https://thuviensach.vn

Đạo luật Cable vẫn chưa công bố là thành công hay thất bại, nhưng anh không quan tâm đến kết quả cho dù thắng hay thua. Mà đây lại là điều bất thường nhất của anh. Anh chỉ mới 21 tuổi, anh đã từng có niềm đam mê trong đấu tranh chính trị. Khi anh bắt đầu bình tĩnh, suy nghĩ xem liệu quan điểm chính trị của mình có đúng hay không – điều này có ý nghĩa gì với một gia đình ủng hộ đảng Cộng hòa, vì có Hoover chống lưng mà lên cao như diều gặp gió? Huống hồ bất luận là với Muhlenberg hay cha đỡ đầu mà nói, anh đều "được" gửi gắm kỳ vọng rất lớn. Bây giờ anh bắt đầu cảm thấy, sự kỳ vọng cao mà anh đã từng kiêu ngạo tự mãn này lại trở nên vô cùng nặng nề.

Có lẽ Arthur biết cô gái ấy, nhưng cô không phải là nguyên nhân Arthur chỉ trích mình. Vì Arthur tin chắc rằng: "Dù tình cảm có lớn đến đâu, thì cùng lắm qua một mùa rồi cũng sẽ phai đi."

Ngày trước ông cũng cảnh cáo cha anh như thế, còn bây giờ, tuy ông không lặp lại những câu đó, nhưng anh biết hiện tại chính là giới hạn của một mùa —— bắt đầu từ nay cho đến cuối mùa thu, tốt nhất anh phải ngoan ngoãn sống ở đây, không được làm chuyện gì chọc giận Arthur.

Mỗi lúc như vậy, anh lại nằm trên bờ sông tắm nắng, mặt nước cách bờ sông hai feet. Lúc có người vẩy nước đuổi bắt trên sông, hay ngồi trên bờ gảy đàn ghi-ta cạnh người yêu, anh lại bất giác nhớ về cô gái của anh.

Mùa hè ở bờ Đông nóng hơn nhiều so với San Francisco. Trong giấc mơ ban trưa, anh thấy mình bước vào phố người Hoa từ khu tài chính, đi vào cửa tiệm tối tăm trên con phố Grant Ave. Trong tiệm trống rỗng lạnh lẽo, đối lập hẳn với sự nhộn nhịp ở phố người Hoa bên ngoài.

Cô ngồi trong tiệm, phe phẩy chiếc quạt xếp đậm vết mực, cúi đầu cẩn thận xác định những câu phức tạp trong sách giáo khoa tiếng Anh. Từng cơn gió từ chiếc quạt thổi bay tóc mái trước trán cô, để lộ gương mặt bé nhỏ đang nhíu mày. Có người bước vào tiệm, cô nói gì đó, hình như đang

https://thuviensach.vn

mỉm cười. Một nửa khuôn mặt hờ hững bị bóng tối nuốt chửng, nụ cười cũng trở nên lặng lẽ nghiêm trang.

Cô thật đẹp, hầu hết thời gian đều bất động. Cô chính là vậy đấy, trên mặt bao giờ cũng hững hờ, không quan tâm sự đời. Phụ nữ da trắng trời sinh là nhà biểu diễn, con tim nối thẳng với mặt, động một tí là gió to sóng cả, cái gì cũng khái quát trọn vẹn. Còn cô là một vũng nước lặng, trừ khi có gió thổi lay động gợn sóng, thì dù người khác có cẩn thận nhìn kỹ cũng không thấy chút rung động nào.

Có lúc cô và anh bước ra khỏi thế giới bóng tối ấy, đưa anh bước vào con đường lát đá trên phố người Hoa ồn ào bẩn thỉu. Cơ thể nhỏ bé, nhịp bước tao nhã, bước chân nhanh nhảu, đi ngang qua những ngôi nhà gạch đen cổ xưa điêu khắc hình thù quái dị, bước tới phố tài chính cao ốc mọc chi chít. Sau đó lại nói với anh chính là nơi này, rồi ngay tức khắc xoay người chạy đến đầu kia con phố, biến mất trong sân nhà phương Đông trong cấu trúc đô thị hiện đại…

Anh cảm thấy mình sắp bị chìm đắm rồi.

Mà Hoài Chân sống trong khoảng sân phương Đông cũ kỹ ấy lại rất tự tại.

Thì ra hôm đó người không hài lòng về Lương Gia Khải không chỉ có Hoài Chân, mà còn có cả A Phúc.

Lương Gia Khải và mẹ anh ta thể hiện tâm trạng quá rõ ràng, chẳng qua nhà họ Quý vẫn khéo léo duy trì cục diện mà thôi.

Ngoài những tin tức qua lại giữa Lương Gia Khải và ngôi sao Hollywood hạng ba ra, cách cư xử của nhà họ Lương cũng là một trong những nguyên nhân làm A Phúc bất mãn. Ông chủ Lương vô cùng áy náy trước hành động của vợ mình. Vì Lương Gia Khải đã quả quyết, cho nên sau khi Hoài Chân đề nghị rời đi, trưởng bối hai nhà cũng không bàn bạc

https://thuviensach.vn

thêm về chuyện này nữa, mà thời gian còn lại đều xoay quanh chuyện xin điện thoại.

Vậy mà sau khi Lương Gia Khải về nhà lại thay đổi ý định, không chỉ không đi Paris với bạn học, mà còn thường xuyên tìm cớ đến tiệm giặt A Phúc để nói chuyện với Hoài Chân.

A Phúc nói với cô: "Thằng nhóc nhà họ Lương không tốt, chúng ta nên từ chối thẳng mới đúng, không phải lo có đắc tội với người ta hay không."

Hoài Chân cũng nói thật với Lương Gia Khải: "Anh nên về đi, cứ ở phố người Hoa như thế lại làm trễ nãi công chuyện."

Lương Gia Khải, "Ở phố người Hoa lâu đúng là dễ trở nên hạn hẹp kiến thức, nên anh hy vọng em có thể ra ngoài chơi với anh."

Hoài Chân đáp, "Cả nhà chúng tôi đều là hộ dân truyền thống nhất ở phố người Hoa."

Lương Gia Khải bình tĩnh đáp, "Em khác hẳn những cô gái ở phố người Hoa anh đã gặp."

Từ ngày uyển chuyển từ chối Lương Gia Khải trở đi, anh ta càng năng đến phố Grant Ave hơn, có lúc mang theo sô cô la, có lúc đem gấu đồ chơi mua từ phố Union, thay đổi mọi biện pháp, mánh khóe nhiều vô số.

Hoài Chân không biết phải thế nào cả.

Có điều con người chính là như thế, dù đó là thứ đồ ngày trước không được coi trọng, nhưng nếu có một ngày muốn mà không được, thì nó sẽ càng khiến người ta thêm trân trọng.

https://thuviensach.vn

Hay có câu con người không ai hoàn hảo. Nhưng một khi vắng mặt một người, thì trong lòng bạn người ấy sẽ dần dần trở nên hoàn mỹ không tì vết, không gì sánh bằng.

Bây giờ Hoài Chân đã hiểu được cảm giác này rồi.

Vào hai tuần trước khi đến Nhật bảo Trung Tây khảo hạch, ban ngày lúc chờ khách trong tiệm, Hoài Chân đều nằm nhoài trên bàn viết lại sổ sách hành nghề của Huệ đại phu ở San Francisco, buổi tối cũng ở trong tiệm viết. Vì ngày trước có gom góp một ít, nên nội dung phần này chỉ mất chưa đến một tuần là đã viết xong. Một tuần còn lại, ngày ngày cô ở trong nhà rảnh rỗi muốn chết.

Nhất là Lương Gia Khải thường xuyên đến cửa quấy rầy, lúc cô ngồi ngẩn ngơ bên bàn thì sẽ lải nhải nói với cô mấy chuyện rất chán. Nếu nói lần đầu tiên nghe anh ta nói những chuyện này là do cô lễ phép; thì những lần sau đó trở đi, với cô mà nói chuyện này đúng là quá phiền phức. Cô chưa từng nghĩ có người kể chuyện mà không buồn cười tẹo nào, thậm chí càng không có nội dung, thế mà lại lải nhải được một tiếng, thậm chí cô còn nghe không sót một chữ.

Điều khiến cô không thoải mái là vào ngày nhân viên hành chính ở tòa thị chính đến cửa hỏi chuyện cấp điện thoại. Cô còn chưa nghĩ xong phải trả lời người ta thế nào cho tốt, thì Lương Gia Khải đã tự chủ trương thay cô: “Người lớn khuyến khích chúng tôi qua lại.”

Sau khi nhân viên tòa thị chính rời đi, cô sầm mặt kiểm tra chỗ sai ngữ pháp trong bản ghi chép chữa bệnh, không nói năng gì với anh ta.

Lương Gia Khải nói, “Những người này rất khó đối phó, tuy anh giải thích như thế có hơi không đúng nhưng rất hữu dụng. Em nhìn đi, bọn họ không hỏi thêm gì nữa rồi còn gì.”

https://thuviensach.vn

Lương Gia Khải có tiền có thì giờ, mỗi lần đến cửa lại hận không thể khua chiêng gõ trống, ồn ào tới mức khiến láng giềng bốn phía đều biết.

Hoài Chân khó xử, mọi người đều là hàng xóm, cô cũng không thể trở mặt nói nặng được. Cô bế tắc, người nhà họ Quý cũng bế tắc theo.

Dĩ nhiên hàng xóm càng bế tắc hơn, mỗi lần Lương Gia Khải đến, làng trên xóm dưới đều ra ngoài xem náo nhiệt, nói không chừng còn có người cho rằng cô thích như vậy nữa.

Mà thêm một chuyện đến không đúng lúc nữa chính là, vào một buổi sáng đầu tháng 7, khi Hoài Chân chỉ vừa ngủ dậy kéo mở cửa, thì một anh chàng đã lật đật chạy tới.

Hoài Chân nhận ra anh ta, chính là người làm ở tiệm cầm đồ Hoàng Ký.

Anh ta kéo Hoài Chân, gấp gáp nói: “Tối qua có một người đàn ông rất lạ vào tiệm, vừa vào đã hỏi anh, chiếc vòng em cầm ở chỗ anh từ đâu mà ra.”

Hoài Chân lập tức nặng nề đi nửa, “Anh trả lời thế nào?”

Anh ta nói, “Anh ta hỏi nó từ đâu đến, còn hỏi là ai làm, nhưng không hỏi giá tiền. Rõ ràng là nhằm vào người chứ không nhằm vào đồ. Nên anh đâu dám trả lời anh ta. Anh chỉ nói là mới tới không lâu, lúc đến thì chiếc vòng này đã ở đây rồi, cũng không biết rốt cuộc là của ai. Anh ta nói muốn tìm bà chủ bọn anh, anh bảo ngày mai bà chủ mới đến. Anh ngẫm nghĩ, thấy thế nào cũng phải hỏi ý em trước, rốt cuộc phải trả lời anh ta thế nào?

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hẻm Cờ Bạc (6)

Mộng Khanh chỉ rời khỏi San Francisco, hay đã không còn ở trần gian nữa?

Có điều cô nhanh chóng chắc chắn, nhất định phải là vế sau. Thà để anh ta biết được tin cô ấy đã chết còn hơn, như vậy cũng tiện bắt đầu cuộc sống mới. Nếu không thì cả đời này sẽ canh cánh mãi, không lúc nào thôi tìm kiếm, không lúc nào thôi nhớ mong: bây giờ Mộng Khanh đang ở đâu, có bị đói bị cóng không? Có cơm ăn đủ no không? Có bị người ta ức hiếp không? Thấy vật nhớ người, cả đời này cũng không cách nào hết bệnh.

Hoài Chân hỏi anh ta: Người đâu rồi, có nói mình tên gì không?

Anh chàng kia nhớ lại rồi bảo: Có để lại điện thoại cho bà chủ, hình như nói mình họ Mạnh.

Vậy có lẽ không phải chính người đó, hoặc có lẽ anh ta giấu giếm thân phận tới trước, lại có lẽ không muốn gây ra chuyện lớn, có lẽ vì nghi ngờ lí do thoái thác của Hồng gia.

Thế là Hoài Chân hỏi anh người làm: có thể nhờ bà chủ chuyển lời lại với anh ta, nói chiếc vòng này là do nhân viên trên tàu Thái Bình Dương đem đến được không? Nếu anh ta lại hỏi kỹ nữa thì cứ đáp qua loa mấy câu, nói là một cô gái người Hoa ở trên tàu bị bệnh qua đời, đến bến tàu không ai nhận nên an táng ở khu mộ người Hoa ở San Jose, không lập bia. Còn về nhân viên làm việc trên tàu là ai, thì cứ bảo là người da trắng…

https://thuviensach.vn

Anh chàng kia bảo, biết rồi biết rồi. Người da trắng mà, ai cũng như ai, sao nhận ra được?

Hoài Chân lại hỏi: Liệu bà chủ của các anh có nói theo đúng như lời em dặn không?

Anh ta nói: Bà ấy là người tham tiền mà.

Hoài Chân gật đầu.

Anh ta lại bảo: Hay bây giờ em đi gặp bà ấy với anh đi?

Hoài Chân nói, tạm thời trong tay em không có tiền, cần phải đi lấy đã.

Anh ta nói: Không sao đâu, em cứ từ từ mà đi, để anh đi nói trước với bà chủ, tránh anh ta đến sớm quá không nói khớp được. Đợi anh ta đi rồi thì anh sẽ lại tìm em, nói cho em biết anh ta nói gì.

Hoài Chân gật đầu rồi nói, thuận tiện anh hỏi bà chủ hộ em, tiền chuộc vòng về là bao nhiêu để em đem đến.

Anh chàng nọ xin lỗi, bảo là, đáng lý chuyện này không nên lôi bà chủ vào, em đưa ba trăm đô là có thể lấy lại nó rồi. Anh ta đến nhanh quá, anh đáp gấp quá nên không suy nghĩ nhiều.

Hoài Chân nói, đáng nhẽ em phải tới chuộc vòng về sớm mới phải.

Anh ta nói vậy anh không làm chậm trễ nữa, cũng nên về rồi.

Đến xế trưa, anh ta lại thở hổn hển chạy đến.

Hoài Chân mời anh ta ngồi, anh ta không chịu, nói phải chạy về ngay, chỉ đứng bên tường ở tiệm giặt mà thấp giọng bảo: “Nói chung trước sáng mai em phải đến cửa tiệm một chuyến. Hồi sáng anh đi trễ, người kia đã tới

https://thuviensach.vn

chờ ngoài cửa lâu rồi. Anh ta hỏi anh bà chủ đâu? Anh nói chưa đến, anh ta đợi thêm lát nữa. Anh vội vào sân sau thuật lại lời cho bà chủ, bà chủ mới làm theo lời em dặn trả lời anh ta. Anh ta nghĩ ngợi, bèn hỏi chiếc vòng này bao nhiêu thì có thể bán lại cho anh ta. Nhưng trước đó anh từng nói đã để lại chiếc vòng này cho em rồi, hơn nữa cậu cũng không đưa tiền cho em, với cả bà chủ mới nói là mình cũng thích chiếc vòng này, cho nên không bán. Vậy mà người đó lập tức nâng giá lên 6000 đô la, mặt đỏ tía tai nói với bà chủ, 'chiếc vòng này rất quan trọng với tôi. Tôi là một thương nhân, không tới đường cùng thì tuyệt đối sẽ không cầm cố thứ quan trọng.' Lại bảo bà chủ xin cân nhắc thêm, nghĩ xong rồi thì hẵng gọi điện thoại cho anh ta."

Có một chớp mắt Hoài Chân cảm thấy, nếu bà Hoàng bán vòng cho anh ta thì cũng coi như vật về nguyên chủ. Song rồi lại nghĩ, nếu mình làm vậy thì thật sự không nhân đạo chút nào.

Hoài Chân bèn hỏi anh ta: em phải trả bao nhiêu để chuộc chiếc vòng này về?

Anh ta nói: anh nói với bà chủ là theo lý sẽ lấy 300 đô tiền chuộc trả lại em, nhưng bà chủ tức giận, nói sớm biết thế thì đã hét giá 1000 đô bán lại cho anh ta rồi, anh nói với bà ấy mãi mới đồng ý cho em chuộc về với giá 500 đô.

Hoài Chân lập tức đáp được, nói để em đi lấy tiền đã, sau đó sẽ đến cửa tiệm tìm bà chủ.

Vừa hay đã tới kỳ hạn ngạch 100 đô gửi ở Wells Fargo, cộng thêm cổ phiếu 350 đô trước Tết và chút tiền lẻ trong tay, gộp lại cũng hơn 500 đô la. Kodak đầu tư vào hãng phim nhựa Paramount là thời điểm kiếm tiền tốt nhất. Bây giờ mà rút cổ phiếu thì còn không bằng hạn ngạch gửi vào ban đầu.

https://thuviensach.vn

Có điều cô vẫn rút hết cổ phiếu ra, lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa.

Để cẩn thận, cô đi vào từ cửa sau của tiệm cầm đồ. Bà Hoàng nhanh chóng đếm tiền ở sau quầy, sau đó lấy vòng ra lau chùi sạch sẽ, đặt vào chiếc hộp gỗ gụ rồi đưa cho cô.

Hoài Chân đưa mắt nhìn rồi khép chiếc hộp lại.

Bà chủ nói, “Cô không kiểm tra xem có đúng vòng không à?”

Hoài Chân nói, “Bà chủ không bán vòng 6000 đô cho người khác, nhất định không phải là người tham của thất tín”

Bà chủ cười, “Lần đầu cậu ta ra giá 1000 đô là tôi đã muốn gọi cậu ta lại, tiền trao cháo múc rồi!”

Hoài Chân cười cảm kích bà ta.

Nhớ đến việc Ôn Mạnh Băng đang ở San Francisco, thậm chí có thể đang ở góc nào đó trên phố người Hoa là Hoài Chân không yên tâm nổi.

Bà chủ thấy cô do dự bèn hỏi, “Nếu chiếc vòng này không phải là đồ của cô, thì để tôi gọi điện cho cậu ta, bảo cậu ta đưa 6000 đô đến lấy? Tiền cho cô hết, nếu cô muốn thì đưa tôi ít phần trăm là được.”

Hoài Chân giật mình, đẩy chiếc vòng về lại.

Bà chủ nói, “Là ý tôi hiểu đó sao?”

Hoài Chân gật đầu, còn nói, “Không cần bảo anh ta trả 6000 đô đâu. Bà cứ nói bà đã suy nghĩ rồi, cảm thấy dù gì cũng vật của người bên kia để lại, bảo anh ta cứ để lại 315 đô rồi lấy vòng đi là được, có được không?”

https://thuviensach.vn

Bà chủ cầm ống nghe lên, liếc cô nói, “Cái gì mà người bên kia người bên này? Xúi quẩy!”

Hai ba câu bàn xong chuyện, bà chủ nói nửa tiếng nữa anh ta sẽ đến đây, nếu cô muốn nghe thì cứ xuống bếp đợi.

Thế mà người kia lại đến sớm hơn cô nghĩ.

Hoài Chân nấp sau bình phong, cách khe hở rèm sa, mơ hồ thấy một bóng lưng tối màu, nhả giọng chậm rãi, âm thanh trầm thấp.

Bà chủ thấp giọng thuật lại lời Hoài Chân dặn, sau đó lại quan sát sắc mặt một hồi, nghe rất đáng tin.

Người kia khom lưng dựa vào quầy, không trả lời.

Bà chủ nhân đấy nói tiếp: “Cậu đã đến nghĩa trang công cộng người Hoa ở San Jose chưa?”

Anh ta nói rồi.

Bà chủ quan sát sắc mặt anh ta, khuyên lơn, “Tám mươi năm qua, không biết có bao nhiêu người Hoa vùi thân dưới biển khơi, vong hồn không nơi an táng. Cô ấy cũng coi như may mắn lắm rồi, xin nén bi thương.”

Anh ta gập người cám ơn rồi xoay lưng bước đi.

Có lẽ cuộc nói chuyện ấy còn không kéo dài quá mười lăm phút, thế nhưng với Hoài Chân lại không khác gì một buổi trưa. Bà chủ đủng đỉnh bước đến, đưa cho cô 100 đô la tiền giấy: đây, cô có thể nhìn xem.

Hoài Chân chìa hai tay ra, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Đến xế chiều, Hoài Chân lại gặp phải anh ta. Khoảng sáu giờ tối, Hoài Chân và Vân Hà đang ở trên lầu phơi bồ kết, thì đột nhiên nghe thấy dưới lầu vang lên âm thanh quen thuộc.

A Phúc hỏi: “Tiên sinh đến giặt đồ sao?”

Anh ta cười đáp: “Vâng, đi cả ngày ở phố người Hoa, chỉ thấy mỗi nhà này là tiệm giặt.”

A Phúc cười, “Trước nay tiệm giặt đồ ở thành phố San Francisco không hề ít, nhưng gần đây càng lúc càng nhiều người muốn ở nhà giặt đồ hơn. Cũng có một vài tiệm giặt, có điều toàn ở trong ngõ hẻm, phải tìm cẩn thận mới thấy. Trên đường lớn toàn là tiệm ăn và cửa hàng.”

“Phố người Hoa ở San Francisco quả đúng là danh bất hư truyền, tôi mới tới mấy hôm mà đã đi dạo hoa cả mắt.”

“Tiên sinh từ đâu đến đây?”

“Vancouver.”

“Thì ra là ở Canada.” A Phúc cười to, lại hỏi thêm, “Cậu họ gì?”

“Mạnh.”

“Hai chiếc áo sơ mi, một chiếc quần tây, tổng cộng là 70 cent. Bao giờ đến lấy?”

“Tối ngày mai tôi sẽ rời cảng, có đến kịp không?”

“Kịp chứ, ngày mai trời nắng đẹp, cậu có thể tự đến, hoặc tôi sẽ cho người đưa đến cho cậu…”

Người kia nghĩ ngợi rồi bảo, “Đưa tới đi, địa chỉ là đây.”

https://thuviensach.vn

“Được được.” A Phúc đáp lại, chào tạm biệt, “Mạnh tiên sinh đi thong thả.”

Vân Hà nghe thấy tiếng thì ló đầu ra nhìn qua cửa sổ, cười toe toét, “Oa, tiên sinh trẻ tuổi này giọng nghe êm ghê, trông cũng tuấn tú dịu dàng nữa ——”

Hoài Chân mang giỏ trúc lùi ra sau.

Vân Hà kéo cô đến cửa sổ: “Anh ta dừng bước rồi kìa, Hoài Chân, mau đến xem đi, anh ấy nhìn chị kìa, còn vẫy tay với chị nữa!”

Hoài Chân lật đật đẩy cô ra, “Vân Hà đừng làm rộn ——”

Nhưng sức cô không đọ lại được Vân Hà, lập tức bị đẩy ra ngoài cửa sổ.

Vân Hà tức giận thở dài, “Em xem, đến trễ rồi! Người ta đi mất rồi kìa!”

Lúc này Hoài Chân mới dè dặt nhìn ra ngoài.

Trong ánh tà dương, người kia đã đi đến dưới cây bồ kết, cô chỉ thấy mỗi bóng lưng tiêu điều.

Cô đưa mắt nhìn bóng người kia băng qua phố, mặt trời cũng dần ngả về tây.

Nếu Mộng Khanh ở trên trời có biết, chiếc vòng tay mang theo bao nhớ nhung của cô ấy đã đi theo Ôn Mạnh Băng. Thương nhân dịu dàng ôm tâm tư với vợ chưa cưới từ bờ Bắc đến tận bờ Tây, cũng có thể buông lòng, từ đây bắt đầu cuộc sống mới.

Mà Quý Hoài Chân cũng không nợ nần gì ai.

https://thuviensach.vn

Nếu như nói buổi tối ngày hôm trước Hoài Chân còn yên lòng, vậy thì hôm sau tỉnh lại, Hoài Chân lại đau lòng.

Đau lòng vì hơn 500 đô la cần cù làm lụng nửa năm mới kiếm được, vậy mà giờ chỉ còn lại 120 đô la, càng đau lòng cho số cổ phiếu Kodak đang lên cao kia!

Lăn qua lộn lại trên giường, càng nghĩ càng thấy tức, càng nghĩ càng không ngủ được.

Trời vừa mới sáng, Hoài Chân đã trở mình thức giấc, nổi giận đùng đùng đi đến hội quán Nhân Hòa.

Xưa nay hội quán luôn dâng hương cho Quan Đế lúc năm giờ sáng.

Lúc Hoài Chân đến thì hội dâng hương đã tản, mấy người trẻ tuổi quấn xà cạp cầm chổi quét nước, bụi bặm bốc lên tứ phía. Hồng Lương Sinh gập chân ngồi trên ghế thái sư bám đầy bụi mà húp cháo, cũng chẳng biết có uống lẫn phải cát bụi không.

Hồng Lương Sinh ngẩng đầu nhìn cô, giơ tay lên, “Sáng sớm tìm anh đây có chuyện gì thế hả? Có kẻ thù sao? Muốn anh đay ra tay giúp cô à?”

Hoài Chân nói, “Ôn tiên sinh đã đến phố người Hoa.”

Hồng Lương Sinh bật cười, “Lão hồ ly này, vẫn không ngăn được gã.” Trầm tư một hồi, anh ta nói tiếp, “Dẫu gì chuyện này cũng do anh và Tam thiếu không coi trọng người ta. Từ nay về sau nhất định sẽ ngăn cản lại, không để gã bước chân vào phố người Hoa nửa bước.”

Anh ta đáp sảng khoái như vậy, Hoài Chân lại có chút ngại ngùng.

Ngẫm nghĩ một lúc, có lẽ Ôn Mạnh Băng nghe ngóng trước sau nên biết người mất liên lạc ở cảng Sán Đầu. Một cô gái bị lạc ở Sán Đầu, vậy

https://thuviensach.vn

có thể bị đưa đi đâu đây?

Đúng là đồ tài lanh, Tam thiếu Tứ thiếu chỉ phụ trách nhắn đến Vancouver nói người không có ở San Francisco, chứ không chịu trách nhiệm cấm người ta đến San Francisco.

Hoài Chân lại đổi giọng: “Nghĩ lại thì, thật ra cũng không trách các anh được.”

Hồng Lương Sinh mỉm cười, “Vậy sáng sớm cô tìm anh làm gì?”

Hoài Chân nói, “Tôi thiếu tiền.”

Hồng Lương Sinh bèn cười, “Đêm nào người từ bốn phương tám hướng cũng đến phố người Hoa kiếm tiền, cô nói xem ở đâu kiếm được tiền nhanh chóng nhất?” Hắn ngẩng đầu uống hết số cháo vào bụng, vỗ bắp đùi nói, “Đi, anh dẫn cô đi xem cờ bạc buổi sáng!”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Hẻm Cờ Bạc (7)

Trong tia nắng bình minh hé sáng, thế giới ở khu phố Hoa chầm chậm vươn vai thức giấc. Năm giờ rưỡi, những người già đẩy ván cửa ra, lim dim ngái ngủ xuất hiện dưới mái hiên. Cũng có các cô các dì cần mẫn, bưng mấy bồn cũ mới rải mầm đậu xanh mấy ngay trước ra, vội vội vàng vàng bán mẻ mới nhất cho tiệm cơm. Vì chỉ chốc lát nữa thôi, người trong quán cơm sẽ phải xách cơm hộp đến phố tài chính cạnh phố người Hoa đi tới đi lui, rao bán đồ ăn và điểm tâm đã hấp chín với những người dậy sớm đi làm.

Nhưng những bộ phận lạc hậu ở khu "thành trong thành" này vẫn còn chưa ngủ. Muốn kịp ván chơi buổi sáng thì phải đi nhanh trước khi sòng bài đóng cửa. Kết thúc phiên buổi sáng, nếu có người rảnh rỗi thì có thể lên quán trà uống trà sớm…

—— Đoạn văn trên đây là do Tiểu Lục gia vừa dẫn Hoài Chân đi vừa nói.

Anh ta vừa nói, vừa thỉnh thoảng bị mấy câu gọi "Lục gia" thân thiết nhiệt tình trên phố ngắt lời, đấy cũng là lý do vì sao hội quán phải cúng tế Quan Đế lúc năm giờ. Khi đã vẩy nước quét nhà xong, anh ta lại đi tới đi lui dọc phố nhìn này kia, lại đến tiệm thuốc phiện giám sát bọn họ đóng cửa. Tránh cho lát nữa khi mặt trời mọc, đám cảnh sát nước ngoài cũng đến phố tuần tra.

"Đám người da trắng lười biếng, lúc nào cũng đi làm đúng giờ, đến giờ đóng cửa ra về, ngay tới cảnh sát cũng như vậy. Đợi mấy tiếng nữa, thể

https://thuviensach.vn

nào công đoàn cũng cầm biểu ngữ kéo nhau ra phố kêu gọi đình công cho xem. Đám ngu này, thế mà lại cho chúng ta đc hời.”

Hoài Chân thật sự chưa từng thấy qua tình cảnh này bao giờ. Vì bình thường sáu giờ cô mới mở mắt, nằm lì trên giường với Vân Hà một lúc mới chịu ngồi dậy, sau đó xuống lầu rửa mặt. Lúc ra ngoài đưa quần áo thì cũng gần bảy giờ, các ông chủ ở cửa hàng dọc phố lần lượt nhấc ván cửa dày nặng ra, xe ba gác chở rau từ ngoại ô đi vào dừng cạnh cửa tiệm tạp hóa, dỡ mấy túi bí đao, cải xanh, hành tây, gừng, tỏi và trứng gà khoai tây xuống, đặt ở vị trí dễ thấy nhất trước tiệm.

Đợi đến khi đưa trả quần áo xong quay về nhà, những người phụ nữ dậy sớm mua hàng chậm rãi từ bốn phương tám hướng đổ về phố người Hoa. Xe đánh cá từ biển chạy đến chợ thủy sản, mang theo mùi tanh hôi mà người da trắng luôn chê bai từ khắp con phố này đến con phố khác, giờ đây mùi tanh ấy như hòa làm một cùng phố người Hoa.

Nhưng phố người Hoa vào năm giờ sáng lại có sự trong lành tươi mát khiến bao người mê mẩn, xen lẫn với đó là mùi bã rượu, là mùi của thứ hàng lậu trong thời kỳ cấm rượu.

Hẻm cờ bạc nằm rất gần phố tài chính. Hai người đi dọc theo thành thị tô tỉnh tiến thẳng về phía trước, rồi đột ngột rẽ vào một con hẻm âm u vắng vẻ. Hồng Lương Sinh sải bước lớn, lại bỗng rẽ vào một cánh cửa mở toang sáng ngời.

Hoài Chân dừng chân trước cánh cửa ấy, chần chừ nhìn lại, cạnh cửa treo một tấm bảng thẳng đứng, bên trên viết: công ty bách hóa Quảng Châu.

Hồng Lương Sinh đã bước qua cửa, âm thanh từ trong căn phòng trống rỗng vọng ra: “Công ty bách hóa mà, chỉ có phụ nữ mới cảm thấy hứng thú với mấy trò vui này, còn đàn ông không thường hay đến.”

https://thuviensach.vn

Thì ra là một kiểu ngụy trang. Lúc này Hoài Chân mới bước vào.

Ở trong nhà, mấy quầy hàng và trong hộc tủ phía sau lại xếp đầy hàng hóa, chủ yếu là đồ gia dụng: ly tách nhỏ, đũa bát hay thấy trong quán ăn bình thường, thần tài bám đầy bụi, cùng khăn giấy và khăn trải bàn giá rẻ mấy chục cent. Một người đàn ông mập mạp ở trần đang loay hoay lau chùi tủ kính và thảm trải sàn. Vừa thấy hai người vào thì ngước mắt lên chào, sau đó tiếp tục cúi đầu làm việc.

Hồng Lương Sinh kéo mở cánh cửa trên tường, để lộ cầu thang chật hẹp chìm trong chỗ tối. Hắn vừa đi vào vừa nói, “Đó là người gác cửa sòng bạc.”

Hoài Chân lại hỏi, “Có ai mua mấy thứ này không?”

Hồng Lương Sinh bật cười, có lẽ cảm thấy câu hỏi quá ngốc nghếch nên không thèm để tâm.

Đi xuống theo anh ta, một luồng khí nóng ập đến, xen lẫn với đó là mùi hôi của đàn ông lên men cả đêm. Dù là Hồng Lương Sinh đã quen với chuyện kiểm kê buổi sáng, thì cũng bị mùi người hôi thối như thùng nhuộm làm cho nhíu mày.

Lại đi xuống tiếp, Hoài Chân cảm thấy bản thân như đang đi vào một quán Internet kinh doanh suốt đêm vào lúc sáu giờ rưỡi sáng vậy. Tiếng mạt chược xoạt xoạt chấn động màng nhĩ cô, ngay đến bụi bặm trần nhà cũng rơi xuống. Đèn vôn-fram vàng óng chiếu lên những cơ thể trần truồng, đen có vàng có trắng có nâu có, đầy đủ mọi sắc màu. Bọn họ chơi rất kinh khủng, la hét ầm ĩ. Thậm chí có người đã cởi âu phục ra, mồ hôi chảy ướt lưng đứng đằng sau chồng mười ba lá bài, sau một đêm bị hun đúc thì đã hòa nhập vào quần thể người Hoa. Người da trắng giọng to hào sảng, có khi còn to tiếng hơn cả công nhân người Hoa ở trên bến tàu.

https://thuviensach.vn

Không ai để ý người mới tham gia. Chỉ có một người đàn ông mặt mũi lạnh lùng ở đằng sau quầy giơ tay ra, cản Hoài Chân lại, chỉ cho mỗi Hồng Lương Sinh đi vào. Hồng Lương Sinh ngoái đầu vỗ vào vai gã ta, rỉ tai nói mấy câu, lúc này gã mới cho Hoài Chân vào.

Mấy người đợi sau quầy một lúc, vài phút sau, gã đàn ông kia dẫn cô và Hồng Lương Sinh đi vào sâu trong sòng bạc.

Trong góc có mấy chiếc bàn, đúng lúc có một bàn đang thiếu một chân, mọi người đang rầu rĩ ngồi chờ.

Bên bàn là mấy người da trắng cao to đứng thẳng, có vẻ mới đến, không hiểu quy tắc của trò Phiên Than* nên không thể tham gia, vẫn đang đứng ngoài xem.

(*Phiên Than là một loại hình cá cược cổ xưa của Trung Quốc. Trò chơi phát triển từ những thế kỷ thứ 3 thứ 4 Nam Bắc triều. Sau đó dần phát triển khắp miền Bắc Trung Hoa thời vua Tần trị vì.)

Ba người trên bàn chán nản chống cằm, vừa thấy Hồng Lương Sinh đi vào thì lập tức hai mắt sáng lên, hô to, “Lục gia, hay cậu đến làm một ván với chúng tôi đi.”

Hồng Lương Sinh khoát tay, nghiêng người để lộ cô gái gầy gò mặc sườn xám ở sau lưng.

Mấy người kia phá lên cười.

Hoài Chân bất an nhìn anh ta.

Hồng Lương Sinh tiện tay bắt một tiền đặt cuộc, nói, “Thắng thì là của cô cả. Mà dù có thua sạch thì cũng cứ yên tâm lên phố uống trà buổi sáng.”

https://thuviensach.vn

Không ngờ lại nặng như thế. Thẻ dánh bạc vào tay cô, rào rào rơi trên bàn.

Mấy người kia sáng mắt lên, ai cũng cảm thấy số tiền này rơi vào túi mình chắc rồi, thế là khen: “Hèn gì ai ai cũng hay khen Lục gia cậu được lòng cánh phụ nữ.”

Hoài Chân nói: “Hay anh chơi trước một ván đi…”

Hồng Lương Sinh im lặng ấn cô ngồi xuống góc bàn. Có người đang định mở cuộc thì anh ta đã lên tiếng bảo khoan, sau đó nghiêm túc chỉ cho Hoài Chân quy tắc một lượt, cuối cùng hỏi, “Nhớ chưa?”

Hoài Chân còn chưa kịp trả lời thì người ở góc bàn đã nói: “Ván đầu tiên, Lục gia chơi giúp cô ta đi. Cậu bảo cô em này đánh cái gì thì cô ấy đánh cái đó.”

Hồng Lương Sinh nói, “Được thôi.”

Thế là ván đầu tiên trong tiếng la của mọi người, Hoài Chân nhìn xấp cờ trước mặt, đánh ra từng tờ một. Hồng Lương Sinh dựa vào một bên, đầu ngón tay đẩy từng quân mạt chược ra ngoài. Trước khi đánh anh ta sẽ nói cho cô biết vì sao lại đánh như thế, để lần sau bảo cô tự nghĩ xem nên đánh quân nào.

Cô cúi đầu nhìn, chọn một con đánh ra, Hồng Lương Sinh lập tức lắc đầu. Mọi người trên bàn đều bị quân bài này chọc cười.

Hoài Chân vội hỏi: “Tôi đánh lại được không?”

Mọi người cười gật đầu: “Được chứ được chứ.”

Cô nhặt bài về, đánh một quân bài khác ra.

Hồng Lương Sinh thở dài, “Cũng được.”

https://thuviensach.vn

Ván đầu tiên đã thua gần hết một phần tư tiền đặc cuộc. Hồng Lương Sinh giơ tay lên nhìn đồng hồ, rất rộng lượng nói, “Chơi xong thì ra ngoài, vẫn còn kịp mẻ trà bánh đầu tiên.”

Ván thứ hai anh ta buông tay, cho Hoài Chân tự chơi. Có lẽ vì không cảm thấy cô có thể chơi được gì nên giữa chừng còn đi đến bên cửa sổ, đứng đó hút thuốc một lúc mới quay về.

Đợi tới lúc anh ta trở lại, người bên trái Hoài Chân đã cười đẩy hai chồng xèng của mình cho cô.

Hồng Lương Sinh ối chà.

Người kia thở dài, “Cô em này được tứ quy nhất*.”

(*Tứ quy nhất là thuật ngữ mạt chược, nếu trong tay có 4 con giống nhau thì quy về 1.)

Tất cả mọi người đều xì anh ta: “A Khai mày có ý gì hả? Điều này chứng tỏ cô em đây trời sinh thông minh.”

Hoài Chân keo kiệt xếp xèng lại, hé môi cười. Hồng Lương Sinh cũng vui vẻ, luôn miệng gọi cô em này cô em này.

Lại chơi thêm ván nữa, cô vô cùng nghiêm túc, cau mày, mỗi nước đi đều rất lâu.

Hồng Lương Sinh thấy cô có một cống một pháo, làm mấy người đàn ông trên bàn mất phong độ thúc giục, nói đánh nhanh lên, con gái đừng quá suy nghĩ nhiều như vậy…

Nhưng cô không hề nghe lọt câu nào, đẩy từng quân một ra.

Hồng Lương Sinh nhíu mày, mắng bọn họ: “Lắm mồm lắm chuyện.” Sau lại bảo người đưa trà hoa cúc Phổ Nhĩ đến uống cho tỉnh táo, nhưng

https://thuviensach.vn

còn chưa xoay đầu lại thì đã nghe thấy Hoài Chân đẩy ngã chồng mạt chược trước mặt.

Cô tự bốc được bài ù.

Ba người kia lập tức đứng bật dậy. Hoảng hốt đến nỗi quên đổi giọng gọi Lục gia: "Tiểu Lục gia, cậu chỉ mới dạy nó cách gom bài ù, vì sao nó biết tự bốc ù? Chúng tôi thắng một đêm không dễ đâu, mới sáng sớm, đâu thể tìm tay sõi tới bịp chúng tôi được, cậu nói xem đúng không?"

Hồng Lương Sinh quay qua nhìn cô, mỉm cười giảng hòa, "Cô ấy cũng chỉ mới lên cấp ba, đang độ nghỉ hè, đâu có biết chơi bài? Là người mới thật, chẳng qua gặp may thôi."

Dứt lời bèn vung tay lên, xí xóa ván bài vừa rồi, bảo, "Không chỉ người mới gặp may, mà mấy anh đây chắc đánh cũng mệt rồi, lên lầu ăn bánh uống trà thôi."

Hồng Lương Sinh đã hạ bậc thang thì mấy người bọn họ cũng thuận theo.

Thế nhưng mấy người da trắng ở đằng sau đã bước đến, người da trắng kia miệng vừa dẹt vừa rộng, cả gương mặt xụ xuống. Đó không phải là biểu cảm mấy mát mà là đang cười, một nụ cười khá nghiền ngẫm. Vừa cười vừa nói tiếng Trung: "Ai cũng bảo đàn ông Trung Quốc không cho phụ nữ lên bàn ăn, nào ngờ đến bàn bài cũng không cho nốt."

Ba người kia mất hứng mắng, "Đám ngoại tộc nói cái quái gì đây? Mày nói lại tao nghe."

Người da trắng không để ý, đưa tay đỡ người, bước ra từ phía sau đám đông. Mấy người này quần áo không tầm thường, trong miệng ngậm thuốc lá. Bọn họ phả ra vòng khói rồi dập tắt điếu thuốc trên tay, Hoài Chân nhìn

https://thuviensach.vn

thấy ký hiệu trên bao thuốc màu xanh da trời: Parliament – là loại thuốc quý tộc của Thụy Sĩ vừa sản xuất năm nay.

Người da trắng hất cằm, nói gì đó bằng tiếng Anh rồi nhìn sang Hồng Lương Sinh, có vẻ khinh miệt.

Bọn họ bảo: “Ván vừa rồi thắng bao nhiêu tiền, chúng tôi mời.”

Hồng Lương Sinh cười không tiếp lời, đợi gã ta nói thêm.

Ba người như ba ngọn núi, lần lượt ngồi xuống cạnh Hoài Chân. Một người trong đó nói, “Vừa rồi anh nói gì với cô ấy, chúng tôi cũng nghe cả. Bây giờ bọn tôi đều là người mới, để xem ai gặp may nhất nào.”

Ván bài này cũng đã kinh động đến chủ sòng bài, ông ta vội nhìn Hồng Lương Sinh, hỏi bằng mắt nên làm gì.

Hồng Lương Sinh nhìn Hoài Chân, sau đó cầm mấy quân mạt chược ném vào trong, nói, “Vừa nãy có nghe hắn ta nói gì không? Chơi trò của người Hoa, nếu là thua, đến lúc đó lại bảo sòng bài bọn tao giở trò, thế thì không hay đâu.”

Sau đó lại chỉ vào các dạng bài treo trên tường, hỏi, “Hay là chọn lại kiểu khác đi?”

Mấy người da trắng ngẩng đầu lên nhìn, bàn bạc một lúc rồi rất ga lăng làm động tác nhường với Hoài Chân, “Phụ nữ chọn đi.”

Hồng Lương Sinh xoay ghế cô lại, đối diện với bức tường.

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn, trong một đống chữ tiếng Trung, cô chọn trúng từ Five Card Stud.

Mấy người da trắng kia như thể đang diễn phim hoạt hình của thế kỷ trước vậy, vừa cười gập bụng vừa vỗ bàn.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân hỏi, “Không được sao?”

Mọi người làm tư thế cứ tự nhiên.

Hai mươi tám lá bài xì tố được đưa lên.

Lúc này Hồng Lương Sinh không hỏi cô có được hay không. Anh ta chỉ đứng cạnh nhìn cô xòe 5 lá bài xấu ra, thế là cười vỗ vào vai cô coi như khích lệ.

Cho tới khi xoay người ra cửa châm điếu thuốc rồi đi về, còn chưa đến gần bàn, anh ta đã nghe mấy gã kia nói bằng tiếng Anh, “Cô gái à, đừng có kỳ vọng thần may mắn sẽ đi theo mãi. Lòng dạ ác độc cầm bài không thả, coi chừng đấy, dù có tặng cô tiền đặt cược thì cũng thua không đủ dùng.”

Hồng Lương Sinh căng thẳng. Nghe khẩu âm thì bọn họ là người Texas.

Anh ta tăng nhịp bước, còn chưa đến sau lưng cô thì mấy người Texas đã đưa mắt nhìn anh ta, không tốt bụng nói: “Tôi biết anh là chủ nhân nơi này, nhưng đừng hòng chơi thay cô ta.”

Anh ta nhún vai, giữ khoảng cách sau lưng Hoài Chân.

Khi mấy người bọn họ đang nhìn hắn chăm chú, thì con ngươi anh ta co rút lại, dần cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Từ xa anh ta thấy trong tay cô cầm AKQJ10, là năm lá thùng phá sảnh ngon ăn nhất.

Rào một tiếng, mấy gã da trắng ném bài đi, tính đẩy số xèng về phía cô, không khác gì ngọn núi nhỏ tích cóp được, gần như nhấn chìm cô.

Đám đông tụ lại, bao vây quanh bàn chơi bài này.

https://thuviensach.vn

Hồng Lương Sinh gạt mọi người ra đi đến, nói, “Hôm nay chơi tới đây thôi.”

Hắn chia tiền cược ra làm hai, đẩy về lại một nửa.

Gã da trắng kéo tay hắn lại, “Thắng rồi là chuồn hả?”

Hồng Lương Sinh không cười, giọng điệu rất bình thản, nhỏ nhẹ nói, “Con gái mà, vốn chỉ để cho cô ấy chơi vui thôi.”

Người da trắng ngồi trên bàn biết không dễ trêu gã người Hoa này, thế là giơ tay ngăn bạn lại, cười nói, “Người mới, vận may thế vẫn là tốt.”

Hồng Lương Sinh chắp tay chào theo kiểu Trung Hoa. Dù là người da trắng thì cũng có thể nhận ra khí thế từ động tác phương Đông này.

Anh ta giơ tay lắc chuông, trong thời gian mời người đến đếm tiền, sau đó anh ta kéo cổ tay Hoài Chân đưa cô đến phòng nhỏ ở đằng sau.

Cửa sổ căn phòng lộ ra trên mặt đất vài mét. Bên trên có người đi đường đi qua, thỉnh thoảng có bụi rơi xuống.

Hoài Chân ngồi bên dưới cửa sổ, Hồng Lương Sinh hút thuốc hết điếu này đến điếu khác.

Cô cho rằng anh ta muốn hỏi chuyện này nên ngồi thẳng chờ đợi.

Ngay từ nhỏ Hoài Chân đã chơi bài rất nhiều, quy tắc không khác biệt Phiên Than là mấy, cũng biết chút chút về mạt chược Quảng Đông. Về sau khi đến Đức, hàng xóm là một bà cụ, vì con trai đã vào trường quân đội nên chỉ có một mình, ngày nào cũng ở nhà lên mạng chơi xì tố rút 5 quân, mạt chược, Texas Hold’em. Điểm số của bà ở các trang web lớn trên thế giới toàn đứng đầu. Mới đầu, người nhà thấy bà cụ hàng xóm quá cô đơn nên lâu lâu lại qua chơi với bà. Lúc đầu còn liên tục bị thua, dần dần cũng tìm

https://thuviensach.vn

ra được quy tắc ứng đối. Tuy tay nghề của cô không quá giỏi, song vẫn có thể đối phó được với những ván bài thông thường. Hồi đầu tưởng không quen tay, nào ngờ ngay ván đầu tiên đã tìm lại được cảm giác rồi.

Lúc sắp kết thúc, phục vụ trong nhà cái ôm một chồng đô la mới toanh đi ra, Hồng Lương Sinh giơ tay đếm rồi ném cả cho cô.

Hoài Chân cũng không nhìn, hơn nửa tiền đặc cuộc, khoảng chừng được năm nghìn năm trăm nghìn đô la. Thật ra cô cũng không ham nhiều như vậy.

Cô cúi đầu, bình tĩnh cất tiền vào trong túi giấy.

Hồng Lương Sinh chỉ hỏi, “Lúc ở rạp hát đã để hai người chạy thoát. Sau khi về, lão già có nói với anh: ‘Con bé này mới đến mà đã muốn cá cược với ta, thú vị lắm. Người đến phố người Hoa này để làm gì? Chính là để đánh bạc. Người ta luôn nghĩ đánh bạc là dựa vào vận may, nhưng một chữ “ổn” lại quan trọng hơn “vận” nhiều. Ổn, tức là không loạn. Ngoài ra thì không thể tham lam, phải biết cam tâm. Ổn, lại không tham, như thế “vận” có muốn chạy cũng không chạy được. Con bé này làm được điều đó, còn mày thì không.’ Mới đầu anh tưởng ông ấy khuyên mình: cuộc đời không có thắng mãi mãi, ván này anh thắng tôi thua, bảo anh cam tâm bỏ qua cho người đó.”

Hoài Chân nghĩ bụng, nếu không phải một nghèo hai trắng thì ai mà dám đi đánh bài. Trong tay có tiền đặt cược còn hơn không, thắng thì kiếm lời được hết.

Cô khoe tài bảo, “Làm gì có, chỉ là người mới may mắn thôi.”

Hồng Lương Sinh nhìn cô, bảo, “Anh tưởng cho cô ăn được chừng một trăm đô nguôi giận, vừa hay có người da trắng thấy cô là con gái dễ bắt nạt, mua xèng đặt cược cho cô thắng khoảng trăm đồng, anh cũng không sợ

https://thuviensach.vn

lỗ. Vậy mà suýt nữa cô đã dọa chạy cả khách rồi —— coi như hôm nay anh biết, vẫn là bà cô cô lợi hại.”

Hoài Chân chớp mắt, “Hồng gia đã nói rồi, làm người phải cam tâm.”

Hồng Lương Sinh hỏi cô, “Còn nợ bao nhiêu nữa?”

Hoài Chân đáp, “Ba ngàn đồng.”

Hồng Lương Sinh đưa tay búng vào trán cô.

Hoài Chân kêu ôi chao.

Hồng Lương Sinh quay đầu cười, “Cô cũng nên biết cam tâm đi. Làm chuyện đứng đắn mà kiếm tiền đi.”

Cô gật đầu.

Hai người cầm đồ lên đang định rời đi, thì qua cửa sổ bên trên nghe thấy người gác cửa ngăn cản mấy người, dùng tiếng Anh nói, “Mấy tiên sinh à, chúng tôi đã đóng cửa rồi, đến tối hẵng tới.”

Một người dùng tiếng Anh hỏi gã, “Mấy giờ tối thì có thể đến?”

Có vẻ người này là người mới, giọng tiếng Anh có khẩu âm phố người Hoa, Hoài Chân nghe quen quen.

Người gác cửa đáp, “Có thể đến tiệm bách hóa mua đồ. Muốn xem hàng tốt dưới này thì phải có người dẫn.”

Mấy người bật cười. Có người dùng tiếng Anh mắng: “Lương, đây có phải là nhà cậu không? Mới về đã bị đuổi cổ ra ngoài!”

Lương Gia Khải cười nói, “Đi thôi đi thôi, mời mấy cậu xem kịch. Xem kịch cũng vui mà.”

https://thuviensach.vn

“Kịch? Xem kịch Trung Quốc? Kịch Trung Quốc thì có gì hay mà xem?”

Một người khác cười nói, “Reyes, cậu có biết vì sao trên tường của các nhà cái và tiệm nha phiến ở phố người Hoa New York đều có thứ bẩn không? Vì người da trắng đi những chỗ này cũng giống như đến rạp hát, đều muốn gặp gái đẹp. Nếu không việc gì Mannheim cứ liên tục vào thư viện? Vì những cô gái thích vào thư viện, nghe có vẻ tao nhã hơn những cô gái thích đi dạo phố! Kịch Trung Quốc là thứ rất Trung Quốc, những cô gái gặp trong rạp hát Trung Hoa cũng là những cô gái Trung Hoa nhất…”

Có người cười bảo, “Cho nên Lương mới thích đến Paramount tìm mấy em da trắng.”

Một người khác bảo, “Cậu đừng nói nữa, Lương không đi Boston vì gần đây cậu ta có bạn gái ở phố người Hoa rồi.”

Có người không hiểu, “Lương, cậu chia tay với Eve rồi sao?”

“Vẫn chưa đâu.”

Lương Gia Khải nói, “Là thế này, gia đình Trung Quốc không thể cưới phụ nữ da trắng được. Trước nay ở phố người Hoa có rất nhiều đàn ông Trung Quốc cưới người da trắng, nhưng phụ nữ da trắng muốn đi đây đi đó lại không phải là kiểu mà gia đình Trung Quốc muốn. Đàn ông Trung Quốc cần dạng phụ nữ xoay quanh mình, giống mẹ tôi vậy. Hơn nữa còn có vài người đàn ông muốn cưới vơ bé, có lúc sẽ đón vợ bé ở quê đến, mà khi ấy chắc chắn phụ nữ da trắng sẽ ly hôn với chồng…”

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn lên trên, mặt nở nụ cười.

Hồng Lương Sinh đang nhai cau, trong miệng “xì” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau anh ta nhướn mày, hỏi cô, “Gã đó là Lương Gia Khải đúng không?”

Tuy câu “đúng không” của anh ta nghe rất bình tĩnh, nhưng cô lại không cảm nhận được ý tốt.

Nên Hoài Chân chỉ cười không đáp.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Công Viên Cổng Vàng (1)

Tối hôm ấy, Lương Gia Khải và người bạn da trắng của mình thua ở sòng bài đến mức bị lột sạch quần cụt, sau đó Hồng Lương Sinh mời bọn họ đến Phúc Lâm môn ăn cơm, nói coi như an ủi bọn họ. Sau lại anh ta nói mấy câu gì đó rồi rời đi. Để lại Lương Gia Khải và mấy người bạn của mình tát nhau ở trước mặt mọi người, tát một cái lại nói một câu tôi sai rồi, tát đến mức mặt mũi sưng vù.

Nghe nói mấy chàng trai da trắng kia thấy vai đào trong rạp hát đẹp quá, nên dây dưa trước đài sau màn không ngừng, kéo váy người khác lên nhìn, cuối cùng phát hiện thì ra vai đào lại là một chàng trai người Hoa, chúng ồ lên rồi giải tán. Nhưng tụi nó lại làm nhục người khác ngay trước đám đông, khiến chàng trai Trung Hoa kia bật khóc tức tưởi.

Có người chuyện xong rồi mới tổng kết lại, nói là từ lâu Tiểu Lục gia đã không thích đám người mắt xanh không hiểu biết về kinh kịch, bọn chúng chỉ biết nhìn chòng chọc gái đẹp, bởi vì vị kim chủ Mexico của Diệp cô nương chính là người ngoại quốc anh ta ghét nhất. Tuy đám người ngoại quốc không biết gì về kịch, lấy cớ xem kịch hay để ôm mỹ nhân về, song bọn họ cũng tài trợ cho rạp hát Trung Hoa không ít. Vì Tiểu Lục gia không làm gì được người Mỹ nên mới trút giận lên đầu mấy gã trai trẻ này.

Còn có người nói, vì hai năm nay nhà họ Lương làm ăn ở Los Angeles quá khấm khá, càng lúc càng không coi phố người Hoa ở San Francisco ra gì. Hồng gia vừa đi, nhà đó là nhà đầu tiên muốn rút khỏi Đường hội. Cho nên hành động hôm nay đã làm nhà họ Lương mất mặt trước đám đông, lại còn phải đội ơn đội nghĩa Tiểu Lục gia vì đã cứu giúp Lương Gia Khải.

https://thuviensach.vn

Nhà họ Lương không nhắc đến chuyện rút lui nữa, thì những thương nhân khác ở phố người Hoa cũng không dám chuyển hội. Hành động này của Tiểu Lục gia cũng coi như lập uy ở phố người Hoa.

Còn về việc rốt cuộc Tiểu Lục gia đã nói gì với Lương Gia Khải, thì không một ai biết.

Có điều Hoài Chân cảm thấy, nhất định đã có chuyện gì đó vượt ra khỏi tưởng tượng của vị thiếu gia người Hoa chưa trải nghiệm nhiều kia.

Vì kể từ sau ngày hôm đó, Lương Gia Khải không còn đến tìm cô nữa. Có lúc ở trên đường thấy anh ta ở đằng xa, Hoài Chân tận mắt chứng kiến vẻ sợ hãi từ trong mắt anh ta dần lan ra cả gương mặt, mấy giây sau lập tức quay đầu rời đi.

Ít hôm sau, nghe nói anh ta đã quay về Boston rồi.

Hôm đấy trong bữa ăn, Vân Hà nói, “Trước kia thường nghe người ta bảo, con trai ở phố người Hoa không tìm được vợ ở đây. Vì con gái ở đây đều đi học, độc lập tự do, chuyện mình mình làm. Nhưng những bậc cha mẹ đời trước ở phố người Hoa cứ khuyến khích con mình lấy vợ bé. Cho dù luật pháp nước Mỹ đã cấm chế độ một chồng nhiều vợ thì bọn họ vẫn lén về nước kết hôn, lại nghĩ đủ cách đưa vợ bé đến Mỹ.”

A Phúc bảo, “Đây không phải là lý do để con yêu đương nhăng nhít với người Nhật!”

Vân Hà nói, “Đây cũng không phải là lý do mà cha có thể tùy tiện tìm đối tượng để Hoài Chân xem mặt được!”

A Phúc nói, “Người lớn không xem tử tế thì ai biết được thằng đó là người xấu hay tốt?”

https://thuviensach.vn

Hai cha con lại cãi nhau ầm ĩ, khiến Hoài Chân và La Văn cầm bát không biết làm gì.

Tuy coi mắt thất bại, nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì. Mặc dù cuối cùng A Phúc không thuê chỗ của nhà họ Lương, nhưng trước khi hủy đơn xin điện thoại thì thành phố đã phê duyệt rồi.

Vào ngày gắn máy, công ty điện thoại mất một buổi trưa để kết nối dây điện thoại đồng, cũng như thông báo một số hướng dẫn cho thuê liên quan. Ví dụ như tuy điện thoại là miễn phí, nhưng thời gian dùng thử chỉ hai năm, sau hai năm nếu không xin lại thì phải trả lại điện thoại. Hơn nữa dù mọi người đều ở trong thành phố San Francisco, nhưng không thể trả lại điện thoại cho công ty điện thoại được, mà nhất định phải gửi cùng thư hủy đăng ký —— Hoài Chân xác nhận với công ty điện thoại hai ba lượt, trước khi bọn họ ra về, cô chân thành nói: “Có lúc chế độ làm việc phức tạp hóa của chủ nghĩa quan liêu, thật sự khiến người Hoa chúng tôi khiếp sợ.”

Vì điện thoại sử dụng đường dây thành phố nên việc nghe gọi không cần phải thông qua Văn phòng Điện thoại ở phố người Hoa, thế nên số điện thoại bắt đầu là 415 chứ không phải là 412 của phố người Hoa.

Ngày Hoài Chân đến khảo hạch ở Nhật báo Trung Tây là ngày thứ hai sau khi đã lắp đặt điện thoại, vừa hay cô có thể viết số điện thoại nhà vào trong bản sơ yếu lý lịch. Cuộc gọi đến từ Nhật báo Trung Tây là do Vân Hà nghe máy, trong cuộc gọi, biên tập tòa soạn nói cho cô biết: Cô có tên trong danh sách ứng cử viên, nhưng vì cùng nộp đơn xin việc với cô có một người từng làm việc ở tòa soạn tiếng Anh và một người sinh viên. Thời gian của người sau không được ổn định lắm, nên muốn hỏi cô có thứ gì có thể chứng minh khả năng tiếng Anh với tòa soạn không?

Hoài Chân cẩn thận lắng nghe, sau đó đưa mấy bản thảo ghi chép chữa bệnh của Huệ đại phu mà cô đã dịch đến tòa soạn.

https://thuviensach.vn

Ngày 11 tháng 7 xảy ra rất nhiều chuyện tốt. Ngày hôm ấy, thông báo tuyển dụng trong kỳ nghỉ hè của Nhật báo Trung Tây được gửi đến. Cùng với nó còn có một bức thư khác. Mở thư ra, bên trong có ba tờ giấy cứng.

Tờ thứ nhất là bảng điểm kết quả tuyển sinh đầu vào ở trường cấp ba công lập Công nghệ:

Report Card

ENGLISH4, 98, A

MATHEMATICS4, 90,

SCIENCE, 90, A

HISTORY, 100, A

SOCIAL STUDY, 100, A

HEALTH, 78, B-

Bonus

MUSIC, Piano, A-

FOREIGN LANGUAGE, German 1, A

Trên tờ giấy cứng thứ hai lại chỉ có ba hàng chữ vô cùng trịnh trọng.

Waaizan, Kwai,

RECEIVED Student

(Học sinh đượcnhận)

Trên tờ thứ ba viết ——

https://thuviensach.vn

Thân gửi Quý,

Chúc mừng em đã bộc lộ tài năng trong số 800 người nộp đơn, trở thành một trong 120 học sinh trong năm học 1931-1932 tại trường trung học công lập Công nghệ, thành phố San Francisco!

… Thông thường, chúng tôi sẽ chọn 20 học sinh xuất sắc nhất để trao học bổng khuyến khích học tập và suất cơm trưa miễn phí. Sau khi cân nhắc đến khả năng ngôn ngữ của em và kiến thức lịch sử xã hội phong phú, em đã thành công trúng tuyển…

Trân trọng,

Andrew Gruzeman

Hiệu trưởng trường trung học Công nghệ, phó chủ tịch hội đồng giáo dục đại học quốc tế San Francisco.

Đêm hôm đó, La Văn cầm bảng điểm và thông báo học bổng đến hội đồng hương khoe suốt đêm. A Phúc cũng rất vui, bỏ ra 5 đô la mời hai chị em đến quán ăn "thịt sấy khô bốn đồng" do một gia đình người Mỹ mới mở trên phố người Hoa, ăn thịt bò nướng và canh hàu chúc mừng. Nhưng bản thân A Phúc không đi được, bởi vì từ khi có máy điện thoại thì cứ như có người ở thành phố quảng cáo miễn phí cho tiệm giặt A Phúc vậy, thế nên hai ngày liên tiếp luôn có khách da trắng gọi đến, đưa rất nhiều áo sơ mi trắng tới giặt.

Lúc Hoài Chân dẫn Vân Hà đến Well Fargos mua cổ phiếu Kodak, cô cũng bỏ luôn 5 đô mà A Phúc cho vào số cổ phiếu của Vân Hà. Cuối cùng Hoài Chân tự bỏ tiền túi, đến tiệm Cavallo Scalpita mời Vân Hà và Thiên Tước ăn đồ Ý. Cho dù cuối cùng Thiên Tước đã tặng voucher giảm giá của nhân viên nội bộ cho Hoài Chân, thì bữa ăn này cũng tốn hết 11 đô la.

https://thuviensach.vn

Lúc về nhà đã gần chín giờ, A Phúc mệt nên đi ngủ sớm. Vân Hà vẫn còn kỳ thi cuối kỳ ở trước mắt, Hoài Chân bèn bảo cô ấy đi học bài đi rồi ngủ sớm, còn mình trông tiệm đợi La Văn về, trước lúc đó xem có ai đến cửa hay gọi điện đưa áo quần tới không.

Lúc điện thoại đổ chuông, đúng lúc tiệm tạp hóa đối diện có vụ lùm xùm, hình như có khách không trả tiền đã bỏ chạy, cô nàng ở trong đuổi ra ngoài lớn tiếng mắng chửi, giọng vừa the thé lại khàn khàn, thời gian chửi rủa rất lâu. Hoài Chân mãi nghe nội dung thô tục trong khẩu âm Đài Sơn ấy mà suýt nữa bỏ qua cuộc gọi.

Người gọi đến vẫn là khách hàng da trắng.

Cô vừa nhấc máy đã chào hỏi bằng tiếng Anh, “Xin chào, đây là tiệm giặt giũ Lucky.”

Cái tên Lucky này cũng do Hoài Chân đặt, bởi vì thường xuyên có người da trắng đến và cứ gọi A Phúc là John John, không hề tôn trọng tí nào. Nếu lần sau có người hỏi thì cô sẽ giải thích: Phúc, nghĩa là may mắn trong tiếng Anh.

Bên kia cũng lên tiếng chào lại: Chào em.

Giọng không rõ ràng lắm, hình như là trùm trong chăn lén gọi điện. Có điều Hoài Chân vẫn nghe ra khác biệt: phát âm không đủ lưu loát này không phải làHellotiếng Anh, mà làHallotrong tiếng Đức.

Cô lập tức đổi lời, “Hallo, hier ist die Glück Waescherei. Soll ich Ihnen helfen?”

(Chào anh, đây là tiệm giặt giũ A Phúc. Xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho anh?)

https://thuviensach.vn

Trong ống nghe chậm rãi vang lên tiếng cười, sau đó thấp giọng hỏi cô, “Was machst du?” (Em đang làm gì?)

Hoài Chân đáp, ans telefon.

(Đang nghe điện thoại.)

Có lẽ câu trả lời này vô vị quá.

Mà khi vừa dứt lời, đầu dây im lặng, đến lúc mở miệng thì đã đổi lại thành tiếng Anh, giọng điệu cũng thấp đi mấy độ: “Gần đây đang làm gì?”

“Gần đây sao?”

“Ừ, là gần đây.” Giọng đầy chất vấn.

Hoài Chân cầm ống nghe mỉm cười.

Thật ra từ ngày được phê chuẩn sẽ lắp máy điện thoại trở đi, cô có hơi hoài nghi. Mà một khi đã nảy sinh suy nghĩ, có lúc ngồi ở trong tiệm nhìn cảnh sát thành phố hay liên bang đi qua trên đường là cô lại nghĩ: liệu có tai mắt của anh không nhỉ?

Nhưng bình thường Hoài Chân cũng cảm thấy mình đã nghĩ nhiều rồi.

Gần đây thì nên bắt đầu từ đâu nhỉ?

Nghĩ ngợi một lúc, cô lại bảo, “Hôm nay là sinh nhật em.”

Đầu dây lặng đi.

Ống nghe như bị đưa ra xa hoặc có thể là do anh thấp giọng, song vẫn để Hoài Chân bắt được một chữ rất nhẹ, Oh f…

Cô gần như có thể mường tượng ra được động tác trong lúc thất vọng của anh, ví dụ như vuốt ngược tóc ra sau, để lộ gương mặt ưa nhìn.

https://thuviensach.vn

Anh chậm rãi hoàn hồn, thấp giọng hỏi, “Mười sáu tuổi… mười bảy tuổi?”

Cô cười nói, “Dù gì cũng đã già đi một tuổi. Hôm nay em với bạn đến ăn mừng ở nhà hàng Ý.”

Đầu kia vẫn đang tự kiểm điểm: “Anh không tìm được ngày sinh của em.”

Hoài Chân lại bảo, “Ăn gà nướng Ý, bánh pizza, salad hải sản, mì ống và cả kem ba màu nữa…”

Thất vọng vẫn tiến hành: “Cũng không chuẩn bị quà tặng…”

Hoài Chân nghe thấy mấy đồng xu kim loại kêu leng keng trong ví tiền, nói, “Tổng cộng hết 13 đô la, là anh mời khách.”

Cô cứ tưởng sẽ bị tố khổ.

Kết quả đầu kia chậm rãi mỉm cười, hỏi cô, “Ở nhà hàng Ý à?”

Cô ừ đáp, “Ở Cavallo Scalpita, chính là nhà hàng rất lớn ở ngã rẽ trên phố Columbus.”

Lại buồn bực hỏi cô, “Chơi với bạn có vui không?”

Hoài Chân nói vui.

Anh hỏi tiếp, “… Là bạn trai sao?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Công Viên Cổng Vàng (2)

"Với chị, còn có cả bạn làm việc ở đó nữa."

"Vậy có hẹn hò với ai không?"

"Không có."

"… Ừ."

Miếu Quan Đế đang tụng kinh ban đêm. Buổi tối gió lớn, có lúc đưa mùi nhang trong miếu bay đến.

Chuông gió reo vang rước ở cửa, Hoài Chân kẹp ống nghe giữa vai, giơ tay khép cửa lại, bất giác mỉm cười.

Cô đổi chủ đề, "Thời tiết ở New York thế nào?"

"Nóng lắm."

"Trong chăn không nóng à?"

"Có người rất đáng ghét đang đi tới đi lui bên ngoài."

Ở đầu dây sột soạt một lúc, sau đó tạp âm biến mất. Hẳn ban đêm ở bên anh yên tĩnh lắm, thế nên mới có thể nghe thấy tiếng chân trần đi trên sàn nhà. Một lát sau, giọng nữ sợ hãi cùng tiếng cửa mở đồng thời vang lên.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghe anh nói: Margaret, nhà chúng tôi trả tiền lương cho cô bao gồm cả việc nghe lén điện thoại của tôi, đúng không?

Margaret hoảng hốt vội xin lỗi, giải thích: vì điện thoại ở dưới lầu cũng đổ chuông, tôi chỉ muốn lên xác nhận xem có phải đã có người nghe máy hay chưa…

Anh ở đầu dây cười vui vẻ, là kiểu cười rất chế giễu của Ceasar.

Cười xong anh bảo: Cô có biết bắt đầu từ ngày hôm qua, chiếc điện thoại này không còn kết nối với dưới lầu không?

Cửa đóng lại cái sầm. Anh đùa dai được như ý, chân trần đi về cầm ống nghe lên, cười nói với cô, “Nghe thấy cả rồi hả?”

Hoài Chân đang định trả lời thì chuông gió lại kêu leng keng, cô bất giác căng thẳng.

Lúc này La Văn đã trở lại. Bà vừa vào nhà vừa trách móc, nói gần đây củ ấu nhập từ trong nước đến càng ngày càng ít, buổi tối ra cửa đã hầm xong cháo gà rồi, kết quả ông chủ ở cửa hàng rau không giữ củ ấu lại cho bà, còn nói bà cầm khoai lang thay thế…

Quay đầu lại, thấy Hoài Chân cầm ống nghe thì tưởng có khách gọi điện đến, thế là bà thôi càm ràm, xách thức ăn đi vào nhà.

“… Hoài Chân?” Anh hỏi.

“Ừm, mẹ em về rồi.” Cô đáp.

“Lúc này làm em khốn khổ lắm à?”

La Văn cho khoai lang vào cháo gà xong, chưa gì đã trở ra lại.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đưa mắt nhìn lên lầu, dùng tiếng Anh nói nhanh: “Ủi ba cái áo sơ mi và quần flannel, phải không? Sáng mai đưa tới, hay là đến cửa lấy?”

Cô vừa dứt câu thì ở đầu dây bên kia đã nhanh chóng nói ——

“Hoài Chân, anh rất nhớ em.”

Hoài Chân không ngờ anh lại đột nhiên nói câu này, cô cầm ống nghe đứng ngẩn ngơ, mặt dần dần nóng lên.

La Văn thấy vẻ mặt và động tác của cô có vẻ ngạc nhiên và không biết làm sao, bèn dừng bước nhìn cô.

Hoài Chân gật đầu, dùng tiếng Anh nghiêm túc trả lời, “Được được, tôi biết rồi…”

Anh nói: “Nein, du hast keine Ahnung.”

(Không, em không biết)

Sau đó lại bảo, “Ich vermisse dich, ich habe Sehnsucht nach dir…”

(Anh nhớ em, thật sự khao khát muốn có em…)

Hoài Chân sợ chết khiếp, vội vàng cúp máy, một lúc sau mới hoàn hồn, mơ hồ viết một cái tên trong sổ.

La Văn nói, “Có phải gần đây người da trắng đến tiệm ta hơi nhiều không? Có người làm tuyên truyền quảng cáo à?”

Hoài Chân vừa đáp vừa vùi đầu giả vờ viết tên khách, lòng hy vọng tóc dài sẽ che đi gò má đang đỏ bừng của mình.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, cô hơi nghi ngờ tiếng Đức của mình không tốt lắm, hoặc là tiếng Đức của anh không tốt. Nhưng cô rất chắc chắn, vừa rồi anh nói ——

Ich habe Sehnsucht nach dir…

Máy điện thoại bị kéo vào trong chăn khiến cuộc gọi như kéo dài ra. Cửa sổ trong phòng khép chặt, rèm cửa cũng kéo kín, chỉ còn lại một khe hở nho nhỏ, gió đêm oi bức ở Falmouth theo đó ùa vào.

Âm vang trong ống nghe cứ quanh quẩn hoài, như thể có cơn gió mát ở San Francisco lẻn từ ống nghe ra.

Anh nhớ lại giọng tiếng Anh của cô gái ở đầu dây điện thoại. Cố gắng uốn nắn phát âm, mang theo sự ngây ngô của cô bé mới tập học. Giọng thiếu đi biến đổi cảm xúc, trong dịu dàng lại có vẻ tự nhiên lạnh lùng, nhưng lọt vào tai lại thấm đẫm lòng người đến lạ.

Ceasar nằm ngã xuống giường, nhớ lại ban nãy khi mẹ cô về, cô ý trêu cô.

Anh vẫn cảm thấyIch habe Sehnsucht nach dirmang tầng nghĩa sâu hơnIch vermisse dich. Nó không được viết vào trong từ điển, nhưng một khi bạn nhắc đến nó, thì nó sẽ tự nhiên hình thành trong đầu.

Trong tiết trời nóng nực khô hanh ngày hè, hai cơ thể mặt đối mặt, quấn quít lấy nhau trong bầu không khí mập mờ, những lúc như ấy dường như thích hợp để nóiIch habe Sehnsucht nach dirhơn…

Ceasar bất chợt nhớ lại lời Andre từng nói trong hai tuần trước. Trong tích tắc, câu nửa đùa nửa nói ra lời thật lòng ẩn giấu đã lâu ban nãy, đột nhiên cũng trở nên không còn thú vị nữa.

https://thuviensach.vn

Anh cảm giác nơi mình vừa nằm chợt nóng lên, vội vàng trở mình để giảm nhiệt. Nhưng không, thời tiết thật sự quá nóng, hơn nữa càng có khuynh hướng nóng dần lên.

Anh tựa đầu vào cánh tay, đột nhiên phát giác mình thật sự vô sỉ.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Công Viên Cổng Vàng (3)

Vào thời điểm nóng nhất mùa hè này, cuối cùng Vân Hà cũng đã hoàn thành mấy môn thi cuối cùng, các công việc còn lại sau khi học sinh nộp đơn vào trường đại học đã được giao toàn quyền cho Văn phòng Học vụ của trường, một tuần cô chỉ cần đến trường ba bốn lần. Vì kỳ thi này mà cô ấy đã gần như bỏ qua mọi công việc trong dịp nghỉ hè. Mấy ngày rảnh rỗi ở nhà, hành tung của Vân Hà đột nhiên trở nên xuất quỷ nhập thần. A Phúc hỏi thì cô ấy nói có một bạn học năm ngoái thi đậu đại học Nam California sắp kết hôn ở San Francisco, hy vọng cô ấy có thể tới giúp.

Công việc ở tòa soạn nhiều hơn Hoài Chân tưởng tượng. Vì trong số những người được chọn trước đó, có một nữ sinh người da trắng tuyên bố "từng làm công việc đánh máy ở mấy tòa soạn", nhưng tốc độ đánh chữ còn chậm hơn Hoài Chân năm đó bị ép học Ngũ Bút* trên máy trò chơi năm nào. Nhưng có lẽ vì tòa soạn Trung Hoa mới mở thêm báo tiếng Anh, lại có người da trắng đến xin việc nên xem như dát vàng lên mặt. Cô gái ấy, chỉ cần 9 giờ rưỡi buổi sáng đến văn phòng tòa soạn ngồi đó, đợi người Hoa xung quanh tới hỏi ngữ pháp này có phù hợp với văn phong địa phương nước Mỹ hay không, đến 5 giờ chiều lại đúng giờ tan làm ra về, mà tiền lương còn nhiều hơn người ngoài 20 đô la —— vì quyền lợi của cô ấy được hiệp hội công nhân nước Mỹ bảo vệ. Kỳ đầu tiên xuất bản tiếng Anh, có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt cần chuẩn bị, những bài báo nào cô ấy không gõ chữ được thì đều đẩy sang cho Hoài Chân làm.

(*Ngũ Bút Tự Hình là phương pháp gõ chữ Hán theo kiểu ghép nét, được xem là nhanh nhất hiện nay, chuyên dành cho người đánh máy chữ

https://thuviensach.vn

Hán chuyên nghiệp, nhanh hơn nhiều so với phương pháp gõ theo cách phát âm bính âm.)

Ngoài ra, tổng biên tập Lôi – một trong những thành viên của Giáo Hội Tin Lành Giám lý có tìm đến Hoài Chân, hỏi cô có sẵn lòng đơn giản hóa lại nội dung ghi chép hành nghề của Huệ đại phu không, để đăng tải trên báo tiếng Anh kỳ đầu tiên.

Hoài Chân nói cô phải về hỏi lại Huệ đại phu đã, bởi vì những nội dung này đều do ông ấy sưu tầm lại trong những năm qua.

Đợi tới lúc cô hỏi thật thì già Huệ lại có vẻ rất mất hứng, nói, tốn công tốn sức nhiều như thế lại viết sang tiếng Anh cho người da trắng đọc, người khác có đọc không?

Nghĩ ngợi đầu đuôi, ông lại bảo: “Không đọc, không đọc càng tốt!” Nhưng sau đó ông lập tức thay đổi chiều hướng, bày tỏ cho cô toàn quyền quyết định những tài liệu đó, cô muốn làm gì thì làm.

Đối với chuyện này, Hoài Chân chỉ coi như ông làm mình làm mẩy. Có thể đăng tải sự tích chói lọi của ông trong nhiều năm qua lên báo chí bằng tiếng Anh, dĩ nhiên Hoài Chân rất vui. Nhưng suy nghĩ lại, từ khi tòa thị chính thúc giục các y quán Trung Hoa thi đậu giấy phép bác sĩ, già Huệ không thoải mái chút nào, làm việc gì cũng hời hợt không nhiệt tình. Có đôi khi lại tự giận mình, y quán mở cửa một tuần bảy ngày thì có ba bốn ngày ông không thèm đến. Lúc ông vắng mặt, phòng khám chỉ mở cửa bốn tiếng đồng hồ buổi tối, vết thương nhẹ hoặc cảm vặt thì còn đỡ, nhưng nếu không phải chứng bệnh thường ngày thì Hoài Chân không dám hốt thuốc qua loa cho người ta. Bệnh nhân đến cửa lại không thấy đại phu đâu, Hoài Chân đành truyền đạt lại ý của Huệ đại phu, khuyên bọn họ đến bệnh viện Đông Hoa hoặc bệnh viện nhà thờ xem bệnh.

https://thuviensach.vn

Vì những chuyện này mà hai tuần qua, Hoài Chân bận rộn tới nỗi không ngủ đủ giấc. Đợi tới lúc rảnh rỗi hỏi Vân Hà gần đây lén lút âm mưu chuyện gì thì đã là một tuần sau.

Trưa hôm đó vừa ăn cơm xong, có vài chiếc áo sơ mi nhãn hiệu ghi bằng tiếng Nhật được đưa đến. A Phúc còn đang băn khoăn thì Vân Hà ngồi cạnh bỗng thốt lên một câu tiếng Nhật. Vừa dứt lời, người nhà đều nghe ra được manh mối. A Phúc nhìn thẳng cô, không nói một lời đi xuống lầu. Vân Hà tự biết lỡ lời, cầm bát lên uống canh hòng che mặt mình đi.

Buổi tối, Hoài Chân chui vào trong chăn Vân Hà hỏi, rốt cuộc cũng biết được lý do, chính là vì cô gái học đại học Nam California đến San Francisco kết hôn.

Vân Hà nói: “Là chị dâu của Hayakawa, anh trai cậu ấy quen chị ấy lúc ở Thượng Hải, về sau vì anh ấy mà giấu người nhà thi vào đại học Nam California, lại giấu người nhà kết hôn ở San Francisco. Tuần sau bọn họ sẽ đính hôn ở vườn trà Nhật Bản, cô dâu không có người nhà ở Mỹ, lại không thể ở nhà đằng trai được nên đã tự tìm khách sạn Tô Châu ở phố người Hoa, gọi chị đến chơi với chị ấy.”

Còn nói là hai năm trước nhà cô ấy từ Hàng Châu chuyển đến Thượng Hải, cha là một di thiếu*, làm giáo sư ở Chấn Đán, gia trưởng bảo thủ. Biết cô ấy đang yêu thì quát tháo cô ấy ở ngay trước mặt học sinh: “Ngày nay trường học luôn cố dạy nữ sinh “câu chuyện của Nora”, con tưởng ta không biết hả? Sớm biết thế đã không cho con đi học! Ngay đến vũ nữ cao cấp hầu rượu ở Thượng Hải cũng biết cái gì gọi là nỗi hận mất nước! Còn con lại không biết phân biệt!” Từ khi cha quát mắng cô ấy lần đó, đến nay vẫn chưa mở miệng nói chuyện với cô ấy nửa câu.

(*Di thiếu: người trẻ tuổi còn trung thành với triều đại trước.)

https://thuviensach.vn

Rồi còn vì hôn lễ vẫn phải đến nhà thờ, vì cô ấy không mặc áo ngực, cho nên hôm đó chưa kịp thử váy cưới. Cô ấy nói mặc dù ở trong nước Hồ tiến sĩ khởi xướng vận động không mặc áo ngực mấy năm, nhưng bị những nghị sĩ Thượng Hải – bao gồm cả cha cô mắng như thế là "dâm phục". Con gái ở ký túc xá trong trường đều mặc, song cô ấy lại chưa mặc bao giờ, cũng chưa từng hỏi đến, song vẫn rất tò mò: "Thứ này là để làm ấm ngực hay gì?" Làm Vân Hà cười bò một trận.

Có lẽ Vân Hà bị cảm động lây nên thổn thức mãi.

Hoài Chân bỗng hỏi cô: "Vậy không phải đến ngày đính hôn ở vườn trà Nhật Bản, anh Hayakawa chính thức mời chị đi gặp người nhà mình sao?"

Vân Hà vẫn đang thao thao bất tuyệt, nghe cô nói vậy thì đột ngột ngẩn ngơ.

Hoài Chân nói, "Chị thấy chị gái kia phải trả giá đắt để kết hôn là cãi nhau quyết liệt với cha, nên mới đau lòng thay chị ấy. Nhưng gia quy của người Nhật rất nhiều, Hayakawa sẽ nói với người nhà, chị cũng không thể giấu người nhà cả đời được, đúng không?"

Có lẽ Vân Hà cũng cảm thấy tương lai của mối tình này khá mù mịt, quay đầu nói, "Hoài Chân, em để chị suy nghĩ đã." Rồi cô ấy trở mình trợn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn im lặng.

Chủ nhật này, cô cùng Vân Hà sẽ đến phố Grant thăm chị gái kia, vì nghe nói có một tiệm bánh Đông Phương có thể làm được bánh cưới dùng trong "hôn lễ văn minh" ngon nhất toàn nước Mỹ. Cô ấy rất giỏi ăn nói, vừa thấy Hoài Chân thì lập tức khen ngợi, "Bây giờ người Thượng Hải hay khen con gái trẻ tuổi dáng dấp đẹp, cũng khoe bọn họ giống một tiểu Phương Đông. Nhưng em gái Trung ở Mỹ chúng ta ấy mà, còn đẹp hơn các em Đông Dương ở Thượng Hải nữa."

https://thuviensach.vn

Đến tiệm bánh Đông Phương đặt mười hai hộp bánh ngọt cùng một loại, sau đó cả ba nhân tiện đánh chén bữa ăn 50 cent một suất ở phòng ăn Tam Nguyên Trà, một bữa ăn rất qua loa của người dân trên phố tài chính – kiểu giống như cơm chiên, đậu xào xá xíu, trứng phù dung hoặc tôm chiên.

Ở trên bàn ăn, cô ấy kể về các tin đồn thú vị ở Nam California với cô gái sắp thi đại học: ký túc xá nữ sinh là phòng bốn người, rất yên tĩnh; nếu không gấp rút tốt nghiệp thì chương trình học cũng khá nhẹ nhàng; có thể mượn sách miễn phí ở thư viện; gần như đêm nào cũng có dạ vũ; cứ đến cuối tuần, các chàng trai lại lái xe chở cô gái mình thích đến sa mạc hoặc bãi biển gần đó chơi; đôi khi Hollywood sẽ đến trường tìm các sinh viên có ngoại hình dễ nhìn làm diễn viên tạm thời, nghe nói đạo diễn Irving Thalberg đã mua bản quyền cuốn "The Good Earth" của nhà văn Pearl S. Buck, bọn họ sẽ xây dựng một vùng nông thôn Trung Quốc rộng 500 mẫu Anh ở gần thành phố Santa Barbara, sẽ tuyển dụng hơn 4.000 quần chúng Trung Hoa, trong đó có 65 người có lời thoại, mọi sinh viên ở phố Trung Hoa ở phố người Hoa Los Angeles và Đại học Nam California nghe tin này thì đều sôi sục…

Trước khi chia tay, cô ấy kéo Hoài Chân và Vân Hà lại, nói hy vọng có thể sớm gặp lại nhau ở vườn trà Nhật Bản. Ngoài hai em ra, còn có vài người bạn đại học của chị cũng đến nữa.

Vân Hà lập tức nắm tay Hoài Chân nói, vậy hẹn gặp chị ở vườn trà Nhật Bản.

Hoài Chân biết, thế này coi như là "được" mời rồi.

Tối hôm đó, rốt cuộc Vân Hà cũng nói thật với A Phúc.

Lần đầu tiên A Phúc không nổi giận.

Ông nghĩ ngợi rồi bảo Vân Hà: "Từ nhỏ con đã học tiếng Trung tiếng Anh, hòa chung những thứ ưu tú nhất ở Mỹ và Trung Quốc lại với nhau.

https://thuviensach.vn

Con sinh ra ở Mỹ, là công dân Mỹ, nên cũng phải tiếp nhận nền văn hóa Mỹ, không cần phải nhất nhất đều theo thói Trung Hoa. Nhưng không có nghĩa cha hy vọng con là một người Mỹ. Mặc dù không thể trông cậy con hiểu được tình cảm xa nước nhớ làng là gì, nhưng con phải luôn nhớ mình là người Mỹ gốc Hoa, cha không thể như thời đại phong kiến giam cầm con ở nhà mãi được. Con cũng tốt nghiệp trung học rồi, tuy cha không ủng hộ, nhưng không nhắc đến thì không có nghĩa con không thể làm như vậy. Con có thể thử hẹn hò xem sao…”

Đúng lúc Vân Hà muốn nhảy cẫng lên ôm cổ A Phúc hôn chụt vào đầu ông, thì A Phúc lại nói: “Đi thì đi, nhưng chỉ là một cuộc hẹn bình thường mà thôi, không liên quan gì đến gặp cha mẹ cả. Cha đồng ý con và Hoài Chân có thể đi chơi cùng bạn bè, cùng em gái quen thêm bạn bè cũng tốt, nhưng đừng nhắc đến chuyện khác. Em gái đi theo chị đi, cũng nhớ đừng để chị quá mải mê ham vui.”

Hoài Chân nín cười đáp vâng, bảo, chú Quý yên tâm đi ạ, nhất định con sẽ coi chừng chị ấy.

Vân Hà do dự, rồi vẫn hôn chụt lên vầng trán của cha.

Hoài Chân cảm thấy, xem ra gần đây A Phúc theo các dì ở Giáo Hội Tin Lành Giám lý bắt đầu học tiếng Anh, vẫn có chút hữu dụng.

Dạo này tiệm giặt A Phúc có thuê một người mới – là vợ bé của thương nhân đã ly hôn với vợ người da trắng, được đưa từ quê ở trong nước đến Mỹ. Vì cô ấy đến Mỹ muộn nên khi tới San Francisco, con trai con gái của bà vợ trước đã lên tiểu học, cô ấy ở nhà rảnh rỗi nên muốn đi làm thêm bù vào chi phí tiêu dùng trong nhà. Phụ nữ nông thôn có thể chịu được vất vả, tay chân nhanh nhẹn, tuy kém hơn A Phúc nhưng cũng có thể san sẻ không ít công việc giúp ông. Tuy trên hợp đồng chỉ viết là 20 đô, nhưng A Phúc sẽ trả thêm cho bà ấy 5 đến 10 đô.

https://thuviensach.vn

Vì vẫn chưa thuê được nơi phơi quần áo, Hoài Chân và Vân Hà bèn nối dây câu lên cửa sổ tầng hai, tạm thời sung làm dây treo quần áo. Điều duy nhất không đủ đó là, một mặt cửa sổ quay về sân không mở ra được.

Hoài Chân và Vân Hà đã đến các nhà hàng mà những người da trắng thường lui tới ở Phố tài chính, hỏi họ có bằng lòng mỗi tháng nhận 50 cent, cho phép các cô dán quảng cáo tiệm giặt A Phúc lên trước cửa được không. Giấy quảng cáo do Hoài Chân và Vân Hà viết tay, ngoài chữ tiếng Trung nắn nót của Vân Hà, còn có mấy con người nhỏ theo phong cách manga do Hoài Chân dùng bút thép vẽ. Giấy quảng cáo rất bắt mắt, lại thêm vì giá giặt rẻ hơn một nửa so với tiệm giặt của người da trắng, nên quảng cáo nhanh chóng phát huy tác dụng, việc làm ăn ở tiệm giặt A Phúc cũng ngày càng khấm khá.

Vì hai công việc nên gần đây chỉ có Vân Hà giúp đỡ trong tiệm. Chỉ có chiều thứ bảy và chủ nhật là Hoài Chân có được hai giờ rảnh rỗi, tranh thủ thay Vân Hà đứng sau quầy nghe điện thoại. Tới khi nhận được cuộc gọi ở Falmouth bờ Đông gọi đến lần hai thì đã là hai tuần sau đó.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Công Viên Cổng Vàng (4)

Chuông điện thoại reo vào lúc chín giờ rưỡi tối San Francisco. La Văn vẫn cứ như thường, đến tối thứ bảy là tới hội đồng hương Tân Ninh đánh bài, A Phúc đã ngủ, Vân Hà vẫn chưa về, trong tiệm chỉ có một mình Hoài Chân.

Trước lúc điện thoại đổ chuông, một chiếc tàu chở hàng từ Trung Quốc cập bến. Từng thùng hàng do cư dân trên phố người Hoa mua ở quê được xe tải vận chuyển đến phố người Hoa. được Vì trong số hàng hóa có rất nhiều rau dưa trái cây, nên không thể chậm trễ đưa tới vào ngày hôm sau được. Người giao hàng của công ty vận chuyển P.H Dụ Hải đưa hàng hóa đến đầu phố Grant Ave, đứng ở giao lộ thổi kèn, lớn giọng đọc to tên họ của người nhận. Hoài Chân ngồi đằng sau quầy, mắt thấy các cửa sổ mỗi nhà vừa tắt đi lại sáng lên, những cô gái hoặc các dì mặc đồ ngủ màu hồng màu trắng lê dép vội vã chạy từ trong nhà tới cây bồ kết ở đầu hẻm.

Tên La Văn cũng được xướng lên. May mà tiệm giặt A Phúc cách cây bồ kết không quá xa, người giao hàng nhìn thấy cô dáng người bé nhỏ, bèn giúp cô chuyển hai thùng hàng đến ngoài cửa tiệm A Phúc, bảo cô kiểm tra xem. Nếu không phải nhờ thế thì cô đã bỏ qua cuộc điện thoại kia.

Cô vừa dùng tiếng Anh nói “xin chào” thì đã không còn tâm trí để tâm đến nội dung trong ống nghe. Vì người giao hàng đã kéo một chiếc túi nhăn nhúm, gần như nổi mốc ở dưới đáy thùng lên, bụi gần như bay lên mặt cô.

Người giao hàng nói bằng tiếng Quảng: “Ngọ tì gúi pồi sàng gè. Sàng lợi mìng dáu dắt ti xi xù… Lị dim ngm di ngọ cấu ma?”

https://thuviensach.vn

(Chúng tôi sẽ bồi thường, bởi vì trong thùng có tơ lụa… Cô hiểu ý của tôi không?)

Cô bị mùi cơ thể xộc đến làm gần như tắt hơi, gật đầu đáp, “Tôi hiểu tôi hiểu.”

Có chớp mắt đầu óc Hoài Chân bị chạm điện, không kịp đổi qua tiếng Anh mà dùng luôn tiếng Quảng nói vào đầu dây: “Néi tấu dáu dím moong, gaa ngm gaa di…” (Hoài Chân muốn nói là “có hơi bận, có thể chờ một lát không?”)

Người ở đầu dây cũng trả lời bằng tiếng Quảng: “Anh đợi em.”

Lần đầu tiên gặp nhau, Hoài Chân nghe anh dùng tiếng Quảng Đông nhạo báng, nên cô khắc sâu giọng tiếng Quảng của anh hơn là tiếng Anh và tiếng Đức, nên gần như trong nháy mắt đã nhận ra ngay.

Ban đêm gió lớn thổi vù vù trên phố, Hoài Chân run rẩy. Ở đầu dây bên kia rất ồn, có một cây vĩ đang kéo bài nào đó đại diện cho trường phái cổ điển Vienna, xen lẫn với đó là tiếng nói chuyện ồn ào, giống như đang ở trong một nhà hàng cao cấp hoặc một quán bar đêm.

Anh không nói tiếp, Hoài Chân cũng không cúp máy. Trong tay cô cầm tờ hóa đơn La Văn để lại, chỉ có thể kẹp điện thoại giữa bả vai và mặt. Nếu cư dân trên phố người Hoa đi ngang qua thì sẽ thấy, vào chín giờ rưỡi, cô con gái nhỏ của tiệm giặt A Phúc đi dép lê đứng trên bậc thềm ngoài ngưỡng cửa, kéo dài dây điện thoại treo tường.

Người giao hàng lấy hai chiếc khăn trải giường thêu lụa và hai tấm màn thêu lụa ở trong một thùng ra, ngoài ra còn có vải gấm và vải nhung được mua từ Thượng Hải cho để may quần áo, ghi lại mức độ nhiễm bẩn trên hóa đơn, từ đó báo cáo lại tổn thất với công ty vận tải.

https://thuviensach.vn

Lại mở một chiếc thùng khác ra, lấy một túi su hào, đậu bắp, bắp cải Quảng Đông, tỏi tây và bí đao ra. May mắn chính là, hàng hóa trong chiếc thùng này không bị sứt mẻ gì.

Hai thùng hàng báo giá ở hải quan là 24 đô la, người giao hàng ghi đơn bồi thường 8 đô ra, nói với cô là La Văn cần phải cầm thẻ căn cước đến công ty vận chuyển đường thủy nhận. Vừa xé biên lai, anh ta vừa trách móc: “Ai lại để đồ ăn dưới đáy thùng chứ?”

Hoài Chân cũng đại khái đoán được ý đồ La Văn làm thế, cô đỏ mặt luôn miệng cám ơn người giao hàng, trong lòng hơi xấu hổ.

Đợi người của công ty rời đi thì trên bến tàu đổ chuông mười giờ.

“Mẹ em mua ít rau dưa và vải vóc ở trong nước,” Cô sực nhớ đến anh vẫn còn ở bên kia, bèn cầm ống nghe nói, “Chắc New York đã một giờ sáng rồi nhỉ.”

Anh nói, “Anh ở Falmouth.”

Hoài Chân ơ lên, “Falmouth ở Anh ư?”

Anh cười, “Falmouth ở Caribbean.”

Trên tường ở tiệm giặt có dán một tấm bản đồ, cô tìm kiếm ở trên đó một lúc, “Có thể môn địa lý ở trường em chưa học đến…”

“Nhưng em biết ở Anh có một Falmouth.” Anh nghe thấy tiếng lật bản đồ, bèn nhắc nhở, “Nhìn xuống phía Nam Boston đi.”

“Em thấy Plymouth.”

“Xuống phía Nam nữa.”

https://thuviensach.vn

Tay Hoài Chân trượt dọc xuống trên bản đồ, từ đảo Martha’s Vineyard lui về, cuối cùng cũng thấy nét chữ Falmouth bé nhỏ trên mũi bán đảo. Trong quá trình di chuyển, cô ấy thấy một loạt các cái tên Exeter, Bristol, Hannover, Lisbon và tên các thành phố châu Âu khác lần lượt xuất hiện trên bản đồ bờ Đông nước Mỹ, thành phố lớn nằm xung quanh các góc nhỏ.

“Falmouth ở Mỹ.” Hoài Chân bật cười.

“New England thú vị lắm đúng không?”

“Em tưởng anh đến đại lục châu Âu hay Jamaica rồi chứ.”

“Falmouth với em còn chưa đủ xa sao?”

Không biết vì sao, từ lời nói hờ hững lạnh lùng của anh, Hoài Chân lại nghe ra ý bất mãn và oán niệm mãnh liệt.

Đương nhiên là xa rồi, còn xa hơn từ San Francisco đến Long Island, là khoảng cách giữa Thái Bình Dương và Đại Tây Dương.

“Ban đêm ở thị trấn…” Cô lục lọi mọi từ tiếng Anh trong đầu, nhưng cố mấy cũng chỉ tìm được một từ tiếng Đức, “Rất langweilig.”

Ceasar bỗng bật cười, “Đúng thế, rất langweilig.”

Hoài Chân không biết anh cười gì, chỉ biết hình như anh vui lại rồi.

Cô hỏi, “Chơi với bạn ở quán bar hả?”

“Anh tự ra ngoài. Tìm một câu lạc bộ gọi điện cho em, muốn biết gần đây em thế nào rồi, có…”

Hoài Chân nhớ lại lần trước ở ngay trước mặt La Văn mà anh dám giở giọng mập mờ đồi trụy, thế là cô ngắt lời anh, “Gần đây vẫn đang làm việc, hai tuần nay bận lắm.”

https://thuviensach.vn

“Ừ, lần trước gọi đến có giọng nữ nghe máy. Anh hỏi có em gái ở đấy không, người đó nói ngày nào em cũng ra ngoài làm việc, gần đây không nghe máy trong cửa tiệm nữa.”

“Có lẽ là chị hoặc mẹ em…”

Có người da trắng cao to đứng ngoài gõ cửa, chỉ vào túi quần áo trên mặt đất, đợi cô đi đến kiểm tra.

Hoài Chân đành nói với anh, “Có khách đến rồi.”

“Cuối tuần sau em có ở đây không?”

“Cuối tuần sau sao? Có một chị gái từ Thượng Hải đến sắp kết hôn, ở công viên Cổng Vàng, chị ấy mời em và chị cùng đi…”

“Tham gia hôn lễ?”

Người da trắng ở cửa thúc giục, lớn tiếng nói mấy câu trách móc.

Cô đành xin lỗi Ceasar ở đầu dây và khách ngoài cửa, sau đó đặt ống nghe điện thoại lên bàn, đi đến cửa nhặt quần áo lao động ướt đẫm mồ hôi thúi rình và áo sơ mi trong túi ra, lại mỉm cười để xoa dịu vị khách thiếu kiên nhẫn, “Thợ mộc thành phố nhiều việc lắm đúng không? Tôi thấy gần đây các anh toàn làm việc đến khuya.”

Người da trắng vẫn còn bất mãn, châm chọc cô, “Con gái da trắng sẽ không nấu cháo điện thoại với bạn trai trong giờ làm việc ——”

Nhớ đến cô nàng da trắng ăn không ngồi rồi ở tòa soạn, Hoài Chân cười nói, “Anh đây nói đúng quá. Có điều công việc của người Hoa không giống người da trắng là kết thúc đúng năm giờ, nếu không thì tôi đã không làm việc trong lúc con gái da trắng hẹn hò với bạn trai rồi.”

https://thuviensach.vn

Người da trắng bị cô nói cho á khẩu không thốt nên lời. Sau đó lại bĩu môi, mặt dày vô sỉ bảo, “Ở đây cũng không mướn các cô chăm chỉ như thế.”

Nghe anh ta nói vậy, Hoài Chân cảm thấy mình đã bắt đầu hiểu được “đạo luật bài trừ người Hoa” rồi.

Cô vẫn cúi đầu nói: “Tiên sinh, tổng cộng là 12 đô 25 cent.”

Người da trắng biến sắc, “Lần trước mới 11 đô.”

Hoài Chân nói, “Thế thì anh có thể đem đến chỗ khác, theo như tôi được biết, tiệm giặt quần áo của người da trắng rẻ nhất trong thành phố thì tổng cộng cũng mất 23 đô la cho mấy thứ này, mà anh còn phải đi xe cáp bốn mươi lăm phút đến quận Sunset —— ồ đúng rồi, bọn họ không mở cửa sau năm giờ chiều.”

Người da trắng trợn mắt nhìn cô, giận giữ quở trách, song vẫn ngoan ngoãn móc ra 12 đồng ở trong túi giao cho cô.

Sau khi khách hàng rời đi, Hoài Chân cầm ống nghe lên thì bên trong đã truyền đến tiếng tút tút, thế là cô cũng vui vì không để anh chờ lâu, hy vọng anh đã thuận lợi về nhà.

***

Từ sau khi bị Margaret nghe lén, thư ký của Arthur lập tức từ Long Island chạy đến Falmouth, muốn điều tra rõ rốt cuộc anh gọi đi đâu.

Ceasar cũng không ngắt đường dây điện thoại nối phòng ngủ với phòng khách bên dưới, chỉ là anh chuẩn bị hai chiếc máy điện thoại, hơn nữa trong vòng một tuần đã cắt đứt một đường dây khác. Đường dây này là của hàng xóm bên cạnh, anh chỉ dùng chút thủ đoạn xã giao, không đến bất cứ công ty điện thoại nào quanh trường đua ngựa. Trừ khi Arthur cũng qua

https://thuviensach.vn

lại với hàng xóm xa lạ không quen biết nào từ tiểu bang Maine tới, thì ông không thể tra được gì cả.

Sau khi Margaret bị đuổi việc, trong nhà lại có một đầu bếp nữ mới. Lucinde nghĩ rằng đây là dấu hiệu cho việc cha mẹ bắt đầu nới lỏng giám sát mình. Cô nàng tiếp tục mời mấy người trẻ tuổi ở trường cấp ba Falmouth và ở thị trấn đến nhà, mở tiệc ồn ào đinh tai nhức óc. Anh khá cảm kích Lucinde, cũng chính vì có những bữa tiệc kiểu này mà anh có thể tránh được tai mắt, nửa đêm mười hai giờ ở Falmouth cưỡi xe đạp tới nhà hàng duy nhất mở cửa đến nửa đêm ở trong trấn để gọi điện cho cô.

Anh vẫn có điều muốn nói với cô, chẳng hạn như hỏi cô có nhớ mình không, chẳng hạn như yêu cầu cô không được chấp nhận lời mời khiêu vũ của đàn ông xa lạ trong hôn lễ… Nhưng cuối cùng anh lại chẳng nói gì. Anh nhất định phải về nhà trước khi bữa tiệc kết thúc hai tiếng, rồi anh đột nhiên cảm thấy tất cả đều vô ích. Bất kể cô sắp trải qua những gì ở San Francisco, thì cũng là không có sự góp mặt của anh.

Trong thời thơ ấu từ ba đến tám tuổi, hầu như mọi đám cưới được tổ chức ở Long Island đều thích anh làm bé trai giúp lễ. Anh rất giống cha mình, và lúc nhỏ anh cũng có tóc vàng và mắt xanh. Dù sau đó tóc từ màu vàng chuyển sang màu nâu vàng, rồi dần dần chuyển sang màu nâu đen… Đến bây giờ thì có khuynh hướng càng lúc càng đen, nhưng điều này cũng không ngăn cản mọi người khen trong gen màu đen này có sự thông minh của người La Mã. Anh gần như không hề bỏ qua mọi đại sự của đôi vợ chồng mới cưới nào ở Long Island, cũng vì thế mà anh biết rõ về đám cưới hơn bất kỳ ai khác. Gần như mọi chuyện tốt đều diễn ra trong đám cưới. Ví dụ như tất cả bạn bè còn độc thân của cô dâu, em gái cô dâu cùng tất cả những người bạn đại học trẻ tuổi tài cao của chú rể, tại niềm vui bước vào một bước ngoặt mới trong cuộc sống nơi đây, hầu như đều mong muốn gặp được điều tốt đẹp trong đám cưới này, tìm được nửa kia tương lai của mình, hoặc chí ít cũng có thể tìm vui.

https://thuviensach.vn

Ở buổi hôn lễ, sẽ có gã đàn ông trẻ tuổi bắt chuyện với cô gái của anh, mời cô khiêu vũ, hy vọng có được số điện thoại nhà của cô, hẹn cô ra ngoài ăn tối, đưa cô đi xem những bộ phim nhạt nhẽo, nói không chừng lại còn hôn cô.

Tiếng đàn piano và tiếng nói cười trong nhà vẫn rất ồn ào.

Anh đột nhiên trở nên nóng nảy, quẳng chiếc xe đạp của mình lên bãi cỏ, động tĩnh lớn lúc sải bước đẩy cửa đã quấy rầy mấy đôi tình nhân nhỏ đang ôm hôn ở sau cửa.

Đúng, cô sẽ còn lên cấp ba, có vô số bạn học là nam. Ở tuổi mười bảy mười tám này là thời kỳ hoóc-môn bùng nổ, ngay cả khi đã xếp nam ở riêng nữ ở riêng để ngăn cấm chuyện yêu đương, thì đa số bạn cùng phòng sẽ lén nhảy cửa sổ, thì vẫn có mấy chàng trai lén nhảy cửa sổ lẻn vào ký túc xá nữ ở bên kia sân trường.

Trong khoảnh khắc bị Lucinde cản lại trước cửa phòng, lớn tiếng chất vấn vì sao anh lại thô lỗ với bạn cô mời tới như vậy, Ceasar cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Lucinde mặc váy trễ ngực, không biết bị ai hôn mà son môi lem cả ra ngoài.

Ceasar nhìn chằm chằm đôi mắt màu xanh da trời như thủy tinh của cô nàng, đột nhiên bật cười, dùng tay đỡ cô, đưa tay vặn mở khóa phòng.

Lucinde bị nụ cười của anh làm cho sợ hãi, xoay người đi, khó lòng tin nổi: “Anh cười kỳ lạ lắm đấy, anh cười cái gì? Trời ạ, Falmouth lại thêm một người ngột ngạt đến phát điên rồi!”

Ceasar mở cửa, đột nhiên cười hỏi cô: “Em có muốn về New York không?”

https://thuviensach.vn

Lucinde đáp: “Dĩ nhiên là có, tại sao không? Em ở cái nơi rách nát này lâu tới nỗi sắp biến thành tu nữ Thiên Chúa giáo rồi!”

Anh nói: “Vậy thì bắt đầu từ mai phải nghe anh, đừng có mở mấy bữa tiệc vớ vẩn kia nữa, được không?”

“Vì sao?”

“Arthur và cha mẹ cho người đến quản chúng ta chặt chẽ như vậy là vì nơi đây cách Long Island quá xa. Trừ khi chúng ta yên phận ở đây đến hết mùa thu rồi trở về Long Island, thì mọi giám sát sẽ tự động biến mất… Em hiểu không?”

Lucinde nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen kia, đột nhiên đã hiểu vì sao mẹ cô lại nói với cô là: người này rất thông minh.

Mặc dù lúc này người trẻ tuổi được mẹ cô thầm ca ngợi vô số lần đó đang nhìn mình như nhìn kẻ thiểu năng trí tuệ, nhưng cô vẫn gật đầu.

Ceasar cảm thấy mình đã biểu đạt đủ rồi, anh hy vọng cô ấy có thể nghe hiểu.

Kết thúc cuộc nói chuyện, anh xoay người đóng cửa phòng ngủ lại, thế giới lập tức tĩnh lặng hẳn đi. Anh cởi áo ướt đẫm mồ hôi ra, bực bội chui vào trong chăn rên rỉ.

Anh sắp phát điên mất thôi.

Chỉ khi về Long Island, thì anh mới có thể tìm được cơ hội về San Francisco gặp cô.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Công Viên Cổng Vàng (5)

Hôm sau, Hoài Chân tỉnh dậy rất sớm, trong sắc trời mây mù,cô nhìn thấy thớ vải gấm và vải nhung bị bẩn hôm qua đã được giặt sạch. Hoài Chân đi đến gần, ngửi thấy mùi xà bông Lava kháng khuẩn mạnh.

Tiệm giặt A Phúc có thể giặt sạch hầu hết mọi vết bẩn, thế nên nhà bọn họ đã tiết kiệm được 8 đô la chuyến vận chuyển đường thủy lần này.

Vân Hà vô tâm không biết chuyện này, hoặc có lẽ ngay từ nhỏ cô ấy đã quen với cách tiết kiệm tiền của mẹ nên cũng không lạ lẫm mấy.

Cuối cùng thớ vải gấm màu xanh đậm kia được may thành chiếc sườn xám không tay cho Vân Hà, phong cách kiểu thường ngày khiêm tốn tinh tế, càng chứng tỏ tay nghề của thợ may rất thượng thừa. Vân Hà có mắt một mí không quá lớn, cánh môi hơi dày, môi hồng răng trắng; vóc dáng không cao lắm nhưng thân hình đều đặn, tuy không hẳn là một cô gái Trung Hoa xuất chúng, song lại mang đến cảm giác nước lạ rất có sức sống trên đại lục nước Mỹ. Lúc đi trên phố người Hoa, Vân hà thường xuyên được các lữ khách da trắng xin chụp chung. Cộng thêm tính cách cô ấy xởi lởi hoạt bát, cũng là nhân vật rất được hoan nghênh ở trường.

Sau khi lấy chiếc sườn xám về, Vân Hà mặc vào xoay trước mặt Hoài Chân một vòng. Hoài Chân cảm thấy rất đẹp, còn cố ý trêu cô ấy, nói cô ấy là sub-bride (cô dâu ứng viên), đang muốn dụ dỗ phù rể nào làm sub-groom à?

Vân Hà cười cười toan đánh cô, nhưng vì bộ sườn xám nên bị hạn chế hành động.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân hét lên: Cẩn thận đồ mới của chị!

Vân Hà lập tức đứng nguyên tại chỗ, vô cùng đoan trang, chỉ có hai con mắt là di chuyển theo Hoài Chân đang mặc đồ ở nhà, cố ý nhảy nhót cạnh cô ấy, làm cô ấy tức tới nỗi không nói được gì.

Váy của Hoài Chân là váy công chúa màu tím nhạt. Bình thường cô hay mặc sườn xám suôn in hoa, cắt may đơn giản, bây giờ mặc chiếc váy này cũng không tới nổi khó coi, trái lại còn có vẻ hoạt bát. Nhìn dồi dào nhựa sống, song lại không quá trưởng thành. Buổi hôn lễ cuối tuần, Vân Hà phải đi làm lá xanh*, còn Hoài Chân là cỏ xanh làm nền cho lá xanh. Bộ váy công chúa này đến thật đúng lúc, trông trẻ trung yên tĩnh, không quá bắt mắt.

(*Lá xanh ở đây là ý trong câu “hoa hồng dù đẹp vẫn cần lá xanh”, ý nói không có lá xanh thì hoa hồng sẽ không rực rỡ.)

Quả thật hôm đó cô cũng đã làm tròn bổn phận cỏ xanh của mình, đứng từ xa nhìn cô dâu chú rể như trời đất tạo nên, còn cả Hayakawa và Vân Hà như đôi người đẹp đi đằng sau họ.

Lúc có thời gian, cô thật sự cảm khái: nhìn bọn họ kìa, xứng đôi quá đi…

Lúc không có việc gì làm thì cô nấp trong đám đông, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, ăn cho lấp bụng lấp cổ, tinh thần cũng khấm khá hơn.

Trong số cư dân ở phố người Nhật thì nhà Hayakawa không hẳn là giàu sang bậc nhất, nhưng cũng có đủ thể diện trong số những người Nhật ở thành phố San Francisco. Hôn lễ không quá long trọng, gia trưởng Nhật Bản cũng tôn trọng văn hóa của cô dâu ngoại tịch, hai nhà nhập gia tùy tục, bài trí bình thường vô cùng thường gặp, là hôn lễ “văn minh” không quá Trung cũng không quá Nhật. Người bên đàng trai khá nhiều, tuy nhiên cũng không đông lắm, ngoài mười mấy bậc cha chú ra thì còn lại đều là bề dưới

https://thuviensach.vn

trong tộc, cùng với bạn học của cô dâu chú rể ở đại học Nam California và những thanh niên thích vui chơi mà chú rể quen ở phố người Nhật; tuy người nhà của đằng gái ở Thượng Hải không đến, nhưng cô út đang học tiến sĩ ở Harvard và cháu gái mười tuổi cũng từ bờ Đông chạy tới, coi như đại diện nhà gái.

Từ khi trời còn tờ mờ sáng, mấy chiếc xe chở cô dâu chú rể cùng tân khách đi đến khu Sở Tư Pháp ở Pacific Heights, tìm được một vị tỉnh trưởng kiêm công tác tư pháp để cô dâu chú rể đăng ký kết hôn và công chứng.

Các gian phòng đăng ký kết hôn nhỏ hẹp đã chật kín những người trẻ tuổi ồn ào náo nhiệt.

Vị thống đốc kia rất nghiêm túc, dùng giọng đọc buồn tẻ đọc lại quy tắc dài loằng ngoằng của Luật Hôn nhân California. Bởi vì người châu Á trông trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật, mà người da trắng lại ít nhiều mắc chứng "mù mặt" với người da vàng, nên lúc ông ta xác nhận lần hai rằng cô dâu và chú rể thật sự đã hơn 16 tuổi – độ tuổi kết hôn hợp pháp ở California, thì rốt cuộc đám đông xung quanh lại phá lên cười to.

Người bạn da trắng của chú rể trêu đùa: "Năm nay Hayakawa chỉ mới 15 tuổi. Xem ra chúng ta chỉ có thể lái xe đến Oregon để đăng ký lại thôi."*

Một người khác càng lạ lùng hơn: "Năm nay cô dâu của chúng ta chỉ mới 13 tuổi. Vậy là chúng ta phải đi xa đến Kansas, Tennessee hoặc Massachusetts rồi…"**

(*, **: Độ tuổi hợp pháp kết hôn ở mỗi bang tại Hoa Kỳ là khác nhau.)

Trong thời gian thống đốc kiểm tra chứng nhận y tế của cô dâu chú rể, một người bạn của chú rể – một cô gái người Nhật đã kết hôn với người da trắng có dòng máu lai đang chia sẻ kinh nghiệm hôn nhân của mình: bọn họ đã phải lái xe đến thành phố biên giới Mexico là Tijuana, nằm ngay phía

https://thuviensach.vn

Nam ở California, bỏ ra 5.000 đô la để hối lộ thống đốc làm tài liệu kết hôn cho họ. Tổ chức hôn lễ bằng tiếng Tây Ban Nha ở đó một lần, rồi ở lại Mexico một thời gian. Sau lại mới quay về thành phố San Francisco, tổ chức hôn lễ tiếng Anh một lần nữa.

Trong tiếng thán phục của mọi người, vị thống đốc California kia cứ trợn mắt nhìn cô ấy, như thể đang nhìn phần tử tội phạm có thể bị bắt nhốt vào đại lao bất cứ lúc nào.

Cô gái kia cũng biết, nhún vai ra vẻ sao cũng được.

Có quốc gia giàu mạnh làm chỗ dựa, đúng là có thể tự tin không sợ ai lại không chút kiêng kỵ. Hoài Chân nhìn cô ấy, cũng biết sơ sơ vì sao hiện nay trong tô giới Thượng Hải, người ta khen cô gái đẹp thì đều nói: giống một cô gái Đông Dương.

Lúc đến công viên Kim Môn, sương mù dày đặc chỉ vừa mới tản đi, hơi nước trên cỏ vẫn chưa bốc hơi. Dù mặt trời chiếu ngay thẳng đỉnh đầu thì vẫn khiến các khách nữ lạnh run cầm cập. Đứng trong vườn trà chụp hình, ăn bánh uống trà, có người đề nghị mọi người khiêu vũ trong vườn trà, thế là bà chủ lập tức gọi điện mời một ban nhạc ở ngoài công viên đến.

Đứng dưới ánh mặt trời, Hoài Chân dựa vào cây cầu cong cong bắc ngang qua ao nước, nhìn bảo tháp màu đỏ ở đằng xa khuất sau lùm cây um tùm, từng đàn cá vàng bơi qua bơi lại dưới ao. Mọi thứ trong vườn trà được bày biện vô cùng khác biệt, bao gồm cả sân vũ hội trong vườn. Những chàng trai cô gái tự nhiên qua lại trên sân cỏ, khúcCarlos Di Sarlinhẹ nhàng vang lên, dưới sự dẫn dắt của các chàng trai, những cô gái lần lượt quay đầu dậm chân. Trong tiếng cười nói hân hoan của tuổi trẻ, vũ hội đã bắt đầu bước vào cao trào, làm những người da trắng đến công viên du ngoạn cũng bất giác dừng chân, xuyên qua cánh cửa vườn trà nhìn lén những người gốc châu Á đang say sưa khiêu vũ bên trong – rất có phong tình của nước lạ.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghĩ bụng, đây đúng là nơi hay ho để hẹn hò, nhất là từ khoảng sáng sớm khi sương mù tan cho tới ba bốn giờ chiều, cho đến sau khi sương mù dày đặc lại bao trùm toàn vịnh, vùi lấp cả công viên trong màn sương mịt mù. Lúc đó tuy trời rất lạnh, nhưng những cặp tình nhân đến đây có lẽ sẽ không về ngay. Có rất nhiều đôi trai gái mượn sương mù che đậy để hôn nhau, từ đấy mở ra trang sử tình yêu mới, hoặc ví dụ như mấy đôi đang khiêu vũ thì ánh mắt chợt va vào nhau, khó mà tin rằng mới hồi sáng bọn họ còn chẳng quen nhau, lúc nhìn nhau lại còn né tránh đầy ái ngại

Trong lúc Hoài Chân suy nghĩ lung tung, nữ chủ nhân của vườn trà mặc kimono cầu kỳ thấy cô không hòa nhập đám đông, trông rất buồn tẻ, thế là đem đến cho cô một chồng bánh thạch yokan hoa anh đào màu hồng. Cô nếm thử một thìa, lại ngẩng đầu lên nhìn mấy gốc cây anh đào trong sân. Lúc này đã qua tiết Đại Thử, cũng qua mùa hoa anh đào nở từ lâu rồi. Cô hoài nghi không biết rốt cuộc bông anh đào nở rộ này từ đâu ra, đang định quay qua hỏi thì cô gái mặc kimono đã rời đi mất rồi.

Hoài Chân cảm thấy trong đám đông có người đang nhìn mình, nương theo ánh mắt nhìn lại, cô phát hiện đó là một chàng trai da trắng tóc nâu. Lúc cô nhìn qua thì anh ta đưa mắt đi nhìn chỗ khác, quay sang hỏi thăm người bên cạnh. Người anh ta hỏi chính là Hayakawa-kun hiếm khi mặc tây trang màu đen, kéo Vân Hà đi ra khỏi đám đông. Sau đó Vân Hà và Hayakawa đều nhìn sang cô, cười nói gì đó với chàng trai da trắng kia, rồi anh ta lập tức đi về phía cô.

Cô mơ màng nhớ lại hồi nhỏ mẹ có từng dạy cô thế này: nếu phát hiện có người nhìn lén con, nhất định phải vờ như không biết.

Quy tắc phái nữ mà mẹ dạy có vẻ luôn chính xác, nhưng cô lại cứ hay quên tuân thủ. Lúc bấy giờ cô rất tò mò lời chào đầu của anh ta sẽ là gì, cho nên vẫn cứ nhìn anh ta đến gần, thấy anh ta lúng túng né tránh ánh mắt mình.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân để ý anh ta chính là bạn học da trắng lúc sáng sớm chế giễu chú rể mới 15 tuổi, bởi vì cô nhận ra đôi mắt màu xanh kia của anh ta.

Chàng trai mắt xanh nghiêng đầu, cũng dựa vào lan can giống cô, nói, “The coldest winter I ever spent was a summer in San Francisco.”

(Mùa đông lạnh nhất tôi từng trải lại là mùa hè ở thành phố San Francisco.)

Đương nhiên lời này không phải là do anh ta nói, mà là do Mark Twain – một nhà văn rất có thành kiến về San Francisco phát biểu. Nếu chàng trai mắt xanh này không cố ý chế giễu cô, vậy thì chắc chắn là do anh ta không biết Mark Twain còn là một người bài Hoa cực đoan. Đa số học sinh tiểu học Trung Quốc đều từng đọc qua cuốnNhững cuộc phiêu lưu của Tom Sawyercủa ông, nhưng gần như không ai biết một bài thơ ông từng đăng trên “nguyệt san Overland” có liên quan đến tay cờ bạc Ah Sin Trung Quốc, dễ dàng qua mặt người Ireland thích chơi gian lận. Bài thơ này đã trở thành bài thơ phổ biến nhất tại Mỹ năm đó.

Gã khổng lồ trong giới văn đàn không chỉ chế giễu người Trung Quốc là “người Tàu tà ma ngoại đạo”, mà còn hùng hồn tuyên bố đầy khoa trương rằng: “Sớm muộn gì chúng ta cũng bị đám lao động người Tàu rẻ mạt hại chết!” Thậm chí còn dùng sức ảnh hưởng của mình mà trắng trợn bêu rếu sự thâm độc, cường điệu và tà ác của người Hoa, ví dụ như, ông đã cùng Bret Harte viết một vở kịch rất nổi tiếng, vở kịch ấy có tên là: I Sin*.

(*I Sin (tôi có tội) đọc lên giống với tên của nhân vật chính trong vở kịch – Ah Sin, đồng thời cũng ám chỉ Ah Sin là một nhân vật tà ác.)

Nhìn gò má đỏ bừng của anh ta, Hoài Chân cảm thấy, một ngày nào đó trong tương lai khi anh ta hoàn hồn, thì sẽ biết đây là lời chào đâu vô cùng tệ hại.

Thế là nói chuyện nói: “Tôi không thích Mark Twain.”

https://thuviensach.vn

Anh ta nói tiếp, “Nhưng tôi rất thích San Francisco. Mặc dù mấy năm trước tới đây, mùa đông ở thành phố San Francisco còn ấm hơn nhiều so với Seattle, khiến tôi tưởng đây là thành phố bốn mùa như xuân.”

Anh ta nói, mùa xuân này mới tốt nghiệp trung học công lập Công nghệ.

Hoài Chân bảo, vậy đây là học kỳ đầu tiên anh nhập học đại học Nam California rồi.

Ý anh ta nói là, vừa rồi em trai của Hayakawa nói với tôi là em sắp nhập học trường cấp ba công lập Công nghệ, còn là học sinh xuất sắc giành được học bổng. Còn nói học sinh người Hoa thường ưu tú hơn rất nhiều so với học sinh da trắng. Sau đó anh ta lại nói trên trời dưới biển, ví dụ như lúc còn trẻ cha anh ta từng được một bác sĩ Tây y Hoa Kiều cứu giúp khi ở Oregon, cho nên cả nhà bọn họ rất có hảo cảm về người Hoa. Anh ta rất thích đến phố người Hoa, bởi vì hoành thánh ở quán cơm Tô Châu ăn rất ngon, vân vân và mây mây.

Hoài Chân chỉ im lặng lắng nghe, cho tới khi ở sàn nhảy bên kia vang lên điệu khúc foxtrot. Foxtrot có thể xem là giai điệu cao trào nhất trong buổi hôn lễ, thế là những người trẻ tuổi kia vô cùng hưng phấn la lớn: Foxfox!

Thậm chí chàng trai mắt xanh còn chưa giới thiệu tên mình mà đã gấp rút đi vào trọng tâm, nói: “Thật ra lúc sáng thấy em, tôi đã muốn nói với em là em rất đẹp. Váy công chúa đẹp lắm, nhưng có phải cứ đứng im một chỗ trong thời tiết thế này thì lạnh lắm đúng không. Nên tôi muốn mời em nhảy một điệu, có được không?”

Ý đồ của anh ta đúng là quá dễ đoán.

Hoài Chân nghiêng đầu nhìn anh ta, thấy rõ anh ta có chút mất tự nhiên thì mới cười bảo, “Anh đang định đợi nhạc kết thúc hả. Còn nữa, tên

https://thuviensach.vn

anh là?”

“Cronier. Anh biết em tên là Hoài Chân.”

Cronier vui mừng khôn xiết.

Hai người cùng đi vào sân cỏ, tìm một chỗ trống.

Đa phần những người tuổi trẻ này đều học điệu nhảy khiêu vũ xã giao ở trường học, sở học có hạn chế, thế nên kỹ thuật của mọi người cũng không quá tinh thông, nên hầu như tất cả đều táo bạo mà nhảy liều. Trong chớp mắt đó Hoài Chân cũng thế, gần đây cô thật sự rất mệt, thêm nữa vừa rồi đúng là lạnh thật, cho nên mới đồng ý lời mời khiêu vũ của anh ta.

Kỹ thuật của Cronier rất tốt, có thể nhận ra khiêu vũ là chuyện bình thường như cơm bữa với anh ta. Mới đầu cô không theo kịp tiết tấu, lóng nga lóng ngóng đạp anh ta mấy lần, Cronier buồn bực rên rỉ trong cổ họng, kiên nhẫn dẫn dắt cô. Dần dà, Hoài Chân đã ghi nhớ được tiết tấu âm nhạc, nhịp rất giống bàiDon’t Call Me Babymà mẹ hay phát ở nhà để nhảy. Bắt đầu từ lúc ấy, bước chân của hai người dần mượt mà trôi chảy, tuy có chút loạn nhưng phối hợp khá ăn ý, ngay đến bản thân Hoài Chân cũng ngạc nhiên. Cô biết đôi mắt xanh kia vẫn đang tìm kiếm tầm mắt cô hòng gia tăng tình ý, nhưng Hoài Chân chỉ theo bản năng để cơ thể phối hợp với nhịp bước của anh ta mà thôi.

Cô thất thần. Trong lúc xoay đầu dậm chân, cô nhìn thấy vạt váy tím nhạt của mình bay lên, đột nhiên trong lòng dâng lên tiếc nuối vô hạn. Cô tin rằng người đàn ông trẻ tuổi ở New England xa xôi kia cũng rất giỏi việc này, nhưng cô lại chưa thử khiêu vũ với anh lần nào. Không, không chỉ có thế, trên đời này còn nhiều khả năng đặc sắc hơn nữa, mà cô không thể thử với anh. Bọn họ chỉ cùng nhau trải qua một đêm tuyệt vời, đến ngoại ô uống rượu say khướt, lại bị anh giở trò lừa về nhà, nằm trên giường hôn nhau… Mọi thứ đến đây thì chấm dứt.

https://thuviensach.vn

Âm nhạc cũng dừng lại. Những tiếng vỗ tay không hợp thời và ủng hộ ầm ĩ vang lên, khiến Hoài Chân thoáng hoàn hồn, phát hiện thân xác mình vẫn đang ở trong công viên tại vịnh San Francisco. Cô nghiêng đầu, thấy giữa sân chỉ còn lại mình và Cronier, chẳng biết những người khiêu vũ lúc trước đã tản đi từ lúc nào, rời khỏi sân cỏ để đôi nam nữ này đong đưa di chuyển trong điệu nhạc.

Cronier thở gấp bảo, “Em giỏi thật đấy.”

Hai người bọn họ còn không phải là nhân vật phụ, vô duyên vô cớ lại đoạt nhiều sự chú ý như thế thì cũng không hay cho lắm.

Hoài Chân ngẩng đầu, nhìn vào nụ cười của anh ta mà nói, “Sang bên này nghỉ ngơi một lúc đi, tôi muốn ăn bánh thạch tiếp.”

Cronier gật đầu, trong tiếng xuýt xoa của khách khứa, cả hai đi lên cây cầu cong bắc ngang ao, lại lần nữa làm phiền chủ vườn trà đang nghỉ ngơi ở sau cửa sổ.

Hai ly matcha sủi bọt được đưa lên, Hoài Chân nói cám ơn với bà chủ bằng vốn từ tiếng Nhật nghèo nàn của mình, rồi từ từ ăn điểm tâm, chờ đợi vũ hội hôn lễ kết thúc trong điệu Valse.

Rõ ràng Cronier không phải là người Mỹ điển hình, bởi vì anh ta thật sự không nói nhiều lắm.

Hoài Chân cảm thấy mình bị phơi nắng đến mệt lả, bất chợt hỏi, “Người nhà anh đồng ý cho anh qua lại với con gái Trung Hoa sao?”

Thề có trời, cô chỉ buột miệng hỏi mà thôi. Có lẽ cô nên cân nhắc thêm, đổi sang cách hỏi khác mới phải, ví dụ như “trước nay anh qua lại với con gái Trung Hoa thì có từng bị người nhà ngăn cấm không”, có lẽ như vậy sẽ không để người ta hiểu lầm.

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, Cronier đột nhiên lắp bắp, bắt đầu giải thích: “Người nhà tôi rất sáng suốt, cũng rất xem thường hành động bài Hoa của chính phủ… Những gì Kagoshima nói ở Sở Tư Pháp lúc sáng cũng có thể tham khảo, một số bang ở vùng Đại Tây Dương* hoặc Mexico…”

(*Vùng Đại Tây Dương ở đây là chỉ mộtvùng của Hoa Kỳ nằm giữa vùng New Englandvà Nam Hoa Kỳ.Không phải vùng biển Đại Tây Dương.)

Kagoshima chính là cô gái Nhật Bản kia. Hoài Chân nghĩ, kế hoạch của anh ta đi xa thật, xem ra đúng là định qua lại với vài cô gái gốc châu Á.

Đang nói thì đột nhiên anh ta dừng lại. Cẩn thận ngẩng đầu nhìn Hoài Chân, nói, “Dù gì thì, em cứ yên tâm. Người nhà tôi rất thân thiện với những cô gái Nhật Bản Trung Quốc tôi từng quen lúc học cấp ba. Tôi biết có lẽ em rất để ý đến chuyện này, nhưng tôi vẫn muốn nói rõ cho em biết, để em không quá lo lắng.”

Đến đây thì Hoài Chân mới vỡ lẽ, anh ta đã hiểu nhầm câu hỏi vừa nãy của cô là xác nhận quan hệ nam nữ.

Cô bật cười khanh khách, sau đó ngắt lời anh ta, “Xin lỗi anh, nhưng tôi không có ý đó… Tôi chỉ tò mò mà thôi.”

Anh ta thôi thao thao bất tuyệt, ánh mắt cũng tối đi.

Qua một lúc sau mới lấy lại dũng khí, “Vậy tôi có thể hẹn hò với em được không?”

Hoài Chân nhìn thẳng anh ta, sau đó nói, “Sorry…”

Anh ta lắc đầu, nói “không sao” hai lần.

Lần đầu là nói với Hoài Chân, lần thứ hai, có lẽ là nói với chính mình.

https://thuviensach.vn

Trên đường về từ công viên Cổng Vàng, cô và Cronier chia ra ở chung với cô dâu và đám bạn của chú rể, không có cơ hội nói chuyện thêm. Nhưng thỉnh thoảng cô lại cảm nhận được một tầm mắt ở xa nhìn lại. Tuy nhiên từ khắc ấy, Hoài Chân đã nghiêm túc tuân thủ lời răn dạy ngày trước của mẹ, giả vờ như mình chẳng thấy gì.

Cô cảm thấy hơi có lỗi với anh ta, nhưng trong thâm tâm cô là một người khá ích kỷ. Cô phát hiện thứ mình mong đợi là một cuộc gọi từ người đang ở vùng Đại Tây Dương chênh lệch ba tiếng đồng hồ. Có vẻ sự mong ngóng này không có kết quả tốt, nhưng cô không muốn có lỗi với nội tâm của mình.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đỉnh Vàng (1)

Hoài Chân không đợi được cuộc gọi đến nào. Tuần thứ hai không có, tuần thứ ba cũng không.

Mỗi một tuần ngóng trông trôi qua, hy vọng lại lần nữa rơi vào khoảng không. Chỉ là cô không có nhiều thời gian để phiền não, vì sáng sớm ngày hôm sau sẽ bắt đầu một tuần vô cùng bận rộn.

Nhật báo Trung Tây bản tiếng Anh đã được ra mắt, mà gần một phần ba các bài báo tiếng Anh trong nguyệt san số đầu tiên này đều do cô đánh chữ. Mà các bệnh án trị liệu của Huệ đại phu về dãn phế quản, thận hư thèm ngủ, nhức đầu trúng gió và liệt nửa người lại chiếm rất nhiều diện tích trên nguyệt san.

Đợi tới lúc Hoài Chân cầm được ấn phẩm trên tay, cô mới phát hiện viện trưởng của Học viện Y học Hoa Kỳ đã viết đoạn văn lời ít ý nhiều bằng tiếng Anh, đại ý nói là: bác sĩ Huệ sinh ra trong một gia đình có truyền thống y học, cha ông đã tự ý đưa thảo dược từ thủ đô đến nước Mỹ, nhằm chữa trị bệnh tật cho những công nhân đường sắt không muốn đến Tây Y, thật đúng là khiến người ta kính nể. Đoạn văn này được diễn đạt khách quan, chứng minh không phải Trung Y hoàn toàn sai. Đồng thời cũng chỉ ra rằng: có vài bác sĩ người Hoa cố ý thần thánh hóa phương pháp khám chữa bệnh, gây nên tổn thất cho danh dự Trung Y truyền thống.

Ấn bản tiếng Anh đầu tiên của tòa soạn lớn nhất phố người Hoa bán rất chạy ở thành phố San Francisco, chứng tỏ có rất nhiều người da trắng vô cùng quan tâm đến đời sống văn hóa của người Trung Hoa. Nhưng

https://thuviensach.vn

ngoài việc quan tâm ra thì hầu hết bọn họ không hiểu nhiều lắm về phương Đông, đa số người da trắng rất muốn thấy văn minh xa xưa thần bí này dần lạc hậu và xấu xí hóa. Đó là sự lạc hậu và xấu xa của nền văn minh bí ẩn cổ xưa này. Trong thâm tâm của bọn họ không phải hy vọng cuộc sống của những người này tràn trề sức sống như báo cáo trên báo, mà bọn họ càng hy vọng phương Đông cổ xưa sẽ giống như điện ảnh "Long Nữ" hay "Phúc Mãn Châu" của phương Tây, luôn sắm vai nhân vật phản diện tuyệt đối.

Đối với lần này, tạp chí nói tiếng Anh lớn nhất ở Hoa Kỳ là "nguyệt san Overland" đã đăng tải một bài viết về thuốc Đông y trên ấn bản cùng tháng. Trên đó viết:

Các hiệu thuốc Trung Quốc đã phơi bày một "đặc điểm thú vị khác của cộng đồng phố người Hoa tại các thành phố ở nước Mỹ chúng ta", "Thuốc bắc vừa xa lạ lại thần bí, càng là bằng chứng cụ thể cho sự vượt trội tuyệt vời của hệ thống [Tây y] chúng ta". Mục sư Lumis đã liệt kê chi tiết các loại thuốc bắc lấy từ cơ thể người: "Tóc – lấy toàn bộ, cho vào thuốc dán… Răng, tai, da chết, da tay và móng chân của phụ nữ mang thai, máu, nhau thai,.. cùng nhiều thứ khác không thể đăng tải trên Nguyệt san Overland." Chúng ta không nhất thiết phải tìm hiểu vấn đề này từ góc độ y học, bởi vì y học Trung Quốc là điều bí ẩn lạc hậu.Nhưng căn cứ vào một cuộcđiều tra diện rộng cho hay, trước khi chính quyền thành phốđốc thúc dân cư phố người Hoalàm thẻ bảo hiểm y tế ở bệnh viện công lập, thì hầu như không một người Trung nào muốn tìm đến Tây y chữa bệnh. Lợi nhuận của "kinh doanh" này khá cao, James Lee của phố người Hoathừa nhận, năm 42 tuổi, ông ta đã tích góp đượcđiền sản hơn 16.000 đô la Mỹ và gần 5.000 đô la Mỹ tài sản cá nhân…

Lúc đọc đến đoạn này, bàn tay cầm tạp chí của Hoài Chân run lên.

"Không ai để ý con viết gì cả… Thậm chí bọn họ còn không thèm đọc nó!"

https://thuviensach.vn

Trông già Huệ không mấy bất ngờ, chỉ hỏi cô, “Nguyệt san tháng này, bọn họ trả cho con lương bao nhiêu?”

Cô hoài nghi, “Trả 90 đô la ngoài định mức.”

Già Huệ cười bảo, “Xem đi, không phải thứ con viết không đúng, chí ít cũng kiếm được số tiền mà người khác làm mấy tháng cũng không kiếm nổi.”

Bản ghi chép chữa bệnh này là do cô thích nên mới viết, khoan nói đến tâm huyết, ít nhiều cũng mất tinh lực của cô. Có thể kiếm tiền đúng là làm cho cô vui vẻ, nhưng chí ít điều này cũng phải thành lập trên điều kiện là cô có cho phép hay không. Bị người khác coi thường như vậy, Hoài Chân cảm thấy khá thất vọng, thậm chí còn thấy mình kinh khủng.

Già Huệ nhận lấy tạp chí tiếng Anh trong tay cô, sau khi đọc xong mới thành khẩn nói, “Thật ra bọn họ nói cũng không sai hẳn.”

Hoài Chân hỏi ông, “Nói đúng ở đâu?”

Già Huệ bảo, “Không ai muốn đến bệnh viện công lập khám cả. Nên ta mới giàu thế đấy.”

Để chứng minh là mình rất giàu có, hoặc giả chỉ là để an ủi cô, mà tháng này già Huệ trả cho cô tròn 60 đô la, hơn nữa còn bảo: bây giờ con cũng là một tiểu phú bà rồi, vui lên đi.

Nhưng Hoài Chân lại không cảm thấy vui cho lắm. Từ lâu phòng khám Huệ Thị đã không còn mua dược liệu ở Trung Quốc nữa rồi, dược liệu trong tủ cũng dần vơi đi. Nếu có bệnh nhân đến cửa, có lúc già Huệ sẽ dứt khoát báo với bệnh nhân là: không có thuốc, đến bệnh viện Đông Hoa mà khám.

https://thuviensach.vn

Cô cứ cảm thấy già Huệ xưa nay luôn cố chấp đang có tính toán nào đó.

60 đô la này, có khi là phí thôi việc không chừng.

Trong nửa kỳ nghỉ hè, Hoài Chân đã tích cóp được một số tiền không nhỏ, đúng là khá giàu có, theo lý mà nói thì không nên có chuyện gì đáng để cô phiền não mới phải.

Còn ba tuần nữa là hết kỳ nghỉ hè, vào thu là mùa đẹp nhất ở San Francisco. Trong một tuần này, Vân Hà nhận được offer của ba trường học, bao gồm Đại học Boston ở bờ Đông và Đại học Michigan tại quận Lake. Nhưng cuối cùng cô ấy lại chọn chuyên ngành vật lý của Đại học California tại Berkeley, không chỉ bởi vì cô cảm thấy dễ thở với mức học phí là 135 đô la mỗi năm, mà còn vì trường gần nhà, chi phí tiêu dùng trong thành phố thấp, thậm chí cô có thể đi thuyền về nhà mỗi ngày, tiết kiệm được 12 đô la tiền thuê phòng ở ký túc xá hàng tháng.

Nhưng Hoài Chân cảm thấy, lý do thực sự để Vân Hà quyết định ở lại California học đại học là vì người yêu của cô ấy – Hayakawa-kun nhập học Khoa Y lại Đại học Stanford, thành phố Palo Alto, khu vực vịnh San Francisco.

Vì đã tích cóp đủ học phí đại học công lập trong vòng hai năm nên Vân Hà không đi làm thêm nữa, trái lại tận dụng nốt kỳ nghỉ hè, tới cuối tuần là cô lại thường xuyên đến hồ Tahoe ngồi xuồng caiac hay ca-nô, hoặc đến tối thì đi xe tới sa mạc Peaugres ngắm trời đêm.

Có lúc cô và bạn sẽ mời Hoài Chân đi cùng, nhưng Hoài Chân chưa từng đi theo lần nào.

“Sáng chủ nhật cũng phải đến tòa soạn.” Cô giải thích.

“Còn buổi tối?”

https://thuviensach.vn

“Buổi tối cần giữ tiệm, nghe điện thoại.”

“Bây giờ khả năng tiếng Anh của cha đủ để lo liệu rồi, em cứ yên tâm giao lại cho ông đi.” Vân Hà cố ý nói.

Thấy Hoài Chân im lặng, Vân Hà bèn đụng vào tay cô, bảo, “Lâu rồi không liên lạc với em phải không… Chờ điện thoại của anh ta hả? Có muốn thử gọi đi hỏi gần đây anh ta đang làm gì không?”

Trong tay cô chỉ có một bản hợp đồng chuộc về khế ước bán thân, bên trên có ghi số tài khoản ở ngân hàng Hoa Kỳ mà anh dùng chi phiếu vào lúc ấy.

Còn cả điện thoại địa chỉ San Francisco của Andre nữa. Nhưng cô không quen anh ta lắm, tùy tiện quấy rồi người lạ thì có vẻ đường đột thất lễ quá.

Đến bây giờ, Hoài Chân mới phát hiện cô và anh chỉ có vài phương thức liên lạc ít ỏi đến đáng thương như thế. Cô đã thử nghĩ bao giờ thì mới thích hợp để gọi điện cho Andre. Trước đây cô đã đọc rất nhiều câu chuyện sâu sắc đầy xúc động. Ở trong truyện đều viết, nam nữ chính mất liên lạc, nhiều năm sau tình cờ nghe được thông tin của đối phương từ chỗ bạn bè – ví dụ như, anh ấy kết hôn rồi; hoặc ví dụ như, cô ấy đã bạo bệnh qua đời. Phần cuối của câu chuyện biến thành truyền thuyết trong gia tộc của hai bên, được truyền từ đời này qua đời khác.

Cô tính toán số tiền hiện có trong tay: cuối tháng sau sẽ hết hạn gửi của 5.000 đô la ở ngân hàng Wells Fargo, khi đó Nhật báo Trung Tây cũng trả tiền lương tháng cuối cho cô, 2.000 đô la cổ phiếu cũng có thể đổi sang tiền mặt. Cộng thêm trong tay có đến hơn một trăm đô tiền lẻ, trả hết 8300 đô la kia thì vẫn còn dư.

Ba tuần nữa.

https://thuviensach.vn

Có thể cho tình cảm mong manh này kéo dài thêm ba tuần chờ đợi, đột nhiên Hoài Chân vui vẻ hẳn lên.

***

Arthur đã tổng kết được một chuyện trong việc dạy dỗ con trai thất bại: chưa một mối tình nào có thể vượt quá một quý.

Mà trước khi cha của Lucinde đưa cô đến Falmouth cũng đã nói, con cứ ngoan ngoãn đợi đến hết mùa thu rồi về New York, chúng ta sẽ để con và cậu nhóc nhà Muhlenberg đính hôn với nhau.

Người cha và người ông xuất thân từ quân nhân này thiết lập kỳ hạn cho bọn họ là ba tháng; nhưng nếu trước đó, bọn họ có thể biểu hiện mình luôn tuân theo quyền uy tuyệt đối của hai gia đình sớm chừng nào, thì càng thoát khỏi sự giám sát tuyệt đối sớm chừng ấy.

Sự thật chứng minh, Ceasar không hề nghĩ sai.

Lucinde bắt đầu dần bớt chơi bời, không còn lêu lổng với trai tráng nơi nơi, mà Ceasar cũng không thử tìm cơ hội liên lạc với bất cứ ai ở thành phố San Francisco nữa. Hai người bắt đầu thường xuyên ra vào các quán ăn lớn nhỏ ở thị trấn Falmouth, lâu lâu lại tham gia cuộc họp quy mô nhỏ của hơn trăm người thuộc đảng Cộng hòa. Thậm chí có lúc còn làm ra cử chỉ thân mật như đút đồ ăn cho nhau… Cho tới ba tuần sau, khi cả hai bước xuống xe đặt chân đến Long Island, thì bọn họ đã vô cùng phối hợp ăn ý khoác tay nhau ra vào khắp nơi, cũng đã quá quen nở nụ cười giả tạo trước mặt người khác.

Lucinde rất ngạc nhiên khi Ceasar lại có thể xuất thần nhập hóa kiểu cười giả dối như vậy. Về sau cô mới phát hiện, cái kiểu cười này gần như là bản năng trời sinh của người nhà Muhlenberg.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên phát hiện chuyện đó là khi cô được mời đến tham dự bữa tối của gia đình người Đức này. Hai bên chiếc bàn ăn dài là những nam thanh nữ tú mặt mũi lạnh lùng đầy cao quý, khí chất lạnh lùng, thỉnh thoảng lại thốt lên vài câu nhạt nhẽo châm chọc người khác, khi ấy người lên tiếng và người bị châm chọc sẽ lập tức thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng ăn, đẩy bầu không khí bí bách này đến một nấc cực kỳ quỷ dị. Người nhà này đã phát huy tinh tế cái gọi là "bảo thủ không thay đổi" và "theo khuôn phép cũ". Bọn họ luôn bạo dạn thử nghiệm điều mới mẻ, nhưng đồng thời không cho phép xuất hiện quá nhiều bất trắc trong sinh mạng. Nếu trong gia tộc xuất hiện một người khác loại, thì điều đó còn khiến người ta cảm thấy kinh khủng hơn việc xuất hiện một kẻ bại hoại.

Dùng bữa xong, nụ cười giả tạo ấy lần lượt xuất hiện trên mặt tất cả mọi người —— Lucinde không hề khoa trương chút nào. Theo thứ tự là chú bác xa gần của vị hôn phu của cô, cùng với các anh chị em họ hàng xa gần và vợ chồng của họ. Nơi này có nhiều người điển trai, mặc dù trong số họ đã có người lớn tuổi, tuy đã được chăm sóc tốt thì một nửa trở lên trong số họ đều không thoát khỏi nguy cơ hói đầu tuổi trung niên. Những khi nịnh nọt Arthur, bọn họ luôn nói thêm mấy câu đầy quan tâm tới Ceasar. Lúc này Lucinde mới tin lời cha mình từng nhắc đến anh —— người Arthur cưng nhất chính là Ceasar, ông ấy không hy vọng người thừa kế này xuất hiện bất cứ bất trắc nào.

Nhưng chắc chắn sẽ xảy ra bất trắc. Vì Ceasar từng cam kết với cô là tiệc đính hôn sẽ không thể tiến hành thuận lợi được. Cô vừa xinh xắn lại có tiền, đàn ông theo đuổi cô có thể xếp dài từ cửa nhà đến Broadway, cô còn chơi chưa đủ nữa là. Từ ánh mắt Ceasar nhìn cô là biết ngay, người đàn ông này không hề có chút tình dục nào với cô. Cô cũng không hề muốn gả cho anh, nhưng sau khi tham dự tiệc gia đình một lần, cô phát hiện chuyện này vượt quá dự tính của mình: ai ai trên bàn ăn cũng lom lom con mắt, mong đợi anh xảy ra chút xíu chuyện rắc rối, anh ta có thể trả giá cho những sai

https://thuviensach.vn

lầm của mình và hối tiếc sự hối tiếc suốt đời. Nhiều người có thể thay thế anh ta, và chi phí thay thế là quá lớn.

Bây giờ Lucinde cũng học được kiểu cười rất kịch đó rồi. Một khi mỉm cười, bạn có thể che giấu mọi ham muốn, oán hận và địch ý trong cảm xúc —— đây đều là những điều cô phát hiện được sau vài bữa ăn tối. Nụ cười giả tạo này rất hữu dụng, chí ít nó sẽ giảm bớt xác suất bản thân mắc lỗi.

Ceasar cũng giỏi né tránh sai lầm. Từ sau cái đêm nói chuyện ngoài cửa phòng ngủ đó trở đi, hai người quay về New York đúng hạn, giám sát của cha chú cũng dần giảm bớt.

Nhất là lúc Ceasar mời cô ra ngoài hẹn hò, bọn họ sẽ có được sự tự do.

Một ngày nọ, dùng bữa trưa tại C.T xong, cả hai lang thang đi dạo từ phố West Broadway đến phố Kenney ở phía nam Manhattan, bất chợt cô dừng chân trước một cửa hàng đồ cổ, bị chiếc váy in hình rồng dáng vẻ kỳ lạ thu hút. Ceasar rất phong độ dừng lại đợi cô. Lúc cô nhìn lén vào tủ kính, đúng lúc mặt trời ngả về Tây, hắt ánh chiều tà lên mặt kính. Trong chớp mắt ấy, cô không thấy rõ thứ đồ đằng sau tấm kính, song lại có thể nhìn thấy bóng dáng của hai người đang phản chiếu trên kính. Đầu tiên cô thấy đôi mắt màu xanh đang nhìn bản thân, tiếp đó mới thấy một đôi mắt đen ảm đạm ở sau lưng. Đây là lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra mắt đen cũng có sức hấp dẫn đến thế. Đáng tiếc là đôi mắt đen đầy mê hoặc đó, lại không phải đang nhìn cô. Lucinde nhìn sang theo tầm mắt của anh, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ở ngoài cửa hàng đồ cổ, vẻ mặt thả lỏng, nhưng chiếc sườn xám kỳ lạ trên người đã trói buộc cơ thể bà ta, khiến bà ta trông như một hình nộm ngái ngủ.

Lucinde nhớ có ai đó đã từng nói với cô rằng, Ceasar thích con gái tóc vàng nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong khoảnh khắc ấy cô lại chợt nảy sinh hoài nghi, những lúc bình thường khi ngồi cách nhau một chiếc bàn, anh nhìn cô chăm chú nở nụ cười giả tạo ấy, thực ra trong lòng đang nghĩ: cái đầu tóc vàng này đúng là vàng khè! Đôi mắt xanh này không khác gì quả cầu pha lê không tình cảm! Biểu cảm quá nhiều, lông mày cũng quá lắm trò!

Từ nhỏ đến lớn cô vô cùng tự tin về vẻ bề ngoài của mình. Nhưng cô đột nhiên nhạy bén ý thức được một điều rằng, có thể anh đang đắm chìm trong một mối tình, thậm chí đối tượng còn có thể là một cô gái người Hoa. Nhưng không sao, con người ta một khi rơi vào lưới tình thì mọi tiêu chuẩn từ trước đến nay đều sẽ biến mất. Không phải anh không thích những cô gái tóc vàng, có điều bọn họ lại không phải là cô ấy mà thôi.

Đột nhiên Lucinde có cảm giác bị đùa bỡn.

Mấy chiếc xe ngựa chở du khách Trung Quốc ồn ào chạy qua từ phía sau hai người. Lucinde nhân đó hỏi anh, “Có phải anh định đột ngột biến mất khỏi New York trong lần hẹn hò nào đó của chúng ta không?”

Ceasar không chối.

Cô nói tiếp, “Đừng làm liều. Anh muốn từ bỏ tất cả mọi thứ anh có bây giờ, bao gồm cả cái mác Muhlenberg này. Nhưng có rất nhiều người đang chờ anh gặp khó khăn, cũng có rất nhiều người chờ anh trở thành kẻ ngu không đầu óc. Mà chắc chắn ông nội anh sẽ không cho phép anh gặp những chuyện đó. Em không tin anh không biết, ông nội giám sát anh còn nghiêm ngặt hơn mấy người chú bác anh em họ đang nhìn anh chòng chọc kia, hơn nữa còn cẩn thận rất nhiều. Ở trong phạm vi tầm mắt của ông ấy, anh không thể gặp chút bất trắc nào được.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đỉnh Vàng (2)

Một giây sau qua tấm kính, cô thấy anh nhìn lên mặt trời, đeo kính râm sapphire vào, lập tức biểu cảm trên mặt biến mất.

Nếu bảo nụ cười giả dối là đhọc viện giáoể che đậy cảm xúc né tránh sai lầm, vậy thì kính râm lại là một kiểu khác. Cảm xúc duy nhất lại được che khuất sau mắt kính, chỉ để lại cho cô một khuôn mặt nam tính lạnh lùng. Tất cả những thứ này đều là lớp ngụy trang của anh. Bởi vì để lộ tình cảm là một biểu hiện của người yếu đuối do dự, là sự xấu hổ tuyệt đối với nhà Muhlenberg.

Nếu như đây chính là cuộc đời tương lai của cô, thì Lucinde chỉ muốn cảm khái, such a fake. (Quá giả.)

Ý thức được điều này, đột nhiên cô phần nào hiểu được Ceasar.

Những người thông minh thật khó mà yêu, bởi vì bọn họ giỏi tính toán luồn cúi, mà trong quan hệ tình cảm mong manh lại có quá nhiều được mất cần cân đo đong đếm. Vào lúc này, một người giàu có trời sinh đã tự biết bản thân chịu thua thiệt rồi. Một thương nhân thông minh, giàu có lại biết luồn cúi, chắc chắn sẽ không muốn chịu thua lỗ trong bất cứ mối làm ăn nào. Lucinde dám thề, trừ khi chiến tranh tiếp theo xảy ra, cô và phần lớn mọi người trong gia đình anh chỉ có thể làm bạn với tiền bạc hoặc những mối quan hệ cá nhân hờ hững, sống nốt phần đời còn lại trong lạnh lẽo.

Và nếu như trong cuộc đời lạnh lẽo đó, bất chợt có một người khiến bạn sẵn lòng trở thành kẻ ngốc bất chấp tất cả dù chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi, thì ấy sẽ là người làm bạn nhớ thương suốt đời. Bởi vì một

https://thuviensach.vn

người thông minh hầu như sẽ chẳng bao giờ cam tâm tình nguyện làm một kẻ ngốc, mà cơ duyên ít ỏi này sẽ trở thành thời khắc hạnh phúc nhất trong đời bạn.

Trong nháy mắt Lucinde nhìn hình ảnh phản chiếu trên kính râm, cô phát hiện mình đang ghen tị với anh.

Ceasar bắt đầu thường xuyên mời cô đến nhà "hẹn hò", đa số thời điểm đều có mặt rất nhiều người. Một vở kịch lừa thiên hạ cần phải có người xem, nếu không nó sẽ mất đi ý nghĩa ban đầu. Lần nào Lucinde cũng vui vẻ đi hẹn hò, từ trong thâm tâm cô tự nhủ: chỉ là mày thấy tò mò với kế hoạch của anh ta thôi. Nhưng cô chưa từng hỏi anh kế hoạch là gì.

Sự lịch thiệp, lễ độ và rộng lượng của anh từ đó đến giờ đã thành công "thôi miên" người nhà, bao gồm cả Arthur, và thỉnh thoảng cũng "thôi miên" chính Lucinde. Ví dụ như ở căn nhà gỗ nhỏ kiểu Bavaria trên trường đua ngựa, cô không ngớt lời khen ngợi chú ngựa Appaloosa tiếng tăm lừng lẫy, khỏe khoắn tráng kiện của anh. Và dưới sự giật dây của mọi người, Ceasar cầm dây cương đưa cô đi quanh trường đua ngựa hai vòng, sau đó để cô yên tâm tự mình cưỡi ngựa đi một vòng. Con ngựa trắng xinh đẹp mới chở cô đi được vài bước thì lập tức quay về với chủ nhân của mình. Dưới ánh mặt trời, cô dần dần đi đến chàng trai tuấn tú cao ráo mặc quần ống chẽn màu trắng đang đứng yên bên ngoài căn nhà gỗ, càng lúc càng gần. Cho đến lúc anh mỉm cười, kéo dây cương đưa Appaloosa lại gần mình, ma xui quỷ khiến thế nào mà Lucinde lại baats giác cúi người xuống, định hôn phớt lên môi anh.

Trong chớp mắt lại gần gò má anh, hai ngón tay anh đã giữ chặt cằm cô, ngăn nụ hôn kia lại. Rồi cô nghe anh lại gần tai mình nói, Lucinde, anh hy vọng em giữ được bình tĩnh.

Nhìn đi, rõ ràng có thể bớt đi được hai âm tiết, nhưng anh chưa bao giờ gọi cô là Lucy. Như thể Ceasar vẫn luôn giữ được bình tĩnh trong kế

https://thuviensach.vn

hoạch của mình, còn Lucinde thì không.

Arthur cũng đã nới lỏng việc giám sát anh. Ông tặng họ một công ty tàu bè nhỏ Thái Bình Dương tại bờ Tây cùng với một số câu lạc bộ thuốc lá, nói hoa mỹ là quà đính hôn. Nhưng thực chất cô biết, đây là một trong những cách mà gia đình tăng thêm áp lực lên người anh. Cô dần dà hiểu ra, tuy Muhlenberg ở bờ Đông, nhưng lại có vô số công ty tàu bè Thái Bình Dương ở bờ Tây. Lucinde từng hoài nghi một thời gian, rồi cô mới dần hiểu rõ: bờ Tây có gì đáng giá để Muhlenberg đầu tư? Đương nhiên là California rồi! Muốn đánh vào California mà đảng Dân chủ phương Nam sống chết phòng thủ cũng không dễ, đúng là nhóm người đảng Cộng hòa này đã hao hết tâm tư để đoạt lấy California.

Muhlenberg cũng có một số công ty tàu bè ở bờ Đông, có điều chúng cũng nằm gần phía Nam Miami và Key West. Nhưng trong tay bọn họ không có kinh doanh đường sắt và xe buýt đường dài, có điều thấy rõ là bọn họ thông minh hơn hẳn gia tộc Stanford có vận tải đường sắt, dù gì thì trong năm thứ hai khi đường sắt đi ngang qua hai bờ Đông Tây, sự chuyển hướng của kênh đào Suez đã gần như đánh sập Stanford. Ngoài chuyện đó ra, bọn họ còn chiếm được không ít tiên cơ trong vận tải hàng không. Lucinde đoán, sở dĩ gia đình người Đức này ôm trọn tuyến đường biển của công ty vận tải Thái Bình Dương, ngoài việc cứ nhìn chòng chọc số phiếu bầu của đảng Cộng hòa ở California ra, thì có lẽ cũng có rất nhiều mối làm ăn ở châu Á.

Cũng chính vì thế nên Lucinde mới suy đoán, nếu Ceasar muốn lén chạy tới bờ Tây, có lẽ chỉ có thể đi tàu lửa, hoặc lựa chọn tốt nhất là đi xe buýt đường dài Greyhound.

Nhưng trước khi mọi chuyện tiến hành thuận lợi thì lại xảy ra một chuyện.

https://thuviensach.vn

Một ngày cuối thu nào đó, lúc mọi người đang quây quần trên bàn cơm tối thì thư ký của Arthur đi đến, giao cho anh một phong thư niêm yết được gửi từ California.

Có lẽ ở trên bàn ăn mở lá thư này ra, là chuyện khiến anh cảm thấy hối hận nhất.

Lucinde ngồi gần anh nhất. Cô nhìn thấy trong phong thư là hóa đơn chuyển tiền 8.300 đô la.

Mới đầu cô không biết khoản tiền này có ý nghĩa gì với anh.

Cho tới khi Thompson đi vào, đưa cho Arthur một chiếc ví tiền.

Ông mở ví tiền, rút ra thẻ căn cước, hộ chiếu, tiền mặt, tập chi phiếu, chìa khóa xe hơi… Còn có cả mấy tấm vé xe buýt GreyHound đã được chuẩn bị trước đó, khởi hành đến California vào thứ bảy tuần tới.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi những thứ này, Arthur đẩy ví tiền trượt dọc trên mặt bàn. Ví tiền dừng trước mặt anh, anh không giơ tay cản lấy, để mặc nó nó rơi xuống khỏi bàn ăn.

Hai giây sau, Ceasar vo nát hóa đơn chuyển tiền trong tay rồi đứng dậy rời đi.

Trong khoảnh khắc ấy, Arthur và cha anh là Harold đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước khi anh đá cửa đi ra ngoài, gân xanh in hằn trên trán.

Lucinde đoán không sai.

Arthur không cho phép xảy ra bất cứ điều bất trắc nào.

Dù Ceasar có ngụy trang tài tình thế nào đi chăng nữa, thì dấu vết trên người anh cũng không thoát khỏi con mắt của Arthur. Không có bất kỳ tình

https://thuviensach.vn

cảm nào có thể vượt qua một quý, dù anh may mắn tránh được thì chưa chắc người khác đã có thể.

Lucinde nhìn theo hướng cửa phòng ăn mở toang —— cánh cửa bị anh đẩy mạnh vẫn còn rung phần phật. Cô nói xin lỗi rồi đứng dậy toan đuổi theo, nhưng Arthur lại bảo: “Lucy, lần này là ta thật không phải với cháu. Ta chỉ hy vọng mọi chuyện giữa hai đứa được thuận lợi. Trước khi toàn bộ New York đều biết hai đứa đính hôn, ta nghĩ nó phải mất tự do cá nhân trong một thời gian.”

Đối với Hoài Chân mà nói, ba tuần lễ này dài hơn bất cứ ba tuần lễ nào trước đây.

Mùa thu này đúng là bận rộn nhiều việc. Đầu tiên là diễn ra cuộc diễu hành bài Nhật khốc liệt chưa từng có ở San Francisco, Trung Quốc. Hầu như tất cả các cửa hàng Trung Hoa đều mang mỹ phẩm và hàng thêu Nhật Bản ở trong kho đến giữa phố thiêu đốt. Lén bán hàng hóa của Nhật sẽ bị phạt hai nghìn đô la, còn người mua sẽ bị phạt một trăm đô la.

Bởi vì chuyện Vân Hà và yêu nhau Hayakawa đã còn lạ lùng gì ở phố người Hoa, nên từ sau lần nào đó cô ấy suýt bị hàng xóm chặn lại nhục mạ, La Văn không cho phép Vân Hà ra khỏi nhà nửa bước. Dù là thế thì vẫn rất hay có mấy ông già bảo thủ đến bấm chuông, hy vọng Vân Hà công khai bày tỏ không qua lại với người Nhật, nếu không bọn họ sẽ ném trứng thối vào tiệm giặt A Phúc.

Vì Seol Rae sắp vào học ở lớp dự bị trường đại học Nghệ thuật San Francisco ở Quảng trường Union, nên cô ấy quyết định thuê một căn hộ gần thành phố với hai cô gái da trắng học cùng trường. Hoài Chân đề nghị cô ấy đến căn hộ cho thuê bốn người ở số 1-107 phố Lombard, cả ba người họ cùng qua xem, rồi nhanh chóng quyết định thuê luôn. Cô ấy cũng nhắc tới chuyện này với Hoài Chân, hy vọng có thể tìm được bạn cùng phòng dễ sống trước khi chuyển ào. Hoài Chân bèn đề nghị với La Văn và Vân Hà,

https://thuviensach.vn

có lẽ có thể để Vân Hà và Seol Rae thuê chung nhà trọ, thứ nhất là tạm thời có thể né tránh "cơn bão", thứ hai là phố Lombard có chuyến xe cáp đi thẳng đến phà Berkeley, còn tiện hơn nhiều so với xuất phát từ phố người Hoa.

La Văn và A Phúc cũng không phản đối. Mà Vân Hà đã sắp gần hai tuần không hẹn hò với Hayakawa, nên cũng rất bức thiết muốn chuyển ra khỏi phố người Hoa.

Nhưng vì con gái không ở cạnh, A Phúc lo lắng con gái học phải thói xấu, nên quyết định cuối cùng là để Hoài Chân và Vân Hà cùng dọn ra ngoài. Cuối cùng hai cô được chia cho căn phòng ngủ kia, mỗi tháng trả tổng cộng 25 đô la, A Phúc vui vẻ gánh cho hai người 15 đô la.

Vì có năm cô gái muốn dọn nhà, cho nên vào hôm chuyển nhà, Hayakawa mời rất nhiều bạn nam đến giúp. Hoài Chân đi theo một chiếc xe, khi đưa vài thùng đồ đến phố Lombard thì phát hiện Cronier cũng đến giúp. Cuối mùa thu, anh và mọi người mang đồ nặng đi lên đi xuống, bận rộn tới nỗi vã mồ hôi đầm đìa. Đi cùng anh là một cô gái da trắng vóc dáng cao ráo, thỉnh thoảng cũng sẽ giúp xách vài thứ đồ. Hai người khắng khít thân mật, cũng không ngại ngùng gì ai, thấy Hoài Chân nhỏ con thì sẽ phụ một tay, còn nhiệt tình bắt chuyện với cô nữa.

Nhân lúc cô gái đó không có ở đây, Hoài Chân cười hỏi Cronier, "Bạn gái hả?"

Anh ta cười thừa nhận, "Đúng thế."

Hoài Chân ca ngợi thật lòng, "Trông cô ấy nice lắm."

Cronier đỏ mặt cám ơn.

Một lúc sau, anh ta ngại ngùng bổ sung, "Chúng tôi chỉ mới bắt đầu hẹn hò hôm qua thôi." Rồi thấp giọng nói với cô, "Sáng nay Hayakawa nói

https://thuviensach.vn

với tôi là có em ở đây, hỏi tôi có muốn đến không? Tôi nói vì sao lại không? Cậu ta nói, chưa gì cậu đã quen bạn gái mới, đối với văn hóa phương Đông thì chuyện này khá là tùy tiện."

Hoài Chân bật cười, bảo, "Đừng nghe anh ấy nói bậy, cũng đâu phải là kết hôn, không ai muốn phải cam kết trói buộc gì với người khác cả. Anh không cần phải thấy gánh nặng."

Dưới lầu lại có hành lý đưa đến, Cloner vội vã chạy xuống lầu.

Hoài Chân đổ mồ hôi đầm đìa, dựa vào cửa sổ phòng khách tầng hai uống nước ấm. Tầm mắt lướt qua ngoài cửa sổ, lúc nhìn thấy cánh cửa khóa chặt và ô cửa sổ đen bóng của ngôi nhà màu trắng đối diện, mọi sự trông đợi đều theo đó rơi vào khoảng không.

Không một ai phải nhất thiết cam kết trói buộc với một ai, lời vừa nãy nói với Cronier lại giống như tự nhủ.

Mùa thu sắp qua, hết hôm nay là vừa tròn ba tuần lễ.

Sau khi dọn nhà xong xuôi, Hoài Chân quay về phố người Hoa, ngay lập tức rút hết mọi số tiền và cổ phiếu của Wells Fargo, gửi vào số tài khoản ngân hàng của Ceasar, sau đó mới đến Nhật báo Trung Tây nhận khoản tiền lương cuối cùng. Bà Lôi vừa thấy cô thì lập tức vẫy tay gọi cô đến, nói có thứ cho cô.

Lúc nhận được phong bì kia, Hoài Chân còn tưởng tổng biên tập Lôi tốt bụng, trả thêm cho cô 100 đô la. Khi nhìn thấy địa chỉ người gửi trên phong bì có in biểu tượng màu xanh và dòng chữ "Cao đẳng Sư phạm, Đại học Columbia", cô thoáng bối rối.

Rồi cô mở phong bì, lấy tờ giấy thư kia ra, nhìn thấy dòng chữ "Thư mời của Hội nghị nghiên cứu liên văn hóa của Liên minh Đại học khu vực Đại Tây Dương" nằm ngay hàng đầu.

https://thuviensach.vn

Nội dung bức thư là ——

Dear Miss Waaizan Kwai,

On behalf of the Medical Record you reported on Chinese and Western Daily-English Version, I would be very pleased to invite you to attend a conference of Intercultural Research to be held in Columbia University, from October 18th to October 20th, 1931…

(Gửi cô Quý Hoài Chân, thấy cô từng đăng tải báo cáo chữa bệnh trên Nhật báo Trung Tây bản tiếng Anh, chúng tôi vô cùng hân hạnh được mời cô tham dự một hội nghị về Nghiên cứu liên văn hóa được tổ chức tại Đại học Columbia, từ ngày 18 tháng 10 đến ngày 20 tháng 10…)

Phía sau dùng vài đoạn văn ngắn gọn và súc tích trình bày, nói nếu cô được ba vị giáo sư tại hội nghị này giới thiệu, thì cô có thể có đặc quyền tuyển thẳng vào học viện giáo dục, và chủ đề thảo luận có thể được đăng tải trên trang đầu Tạp chí Giáo dục Đại học Đại Tây Dương. Bức thư này được hiệu trưởng thuộc các trường Ivy League ở bờ Đông cùng ký tên.

Đọc xong bức thư, Hoài Chân thầm kinh hãi.

Tuy trong lòng rất sung sướng, nhưng lúc cô mở miệng, lời nói ra lại là: “Nếu vậy thì em sẽ bỏ lỡ gần một tháng học cấp ba…”

Bà Lôi bày tỏ không thể cho cô bất cứ đề nghị nào. Có điều nếu cô định từ bỏ chương trình học trong tháng đầu tiên ở trường cấp ba, thì bà muốn nhắc nhở cô một điều: trước kia ở phố người Hoa Los Angeles cũng có một cô gái nhận được thư mời của mấy trường đại học bờ Đông, nhưng cuối cùng vì phần lớn các trường bờ Đông đều bài trừ người Hoa, thậm chí còn có thành kiến với cô ấy. Nên dù cô ấy đem luận văn và bản thảo chạy đến bờ Đông, thì cuối cùng vẫn bị hội nghị chặn ngoài cửa.

Bà hy vọng cô có thể cân nhắc cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nói dĩ nhiên mình sẽ thận trọng.

Cô sửa sang lại ghi chép chữa bệnh cũng chỉ là xuất phát từ sự sùng kính và tôn trọng Huệ đại phu mà thôi, đồng thời cũng cảm thấy tức giận trước thành kiến của Tây y về Trung y. Cô biết kiến thức của mình về lĩnh vực giáo dục đa văn hóa có phần nổi trội hơn trong thời đại này, nhưng khi chọn trường trung học công lập Công lập thì cô đã quyết định cả đời này sẽ bỏ văn theo toán, không theo cái nghề không hề có ưu thế này nữa.

Kết quả của sự cân nhắc cẩn thận là cô quyết định yên phận làm một nữ sinh cấp ba Công nghệ, còn hơn là bị các trường học căm thù nữ sinh người Hoa chặn ngoài cửa, như thế an toàn hơn nhiều.

Trong ngày hôm đó cô đã lập tức xé bỏ phong thư mời đó.

Nhưng cô không ngờ, chuyện này lại được in trên tập báo tiếng Anh lần thứ hai của Nhật báo Trung Tây:cô Quý Hoài Chân của tiệm giặt A Phúc thật xứng danh vì Trung y, đượcmời tham gia hội nghị nổi tiếng ở bờ Đông, là niềm kiêu ngạo của phố người HoaSan Francisco.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đỉnh Vàng (3)

Chuyện này là do một biên tập bị lòng hư vinh làm mờ đầu óc, tự tiện đăng tin đó lên trang bìa nguyệt san tiếng Anh kỳ thứ ba mà chưa được tổng biên tập và Hoài Chân cho phép.

Từ trước đến nay cộng đồng người Hoa rất hay bị xem nhẹ, mà trong số đó lại có quá nhiều người trẻ tuổi, nôn nóng hy vọng mượn Nhật báo Trung Tây để đạt được sự đồng ý của xã hội người phương Tây. Bọn họ cứ tưởng hành động nhỏ nhặt này sẽ không gây nên sóng gió lớn trong cộng đồng người da trắng, nhưng bọn họ nghĩ sai rồi. Người Hoa cần quyền phát ngôn, trong khi đó phiên bản tiếng Anh của Nhật báo Trung Tây chỉ mới xuất bản ba kỳ, mà đã có rất nhiều người da trắng mong muốn thấy chuyện nực cười của bọn họ. Ví dụ như bản ghi chép bệnh án của Hoài Chân lần trước, lại ví dụ như hội nghị ở khu vực Đại Tây Dương lần này.

Biên tập nguyệt Overland vừa nhận được tin tức, ngay lập tức đăng tải về vấn đề này trong số báo cuối tháng 9 —— “Liên minh Đại học khu vực Đại Tây Dương thường gửi những bức thư mời không quan trọng. Số người đến tham dự năm nào cũng đông nghịt, tôi dám tin chắc rằng, người phụ trách gửi thư mời cũng không có thời gian xác nhận xem những người được mời có thuộc nhóm người mà bọn họ vẫn luôn bài trừ hay không.”

Đối với chuyện nguyệt san Overland chế giễu cộng đồng người Hoa, liên minh trường học âm thầm bài Hoa đã trả lời đưa đẩy một cách rất khéo léo. Bọn họ đã nói thế này trên Nhật báo Coastal số tiếp theo: thực chất trong nhiều năm qua, gần như không có người da màu nào từng diễn thuyết ở hội nghị cả.

https://thuviensach.vn

Mà rốt cuộc là do người da màu không muốn hay là bị bọn họ chặn ngoài cửa, cũng trở thành bí mật không phải ai cũng biết.

Hoài Chân không rõ chuyện này bị người da trắng ở bên ngoài phố người Hoa cười nhạo bao lâu. Lại một lần nữa phố người Hoa thất bại trong việc gõ cửa xã hội nước Mỹ, so với lần trước tức giận, lần này nội tâm cô đã bình tĩnh hơn nhiều rồi.

Mới đầu, điều cô lo lắng duy nhất là không biết chuyện này có ảnh hưởng đến cuộc sống cấp ba cô đã hằng mong đợi hay không.

Có điều Vân Hà vừa tốt nghiệp trung học đã nhanh chóng loại bỏ nghi ngờ của cô. “Có rất nhiều thứ để học sinh cấp ba chơi đùa vui vẻ giết thì giờ, nhưng chị chắc chắn không phải là đọc báo. Những người bài Hoa thì vẫn cứ đề cao định kiến của mình, hùa theo mọi người mà bài trừ người Hoa thôi. Đừng có thử thay đổi quan điểm của bọn họ làm gì, em cứ chơi với những người em thấy hợp là được, như thế cuộc sống cấp ba của em sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Đây là đúc kết của Vân Hà sau mười tám năm sống ở phố người Hoa, cùng với một năm đầu chuyển ra khỏi trung học phố người Hoa, đến nhập học ở trường cấp ba công lập.

Hẳn cuộc sống của Vân Hà ở trường cấp không có nhiều bất trắc lắm.

Đại học nhập học sớm hơn trường cấp ba một tuần. Mà ban đêm Hoài Chân vẫn muốn làm việc ở chỗ già Huệ, thế nên cô chuyển đến phố Lombard ở muộn hơn Vân Hà một tuần.

Tuy nhiên, Hoài Chân lại không phải là người đầu tiên biết tin già Huệ quyết định đóng cửa phòng khám Huệ Thị.

Đó là một ngày thứ sáu trước khi trường cấp ba Công nghệ khai giảng. Hoài Chân đến trường điểm danh rồi về nhà, trên bàn ăn trưa, A Phúc đột

https://thuviensach.vn

nhiên hỏi Hoài Chân: “Nhà ta thuê phòng khám của già Huệ làm cửa hàng mới có được không?”

Hoài Chân ngạc nhiên.

A Phúc nói, “Mấy hôm nay ông ấy đang bàn bạc với chú. Ông ấy muốn dẫn bà bạn gái Philippines đi châu Âu chừng nửa năm, đi gấp lắm. Có điều mới đăng báo quảng cáo, chắc vẫn chưa đi ngay đâu. Ông ấy nói là nể tình hàng xóm cũ nhiều năm, tùy chú ra giá, ba chục năm chục đô đều được, hy vọng chú giúp ông ấy chuyện này.”

Đột nhiên Hoài Chân không ăn nổi cơm. Cô ngơ ngác sửng sốt, đặt bát đũa xuống chạy ào ra ngoài.

Phòng khám Huệ Thị vẫn mở cửa, một người phụ nữ đứng sau quầy dọn dẹp từng tủ thuốc một, còn một người khác đang vẩy nước ở sân sau. Chiếc ghế trong phòng châm cứu cũng úp ngược trên bàn, sàn nhà vẩy đầy nước, trong không khí là mùi bụi bặm ẩm ướt.

Già Huệ ngồi trên ghế uống cà phê đọc báo.

Vừa thấy Hoài Chân đến thì ông ngoắc tay gọi lại, nói, “Nha đầu đến đúng lúc lắm. Hoa cúc cam thảo đinh hương, mấy thứ này, con đến thu dọn lại đi, hai ngày nữa sẽ có người tới lấy. Còn dư mười mấy hộp thuốc viên Nam Tử Hán, đưa tất cho Tiểu Lục gia đi, thay ta hỏi thăm quả thận của cậu ta.”

Hoài Chân cắn răng nghiến lợi: “Ai muốn đưa thay ông chứ!”

Già Huệ xòe tay ra: “Vậy trả 60 đô la tiền lương lại cho ta!”

Hoài Chân trợn mắt nhìn ông, lửa giận phừng phừng lại chẳng biết phát tiết vào đâu, nghiến răng gằn chữ nói: “Không trả!”

https://thuviensach.vn

“Con thật vô lại!”

“Chính ông vô lại thì có!”

“Ta vô lại hồi nào?”

“Ông Hoàng bị đau xương bàn chân, bà Phùng mắc chứng dương hư đổ mồ hôi, bọn họ đã bớt bệnh chưa? Con gái ba của nhà họ Trần sốt cao mãi chưa hạ, uống hai gói thuốc rồi vẫn chưa khỏe, không đợi em ấy khỏe mà ông tính chạy đi đâu?”

Già Huệ ngẩn ngơ hồi lâu, sau đó nói, “Ta đã bảo bọn họ đến bệnh viện Tây y rồi còn gì. Nếu đến bệnh viện Tây y khám thì bây giờ cũng đã khỏi rồi.”

Hoài Chân không nghe nổi, lật giở danh sách ghi chép chữa bệnh: “Hôm trước cô Phương lại bị tiểu són, bà Khang lại bị bệnh phổi…”

“Tối qua ta đã gọi điện cho họ rồi, cũng bảo họ đến bệnh viện Tây y mà khám.”

Hoài Chân kiềm chế.

Già Huệ lại chỉ vào cô: “Không được khóc!”

Hoài Chân ngẩng đầu lên, sụt sịt một lúc mới hỏi ông: “Có phải do con viết ghi chép khám bệnh tệ quá, khiến mấy tờ báo kia mắng ông, nên ông mới không thoải mái…”

Già Huệ nhìn gò má cô đỏ bừng, thở dài bảo, “Bọn họ nói cũng không hẳn sai. Có vài bệnh đến ta cũng phải bế tắc. Nếu phòng khám Huệ Thị còn ở đây thì sẽ không ai chịu tới bệnh viện Đông Hoa khám cả.”

Hoài Chân nói, “Nhưng ông có thể chữa lành nhiều bệnh mà.”

https://thuviensach.vn

Già Huệ thở dài, “Ta cũng lớn tuổi rồi, chỉ muốn đi du lịch mà thôi. Ta đợi được, nhưng bà bạn El Salvador đã năm mươi sáu tuổi xuân của ta lại không đợi nổi, bà ấy muốn chạy rồi kia kìa.”

Hoài Chân phì một tiếng, suýt nữa cười chảy nước mũi.

Già Huệ cũng cười: “Cười thì tốt, con gái cười sẽ gặp may mắn.” Dứt lời ông giơ tay lên, lấy một cuốn sách ố vàng trong ngăn kéo ra đưa cho cô, “Ngày trước tiên phụ ta đi theo công nhân đường sắt Trung ương Đại Tây Dương khám chữa bệnh, mọi ghi chép của ông đều ở trong này, coi như cũng như có ý nghĩa. Ông ấy để lại cho ta chút di sản ít ỏi thế này, ta cầm cũng vô dụng, giao cho con đấy.”

Hoài Chân do dự nhận lấy. Trên bìa cuốn sách đóng buộc chỉ là một hàng chữ viết bằng bút lông: “Sổ kiến thức của Huệ Đương tại Kim Sơn.”

Hoài Chân nhanh chóng lật xem, sững sờ thấy rõ, “Đây là…”

Già Huệ lim dim mắt nhìn cô, “Con viết bản ghi chép tiếng Anh đó viết không tệ.”

Gần đây bị mắng nhiều nên khi già Huệ khen cô, Hoài Chân lại cảm thấy không quen, cô xoay mặt đi, suýt nữa nghẹn ngào.

Già Huệ chậm rãi nói, “Mới khóc đó đã cười, đúng là ngốc nghếch.”

Hoài Chân nén nước mắt, quay đầu nói tiếp, “Ông đi chơi một mình mà chỉ để lại cho con mỗi bản phê bình nguyệt san Overland, đúng là không phúc hậu.”

Già Huệ hờ hững châm chọc cô: “Sai! Ta có bạn gái bầu bạn, từ trước đến nay luôn có đôi có cặp, chưa bao giờ một mình cả.”

Hoài Chân trợn mắt nhìn ông.

https://thuviensach.vn

Già Huệ không thèm để ý, “Cùng lắm là con cũng quen bạn trai đi.”

Hoài Chân lườm một cái, chẳng buồn để tâm tới ông.

Cô lại đưa mắt nhìn bản ghi chép, nói, “Con muốn học lên cấp ba đã, không muốn viết tiếp, dù gì viết cũng không ai đọc.”

Già Huệ bĩu môi, “Tóm lại cho con đất, tùy con.”

Đương lúc nói chuyện, A Phúc từ bên ngoài ló đầu vào, mời già Huệ qua nhà bàn chuyện thuê phòng, vừa thấy Hoài Chân thì cười nói, “Ấy, chú chọc con bé khóc rồi sao?”

Ba người cùng đến tiệm giặt A Phúc, già Huệ nói, “Còn không phải à, có lẽ cũng nên kiếm bạn trai đi, đỡ bị ấm ức lại chỉ biết trách móc cha mẹ.”

A Phúc cười khà khà, “Thế thì tốt quá, tuần sau người thím Lục giới thiệu sẽ xin nghỉ về nhà, đúng lúc định để hai đứa gặp nhau —— đáng tiếc Huệ đại phu đi gấp gáp quá, không thể gặp cậu ta được. Nghe nói cậu ta đó làm trong thủy quân lục chiến, trẻ tuổi tuấn tú, nho nhã lịch sự…”

Hoài Chân ho khan, thấp giọng phản bác, “Sao lại giới thiệu…”

A Phúc lập tức đổi đề tài, nói về kế hoạch tương lai của mình với già Huệ: “Miễn cho La Văn nói tôi cứ để bà ấy làm vợ thương nhân, sau khi chuyển mặt tiền cửa hàng thì sân bên này cũng không cần dùng để phơi đồ nữa, có thể xây hai vườn hoa, làm thêm giá xích đu cho Hoài Chân với Vân Hà…”

Già Huệ bảo, “Được đấy, không tệ chút nào. Không đánh đu với chị thì cũng có thể hẹn hò với bạn trai ở trong sân.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đỉnh Vàng (4)

Một tuần sau, vào một ngày cuối tháng chín, Lucinde đến thăm Ceasar. Thật ra cô có thể đi thăm anh sớm hơn, nhưng từ sau bữa tối không vui vẻ kia, nếu cô đi thăm anh ngay thì rất có thể không gặp được anh.

Lúc vào phòng khách, mới đầu cô chỉ thấy mỗi Thompson.

Ông đang nấu hồng trà, vị đắng kia lan tỏa khắp căn phòng – hoặc nói đó là vị thanh lạnh cũng được, nhưng chẳng sao cả, quả thật cô không khoái chuyện quý tộc Anh Quốc thích dùng những món đồ xưa cũ Đông Phương này là bao.

Lúc thấy Thompson cô khá tức giận, bởi vì trong bữa tối không vui ấy, chính mắt cô thấy đầy tớ phục vụ hai đời nhà Muhlenberg này đã bán đứng tiểu chủ nhân của mình thế nào.

Lucinde rất xem thường ông. Nhưng Thompson không hề phát giác chút nào, lại còn quay sang mỉm cười tươi rói với cô – điều này khiến Lucinde vô cùng tức giận. Đã lâu lắm rồi cô mới mất kiểm soát cảm xúc như thế này.

Cô nói với Thompson những câu rất khó nghe, cụ thể thì cô không muốn nhắc lại nữa, đại khái là những lời trách móc mắng nhiếc đầy tớ không ra gì.

Thompson vẫn mỉm cười im lặng lắng nghe, cho tới khi người đằng sau tờ báo mở miệng, “Lucinde, em nổi điên cái gì đấy?”

https://thuviensach.vn

Lucinde khiếp hãi, lúc này mới nhận ra trong phòng còn có người đang nằm dài trên ghế sofa, dùng báo che kín gương mặt.

Anh mặc áo thể thao màu xanh đậm, lộ ra giữa chiếc quần trắng cắt may tinh tế và đôi dép đế bằng là mắt cá chân – quần áo cũng coi như gọn gàng. Nhưng khi dời tờ báo đi, cô lại nhìn thấy gương mặt xám xịt của anh.

Cô cười châm chọc, “Tạ ơn trời đất, anh vẫn còn sống.”

Ceasar nhếch mép, cả khuôn mặt không khác gì đã chết.

Báo rơi xuống đất, Lucinde cúi đầu nhìn, phát hiện đó là tờ Nhật báo Coastal của tuần trước.

Cô ấy nói ngay, “Anh đúng là bình tĩnh nhỉ. Nếu là em, em chỉ mong có thể bóp chết Thompson ở trong phòng tắm rồi.”

Thompson nhíu mày, “Tôi sợ lắm đấy.”

“Ông ấy cũng chỉ chạy chân cho người khác thôi.” Ceasar nói.

“Vậy là ai tiết lộ?”

“Đương nhiên là Harold, chính người cha thân yêu của anh đã báo cho Arthur biết. Bởi vì anh dùng tài khoản chi phiếu của ông ấy mà. Chuyện của ông ấy, Arthur chưa từng hỏi đến. Chi phiếu là ông ấy giao cho Arthur, vé xe Greyhound cũng do ông ấy phát hiện. Trước giờ anh không đề phòng Harold, nếu không phải ông ấy…”

Lucinde bật thốt, “Không thể nào.”

“Vì sao lại không thể?”

Lucinde ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói, “Chuyện này không quan trọng. Hôm nay em muốn nói với anh một chuyện.”

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì?”

Lucinde im lặng một lúc, sau đó nói, “Anh biết chỉ có em là người ngoài là có thể vào phòng anh không?”

Ceasar hơi nhỏm người dậy nhìn cô, tỏ ý cô ấy nói tiếp đi.

Lucinde nhanh chóng nói: “Thấy không ai có thể lấy lại được thẻ căn cước cho anh, cho nên em đã lén trộm thẻ căn cước của một ông anh trai thân yêu của em, đặt một vé máy bay Oakland lúc 8 giờ 30 tối ngày 1 tháng 10. Vào đêm đó, em và anh ấy sẽ đến nhà anh, anh ấy sẽ cùng Arthur tới câu lạc bộ xì gà ở quận Lake. Hôm đó em sẽ bảo anh ấy đội mũ Phaedra và áo khoác màu đen. Sáu giờ rưỡi, em sẽ lên lầu tìm anh. Nếu anh đồng ý cải trang thành anh ấy đi cùng em tới quận Queens.”

Sân bay JFK nằm ngay quận Queens.

Ceasar im lặng nghe xong, nhất thời không có phản ứng gì.

Nhưng cô thấy trong mắt anh dần dần khôi phục thần thái, ánh mắt màu đen đáng chết này dần dà sống lại.

Anh nhìn Thompson.

Thompson lập tức xoay người, đi ra khép cửa phòng khách lại.

Ceasar nhìn Lucinde không chớp mắt, hỏi cô, “Vì sao lại giúp anh?”

Không hiểu sao cơn giận lại bùng phát trong lòng, giọng cô bất giác tăng cao mấy quãng.

Cô lớn tiếng nói, “Anh phải biết là mấy ngày nữa sẽ đến ngày đính hôn, cũng không phải chỉ mỗi mình anh là bị thiệt đâu đấy.”

https://thuviensach.vn

Nói rồi, cô đột nhiên quay mặt đi, “Nếu anh đổi ý thì có thể đi máy bay sáu giờ sáng ngày thứ hai quay lại đây, em lái xe đến quận Queens chở anh về, tới lúc đó, anh cứ nói với người khác là theo em ra ngoài một đêm, sẽ không ai biết anh đi đâu cả. Sau đó anh cũng có thể hỏi chú Harold, rốt cuộc vì sao lại tố cáo con trai bảo bối của mình. Dĩ nhiên, nếu anh tìm được tình yêu chân chính của mình, không về lại đúng hạn thì em sẽ càng vui hơn. Có điều xét thấy anh không có thẻ căn cước, không có tiền không có chi phiếu, cũng không có cái họ Muhlenberg, em tin chắc anh sẽ thất bại cho xem.”

Nói xong câu cuối cùng, Lucinde còn cười ha ha châm chọc.

Cô cũng không biết cảm giác của mình lúc này là gì. Nếu cô phải sống cả đời với tảng băng trước mắt đây, nếu có ai đó có thể chạy trước đi, thì từ trong thâm tâm cô hy vọng anh có thể vượt ngục thành công.

Đây cũng là lý do vì sao hôm đó Harold hỏi cô, “Tiểu thư Lucinde, cô có đồng ý giúp đỡ Ceasar không?”

Cô không do dự mà trả lời: “Dĩ nhiên là có rồi ạ.”

Cô tin tưởng Muhlenberg thật sự thương con trai mình. Có lẽ đúng là ông – sau khi phát hiện kế hoạch chạy trốn lỗ mãng của Ceasar, đã lựa chọn dứt khoát vạch trần chuyện này.

Có lẽ Harold đang giúp Ceasar thoát khỏi sai lầm mình đã từng phạm phải.

Nhưng cô không nói cho Ceasar biết là Harold đến tìm mình.

Có thế nào đi nữa thì Ceasar cũng không ngờ người giúp mình lại là Lucinde, cũng như vào một tuần trước, dù thế nào anh cũng không tưởng nổi người tố cáo Arthur là Harold.

https://thuviensach.vn

Anh vẫn nhớ, sau khi mình rời khỏi bàn ăn tối về phòng, thu dọn tiền bạc hiện vật chuẩn bị chạy khỏi cái nơi khiến người ta ngộp thở này, thì Harold lại kịp thời xuất hiện. Trong chớp mắt ông xoay người khép cửa phòng lại, Ceasar đột ngột bừng tỉnh.

Anh lùi về sau hai bước đầy phòng bị, nói với ông, “No, not you, my father.”

(Không, không thể là cha của con được.)

Bất cứ ai cũng có thể, nhưng anh chưa từng nghĩ người đó là Harold.

Anh vẫn nhớ những lời ông tự nhủ năm ấy trên du thuyền viễn dương xuất phát từ Hương Cảng. Ông nói, Ceasar à, hai năm nữa sẽ đón dì Đàn đến Mỹ, có được không?

Hôm đó là ngày anh nhìn thấy nước mắt của người đàn ông này, cũng là lần duy nhất trong đời.

Anh tin nhất định Harold rất yêu người phụ nữ kia, nếu không vì sao ông lại khóc?

Nếu không vì sao ông lại xích mích với Arthur đến nỗi thành thù, cha con giằng co đến nay đã gần 20 năm?

Arthur tự tay gây ra bi kịch của ông, rõ ràng ông có thể cảm nhận sâu sắc sự đau đớn trong đó, sao có thể là ông được?

Nói không chừng điệu bộ ngoan cố bảo thủ của Muhlenberg bảo thủ điệu bộ đã in hằn vào trong gen.

Ngày hôm đó, sau khi khóa cửa phòng lại, Harold nhìn anh chăm chú hỏi: “Sau khi con bỏ trốn thì sao? Nói cho cha biết ý định của con.”

https://thuviensach.vn

Thế là anh nói, “Chí ít sẽ không giống như cha năm đó, con chắc chắn sẽ không bỏ rơi cô ấy.”

Trong chớp mắt kia, anh nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của Harold lóe lên tia sáng, rồi ngay sau đó tối hẳn đi.

Ceasar không rõ đó là vẻ mặt nào, thất vọng, căm giận?

Harold nói tiếp, “This is not a solution.” (Đây không phải là biện pháp giải quyết.)

Trong khoảnh khắc ấy, giọng của ông rất nhẹ.

Nói xong câu trên, Harold xoay người rời đi.

Có hơn một nửa người hầu ở Muhlenberg đang canh chừng dưới cửa sổ phòng anh, anh không thể thoát được sự quản chế của Arthur.

Harold không ghé đến nữa. Mà thực tế cũng không có bất cứ ai đặt chân vào phòng anh nửa bước, ngoại trừ Thompson.

Cho đến hôm nay khi Lucinde đến.

Một đêm chạy đi chạy lại thành phố San Francisco, có thể làm được gì?

Giống như Lucinde đã nói với anh vậy: “Just go. Go and ask her if you still love me.”

(Đi đi, đi hỏi cô ấy còn yêu anh không.)

Sau đó thì sao?

Lúc Ceasar thấy tờ báo Coastal, đột nhiên nghĩ đến nhiều hơn.

More solutions.

https://thuviensach.vn

Ceasar nhìn thẳng vào mắt Lucinde, nói, “Nói thật, bây giờ anh rất muốn hôn em đấy.”

Lucinde khiếp hồn khiếp vía.

Cô nói, “Nói thật, người không có thẻ căn cước à, em rất hy vọng anh không nên xuất hiện vào rạng sáng ngày mồng 2 tháng 10 ở quận Queens.”

Ceasar cười hỏi, “Vì sao?”

Cô nói, “Vì có những lúc, nhìn anh thật sự khiến người ta phát ốm.”

Ceasar bật cười rồi bảo, “Cám ơn.”

Ceasar kia lại hồi sinh rồi.

Lucinde ngẩng đầu nhìn anh, lòng tự nhủ, nếu ngày hôm sau anh quay lại, nói không chừng em sẽ yêu anh thật.

Bất chợt trong sinh mệnh dài đằng đẵng lại vắng mặt người yêu thương, thì người ấy sẽ trở nên hoàn mỹ không tì vết ở trong lòng bạn. Nếu bạn đánh mất cô ấy, thì cả đời này không một ai có thể thay thế được cô ấy.

Như thế thì cuộc đời của Lucinde sẽ tiêu mất.

Cô không giúp anh. Chỉ là cô đang giúp mình.

Lucinde đứng dậy, gỡ áo khoác ở móc treo trước cửa xuống. Lúc rời đi, cô nói với Ceasar: “See you on Thursday, my cousin.”

(Hẹn gặp lại vào thứ năm, anh họ của em.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đỉnh Vàng (5)

"Năm 1580, hai năm sau khi Sartresmere phát hiện ra vàng, những người da màu từ khắp nơi trên thế giới đều đổ xô đến California. Hai năm sau, nơi này đã trở thành một tiểu bang. Cùng năm đó, Leland Stanford trở thành thống đốc bang California. Trong bài phát biểu nhậm chức của mình, ông ta nói: 'Châu Á có dân số đông đảo lại đưa cặn bã trong số bọn họ đến bờ biển của chúng ta. Chúng ta phải sử dụng tất cả mọi thủ đoạn hợp pháp để ngăn chặn chủng tộc thấp kém này định cư trên đất của chúng ta – về điểm này trong lòng tôi rất rõ ràng.'.. Nhưng sau khi trở thành chủ tịch Công ty Đường sắt Trung ương Thái Bình Dương, ông ta lại đổi ý. Quảng cáo về Đường sắt Trung ương Thái Bình Dương trên bờ biển phía đông nam đã đưa 3.000 công nhân gốc Hoa đến đất nước này. Bọn họ sử dụng chất nổ giữa núi non thung lũng để tạo ra đường hầm, những chiếc sọt đa lát treo bọn họ chông chênh trên vách núi thẳng đứng, dùng cái đục để đào đá hoa cương và nham thạch hòng đặt đường ray…"

"… Tôi (Huệ Đương) thường thấy có người được đặt trong giỏ tre, lúc đi xuống từ vách đá thẳng đứng thì người kia đã chết. Có lúc sợi dây kéo giỏ bị đứt, cơ thể của công nhân rơi từ mấy trăm feet xuống dưới, đập thẳng vào đá tảng mà chết. Lại có khi, những người trong giỏ tự hất mình ra khỏi núi cao chót vót hòng né tránh thuốc nổ, nhưng không ngờ dây thừng lại bắn ngược về quá sớm. Đối với những người bị nổ cụt mất tay mất chân, còn có những người máu thịt mơ hồ, lộ ra mảng xương trắng hếu, tôi có thể làm gì được đây? Trong hòm thuốc của tôi chỉ có thuốc hạ sốt, tiêu đờm chống nôn, chống say nắng và đuổi côn trùng cắn chích mà thôi. Tôi cùng một vài bà con lo liệu hậu sự cho bọn họ, đánh dấu địa điểm mai táng, để

https://thuviensach.vn

một mai có ngày đào hài cốt lên, lau dọn sạch sẽ đưa "họ về Trung Quốc, chính thức an táng."

Nói thật, chính Hoài Chân cũng không muốn từ bỏ cơ hội đến bờ Đông. Nhất là khi đọc bản viết tay do cha của Huệ đại phu để lại, cô cảm thấy không cam lòng. Cảm giác này cũng như một cô bé vốn hát rất hay, nhưng cuối cùng lại phải "nhường" cơ hội đứng trên sân khấu hát cho con gái hiệu trưởng vốn không biết ca hát là gì, thế là cô ra sức tranh thủ cho mình, cho giáo viên xem nhật ký, mổ xẻ tâm sự của mình, sự thật được phơi bày nguyên vẹn, muốn chứng minh mình có thể làm tốt mọi thứ. Nhưng vô ích mà thôi, bởi vì từ lúc còn rất sớm cô đã bị gạt ra ngoài nguyên tắc rồi.

Cô chỉ là một con người bé nhỏ, sao có thể chống đối thế giới chặn cô ở ngoài cửa đây?

Mỗi khi không cam lòng dâng lên là lại bị sự bất lực xóa nhòa từng chút một, Hoài Chân lại càng thất vọng. Thất vọng về thế giới bất công, cũng thất vọng về mình.

Lê Hồng rất tức giận vì chuyện cô bị nhật báo đả kích, không chỉ đến văn phòng học vụ trường cấp ba Công nghệ hỏi lý do xin nghỉ thay cô, mà còn nhờ công ty du lịch Trung Quốc hỏi thăm vé đến sân bay Jose Marti ở Havana, Colombia.

Trưởng phòng học vụ nói thế này: "Dĩ nhiên xin nghỉ không có vấn đề gì, chỉ cần sau khi em về vẫn bắt kịp học kỳ trước khi thi đại học là được." Bởi vì học sinh gốc châu Á được chuyển lên từ trung học ở phố người Hoa sẽ trực tiếp bước vào hai năm học cuối cùng của trường trung học Công nghệ. Hầu hết các học sinh Trung Hoa cần cù sẽ học liền bốn kỳ trong một năm học, vào đại học sớm hơn so với những người chỉ học hai học kỳ trong một năm.

https://thuviensach.vn

Hiệu trưởng cũng nói với Hoài Chân thế này: “Thành tích hai môn Nhân văn và Xã hội của em thật sự rất xuất sắc, nhưng kết quả Vật lý và Toán học thì… Ý cô là, cô rất lo em không theo kịp tiến độ của bạn học.”

Còn Lê Hồng, cô đã bị công ty du lịch yêu cầu xuất trình thư giới thiệu, giấy chứng nhận sức khỏe và mức giá gần hai trăm đô la cần thiết cho tuyến hàng không xuyên lục địa nước Mỹ đập vỡ ý định. Cô ấy báo cho Hoài Chân biết, các chuyến bay dân sự thông thường của hãng hàng không Pan American, bay từ Oakland đến sân bay quốc tế Marti nhanh nhất cũng mất 13 tiếng, trừ khi có chuyến bay tư nhân của máy bay Hercules. Nghe nói bình thường hành khách sẽ nôn liên tục trên bầu trời trong 13 tiếng đồng hồ – “Cậu thử nghĩ đến cảnh mọi hành khách trên máy bay đều đang nôn mà xem.”

Điều khiến cho việc di chuyển bằng máy bay càng trở nên phi thực tế là cơn bão Samanson cấp bốn sắp đổ bộ từ Texas, và sẽ đi qua khu vực Vịnh San Francisco vào đầu tháng 10. Hoa Kỳ nổi tiếng là vùng đất của những cơn bão, đối với cư dân phố người Hoa đã sinh sống trên mảnh đất này hơn 80 năm mà nói thì đã không còn gì lạ lẫm. Trong một tuần trước khi bão đến, San Francisco càng ngày càng đẹp, bầu trời trong xanh, khắp nơi không có mây mù, thỉnh thoảng lại có những cơn gió hây hây thổi đến. Chủ nhật Hoài Chân về nhà, bắt gặp cảnh người lớn trẻ con đang thả diều trên phố Sacramento, trong đó có một con diều giấy phượng hoàng đỏ rực đang bay lượn dưới vòm trời xanh biếc, đẹp tới nỗi làm du khách trầm trồ liên hồi.

Lại cẩn thận nhìn người đang thả diều giữa đám đông vây quanh, thì ra là Hồng Lương Sinh. Người thanh niên gốc Hoa mặt mũi trong trẻo, có khí chất ngông cuồng tự cao tự đại. Mà ngồi xổm trong ngực anh ta là một bé gái người Hoa chừng sáu bảy tuổi, mặc váy hoa trắng ngần, đang được anh ta hướng dẫn thả diều. Khó mà bắt gặp được hình ảnh như thế này, lúc

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đi qua đám đông bên cạnh, nhìn thấy có không dưới bốn năm người da trắng cầm máy ảnh chụp hình Hồng Lương Sinh.

Anh ta nhìn thấy Hoài Chân đi qua, từ đằng xa gọi cô lại hỏi: “Nhóc con, cuối tuần mà còn đi học à?”

Cô nói đi chứ, hôm nay Chủ nhật, tối vẫn phải đi.

Anh ta bảo, “Sắp có bão rồi, anh có nhờ người đưa đồ đến nhà cô, cô đừng quên đem theo đấy.”

Vừa dứt lời, mấy người da trắng cầm máy ảnh kia xoay đầu lại, nhìn thấy một cô gái người Hoa thì lại muốn chụp ảnh.

Cô theo bản năng che mặt mình đi, lại nghe Hồng Lương Sinh dùng tiếng Anh nói với mấy người ở đằng sau, “Chụp hình con gái ở phố người Hoa, một tấm 100 đô la.”

Không có gì hiệu quả hơn tiền phạt. Vừa dứt lời, quả nhiên mấy người kia do dự dừng tay.

Hồng Lương Sinh giống cô, cũng sợ mấy người này đăng ảnh lên báo, bị người ở Vancouver nhìn thấy. Hoài Chân ngẩng đầu cười cảm kích anh ta, sau đó ôm cặp sách vội vã về nhà.

Mấy hôm nay, trên những mái nhà ở phố người Nhật đều treo cờ cá chép – Hoài Chân tình cờ trông thấy khi ngồi xe cáp đi ngang qua. Cô về nói lại chuyện này với Vân Hà, vậy mà cô ấy chỉ liếc một cái rồi không nói gì. Về sau cô mới biết hai người họ cãi nhau, nguyên nhân cũng là do Huệ đại phu rời khỏi phố người Hoa, khiến cô ấy vô cùng đau lòng.

Vậy mà Hayakawa lại nói, ông ấy nên đi sớm mới phải, nếu chậm chút nữa thì không biết đã chậm trễ bao nhiêu tính mạng người ta.

https://thuviensach.vn

Vân Hà kinh hãi ngây người, nói vì sao cậu lại phát biểu như thế?

Hayakawa vô cùng thiết thực trả lời, đây là sự thật. Sớm muộn gì y học truyền thống gì cũng bị y học hiện đại thay thế, phương Tây đã trải qua việc đó một lần rồi.

Vân Hà lại châm chọc, dân tộc trải qua sự kiện Minh Trị Duy tân đúng là thực dụng hơn hẳn dân tộc bị thua trong biến pháp Mậu Tuất*, phải bỏ chạy đến Bắc Mỹ.

(*Biến pháp Mậu Tuất: cuộc cải cách năm Mậu Tuất, theo đường lối tư bản chủ nghĩa do Khang Hữu Vi đề xướng dưới thời vua Quang Tự nhà Thanh, năm Mậu Tuất 1898.)

Hayakawa nói, chỉ bàn về chuyện này thôi, đừng có kéo mâu thuẫn dân tộc vào, như thế không tốt cho ai đâu.

Vân Hà càng nói càng tức, lời nói ra càng không được cân nhắc kỹ càng: Rốt cuộc có phải cậu định khen ngợi Khối Thịnh vượng chung Đại Đông Á* nổi tiếng của các cậu không?

(*Khối Thịnh vượng chung Đại Đông Á là một khẩu hiệu được chính phủ và quân đội Đế quốc Nhật Bản đề xướng trong thời kỳ Chiêu Hòa, thể hiện khát vọng tạo ra một "khối các quốc gia châu Á do Nhật Bản lãnh đạo và không phụ thuộc sức mạnh phương Tây".)

Hayakawa tự biết giờ nói gì thêm cũng sai, bèn im lặng.

Vì chút chuyện này mà hai người cãi nhau, suốt cả một tuần không gặp nhau, cũng không ai để ý đến ai.

Con người cô ấy không giận thì thôi, một khi đã giận thì chẳng thèm để ý tới ai. Lấy cớ ở trường có tiết học buổi chiều nên cuối tuần cũng không về nhà.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân ở nhà hai hôm, tới chiều Chủ nhật lúc rời đi, A Phúc và La Văn đã chuẩn bị sẵn cho cô hai túi to, đựng đầy cải trắng cải xoăn được vận chuyển từ trong nước đến.

La Văn không ngừng nhét đồ vào túi, luôn miệng nói: “Tự hai đứa lo liệu việc nhà được không? Thịt thà trứng cá ở siêu thị khá rẻ, sáu quả trứng là mười lăm cent, dầu là ba mươi cent một kg, thịt cũng không đắt, nhưng các con phải nhớ rửa kỹ trước khi ăn đấy. Còn rau vừa không tươi lại còn đắt, một bó cải trắng những tám xu. Người Mỹ không thích ăn rau, thói quen này đúng là xấu. Thịt có thể ăn ít, nhưng không thể không ăn nhiều rau được.”

Hoài Chân luôn miệng vâng dạ, thấy mấy thứ này thì cảm thấy khó khăn, bởi vì hôm nay cô không đi xe cáp quay về, mà là Lê Hồng đạp xe đến đón cô. Cô ấy không thi đậu vào trường cấp ba, cho nên nghỉ hè đã về Việt Nam một chuyến, tới khi trở lại thì vào trường y tá, lúc rảnh rỗi có thể chạy việc vặt cho nhà, thế nên cô ấy mới mua xe đạp, thường xuyên đến trường tìm Hoài Chân, sau đó cùng đến đại học Nghệ thuật tìm Seol Rae. Hễ có giờ học phác họa cơ thể người là Seol Rae sẽ gọi hai cô đến lớp, cùng ngắm nghía người mẫu nam khỏa thân đứng trên bục giảng tạo dáng cho giáo sư giảng bài, hoặc là để sinh viên ngồi dưới vẽ theo. Cuối tuần này cô ấy cũng đến đây, bởi vì trường y tá được nghỉ do bão, mọi người đã hẹn sẽ về nhà trọ nấu lẩu bò viên ăn.

Hoài Chân nghĩ, xách nhiều đồ thế này mà lại để Lê Hồng cưỡi xe đạp chở cô lên xuống dốc ở thành phố San Francisco, không biết sẽ mệt thế nào nữa, thế là cô bảo dì Quý đừng cho thêm đồ vào nữa, nói thứ bảy sẽ về đem đi.

A Phúc nghe cô nói thứ bảy mới về, thì lập tức lấy một con diều giấy cao cỡ một người khí thế như thật ra, nói là của Tiểu Lục gia làm, bảo cô nhớ đem theo. Vì nghe nói tối thứ năm cơn bão sẽ đổ bộ, treo con diều đầu rồng khảm răng cá mập này lên cửa sổ thì có thể trừ tà trấn sát.

https://thuviensach.vn

Ngày trước nghe già Huệ nói, lúc Hồng gia còn sống từng mời người quẻ que cho sáu cậu con trai, năm người đầu đều có mạng giàu sang, chỉ có mỗi cậu sáu là người kỳ lạ có mạng côn bằng, trong mệnh có kiếp. Chân long đã qua, như rồng bay trên trời, như vì sao di động.

Còn nói lúc trước Hồng gia quyết định cứu Tiểu Lục gia cũng là vì lời nói này —— Không được giết người kỳ lạ, giết sẽ thành người trời.

Hoài Chân nhớ lại cái hôm Hồng Lương Sinh thả diều ở đầu đường, trong sự tùy tiện có khí phách càn khôn, đúng là cũng ứng với kiếp đấy chứ.

Trước khi ra ngoài, A Phúc sực nhớ ra điều gì đấy, vội vã đuổi theo hỏi cô thứ sáu này có thể về được không, bởi vì thím Lục nói Trần Thiếu Công ở đội thủy quân lục chiến xin nghỉ về, thứ sáu sẽ tới thành phố San Francisco.

Hoài Chân hỏi, không đi có được không? Đến con còn không tự lo xong đây, muốn học hành nghiêm túc đã.

A Phúc lại bảo, chàng trai kia về tìm con, con có thể nói như vậy sao?

Hoài Chân bất đắc dĩ, nói chú Quý à, chú đừng nói nữa…

A Phúc cười, giấu ai được chứ không giấu được chú Quý đâu, có ai không biết cuối tuần nào cũng về, nhiều lần không chịu hỏi, thế con không muốn hỏi chú dì có nhận được cuộc gọi nào tìm con không hả?

A Phúc thấy cô giận thì bảo, người ta đến cũng đến rồi, chỉ đi ăn bữa cơm thôi mà, không có chuyện gì đâu. Đến lúc đó chú sẽ bảo cậu ấy tới phố Lombard tìm con, nói là nhà có treo đầu rồng kia. Con gọi Vân Hà đi cùng đi. Không hợp thì làm bạn cũng được.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân không đồng ý cũng không từ chối. A Phúc giúp cô ôm một đống đồ đi ra khỏi phố người Hoa, nhìn Hoài Chân ngồi lên xe đạp mới yên tâm.

Lê Hồng thấy cái đầu rồng to đùng kia thì dọc đường đi cứ cười ngất, nói nếu để người da trắng nhìn thấy rồng dữ phương Đông, không biết có bị dọa chết không?

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đỉnh Vàng (6)

Ceasar ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nhìn một gã mặc quân phục màu trắng dìu bà lão chống gậy đi vào khoang máy bay hình vuông, lúc này cửa khoang chính thức khép lại.

Tổng cộng hai hàng ghế ngồi lại chỉ có chưa đến hai mươi hành khách. Hành khách hôm nay rất ít, có lẽ vì có bão sắp đổ bộ vào bờ Tây.

Nữ tiếp viên xuất thân từ y tá bước vào khoang trước khi cửa khép lại, nói, “Mọi người không cần quá lo lắng về cơn bão. Chúng ta sẽ đến Oakland sau hai tiếng ba mươi phút nữa.”

Trước lúc đó, anh đã không uống ít hơn ba chai nước Evian. Chai cuối cùng bị anh xoắn chặt, ném vào khay nôn đặt dưới bàn ăn trong khoang.

Bà cụ ngồi đối diện trông thấy sắc mặt anh thì ân cần hỏi han, “Có muốn mở cửa sổ ra không?”

Anh miễn cưỡng cười lắc đầu, không nói gì.

Trong lúc nói chuyện, nữ tiếp viên cũng đi đến. Trên sàn không trải thảm nên tiếng giày cao gót vang lên rất sắc bén.

“Anh Maewell,” Nữ tiếp viên hàng không kiểm tra họ tên hành khách, chu đáo hỏi thăm, “Anh có gì không thoải mái sao?”

Cô ấy vừa nói vừa giơ tay lên, kéo cửa sổ mở ra. Đây là khoang máy bay gia áp đầu tiên của công ty Boeing, đi nhanh hơn nhiều so với máy bay

https://thuviensach.vn

chở khách của hãng hàng không Pan American thông thường. Thế nên cửa sổ được thiết kế rất nhỏ, gió chỉ có thể đi vào từ một lỗ thông khí

Cơn gió từ độ cao gần hai mươi nghìn feet bị dồn nén ùa vào, thổi tóc mái anh hất ra sau đỉnh đầu, để lộ gương mặt tái nhợt đầm đìa mồ hôi.

Nhưng trong khoảnh khắc ấy, tinh thần lại quay lại trong người anh.

Anh giống như một bệnh nhân trước lúc lâm chung, đột nhiên nhớ lại cuộc sống bình lặng của mình, nhớ lại mấy tiếng trước bản thân đã ra khỏi căn nhà kia như thế nào.

Vài mảng hồi ức rời rạc nhảy ra. Lúc trời vừa tờ mờ sáng, Thompson đi vào phòng, thu xếp lại số tiền mặt đủ để anh có thể quay về nơi nhung nhớ, tổng cộng là 1.400 đô la. Trong đĩa trứng gà luộc xuất hiện mấy miếng xúc xích, không phải là xúc xích kiểu Tây to chừng ngón tay, mà là xúc xích heo xông khói. Lúc đưa tiền mặt cho anh, trông Thompson có phần kỳ lạ. Hình như ông ấy lẩm bẩm nói, “Có phải chìa khóa két an toàn của ngài Arthur ở ngân hàng Hoa Kỳ là chiếc màu đỏ đồng không nhỉ?” Rồi ông ấy đi ra ngoài. Cho tới nay ông ấy chưa bao giờ lẩm bẩm điều gì.

Một khắc sau, anh đội mũ lưỡi trai màu đen và áo khoác Tropical cùng màu vào, được Lucinde khoác tay đi ra khỏi ngôi nhà lớn phủ đầy cây thường xuân, bước vào chiếc xe hơi đang đậu trong đêm, lái xe rời khỏi Long Island, thẳng tiến đến quận Queens… Mọi chuyện tiến hành rất suôn sẻ. Cứ như thể đang ở trong giấc mơ, anh gần như lái xe theo bản năng —— không bị đụng xe, tạ ơn trời đất!

Từ lúc ấy, ngoại trừ 1.400 đô la trên người ra thì anh gần như chẳng có gì, nhưng anh đã tự do rồi.

Anh thề với trời, anh sẽ lợi dụng sự tự do ngắn ngủi này để kiếm được tự do lâu dài hơn.

https://thuviensach.vn

Anh giống như một con vật không mang trôi nổi trên mặt biển vì cạn kiệt ô-xi, hoặc là mãi mãi chìm xuống đáy biển, hoặc là vớt được cọc gỗ dưới ánh mặt trời. Chỉ cần một câu nói của cô là có thể quyết định cả cuộc đời anh. Anh tháo gỡ mọi lớp ngụy trang, mặc cô xẻ thịt… Đem lại nỗi đau cũng như hạnh phúc cho anh.

Có trời mới biết anh căng thẳng thế nào.

Chỉ cần nghĩ đến cô là tâm hồn luôn dao động, lại bất tri bất giác muốn mỉm cười.

Rèm cửa sổ được kéo lên, hành khách trên máy bay quay lưng về phía mặt trời mọc, chìm vào giấc ngủ ở độ cao 2.000 feet.

Tại mục tiêu thành phố San Francisco ở phía trước, một cơn bão thổi qua từ phía Đông Nam.

Bây giờ cô đang làm gì?

Quả nhiên cơn bão đến đúng vào ngày thứ năm. Bắt đầu từ buổi trưa ngày thứ năm, gió dần dần thổi mạnh, mọi trường học đều cho tan tầm sớm.

Cơn bão ập đến, không một cửa tiệm nào mở cửa. Sau khi tan học, Hoài Chân đội gió mưa chạy đi siêu thị một chuyến. Đồ trên kệ hàng gần như đã bị cướp sạch không còn gì. Đồ dư cũng giảm đi, Hoài Chân chỉ mua được hai túi bánh mì, một hộp trứng gà, hai bó cải trắng cùng một miếng xương sườn bò dài ba tấc rưỡi, tổng cộng hết 65 cent. Trong nhà còn ít rau cải tươi, dù nấu lẩu gân bò thì cũng đủ năm người ăn đến tối mai.

Lê Hồng mua một mười chai bia Olde English 800, lúc cả hai cưỡi xe đạp đi về phố Lombard thì gió đã rất lớn, vậy là hai cô đành một người đẩy xe, một người che dù chậm rãi đi về. Vừa tới nhà đẩy cửa ra thì bên ngoài là cuồng phong bão táp, còn trong phòng ngập tràn mùi thơm của canh

https://thuviensach.vn

xương sườn, khiến hai người mắc mưa ướt nhẹp gần như chảy nước mắt vì mừng.

Tối hôm qua đã làm xong thịt viên, Hoài Chân đem thịt vào bếp xắt mỏng thịt bò, đặt vào khay ướp với hành gừng nước tương. Seol Rae đứng cạnh rửa rau cải, Lê Hồng giã nát ớt đỏ và gừng theo lời dặn của Vân Hà, vắt thêm chanh rồi cho vào nước tương. Hai cô gái da trắng thì pha chế soda gừng, bạc hà và bia OE800.

Khi đưa mọi thứ lên bàn, gió bên ngoài càng lúc càng to, làm cánh cửa sổ rung lắc đập mạnh dữ dội. Mọi người đánh chén no nê, Hoài Chân và Lê Hồng đứng dậy đi tắm nước nóng, cởi bộ đồ dính mưa rồi khô trên người ra, thay sang đồ ngủ, lúc quay về thì mâm cơm vẫn còn đấy, còn các cô gái đang vùi mình trên sofa, bị bia nồng độ cao và hỗn hợp nước trái cây làm cho chếnh choáng, đề tài ở phòng khách tiến vào một cảnh giới mới. Các cô gái ở học viện Mỹ Thuật như đang thảo luận chuyện cơm bữa bình thường vậy – bọn họ đang nói đến chuyện trong trường ai ngủ với ai, ai ngủ với cha ai, ai bị giáo viên đánh ngã…

Cùng là học cấp ba, nhưng khi nhắc tới trường cấp ba công lập Công nghệ thì Hoài Chân chỉ có thể nói đến tác phong cứng ngắc của trường học và tổ giáo vụ, không thể so sánh với học viện Mỹ Thuật được.

Tình cờ có người nhắc đến chuyện Hoài Chân xem mắt, Hoài Chân nói, có lẽ ngày mai anh ta sẽ đến bấm chuông, các cậu ra mở cửa đừng quên ăn mặc tử tế đấy.

Các cô gái mới nói, chắc chắn ngày mai ở ngoài đường sẽ rất bừa bộn, bất kể là người nào, cứ mời anh ta quét sạch cành cây gãy trong sân đã, rồi mới để anh ta đi!

Gió bên ngoài có khuynh hướng càng lúc càng lớn, không biết bão đã tới hay là đi rồi.

https://thuviensach.vn

Các cô gái nằm vắt vẻo trên ghế sofa, để Hoài Chân một mình ôm chăn từ trong phòng ra, phủ thêm cho mọi người.

Cuối cùng, cô trông thấy cái đầu rồng chống nước khảm răng cá mập vẫn còn đặt trên bệ cửa sổ, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi đẩy cửa sổ ra, cầm chiếc ghế đẩu đi đến, dẫm lên nó trèo lên cửa sổ, cầm đầu dây diều buộc quanh tay cầm cửa sổ, sau đó ném đầu rồng ra ngoài.

Làm xong xuôi tất thảy, cô đưa tay đóng chốt cửa sổ lại.

Đúng lúc này cô lại nghe thấy tiếng phụ nữ hét lớn trong mưa gió. Thế nhưng cẩn thận lắng nghe thì lại không còn nữa. Hạt mưa đập lên cửa kính kêu lộp độp, cô ngước mắt nhìn lên, thấy con diều sặc sỡ kia như võ sư luyện tuyệt kỹ, đang bay lên giữa cuồng phong.

Trong chớp mắt ấy, cô bừng tỉnh nhớ lại, A Phúc từng nói, trong phong thủy Trung Quốc, diều đầu rồng răng cá mập có thể xua mưa trấn sát, nhưng sẽ gây bất lợi cho nhà ở đối diện. Mới đầu cô cảm thấy, ở đây toàn là người da trắng, sẽ không ai để ý đến chuyện này thật đâu. Nhưng rồi cẩn thận nghĩ lại, rồng Trung Quốc là tượng trưng cho thế lực tà ác trong thần thoại phương Tây, nếu có người nhìn thấy thì sẽ cảm thấy không vui.

Nghĩ đến đây, cô bèn giẫm lên ghế đẩu nhìn sang đối diện qua cửa sổ.

Đối diện không có người, cũng không có khách mới dọn vào ở.

Thở phào nhẹ nhõm, rồi bất giác trong lòng cô lại nặng nề.

Thì ra cô không muốn có người thay thế anh, chiếm cứ bất kỳ nơi nào thuộc về anh.

Bước xuống khỏi ghế, Hoài Chân thấy có lẽ mình uống nhiều rồi, bởi vì chóng mặt nên mới thấy vật nhớ người.

https://thuviensach.vn

Tắt đèn vôn-fram quay về phòng, cô lảo đảo ngã xuống đệm giường, ôm chăn cuốn chặt nhưng vẫn không ngăn được cơ thể run lên.

***

Máy bay đáp xuống Oakland lúc rạng sáng, gió mạnh lại còn kèm theo mưa lớn, mọi cửa tiệm đều đóng chặt cửa.

Có một chiếc xe taxi lẻ loi đậu bên ngoài sân bay, anh đi lên hỏi mới biết, tài xế cũng như anh: một vị khách sốt sắng muốn về nhà, còn một người lại không có ai đón, thế là ngẫu nhiên đi với nhau, cùng đi chuyến phà cuối cùng, chở anh trở về nội thành.

Taxi đến phố Sacramento vào lúc 0 giờ 30 phút.

Phố người Hoa vẫn chưa được thị chính cấp thoát nước, chỉ cần một trận mưa hơi lớn thôi thì trên đường đã ngập úng thành sông rồi.

Tài xế nói, “Đường xuống dốc đến phố tài chính có thể đi được, nhưng đường ngang như phố Grant Ave ngập lắm rồi, xe chạy không khác gì chèo thuyền, không vào được.”

Ceasar trả 10 đô la tiền xe rồi đẩy cửa đi xuống.

Quả nhiên cảnh tượng như tài xế nói, nước đọng quá sâu, dòng nước chảy từ đường ngang cho tới con dốc, nước chảy rất nhanh. Anh đưa mắt nhìn một cái, rồi lập tức không chút do dự lội nước mà đi.

Tài xế ở đằng sau gọi với, dừng xe lại rồi đẩy cửa ra đuổi theo, hô hoán ở phía sau: “Cậu gì ơi, cho cậu thứ này che mưa này.”

Anh dừng lại, nhận lấy cây dù đi mưa rồi cám ơn anh ta.

Mở dù lên, chiếc dù đen to lớn làm nổi bật bộ quần áo đen xơ xác và sắc trời âm tu, đều bị gió mưa làm cho ướt nhẹp.

https://thuviensach.vn

0 giờ 40 phút, anh bấm cửa chuông ở tiệm giặt A Phúc.

Sau năm phút chờ đợi, bên trong cửa tiệm mới vang lên tiếng động. Bước chân vội vã đi đến, nhấc tấm ván ra, kéo cửa hé ra một khe nhỏ. Người đàn bà lùn tịt lim dim đôi mắt, cẩn thận quan sát một lúc mới nhận ra anh.

Anh nhớ người đàn bà Trung Quốc này nói tiếng Anh rất tốt, bèn lễ phép hỏi, “I’m here looking for May may. Is she home?”

(Tôi đến tìm em gái. Cô ấy có ở nhà không?)

Lời vừa thốt ra, anh phát hiện giọng mình run run.

Người đàn bà kia không hề đổi sắc. Sau hai giây, bà ta lạnh nhạt nói, “She’s out.” (Con bé không có ở đây.)

Anh giơ tay chặn lại cánh cửa sắp đóng.

Người đàn bà sợ hãi kêu lên, “What are you doing? It’s midnight!! I’ll call the police, I promise!”

(Đêm hôm khuya khoắt cậu làm gì đấy?! Tôi sẽ báo cảnh sát!)

Anh thỉnh cầu lần nữa, “Would you mind telling me where she is?”

(Có thể cho tôi biết cô ấy đang ở đâu không?)

Trong nhà vang lên giọng đàn ông, hỏi bằng tiếng Quảng: “La Văn, ai đấy?”

La Văn bất động nhìn anh chằm chằm. Chắc hẳn người thanh niên da trắng này đã đi trong mưa rất lâu, tóc tai gò má ướt sũng, mặt tái nhợt đến đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Bà thở dài, “Em gái đi học rồi, tối mai mới về. Cậu… tối mai rồi hẵng đến.”

Ceasar gần như không biết mình quay về phố Sacramento thế nào.

Chiếc xe từ Oakland đến vẫn còn đậu nơi đó, vừa thấy anh, tài xế vội vã hạ cửa kính xuống hỏi: “Còn đi xe không?”

Anh dừng bước, để mặc nước chảy mở cửa ngồi vào.

Tài xế nói, “Tôi thấy cậu chỉ có một mình, tối khuya lại đến phố người Hoa thì e chắc không phải về nhà, nên quyết định chờ cậu mười phút. Vốn định đi rồi, may mà cậu nhanh chóng đi ra… Đi đâu đây?”

“Phố Lombard.” Anh nói.

Khi từ dốc phố Lombard đi xuống, anh mới sực nhớ chìa khóa đều ở chỗ Thompson cả rồi. Có điều anh nhớ hàng rào thông với vườn hoa nhà hàng xóm rất thấp, có thể trèo vào từ nơi đó, rồi đi vòng vào nhà để xe để lên tầng trên.

Nhưng anh không ngờ hàng rào gỗ đã lâu không được sửa sang, giờ còn ướt đẫm cơn mưa, vừa đè lên thì đã mục nát đổ sập xuống. Anh nhanh chóng lao qua hàng rào nhảy xuống sân, phòng mình ngã xuống vũng bùn.

Tiếng hàng rào đổ đã đánh thức nữ chủ nhân nhà hàng xóm —— người đàn bà Do Thái om sòm đến tuổi mãn kinh kia. Bà ta cầm xẻng lao vào sân, khiến con chó becgie Đức bà ta nuôi cũng chồm dậy, cùng lao đến bóng đen tự ý xông vào trong đêm mưa kia, nhưng anh đã nhanh chóng lắc mình né tránh, lại trở tay chụp lấy tay bà ta.

Anh thấp giọng nói: “Bình tĩnh lại đi bà Hazel, là tôi đây, Ceasar.”

https://thuviensach.vn

Cám ơn trời đất, cuối cùng người đàn bà cũng thôi la hét, ngạc nhiên xua hai con chó về phòng, tránh cắn bị thương người hàng xóm cũ tôn quý tuấn tú này.

Anh nhân đó đi vào nhà kho, đạp gãy khóa đồng đã gỉ sét ở nhà để xe, dọc theo cầu thang đi lên tầng một.

Bật tắt cầu chì hai lần, không có động tĩnh —— trong phòng tối đen, cung cấp điện đã đến hạn, dĩ nhiên điện thoại cũng không gọi được.

Trong phòng đầy mùi bụi bặm. Ceasar lên đến cửa sổ tầng hai, kéo toang rèm cửa sổ ra, nương theo đèn đường, vừa hay nhìn thấy một bóng người nho nhỏ ở cửa sổ tầng hai nhà đối diện đang đẩy cửa sổ ra, treo một con thú mặt xanh răng nanh trong bão táp.

Trong màn đêm, tiếng gió mưa ngày càng trở nên dữ dội, làm cửa sổ rung động ầm ĩ.

Anh mệt đến nỗi ngủ thiếp đi trong bầu không khí động tĩnh kịch liệt và ướt át, rồi choàng mở mắt trong tiếng gió thảm thiết.

Con diều đầu rồng!

Trời đã tảng sáng, cửa sổ bị một lực tác động mạnh đẩy mở toang. Ceasar mở tủ quần áo ra, tròng vội chiếc áo sơ mi tay ngắn vào rồi đi chân trần đến bên cửa sổ.

Cơn gió từ đêm qua đã phá hỏng mọi cây cối, quật khóm đỗ quyên trong luống hoa bật gốc, bùn đen quét đến tận con đường dốc.

Nước mưa cũng đã gột rửa nhà cửa sạch sẽ, đem lại sắc vàng cho cả thành phố. Dưới bầu trời trắng xóa, mọi thứ trở nên sạch sẽ tới mức chói mắt.

https://thuviensach.vn

Trong ánh sáng rực rỡ bên ngoài, một lần nữa anh nhìn thấy con diều giấy răng xanh treo ở cửa sổ đối diện, từng nét sổ nét ngang đều giống y hệt tranh vẽ phác họa trên tường Trung Quốc.

Đột nhiên con tim anh nảy lên một cách khó hiểu.

Trong chớp mắt đấy, anh nhìn thấy một người đàn ông Trung Hoa mặc âu phục hai hàng nút, xách hai túi giấy, do dự đứng dưới con diều giấy đầu rồng kia, sau khi nhìn rõ số nhà thì khom lưng bấm chuông.

Ceasar chợt luống cuống, bước nhanh đến gần cửa sổ hơn.

Sau mấy phút, cánh cửa kia bật mở, một cô gái da trắng lim dim kéo lê dép đi ra.

Thế là anh lại thở phào, đứng cạnh giường bình tĩnh nhìn sang.

Hình như cô gái ấy hỏi gì đó.

Người đàn ông xách bữa sáng đáp lại một câu.

Cô gái da trắng bật cười, quay đầu nói gì đó vào bên trong. Một cô gái da trắng khác cầm ki hốt rác chạy ra, nhét vội vào tay người đàn ông kia, rồi lại tự nhiên đón lấy bữa sáng trong tay anh ta.

Hai cô gái giành giật bữa sáng, cùng đi vào nhà.

Người đàn ông chẳng hiểu gì, bật cười, tốt tính cúi người hốt đất bùn, cành cây gãy và xác đỗ quyên trước cửa.

Mấy phút sau cửa lại bật mở, một cô gái người Hoa ở bên trong chạy ra, giật lấy ki hốt rác trong tay anh ta, luôn miệng nói xin lỗi.

Ceasar đột ngột sững sờ, cả người như bị đóng đinh bên cửa sổ, không tài nào nhúc nhích được.

https://thuviensach.vn

Anh hoài nghi mình nhìn nhầm.

Cô gái chỉ thoáng xuất hiện ngoài cửa rồi lại đi vào nhà.

Chàng trai gốc Hoa mặc âu phục đứng dựa vào cửa, từ lúc ấy cứ mãi nhìn vào bên trong, như thể đang chờ ai đó.

Hai phút sau, người anh ta chờ bước ra.

Hai người thấp giọng nói gì đó ở cửa, rồi cùng sóng vai đi dạo trên con dốc.

Lần này Ceasar thấy rất rõ.

Người mà gã đàn ông kia chờ mặc sườn xám màu xanh da trời, bên ngoài khoác thêm áo khoác đồng phục, tết tóc thành đuôi sam; ôm cặp sách, mặt mũi trắng nõn, vóc dáng nhỏ nhắn.

Cũng là người anh chờ đợi.

Là cô gái của anh…

Ceasar xoay người chạy xuống lầu. Trong khoảnh khắc giật tung cửa ra, anh nhìn thấy gương mặt tái nhợt và mái tóc rối bời của mình ở trong gương.

Thế nhưng anh chẳng chút bận tâm, xỏ vội đôi dép, đẩy cửa xông ra ngoài.

Đây là lần thứ hai anh đuổi theo cô trên con dốc phố Lombard chết tiệt này.

Ceasar nhìn theo bóng chiếc xe cáp chạy đi, đứng tần ngần bên đường một lúc lâu, rồi giơ tay bắt một chiếc xe taxi từ bãi biển..

https://thuviensach.vn

Xe taxi còn chưa kịp đuổi theo mục tiêu, thì sau hai trạm, chiếc xe cáp đã dừng ở con hẻm ngoài trường cấp ba công lập Công nghệ.

Hai người cười nói bước xuống xe, cùng nhau đi vào con hẻm.

Trong chớp mắt đó, anh gần như mất đi dũng khí gọi tên cô.

Ceasar trả tiền xe, bảo tài xế dừng xe ở ven đường rồi đi theo vào trong hẻm, từ đằng xa nhìn thấy cô chào tạm biệt gã đàn ông người Hoa mặc âu phục, cùng các học sinh mặc đồng phục màu đen bước vào sân trường.

Anh men theo bóng lưng đuổi theo, nhưng lại bị giáo vụ ngăn lại ngoài cửa.

Trong con hẻm, đối diện cánh cổng to lớn là một quán ăn nhỏ. Sau khi bị trường chặn lại lần thứ hai và cảnh cáo sẽ gọi điện cảnh sát, anh đành giơ tay đầu hàng, thỏa hiệp xoay người đi vào quán ăn kia, ngồi xuống vị trí sau cửa sổ gần cổng chính, gọi một tách hồng trà nóng

Anh ngồi ở trong góc của quán ăn, tầm mắt nhìn cổng trường không được tốt cho lắm, bởi vì vị trí tốt nhất đã bị kẻ khác chiếm đóng rồi. Người này vừa vào nhà ăn đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc mỗi chiếc áo len. Nếu như anh nhớ không nhầm thì chính là gã mặc âu phục kia. Anh ta gọi một chiếc bánh Croissant, ba miếng bánh rán Churro cùng một nước lọc, nom bộ dạng có vẻ ăn rất ngon miệng.

Hơn nữa cũng rất nhạy cảm. Ceasar nhìn anh ta chưa được bao lâu thì anh ta đã ngẩng đầu lên, đối mặt với anh.

Ánh mắt đầy kiên nghị, sắc bén. Trong khoảnh khắc anh, anh xác nhận chí ít gã người Hoa này từng nhập ngũ.

https://thuviensach.vn

Nhưng rõ ràng anh ta vẫn bình tĩnh hơn Ceasar nhiều. Ăn sáng xong, dọn dẹp rác rưởi giấy vụn vào trong đĩa thức ăn, anh ta mới gọi phục vụ người Tây Ban Nha cầm báo đến, dựa vào cửa sổ nhàn nhã đọc báo.

Nhìn vẻ mặt tự đắc của anh ta, chắc chắn biết có người đang nhìn lén mình.

Ceasar cũng không có ý định né tránh.

Hai tiếng đồng hồ, anh không hề động đến tách hồng trà, cũng gần như quên mất đã gần mười tám tiếng mình chưa ăn uống.

Anh cứ ngồi đấy không làm gì, chỉ chú ý quan sát nhất cử nhất động ở cổng trường và nhà ăn.

Cách đó không xa vang lên tiếng dương cầm sơ cấp vui vẻ, mấy phút sau, toán học sinh mặc áo khoác đen lục tục từ trong sân trường ùa ra con hẻm, vài ba tốp cười đùa đi vào quán ăn, đứng trước quầy dùng từ Tây Ban Nha quen thuộc mua bánh mì tròn.

Trong tiếng Tây Ban Nha ồn ào ấy, gã mặc âu phục kia cẩn thận gấp đôi tờ báo lại rồi đứng lên – mẹ nó nhất định gã ta bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế chết tiệt – lúc ấy anh đã nghĩ như vậy.

Sau đó anh thấy nhìn cô gái của anh đứng bên ngoài cửa kính, gõ cửa kính gọi gã bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế chết tiệt này.

Ngay lúc đó mọi thứ trong nhà hàng vừa mơ hồ lại rõ ràng.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Ceasar thề, hai phút sau đó nhất định là hai phút tệ hại nhất cuộc đời anh.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa hôm đó, hễ ai từng đến quán ăn Sobrino de Botin trong khuôn viên trường, thì sẽ nhìn thấy một người da trắng sắc mặt sa sầm, tóc tai rối bời, áo quần nhăn nhúm gạt đám đông ra, lúc định đi đến cô gái mà anh ngày nhớ đêm mong suốt nửa mùa hè và một mùa thu, thì gã mặc âu phục kia đã nhận ra ý đồ của anh, bèn đưa tay ra ngăn anh lại.

Ceasar dừng bước, ánh mắt rơi vào trên mặt anh ta. Đưa tay ra, chỉnh lại hai viên nút cài bị lệch trên cổ gã người Hoa.

Anh ngẩng đầu, đối mắt với ánh mắt hơi ngạc nhiên của gã đàn ông Trung Hoa, chậm rãi bật cười.

Rồi bất thình lình, anh vung tay nhắm thẳng vào cằm anh ta!

Người đàn ông đưa tay chặn cánh tay anh lại, đồng thời mở lớn hai mắt.

Sau một tiếng kêu đau, người đàn ông Trung Hoa ôm bụng, gập người lại.

Ceasar khom lưng nói với anh ta, “SHE IS MY GIRL!”

Dứt lời, anh lập tức xoay người lại, đột ngột bắt gặp đôi mắt màu đen kia.

“How could it be…” Sau một giây đối mặt, một cơn chua xót dâng lên từ đáy lòng, anh nghe thấy giọng mình run rẩy, dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe, thấp giọng hỏi cô, “At last paid me $8000 for a lovely night, dating with another guy just after three months?”

(Tại sao có thể, trả anh 8000 đô la cho một đêm tuyệt vời, rồi ba tháng sau lại hẹn hò với gã đàn ông khác?)

Vừa dứt lời, cô bước lùi về sau một bước, quay đầu bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Gần như cùng lúc, có người ở phía sau níu tay Ceasar, ngăn anh đuổi theo cô.

Anh xoay người lại vung tay lên lần nữa!

Nhưng lần này nắm tay đã bị chặn.

Người thanh niên Trung Hoa mỉm cười, nói, “Xin lỗi, có chuyện này tôi cần nói với anh trước. Cha cô ấy hy vọng chúng tôi có thể hẹn hò, sáng sớm hôm nay là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Nhưng câu đầu tiên cô ấy nói với tôi sau khi chào hỏi là, ‘xin lỗi làm phiền anh rồi, nhưng trước lúc này tôi muốn nói với anh, mỗi ngày cuối tuần tôi sẽ về nhà đợi điện thoại, dù tôi vẫn không đợi được. Mặc dù tôi không biết tôi có đợi được đến ngày hôm ấy không, nhưng chỉ cần anh ấy xuất hiện, tôi nghĩ tôi sẽ không chút do dự đi đến phía anh ấy.’ Nên anh biết không, đây chỉ là một cuộc hẹn hò thất bại. Có điều chúng tôi đã đạt được nhận thức chung: nếu tôi đã nghe theo yêu cầu của cha cô ấy và thím tôi, xuất hiện ngoài cửa nhà trọ cô ấy, thì cũng có nghĩa vụ đưa cô ấy về nhà sau khi tan học…”

Đầu óc Ceasar chợt trống rỗng trong một chớp mắt.

Sau đó con tim đột nhiên đập thình thịch.

Anh buông người thanh niên kia ra, xoa xoa cổ tay, lập tức xoay người sải bước đi ra khỏi hẻm.

Mười hai giờ không có xe cáp.

Anh đuổi theo dọc đường tìm kiếm theo bản năng, mấy phút sau, trông thấy bóng dáng bé nhỏ kia ở bên đường.

Thân cây bị gió thổi đêm qua nằm la liệt trên đường phố. Mỗi lần đi trên đường, cô phải dè dặt dùng cả tay chân trèo qua thân cây.

https://thuviensach.vn

Mấy lần sợ cô ngã trật chân, Ceasar bước nhanh đuổi theo nhưng không lập tức lại gần cô, bởi vì anh sợ nếu đến gần, cô lại chạy mất.

Anh đã từng nghĩ đến vô số lần, không phải bây giờ thì còn có thể là lúc nào nữa?

Hai mươi năm ư? Hai mươi năm nữa thì anh đã bốn mươi tuổi rồi, bốn mươi tuổi đầu tóc muối tiêu, chống gậy xuất hiện ngoài cửa nhà em, trông thấy một người phụ nữ gốc Hoa xinh xắn nhưng không dám tiến lên theo đuổi?

Đến lúc đó, em có đồng ý không?

Anh không biết gì về chữ tình, chỉ biết tình yêu đi ngược với logic. Trên đời này có nhiều người là thế, vậy mà anh lại gặp phải em.

Đời người dài đằng đẵng, tất cả không gì hơn ngoài chính bản thân. Nhưng đôi khi, trong một cuộc đời dài đằng đẵng ấy, có người sẵn sàng nắm tay bạn, cùng chống lại thế giới khủng khiếp này, chẳng lẽ không tốt ư?

Có lẽ ý thức được người sau lưng đuổi kịp, hoặc có lẽ chỉ vì gặp phải con dốc, mà cô chậm rãi dừng chân.

Ceasar từ từ đuổi theo sau, đứng sau lưng cô mấy mét, thấp giọng nói với cô, “I saw the news about the exclusion law on Coastal Daily about you. You want go there, right?”

(Anh thấy tin tức của em trên Nhật báo Coastal. Em muốn đến đó đúng không?)

Không người trả lời.

https://thuviensach.vn

Anh nói tiếp, “I lost my last chance back N. Y. C to be a Muhlenberg this morning.”

(Vào sáng nay, anh đã đánh mất cơ hội cuối cùng quay về New York, làm một Muhlenberg rồi.)

Cô vẫn im lặng.

Ceasar hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “I just wanna ask, if you would like to go Columbia with a nobody, like me?”

(Anh chỉ muốn biết, em có muốn đến thành phố Columbia với một người không là gì như anh không?)

“If you would like to against the fuckin world, together with me?”

(Em có muốn cùng anh chống lại thế giới chết tiệt này không?)

Anh nghe thấy giọng mình ngày càng nhẹ đi, “And do you still love me…”

(Và, em có còn yêu anh không…)

Cô gái vẫn cứ đi thẳng về trước, còn Ceasar đã chậm rãi dừng lại.

Anh nhìn theo bóng lưng cô, trong chớp mắt ấy, anh cảm thấy xung quanh dường như bị bầu không khí ẩm ướt đậm đặc bao phủ, cả người ủ rũ, cho tới khi sắp nhấn chím đỉnh đầu.

Ngay trong thời khắc anh gần như tuyệt vọng, cô gái của anh đột nhiên xoay người lại, chạy như bay về phía anh.

Nhào thẳng vào lòng anh.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt ấy anh nhìn thấy cô khóc sưng cả mắt, dụi đầu vào ngực anh, nghẹn ngào chỉ trích, “Why you came so late.”

(Vì sao bây giờ anh mới đến.)

Khoảnh khắc đó, Ceasar cảm thấy con tim mình gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh ôm ghì cô vào lòng, khẽ ngước đầu lên thở dài, “Sorry, my babe…”

Hoài Chân bất giác bật cười vì cái giọng điệu rất Mỹ của anh.

Cô nghe thấy anh hỏi nhỏ ở bên trên, “Can you kiss me?”

Cô gật đầu, ngẩng lên ở trong ngực anh, nhón chân trúc trắc hôn lên môi anh.

Cô há miệng, dùng sức cắn lấy môi dưới anh.

Ceasar hít hà một tiếng.

Hoài Chân lại bật cười vì được như ý.

Một giây sau, cô bị ôm ngang đè lên thân cây cọ bị gãy ở đằng sau.

Hoài Chân bị anh làm cho giật mình.

Bao tiếng nghẹn ngào bị lấp trong chiếc hôn.

Vào giờ khắc này, như thế là đủ lắm rồi, anh sẵn sàng chết đi trong giây phút này

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đỉnh Vàng (7)

Hoài Chân cảm thấy với tư thế hôn môi bây giờ, bản thân không khác gì một chú cá trong khu rừng mưa nhiệt đới đang hôn một chú chim thiên đường ở mặt nước, còn chưa kịp hít thở mà đã bị anh hôn tắt thở rồi.

Trên đường gió thổi xào xạc, mái tóc mềm mại lướt qua gò má cô.

Hoài Chân đưa tay lên sờ, ngón tay quấn lấy lọn tóc sau tai anh, bụng nghĩ: không, không phải là chim thiên đường, mà là một chú chó lông xù trưởng thành to lớn.

Cô lại không kiềm chế được xoa tai anh.

Ceasar đột nhiên bật cười, “Nhột.”

Hoài Chân lại sờ tiếp, “Thế này cũng nhột sao?”

Còn chưa sờ đủ thì tay cô bị bắt lấy, kéo ra.

Anh buông cô ra, thấp giọng thở dài, rồi lại đổi tư thế ôm chặt hơn. Anh cúi xuống, vùi đầu lên hõm vai cô.

Gần kề bên nhau, hô hấp len lỏi vào trong quần áo, vô cùng ngứa ngáy.

Anh nghiêm túc nói, “Được rồi, bây giờ có thể sờ.”

Rồi tay cô lại được nâng lên, đặt lên tai anh.

https://thuviensach.vn

Bất chợt trong lòng Hoài Chân mềm ra.

Đằng sau có người tằng hắng, cả hai cùng quay đầu lại.

Trần Thiếu Công cười hỏi: “Anh biết là không nên làm phiền. Nhưng buổi trưa chú Quý có bảo anh ghé nhà ăn cơm, anh còn có thể đi được nữa không?”

Hoài Chân bị Ceasar ôm chặt.

Cô vịn vào vai anh, một chân đạp lên thân cây rướn người lên, như một nàng mèo núi tử nhiên nhảy về phía trước.

Ceasar ôm lấy bắp chân cô, không để cô bị ngã.

Mèo núi rất vui vẻ, duỗi chân trước ra nói: “Đương nhiên là đi rồi.”

Trần Thiếu Công hỏi, “Vậy còn hai người?”

Hoài Chân nhìn Ceasar một hồi.

Ceasar cũng nhìn cô.

Hoài Chân tổng kết, “Tôi phải… phải đưa anh ấy đi tắm trước đã.”

Trần Thiếu Công gật đầu mỉm cười, bày tỏ rất đồng ý với cô, “Vậy anh đi trước.”

Hoài Chân vẫy tay chào tạm biệt, vừa cúi đầu thì bất chợt thấy đôi mắt sâu thẳm kia đang nhìn mình không chớp mắt. Từ ban nãy cho đến bây giờ.

Cô nhảy xuống khỏi gốc cây, được anh ôm eo đỡ nên lập tức, cú nhảy này biến thành vũ điệu nhẹ nhàng uyển chuyển.

Trên đường kéo tay đến trạm xe cáp, hai người không ai nói năng gì.

https://thuviensach.vn

Mọi thứ tới quá đột ngột, như pháo hoa lấp lánh bất chợt nở rộ trên bầu trời tối tăm. Mà trước thời khắc ấy, chẳng ai dự liệu được đêm nay lại đẹp đẽ đến nhường đó, nhanh tới mức làm Hoài Chân không kịp công khai.

Đợi tới lúc cô ý thức được thì lại phát hiện, hóa ra mình lại mong đợi lâu thế rồi.

Tim đập dồn dập trong lồng ngực, như có thể cảm nhận được huyết dịch lưu động, từng xíu từng xíu khiến ngón tay lạnh cóng ấm áp dần.

Cả cơ thể như trôi nổi trên mây, ngay tới bước chân cũng nhẹ nhàng bay bổng.

Cô biết lúc này bản thân không khác gì chạy nhanh, nhưng cô tin anh có thể bắt kịp, thậm chí không mất sức đã đuổi theo được.

Xe cáp kêu "ding dong" đến trạm, cô kéo tay anh băng qua đường, giẫm lên bục bước lên xe cáp. Cô qua lại trên con đường này quá nhiều lần, thế nên cũng quen biết với đại ca Quảng Đông lái xe cáp.

Bình thường cô hay đùa giỡn mấy câu với anh ta, nay tâm trạng rất tốt, còn mở miệng khen anh ta giống ngôi sao điện ảnh nổi tiếng: "Phương đại ca nè, có ai nói anh giống Kim Diễm chưa?"

Phương đại ca kéo dây thừng cho xe trượt xuống sườn dốc, cười lớn tiếng nói: "Thế hả? Thế thì anh phải về Trung Quốc, đến tô giới Thượng Hải mới được, thể nào đi trên đường cũng có nhiều người xin anh ký tên cho xem."

Bên ngoài gió to. Hoài Chân xùy một tiếng, kéo Ceasar đi vào ngồi cạnh cửa sổ.

Phương đại ca tò mò quay đầu lại, hết nhìn cô lại nhìn Ceasar.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài cửa xe cáp có bộ phận lộ thiên, hành khách cũng rối rít quay đầu nhìn hai người.

Cô ngoái lại nhìn Ceasar. Mặt anh rất trắng, hôm nay lại có vẻ tái nhợt, dưới cằm lún phún râu xanh chưa kịp cạo. Trên gương mặt tái nhợt đó, sắc đỏ mập mờ nơi má cũng dần biến mất.

Anh cũng thiếu ô-xy rồi.

Vậy nhưng trong mắt vẫn cứ bừng sáng, tựa như có thứ gì đó đang bùng cháy bên trong, trào dâng hòng thoát ra từ đôi mắt.

Hoài Chân dời tầm mắt nhìn xuống môi anh. Dáng môi rất đẹp, có chút cong cong, rất thích hợp để hôn tiếp. Vì ban nãy vừa hôn nên môi vẫn còn đỏ, nhất là môi dưới bị răng cô cắn mạnh, hình như còn chảy máu.

Ceasar không nói gì. Chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm vào cô, từ đôi mắt đến gò má, cho tới đôi môi. Như thể một giây sau sẽ hôn tiếp vậy.

Có rất nhiều hành khách trên xe vẫn đang nhìn họ, có vẻ cũng nhận ra là cả hai vừa hôn nhau ngấu nghiến.

Hoài Chân không nén nổi đỏ bừng mặt.

Cô nghiêng đầu, né tránh tầm mắt anh.

Bên ngoài lại nổi gió, mưa đập vào cửa kính lộp độp, lặng lẽ chảy thành đường nước mưa trong suốt.

Sắc trời hơi tối. Qua cửa kính, Hoài Chân nhìn thấy đôi mắt sưng húp của mình. Nhớ lại khoảnh khắc nhìn thấy anh ở trước quán ăn vào mấy mươi phút trước, cô có cảm giác như mình đã mong đợi rất nhiều năm, rốt cuộc vào một năm mới, nhận được món quà mà mình đã chờ đợi bấy lâu nay. Cứ tưởng khát vọng của mình đã dần phai mờ sau những lần mất mát

https://thuviensach.vn

thất bại. Nào ai biết, mới chỉ nhìn thấy bóng dáng anh thôi là lại như có ngọn lửa thắp lên trong tim, thắp sáng tro bụi thành ngọn lửa rực rỡ cháy mạnh.

Mọi chuyện ập đến quá nhanh, cũng không biết là quá phấn khởi hay quá buồn đau, mừng như điên rồi lại lo rằng mọi thứ không phải hiện thực, thế là cô lại hèn nhát quay đầu bỏ chạy.

Co biết dáng vẻ bây giờ của mình rất xấu, tuyệt đối không phải dáng vẻ mà cô đã hằng mơ gặp lại anh vô số lần.

Rồi sau đó anh lại đuổi theo, nói những lời dù cô nằm mơ cũng không ngờ tới.

Nước mắt cứ thế lăn xuống.

Cô rất muốn bảo đừng nói nữa, em khóc một lúc rồi sẽ quay lại, nào ngờ anh cứ nói mãi. Cô đã diễn tập trong lòng rất nhiều lần, và lần nào câu trả lời cũng là yes, yes, yes.

Xe chạy đi, hai người đều trông thấy bóng lưng người Hoa mặc âu phục một mình che dù đi trong mưa ở bên ngoài.

Nghĩ tới đây, Hoài Chân lại tức giận, “Anh mà không đến nữa thì em cũng sắp kết hôn rồi.”

“No, you are not going to be married.” Ceasar đắc ý bật cười, “He told me everything.”

(Không, em sẽ không cưới. Anh ta nói hết cho anh biết rồi.)

Cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa kính, “He lied to you. I’m waiting for nobody.”

(Anh ta lừa anh đấy. Em không chờ ai cả.)

https://thuviensach.vn

Anh lại như hỏi tội: “You saw my body, and you have to be responsible for me.”

(Em đã thấy anh ở trần rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh.)

Hoài Chân nói, “Everyone saw your body that evening!”

(Tối đó ai cũng thấy hết!)

Anh nắm lấy tay cô, “And you touched. They did not.”

(Nhưng em có sờ, còn người khác thì không.)

Hoài Chân trợn mắt nhìn anh, đầu nghĩ, sao người này lại vô lại thế chứ?

Ceasar không đổi sắc nhìn cô, “Yes, you can.”

(Dĩ nhiên là em có thể.)

Vô tình có người ở trong góc nghe thấy, không nhịn được phát ra tiếng thở dài, “Yes, you can.”

Ceasar ngẩng đầu nhìn người kia.

Người kia lập tức dời mắt đi chỗ khác, phanh tờ báo San Francisco ra che mặt mình lại.

Hoài Chân sửng sốt, ngẩng đầu lên thì chỉ kịp thấy mỗi một tờ báo.

May mắn là dây thừng thắng gấp. Đã đến trạm dừng kế tiếp rồi, Hoài Chân dắt tình nhân nhỏ của cô chạy ra ngoài, không dám nán lại thêm một khắc nào.

Mọi ánh mắt trên xe đều di chuyển theo đôi tình nhân này, nhìn họ biến mất ở phố Lombard.

https://thuviensach.vn

Một bà cụ lau mắt kính, cười cảm khái: “Trẻ tuổi thật tốt…”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đỉnh Vàng (8)

Ceasar lại ngẩng đầu nhìn con diều giấy kia.

Xanh biếc sặc sỡ, vừa ghê rợn lại xinh đẹp.

Hoài Chân lục lọi chìa khóa mở cửa, cũng ngẩng đầu lên nhìn theo tầm mắt anh, nói, “Tối hôm qua treo lên, em tưởng nhà đối diện không có ai… Anh có thấy đúng không?”

Vừa nói, cô vừa kéo mở cửa ra. Hoài Chân ngoái đầu lại, phát hiện không phải anh nhìn diều mà đang cúi đầu nhìn mình. Đứng ngược chiều ánh sáng, tuy không thấy rõ mặt, nhưng cô vẫn có thể mường tượng được vẻ mặt của anh.

Trong chớp mắt ấy, Ceasar đến gần, dùng cả cơ thể đẩy cô vào nhà.

Mắt cô hoa lên, lưng đập vào tường.

Hoài Chân dùng tay chống lên lồng ngực rộng rãi của anh, thấp giọng nhắc nhở: “Có lẽ bạn cùng phòng đang ở nhà đấy.”

Ceasar không nói gì, chỉ tới gần toan hôn cô.

Hoài Chân nghe thấy trên lầu có tiếng động, vội vã kháng cự, “Đừng mà…”

Ceasar cúi người hôn lên trán cô, coi như tha cho cô.

Hoài Chân nhân đó đá giày ra, chạy thoát khỏi ngực anh.

https://thuviensach.vn

Ceasar bật cười đi theo.

Tối qua mọi người đều say khướt, mà sáng sớm còn phải đi học, thế nên bát đũa vụn thức ăn rơi vãi trên bàn trong phòng khách vẫn chưa được thu dọn, chai rỗng rơi đầy đất, trong phòng toàn mùi lẩu.

Cô vừa đi vừa cởi áo khoác treo lên sau cửa, khó khăn đi băng qua bàn ghế bừa bãi, đẩy cửa phòng tắm ra. Lần đầu tiên đưa anh về trọ mà lại để anh chứng kiến cảnh tượng như có gió lốc quét qua trọ, Hoài Chân vô cùng xấu hổ.

Phát giác anh đi đến, Hoài Chân bật đèn phòng tắm lên. Vì vấn đề cung cấp nhiệt nên nước nóng cứ lúc lạnh lúc nóng. Hoài Chân lấy xà bông thơm và dầu gội đầu của mình trong ngăn kéo ra đưa anh, nói nếu anh tắm nước lạnh quá thì cứ đợi một lúc, nhanh thì ba mươi giây, chậm thì năm phút.

Đúng lúc này Jessica đi xuống lầu. Cô ấy thấy phòng tắm sáng đèn thì thò đầu xuống nhìn, hỏi, “Waaizan, là cậu hả? Mình tưởng trưa nay cậu không về nhà.”

Bước lại gần hai bước, cô lập tức trông thấy một chàng trai cao lớn đứng đằng sau cô bạn Trung Quốc bé nhỏ này.

Cô gái da trắng nhìn chằm chằm Ceasar một lúc lâu, ánh mắt lại rơi xuống mười ngón tay đan vào nhau của hai người. Jessica ngẩng đầu nhìn Hoài Chân đầy nghi ngờ, lông mày nhướn lên, há to miệng.

Hoài Chân đẩy Ceasar vào phòng tắm, dùng lưng đóng cửa lại.

Ceasar cởi áo khoác ra, rồi bất chợt anh nghĩ đến điều gì đó, không lập tức tắm ngay mà ở trần đi ra gần cửa phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc nghe thấy cô gái kia tra hỏi Hoài Chân: “Anh chàng đẹp trai này là ai thế?”

Ceasar nhướn mày.

Rồi anh nghe thấy cô gái của anh đáp, “Bạn, bạn trai của mình. Anh ấy từ New York đến tìm mình…”

Anh bật cười, vui vẻ xoay núm vòi sen.

Ngay sau đó, anh lại nghe thấy cô gái da trắng kia sảng khoái nói, “OK, hai người muốn ở nhà làm gì cũng được, chỉ cần đừng phá hỏng nhà. Nhân tiện, Aaron có để lại Durex trên cửa sổ đấy. Có điều dùng vừa phải thôi, chỉ có hai bao.”

Anh lùi về sau hai bước, quả nhiên nhìn thấy trên bệ cửa sổ có hai túi giấy đựng hàng Mỹ, là bao cao su in hình đầu Joseph Stalin.

Bạn trai Aaron của Jessica thường xuyên đến đây, lúc Hoài Chân hỏi mượn áo thun và quần dài của Aaron thì lại bị tra hỏi gần mười phút.

Khó khăn lắm mới đuổi được Jessica đi học, Hoài Chân cầm quần áo đặt trên ghế ở cửa phòng tắm, sau đó ra ngoài dọn dẹp phòng khách.

Ceasar tắm xong đi ra, trông thấy Hoài Chân đang đeo tạp dề màu xanh lam, di chuyển qua lại trong phòng khách, đặt tất cả bát đũa bẩn vào trong chiếc chậu gỗ thoạt nhìn còn to hơn cả cô, rồi cầm lấy một miếng giẻ lau sạch mặt bàn, cho tới khi sáng bóng kin kít mới thôi. Lại bước ra khỏi phòng bếp, Hoài Chân đã cởi tạp dề ra, cầm một chiếc bánh sandwich bơ vừa được nướng chín ra. Cô mở toang cửa sổ, lại tìm hộp diêm ở trong ngăn kéo, thắp đàn hương đặt trong phòng khách. Chiếc chăn trên ghế sofa đã được dọn dẹp, trải lên đó là vỏ ghế màu trắng sạch sẽ, cả căn nhà thoáng đãng sáng ngời, mang theo mùi gỗ ẩm ướt.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghe thấy tiếng động, bèn xoay đầu lại.

Aaron không cao như Ceasar, nhưng có thể dùng từ to lớn để miêu tả khổ người. Hoài Chân cứ tưởng cỡ quần áo của hai người xấp xỉ nhau, nào ngờ chiếc áo khoác dài tay cổ chữ V màu đỏ sẫm mà Aaron mặc còn chật, mà khi Ceasar mặc vào lại hơi rộng, có điều quần thể thao thì ngắn rất nhiều, để hở một đoạn dài trên mắt cá chân.

Cũng may, không đến nỗi tệ lắm.

Hai người nhìn nhau một lúc.

Hoài Chân cười nói, anh ăn gì trước đi, em lên lầu dọn dẹp đồ đạc đã.

Ceasar nói cô đợi đã. Sau đó anh đi tới ôm cô vào lòng, gác cằm lên đỉnh đầu cô, không chịu buông tay.

Mùi trà lập tức bao trùm lấy cô.

Hoài Chân hết cách, đành nắm tay anh đi lên lầu.

Phòng trên lầu thuộc về hai người Hoài Chân và Vân Hà, trong phòng đặt giường tầng, Vân Hà ngủ không sâu giấc nên Hoài Chân ngủ ở tầng trên. Có hai chiếc bàn học kê đối diện cửa sổ, vài cuốn sách giáo khoa khoa học đại học nằm trên một bàn, một bàn khác có rất nhiều sách tiếng Anh và tiếng Đức, trong tài liệu có kẹp mấy trang giấy tiếng Anh viết bằng bút máy.

Hoài Chân dùng buộc tóc màu tím túm tóc lên, lại hỏi kế hoạch của anh.

Cô cười nói, có khi nào có người đột ngột xuất hiện ở San Francisco, trói anh lại bắt về New York không?

Anh cũng cười.

https://thuviensach.vn

Nhưng đây không phải nói đùa. Với hiểu biết của Ceasar, quả thật Arthur sẽ làm chuyện đó. Anh không thể ở lại San Francisco quá lâu được, không có thẻ căn cước thì không thể đi máy bay, mà cách hội nghị chỉ còn lại mười sáu ngày, dù đi phương tiện giao thông siêu tốc thì chậm nhất cũng phải xuất phát ngay từ hôm nay hoặc mai.

“Hôm nay lên đường đúng không?” Hoài Chân vừa nghe anh nói vừa mở tủ quần áo ra, chọn nhiều bộ quần áo, đồ gia dụng và tiền mặt để mang theo. Những thứ này ban đầu cô cũng dự định đem về nhà vào cuối tuần.

Tài liệu quan trọng nhất đều được lựa ra, đóng gói cho vào hai túi giấy dai, đặt cùng nhau trong ba lô.

Làm xong xuôi tất thảy, Hoài Chân nhìn Ceasar im lặng một hồi.

Cô hỏi, “Có thứ gì quan trọng không? Ngày mai chúng ta có thể đến phố tài chính mua.”

Ceasar nói, “Đều ở đây cả rồi.”

Hai giây sau Hoài Chân mới hoàn hồn, mặt nóng lên, giọng cũng nhỏ đi, “Có điều chúng ta cũng có thể đến phố người Hoa mua, ở đó mua rẻ hơn ở phố Market nhiều. À đúng rồi, còn phải xin trưởng phòng học vụ nghỉ một tháng nữa chứ.”

Đi ra khỏi căn nhà trên phố Lombard, cuối cùng hai người vẫn đi qua hàng rào gỗ ở nhà đối diện. Hàng rào gỗ đã đổ và vẫn chưa kịp sửa lại, có điều chuyện này không thuộc phạm vi quản lý của Ceasar.

Con chó becgie nhìn hai người lén lút từ nhà kho chui vào căn nhà bên cạnh, thì lập tức nằm nhoài trên cửa kính tầng hai sủa inh ỏi về phía họ. Hoài Chân nhìn thấy ổ khóa bị đạp rơi thì cảm thấy hơi lo lắng. Có điều vào rồi mới thấy nhà trống rỗng, không có thứ đồ gì đáng tiền để trộm khuân đi.

https://thuviensach.vn

Ceasar lấy một chiếc túi bưu tá ra, lấy tất cả mọi đô la trong két sắt trên tường bỏ vào. Hoài Chân ngồi giữa phòng khách thiếu sáng, ôm mặt nhìn anh đang cướp chính căn hộ của mình, bất giác cười thành tiếng.

Một lúc sau, anh mở một chiếc két sắt khác ra, từ bên trong tìm một chùm chìa khóa không biết dùng để làm gì, một vài tờ chi phiếu để chuẩn bị cho bất cứ nhu cầu nào. Anh lại nhìn chòng chọc vào tủ quần áo một lúc, trong số quần áo đó, anh lựa ra mấy bộ đồ gọn nhẹ nhất, xếp vào trong ba lô của mình.

Trang bị gọn gàng ra trận, rất dễ dàng tìm được trọng điểm. Với cả bạn trai mình đẹp trai quá. Hoài Chân tổng kết.

Làm xong xuôi tất thảy, Ceasar lại lấy ra hai chiếc kính râm phi công ở trong tủ sắt. Anh nhìn kính râm nghĩ ngợi một lúc, tự mình đeo vào một chiếc, lại đi tới đeo chiếc kia cho cô, nhân cơ hội hôn lên mặt cô.

Hai người xuất hiện trên phố Lombard trong tổ hợp thần kỳ thế đấy, làm người qua đường rối rít ngoái đầu nhìn lại. Cho tới khi xuống xe ở phố người Hoa, cả hai mới tháo kính râm ra.

Càng đến gần nhà, trong lòng Hoài Chân càng căng thẳng. Sau giữa trưa, cả con phố Grant Ave chói chang ánh nắng đều chập chờn buồn ngủ. Ông chủ ở các cửa tiệm đều đem ghế ra ngồi ngoài đường lim dim, cũng có vài bà nội trợ cần cù, nhân lúc thời gian mặt trời mọc ngắn ngủi ở đầu đông, lấy chăn bông ra phơi nắng trên ban công. Vừa thấy Hoài Chân, bọn họ đứng ở tầng hai đằng xa gọi “em gái nhà họ Quý”. Hàng xóm truyền thống bảo thủ thấy cô nắm tay một chàng trai người da trắng thì khá ngạc nhiên. Còn Hoài Chân vẫn như thường ngày, mỉm cười chào hỏi bọn họ, mà tay vẫn siết chặt Ceasar không buông.

Ba cô gái thuê làm công ở tiệm giặt đang phơi quần áo trong sân, A Phúc nhân lúc nghỉ trưa, đứng trước cửa nhà hút tẩu. Trước khi đến gần, A

https://thuviensach.vn

Phúc vẫn không ngẩng đầu lên. Hoài Chân bèn hỏi, “Chú Quý, Trần đại ca vẫn còn ở đây ạ?”

Ông nói, “Đang nói chuyện với Vân Hà và dì Quý của con ở trong đó.”

Hoài Chân ló đầu nhìn vào, quả nhiên thấy bên trong cười đùa vui vẻ, vô cùng hòa thuận.

A Phúc nói, “Em gái vào trước đi, chú có lời muốn nói với cậu ta.”

Hoài Chân quay đầu nhìn Ceasar, nói, “Có cần cháu ở lại không? Chú Quý không nói tiếng Anh sõi mà.”

Ceasar cũng nhìn cô, bảo, “Anh nói được tiếng Quảng.”

A Phúc cười, “Được lắm.”

Đối với A Phúc bảo thủ và Ceasar mà nói thì tình cảnh này có ý nghĩa khác hẳn nhau, không biết hai người có thể giao tiếp thuận lợi không. Hoài Chân thấp thỏm, đi một bước ngoái đầu ba lần. Cho tới khi cô thấy Ceasar bắt chước A Phúc ngồi xổm ở đầu tường cách đó mấy mét – là tư thế của lao công Trung Quốc từng bị báo chí tiếng Anh phê phán bất nhã vô số lần.

Nhìn hai người nói chuyện như thế, Hoài Chân mới thoáng yên tâm.

Nội dung cuộc nói chuyện trong nhà cũng là về cô và Ceasar. Trước lúc đó, Vân Hà và Trần Thiếu Công đã khen Ceasar không ngớt lời.

Cũng may nhờ có hai người họ, nên khi Hoài Chân nói tới chuyện Ceasar muốn đưa cô đến đại học Columbia tham gia hội nghị, chậm nhất là sáng mai lên đường thì La Văn cũng không ra sức phản đối.

Trần Thiếu Công nói, “Em hai nhà Quý đã làm phố người Hoa được nở mày nở mặt rồi, ngay đến bờ Đông xa xôi cũng nghe đến chuyện này.

https://thuviensach.vn

Không phải thế thì thím Lục cũng không gấp gáp giục cháu xin nghỉ về San Francisco xem mắt đâu. Kết quả vẫn là chậm một bước, cậu chàng đó may mắn lắm.”

Hoài Chân vô cùng cảm kích, mỉm cười với anh ta, nói Trần đại ca trẻ tuổi anh tuấn, lại cực kỳ tốt bụng tốt tính, quả thực quá khiêm tốn rồi.

Trần Thiếu Công lại nhắc đến những chuyện cần chú ý khi đi tàu hỏa đến bờ Đông, ví dụ như sa mạc Nevada khô nóng quanh năm; một vài sòng bạc mới được xây trong thành phố vào năm nay, có đủ hạng người ra vào, thế nên phải cẩn thận đấy. Với cây cầu bắc qua con sông gần St. Louis đã bị sập, muốn đến đó phải đi xe buýt đến điểm dừng tiếp theo.

Quan trọng nhất là, hầu như tất cả các toa tàu đều cách ly giữa người da trắng và người da màu. Nếu em muốn mua vé cùng một toa, có thể em cần nhờ nhà trọ người Hoa mua vé giùm.

Nói đến đây, Trần Thiếu Công bảo, “Người da trắng không hiểu được chuyện này, để anh ra ngoài nói chuyện với cậu ta, thuận tiện xem chú Quý nói chuyện với anh chàng da trắng này thế nào rồi.”

La Văn không ý kiến gì, chỉ nói đi dọn dẹp hành lý cho cô. Hoài Chân sợ La Văn lại giống lần trước, nhét nồi bát gáo chậu chuẩn bị đầy đủ cho cô, thế là cô vội kéo bà lại, nói đường đi cũng đến thành phố lớn, nếu thiếu gì thì mua trên đường cũng được. Song cuối cùng Hoài Chân không ép được, vẫn để bà nhét hơn một trăm đô la tiền lẻ vào trong ba lô, ngoài ra còn có thêm một túi trà hoa cúc nhỏ, thuốc khử trùng “Lesor” hộp màu vàng, thêm vài quả táo nải chuối cùng một miếng thịt xông khói khô.

Cuối cùng bà kéo Hoài Chân lại dặn dò, “Nhớ phải bảo vệ bản thân cho tốt, đừng để cậu ta ăn cả.”

Hoài Chân luôn miệng vâng dạ.

https://thuviensach.vn

So với chuyện đó, Vân Hà lại nghĩ nhiều hơn La Văn. Trong lúc hai người họ nói chuyện, Vân Hà nói cô muốn ra ngoài mua ít đồ. Tới khi quay về, nhân khi La Văn không có ở đây, cô ấy kéo Hoài Chân đến xích đu, lấy một hộp bao cao su hiệu Crest được cô nhét sâu trong ba lô ra.

Sau đó thấp giọng nói với cô, "Chị còn cố ý đến phố tài chính mua đấy, không giống với thứ bao cao su rẻ tiền mua 75 cent ở máy bán tự động đâu… Tổng cộng hai mươi bao, chắc đủ dùng chứ?"

Hai chị em còn chưa nói nhiều mấy câu thì A Phúc và La Văn đã đi vào. Vẻ buồn rầu trên mặt đã vơi đi, cho thấy ông và Ceasar nói chuyện cũng không tệ lắm. Ông chỉ bảo Hoài Chân, "Nên dặn gì con thì dì Quý cũng dặn rồi. Cần cảnh cáo gì nó chú cũng cảnh cáo rồi. Con gái đi xa, có thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh đi cùng sẽ an toàn nhiều. Nhớ phải thường xuyên gọi điện về nhà báo bình an đấy."

Nói rồi ông lại im lặng. Một nhà bốn miệng, ba người cùng nhìn ông đứng dưới mái hiên hút thuốc.

Hút một lúc lâu, ông lại ngẩng đầu chỉ trích, "Còn ngớ ra đấy làm gì? Trần thiếu và cậu nhóc kia đã đến nhà trọ Trung Hoa hỏi mua vé rồi. La Văn mau đến tiệm thịt mua mấy cân thịt đi, làm một bữa ngon vào. Không chừng ăn tối xong, hai đứa nó sẽ phải bắt tàu đi ngay đấy."

La Văn cuống lên, đáp được được rồi chạy ra ngoài. Hoài Chân kéo tay Vân Hà, nói để con và chị đi mua đồ ăn, vẫn kịp giờ mà.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Winnemucca (1)

Tàu hỏa khởi hành lúc mười một giờ đêm, là tàu tốc hành Overland đi từ Chicago đến New York, toa tàu là toa phổ thông có người da màu, theo như nhà trọ nói thì toa tàu này rất chật chội, thế nên không dễ bị cảnh sát trên tàu phát hiện.

Hoài Chân từng nghĩ, liệu có khi nào trong đó có tai mắt của cảnh sát tiểu bang không, bọn họ sẽ từ một ga nào đó lên tàu lục tìm Ceasar đang trốn, thế nên anh mới chọn toa phổ thông có nhiều người nhất.

Có điều cô không hỏi Ceasar. Bọn họ có rất nhiều thời gian, có rất nhiều chuyện cứ giữ lại từ từ chuyện trò.

Cô và Vân Hà đến quán ăn mua nửa ký đùi heo quay, một cây xúc xích cùng nửa con gà luộc đã chặt nhỏ đem về, bởi vì tối nay La Văn muốn chuẩn bị món chính là cơm lạp xưởng.

Lúc La Văn đang canh Vân Hà đổ nước vào nồi chưng thì Ceasar đi vào.

Anh nói, “Cháu từng ăn loại cơm này rồi.”

La Văn bèn hỏi, “Lúc ở Hương Cảng sao?”

Anh nói không, “Cha cháu có biết làm, hồi nhỏ tôi thường hay ăn. Ông ấy nói cách làm của Trung Quốc là thêm nước đến một đốt ngón tay, có điều đốt ngón tay nào cũng được.”

https://thuviensach.vn

Hai mẹ con bật cười. La Văn lại hỏi, “Cậu còn biết gì nữa?”

Anh cẩn thận ngẫm nghĩ, “Cháu biết dùng đũa.”

La Văn tiếc nuối, “Vậy lát nữa sẽ thiếu hoạt động giải trí hạng nhất mất rồi.”

Ceasar thành khẩn nói, “Nếu có tiết mục dùng đũa ăn sủi cảo, cháu nghĩ cháu có thể giả vờ mình bị đùa bỡn.”

La Văn nói, “Dù thế cậu cũng không lấy lòng được cha em gái đâu.”

Ceasar nói, “Thế ư? Nhưng trông ông ấy còn thấu tình đạt lý hơn cháu tưởng tượng nhiều.”

Bữa ăn tối diễn ra trong vui vẻ, Ceasar luôn miệng khen tài nấu nướng của La Văn, mặc dù không biết anh có thích thật không.

Ăn uống xong xuôi, Hoài Chân đi tắm, thay áo dài tay, quần dài rộng thùng thình và giày đế bằng vào, sau đó kéo tay anh đến cửa hàng lớn mua đồ dùng khởi hành. Ceasar đặt giỏ mua hàng lên xe đẩy, nhìn Hoài Chân chọn lấy một bộ cắt móng tay, bàn chải đánh răng, ba gói băng vệ sinh, ba thanh kẹo cao su, hai chiếc áo mưa trong suốt, hai đôi dép, một túi bánh mì nướng ăn sáng cùng hai túi bánh sừng bò. Ngoài ra còn thêm một lốc mười chiếc quần lót nam cùng một bộ đồ ngủ màu xanh đậm.

Chiếc giỏ mua hàng đầu tiên đã được nhét gần đầy. Ceasar im lặng đi theo sau, lúc đi qua khúc quanh thì thuận tay lấy một giỏ mua hàng trống lên trên xe đẩy, đổi giỏ đầy xuống dưới.

Không biết có phải do Mộng Khanh trời sinh yếu ớt, hay trong quá trình đi Thái Bình Dương chịu quá nhiều đau khổ mà cô lại bị tụt huyết áp. Dù gần đây đã khá lên nhiều lắm rồi, nhưng đi trên đường sẽ có lúc ba bữa ăn không đúng giấc. Thế là Hoài Chân chọn hai hộp kẹo màu sắc rực rỡ,

https://thuviensach.vn

đột nhiên nghĩ tới gì đó, bèn đi vòng đến bên hàng dệt, chọn một chiếc chăn du lịch cùng một chiếc khăn tắm.

Ném đồ vào trong xe đẩy, Ceasar nhìn chiếc chăn một lúc.

Cô đột nhiên ý thức được có thể anh đang nghĩ đến điều cô nghĩ, vội vàng giải thích: “Hai chiếc chiếm chỗ lắm.”

Anh gật đầu, “Ừ. Anh biết rồi.”

Hoài Chân biết mình lại đỏ mặt nữa rồi, đúng lúc nhìn thấy quần lót nam 100% cotton – chất lượng tốt hơn so với thứ đang nằm trong xe đẩy, suy nghĩ một lúc lại hỏi anh, “Có thể đổi thứ này được không?”

Ceasar nói, “Được.”

Dạo này đồ lót nam trong cửa hàng đều là kiểu liền với áo lót, hoặc là kiểu rộng lớn. Nhưng lần trước cô mơ hồ thấy anh mặc đồ lót màu xám rất vừa người, hình như là loại Jockey không còn phổ biến trong hai năm nay, thế là cô nói, “Em là định đến cửa hàng ở sân ga mua cơ, có thể chọn vài thứ chất lượng tốt hơn, nhưng lại sợ mua không kịp.”

Đối mặt hai giây, đột nhiên Ceasar dời mắt đi, thấp giọng nói, “Anh sao cũng được…”

Trong chớp mắt ấy Hoài Chân bỗng trở nên mù mờ. Nếu nửa năm trước có người nói với cô rằng, cô sẽ chọn mua quần lót ở cửa hàng cho cái người tính khí tệ hại đã lôi cô ra khỏi phòng tắm kia, thì nhất định cô cảm thấy đến tám phần là người đó điên rồi.

Cuối cùng cô vẫn chọn quần lót cotton màu trắng thay cho quần soóc quyền anh màu xanh đậm.

https://thuviensach.vn

Có rất nhiều người tính tiền. Lúc xếp hàng, Hoài Chân hỏi, “Anh biết không, em chưa từng nghĩ anh và cha em lại nói chuyện thuận lợi đến thế. Em tưởng hai người sẽ đánh nhau cơ.”

Ceasar nói, “Thật ra đơn giản lắm, em có biết vì sao không?”

“Vì sao?” Cô hỏi.

“Ông ấy nói với anh, ông ấy cho phép em đi với anh không phải là vì điều gì khác. ‘Nhân lúc còn trẻ, dù tốt hay xấu thì hãy cứ trải nghiệm đi, chỉ sợ đời này sẽ không có lần thứ hai’.”

Hoài Chân không ngờ A Phúc lại nói ra lời cảm tính đến thế, cô sững người rồi lại hỏi, “Sau đó thì sao?”

Ceasar nói tiếp, “Sau đó, ‘Cháu sẽ cố gắng tránh kết quả xấu’.”

Hoài Chân lại ngẩn người, lúc sau cười bảo, “Thực ra cũng đơn giản thôi. Tính cách anh những lúc không xấu thì chuyện gì cũng dễ giải quyết cả.”

Sắp đến lượt bọn họ rồi. Đôi tình nhân trước mặt đã trả xong, còn thân mật chụm đầu vào nhau giữa chốn đông người.

Hoài Chân vừa định cùng nhân viên thu ngân Latinh trợn mắt nhìn nhau, nhưng phát hiện người ta chẳng buồn để ý đến cô, chỉ lạnh lùng liếc mắt rồi hô, “Người tiếp theo.”

Ngay sau đó, cô đột nhiên ý thức được mình và Ceasar cũng giống hai người trước mắt, cũng là một đôi tình nhân.

Trong chớp mắt Hoài Chân có ảo giác như đang mơ, lúc bấy giờ mới ý thức được mình đang yêu.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Winnemucca (2)

Sau khi về tới nhà, La Văn vẫn không yên tâm, nhét vào túi du lịch của họ một hộp Barbiturat, túi bột khử trùng, viên vitamin, viên glycerin, thuốc hạ sốt,… Rất nhiều thứ, kể cả nước cam Sunkist mà gần đây những tờ báo Mỹ hay khoa trương là nếu không bổ sung vitamin thì sẽ bị ung thư, nhét cho chiếc túi du lịch căng phồng lên.

San Francisco vào lúc chín giờ vẫn rất náo nhiệt, A Phúc lấy cớ đến góc biển ở khu vực nhà thờ để đóng cửa tiệm, rồi cả nhà cùng đến Đại lộ 14 tiễn đưa. Thật ra đưa tiễn cũng không có gì cần nói nhiều, chỉ là nhắc nhở Hoài Chân nhớ tìm nơi có điện thoại để gọi điện về cho nhà, còn A Phúc lại dài dòng suốt một giờ, còn nhắc nhở La Văn xem bà còn dặn dò gì nữa không. La Văn khó khăn lắm mới nghĩ đến một thứ, nói trên tàu có chuẩn bị chăn gối, nếu kỳ kinh nguyệt đến thì nhớ lót tấm vải đỏ bà đặt trong vali ở dưới người. Trong khi La Văn và Hoài Chân nói chuyện, A Phúc khá căng thẳng, rất muốn tìm Ceasar nói gì đó, nhưng dù hai người tìm được đề tài gì thì vừa bắt đầu cũng đã kết thúc ngay, nội dung rất chán.

Vân Hà lại rất yên tâm về hai người đi xa này, nên cô cứ trợn mắt khi thấy cha mẹ dông dài. Cô mặc áo khoác đen, đứng trong góc không nói tiếng nào, nhìn cực kỳ ngầu. Sắp đến ga tàu, Hoài Chân mới đi tới kéo cô thấp giọng nói, phòng ngủ tháng này chỉ có một mình chị thôi đó.

Vân Hà lập tức trợn mắt, em muốn nói gì hả? Chị không nghe nhầm đấy chứ! Sao giờ em mới nhắc chị?

https://thuviensach.vn

Nhưng chậm rồi, em gái đã đi xa, bạn trai kéo tay cô đứng ngoài đám đông chào tạm biệt cha mẹ.

So với cửa vào của người da trắng, khu vực cách ly của người da màu ồn ào hơn nhiều. Một chàng trai người Mỹ gốc Phi chừng hai mươi tuổi cầm ảnh chụp vợ và ba cô con gái, giải thích với bạn đồng hành xung quanh là mình muốn đến Chicago học thêm, vợ đành phải gánh trách nhiệm nuôi con nặng nề; đôi trai gái Latin mặc quần short ngắn trong mười một giờ đêm ở San Francisco, đứng trong góc hôn nhau sưởi ấm; hầu như những người gốc châu Á đều ôm khăn trải giường trong người, bình thường ít nói kiệm lời, vào thời khắc này lại trở nên dư thừa cảm tình, tình cảm vượt xa những tộc người khác, đã đi xa rồi mà vẫn rưng rưng nước mắt chào tạm biệt người nhà.

Người phụ nữ tóc đỏ soát vé trước cửa đã quay lại, không nhịn được kéo giật cửa ra, để người ta đưa vé tàu cho bà ta dùng dụng cụ bấm lỗ bấm lên vé. Đội ngũ chậm rãi di chuyển, lúc Hoài Chân và Ceasar xếp hàng đi lên toa tàu, cả hai đều đói sôi ùng ục.

Sắp đến gần mười một giờ rồi, bên trong ga tàu gạch nhỏ hẹp còn có quán nhỏ cuối cùng đang mở cửa. Hoài Chân đi mua hai miếng chuối chiên phết sô cô la, lúc quay về hàng, cô trông thấy hình như Ceasar và người phụ nữ tóc đỏ ở bên cửa sổ đang tranh chấp với nhau.

Hoài Chân đi đến hỏi sao thế.

Anh kéo tay cô qua một bên, nói không sao cả.

Nhìn sắc mặt anh, rõ ràng trước khi cô về thì đã cãi nhau kịch liệt với bà cô tóc đỏ rồi.

Mấy giây sau, tóc đỏ từ đằng sau cửa đi ra.

https://thuviensach.vn

Bà ta nghiêm khắc nói với hai người bọn họ: “You can not stay in COACH CLASS together.”

(Hai người không thể ở cùng một toa phổ thông được.)

“You told me twice. This is the third time.”

(Cô đã nói với tôi hai ba lần rồi đấy.)

“Hai người phải tách ra,” Bà ta nghiêm khắc nói, “Mấy ngày nay trên tàu có rất nhiều cảnh sát, bọn đang truy nã người da trắng và da màu ngồi chung với nhau. Nếu là cảnh sát tiểu bang, hai người sẽ bị phạt một số tiền rất lớn, nếu là cảnh sát liên bang từ sân ga lên thì thậm chí có thể bị bắt giữ, hoặc nhận trát gọi hầu tòa đấy!”

Hoài Chân hỏi, “Những ga nào?”

Bà ta bĩu môi, “Promontre, Reno… Tôi đã nói với cậu ta là tôi không nhớ, đây không phải là trách nhiệm của tôi. Tất nhiên, các người có bị bắt hay không cũng không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa ra lời khuyên mà thôi.”

Nói rồi, bà ta toan bấm vé tàu.

Cả hai đều im lặng.

Người phụ nữ tóc đỏ cứ nói mãi chẳng dừng, sắc mặt Ceasar ngày càng sa sầm.

Hoài Chân nói với bà ta, “Làm phiền chị đổi toa cho một trong hai chúng tôi với ạ.”

Bà ta nhìn cô, lấy lại hai tấm vé toa phổ thông trước đó.

Một lát sau, đưa cho hai người hai tấm vé mới.

https://thuviensach.vn

Ceasar không nhận lấy.

Hoài Chân cầm lấy nhìn, phát hiện là vé tàu của hai toa gần nhau: một tấm là toa ăn có người da màu, một tấm là toa của người da trắng ở sau toa ăn.

Cô vội vã cám ơn bà ta rồi kéo tay Ceasar rời khỏi cửa sổ soát vé, tìm một băng ghế không người ở sân ga ngồi xuống.

Cô mở túi giấy ra, đưa miếng bánh chuối chiên phủ sô cô la cho anh.

Anh liếc nhìn, không nói năng gì.

Hoài Chân nói, “Chí ít chúng ta vẫn ở chung một chuyến tàu mà, đúng chứ?” Vừa nói cô vừa cầm bánh ăn.

Ceasar cúi đầu nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười nản lòng.

Hoài Chân nói, “Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng không còn là bộ mặt thúi kia rồi.”

Bàn tay vắt lên thành ghế sau lưng lập tức kéo mũ áo len chụp lên đỉnh đầu cô.

Chiếc mũ lớn trùm quá đầu, che kín mặt cô.

Trước mắt Hoài Chân tối sầm, chỉ cảm nhận được Ceasar nhẹ nhàng chạm vào môi cô qua lớp vải.

Cô giật mình.

Từ đằng xa có người hét lên: “The train is coming!”

Ở tít đầu kia, đoàn tàu gầm thét từ từ lăn bánh vào ga.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nhân đó thoát khỏi trong ngực anh, kéo mũ xuống than phiền, “Em vẫn đang ăn mà…”

Một cô gái da trắng trẻ trung xách túi du lịch đi lướt qua, nhìn thấy chàng trai anh tuấn hôn bạn gái ở ga thì không khỏi nhìn thêm. Bất chợt cô gái kia kéo mũ xuống, để lộ gương mặt thiếu nữ da vàng, lập tức cô gái da trắng xuất hiện vẻ mặt vô cùng chán ghét khinh bỉ.

Ceasar nhướn mày nhìn cô ta, rồi lại đến gần hôn cô gái của anh thêm cái nữa.

Hoài Chân đỏ mặt, đưa tay lau sạch vết sô cô la dính ngoài miệng anh.

Cô nàng da trắng vẫn ngang ngạnh ghét bỏ ra mặt, song cũng không thể làm được gì, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Đoàn tàu dừng lại, đám người gốc châu Á ôm chăn ở trong sân ga rối rít đứng dậy, cuống cuồng chạy theo đoàn tàu.

Hai người ngồi sau đám đông không nhúc nhích.

Ceasar nói, “Trong túi du lịch có áo khoác không?”

Hoài Chân nhớ lại rồi nói, “Có, em nhớ có chuẩn bị một chiếc áo khoác dài cho anh.”

Anh nói được.

Toa tàu không xa lắm, tàu cũng dừng lại rồi, Ceasar lập tức nhấc túi lên, vừa kéo tay cô băng qua đám đông vừa thấp giọng nói với những người xung quanh, Excuse me. Move, move, excuse me!

Tàu hỏa xuất phát từ Los Angeles, ga cuối là thành phố Chicago. Trong toa đã có vài hành khách đang ngồi cạnh cửa sổ đọc báo.

https://thuviensach.vn

Có hai cánh cửa ở giữa khu vực cách ly, trên cửa gắn một mặt kính thủy tinh nhỏ. Giữa hai cánh cửa có một vùng trống, một số hành khách chỉ đứng hoặc hút thuốc sẽ đến khu vực này.

Đột nhiên Ceasar cứ nhìn mãi khu vực ấy. Một lát sau, anh kéo tay cô muốn đến toa tàu kia. Vừa kéo mở cánh cửa thứ hai ra, đột nhiên một cảnh sát mập mạp đeo súng đi ra, nói với anh ít nhất cũng năm lần chữ NO.

Ceasar nhanh chóng giơ tay lên, xin lỗi anh ta.

Đoàn tàu chậm rãi lăn bánh, hai người đành phải nói lời chia tay tại đây.

Ngay trước mặt cảnh sát, Ceasar cúi đầu hôn Hoài Chân, rồi tiến lại gần bên tai cô nói khẽ, “Đưa hành lý đây cho anh, nửa tiếng nữa giả vờ như muốn xuống tàu, đứng chờ anh giữa hai cánh cửa này, được không?”

Hoài Chân đáp được.

Anh mỉm cười, nhìn cô đi về toa tàu cách ly người da màu.

Hoài Chân đứng ngoài hai cánh cửa, ngoái đầu lại, thấy anh khoác vai cảnh sát to con rời đi, không biết hai người họ đang nói gì.

Đêm đã khuya, ánh đèn trong toa người da trắng dần tối. Toa ăn vẫn còn sáng đèn nhưng không còn phục vụ đồ ăn nữa. Mấy đầu bếp gốc Hoa đeo tạp dề ngồi cạnh bàn ăn gần cửa sổ ngủ thiếp đi. Có bảy tám người Di-gan từ đầu kia của toa đi tới, đẩy cửa toa ăn ra hỏi còn chop suey hay dim sum không, nhưng không nhận được bất cứ câu trả lời nào.

Có lẽ đó là gia đình người Di-gan, trai gái già trẻ đều có cả, người trưởng thành xách hành lý, đi đằng sau là một cô vợ Di-gan, dẫn theo một đám trẻ con tết tóc đuôi sam cùng đi về phía Hoài Chân, không biết là vừa lên tàu hay là muốn xuống tàu.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ da nâu dẫn theo hai cô bé ngồi xuống bàn ăn cạnh chỗ Hoài Chân. Một cô bé trong đấy hình như bị bệnh, mẹ em lấy một bó thực vật to đùng trong hành lý ra cho em ngửi. Mùi của thứ cỏ màu xám xanh rất kỳ lạ, mới lấy ra chẳng được bao lâu mà cả toa đã ngập ngụa mùi quả chanh trộn với mùi của một tiệm thịt quay Thổ Nhĩ Kỳ, ngay tức khắc một cảnh sát da trắng đi ra, vừa lớn tiếng quát "Cút xuống tàu!" vừa đuổi bọn họ đến chỗ giữa hai toa.

Hoài Chân liếc mắt nhìn đồng hồ treo trong toa ăn, chỉ mới 20 phút trôi qua.

Đợi người cảnh sát rời đi, cô lập tức đứng dậy, kéo cửa kính đi ra ngoài.

Trong không gian hẹp giữa hai toa tàu, ngoài mấy người Di-gan ra thì còn có hai thanh thiếu niên người Latin đang đứng hút thuốc. Người thanh thiếu niên tết bím tóc kỳ quái, để lộ hình xăm trên cánh tay đen thui, vô cùng bất mãn với mùi cỏ cây lạ lùng trên người người đàn bà Di-gan này.

Cô gái Di-gan nắm tay một đứa bé, trong ngực ôm một đứa khác đang dỗ ngủ. Hoài Chân đi đến hỏi con gái cô ta bị gì, nhưng tiếng Anh của cô ta không tốt lắm, khoa tay múa chân một lúc, cuối cùng Hoài Chân chỉ nghe hiểu mỗi từ tired (mệt mỏi.)

Hoài Chân nói với cô ấy, cô từng là y tá ở phố người Hoa, có thể khám giúp cô ấy.

Cô gái Di-gan cảm kích nói, lúc mẹ con họ ra ngoài, con bé mới hạ sốt, nhưng mọi người đã đi tàu năm ngày năm đêm, con đã rệu rã lắm rồi.

Hoài Chân quay vào, hỏi xin đầu bếp Trung Quốc một chiếc đũa tre cùng một chiếc ly giấy, thấm ướt đũa trúc rồi cạo gió lên cánh tay cô bé. Cạo hai cái, lập tức trên tay nổi máu bầm.

https://thuviensach.vn

Cô gái Di-gan trợn to mắt.

Mấy phút sau, Hoài Chân dùng tiếng Anh hỏi cô bé, em thấy thế nào rồi?

Cô bé yếu ớt, dùng tiếng Anh bập bẹ đáp, em thấy đỡ hơn nhiều rồi.

Thanh thiếu niên Latin hút thuốc bên cạnh cũng bắt đầu chú ý bên này, nghe cô bé kia nói thế thì lập tức khoa trương thở dài: "Ôi, phù thủy Trung Quốc xa xưa!"

Hoài Chân không nghe ra là khen hay châm chọc. Đợi sắc mặt cô bé chuyển biến tốt, cô lập tức kéo tay áo xắn cao của cô bé xuống.

Cô gái Di-gan vẫn luôn miệng rối rít cám ơn cô.

Hoài Chân mỉm cười nói, cô khách khí quá rồi.

Lúc này mọi người trong toa đều sợ hãi hô lên. Hoài Chân hỏi sao thế? Cô gái chỉ vào cửa thủy tinh ở sau lưng.

Cửa kính đọng hơi nước ẩm ướt, có người viết trên cửa một câu "May I love you". Nhưng đã không thấy người ở toa bên kia đâu.

Hoài Chân nhìn chăm chú mấy chữ đó, một lúc sau bật cười.

Đột nhiên có người kêu: "Mưa rồi!"

Khu vực nhỏ này chỉ dùng để nối toa tàu, thế nên trên nóc toa đều có kẽ hở, nước mưa theo đó rơi xuống, chỉ mấy giây đã khiến tóc tai quần áo của mọi người dính ướt.

Thanh thiếu niên Latin lập tức ném tàn thuốc, chui vào trong toa. Cô gái Di-gan cũng muốn đi vào, nhưng đã bị cảnh sát ngăn lại.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đi tới, giao vé tàu trong tay cho cô ấy.

Cô ấy đỏ mặt không nhận, nghi ngờ nhìn cô. Cô bé trong tay cô ấy thấp giọng hỏi, “Ở đây trời mưa, chị làm sao ạ?”

Hoài Chân nói không sao, đến ga kế tiếp chị sẽ xuống tàu ngay.

Cô gái Di-gan cảm kích cám ơn cô liên tục, nắm tay hai đứa con nhỏ đi tìm nhân viên, dặn con gái nói với họ là mẹ con mình có vé rồi.

Nhân viên cầm tấm vé lật qua lật lại nhìn mấy lần, bĩu môi nói OK, coi như các người may mắn. Sau đó dẫn bọn họ đi vào trong toa.

Cô bé nằm rạp trên vai mẹ, vẫy tay chào Hoài Chân.

Hoài Chân mỉm cười với em ấy.

Đột nhiên cô bé biến sắc, há miệng hoảng sợ chỉ chỉ ra sau lưng cô.

Hoài Chân còn chưa kịp phản ứng thì một chiếc áo khoác đã trùm lên người cô.

Suýt nữa cô giật mình hét lên, sau đó đến miệng cũng bị bịt lại.

Cơ thể ấm áp dính sát sau lưng.

Giọng của Ceasar vọng xuống từ trên đỉnh đầu, “It’s me.”

Cô lập tức im miệng.

Ceasar kéo cô vào trong ngực, càng ôm cô chặt hơn.

Trong bóng đêm, bên tai cô chỉ có tiếng bánh tàu ầm ầm trên đường sắt cùng tiếng gió vù vù. Không biết anh đã dẫn cô đi trên hành lang ngủ say trong bóng tối bao lâu, thỉnh thoảng sẽ đi lướt qua hành khách trên toa tàu khác hoặc nhân viên cảnh sát, những lúc ấy trái tim Hoài Chân lại nhảy

https://thuviensach.vn

lên đến cuống họng, song vẫn có thể nghe thấy anh bình tĩnh mỉm cười chào hỏi bọn họ. Cô cứ cảm thấy nếu lúc này có ai đó bật đèn lên, thấy dáng vẻ hai người di động trong hành lang như thế, thì nhất định phản ứng đầu tiên sẽ là cười ngặt nghẽo.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy anh kéo cửa ra rồi đóng lại.

Bên trong có giọng nam trung niên cất tiếng chào hỏi Ceasar.

Ceasar nói Good night với ông ta. Sau đó lại kéo mở thêm một cánh cửa nữa.

Áo khoác bị kéo ra, trong chớp mắt Hoài Chân chui ra khỏi quần áo anh, nhìn thấy một không gian nhỏ được ngăn cách, trên cánh cửa sau lưng dán dòng chữ PRIVATE CLASS (Toa tư nhân). Hoài Chân từng thấy quảng cáo toa hành khách thế này của công ty Thái Bình Dương trên tạp chí, toa tư nhân rất hiện đại sạch sẽ, ba vị khách dùng chung một phòng, tổng cộng bên trong có ba gian nhỏ. Một gian trong đó có giường tầng, một gian khác thì bên dưới là ghế và bàn ăn, còn bên trên là giường. Ngoài ra còn có một phòng tắm nữa.

Bây giờ hai người họ đang đứng trong hành lang nhỏ hẹp của gian phòng có ghế và bàn ăn.

Ceasar cúi thấp đầu cười với cô, như thể đang đợi cô khen ngợi.

Hoài Chân há miệng, lấp tức hắt xì một hơi.

Hai người nhìn nhau trong không gian chật chội, có chút căng thẳng.

Người đàn ông trung niên bật cười, đùa bảo, “Ồ người tuổi trẻ, tôi không nghe thấy gì đâu.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trước khi xác nhận ông ấy không phải là người bài Hoa, Hoài Chân vẫn không dám tùy tiện để lộ mặt.

Ceasar nói nhỏ với cô, “Anh đi lấy khăn lông cho em. Có muốn nằm trước không?”

Cô gật đầu.

Kéo mở cửa ra là có thể nhìn thấy vị khách trên giường đối diện. Nhân khi Ceasar mở cửa, cô định bò lên giường trùm chăn quá đầu, như thế sẽ không dễ dàng bị phát hiện. Cô cởi áo len ướt nhẹp ra, treo lên giá treo quần áo, mặc quần dài rộng thùng thình và áo thun cọc tay, đỡ lấy cầu thang trèo lên giường, nằm trong chăn cởi quần và áo thun ra, lại dùng tiếng Anh nói nhỏ với Ceasar, “Thuận tiện lấy quần áo ngủ đến cho em với.”

Anh đáp được.

Lúc Ceasar kéo cửa ra ngoài, cô nghe thấy người trung niên đối diện nói với anh, “Giọng của bạn gái cậu cute thật, tin rằng người cũng cute như thế.”

Anh cám ơn ông ta.

Hoài Chân đột nhiên cảm thấy vui, vì tiếng Anh của mình không mang khẩu âm phố người Hoa.

Nhân lúc cửa đóng lại, Hoài Chân cởi áo ngực, quần dài và áo thun ra, treo lên giá treo ở trên tường.

Tới khi lần nữa chui vào trong chăn thì trên người cô chỉ còn lại một chiếc quần lót.

https://thuviensach.vn

Đến khi cửa bị kéo ra, Hoài Chân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, ở đây chỉ có một chiếc giường, Ceasar sẽ ngủ ở đâu đây?

Mải mê suy nghĩ, chợt két một tiếng, cửa toa bị khóa lại, đèn cũng tắt đi.

Hoài Chân còn chưa kịp hỏi anh vấn đề này thì đã ngửi thấy mùi xà bông thơm. Có lẽ anh đã tắm trong phòng tắm.

Ngay sau đó, Ceasar trèo lên thang, rất tự nhiên chui vào trong chăn.

Trong bóng tối, một cơ thể rắn chắc ấm áp tiến đến, Hoài Chân cảm giác tim mình nảy lên tận cổ họng.

Anh mặc đồ ngủ cotton, tóc hơi ướt, quả nhiên là vừa tắm xong. Giường khá hẹp, một mình Hoài Chân nằm vẫn đủ, nhưng Ceasar chân tay dài, vừa nằm xuống đã trở nên chật chội, chỉ cử động chút thôi là đã đụng vào vách ngăn rồi.

Bất đắc dĩ anh kéo đầu Hoài Chân đến, tính để cô kê lên vai mình.

Dán lấy cơ thể anh, Hoài Chân kháng cự dịch người ra, thấp giọng nói, “Em vừa mắc mưa, vẫn chưa tắm.”

Ceasar vẫn chưa phát hiện ra điều gì không đúng, thấp giọng hỏi cô, “Đợi ông ta ngủ thì có thể tắm.”

Cô nói, “Không phải, ý em là…”

Ngay sau đó anh vươn tay tới, đột nhiên chạm vào bả vai trần truồng của cô, lập tức ngẩn ra.

Cô có thể cảm thấy được, cơ thể anh cũng dần nóng lên.

Hai người im lặng.

https://thuviensach.vn

Ceasar lặng lẽ chui ra khỏi chăn.

Hoài Chân lặng lẽ trở mình trong chăn.

Ceasar hơi nhổm người dậy, đưa áo ngủ màu xám cho cô rồi quay người lại.

Hoài Chân ôm áo vào lòng, khó khăn lục lọi trong chăn, mặc từng thứ một vào.

Trong bóng đêm, cô nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề của anh, còn cả tiếng nuốt nước bọt đầy kiềm chế.

Sau đó hỏi cô, “Xong chưa?”

Cô đáp xong rồi, kéo chăn ra chia cho một nửa anh.

Ceasar ôm cô vào lòng, dùng khăn lông lau tóc ướt cho cô, hôn nhẹ lên trán cô rồi nói khẽ, “Sorry…”

Hoài Chân không hiểu hỏi anh, “Why do you say sorry? Sorry for what?” (Vì sao lại xin lỗi? Xin lỗi vì gì cơ?)

Nghe được câu hỏi nghi vấn của cô, Ceasar bật cười như thể không biết làm sao.

Một lúc sau vẫn nói, “Sorry, sorry for everything.”

For me, for the train, for this country.

(Xin lỗi, xin lỗi vì tất cả.

Vì anh, vì con tàu này, vì đất nước này.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Winnemucca (3)

Cửa kim loại không cách âm, vì người đàn ông trung niên bên cạnh mà hai người đành phải thì thầm nói chuyện, luôn canh chừng xem ông ta đã ngủ hay tỉnh.

Tạ ơn trời đất, đây chỉ là một người đàn ông trung lưu nước Mỹ vô cùng bình thường, chỉ chốc lát sau, ông ta đã ngáy khò khò.

Hai người chen chúc trên một chiếc giường, dỏng tai ngẩn ngơ một lúc rất lâu, đến lúc này mới có thời gian chuyện trò.

Hoài Chân thấp giọng, “Kể em nghe anh đến tìm em thế nào đi?”

Bên dưới giường là một mặt cửa kính, chốc chốc ánh sáng bên ngoài lại vụt qua hắt vào trong, khiến đường nét trên mặt Ceasar gần trong gang tấc. Giữa lúc chuyện trò, bất chợt Hoài Chân đã hiểu từ “thỏ thẻ” nghĩa là gì.

Anh nhíu mày, cẩn thận lục lọi lại trong đầu, đột nhiên bảo, “Ông nội anh thích sưu tầm đồ cổ phương Đông. Tuy ông ấy là người Mỹ, nhưng về điểm này, ông ấy lại tuân theo truyền thống cũ của châu Âu. Trong phòng khách và hành lang ở nhà có rất nhiều món đồ gốm, có Thanh Hoa và cả gốm trơn…”

Cô cũng nhíu mày, “What is porcelain?” (Porcelainlà gì cơ?)

“One kind of China.” (Là loại đồ sứ Trung Quốc.)

https://thuviensach.vn

Anh bèn đổi sang tiếng Đức, bởi vì có rất nhiều từ tiếng Anh Hoài Chân nghe không hiểu, mà dĩ nhiên Ceasar cũng không thành thạo tiếng Quảng Đông. Hai người tốn rất nhiều công sức mới để đối phương biết mấy thứ đó là bức họa thời Minh, chiếu chỉ cung đình, quan phục, đồ gốm nhà Minh, cùng với các loại gốm mới như gốm men Tuyết Hoa, gốm Long Xuyên, vân vân. Những món đồ này vô cùng thịnh hành trên thị trường đồ cổ ở Mỹ.

"Chúng ta bỏ qua mấy từ ngữ chết tiệt này đi," Anh bảo, "Ngay cả anh cũng thế. Là một món hàng trưng bày trong tầng lớp xã hội đó."

Hoài Chân bật cười, "Nghĩa là bây giờ em đang mang theo một món đồ quý giá chạy trốn sao?"

Ceasar cốc đầu cô, "Whatever. I just wanna let you know that I'm fragile."

(Sao cũng được, anh chỉ muốn cho em biết là anh rất mong manh.)

Hoài Chân chọc chọc vào ngực anh, "Please let me know when you'll be break, Mr. Fragile."

(Quý ngài Mong Manh, nhớ nói cho em biết bao giờ thì anh vỡ nhé.)

"Every time I could not reach for you… you were making out with another guy."

(Mỗi lần không liên lạc được với em,(anh đều cảm thấy)em đang thân thiết với một gã trai khác.)

Đang mải mê nói chuyện thì đột nhiên, người đàn ông bên cạnh ho sù sụ.

https://thuviensach.vn

Cô lập tức ngậm miệng, im lặng lắng tai nghe một lúc, đến ba phút sau ông ta mới ngáy tiếp.

Ngay khi Hoài Chân cho rằng đề tài này đã bị bỏ qua, Ceasar lại nói, "Anh muốn biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong ba tháng này."

Hoài Chân cười, "Làm lụng kiếm tiền thôi. 8.000 đô đúng là đủ để em quần quật."

Anh thù dai nói, "This is not everything."

Hoài Chân khẳng định, "This is everything."

Ceasar im lặng mấy giây, giọng trở nên khá nghiêm túc, "Nothing tricky." (Đừng có giở trò.)

Hoài Chân cười, "Anh giận rồi."

Anh buông cô ra, trong bóng đêm, anh nhỏm mình dậy không lên tiếng.

Hoài Chân quay sang nhìn anh, "Giận thật đấy hả?"

Cô nghe thấy anh nói Yes.

Hoài Chân bảo, lúc nào anh cũng giận cả.

Ceasar nói, người New England rất thích giả vờ tức giận.

Hoài Chân ngẫm nghĩ, cảm thấy hình như là thế thật. Lúc mới quen, trông anh như một người không biết chủ động là gì, trong mọi hành vi cử chỉ đều có sự tiêu cực của tầng lớp quý tộc.

Cô cười, nhìn anh chăm chú, "Nếu giận thật thì sẽ như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Đoàn tàu chạy ngang qua sân ga ở trấn Fairfield, âm thanh xình xịch kia lại vang lên, trong toa dần tối đi, chỉ có đèn pha là sáng lên theo quỹ đạo.

Ceasar cụp mắt nhìn cô.

Hoài Chân nhớ lại trước kia, hình như có từsao lạnh*là dùng để miêu tả mắt người khác, nhưng ngôi sao là ngôi sao, sao lạnh là cái gì? Không lẽ còn có sao nóng đối lập nữa sao?

(*Sao lạnh là từ chỉ sao mờ trong đêm đông.)

Trong chớp mắt nhìn thấy anh, cô cảm thấy anh chính là như thế, thì ra hai chữ này thật sự có tồn tại.

Nhưng không kịp để cô nói với anh điều này, Ceasar đột nhiên xoay mình đè cô xuống dưới thân.

“Like this.” Anh thấp giọng nói, “Broke the Chinatown parental curse.”

(Thì sẽ giống thế này. Phá vỡ cấm chú của bậc phụ huynh phố người Hoa.)

Hoài Chân bị anh làm cho sợ hãi, lại không dám lên tiếng. Cô chỉ có thể thấy chiếc bóng mờ trong đêm, thỉnh thoảng lại nghe thấy hơi thở phả vào bên tai, cùng những chiếc hôn rơi lên cổ.

Hoài Chân thấp giọng bảo, “Em muốn đi tắm trước.”

Dĩ nhiên thỉnh cầu này bị phớt lờ hoàn toàn.

Mái tóc có mùi dầu gội, mềm mại, chốc chốc lại lướt qua má và tai. Hoài Chân thấy nhột nhưng không dám cử động, cả nửa buổi cũng không tìm được mép chăn. Còn anh đổ mồ hôi, ảo não cởi áo ngủ ra. Giường khá

https://thuviensach.vn

hẹp, nên khi cô vừa định nhắc nhở anh cẩn thận kẻo đập đầu thì đã nghe một tiếng “cốp”.

Hoài Chân giật mình, nhỏm dậy hỏi anh, “Đau không?”

Anh lắc đầu, làm động tác *suỵt*.

Cả hai cùng dỏng tai lên.

Có tiếng kéo cửa mở ra. Người phụ nữ bên ngoài hét vọng vào bên trong, hỏi bằng tiếng Anh, “Số 36 toa 11 đúng không?”

Không ai đáp lại, cánh cửa lập tức bật mở. Đột nhiên chùm sáng lóa mắt ngoài hành lang hắt vào, làm cả hai không mở mắt được.

Người phụ nữ nhón chân lên, thò đầu nhìn lên giường trên.

Hoài Chân kéo chăn che mặt mình lại.

Ceasar nghiêng người cản lại tầm nhìn.

Còn chưa kịp thấy rõ số giường, người phụ nữ ấy lại thấy tấm lưng trần của chàng trai trẻ tuổi tuấn tú trước. Anh không vui cụp mắt nhìn bà ta, nói, “Ở đối diện.”

Bà ta hoảng hốt hô lên, “Xin lỗi!”

Cánh cửa bị đóng sầm lại, căn phòng lần nữa rơi vào bóng tối.

Cửa bên cạnh kéo ra cái “soạt”, người đàn ông trung niên lớn tiếng phàn nàn: “Ôi trời ạ!” Vì bị quấy rối giấc ngủ mà không vui chút nào.

Người đàn ông và người phụ nữ đó dùng tiếng Anh trao đổi, tuy đã thấp giọng nhưng bên này vẫn nghe rất rõ. Rõ ràng cửa không có hiệu quả cách âm, thậm chí còn dẫn âm.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân và Ceasar dần thích ứng với bóng tối, cả hai nhìn nhau, cảm giác lúc này khá tệ.

Nếu người đàn ông đó không ngủ, thì nãy giờ hai người nói gì đều bị nghe cả rồi.

Ceasar vùi đầu trên vai cô, thất vọng nói, “Curse always works.” (Cấm chú luôn luôn hiệu nghiệm.)

Hoài Chân cũng ảo não, “Giờ đến tắm rửa em cũng không tắm được.”

Ceasar nói, “Anh không để ý đâu.”

Hoài Chân hờ hững bảo, “Cám ơn, nhưng em rất để ý.”

“Nói nghiêm túc thì, anh thích mùi của em.” Ceasar hít sâu một hơi ở bên vai cô, rồi đột nhiên há miệng cắn lên nơi giữa vai và cổ cô.

Hoài Chân bị đau, xuýt xoa rên lên.

Ceasar dừng động tác, lại vùi đầu vào vai cô thấp giọng nghẹn ngào, xem ra anh rất cố gắng để kiềm chế.

Cô đưa tay sờ tóc anh an ủi, cười nói, “Cha em đã cảnh cáo anh đúng không?”

Ceasar nghiêng người, nằm ngủ ở vùng trống cô lưu lại.

Hoài Chân lại dịch vào trong, như muốn quấn làm một với anh.

Anh đưa tay ra, kéo cô ôm vào lòng.

Duy trì tư thế này một lúc, Ceasar trầm tư bảo, “Tự anh cảnh cáo chính mình.”

Cô hỏi, why?

https://thuviensach.vn

Anh đáp, nothing.

Hai người nằm yên trong chăn, nghe thấy người đàn ông giai cấp trung lưu bờ Đông ở bên cạnh đang cãi nhau với người phụ nữ đãi vàng ở bờ Tây nửa tiếng. Anh và cô có thể phân biệt danh tính của hai người họ rõ ràng như vậy là bởi vì trong lúc cãi nhau, hai người này đã vô tình cao giọng nói toạc ra. Nghe thấy bên kia gây gổ ầm ĩ, cả hai trốn trong chăn cười tới mức không thở nổi.

Đợi đến khi phòng bên lắng xuống, cả hai đều thấy tiếc nuối, vở kịch này dù nghe một năm cũng không chán.

Trong phòng dần yên tĩnh, Ceasar dỏng tai nghe ngóng, cho tới khi người phụ nữ đó tắm xong đi ra, kéo mở cửa rồi đóng lại. Đợi thêm nửa tiếng nữa, người đàn ông và phụ nữ bên kia lại ngáy đều đều.

Anh nói khẽ với cô, có thể tắm rồi.

Không ai trả lời.

Cô nàng bé nhỏ đã ngủ trên tay anh, nằm trong lòng anh, ngay tới tiếng hô hấp cũng rất nhỏ.

Anh không dám cử động một chút nào. Dần dần nhiệt độ trong ngực tăng lên, là thân nhiệt của cả hai. Trong ánh sáng mờ ảo, tuy không thấy rõ gương mặt say giấc của cô, nhưng anh có thể ngửi thấy mùi trên người cô. Dầu gội đầu có mùi trà rất nhạt, còn cả mùi rất đặc trưng của Hoài Chân nữa, đối với anh nó như một chiếc kẹo nào đó, vừa nồng vừa thoang thoảng, lại vừa triền miên. Anh đã muốn làm điều này rất lâu rất lâu rồi, muốn ôm cô vào lòng, muốn khắng khít với cô, muốn hôn lên cổ cô…

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Winnemucca (4)

Lúc Hoài Chân tỉnh thì trời vẫn chưa sáng, nhưng đã nghe thấy tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm. Cứ tưởng mình đã dậy sớm lắm rồi, không ngờ vẫn còn có người dậy sớm hơn.

Vẫn chưa được tắm rồi, Hoài Chân trở mình ngủ tiếp, mơ màng cảm thấy người bên cạnh đã thức, trong chăn không còn ấm như trước.

Khoảng hai mươi phút sau – mà cô cũng không chắc lắm – có người gõ cộp cộp vào vạc giường.

Hoài Chân giật mình nghiêng người, thấy Ceasar đứng bên dưới nhìn cô.

Anh cười nói, xuống tắm đi.

Cô thò đầu ra, nhìn thấy anh đang bê một chiếc chậu gỗ bốc hơi nóng đi ra ngoài, trôi nổi trên mặt nước là một chiếc khăn lông trắng tinh.

Hoài Chân "ơ" lên, trong bụng nghĩ anh lấy đâu ra nhiều thứ đồ phương Đông đến thế.

Ngay sau đó anh đã nói, "Hôm qua anh đến toa ăn hỏi bữa sáng kiểu Trung Hoa, thấy có người Hoa đang rao bán thứ này."

Cô nhìn thấy anh mới gội đầu, bèn nghịch ngợm giơ tay ra, quấn lấy lọn tóc ướt dính trên trán anh.

Ceasar ngẩng đầu nhắc nhở cô, "Nước sắp nguội rồi đấy."

https://thuviensach.vn

Cô đáp vâng, sau đó lại thấp giọng hỏi anh, lát nữa em ra ngoài thế nào đây?

Anh cũng nhỏ giọng hỏi, ra ngoài làm gì?

Hoài Chân nói, phục vụ đến thay khăn trải giường thì làm sao?

Đúng lúc này lại có người gõ cửa toa, giọng nữ lảnh lót ở bên ngoài vang lên: “Xin lỗi quý cô quý ngài, cho phép tôi vào thay chăn nệm, khăn lông và xà bông.”

Hai người bên cạnh lần lượt đi ra ngoài, dựa vào hành lang uống cà phê, nhường toa lại cho nhân viên phục vụ.

Hoài Chân rúc vào trong chăn, trái tim nhảy lên đến tận cuống họng.

Mấy phút sau, phục vụ lại đến bên này gõ cửa. Ceasar ở trần, kéo cửa ra hé mở một khe hở.

Nữ phục vụ ở ngoài hoảng hốt hô lên, xin lỗi!

Anh đáp, không sao, đưa tôi thay cho.

Cửa khép lại. Hoài Chân chui ra khỏi chăn, đúng lúc chạm vào tầm mắt của anh.

“Em nhìn đi, anh đã nói không sao còn gì.” Anh nói.

Người trung niên đứng ngoài phòng nói chuyện, chẳng biết từ lúc nào người bờ Đông và bờ Tây đã lại bắt tay thân thiện, hoặc giả là vì vào ban ngày, người trưởng thành phải đeo chiếc mặt nạ giả nhân giả nghĩa lên giao tiếp với người khác, mà lúc này bên ngoài toa tàu là tiếng cười nói vui vẻ.

Hoài Chân vịn cầu thang đi xuống, nói nhỏ, “Em không thể cứ ở mãi đây được.”

https://thuviensach.vn

Anh kẹp khăn trải giường dưới nách, vịn cầu thang đi lên, “Vậy chúng ta ra ngoài, đi dạo trong hành lang một ngày.”

Cô ngẩng đầu trầm tư, “Sẽ bị bảo vệ bắt gặp đấy, rồi lại bị đuổi xuống tàu.”

“Vậy thì hai ta cứ ở trên giường thôi.”

Hoài Chân nghe thế thì bật cười, dùng dây buộc tóc túm tóc lên, xoay lưng về phía anh cởi áo ngủ ra, ngồi xổm người vắt khô khăn lông lau rửa cơ thể – không khác người Do Thái trong trại tị nạn Thượng Hải ở trên đảo biệt lập đang giặt bọt biển.

Vòng tay màu tím nhạt theo động tác của cô mà trượt từ cổ tay tới khuỷu tay, rồi lại từ khuỷu tay trượt về chỗ cũ, xoay xoay ở nơi khớp xương cổ tay. Ngoài các mạch máu màu xanh nhạt dưới da ở mu bàn tay ra, thì cả cơ thể cô trắng như tuyết. Tuy khung xương cũng rất nhỏ, nhưng lúc này cô đã có ít thịt rồi, cho nên dù tuy trọng lượng nhẹ nhưng không đến nỗi gầy trơ xương, trái lại còn có vẻ đẹp có một không hai của thiếu nữ nhỏ tuổi. Lúc cầm khăn lau toàn bộ cơ thể, thịt trên cánh tay nhẹ nhàng chấn động theo đó, giống như gợn sóng trên mặt nước, để lộ làn da mịn màng non nớt dưới nách, và cả độ cong nhẹ nhấp nhô trước ngực. Vì vùng da ở đây không tiếp xúc với ánh sáng thường xuyên, nên nó mềm mại không khác gì mỡ dê.

Ceasar nhớ lại dáng vẻ của cô lúc ngủ trong lòng mình tối qua, không nhịn được nhếch môi cười.

Ngay đến ngực cũng nhỏ thế. Anh thầm bổ sung.

Ceasar cảm nhận được động tĩnh ở sau lưng, đột nhiên dừng động tác, hỏi thử, “Are you watching me?”

(Anh đang nhìn em hả?)

https://thuviensach.vn

Anh xấu xa nói, “You can turn around and will see.”

(Em quay lại thì biết thôi.)

Hoài Chân bình tĩnh nói, “You are watching me.”

Ceasar bật cười, cũng không chối, “Yes, I am.”

Cô vặn khô khăn lông rồi treo nó lên.

Sau đó xoay người lại, hai tay che trước ngực đi về phía anh, phô bày cả cơ thể đẹp đẽ.

Thứ nằm trong tay cô, trắng nõn mềm mại y hệt như anh nghĩ.

Ceasar há miệng nhưng không thốt lên được một câu nào, linh hồn đã đã từ mũi Sừng bay đến tận mũi Hảo Vọng* rồi.

(*Mũi Sừng là điểm tận cùng về phía Nam của châu Mỹ; mũi Hảo Vọng điểm tận cùng về phía Nam của châu Phi.)

Hoài Chân đi chân trần giẫm lên ghế, đưa tay cởi lấy vớ trên một chân anh.

Anh hoàn hồn, duỗi tay ra bắt nhưng lại không bắt được tay cô.

Cô cúi đầu, lại tìm một chiếc vớ khác ở trên sàn góp thành một đôi, lần nữa ngồi xổm xuống giặt sạch nó ở trong chậu gỗ, cuối cùng là tìm một chiếc móc phơi lên.

Hoài Chân chỉ cao quá giường nửa cái đầu, chỉ cần hơi gập thân là sẽ không thấy bóng người đâu. Mấy phút sau khi thấy lại, thì cô đã mặc một chiếc áo cánh trắng và một chiếc quần jean rộng thùng thình, trèo lên từ cuối giường, nhân tiện trải lại khăn trải giường mà anh đã nhét qua loa

https://thuviensach.vn

xuống đệm. Sau đó lại lấy lõi chăn và vỏ chăn trong tay anh, bao lại hai góc rồi đưa cho anh.

Lùi ra sau mấy bước, co lại thành nhúm nho nhỏ ở chân giường, Lại lùi ra sau mấy bước, cô cuộn tròn mình ở chân giường, kéo rung chăn trong tay anh.

Sau khi sắp xếp đâu vào đấy, cô lại từ đầu kia của giường chui vào trong chăn, mấy giây sau lại ló đầu ra ngoài, nằm sấp ở sau lưng anh, rút một cuốn sách ở dưới gối ra, giơ tay gõ anh, "Đến lượt anh rồi, mau giấu kỹ chậu Trung Quốc đi đi, rồi về lại giường nằm cả ngày."

Ceasar quay đầu đi, nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nói, "Have you ever loved anyone?"

(Trước đây em từng yêu ai rồi sao?)

Hoài Chân gập chân nói, "I thought only Ancient Asian women would ask such questions."

(Em tưởng chỉ phụ nữ châu Á xưa mới hỏi câu kiểu này.)

Anh cẩn thận trầm tư, "I just… just can not imagine."

(Chỉ là anh… khó mà tưởng tượng nổi em yêu người khác.)

"Because there wasn't before." Cô nói.

(Đó là vì trước nay chưa từng có.)

Ceasar trèo xuống giường.

Trước khi cầm chậu gỗ ra ngoài, anh lại nghe thấy người đằng sau nói, "But there is now."

https://thuviensach.vn

(Nhưng bây giờ thì có rồi.)

Ceasar khép cửa lại, trên đường đến phòng tắm lại bắt gặp người trung niên đang đọc báo. Không kịp lên tiếng chào hỏi, khóe môi anh đột nhiên mất kiểm chế cong lên. Người trung niên ngạc nhiên mấy giây, rồi lập tức hiểu ra: đây chỉ là trạng thái bình thường của người đang yêu, chế giễu anh đôi câu rồi cầm báo dựa vào cửa sổ trên hành lang đọc tiếp.

Bên ngoài tàu hỏa mưa phùn lất phất, đoàn tàu chỉ mới dừng lại ở thành phố Reno, lúc này đang chậm rãi lăn bánh khởi hành. Người phụ nữ bờ Tây vội vã chạy về, trên áo khoác lông dính đầy nước mưa, miệng lớn tiếng la hét, "Trời ơi là trời, xuống tàu hóng gió chút thôi mà suýt nữa không lên lại được rồi."

Người trung niên bờ Đông mỉm cười, giấu mặt ở sau báo, nói, "Anh từng thấy người giàu có ở bờ Tây ngồi tàu sáu tiếng chỉ để đi du lịch tham quan."

Bà ta cũng không yếu thế, "Đến bờ Tây, lái máy bay riêng mới là lựa chọn đầu tiên, nếu không thì sao du lịch đến Grand Canyon* được?"

(*Grand Canyon hay Hẻm núi lớn là một khe núi dốc được tạo ra bởi sông Colorado ở tiểu bang Arizona của Hoa Kỳ.)

Ceasar không có tâm tư trêu ghẹo hai người, cất chậu gỗ Trung Quốc trong ngăn kéo đặt xà bông ở trên toa.

Lúc quay về nói đôi câu khách sáo với hai người họ, sau đó anh kéo cửa phòng ra, nhìn thấy cô gái nhỏ để lộ nửa đầu ở trong chăn, đang tô tô vẽ vẽ gì đấy trên tờ giấy trắng.

Anh dựa vào mép giường nhìn một lúc, cứ tưởng cô không để ý tới mình, nào ngờ hơn mười phút sau, cô đưa giấy đến cho anh, "Dân bản ngữ, kiểm tra hộ em xem có sai ngữ pháp không."

https://thuviensach.vn

Anh cười nhận lấy, “Viết gì đấy?”

“Nửa đêm đi qua một thành phố tên là Sacramento.”

“Hả?”

Hoài Chân cười lặp lại, “Sacramento, thủ phủ bang California.”

Cô nhớ LadyBird trong bộ phim cùng tên từng đến New York học đại học. Trong lễ chào mừng học tân sinh viên, bạn học hỏi cô ấy đến từ đâu, cô ấy nói là Sacramento. Bạn học ngơ ngác hỏi lại, “Xin lỗi, đâu cơ?” Cô ấy liếc xéo đáp, San Francisco. Bạn học nói, ồ, là một thành phố rất tuyệt!*

(*LadyBird là bộ phim kể về cô gái 17 sinh ra trong một gia đình trung lưu tại khu phố nghèo của Sacramento, cô luôn muốn thoát khỏi nơi này đến học ở New York. Trong cảnh phim được tác giả nhắc bên trên, cô nhận ra một điều rằng Sacramento mới luôn là quê hương của mình.)

Đúng thế, chính là một thủ phủ không có cảm giác tồn tại vậy đấy, lại là khởi điểm của đường sắt Thái Bình Dương lúc trước. Vốn là mảnh đất tập trung công nhân người Hoa nhiều thứ hai trên nước Mỹ, về sau lại bị bài Hoa nhiều lần, bị xua đuổi nhiều lần, nên mọi người đành phải xa rời quê hương đi đến San Francisco. Đây cũng là khởi điểm của sổ ghi chép hành nghề của Huệ Đương tiên sinh tại Bắc Mỹ.

Ceasar nhanh chóng nhìn lướt qua, nói, “Mọi thứ rất ổn, không có vấn đề gì.”

Cô nói, “Các giáo sư nghiêm khắc luôn yêu cầu mọi câu từ đều phải tuân theo đúng ngữ pháp của người địa phương, không thể xuất hiện kiểu dịch từng từ một được.”

Anh nói được, rồi nhận lấy cây bút trong miệng cô, không chút khách khí gạch bỏ câu này đến câu khác, đồng thời nói với cô: “Người bản ngữ

https://thuviensach.vn

bọn anh không nói thế này.”

Hoài Chân vốn ngập tràn lòng tin, nhưng khi thấy cả một trang gần như câu nào cũng được anh sửa thì không khỏi nhụt chí, đến cuối cùng gục đầu ủ rũ ở mép giường.

“Xong rồi.” Giáo sư nghiêm khắc trả giấy lại cho cô, ân cần hỏi, “Sao thế?”

Cô nói, “Em có cảm giác mình rất kém.”

Ceasar mỉm cười, an ủi cô, “Lúc lên hai anh còn không biết nói tiếng Anh, chỉ biết nói vài câu đơn giản như, chào bạn, rất vui được gặp bạn, tạm biệt.”

Cô máy móc lặp lại, “Chào bạn, rất vui được gặp bạn, tạm biệt.”

Anh nói tiếp, “Và cả ‘anh yêu em’.”

Hoài Chân, “Anh chơi xấu.”

Anh nói, “Anh đã cố gắng làm một người thầy tốt còn gì.”

Cô đáp, “Đúng thế, anh là thầy giáo tốt.”

Anh nói tiếp, “Thầy giáo tốt nói có thể cậu ấy muốn ít phụ cấp. Nói cách khác là hôn cậu ấy đi.”

Cô ngẩng đầu lên.

Ceasar nhìn cô không chớp mắt, “Em có muốn anh dạy em cách hôn không?”

Hoài Chân lập tức nói NO, rồi vịn lấy mép giường chủ động nhào đến. Cô biết mình không có kinh nghiệm, kỹ năng hôn không giỏi, thế nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn nhắm mắt lại. Cô hoàn toàn không muốn miêu tả lại quá trình, nếu phải dùng tính từ gì để miêu tả, thì đó giống như động tác hút tủy cá hay ăn thạch vậy. Cô đúng là một học sinh xấu, không có chút linh tính nào trong chuyện này. Cô cảm thấy bản thân như đang chơi trò "nếu ai cười trước người đó sẽ thua", cố gắng nhịn thật lâu, cho đến khi Ceasar bật cười thì mới thành công, lùi về sau nằm trên giường cười phì.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Winnemucca (5)

Đi qua thị trấn Reno, đoàn tàu dần dần đến gần ngọn núi tuyết cao gần 2.000 mét so với mực nước biển, rồi từ đó chạy vào sa mạc. Trong toa bật cột thép lò sưởi, hơi nước đọng trên cửa sổ dần biến mất. Đoàn tàu chạy trong sa mạc Gobi bất tận, ngoài cửa sổ gió đập vù vù khiến cửa sổ cũng rung lên theo. Nhân viên nam thông báo, rất có thể sẽ có lốc xoáy từ sa mạc Nevada ở giữa ga Lovelock và ga Winnemucca, vừa phát hiệu lệnh, mọi hành khách trong toa phổ thông hớt ha hớt hải chạy đi chạy lại, kéo kín mọi cửa sổ lại.

Ngoài cửa sổ mặt trời rực rỡ nhô cao, mây trôi vạn dặm, không ai ngờ được lốc xoáy sẽ xuất hiện trong điều kiện thời tiết đẹp thế này. Vào giữa trưa, các hành khách trong toa tư nhân vẫn giữ bình tĩnh tuyệt đối. Thứ nhất là trong quy tắc hành động của người giàu không có chuyện kinh ngạc, thứ hai là trước khi đến Utah, mấy điểm ga dừng tàu tiếp theo đó không có trong hành trình của những vị khách giàu sang này, thế nên không ai thất thố vội xuống tàu vì sợ gặp lốc xoáy trong sa mạc Nevada cả.

Lúc Ceasar đến toa ăn của toa tư nhân thì trông thấy vài cảnh sát tiểu bang Nevada đang kiểm tra ở khu vực công cộng. Anh vừa nhìn, lập tức xoay người rời đi. Lúc quay về toa tư nhân, ngoài cửa sổ là cát bay đá chạy. Con tàu đang đi băng qua một bụi cây thấp bé, trên hành lang yên tĩnh trống rỗng. Người trung niên dựa vào cửa sổ nhìn hồ nước không biết tên ở ngoài bụi cây, còn người phụ nữ kia thì ngồi dưới cửa sổ đọc tạp chí, trước mặt đặt một đĩa bánh quy nướng.

https://thuviensach.vn

Nếu ăn bánh thì chứng tỏ người phụ nữ này đến toa ăn dùng bữa trưa. Nhân lúc bà ta mời mình ăn bánh quy sô cô la nhà làm, Ceasar hỏi, “Cảnh sát đang kiểm tra gì ở trong toa ăn vậy?”

Đột nhiên bà ta nhìn anh với ý tứ khác, sau đó nói, “Đừng lo, chỉ kiểm tra xem có người da màu ngồi chung toa với người da trắng không thôi.” Rồi lại nhìn người đàn ông đối diện, “người bờ Tây gần như không bài Do.”

Anh không biết bài Do là chỉ điều gì, người trung niên ở cạnh đã tiếp lời, “Bài Do là chuyện rất rất ít người làm, huống hồ, ở bờ Đông cũng không ai bài Hoa.”

Ceasar ngắt lời, hỏi, “Sao lại đột nhiên kiểm tra nghiêm ngặt như vậy?”

Bà ta buột miệng nói, “Có lẽ có hậu bối nhà giàu không hiểu chuyện ở miền Nam lại bỏ trốn với người da màu.”

Anh bước nhanh đi vào toa, kéo mở cửa ra rồi khóa lại. Cô gái nhỏ đang nằm sấp trên giường, nhìn vào vòng lốc xoáy từ từ cuốn đi ở xa, không chút ý thức được bây giờ bầu không khí trên tàu căng thẳng thế nào.

“Bọn họ có hỏi em là người ở đâu không?”

Hoài Chân thấp giọng nói, “Có. Vị phu nhân kia cầm một đĩa bánh quy, muốn gọi em ăn chung, em nói mình mệt. Sau đó vị tiên sinh bờ Đông ấy hỏi em đến từ đâu. Hai người họ không khác gì cố ý, cứ đứng ngoài đợi em trả lời. Có lẽ vì em không lộ mặt, bọn họ cảm thấy có gì đó sai sai nên mới hỏi như thế. Nên em nói với bọn họ là mình đến từ thành phố Hamburg.”

Lúc nói câu cuối cùng, cô đổi sang phát âm tiếng Anh kiểu Đức kéo dài nguyên âm rất điển hình kia.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân quan sát sắc mặt anh, cũng có chút hốt hoảng, “Em nghĩ bọn họ tưởng em là người Do Thái…”

Thật ra cô vẫn cho rằng, từ sau sự kiện tòa án Nuremberg thì nước Mỹ mới bắt đầu bài trừ người Do Thái trên phạm vi lớn, mặc dù hiện tại nước Mỹ có rất ít người theo chủ nghĩa bài Do Thái, nhưng việc người Do Thái không muốn để người khác nhìn thấy mình cũng là điều dễ hiểu. Có điều người Do Thái cũng là người da trắng, không đến mức bị đuổi xuống tàu như người Hoa.

Cô hỏi anh, “Em làm gì sai sao?”

Anh hôn cô rồi bảo, “Bé cưng à, em không làm gì sai cả.” Rồi anh nói tiếp, “Nhưng có lẽ chúng ta phải xuống ở ga kế tiếp.”

Hoài Chân không hỏi anh vì sao, chỉ ngồi dậy thu dọn đồ đạc với anh, lại hỏi, “Có phải có cảnh sát lên tàu rồi không?”

Không đợi Ceasar trả lời, từ ngoài đã truyền đến tiếng cảnh sát gõ cửa, “Check check.”

Cả hai nhìn nhau, rồi Ceasar lập tức xoay người, nói với người trung niên và người phụ nữ ngoài cửa, “Bạn gái tôi muốn dùng phòng tắm một lúc, có được không?”

Bọn họ trả lời, cứ tự nhiên.

Cửa khép lại, Hoài Chân nhanh chóng mặc tất rồi lẻn vào phòng tắm, yên lặng đợi nghe lệnh, trong đầu nghĩ, ngộ nhỡ cảnh sát đòi kiểm tra phòng tắm thì sao, cũng không biết tài sản 1.800 đô la của mình có đủ để nộp phạt hay trả tiền bảo lãnh không nữa.

Vừa khóa phòng tắm lại thì cảnh sát đi đến gõ cửa, hỏi, “Ở đây có ba người đúng không? Là ba người anh chị?”

https://thuviensach.vn

Ceasar trả lời, “Đúng thế.” Người phụ nữ kia cũng phụ họa giúp anh.

Cảnh sát có vẻ không yên tâm, muốn vào phòng kiểm tra thì nhìn thấy túi du lịch cầm tay đang đặt dưới sàn.

Ceasar nói ngay, “Tôi sắp xuống ở ga Winnemucca rồi.”

Cảnh sát lập tức thả lỏng, nói OK không thành vấn đề, sau đó lại hỏi, “Winnemucca có gì?”

Người phụ nữ ăn bánh quy nên miệng ậm ờ không rõ, “Dessert.”*

(*Ý của bà ta muốn nói là desert/sa mạc, nhưng người khác lại nghe thành dessert/món tráng miệng.)

Cảnh sát bật cười rời đi.

Người trung niên lại không hiểu, hỏi người phụ nữ kia, “Reno có sòng bạc, Winnemucca có gì?”

Người phụ nữ đó nói, có hẻm núi mười dặm ở Grand Canyon và hồ Humboldt, có rất nhiều nhà nghỉ và khách sạn nhỏ, nơi đó là thiên đường của người lái xe. Người bờ Đông các ông nên cầm kính thiên văn, đứng trong phòng khách ở nhà mà nhìn kỹ bờ Tây đi.

Người trung niên nói, tôi xem tivi là đủ rồi.

Hoài Chân và Ceasar dọn dẹp tất cả mọi thứ, ngồi trên ghế im lặng đợi bọn họ về giường ngủ, hoặc là đến toa ăn uống trà chiều, thế nhưng hai người đó vẫn không đi, cứ châm chọc nhau ở ngoài hành lang một lúc lâu. May mắn là hành trình từ Lovelock đến Winnemucca chỉ mất có hơn một giờ, khoảng 45 phút sau, cuối cùng bọn họ cũng cảm thấy mệt, quay về nghỉ. Nom người trung niên có vẻ không khỏe cho lắm, vừa nằm vật xuống giường đã ngáy khò khò, còn người phụ nữ kia giẫm giày cao gót rời khỏi

https://thuviensach.vn

toa, có lẽ là đến toa ăn. Bọn họ nhân cơ hội lẻn ra khỏi toa tư nhân, chạy nhanh đến khu vực cách ly giữa toa ăn đằng xa, cho rằng đứng ở đây thì sẽ không gặp ai. Thế mà vừa mở cánh cửa kính thứ nhất ra, người phụ nữ mặc bộ jumpsuit rộng rãi cùng chiếc áo khoác lông chồn màu tím không hề có tính bảo vệ môi trường kia đang dựa vào cửa hút thuốc. Trong thời gian đoàn tàu chầm chậm chạy vào ga, ba người lập tức đối mặt với nhau, ánh mắt của người phụ nữ kia cứ dao động qua lại trên mặt hai người, rồi đột nhiên mở trừng mắt, "Ôi trời …"

Hoài Chân cười, dùng giọng tiếng Đức kéo dài nguyên âm đó nói, "Đúng, là tôi đã lừa bà."

Người phụ nữ kia không khỏi tức giận, toan là nhục Hoài Chân: "Tôi đã bảo rồi! Lại thêm một con bé chết tiệt lừa một thanh niên có tiền đồ có triển vọng. Tôi phải đi báo cảnh sát…"

Vào khoảnh khắc đoàn tàu dừng lại, trong chớp mắt nhân viên ở ga mở cửa tàu ra, hai người cùng nắm tay nhau nhảy xuống tàu. Người phụ nữ kia giẫm giày cao gót chen người chạy đến, nghĩ có hai người đỡ mình nhưng rồi lại bắt hụt.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Winnemucca (6)

Đây là một ốc đảo nhỏ nằm trong sa mạc, và Winnemucca được xây trên ốc đảo đó. Lúc này đang là hai ba giờ chiều, lốc xoáy sắp đến, thế mà mặt trời vẫn rực rỡ trên cao, tỏa nắng muôn nơi. Đứng trên sân ga nhìn về nơi xa, chỉ thấy mỗi sa mạc xa xôi và vùng trời xanh thẳm. Trời cao đất rộng, đường ray tàu chở khách và tàu chở hàng không bị cản trở, kéo dài đến tận đường chân trời. Ga tàu Winnemucca lớn như thế mà vắng như chùa bà đanh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng bước chân vọng lại.

Trong ga tàu, ngồi sau cửa sổ nhỏ "Information" là một ông già béo mập đang đọc báo. Trong cặp táp ở trước cửa sổ là những sấp bản đồ mới toanh cùng nhãn quảng cáo. Hoài Chân đang nghĩ có nên mua một tờ không thì Ceasar đã bước ra khỏi ga.

Theo anh ra ngoài ga tàu, phát hiện quả thật không cần phải mua bản đồ làm gì. Bên ngoài ga tàu chính là khu dân cư, mà cả Winnemucca cũng chỉ có một con đường cái rộng lớn, mọi kiến trúc trong quận lị đều nằm hai bên con đường này. Nhiệt độ rất cao, làm con đường và cả chiếc xe hoa hòe hơi đậu dưới vòm cây 'bốc hơi'.

Chỉ nhìn qua đã thấy đến điểm cuối của con đường, một đầu là sa mạc sắc xanh, đầu khác là núi tuyết trắng phau.

Mọi cửa hàng ở phía Tây đều khép kín cửa, gần như trên đường không có bóng dáng một ai, chỉ có vài thanh thiếu niên dáng vẻ học sinh đang nô đùa dưới bóng râm, chọc giận chủ quán ăn đang chợp mắt nghỉ trưa.

https://thuviensach.vn

Tuy thành phố nhỏ, nhưng người trong quận lị không hề tò mò với lữ khách ngoại lai xa lạ. Trên tầng hai của những tòa nhà Tây nhấp nháy đèn quảng cáo treo đầy bảng HOTEL, nói rõ thân phận thành phố du lịch của mình: cung cấp nơi dừng chân không thể thiếu cho lữ khách sa mạc.

Trên đường đi Ceasar cũng không phát biểu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn số nhà. Băng qua một nhà thờ màu trắng, rồi lập tức rẽ vào một ngã ba. Bước chân của anh rất nhanh, đi lại không chút do dự, suýt nữa Hoài Chân đã không theo kịp.

Hầu hết hai bên đường dốc đều là những ngôi nhà nhỏ màu trắng mang đặc trưng phương Tây, một hoặc hai tầng, cách nhau san sát, có thể thấy đây cũng là một khu dân cư yên tĩnh.

Mấy giây sau, lúc Ceasar quay lại thì đã không thấy hành lý đâu, ôm cô vào trong vòng tay, đưa cô đến bên ngoài căn nhà số 413 rồi đứng ngẩn ngơ trước cửa.

Đột nhiên, Ceasar vờ như ảo não nói, “Anh quên câu thần chú mất rồi.”

Hoài Chân nói: “Vừng ơi mở ra!”

Hai người trố mắt nhìn nhau.

Hoài Chân lại nói, “Xoài ơi mở ra!”

…

Cô hô to: “Xúc xích ơi mở ra! Hamburger ơi mở ra! Gà chiên ơi mở ra! Chop Suey ơi mở ra!”

Trong chớp mắt đó, Ceasar đưa tay nắm lấy tay vịn, vặn mở cửa kêu cái két, trong khoảnh khắc anh quay đầu, vẻ mặt như muốn nói: Em đúng là

https://thuviensach.vn

ngốc.

Thấy cô trừng mắt nhìn mình, Ceasar ngoắc tay, “Vào nhanh đi.”

Cô đi theo sau anh bước vào.

Phòng không lớn, bước qua cửa là một phòng khách nho nhỏ, cửa vào thông với phòng bếp và phòng ăn. Rèm cửa là vải sợi dệt màu trắng, ở cuối mép được cắt thành hình ren tròn nhỏ. Tường được sơn màu vàng sáng, một cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên, gần như có thể tưởng tượng được cấu trúc phòng ngủ trên lầu. Hoài Chân cảm thấy chí ít mình đã thấy căn nhà kiểu thế này trong năm bộ phim truyền hình Mỹ.

Nhà bỏ không đã lâu lắm rồi, trống trơn không có gì. Ceasar đưa tay vẫy một cái, nhấc tấm chăn phủ ghế sofa lên, để lộ chiếc ghế da màu đỏ sậm bên dưới. Rồi lại đẩy một chiếc tủ ra, bật công tắc nguồn điện lên.

Lập tức chiếc tủ lạnh màu xanh lá cây bên cạnh Hoài Chân kêu ro ro như chạy tốc độ cao không dừng lại được.

Ceasar bật công tắc lò sưởi lên, nói, “Vẫn đủ sưởi ấm.”

Nhiệt độ ngoài đường thấp nhất cũng 30 độ, ánh mặt trời gay gắt từ kẽ lá chiếu vào. Hoài Chân đưa tay chạm vào khung cửa, nóng quá. Cô nói, “Ở đây mà phải dùng tới lò sưởi nữa hả?”

Ceasar cười, “Đợi đến tối là biết.”

Nói rồi anh ngồi xổm xuống, kéo ngăn kéo cuối cùng ở tủ radio ra, lục tìm sột soạt một lúc. Ngay sau đó tìm ra thứ gì đó, thấp giọng cảm khái, “Great…”

Hoài Chân ngồi xổm xuống với anh, lúc này mới thấy đó là một tấm thẻ căn cước, Ceasar lập tức giấu nó đi.

https://thuviensach.vn

“Cậu bé trong hình giống anh quá…” Hoài Chân mở to hai mắt, “Là anh mà!”

Hoài Chân nhào đến, anh lập tức né tránh, nhưng vì ngồi không vững nên liền ngã ra sau, anh lập tức trở tay đè thẻ căn cước lên sàn nhà, mặc cho cô cọ vào ngực mình cướp lấy cũng không buông, kiên định nói, “Không, không nhìn được, trẻ con lắm.”

Cậu bé da trắng mắt to đáng yêu trong tấm hình kia làm lòng cô ngứa ngáy, không nhịn được hỏi anh: “Ảnh chụp năm mấy tuổi vậy?”

Anh suy nghĩ rồi nói, “Mười hai tuổi.”

Hoài Chân nói, “Thẻ căn cước năm năm đổi một lần.”

Anh bảo, “Lúc rời khỏi Nevada thì để quên ở đây, quay về New York làm lại tấm mới. Đến West Point* lại đổi một lần nữa, đổi thành tấm đang bị khóa trong tủ sắt ở ngân hàng hiện tại.”

(*West Point tức Học viện Quân sự Hoa Kỳ, Học viện tọa lạc tại West Point, New York, cách Thành phố New York khoảng 50 dặm (80 km) về hướng Bắc.)

Cô ngẫm nghĩ, “Vậy tấm này chưa bị tiêu hủy, cũng không mất đi hiệu lực.”

Một tay anh chống đất, một tay vịn tay cô, ngẩng đầu nheo mắt nói, “Dĩ nhiên rồi. Trước khi vào cửa anh đã cầu nguyện, hy vọng nhất định nó ở đây.” Ceasar vén tóc cô ra sau, nhìn cô chăm chú, khẽ nói, “Thần chú có hiệu lực rồi.”

Hoài Chân cũng nheo mắt bật cười, “Vậy thần chú là Chop suey hả?”

Anh nói có lẽ là thế đấy, rồi lại hỏi cô, “Vì sao lại là Chop suey?”

https://thuviensach.vn

Cô nói: “Vì em đói rồi. Nếu không phải đói meo thì người Trung Quốc sẽ không muốn ăn Chop suey đâu.”

Anh nói OK, chúng ta đi tìm đồ ăn nào.

Hai người cùng bò dậy, Ceasar bảo cô đợi anh mười phút, sau đó kéo cửa phòng bếp thông với sân ra, đội nắng chang chang đi tới ga-ra, dùng chìa khóa mở cửa. Trong ga-ra có một chiếc xe Plymouth bốn cửa màu đen*, là loại xe cũ được mười năm rồi.

(*Ảnh minh họa.)

Ceasar thử khởi động xe hơi, song vẫn thất bại, bởi vì bình xăng đã cạn kiệt từ lâu. Có điều không cần phải lo lắng, vì trên con đường này đâu đâu cũng có nhà nghỉ cung cấp dịch vụ bơm xăng. Anh mở nắp động cơ lên nhìn, phát hiện chỉ báo áp suất động cơ có điều bất thường, hệ thống phanh cũng bị hở. Bộ tản nhiệt, phanh trống, bu lông nối với trục bánh xe và lốp xe đều đã có tuổi, cần phải được thay thế. Mà mấy thứ này có thể tìm được ở cửa hàng xe trên đường đi mua xăng. Winnemucca gì cũng thiếu, nhưng thứ duy nhất không thiếu là tất cả những thứ liên quan đến xe cộ và du lịch.

Sau khi phân tích rõ tình trạng của xe, Ceasar nhanh chóng băng qua sân cỏ vào nhà. Cô gái nhỏ đã dùng cây lau nhà lau sạch bụi bặm đọng trên sàn, radio cũng được cô điều chỉnh đến tần số du lịch an toàn gì đó ở Winnemucca, người phụ nữ trong radio đang nói: Rất có thể lốc xoáy cấp F2 sẽ đến hồ Humboldt lúc hoàng hôn, chuyến tàu xuất phát từ Los Angeles đã dừng trong khe núi mười dặm, chờ lốc xoáy đi qua. Để an toàn, xin vui lòng hành khách trên tàu tạm dừng trước hồ Humboldt. Tốt nhất là đợi trời sáng rồi hãy lại đi qua khe núi mười dặm…

Nếu kênh an toàn cũng đã nói thế thì không cần phải gấp gáp. Tiếp đó, ngoài việc sửa xe và vạch ra đường đi, thì hai người có nguyên một buổi

https://thuviensach.vn

chiều và buổi tối để đi lang thang ở quận lị, cuối cùng là đánh một giấc say sưa, đợi sáng sớm sẽ lại xuất phát.

Vì không phải thấp thỏm lo lắng nửa chừng xuống tàu, nên trên đường đi tìm nhà ăn, tâm trạng Hoài Chân rất tốt. Trong hai nhà ăn Trung Quốc, công thức nấu Chop suey của đầu bếp lại không phải kiểu Hoài Chân thích. Một lúc sau, hai người tìm được một tiệm bán thức ăn nhanh tương tự như nhà hàng Culver’s, ăn được bánh flan đông lạnh và bánh mì kẹp thịt bơ siêu ngon. Dĩ nhiên, còn có cả Coca ướp lạnh nữa.

Ăn uống xong xuôi cũng hơn năm giờ, vừa ra khỏi cửa thì trông thấy một tiệm sửa chữa rất lớn ở trên đường đối diện, được gọi là “nhà xe”. Ceasar mua được một hộp sửa chữa cỡ lớn ở đây. Thấy năm lốp xe quá nặng, chủ tiệm sửa chữa mặt đỏ gay tốt bụng bày tỏ, đợi lát nữa đóng cửa tiệm, anh ta sẽ lái xe tải đưa xăng xe, lốp xe và hệ thống phanh đến nhà, nếu họ cần, anh ta còn có thể giúp họ xem chiếc xe còn có vấn đề trục trặc ở đâu nữa không, phòng khi đi đường xuất hiện trở ngại.

Bên cạnh tiệm sửa chữa là một siêu thị của người da trắng, rời khỏi tiệm, Ceasar theo Hoài Chân đi dạo siêu thị một lần. Để có thể đến thành phố Promontory gần thành phố Salt Lake trước khi mặt trời lặn, thì chậm nhất là sáu giờ sáng mai sẽ phải lên đường. Nhưng lúc đó gần như không có tiệm ăn sáng nào mở cửa, nên Hoài Chân mua trong siêu thị một túi bánh nướng bơ nhỏ, cà chua, rau diếp, xúc xích salami, trứng gà và hai hộp sữa chua. Những thứ này đều có thể rán lên, làm thành mấy lát sandwich mặn, đặt vào trong hộp đem đi đường, coi như bữa sáng hoặc bữa trưa. Điều làm Hoài Chân vui mừng chính là, cô nhìn thấy trong siêu thị có Coca-Cola vị vanilla cô thích nhất kia, thế là bèn thêm hai chai thủy tinh. Nhớ ra anh thích uống bia của Séc, cô lại lấy Fort Pierce màu trắng cho vào trong giỏ hai chai. Nhưng đi được nửa đường, sực nhớ không thể lái xe khi uống bia được, cô bèn quay lại đặt một chai về trên kệ hàng.

Ceasar nhìn theo nãy giờ: “…”

https://thuviensach.vn

Anh nhặt lấy một chai Coca ở trong xe đồ, nhìn thấy cánh hoa Vanilla thì bỗng hỏi, vì sao bọn họ không làm Coca dâu tây?

Hoài Chân nói, có lẽ bọn họ muốn thử Coca tỏi hơn.

Ceasar nói, vậy nhất định anh sẽ uống thử.

Hoài Chân nhìn anh, trong đầu nghĩ, đợi bảy mươi năm nữa công ty Coca-Cola cho ra vị này thật, nhất định em sẽ mua hai mươi chai quay về bảo anh uống hết.

Ra khỏi siêu thị, mặt trời đã khuất bóng, nơi nơi đều là ráng chiều đỏ hỏn. Dự báo thời tiết thật sự không lừa bọn họ, có lẽ lốc xoáy cách nơi đây rất gần, lá rụng trên đường đều bị gió cuốn lên, cành cây lắc lư điên cuồng. Vì cách đó không xa là sa mạc, gió lẫn cát vàng thổi từ khắp nơi đến, quét qua thị trấn như màn sương giăng. Trên đường không có bóng dáng một ai, xe cộ đi ngang qua trông không khác gì động cơ mất khống chế, lái xe hốt hoảng lái lao nhanh đi, như thể đang nghiêm túc chơi trò chơi kinh dị Silent Hill một người vậy. Ồ, không phải, hẳn là trò chơi hai người mới đúng.

Nhiệt độ cũng theo đó giảm xuống. Nếu nói nhiệt độ mặt đất ở Winnemucca vào ba giờ chiều lên đến gần ba mươi độ, vậy thì vào sáu giờ rưỡi khi mặt trời vừa xuống núi, nhiệt độ không khác gì San Francisco mười độ vào đêm. Đợi khi Ceasar kéo Hoài Chân chạy như điên tới ngoài cửa nhà số 413, nhiệt độ ngoài phòng gần như đã xuống đến điểm đông, hai tay Hoài Chân cũng sắp lạnh cóng.

Trong giây lát mở cửa, hơi nóng ập đến ôm lấy hai người. Hoài Chân cứ tưởng vì đóng cửa, nên trong phòng vẫn còn giữ lại nhiệt độ ban trưa, nhưng cô sực nhớ trước khi mình đi có mở cửa sổ. Đi tới bên cửa sổ, sờ lên lò sưởi treo tường, nóng rồi.

Có lẽ buổi chiều lúc ra ngoài Ceasar đã bật. Anh có nhắc cô ban đêm rất lạnh, nhưng cô không nghe.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy động tĩnh sau lưng, Hoài Chân xoay người lại, muốn khen ngợi vì sự lường trước thấu đáo của Ceasar. Nhưng Ceasar từ trên cầu thang đi xuống đã lên tiếng trước, nước nóng không đủ, em đi tắm đi.

———

Nói chung mình cũng rất rảnh nên đã mô phỏng lại bản đồ phượt phiêu lưu ký của đôi trẻ, đi đến đâu mình sẽ update đến đó. =)) Cũng chỉ vẽ đại khái mỗi con đường cho dễ hình dung thôi, ai muốn tường tận thì vào google map nhé. =))

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Winnemucca (7)

Đi lên lầu, chỉ còn lại một hành lang nho nhỏ không đủ bốn năm người đứng, cùng với ba cánh cửa giống y hệt nhau. Cứ tưởng trong phòng cũng nhỏ như hành lang, nào ngờ đẩy cửa phòng tắm ra, bên trong lại rộng tới mức giật mình. Trong phòng lát gạch men màu lam nhạt, ở cửa ra vào là buồng tắm nho nhỏ, tại góc tường bên kia đặt một chiếc bồn tắm lớn; một tấm kính thủy tinh được lắp trên bồn rửa tay, khiến cả phòng tắm không khác gì phòng hình thể.

Hoài Chân mở hộp dầu gội đầu Lush ra, điều chỉnh mức nóng lạnh ở vòi sen rồi nhanh chóng gội đầu, lại đặt xà bông thơm đã dùng lên giấy thấm, thay áo ngủ cotton và quần đùi vào, vừa lau tóc vừa mở cửa ban công phòng tắm ra. Trong lúc cô tắm, chủ cửa tiệm mặt đỏ đã lái chiếc xe tải có dán quảng cáo Coca-Cola tới, thân xe màu trắng bám đầy cát vàng, tấm bạt phủ hàng hóa chống nước sau thùng xe được giật xuống, làm cả anh ta và Ceasar đều ho sặc sụa. Hai người kiểm tra xe hơi ở bên ngoài sân, anh một câu tôi một câu chuyện trò. Bình xăng được đổ đầy dầu, hệ thống phanh đã được sửa, lốp xe cũng được thay mới, cũng lắp luôn cả lốp xe dự phòng. Công việc kiểm tra tiến hành từng li từng tí một, ngay đến ghế da bị rách cũng được đổi. Nhất định ông chủ này là một người làm ăn rất tài ba, từ sớm đã nhận ra đơn làm ăn này sẽ kiếm được khoản tiền 20 đô la đủ tiêu xài, thế nên mới giao hàng đến tận nhà, phục vụ cũng tất tỉ mỉ chu toàn.

Làm xong xuôi mọi việc đâu vào đấy, ông chủ lấy bàn chải da lộn và xà phòng ra, cẩn thận lau chùi kính chắn gió cho con xe Plymouth cũ kỹ, chậm rãi nói, “Bão cát như thế này thật sự rất bình thường ở sa mạc Nevada.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân thầm nhủ, đúng thế, quả thật có thể nhận ra.

Cô đứng trên ban công hỏi, “Nếu lái xe băng qua sa mạc Nevada thì sau bao lâu kính chắn gió sẽ bị bẩn lại?”

Chủ tiệm nói, “Khoảng đến trưa.”

Hoài Chân hỏi anh ta, “Vậy anh có thể tặng thêm cho chúng tôi bàn chải xà bông được không?”

Yêu cầu của cô rất hợp lý, dù gì bọn họ cũng đã trả 20 đô la rồi.

Có lẽ ông chủ ít khi gặp khách trả giá nên không cưỡng được cô. Cuối cùng, anh ta chun mũi, lấy ra mười miếng bọt biển màu hồng ở trong xe, nói, “Thứ này cũng có thể lau sạch đấy.”

Hoài Chân nghi ngờ.

Anh ta cũng không nói thêm. Chỉ nhân lúc lau chùi cửa kính xe xong, ném mấy miếng bọt biển đó vào trong cốp sau của họ, coi như ép họ nhận tặng phẩm, sau đó lái con xe bám đầy cát vàng của mình phóng vụt đi.

Nói chung thì, hiện tại con xe Plymouth đã để không nhiều năm trông cũng không tệ lắm. Ceasar vốn định lái xe lên quận lị đi loanh quanh mười phút, nhưng nhớ lại tình trạng của chiếc xe tải ban nãy, anh lập tức bỏ ngay ý định này đi, tiếp nhận đề nghị của cô gái nhỏ ngoan ngoãn vào nhà tắm rửa.

Hoài Chân đi chân trần do dự ngoài cửa hai căn phòng ngủ. Ceasar cởi giày bị lẫn đá cát ra đặt dưới cầu thang, chân không đi lên, hỏi cô đang làm gì. Hoài Chân nói cô không biết nên vào phòng nào.

Anh kéo cửa căn phòng đối diện nhà tắm ra. Trong căn phòng ngủ này cũng có nhà tắm riêng, vì đồ dùng rất ít nên không gian khá thoáng đãng

https://thuviensach.vn

rộng rãi. Đối diện giường treo ba bức tranh sơn dầu, theo thứ tự là người phụ nữ đội nón, hồ sen Trung Quốc và sóng lừng Nhật Bản. Bài trí trong phòng hơi giống căn phòng mà Thompson và tình nhân đã vụng trộm trong phim "Đế Chế Ngầm", vừa hoa mỹ lại có phần khoa trương.

Đây là một căn phòng ngủ điển hình của người trưởng thành có địa vị và sở thích nhất định trong xã hội.

Hoài Chân đứng ngoài cửa phòng, không xác định nói, "Đây là phòng của anh hồi nhỏ à?"

Ceasar cả người dơ dáy, đứng đằng sau khom lưng xuống, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, nhỏ giọng nói, "Là phòng của Hoover." Rồi anh lại bổ sung một câu, "Anh nghĩ em sẽ rất muốn xem."

Ceasar dẫn cô đến bên ngoài căn phòng đối diện lan can, nói với cô tối nay chúng ta sẽ ngủ ở đây, sau đó quay đầu đi tắm.

Hoài Chân hậu tri hậu giác hỏi anh: "Hoover nào cơ? John Edgar Hoover* hay là…"

(*John Edgar Hoover là Giám đốc đầu tiên củaFBI.)

Đợi đến khi đọc hết tên họ đầy đủ của vị tổng thống tiếng tăm lừng lẫy kia, rốt cuộc Hoài Chân cũng hoàn hồn. Thì ra Herbert trong tên anh có quan hệ sâu xa với tên của vị tổng thống này. Cô nhớ lại lời người phụ nữ da đen trên phố Lombard từng nói. Giả sử sau này anh tham chính, rất có thể người ngoài sẽ gọi anh là Herbert, còn nếu thừa kế gia sản thì sẽ là C. H. Muhlenberg.

Hoài Chân đi vào phòng của Ceasar nhỏ. Trên tủ quần áo và bức tường màu xanh nhạt có dán áp phích của ngôi sao nhạc jazz thời trù phú Coolidge*. Có hai quả bóng bầu dục và một quả bóng rổ rách nát được đặt

https://thuviensach.vn

trên nóc tủ. Một chiếc giường đơn nhỏ, hai tủ sách chất đầy sách được kê cạnh giường, là căn phòng của những chàng trai xởi lởi rất điển hình.

(*Trong nhiệm kỳ tổng thống của mình từ 1923-1929, Calvin Coolidge đã đưa nền kinh tế Mỹ trở nên phồn thịnh nhất, được lịch sử Mỹ gọi là “thời trù phú Coolidge.)

Hoài Chân kéo tấm vải phủ giường ra, trải khăn trải giường lấy trong tủ quần áo lên, rồi bọc vỏ gối vào và đặt trên chăn. Cô lại dùng máy hút bụi hút sạch bụi bẩn trên sàn. Làm xong những chuyện đó, cô mới ngồi trước tủ sách, muốn xem xem anh đã đọc những gì. Có một vài cuốn sách là tiếng Đức và một số sách viết bằng tiếng Latin, tiếng Pháp hoặc tiếng Ý. Tác giả của cuốn sách tiếng Anh bao gồm Shakespeare, Keats, Byron và Benjamin Bailey, các nhà văn Mỹ thì có Melville và Ellen Poe; sách Pháp thì cô chỉ biết hai cuốn là cô chỉ biết Flaubert và Mérimée, sách Đức thì cô cũng chỉ biết mỗi đại danh của Goethe – tác giả của cuốn Nỗi đau của chàng Werther.

Nói đến thật xấu hổ. Hai tủ sách này, số tên tác giả cô từng nghe còn không quá một nửa, mà tên sách biết được lại không hơn một phần tư. Cô nhớ Ceasar từng châm chọc anh là món đồ trưng bày, nếu yêu cầu một người mười ba tuổi có thể đọc nhiều sách như thế mới có thể trở thành món đồ trưng bày, thì chí ít trên cõi đời này có đến 90% người đều có giấc mơ vĩ đại như thế, ví dụ như Hoài Chân, bởi vì có thể cô phải làm việc quần quật trong một trăm năm mới có thể mua được một chiếc bát sứ đem lên bàn xới cơm trong cửa hàng mười cent.

Lúc vào phòng, Ceasar thấy cô đang nằm trên sàn đọc cuốn tiểu thuyếtUlyssescủa James Joyce – sách đã nhàu nhĩ vì anh từng đọc rất nhiều lần. Năm ấy khi anh vừa nhận cuốn sách có bìa màu xanh da trời này, thì nó chỉ mới ra mắt, cảm xúc lúc đó không khác gì nhặt được chí bảo. Ceasar im lặng đi đến, ngồi xếp bằng xuống đối diện cô, hỏi cô đọc thấy sao?

https://thuviensach.vn

Cứ tưởng sẽ dọa cô giật mình, vậy mà một phút sau Hoài Chân mới ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu rất sùng bái hỏi anh: “Anh đã đọc hết số sách này rồi sao?!”

Anh dựa lưng vào tường, tự tin nói, “Give me a page.” (Nói cho anh số trang đi.)

Nói xong câu này, ngay tới Ceasar cũng cảm thấy đáng ghét. Nhà ở Long Island có số sách nhiều gấp mấy lần ở đây, khách nữ mượn cớ đến thăm cũng có không ít người hỏi như thế. Hình như câu trả lời của anh lúc đó là: “Nếu không thì sao? Tôi mua về để trưng hả?”

Hoài Chân nhanh chóng đọc số trang.

Anh nói: “History is a nightmare from which I am trying to awake…”

Không đợi anh nói hết, Hoài Chân lại trợn to mắt, lật đến trang khác.

Anh nói tiếp, “Love loves to love love.”

Hoài Chân lại lật tiếp. Ceasar bắt đầu căng thẳng, vì qua cuốn sách này, lần đầu tiên anh tiếp xúc với khái niệm bài trừ người Hoa. Trong Ulysses có một đoạn viết thế này:

“‘Có một lần tôi gặp người Trung Quốc,’ Người giải thích dũng mãnh kia bảo, ‘Anh ta có vài viên thuốc nhìn giống bột trét. Anh ta vừa thả thuốc vào trong nước thì nó lập tức nứt ra, không cái nào giống cái nào, một viên biến thành thuyền, một viên biến thành nhà, còn có viên biến thành đóa hoa. Cho cậu hầm canh chuột uống đấy,’ Hắn ta nhỏ nước dãi bổ sung, ‘Ngay đến chuyện này người Trung Quốc cũng làm’.”

Trang này còn được anh đánh dấu gấp lại, muốn tìm ra là chuyện rất dễ dàng. Anh khá căng thẳng, đã chuẩn bị đầy đủ những lời xin lỗi trong lòng, nhưng cô gái nhỏ lại gấp sách lại đặt lên tủ, rút một cuốn khác ra.

https://thuviensach.vn

Ceasar thở phào.

Bây giờ trong tay cô là tuyển tập các bài sonnet của William Shakespeare.

Lần này cô không nói số trang, mà chỉ giở đại một trang, là bài sonnet 81.

Hoài Chân đọc câu mở đầu, “Hoặc là tôi viết bia mộ cho anh…”

Anh đọc tiếp, “Hoặc là anh sẽ chôn tôi xuống huyệt, nhưng trong thơ anh không bao giờ chết, còn tôi hoàn toàn có thể bị quên. Tên của anh sẽ sống mãi muôn năm, trong khi đó tôi không còn gì cả, ngôi mộ của tôi sẽ rất giản dị, còn mồ anh trước mắt của người trần. Thơ của tôi sẽ dựng tượng cho anh, những đôi mắt người đời sau sẽ đọc, và thế gian lại kể chuyện về anh, khi mà những người hôm nay đã chết.”*

(*Bản dịch của Nguyễn Văn Thắng,)

Hoài Chân hăng hái hắn lên, jai mắt sáng ngời ngồi trên giường, lại lật sang trang khác.

Không đợi cô xác nhận số trang, Ceasar chậm rãi đọc lên: “Anh là nô lệ của em. Biết làm gì ngoài những lúc hầu hạ? Cứ ngẩn ngơ cho hết một ngày, tới khi nào em triệu đòi anh. Không dám chất vấn những khi biệt ly đau khổ, chẳng dám ghen tuông đố kỵ, cũng nào dám đoán chừng nơi em đi, hoặc những chuyện em đã từng làm…”

Mới đầu, Hoài Chân chỉ cảm khái với trí nhớ siêu phàm của anh. Nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, Hoài Chân ngẩng đầu lên, thấy anh nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, trong đôi mắt đen điểm nụ cười, nhìn cô chăm chú. Giọng rất nhẹ, nhưng lại có vẻ giấu đầu hở đuôi, khiến người ta cảm thấy anh có chuẩn bị mà đến, vừa thâm tình lại chân thành.

https://thuviensach.vn

Thì ra không phải anh đang ngâm thơ, mà là đang tỏ tình.

Sau khi đọc xong, đôi môi mỏng mím chặt lại, chỉ có khóe miệng nở nụ cười duy nhất trên gương mặt lạnh lùng đó, như thể sau khi giãi bày toàn bộ đau khổ của linh hồn, rốt cuộc nội tâm cũng đạt được sự tĩnh lặng nguyên thủy nhất, có thể mặc cho người ta phanh thây, mặc kẻ khác chà đạp.

Rơi vào lưới chung tình không khác gì bị cuốn vào động đen, biết rõ không thể trốn đi đâu, cũng không quan tâm chạy khỏi, tự cam chịu sa đọa. Trong chớp mắt ấy, Hoài Chân cảm thấy hình như mình cũng hiểu được rồi.

Cô nói: “You just told me about you.” (Anh đang nói về mình cho em nghe đúng không?)

Ceasar cười không đáp.

Nhìn nụ cười trên môi anh, Hoài Chân đột nhiên nghĩ ra một chuyện, năm mười hai tuổi, người yêu của cô đang làm gì?

Thế là cô hỏi anh, “Em muốn nghe chuyện đã xảy ra ở đây.”

Ceasar cẩn thận suy ngẫm, cuối cùng không khống chế được cười phá lên.

Hai người cùng nhớ lại sáng nay trên tàu, Hoài Chân đã nói, chỉ có phụ nữ châu Á xưa mới hỏi câu này.

Cô nhỏm người dậy, nhìn anh cười bò thì buồn bã nói, “Em không có suy đoán, chỉ là em tò mò thật… Anh có thể chỉ nói phần anh muốn nói.”

Anh dịu dàng đáp, “Please come to my arms.” (Lại đây nào.)

Cô ngoan ngoãn chui vào lòng anh, cả hai cùng ngã xuống giường. Chiếc giường tuy nhỏ, nhưng không đến nỗi chật chội.

https://thuviensach.vn

Trần nhà sơn đen, bên trên có vẽ những vì sao sáng lấp lánh.

Hoài Chân nghĩ, thì ra người yêu cô còn có một ngôi sao không to hơn anh là bao, ngôi sao này trôi lơ lửng khắp ngõ ngách của vũ trụ mênh mông, không muốn người khác biết được. Thì ra Ceasar mười hai tuổi nằm trên chiếc giường này, trong giấc mơ bé nhỏ đã đi thăm thú toàn vũ trụ, tuy chỉ có một mình nhưng vẫn rất vui vẻ.

Anh nói cho cô biết mọi việc đã trải.

“Có thể vì thời kỳ nổi loạn quá mãnh liệt, hoặc có thể vì học sinh lớp sáu ở New York sốt sắng trải qua đêm đầu tiên với gái mại dâm, hoặc có thể vì ông anh muốn anh được chính trị khai tráng, hoặc cũng có thể vì anh không có mẹ, và ông anh thì khăng khăng rằng ‘Thế giới quá nguy hiểm, vì vậy đứa trẻ cần hai người cha’… Nói tóm lại, năm mười một tuổi anh đã có một người cha đỡ đầu vô cùng nghiêm khắc. Năm đó ông chỉ là bộ trưởng thương mại của chính phủ Coolidge. Trong một lần lấy danh nghĩa trại hè, ông nội anh đã ủy thác ông ấy đưa anh đến Nevada, ở đây suốt một mùa hè và năm đầu tiên của cấp ba. Ông ấy rất nghiêm khắc với anh, và cũng truyền cho anh rất nhiều lập trường chính trị ông ấy cho là đứng đắn.”

Hoài Chân đưa ra tổng kết, “Là bài trừ người Hoa, và cả khẩu âm Nevada của anh.”

Ceasar hôn cô, cười nói không chỉ có mỗi thế, mà còn có rất nhiều tư tưởng chủ nghĩa cô lập của phái bảo thủ thuộc đảng Cộng hòa nữa.

Anh lại nói cho cô vài câu chuyện vụn vặt, ví dụ như ở trường có rất nhiều bạn cùng tuổi không tiếp xúc với thứ “bẩn thỉu” như ở New York. Bọn họ chỉ chơi đá bóng, cuối tuần đến Reno chơi bài kiếm chút tiền, hoặc là đến hồ Humboldt cắm trại. Nhưng không ai có thể nào ngăn các chàng trai vị thành niên làm bất cứ điều gì họ muốn làm được. Có một lần dựng trại, con trai của một chủ nhà hàng thức ăn nhanh mà anh biết, đã dùng sản

https://thuviensach.vn

phẩm tránh thai mua ở nhà nghỉ, cùng ba cô gái thay phiên ân ái ở trong khu rừng ven hồ. Bởi vì giáo viên khu trại phát hiện có học sinh rời khỏi lều, cho nên mọi người đành tìm kiếm chung quanh, đề phòng bọn họ bị chó sói cắn. Lúc ấy anh đang canh chừng cho họ tại ốc đảo dưới mười độ trong thời tiết mùa xuân, bọc ba lớp áo khoác mà vẫn lạnh cóng.

Hoài Chân bật cười, "Trời lạnh như thế thì làm được gì? Một khi bị hở da thì sẽ lạnh cóng ngay."

Ceasar cũng cười, "Anh vẫn luôn tò mò."

Hoài Chân nói, "Thế còn anh? Vì sao không ai mời anh tham gia…"

Anh nói, "Anh biết chuyện này là vào mấy tháng sau…"

Hoài Chân nhất thời không hiểu "biết chuyện này" là ý gì, vẫn cứ nói mãi, "Nếu em là chàng trai kia, nói không chừng sẽ ra sớm vì là lần đầu tiên…"

Ceasar nhẹ giọng hỏi, sao em lại biết nhiều vậy.

Sau mấy giây im lặng, Hoài Chân hỏi anh, "Rồi mấy tháng sau anh có thể thử với cô gái nào đó ở trong rừng cây ——"

Anh ngắt lời cô, "Nope."

Cô hỏi tiếp, "At home?" (Ở nhà?)

Ceasar không phát biểu.

Hoài Chân mở to mắt, "On the bed? This one?" (Ở trên chiếc giường này sao?)

Ceasar nói tiếp, "Đúng là ở trên giường, nhưng chỉ có mình anh thôi."

https://thuviensach.vn

Hoài Chân ngẫm nghĩ xem chỉ có một mình là ý gì.

Ceasar bất đắc dĩ nói, “Do it myself.” (Anh tự xử.)

Hoài Chân xoay người trong ngực anh, nằm sấp trên giường hỏi, “How to?”

Ceasar nghiêng đầu đến.

Hai người mặt đối mặt. Trong chớp mắt thấy ánh mắt anh, Hoài Chân có cảm giác mình thật xấu, mà người tình nhỏ 21 tuổi của cô đang kể về lịch sử DIY năm 12 tuổi với mình lại ra vẻ rất vô tội.

Giọng anh thấp dần, thỏa hiệp bảo, “Bạn trong đội bóng bầu dục, là một cậu bé 13 tuổi khá điên cuồng vì tình dục, có một lần anh đến Las Vegas ở lại khách sạn ban đêm, cậu ta đã đích thân hướng dẫn các cách do it myself với anh…”

Hoài Chân bình tĩnh nói, “Then you tried to.” (Và anh thử theo cách của cậu ta.)

Anh nói yes.

Cô hỏi, anh có thích không?

Anh nói mới đầu anh cảm thấy rất điên, nhưng mấy tháng sau lại cảm giác cũng không tệ lắm.

Cả hai lại ngẩn ngơ một lúc. Sau đó Hoài Chân nghe thấy anh thấp giọng thẳng thắn, “Ba tháng về nhà, có lúc anh nghĩ đến em, và do it myself.”

Mặt Hoài Chân nóng lên, nhưng lại cảm thấy rất vui.

https://thuviensach.vn

Cô hỏi anh, “Tự mình làm và người khác làm có khác gì nhau không?”

Ceasar nói, “Chưa thử nên không biết.”

Cô nói, “Lần trước anh từ chối em.”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Ceasar không trả lời, có vẻ khó nói.

Anh ngẩng đầu dựa vào gối, lúc này mới có thể đối mặt với cô.

Hai người nhìn nhau hai giây.

Ceasar nói, “Em nói cho anh biết trước đã, rốt cuộc em học những thứ đó từ đâu.”

Hoài Chân nói, “Thứ gì?”

Ceasar nhỏm mình dậy, mặt u ám, dùng vẻ mặt đòi nợ nói với cô,

“Chúng ta có thể bắt đầu từ ‘trả tiền cho bạn chăn gối làm người ta hài lòng’ trước. This is quite a long story.”

Hoài Chân nói, “Đọc trong sách.”

Ceasar hỏi, “Sách nào?”

Hoài Chân đáp, “Anh cũng đọc rồi đấy. Em thấy trong tủ sách của anh có cuốnNgười tình của phu nhân Chatterleycủa D. H. Lawrence.”

Anh nói, Ừ, đó đúng là cuốn sách hay về dục tính vỡ lòng, muốn chọn một trang để anh đọc cho em nghe không?”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đấm vào ngực anh, sau đó nói, “Anh vẫn chưa nói cho em biết vì sao lần trước lại từ chối em đâu đấy.”

Ceasar ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cô một lúc, đột nhiên tìm được một lý do, “You never tried before.” (Em chưa từng thử lần nào.)

Cô nói, “Then you teach me how to.” (Vậy anh hãy dạy em đi.)

Anh nói, “Let’s start from something more simply.” (Chúng ta bắt đầu từ chuyện đơn giản trước vậy.)

Cô hỏi, “Like what?” (Ví dụ như?)

Anh nói, “Like French kiss.” (Như nụ hôn kiểu Pháp.)”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Winnemucca (8)

Ceasar vừa dứt lời, cô gái nhỏ đã nhổm người dậy, sau đó cúi đầu nhìn anh, hai mắt sáng bừng, có vẻ rất muốn thử.

Quả nhiên anh nghĩ không sai. Một giây sau, Hoài Chân chồm người tới đè anh xuống gối, chặn lại câu nói tiếp theo của anh. Đôi môi mềm mại phủ lên, nhẹ nhàng rà quanh viền môi anh.

Cảm giác ban đầu cũng không tệ lắm, nếu như cô không thử cạy răng anh ra. Luồng nhiệt trong cơ thể và trong tim vừa nhen nhóm cũng không kéo dài hơi ấm bao lâu. Vì sau đó, Ceasar gặp họa rồi.

Trong quá trình gặp họa, anh cảm thấy có lẽ mình cũng được xem là thiếu nữ trẻ tuổi, vào lúc anh động tình triền miên nhất, cô người yêu rộn ràng sốt ruột muốn thử phá vỡ sự mềm mại của cơ thể anh, nhưng rồi lại tuyên cáo thất bại, thế là nhanh chóng quyết định lựa chọn hành vi bạo lực.

Cô nàng nằm trên người anh gần như vận dụng hết mọi bản lĩnh, gặm cắn rồi lại vuốt ve răng môi anh, hòng muốn thử xem nên đưa lưỡi vào trong thế nào… Dĩ nhiên cuối cùng vẫn thất bại. Thậm chí cô còn lấy tay bóp cằm anh, hung dữ nói, “Sao anh không chịu mở miệng!”

Vốn ban đầu Ceasar chỉ muốn trêu cô mà thôi, nhưng về sau quả thật anh khá đau, thế là đỡ bả vai cô, để hai người cùng ngồi dậy.

Cả hai nhìn nhau.

Ceasar không biết phải làm sao.

https://thuviensach.vn

Nhìn cô gái hung dữ của anh gò má đỏ ửng, trán lấm tấm mồ hôi, vài sợi tóc đen dính lên vầng trán, càng nổi bật làn da trắng nõn. Con ngươi trong suốt nhìn anh chăm chú, có chút tức giận và ấm ức.

Hoài Chân tức giận thật, trong thâm tâm cảm thấy mình không được hoan nghênh. Môi anh ướt nhẹp đỏ lên, nói không chừng đã bị cô làm trầy da ở đâu rồi, lúc này cô lại hơi áy náy.

Cô nghiêm túc cãi lại vì mình: “Không mở miệng thì sao gọi là French kiss?”

Ceasar nói, “Trừ khi hai bên tự nguyện, nếu không sẽ gọi là rape kiss.”

Cô tức giận, “Anh không tự nguyện cái gì?”

Ceasar đáp thẳng, “Em thô bạo quá, làm anh rất căng thẳng.”

Hoài Chân bật cười thành tiếng.

Gần đây cô chưa cắt tóc nên tóc dài đến quá vai, chỉ vừa cúi đầu sẽ rủ xuống che kín mặt. Ceasar vuốt tóc cô ra sau, nghiêm túc nhìn cô.

Anh di chuyển ngón tay, với tư thế này, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô.

Trong lúc đó, Hoài Chân vẫn nhìn chăm chú vào động tác anh. Cô nhớ ngày trước, khi vén tóc cho bạn thân là nữ ở nơi công cộng như thế này, thì sẽ thường khiến người bạn da trắng thắc mắc không biết có phải bọn cô là người yêu của nhau không. Cô rất ít khi cảm thấy đây là động tác thể hiện tình ý, chí ít là trước giây phút này cô vẫn không ý thức được điều đó.

Anh thấp giọng, “Chúng ta thử lại đi.”

Nói rồi anh nghiêng người, bắt lấy môi cô.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân khe khẽ rên lên.

Mút mát mơn trớn, sau đó nhanh chóng buông cô ra, tựa vào trán cô nói, “Sucking kiss, remember?” (Hôn kiểu mút, nhớ chưa?)

Cô mơ màng gật đầu, vào lúc cô không chút phòng bị, Ceasar lại hôn lên môi cô, rồi thực hiện động tác tiếp theo. Hoài Chân dựa vào lồng ngực anh, hoàn toàn thả lỏng cơ thể; hoặc có lẽ đã tìm ra sự nghênh hợp tự nhiên nào đó.

Cô cảm thấy hơi nhột, cảm giác ngứa ngáy ấy lan đến trong tim khi bị anh liếm răng lợi.

Lúc Ceasar buông cô ra, cô cảm thấy mình đã bị hành hạ tới mức thiếu dưỡng khí.

Anh cẩn thận nhìn sắc mặt cô, hỏi, “You like it?” (Thích không?)

Hoài Chân lấy lại hơi thở, trong chớp mắt đó hồn lìa khỏi xác, hai gò má cũng đỏ ửng lên theo.

Anh khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói, “You like it.” (Em thích.)

Hoài Chân hoàn hồn, không trả lời câu hỏi của anh mà nghiêm túc hỏi, “What is this called?” (Đây gọi là gì?)

Ceasar quay đầu đi, hôn lên mặt cô, nói, “It called a Soul kiss.” (Em có thể gọi nó là nụ hôn tâm hồn.)

Hoài Chân nói, “Tên anh phát minh ra hả?”

Ceasar bật cười, “Thế thì anh lại lợi hại quá.”

Cô sốt sắng hỏi, “Còn nữa không?”

https://thuviensach.vn

Anh đáp yes.

Bàn tay ôm eo cô gia tăng lực.

Cả cơ thể chợt dán lên vòm ngực rắn chắc của anh.

Hoài Chân hô lên, lập tức bị anh kéo vào lòng. Cô nếm được vị bạc hà trên đầu lưỡi mềm mại, từ sâu trong cổ họng nhột thấu tim. Cơ thể nóng lên, không phải là cái nóng không biết làm sao như lần đầu tiên thử hôn anh, mà là cái nóng ngứa ngáy khó nhịn, như thể có sợi lông vũ nhỏ bé phe phẩy vào tim cô, cô không tìm được căn nguyên, cũng không thể bắt nó dừng lại.

Cô cố gắng chịu đựng, cơ thể khẽ run rẩy.

Ceasar buông cô ra, cả hai cùng thở hổn hển.

Một lúc sâu, Hoài Chân vẫn cảm giác sâu trong miệng bị anh chạm nhẹ.

Cô hỏi anh, “How did you make it?” (Anh làm thế nào vậy?)

Ceasar, “Also you can do it well.” (Em cũng có thể làm thế.)

Cô nàng hưng phấn, mắt sáng lên, lại bắt đầu nhao nhao muốn thử.

Anh nhận ra ý đồ của cô, buông cô ra ngồi thẳng trên giường, hỏi, “Want a try?” (Muốn thử không?)

Hoài Chân nói, “Try what?” (Thử gì cơ?)

Ý cô muốn hỏi là: From which. (Bắt đầu từ đâu.)

Vậy mà anh lại cười nói, “Try me.”

https://thuviensach.vn

Trong giây phút đó Hoài Chân có chút bối rối, sâu trong thâm tâm bắt đầu mắng: sao bạn trai mình lại như vậy?

Cô khó tin mắng: “You little slut.” (Khốn nạn.)

Nhưng ác ma trong lòng lại lớn tiếng phản bác: Nhưng mi thích còn gì!

Không đợi anh dụ dỗ tiếp, cơ thể Hoài Chân đã xác nhận được điểm này.

Cô ngồi trên người anh, có thể cảm nhận được cơ thể rắn chắc dưới lớp quần áo. Anh dễ dàng chịu đựng trọng lượng của cô, thậm chí có thể không tốn sức nhấc cô lên.

Với tư thế này, Hoài Chân hạ eo xuống, sờ lên môi anh nói, “Act one Scene one.” (Cảnh 1 hồi 1.)

Hoài Chân thử một lần.

Sau nụ hôn đầu tiên, cô vẫn có cảm giác không đúng lắm, thế là đưa tay lau miệng cả hai, nói, “Xí xóa nhé.”

Ceasar bật cười, sờ tóc cô.

Vậy là cô lại nhân cơ hội xâm chiếm.

Ceasar thở dài.

Đến cuối cùng, nụ hôn này biến thành được anh dẫn dắt, sau đó lại bị anh tùy tiện đùa bỡn trong miệng. Trong những lần đôi môi tách nhau ra, cô đều nghe thấy anh đang cười, rõ ràng có vẻ bất lực và cười nhạo người yêu hôn môi vụng về. Cô thất bại rồi.

https://thuviensach.vn

Bất kể là ai chiếm thế thượng phong, chí ít cô cũng đã hoàn thành một nụ hôn kiểu Pháp tiêu chuẩn.

Ceasar cười cợt hỏi cô cảm giác thế nào, cô nói cũng không tệ lắm.

Rồi cô hỏi ngược lại, “Còn anh?”

Anh đáp, “Tàm tạm.”

Cô nói, “Anh nói dối.”

Anh nói, “I didn’t.” (Anh không có.)

Hoài Chân, “Even if I can feel your erection.” (Kể cả khi em cảm nhận được anh cứng?)

Hai người cùng nhìn đối phương. Hoài Chân chờ đợi phản ứng của anh, vào lúc này cô cảm thấy bản thân cũng không quá thất bại.

Hai giây sau, Ceasar ngồi dậy, ôm cô xuống khỏi người mình.

Hoài Chân nhìn anh chăm chú, “Xem ra anh không tính dạy em điều này.”

Anh hôn lên trán cô, “Cưng à, hôm nay học nhiều lắm rồi.”

Cô mất mát, “Trừ khi anh nói cho em, vừa rồi em thực hành rất kém.”

Anh nói, “Em đã làm rất khá rồi…”

Ceasar cúi đầu nhìn cô, lại cáu kỉnh kéo tóc mình.

Rõ ràng anh đang ảo não vì phản ứng cơ thể của mình quá thành thật.

Một lúc lâu sau, Hoài Chân mới nói, “Vậy em nói cho anh, anh đã hôn bao nhiêu cô gái rồi mà sành sỏi vậy?”

https://thuviensach.vn

Ceasar cười, “Em muốn biết thật sao?”

Thật ra Hoài Chân không muốn biết lắm.

Cô nói, “Thế tối nay anh có thể ngủ được không?”

Ceasar lại hôn cô, bảo, “Để anh tự giải quyết, được không?”

Hoài Chân gật đầu.

Cô rướn người dậy để anh rút cánh tay bị mình đè ở dưới ra, thuận lợi đứng dậy.

Ceasar kéo cửa đi ra ngoài.

Hoài Chân nghe thấy âm thanh anh đi tới đi lui trong hành lang, một lúc sau mới hỏi anh, “Anh tìm đồ dùng à?”

Anh bất đắc dĩ cười, nói, anh chỉ mở cửa sổ hít gió lạnh thôi.

Cô nói, “How it works?” (Có hữu dụng không?)

Không hồi âm.

Hoài Chân nhanh chóng cởi quần lót ở dưới váy ra, chân trần bước ra ngoài.

Ceasar thấy cô đi ra, hỏi cô sao thế?

Cô nói, maybe you can try something else. (Có lẽ anh có thể thử thứ khác.)

Cô xòe tay ra, hỏi anh muốn không?

Ceasar ngẩn người, nhanh chóng nhận lấy thứ trong tay cô.

https://thuviensach.vn

Anh siết một cái rồi đưa lên ngửi, ngẩng đầu mỉm cười với cô, nói khẽ, “It’s Waaizan flavor.” (Có mùi của Hoài Chân.)

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn anh, hai tai nóng lên.

Cô chỉ vào phòng tắm, nói, em không đánh lén đâu.

Sau đó lại bổ sung: nếu anh muốn nhìn em…

Ceasar ngẩng đầu mỉm cười, nói NO như đinh đóng sắt, lập tức xoay người cô lại đẩy về phòng ngủ.

Hiệu quả cách âm trong nhà không tốt lắm. Vừa đóng cửa phòng tắm lại, cô có thể nghe thấy tiếng nước chảy rào rào vang lên.

Anh bật vòi sen.

Hoài Chân nhoài người xuống giường, nhớ lại toàn bộ quá trình trêu anh ban nãy, cuối cùng đắc thắng cười phá lên.

Thật ra cô rất muốn đi nhìn một chút.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hồ Muối Lớn (1)

Hoài Chân đã ngủ gục trước khi Ceasar tắm xong. Cô vốn định đợi anh về phòng mới ngủ tiếp, nhưng thật sự không thể chống chọi lại cơn buồn ngủ, chưa tới mấy giây đã co ro người ngủ say, tư thế như trẻ sơ sinh trong thai. Bình thường vì tay chân dài, nên lúc cô duỗi người trông không quá lùn, thậm chí còn cao hơn rất nhiều so với chiều cao thực của cô. Không ngờ khi cuộn tròn mình lại chiếm cứ một góc giường, phần giường trống vẫn đủ hai người ngủ.

Ceasar nắm lấy chân cô nhẹ nhàng di chuyển, muốn để cô ngủ thoải mái, nhưng lại sợ đánh thức cô nên không dám dùng sức nhiều. Thử hai lần không thành công, anh dứt khoát gập mình nằm trên giường đối mặt với cô, thuận lợi ôm cả cô lẫn chăn vào lòng.

Cô lập tức ngọ nguậy trong ngực anh, quay lại dán lên cổ anh.

Ceasar thì thào hỏi, “Tỉnh rồi à?”

Hoài Chân thấp giọng lẩm bẩm, “Sao anh đi lâu vậy…”

Rồi cô dùng cả tay chân ở trong chăn, cố gắng muốn kéo chăn đắp lên cho anh, nhưng thử nghiệm nhiều lần đều thất bại. Cô mơ màng, tay chân không cân đối lại còn muốn đắp chăn cho anh. Cách tấm chăn, Ceasar chụp lấy tay cô, quả nhiên cô lập tức an phận, không quá một lúc đã thở đều đều. Hơi thở ấm áp phả lên da, mái tóc mềm mại xõa dưới cằm, rất nhột.

May mà đã ngủ rồi…

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Ceasar mất ngủ, mở mắt nhìn trần nhà trân trân, chỉ cảm thấy tình hình rất tệ hại.

Cho tới khi sắc trời bên ngoài tờ mờ sáng, nước sơn phát sáng trên trần nhà dần tối đi, cũng không biết rốt cuộc ngủ bao lâu. Đồng hồ báo thức được đặt chuông vào lúc năm giờ mười lăm phút, ngay giây đầu tiên reo lên đã bị anh giơ tay đập cái bộp, sau đó ngủ tiếp.

Hoài Chân đã tỉnh dậy. Đánh răng rửa mặt xong, cô xuống lầu vào phòng bếp, mở cửa sổ ra, lấy bánh mì nướng và thịt tròn treo ngoài bệ cửa sổ vào, rồi định lên lầu tắm rửa trong lúc đợi rã đông.

Trời sáng rất nhanh, khi cô đang rán bánh, sắc trời vàng cam chiếu rọi vào qua cửa sổ lá lách trên bếp, làm mắt cô kích thích suýt chảy nước mắt. Đúng lúc này Ceasar đi xuống lầu, từ phía sau im lặng đến gần, đưa tay kéo cửa sổ lại rồi im lặng rời đi.

Sáu lát bánh mì nướng tổng cộng làm được mười hai chiếc bánh sandwich, cộng thêm nước cam Sunkist là lập tức trở thành bữa sáng trên sa mạc Nevada. Lúc ở trên tàu không có cơ hội ăn uống, hôm qua vừa đến Winnemucca thì cô lại sợ đồ ăn trong túi bị hỏng, nên cho vào ngăn đá tủ lạnh, đến ban đêm lấy ra đặt lên bệ cửa sổ cùng với bia. Bởi vì nhiệt độ ban đêm ở sa mạc rất thấp, chỉ một đêm đã đông cứng thành đá. Được đưa vào căn phòng ấm áp, lớp đá bên ngoài liền tan ra, uống vào miệng vẫn có lẫn băng vụn. Lại nghĩ đến còn có Coca và bia ướp lạnh ở ngoài vườn cỏ, cô lại lật đật xỏ dép định ra ngoài nghiên cứu, kéo cửa mở cái két.

Ceasar bình tĩnh đi đến, cầm trong tay hai chiếc bình thủy tinh đặt gần lò sưởi, đi thẳng lên lầu.

Chỉ vừa nhìn, Hoài Chân đã thấy rõ dưới mắt anh có quầng thâm, cằm lún phún râu, hợp thành gương mặt vừa uể oải lại bi quan.

https://thuviensach.vn

Thế là Hoài Chân không gọi anh lại ăn sáng, tự mình ăn một miếng sandwich rồi mới bưng khay lên lầu đi tìm gã quỷ rầu đời kia.

Theo kế hoạch là lên đường lúc sáu giờ, mà bây giờ đang sáu giờ kém mười lăm. Xem ra huyết thống của tổ tiên người Đức phát huy rất mạnh, anh rất ghét việc không tuân thủ kế hoạch đã thiết lập, thế nên anh cũng không hề nhàn rỗi chút nào, dùng mười phút còn lại trước khi khởi hành để lục tung toàn bộ ngôi nhà.

Hoài Chân thấy anh tìm ra một chiếc dao quân đội ở ngăn kéo này, rồi lại lấy ra vài tờ chi phiếu ở ngăn kéo khác… lộn xộn tống cả vào trong chiếc túi du lịch. Hoài Chân đặt khay trên sàn, đút sandwich vào trong miệng anh, thuận tiện thu xếp lại đồ đạc anh ném lung tung vào túi cho gọn gàng. Trong lúc tìm kiếm đó đây, anh cũng đã ăn no.

Hoài Chân cầm khay đồ ăn đi xuống, đặt sáu miếng sandwich còn lại vào trong hộp cơm tiện lợi hình vuông. Lau hơi nước bám bên ngoài đi, lấy đồ đạc trong phòng tắm cho vào chiếc ba lô khác rồi khoác lên. Làm xong xuôi tất thảy, cô bèn phủ tấm vải lên ghế sofa lại, đến gần sáu giờ thì cắt cầu chì trong phòng đi, lúc này mới lên lầu tìm anh.

Ceasar cũng đi rửa mặt cạo sạch râu, lại bị cô ép bôi kem dưỡng da lên mặt, bây giờ nhìn tinh thần đã tốt hơn nhiều so với lúc sáng. Những thứ đồ có thể cướp được trong nhà đều bị anh cướp hết, túi du lịch cũng căng phồng lên. Trước khi ra ngoài, đột nhiên anh sực nhớ đến gì đó, vội quay ngược lại phòng khách, mở tủ sắt ra, lấy ra một khẩu súng lục ném vào trong túi du lịch.

Hoài Chân nhìn anh, không lên tiếng.

Chờ tới khi khóa cửa, hai người cùng ngồi vào trong xe, Hoài Chân nghĩ ngợi một lúc rồi mở túi du lịch ra, nhét khẩu súng kia xuống tít bên dưới. Làm xong mọi thứ, Ceasar quay sang nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Sau một giây đối mặt, Hoài Chân đánh mắt nhìn thẳng, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, thế nhưng trong lòng đã thét chói tai lên rồi.

—— A a a vừa rồi mình vừa sờ vào súng thật! A a a a a a a a a…

Tâm trạng đó cứ kéo dài cho tới khi chiếc xe rời khỏi quận lị Winnemucca, chạy vào sa mạc, cho tới khi cô bị mặt trời chói mắt làm cho lim dim.

Vì thấy nóng nên cô mới tỉnh dậy, mặt trời nằm ngay trên đỉnh đầu, nhiệt độ trong xe cũng tăng cao. Lại không thể mở cửa sổ được, bởi vì nhiệt độ bên ngoài lên đến gần ba mươi độ, gió trong thung lũng lại rất to, nửa đường sa mạc nửa đường gió cát, mở cửa cũng chịu không nổi. Thỉnh thoảng khi đường cao tốc và sông Humboldt giao nhau thì mới cảm thấy khấm khá hơn. Ốc đảo kéo dài dọc theo dòng sông, gió sông hây hây thổi đến, rễ cây cắm sâu vào mặt đất giữ cát đá, không có cát bay che mù tầm mắt, có thể mở cửa sổ để hóng mát.

Có rất ít xe qua lại hẻm núi mười dặm, đường cao tốc ở đây lại vòng vèo, men theo đường sắt mà đi sẽ gần hơn nhiều. Nhưng đường lại không được đẹp như quốc lộ, mặt đất đầy đá vụn, dù đã đi ở mé đường chính thì vẫn cứ lắc lư rất dữ. Ceasar có vẻ không quá lo lắng về tình trạng lốp xe, có lẽ lúc đổi lốp cũng đã cân nhắc đến chuyện này rồi.

Thỉnh thoảng ở trên đường cũng gặp người khác, nhìn thấy đối phương lại như gặp bạn cũ tha hương ngàn dặm, cùng hạ cửa kính xuống chào hỏi nhau. Ngoài ra còn có một số xe cộ bảo trì đường sắt, thấy xe chỉ có hai người thì khá ngạc nhiên. Có vài lần Hoài Chân nhìn thấy nhân viên bảo trì đường sắt gốc Hoa, vội hạ cửa sổ trong tiếng gió rít, lớn tiếng hỏi họ bằng tiếng Quảng Đông, hỏi bọn họ đêm qua đoàn tàu kia đã đến ga chưa? Đầu kia cũng lớn tiếng đáp lại: Chưa đến!

https://thuviensach.vn

Hoài Chân biết Ceasar cũng nghe hiểu. Nhận thấy anh cũng vui vẻ như mình, nên chặng đường tiếp theo đạp lút cần ga lái xe chạy như bay.

Lúc đi qua vách đá người Anh-điêng, Hoài Chân nhìn thấy cạnh hang động trên núi có chi chít vết đạn, lúc này mới nhớ ra Huệ Đương từng ghi chép kể lại rằng, khi đường sắt được xây dựng ở đây thì nó đã làm xáo trộn các hang động nơi người da đỏ sinh sống. Thế nên người da đỏ từng có một trận chiến khốc liệt với người da trắng. Hoặc có lẽ, đó cũng chỉ là dấu vết của những người tham lam đến các hầm mỏ đào bạc để lại, nhưng cụ thể là gì thì không nghiên cứu được.

Chiếc xe vừa rời khỏi hẻm núi mười dặm là cũng gần đi đến sa mạc và rìa sa mạc, sông Humboldt vẫn đang kéo dài, nhưng nhiệt độ cứ mãi không hạ xuống. Đã quá ban trưa, cả hai đều đói bụng, Hoài Chân muốn lấy hộp cơm ở băng ghế sau ăn, nhưng lại bị Ceasar ngăn lại. Anh nói đợi lát nữa đến giao điểm giữa sông Humboldt và đường cao tốc thì sẽ cách thị trấn không còn xa, đến đó, ở hai bên đường sẽ có rất nhiều quán ăn nhỏ, có thể đến đó ăn.

Hoài Chân nhìn anh một lúc, cảm thấy rất vui. Vì trên phố người Hoa có lưu truyền một câu chuyện như thế này, nói một chủ tiệm bán thức ăn nhanh Mỹ cùng chủ tiệm bán thức ăn nhanh Trung Hoa cùng bàn đến vấn đề mỹ thực, người Mỹ quay đầu đọc vanh vách phương pháp phối hợp của năm mươi loại hamburger, còn dương dương đắc ý nói, chắc chắn Chop Suey của các anh không có nhiều cách làm như thế. Ông chủ người Hoa chỉ cười, trong đầu nghĩ, đúng vậy, bởi vì Chop suey là món ăn của quốc gia "dân lấy ăn làm trọng" chuẩn bị riêng cho người Mỹ không có nhu cầu cao về thức ăn.

Hoài Chân tin rằng Ceasar cũng không yêu cầu cao về thức ăn ngon, buổi trưa ăn hamburger hay sandwich cũng như nhau. Nhưng lúc này mà còn nghĩ đến chuyện đi tìm quán ăn chiếu cố dạ dày, quả thực đã làm khó anh rồi.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên sâu trong lòng cô rất đồng ý với đề nghị của anh, lấy hai hộp sữa chua được ủ ấm ở trong túi ra, đút từng muỗng một cho anh ăn. Ceasar không từ chối, sức lực cơ thể đã chứng minh thật sự anh rất đói.

Hoài Chân xếp bằng ngồi trên ghế phụ, đặt tờ giấy nháp lên đùi, tay trái đút anh ăn, nhân tiện ghi nhớ lại kiến thức mấy đường sắt đi qua Grand Canyon vào sổ, dùng làm bằng chứng cho cuốn sổ ghi chép của Huệ Đương mấy chục năm trước. Ăn hết một hộp sữa chua, chiếc xe hơi chòng chành chao đảo, từ đường chữ thập đã chạy lên đường cao tốc bằng phẳng rồi. Trên đường có rất nhiều xe cộ, nhất định sẽ có người mở quán ăn ở đây, cứu giúp lữ khách đi đường bụng kêu rột rột.

Xe hơi chạy khoảng mấy phút thì trông thấy một căn nhà nhỏ ở ven đường, chung quanh đậu rất nhiều xe, có nhiều người đi đường đến đây, dừng xe lại ăn uống. Hoài Chân cứ tưởng sẽ dừng lại ở đây, bèn quay đầu cẩn thận nhìn thực đơn dán trên cửa kính, muốn nghiên cứu trước. Nhưng còn chưa nhìn rõ thì Ceasar đã chạy lướt qua.

Hoài Chân ngạc nhiên, nhất thời không kịp hoàn hồn.

Ceasar cười, nói đằng sau còn rất nhiều quán.

Đúng như anh nói, trong mười phút đi chưa hết sáu mươi mét, đã có ít nhất ba quán ăn ở hai bên đường. Mười phút sau, một quán ăn khác xuất hiện dưới gốc cây sồi khổng lồ. Có một cái đầu nai to đùng treo trước cửa, dưới cây đậu rất nhiều xe.

Ceasar chạy xuống khỏi đường, đậu xe dưới bóng râm ở phía ngoài cùng của vòm cây.

Hoài Chân và anh cùng xuống xe, nhìn kỹ mới thấy trên thân cây có rất nhiều mắt, vì trông khá xinh xắn nên có vô số lần trong các trình bảo vệ màn hình tùy chọn trên trang chủ của máy tính, nhưng hình như những vị khách xuống xe ở xung quanh đều làm ngơ trước vẻ đẹp của nó.

https://thuviensach.vn

Cô nghe Ceasar giải thích, “Có thể thường xuyên bắt gặp cây đại thụ che trời thế này ở khắp nước Mỹ.”

Hoài Chân không quay sang nhìn anh, nhưng có cảm giác nhất định anh đang cười mình. Cô xấu hổ nghĩ, được rồi, em đúng là thiển cận, tới đây một năm cũng không rời khỏi San Francisco, dĩ nhiên sẽ không biết điều này rồi.

Đến gần quán ăn, Hoài Chân đưa mắt nhìn đầu nai ở trước cửa, trông thấy khóe mắt nó có vệt nước mắt. Sau đó cô nghe Ceasar nói, Loại cửa hàng này có lẽ là “cửa hàng đồ ăn nhẹ” phổ biến và rẻ tiền nhất ở ven đường tại nước Mỹ, nhưng trong hầu hết trường hợp thì ăn ở đây yên tâm hơn nhiều so với các nhà hàng giá rẻ khác.

Đi vào chỗ dim mát trong quán, một cơn gió lạnh ập đến, làm Hoài Chân run run. Hai người ngồi xuống chiếc bàn cách cửa không xa, Hoài Chân nhìn thấy có mấy sợi tóc dính vào trán anh, càng lộ rõ làn da tái nhợt; bản thân Hoài Chân cũng không thoải mái là bao, mái tóc dài làm cô gặp họa, chiếc áo sơ mi vải lanh trắng không tay ướt đẫm dính sau lưng cô. Cô giơ hai tay vuốt tóc túm lại, buộc ra sau gáy.

Lúc anh chàng trong quán đưa thực đơn đến, Hoài Chân lập tức giở đến trang thức uống ướp lạnh. Ngoài nước chanh đá ra, cô còn gọi thêm hai ly kem Sundae. Ceasar giao toàn quyền nhiệm vụ gọi món cho cô, không hề phát biểu ý kiến.

Thật ra đồ ăn cũng đơn giản thôi, chỉ là thịt bò hun khói, thịt bò khô, bánh mì đen và McAlister, đều là protein chống đói hữu hiệu, dù sao cũng không biết được bữa ăn tiếp theo là ở đâu.

Hai người rất đói, và cô biết nhất định Ceasar mệt lắm rồi, nên quyết định chỉ ngồi một chỗ, không làm bất cứ chuyện gì tiêu hao năng lượng, kể cả nói chuyện. Dù không biết rốt cuộc tối qua anh đã làm gì mà lúc này lại

https://thuviensach.vn

mệt đến thế, nhưng Hoài Chân quyết định để lúc sau mới hỏi. Cô muốn đề nghị buổi chiều để mình lái xe, như thế anh cũng có thể nghỉ ngơi được một lúc, vậy là cô cẩn thận suy nghĩ xem rốt cuộc nên giải thích chuyện mình biết lái xe như thế nào.

Chợt tiếng chuông cửa kêu leng keng thu hút sự chú ý của cô, cô quay đầu nhìn về mặt tường ở cửa, ở đó có đặt một chiếc hộp, bên trên nhét đơn đặt hàng của khách, hóa đơn, cùng một số tạp chí thời trang đầy màu sắc và bưu thiếp nhân vật hài.

Hoài Chân đi đến rút lấy một cuốn tạp chí thời trang, muốn xem xem thời trang năm nay trông thế nào. Vậy mà ngoài mặt bìa lại vẽ một người đàn ông trung niên —— nghe nói là một ông trùm thời trang nghiêm khắc —— dùng các ký tự tiếng Anh in đậm để nói với tất cả các cô gái trẻ đã đọc tạp chí này rằng: "Trước khi bạn ra ngoài, hãy chắc chắn là đã kiểm tra gấu áo sơ mi, xem nó có bị lòi ra khỏi cạp quần jean không!"

Hoài Chân lập tức bối rối. Thậm chí cô còn tự hỏi có phải mình bị nhầm giữa tạp chí và bưu thiếp hài nằm cạnh đó rồi không. Nhưng sự thật chứng minh đây đúng là cuốn tạp chí thời trang mới được xuất bản ở New York vào tháng trước. Thế là cô nhìn xuống tự kiểm tra, nhìn thấy gấu áo sơ mi đã được sơ vin vào lưng quần kaki màu nâu, hơn nữa còn để lộ thắt lưng.

Cô ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Ceasar.

Lúc này anh như vừa tỉnh giấc từ trong mộng, trông rất có tinh thần —— tay chống đầu, gần như che lấp nửa gương mặt, có điều đó không che lấp được vẻ tuấn tú của anh. Anh bình tĩnh nhìn cô, trên nửa mặt bên kia là khóe môi cong cong với độ cong tự nhiên.

Quả nhiên. Hoài Chân nghĩ trong đầu. Dù vào lúc nào thì người này cũng không bỏ qua bất kỳ cơ hội trêu ghẹo cô.

https://thuviensach.vn

Anh an ủi cô nói, “Never mind. I don’t care.” (Không sao, anh không quan tâm đâu.)

Hoài Chân cũng không thôi, học anh nói, “Who cares, I don’t even give a fuck.” (Em cũng đếch quan tâm.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hồ Muối Lớn (2)

Hoài Chân quay đầu lại, nhìn thấy trên tấm lưới sắt có kẹp một cuốn Vogue cũ nhàu nhĩ. Dựa vào ưu thế địa lý, cô đưa tay với lấy, lại đặt tờ tạp chí thời trang hạng ba không đáng tin về lại trên giá.

Vogue số tháng 11 năm ngoái, đặt trong quán ăn nhỏ bình dân này, vì nhiều lần qua tay khách nữ nên đã thiếu trang, có điều vẫn có thể tham khảo. Trang bìa là tranh vẽ tay chiếc bóng của một người phụ nữ – khá là trừu tượng, một vài trang tiếp theo cũng toàn là ảnh khái niệm quần áo cơ thể nữ vóc dáng cao ráo. Nhìn lướt qua một lượt, phổ biến nhất là váy cổ chữ V mỏng và áo sơ mi cổ áo thủy thủ chấm bi; còn tóc để kiểu tóc dài được chải thành một búi đánh rối nhưng khá thanh lịch, hoặc tóc ngắn uốn xoăn chia ba bảy. Ngoài mấy kiểu trên, mũ tròn rộng vành cùng các kiểu khăn quấn đầu khác nhau cũng đang rất thịnh hành trong thế giới thời trang.

Ở mấy tờ cuối cùng, tạp chí đã đưa ra vài gợi ý thân thiện. Ví dụ như khuyến cáo các cô gái "trưởng thành" đang túng bấn có thể dùng áo phông, hoặc áo sơ mi phối hợp cùng váy dài đến bắp chân trong mùa đông, như thế có thể đạt được hiệu quả tút tát vóc dáng, bên ngoài có thể trùm thêm một chiếc áo khoác dài quá váy, đi cùng một đôi giày ống, mặc lại những bột Zoot-suit lỗi thời của nhiều năm trước thì sẽ trông năng động hoạt bát hơn nhiều.

Hoài Chân quay sang hỏi Ceasar Zoot-suit là gì.

https://thuviensach.vn

Ceasar nói, là áo khoác dài đến đầu gối cùng quần rộng thùng thình của mười năm trước – rất thịnh hành trong giới hâm mộ nhạc Jazz.

Bất chợt cô nhớ trong điệu nhảy giật lùi kinh điển của mình, M. J cũng ăn mặc như thế, con gái mặc nó thay váy cũng được, nhưng cảm giác đem lại sẽ khác nhau.

Lúc này nhân viên phục vụ đem khay đồ ăn tới, lễ phép khom người đặt đồ ăn lên bàn.

Quả thật Hoài Chân rất đói, bắt đầu từ giây phút đó, cô chẳng còn thì giờ quan tâm đến thứ khác nữa. Một lúc sau cô từ từ ăn chậm lại, đưa tay sờ lấy ly nước lạnh bên cạnh cầm lên, ngậm ống hút vào miệng, lại dùng khăn ăn lau nước đọng bên ngoài ly thủy tinh đi, vừa ngẩng đầu lên thì lập tức bắt gặp ánh mắt ở đối diện, cũng không biết anh ăn xong nhìn cô chăm chú bao lâu rồi.

ý thức được vừa rồi mình chỉ mải mê ăn không để ý đến gì, Hoài Chân cũng cong mắt cười.

Nụ cười như thế cứ kéo dài cho đến tận khi dùng bữa xong, nhân viên đi tới thu dọn đĩa đồ ăn. Sô cô la và kem Sundae dâu cũng được đưa lên – có thể thấy rõ là vừa lấy từ trong tủ lạnh ra, vẫn có hơi lạnh tỏa ra. Được đặt xuống bàn cùng ly kem là một cuốn sổ tay du lịch xe hơi mà nhân viên định rao bán.

“Nhất định nó sẽ hữu dụng với hai người.” Anh ta nhìn vào cô gái gốc châu Á nhỏ con này.

Hoài Chân hứng thú cầm lên nhìn trang bìa —— Hiệp hội ô tô xuất bản đề cử tất cả những con đường được bảo trì tốt, tránh các quốc lộ vừa hẹp lại bị hư hỏng; ngoài ra còn khuyến nghị người sử dụng ba sao trở lên đánh giá nhà nghỉ (motel), khách sạn (hotel) cùng nhà trọ du lịch (tourist home). Một hàng chữ nho nhỏ ở phía sau còn thu hút sự chú ý của Hoài

https://thuviensach.vn

Chân, trên đó viết: So sánh ưu nhược điểm của tất cả các khách sạn cùng với tất cả các điều cấm kỵ (bao gồm cả việc có cho phép hút thuốc trong phòng hay không, có hai dãy phòng hay không, có cho phép người da màu vào ở hay không, vân vân…)

Hoài Chân lật đến trang cuối xem giá tiền. Giá gốc là 20 đô la, nhưng bây giờ đang giảm giá bán, chỉ cần 75 cent là mua được – bởi vì nó đã là số của quý trước. Cô cảm thấy không tệ, đang định tìm ít đô la trong ví tiền thì người nhân viên kia nháy mắt, nhỏ giọng nói với cô: “Cuốn sổ này có liệt vào trong giá bữa ăn rồi, chỉ là chút ấm lòng thôi. Hy vọng có thể hữu dụng với cô.”

Lần này đến lượt Hoài Chân ngạc nhiên. Cô tưởng đây là một thương nhân giỏi rao bán, nào ngờ anh ta chỉ tốt bụng muốn giúp họ.

Ceasar giải thích với cô: “Là một người Pháp.”

Hoài Chân gật đầu, thầm nghĩ hèn gì lại nice với cặp tình nhân đa sắc tộc này như vậy. Sau đó cô bật cười, nói, “Em nghe thấy anh đang tự giễu đúng không?”

Ceasar không lên tiếng, chỉ kẹp tiền mặt vào trong hóa đơn.

Hoài Chân nhìn chằm chằm số tiền kia, nói với anh, “Wait, wait, why so much?” (Khoan đã, vì sao lại trả nhiều thế?)

Anh đáp, “Just a token of gratitude.” (Bày tỏ cám ơn thôi mà.)

Nhân viên kia quay lại, rất tự nhiên nhận lấy số tiền típ khổng lồ này.

Cho tới khi Hoài Chân dùng nhà vệ sinh ở sau quán ăn, đi ngang qua phòng xông hơi hôi thối rồi quay về trong xe dưới bóng cây, rốt cuộc cô cũng đã hiểu ra vấn đề này, nằm lên cửa sổ ở ghế lái nói với Ceasar: “Vậy là anh ta còn kiếm được nhiều hơn giá bán sổ tay!”

https://thuviensach.vn

Ceasar bật cười, là kiểu cười "rốt cuộc em cũng hiểu rồi", sau đó nói với cô, "Nào, lên xe rồi thì ngồi yên đi."

Hoài Chân không nhúc nhích, mà đề nghị anh, "Hay buổi chiều để em lái xe cho?"

Rất bất ngờ, Ceasar suy nghĩ hai giây rồi sảng khoái nói OK, tiếp đó đẩy cửa ra, đi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế phụ.

Hoài Chân ngồi vào trong xe, ngồi thẳng người lên, đẩy ghế về phía trước ít nhất cũng 6 inches, lúc này mới có thể đặt chân lên cần ga thoải mái.

Cô nghiêng đầu nhìn Ceasar.

Relax, anh nói.

Nhưng thật ra không ai trông có vẻ căng thẳng cả, cũng không biết rốt cuộc anh bảo ai thư giãn.

Cô gật đầu. Từ sáng cô đã quan sát rồi, xe chạy bằng xăng không khác mấy so với đời sau, là kiểu xe thông dụng ở Mỹ sớm, hơn nữa còn là vô lăng bên trái, quả thật phải tạ ơn trời đất.

Đây là xe hộp số, điều chỉnh gạt tay từ Parking đến Reserve, thả phanh tay ra, đạp cần ga.

Xe cộ ở sau cũng không nhiều, chiếc xe thuận lợi lùi về sau.

Hoài Chân sờ tìm lon bia Pilsner ném vào lòng anh, thuận tay đẩy cần gạt số về Drive, từ từ lái xe chạy lên quốc lộ.

Cô quay sang nháy mắt với anh, "You can take forty winks now." (Anh có thể chợp mắt nghỉ rồi đấy.)

https://thuviensach.vn

Rồi cô nghe anh nói, “I guess so.”

Xe hơi chạy đi được một lúc, mấy phút sau cô quay sang, phát hiện Ceasar đang cười nhìn cô chăm chú – vẻ mặt khó mà nói rõ được. Hoài Chân tự ý lý giải đó là sùng bái.

Vì có người bản xứ đây nên cô không dám lỗ mãng, lái rất chậm, rất vững vàng.

Ở cái nơi không người gần như hoang vu này, cách đặt tên thật sự khá tùy tiện, cách một lúc là sẽ nhìn thấy bảng tên chỉ đường, trên đó viết: Nơi này cách Salt Water City 320 dặm, cách Fort Hall 340 dặm, vị trí hiện tại của bạn tên là 1001 dặm…

Lại chạy qua không biết mấy cây sồi, cô quay sang nhìn anh, phát hiện Ceasar đã ngủ.

Anh không uống bia. Lon bia được anh cầm trong tay, đầu hơi gục xuống, để lộ trạng thái buông lỏng. Lông mi phủ lên cả gương mặt, nhìn rất dịu dàng lại vô hại.

Bình thường khi anh tỉnh lại, sau khi vẻ ngoài và linh hồn đều sống dậy thì luôn mang đến áp lực khiến kẻ khác không dám phớt lờ. Cho nên Hoài Chân vẫn đang nghĩ, lần đầu tiên khi gặp anh, rốt cuộc cảm giác khiến người ta bất giác muốn gần gũi đó bắt nguồn từ đâu.

Bởi vì lúc anh yên tĩnh, thật ra trông cũng rất dịu dàng?

Hình như cũng không phải.

Xác nhận xe vẫn chạy an toàn, Hoài Chân nhìn anh thêm mấy lần.

Trong chớp mắt, cô cảm thấy nói không chừng Ceasar có huyết thống của người Caucasus ở Địa Trung Hải, bởi vì rất nhiều người Trung Âu và

https://thuviensach.vn

Nam Âu đều có tướng mạo thiên về phương Đông; hoặc là anh được kế thừa huyết thống gốc châu Á của thế hệ trước, nên mới khiến anh có lực hấp dẫn trong mắt người gốc châu Á như vậy.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hồ Muối Lớn (3)

Tiến thẳng về trước men theo Xa lộ Liên tiểu bang 80, dọc đường đi khá là vắng vẻ. Càng về sau, Hoài Chân càng vô thức nhìn "đại thụ che trời rất thường gặp ở Mỹ" mà Ceasar nói đến mấy lần, phát hiện cứ cách mỗi hai ba bảng chỉ đường "Nơi này tên là XX dặm" thì gần như có thể thấy được một cây.

Lúc này xe cộ qua lại trên đường không ít, nhưng chiếc nào chiếc nấy cũng phóng vụt đi, ào một phát đã biến mất không thấy tăm hơi. Bắt đầu từ 20 dặm trên giờ, đến bây giờ tốc độ xe đã lên đến 60 dặm trên giờ, Hoài Chân có cảm giác nhịp tim cũng đạt đến mức cực hạn.

Khoảng bốn mươi phút sau, Ceasar mơ màng tỉnh dậy.

Mở mắt ra đã thấy bảng tên chỉ đường "cách thành phố Salt Lake còn 290 miles", anh lim dim mắt nói, "Ồ, thì ra chỉ mới đi được mười phút."

Ít nhất là năm phút sau, Hoài Chân mới hiểu được anh đang trêu chọc cô. Toan phản bác, nhưng vừa ngoái đầu thì lại thấy anh đã yên tâm về kỹ thuật lái của cô – hoặc không bằng nói là tốc độ xe – mà ngủ lại.

Thứ nhất là vì cô không có bằng lái, thứ hai đúng là kỹ thuật của cô không tốt, nên Hoài Chân không dám chạy quá nhanh, chỉ duy trì tốc độ 60-70 dặm một giờ, đến năm giờ rưỡi chiếu thì mới gần đến chốt kiểm tra biên giới Utah. Quá trình kiểm tra rất chậm, đội ngũ xe hơi nhập cảnh phải xếp hàng chừng ba bốn trăm mét.

https://thuviensach.vn

xe hơi chậm rãi tiến lên phía trước, môi trường thông gió không tốt, nhiệt độ trong chiếc xe sắt cũng lập tức tăng cao. Di chuyển với tốc độ rùa bò chừng mười phút, Ceasar đột ngột mở mắt.

Anh khàn giọng hỏi, "… Có chuyện gì vậy?"

Hoài Chân nói, "Đến chốt kiểm tra quốc lộ Utah rồi, đang xếp hàng."

Ceasar đột nhiên nhỏm dậy, thò đầu nhìn qua cửa kính. Hai giây sau, giọng anh mới trở lại bình thường.

"Em biết không?" Anh rất bình tĩnh nói, "Anh thấy cảnh sát liên bang đang chặn từng chiếc xe một kiểm tra, ngay cả thùng xe dự bị cũng không bỏ qua."

Hoài Chân trầm tư hai giây, "Ai bị liên bang truy nã vậy?"

"Có lẽ là chúng ta, Nếu không còn đến trạm kiểm soát nhập cảnh đường cao tốc Utah hôm nay làm gì?"

Hoài Chân nhìn lui sau qua gương chiếu hậu, ở sau đuôi có ít nhất hai mươi chiếc xe.

Cô hỏi, "Chúng ta quay đầu đi đường khác được không?"

Ceasar liếc chếch về phía trước, nhìn thấy có cây xăng ở ven đường, thế là rất bình tĩnh xoay vô lăng, "Nào, chúng ta tới cây xăng xác nhận xem sao."

Bởi vì đến mỗi dịp lễ tết ở trong nước, chuyện bị tắc đường trên đường cao tốc rất bình thường, thỉnh thoảng kiểm tra biên giới khi đi xe buýt nhập cảnh vào châu Âu cũng mất rất lâu, nên trong tiềm thức cô không cảm thấy việc nhập cảnh vào một bang tốn mất một giờ có gì lạ.

https://thuviensach.vn

Những được Ceasar nhắc nhở, cô đột nhiên sực nhớ đây chính là quốc gia mỗi bang mỗi khác, chính phủ liên bang có rất ít quyền hạn.

Đột nhiên xuất hiện cảnh sát liên bang ở chốt kiểm tra quốc lộ có nghĩa gì?

Tức là có người vâng lệnh đến đây.

Trên đường lái xe vào cây xăng, Hoài Chân hỏi anh, "Vì sao bọn họ không kiểm tra ở nơi anh từng ở trước đó?"

Ceasar nói, "Không được cho phép mà phá cửa xông vào là trọng tội. Trong căn hộ đó có một phần là tài sản của anh, không liên quan gì tới ông nội anh."

Hoài Chân vẫn không hiểu, "Bọn họ là cảnh sát mà."

"Không có chứng cứ phạm tội xác thực, thì tự tiện xông vào nhà dân cũng là hành động phi pháp." Ceasar nhìn cô như nhìn đứa trẻ thiểu năng, nói, "Nguyên tắc xử phạt của tòa án là muốn đạt được hiệu quả trừng phạt. Đầu tiên, họ sẽ điều tra tất cả tài sản đứng tên em, giả sử em có 100 đô la thì có thể phạt em 10 đô la; mà ông nội anh không chỉ có mỗi 100 đô."

Cô nói, "Bọn họ có thể mai phục xung quanh nơi ở của anh… Hơn nữa tại đó còn có một chiếc xe."

"Đúng, dĩ nhiên bọn họ có thể như thế – trong trường hợp cảnh sát liên bang bình thường không có việc gì để làm. Đâu đâu ở Mỹ cũng có thể cho thuê xe, thậm chí còn rẻ dưới 20 đô. Hơn nữa… Dù anh ở Nevada một năm, thì ông nội anh cũng cho rằng chỗ đó là Las Vegas. Đến nay ông ấy vẫn luôn nghĩ Nevada là thủ phủ của bang Las Vegas. Ông ấy không biết Winnemucca, nếu không chúng ta đã không thể ở lại qua đêm ở đây rồi."

https://thuviensach.vn

“Winnemucca là gì, là tên của một loại hamburger mới sao?” Tiên sinh người da đen đẩy chiếc xe chở nhiên liệu Texaco lớn màu đỏ đến, mỉm cười hỏi.

Hoài Chân cũng mỉm cười, câu này cũng giống hệt câu người ta hay hỏi “An Huy là tỉnh lị của Hợp Phì sao”.

Ceasar lái xe đến máy bơm lốp để bơm hơi tự động, trong lúc thêm chất lỏng, anh bảo Hoài Chân đến bên quầy bán hàng ở siêu thị cây xăng xem bên ngoài có dán thông báo truy nã liên bang không, thứ nhất là vì đủ nguyên nhân nên tốt nhất hai người không nên đồng thời xuất hiện ở nơi công cộng, thứ hai cũng lo lắng rất có thể trong lệnh truy nã sẽ miêu tả dáng vẻ của bọn họ.

Khi Hoài Chân đến gần tủ kính ngoài cây xăng, quả nhiên nhìn thấy trên tủ kính dán một tờ giấy truy nã, bên trên in đậm mấy dòng chữ đỏ chót:

At lowest $ 500 Reward

Wanted White and Coloured Race Couple

Pulled into Utah

White youth

Age, 21

Height, 73 1/2 inches

Hair, black

Coloured girl

Distinguish Characteristic, Petite

https://thuviensach.vn

1 212 237 9990

(Treo thưởng thấp nhất 500 đô la

Cặp tình nhân da trắng và da màu

Lái xe tiến vào Utah

Nam da trắng

21 tuổi

Cao 73,5 inches

Tóc đen

Nữ da màu

Đặc điểm ngoại hình, nhỏ con.)

Giấy dán trên tủ kính vừa hay chặn lại tầm mắt của Hoài Chân và cô gái da trắng ở quầy thu ngân. Hoài Chân khẽ nghiêng đầu, đúng lúc trông thấy cô gái kia cầm điện thoại nói chuyện, nhìn về hướng khác ngoài cửa siêu thị.

Nhìn sang theo ánh mắt cô ta, ở đó có máy bơm lốp… và cả Ceasar đang cầm cần bơm.

Hoài Chân hét to về phía đó: “Lauf!” (Tiếng Đức: chạy đi!)

Ceasar quay đầu, chợt rút cần bơm ra.

Cửa ghế lái đóng lại cái sầm, xe hơi chạy qua đụng phải máy bơm chưa xẹp, một tiếng “roẹt’ vang lên, ngay tức khắc máy bơm bắn bay đi.

https://thuviensach.vn

Cô gái ở trong sợ hết hồn hết vía, định từ sau quầy đi ra, nhưng lại bị cánh cửa chống trộm ngăn lại làm mắc kẹt.

Trong chớp mắt đó, chiếc xe đã chạy tới trước mặt Hoài Chân.

Cô nhanh chóng xé tờ thông báo truy nã xuống, nhanh chóng mở cửa ngồi vào ghế lái.

Ceasar nghiêng đầu, thấy cô cầm chắc tay vịn đẩy ra sau, từ từ nhấn lút cần ga.

Hoài Chân đặt chân lên phía trước, hòng giảm bớt quán tính của xe khi tăng tốc, dần dần bên tai chỉ còn lại tiếng gió thổi vù vù.

Chỉ trong chốc lát, chiếc xe đã chạy ra khỏi trạm xăng bên đường theo hướng ngược lại. Tốc độ trong suốt quá trình rất nhanh, nói không chừng chỉ có màn nhảy xe của Lương Triều Vĩ trongSắc Giớimới có thể sánh bằng.

Tiếng còi xe phát ra từ phía sau, sắc trời vẫn sáng, nhưng khi quay đầu lại thì Hoài Chân chẳng thấy gì.

Ceasar bình tĩnh nói, “Không sao, bọn họ không đuổi kịp đâu.”

Hoài Chân vốn không căng thẳng, nghe anh nói thế thì càng yên tâm hơn.

Thì ra tối qua cùng với lúc ở cây xăng ban nãy, mọi việc Ceasar làm cũng là vì giờ khắc này.

Sắc trời dần xám xịt, Hoài Chân vẫn nghe thấy tiếng còi xe, vừa quay đầu lại thì trông thấy đèn xe cảnh sát nhấp nháy cách xa mấy trăm mét.

Cô nhìn chằm chằm gương chiếu hậu, nói nhỏ, “Đuổi gần lắm rồi, sẽ đuổi theo tới bao giờ đây?”

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó cô nghe thấy anh nói, “Lắc cửa xe đi, sau đó nắm chặt vào.”

Hoài Chân lập tức làm theo.

Một cú va chạm kịch liệt dữ dội, cành cây bên ngoài cửa kính gãy rụng rất vang, tốc độ xe thoáng tụt lại nhưng cũng không chậm lắm.

Hoài Chân cứ tưởng xe như đang cán qua một hàng bụi cây thấp, lao vào một bụi cây.

Cho đến khi dao động biến mất, chiếc xe rẽ bảy rẽ tám trong bụi rậm ngay dưới ánh trăng, chạy chếch lên một sườn đồi, tiến vào một con đường rải sỏi, Hoài Chân mới cảm thấy khá hơn, không còn cảm giác rung lắc sau đuôi nữa.

Trong ánh trăng, cô nhân cơ hội quay đầu lại, nhưng không còn thấy bóng dáng của đèn xe cảnh sát đâu nữa, ngay tới tiếng còi cũng đã biến mất.

Cô khẽ thở dài, quay lưng lại và nhìn về hướng mặt trăng dâng lên, nói, “Chúng ta đang lái xe về hướng Đông!”

Ceasar mỉm cười. “Anh đã nói rồi còn gì, không ai trong bọn họ hiểu Nevada hơn anh đâu.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hồ Muối Lớn (4)

Trước đây Ceasar đến Nevada là bởi vì ông nội bất mãn với việc cha giam lỏng anh. Arthur hy vọng sẽ là "người giám hộ còn nghiêm khắc hơn mọi đàn ông bị giam trong trung học tư thục", mà vị tiên sinh Herbert kia lại không thể thích hợp hơn được nữa. Vì bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi khống chế, lúc cần thiết vừa có thể biểu hiện đủ khôn khéo, trong vòng hai tháng, Ceasar mười ba tuổi đã thuộc nằm lòng vô số "đường hẹp quanh co" ở một số bang giáp biên giới Nevada.

Dưới ánh trăng, chạy trên "đường hẹp quanh co" tiến thẳng về phía Đông, Hoài Chân hỏi anh thoát khỏi giám sát là vì điều gì.

Anh nói, một chàng trai mười ba tuổi có thể làm vì bất cứ điều gì, mà đa số là vì người trưởng thành bảo cậu ta "không được làm như vậy".

Hoài Chân nói, ví dụ như không được tùy tiện ăn trái cấm với thiếu nữ trong doanh trại?

Ceasar bất đắc dĩ cười, sau đó nói, "Cưng à, em quên anh thuộc phái Thanh Giáo rồi sao."

Cô nói, "Nhưng anh không đi lễ vào cuối tuần."

Anh nói, "Anh chỉ giữ vững bổn phận của tín đồ trên phương diện khác thôi."

Cô nói, "Ví dụ như xua đuổi dị giáo đồ?"

https://thuviensach.vn

“ —— Đồng thời cũng là một người thuộc phái bảo thủ của đảng Cộng hòa.” Ceasar đổi chủ đề, “Nên tốt nhất là bọn họ đừng để anh tham chính, nếu không nhất định anh sẽ không để người đồng tính và phụ nữ phá thai được sống tốt, hơn nữa sẽ kiên quyết ủng hộ tử hình.”

Hoài Chân ồ lên, “Nói cứ như thể nhất định có được chức thống đốc nào đó vậy.”

Ceasar cười nói, “Whatever, dù gì anh cũng không có cơ hội chứng minh điểm này cho em nhìn.”

Hoài Chân thờ ơ hỏi, “Vậy anh có hối hận không?”

“Muộn rồi, hơn nữa,” Anh khẽ thở dài, nhìn Hoài Chân với vẻ mặt buồn rượi, “Hình như không thể kiếm lời được rồi.”

Hoài Chân sững sờ mới nhớ ra chuyện hoang đường “ăn mập lên bao nhiêu để anh cảm thấy lời lãi” mà anh từng nói, mắng: “Có anh mới tính giá theo pound thì có, chó ngốc!”

“Hình như người Trung Quốc các em tính chó theo pound thì phải, đúng là kỳ quái.”

Hoài Chân nói, “Người Mỹ các anh đều cảm thấy người Trung Quốc ăn thịt chó cho nên cũng ngu như chó.”

Ceasar thong thả nói, “Chó không bán theo pound, hơn nữa… Chó ngu cũng có tôn nghiêm.”

Hoài Chân vốn ngậm chặt miệng, nghe anh nói thế thì đột nhiên cười phá lên, chính cô cũng không biết vì sao.

Cô nói, “Em không ăn thịt chó, người nhà em không ăn, em biết phần lớn mọi người cũng không ăn.”

https://thuviensach.vn

“Quá tốt, vậy anh cũng có thể hòa nhập vào xã hội người Hoa rồi.”

Hoài Chân lại cười khanh khách, “Anh là ai? Xã hội người Hoa không định tiếp nạp anh đâu.”

Bỗng Ceasar nói, “Có người hay nói chắc chắn tổ tiên anh có huyết thống người Anh-điêng.”

Cô cười một lúc rồi dừng lại, ngắm nghía nửa gò má anh, sau đó nói, “Có lẽ là huyết thống người Caucasus.”

“Cũng có người từng nói như thế. Anh có nói với em rồi hả? Vài người chú bác của anh thường xuyên suy đoán có thể người mẹ gốc Anh chết vì lao phổi của anh không phải là người Anh chính gốc, mà là thuộc chủng tộc người Saxon hoặc Anglo hay Caucasu, hoặc một nhóm người châu Á. Ở Hương Cảng có nhiều mỹ nhân hậu duệ Anh quốc mà.”

“Vậy anh cũng cho là thế sao?”

Ceasar buông tay khỏi vô lăng, “Không là gì cả, dù sao bọn họ cũng không làm gì được anh.”

Xe tiếp tục chạy một đoạn thì đột nhiên có mưa rơi tí tách. Cho tới khi qua cửa kính phủ đầy sương mù, Hoài Chân thấy một cột mốc nằm giữa bụi cây rậm rạp ven đường, lập tức bảo anh dừng xe lại, mở cửa ra đi đến gần xem, phát hiện trên đó viết là địa phận tiểu bang Utah.

Cô ngoái đầu hỏi Ceasar, “Anh chạy quá Utah rồi à?”

Anh nói, not too much.

“Vốn là chạy dọc theo sông Humboldt về phía đông, chỉ cần qua thung lũng Utah thì gần như có thể nhìn thấy Hồ Muối Lớn. Nằm ở đông nam Hồ

https://thuviensach.vn

Muối là thành phố Salt Lake, nhưng vì quá nổi bật nên không thể đi dọc theo sông được.”

Hoài Chân, “Vậy tối nay chúng ta đi về hướng đông thế này, đi đến đâu thì chính là đó?”

Ceasar nói đúng thế.

Hoài Chân hưng phấn, “Có lẽ em có thể lái xe cả đêm đấy, sáng ngày hôm sau sẽ ngủ.”

“Với tốc độ 50 dặm một giờ?”

Hồi trưa sau khi ăn ly kem dâu, bụng cô có cảm giác nôn nao khó chịu, hình như sắp đến kỳ rồi. Vừa rồi còn trải qua trận chạy trốn điên cuồng, cộng thêm không quen với hành trình trên đường đất màu, cảm giác đau bụng càng lúc càng rõ ràng, thế là cô dùng cả tay cả chân trèo ra băng ghế sau, kiểm tra quần lót, đúng như dự đoán – đến sớm hơn gần một tuần.

Quả thật nên tìm một nhà trọ nông thôn nào đó nghỉ ngơi một đêm thì hơn.

Hoài Chân lấy chăn ra đắp lên người, co ro nằm ở sau.

Ceasar hỏi cô có khỏe không?

Cô đáp, “Just having my period.”

Dứt lời liền lấy đèn pin ở trong túi ra, soi sáng tờ giấy truy nã tìm người.

“Lạ nhỉ.” Cô nói, “Đây thật sự là treo giải thưởng tìm người sao? Cao 7 inches, tóc đen, dẫn theo một cô gái nhỏ con… Vì sao chỉ có vài đặc điểm mơ hồ thế này, toàn nước Mỹ đâu chỉ có mỗi hai chúng ta là tổ hợp

https://thuviensach.vn

như thế, chỉ riêng trên phố người Hoa thôi, em cũng biết có đến sáu cặp tình nhân thế này rồi.”

“Bởi vì với ông nội anh, chuyện này không khác gì là tai tiếng cả. Ông ấy không thể xác định rõ thông tin của anh, lại không thể làm rõ tội danh của anh. Chỉ có thể nói là có một người da trắng ‘thất lạc’, thêm thông tin là ‘đi cùng một cô gái da màu’. Như thế phần lớn cảnh sát liên bang đều sẽ hiểu, đây không thể là hai người đa sắc tộc vì kết hôn mà bỏ trốn được. Mà tại tất cả các bang cấm kết hôn ——”

“ —— Đều có thể thực hiện dẫn độ.”

“Ừ, không tìm được California thì nơi đầu tiên cần cân nhắc là hải quan, hoặc là biên giới tiểu bang.”

“Vậy gần như bọn họ chắc chắn chúng ta sẽ đi về hướng đông rồi.”

“Đúng thế.”

Hoài Chân lại rơi vào trầm tư.

Ceasar nói, “Đừng lo, ông ấy chỉ hy vọng đưa anh về nhà trước khi anh phạm sai lầm thôi.”

“… Phạm sai lầm là sao?”

Ceasar im lặng, dường như nói, I can’t explain it well. (Anh không thể giải thích rõ được.)

Ngay sau đó, bên ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, rơi xuống đập lên mui xe và cửa kính, âm thanh như đá vụn cát sỏi trong sa mạc đang thi nhau trút từ trên trời rơi xuống vậy. Mưa lớn cũng được thôi, nhưng vừa mưa một cái là trời lập tức tối ngay, đèn xe chiếu sáng con đường phía trước như thăm dò bình mực sâu không thấy đáy, ngay tức khắc không thấy

https://thuviensach.vn

được bất cứ gì. Chỉ mơ hồ thấy được rặng núi xa xa, nhưng lại như dù có đến gần cũng không thấy được núi.

Âm nhạc đang phát tựa như âm thanh trong mưa, dù bọn họ có nói gì thì đối phương cũng không nghe rõ, bèn dứt khoát tiết kiệm sức lực, im lặng đi đường. Đèn xe chiếu vào cơn mưa, như thể rừng mưa liên miên. Nhìn chằm chằm luồng sáng xa xa, mệt mỏi cũng theo đó dâng lên. Xe mơ hồ chạy vào một khe núi ngắn hẹp, Hoài Chân cố gắng bơm tinh thần, lật sổ tay du lịch đến đoạn thung lũng Utah.

“Chạy qua thung lũng, đi lên dọc theo triền núi, có một vài nhà nghỉ ở dưới cây dương…” Cô ngẩng đầu lên, đúng như dự đoán, trông thấy chấm đèn sáng ở giữa thung lũng.

Cô nghe thấy Ceasar đáp một tiếng.

Vì mưa nên không thấy rõ đường lên núi, đi được một lúc là phải dừng xe lại, cẩn thận nhận rõ bảng tên chỉ đường ở ngã rẽ. Đường núi rất hẹp, lại còn phải lái vòng quanh lên núi, nên chẳng mấy chốc hai người đều đổ đầy mồ hôi.

Cho đến khi sau rừng cây giữa lưng núi chợt xuất hiện ánh sáng chói mắt, vòng qua bụi cây là một bãi đậu xe. Tại vùng hoang vu này lại có xe đậu kín hơn nửa bãi đỗ, nếu đang ở nông thôn Trung Quốc thì không khác nào lạc vào hồ tiên ma quỷ.

Anh lái xe dọc theo đường đá chạy lên vỉa hè bị đọng nước mưa, cạch một tiếng đóng trang bị đánh lửa lại, sau đó bảo cô đợi trong xe một lúc, anh đi lấy dù đến đón cô. Cô gật đầu đáp được, dù sao đậu xe ở đây không thể không có người giữ, nói đoạn cô lấy thẻ căn cước dắt ở bên ngoài túi ba lô đưa cho anh. Trong cơn mưa như thác trút thế này, van chữa cháy màu đỏ xấu xí mất đi tác dụng, nước chảy thành dòng trôi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ceasar đẩy cửa ra, trong cơn mưa như trút nước, chậm rãi sải bước đi vào nhà nghỉ, ở cửa đèn đuốc sáng trưng, một đôi giày ống đạp nước bắn tung tóe.

Từ góc độ của Hoài Chân nhìn sang, có thể thấy trang trí cũ kỹ màu đỏ của khách sạn. Một vài người già đang ngồi trên ghế bành cũ kỹ bằng nhung đọc báo, trên đất trước mặt họ đặt đầy những chiếc vali, dường như đang đợi nhân viên đi đến xách chúng vào thang máy chật hẹp kiểu lồng chim Victoria.

Mới đầu cô chỉ có thể cái đầu hói sáng bóng ở trước quầy, sau đó đột nhiên ông ta đứng bật dậy, Hoài Chân mới nhìn rõ đó là một người đàn ông trung niên mũi to đầy mụn trứng cá. Cô đang nghĩ, tại sao khách sạn lại mời người đàn ông như thế làm lễ tân, thì đột nhiên gương mặt người đàn ông kia vặn vẹo biến thành người khổng lồ xanh – không biết vì sao lại nổi trận lôi đình.

Mà đối tượng làm ông ta bất mãn chính là Ceasar. Ceasar nghiêng đầu, vô cùng bình tĩnh nhìn mình rồi lại quay đầu nói mấy lời với người đàn ông kia. Co cũng không biết bọn họ nói gì, nhưng cô có thể cảm nhận được, vì nguyên nhân nào đó mà Ceasar phải kiềm chế cơn giận, lễ phép nói rõ tình hình của mình với một người đàn ông trung niên nông thôn thất lễ như thế. Lòng cô giật thót, trong đầu nghĩ có phải mình nhìn sót gì không, thế là lật đật cúi đầu lấy đèn pin ra soi sáng sổ tay du lịch, nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy một hàng chữ nhỏ: Friendly to Coloured People, 0 Star. (Mức độ thân thiện với người da màu: 0 sao.)

Trong chớp mắt đó, Hoài Chân hạ cửa kính xuống gọi tên anh, nhưng không ai trả lời.

Ngay lập tức cô mở cửa xe ra chạy đi, nước đọng chui vào giày vải làm phát ra âm thanh lõm bõm. Hoài Chân đứng ở cửa, lại gọi tên anh.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt đó, Ceasar ngoái đầu lại, và người trước quầy gần như đồng thời quay sang chửi cô xối xả.

Nhưng trông Ceasar còn tức giận hơn cả người kia.

Anh lặp lại, “Go back to the car!” (Vào xe ngay!)

Nhân lúc trước khi người trung niên đó còn nói khó nghe hơn, khiến cho mọi chuyện trở nên tệ hại…

Hoài Chân bình tĩnh nói với anh, “Go back with me.” (Đi về với em.)

Anh không để ý tới cô, quay đầu muốn nói lý với người kia tiếp.

Cô cầu khẩn, “Please.”

Nói rồi, thấy anh nhìn mình chăm chú không di chuyển, vẻ mặt hơi dãn ra.

Hoài Chân bước tới nắm tay anh, kéo anh đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hồ Muối Lớn (5)

Do dính mưa nên Hoài Chân càng đau bụng dữ dội. Cô cố xốc lấy tinh thần, nằm ở băng ghế sau đọc tấm bản đồ Utah được chia thành các khu vực nhỏ, đi đến đâu thì đọc đến đó: "Lái xe ra khỏi thung lũng trước mặt, dọc theo cung đường không biết tên đi thêm tầm 20 dặm nữa là sẽ thấy hồ Muối Lớn."

Ceasar cũng nghe lời cô nói, im lặng lái xe ra khỏi khe núi, chạy thẳng về phía nam. Nửa đường đã đi qua mấy cây xăng, Ceasar đậu xe ở đằng xa, một mình xuống xe hỏi ở gần đây có thị trấn nào không. Gần đây có một ngôi làng thuộc địa phận thành phố Clearfield, nằm gần xa lộ Liên tiểu bang 84, lái xe đi chỉ mất tầm sáu bảy phút, trên đường có vài nhà nghỉ hạng ba. Nhưng vào trong làng không có đường chính, chỉ có đường đất bùn.

Nói bùn lầy thì đúng là bùn lầy thật, đặc biệt là sau một trận mưa lớn, xe như chạy trên một cây kem chảy nước đặc sệt, người trong xe như đang ngồi thú nhún ở trước cửa siêu thị làng quê năm 1998. Ceasar dừng xe ba lần, vào nhà trọ ven đường hỏi còn phòng trống không, tên mấy nhà trọ này Hoài Chân cũng từng thấy, nếu nói là mức độ thân thiết 1 sao 2 sao, thì chẳng thà nói là mức độ ngạo mạn cao 3 sao 4 sao.

Sắc mặt Ceasar ngày càng sa sầm, bởi vì câu trả lời của chủ trọ đều là: tối nay mưa to nên đều đã đầy khách, hai người nên đặt trước mới phải.

Lái xe chạy trên con đường bùn lầy tiến về phía trước, anh im lặng không nói gì, còn Hoài Chân lại ra vẻ vui vẻ nói, "Có lẽ chúng ta có thể

https://thuviensach.vn

ngủ đêm ở bên bờ hồ Muối Lớn… Em vẫn chưa từng cắm trại ở bờ hồ làng quê bao giờ.”

Ceasar không trả lời.

Đi về trước nữa chính là ngôi làng nhỏ có tên Green Fall. Nhà trong làng khá thưa thớt, lác đác thấy được mấy căn nhà riêng sơn màu da cam, phần nhiều đều là loại nhà trang trại có nóc bằng gỗ, nhìn rất đơn sơ.

Đã gần mười giờ rưỡi tối rồi. Hoài Chân tưởng anh muốn chạy ra khỏi làng, đến thị trấn trên cách đây chừng mười lăm phút để hỏi thăm thêm, nhưng đi chưa được 50 mét thì chợt xe chấn động một phát, một lốp xe bên phải đã bị sa lầy. Ceasar đạp mạnh chân ga nhưng xe vẫn không nhúc nhích, chỉ có tiếng động cơ gào thét.

Thử mấy lần nhưng cũng không có hiệu quả. Trừ khi trời sáng tìm được gậy sắt và dây thừng, hoặc là đi tìm cây xăng để kéo xe, thì tối nay đừng hy vọng có thể lôi bánh xe ra khỏi vũng bùn.

Lần này Hoài Chân nghiêm túc nói, “Chúng ta có thể đợi mưa tạnh rồi đi tiếp.”

Nhưng đề nghị này không hề có hiệu quả.

Xe yên tĩnh một lúc, Ceasar nói, “I’ll be back in ten minutes.” (Đợi anh 10 phút.)

Không để cô kịp hoàn hồn, Ceasar đã nhanh chóng đẩy cửa đi ra.

Qua cửa xe, Hoài Chân thấy anh đội mưa to, chầm chậm chạy qua bùn vàng chưa quá gót chân.

Quần áo nhanh chóng ướt sũng, dính cả vào trên người anh.

https://thuviensach.vn

Cô muốn gọi anh về, nói tối nay sẽ qua đêm trong xe, gọi nhưng Ceasar không để ý tới cô. Cô bèn đẩy cửa xe ra, một chân vừa giẫm xuống thì suýt nữa đã đạp hụt và hư không. Cô chụp lấy ghế ngồi, trong cơn mưa ướt đẫm, dè dặt rút chân ra khỏi vũng bùn vừa ngập đến mắt cá chân, cuối cùng đành phải để lại chiếc giày kia trong đất vàng.

Cô mở cửa kính ra, ôm chân chỉ còn lại một chiếc tất nhìn ra ngoài, Ceasar chậm rãi bước đi trên con đường lầy lội, nhẹ nhàng từng bước một, rồi văng người qua hàng rào tre bên ngoài vườn hoa ẩm ướt.

Nhớ lại lúc sáng anh nói đến tội danh tự tiện xông vào nhà người khác, Hoài Chân thầm toát mồ hôi.

Mấy phút sau lại thấy anh ra khỏi vườn hoa, hình như là định đến nhà khác.

Nhà dân ở làng quê vô cùng thưa thớt, muốn đến những hộ dân khác thì gần như phải đi qua rìa cây, băng qua mảnh đất hoang vu rộng lớn.

Nhìn anh biến mất trong đêm, bất chợt Hoài Chân cảm thấy trên mặt vừa ngứa vừa nóng, bèn nhẹ nhàng lau đi, nhưng tay áo lại ướt sũng.

Mấy phút sau, đột nhiên có một chùm sáng phát ra từ trong trang trại kia, từ bên cửa chiếu sáng qua bên đường, rồi lại đảo qua đầu kia, vòng tròn màu vàng to chừng lòng bàn tay giống như một đường hầm đào trong bóng tối. Sau đó, cô nghe thấy một giọng nói già nua hỏi vọng theo hướng Ceasar: “Who was knocking at the door and asking to stay overnight just now ——” (Ai vừa gõ cửa nhà xin ngủ nhờ đấy?)

Ngay sau đó, Hoài Chân nhìn thấy trong ánh đèn pha xe hơi, một bà cụ chống gậy lưng còng, mặc ủng đi mưa đỏ thẫm bước ra.

Đèn pin chiếu vụt qua bên xe, Hoài Chân lập tức giơ tay che mắt, sau đó la lớn: “It’s me!”

https://thuviensach.vn

Xe đậu ở chỗ cách trang trại không xa lắm, Hoài Chân sợ Ceasar đi quá xa, bèn lập tức cởi giày, xắn quần lên đầu gối, đẩy cửa xe ra nhảy xuống bùn. Cũng may là thượng đế ban cho con người đôi chân linh hoạt, đi lại nhanh nhẹn hơn so với lúc mặc giày nhiều. Bà sợ hãi hét lên, bảo cô đi từ từ thôi, đừng vội vã.

Trong cơn mưa, cô băng nhanh qua vũng bùn, không để bà cụ bị ngã xuống bùn lúc đi về phía cô.

Trước sau đều là ánh sáng sáng ngời nên cô không thấy được gì, nhưng có thể nghe thấy tiếng bước chân giẫm trong vũng bùn, cô cũng không biết đó là ai. Bước đi chưa được 30 mét, ngay tức khắc cô nghe thấy âm thanh quen thuộc ở xa trong bóng tối quát lên: “Why the fuck can’t you just stay in the car ——” (Mẹ kiếp rốt cuộc em có thể ở yên trong xe không hả?)

Ngay sau đó từ trong cơn mưa như trút nước, cô nhìn thấy gương mặt sa sầm tái nhợt của Ceasar tiến về phía cô và bà cụ.

Bà cụ đưa dù cho anh, lại cười nói, “Go go, hurry, cover her up——” (Mau che cho cô ấy đi.)

Anh thuận tay nhận lấy, mở dù ra rồi đưa cô câm, còn mình ngồi xổm xuống cõng cô đi.

Bà cụ tới gần bọn họ, né người để họ đi lên đường mòn vào vườn hoa, lúc này mới theo sau tiến vào trang trại ẩm ướt.

Ceasar đặt Hoài Chân xuống dưới mái hiên che ngoài nhà, rồi xoay người lại, thấp giọng hỏi bà cụ, “Bà Noonan, tôi có thể vào xe lấy ít đồ được không?”

Bà cụ nói, “Đi đi, tôi sẽ giữ cửa cho cậu.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đưa dù cho anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, cầm lấy dù rồi lao vào màn mưa lần nữa.

Cho tới khi cô nghe thấy bà Noonan nói với cô, “Bà sẽ không nhốt cậu ấy ở ngoài cửa đâu. Mời vào.”

Đứng dưới bóng đèn treo dưới hiên nhà, Hoài Chân cúi đầu nhìn bắp chân dính đầy bùn lầy.

Bà Noonan nhìn cô, hiền từ cười bảo, “Don’t worry, Asians are not darker.” (Đừng lo, người châu Á không đen hơn nữa được đâu.)

Đợi khi bà Noonan vào nhà, Hoài Chân vẫn đứng ngoài hiên cố gắng cạo sạch bùn ở lòng bàn chân, sau đó mới theo bà đi vào trang trại.

Phòng khách rất ấm áp, hình như đang đốt lò sưởi.

Bà Noonan vừa đi vừa nói, “Lát nữa bà sẽ đốt lò sưởi trên lầu giúp hai người, tắm xong có thể đi sưởi ấm. Nước nóng lạnh phải điều chỉnh lại, bà sẽ lấy khăn lông cho cháu.”

Hoài Chân thấp giọng nói cám ơn.

Tắm nước nóng xong, kéo cửa phòng tắm ra, cô phát hiện ở nơi đó không chỉ treo mỗi khăn tắm, mà còn có một túi giấy Southall’s towels – quần lót vệ sinh dùng một lần.

Đến khi cô quấn khăn tắm đi ra, thì nghe thấy Ceasar và bà Noonan đang nói chuyện ở dưới lầu. Một lát sau, cửa phòng tắm bật mở rồi khép lại, tiếng tắm rửa vang lên. Bà Noonan đeo kính lão gọng tròn đi lên, đốc thúc cô, “Mau, mau tới bên lò sưởi sưởi ấm đi.”

Cô đáp vâng ạ.

https://thuviensach.vn

Bà Noonan đi đằng trước, băng qua hành lang dài, đẩy một cánh cửa ra mà nói, tối nay cả hai có thể ngủ ở đây, còn bảo, “Nhớ hơ khô tóc đã rồi mới ngủ đấy.”

Hoài Chân nói, cháu đã ấm lên nhiều rồi, chúng cháu nên cám ơn bà thế nào đây?

Bà Noonan cười to, nói mình là một cigarette widow, ở một mình rất cô đơn, có người đến ở cùng bà là bà vui lắm rồi.

Hoài Chân không biết cigarette widow nghĩa là gì, cũng không tiếp lời, định đợi Ceasar lên thì sẽ hỏi anh, thuận tiện nhân đó để nói chuyện với anh – bởi vì nhìn anh có vẻ rất tức giận.

Bà Noonan vừa nói vừa phủi tro thuốc trên ghế sofa cạnh lò sưởi, lại trải hai tấm thảm lên, sau đó bảo cô ngồi xuống. Lóng tai nghe thấy phòng tắm bên dưới đã ngừng chảy nước, lúc này mới cố ý cười nói, “Ồ, bà mệt rồi, bà đi ngủ trước đây.”

Hoài Chân chúc bà ngủ ngon, lại lần nữa cám ơn bà.

Bà Noonan đi xuống lầu, Hoài Chân và tranh sơn dầu vẽ nửa người ai đó treo trên tường mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, lúc này nghe thấy tiếng bước chân đi lên lầu.

Cô nghiêng đầu, Ceasar cũng quấn khăn tắm, thuận tay tắt đèn hành lang rồi đi đến.

Hoài Chân nhìn anh chằm chằm, thấp giọng hỏi, “Anh vẫn đang giận đấy à?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hồ Muối Lớn (6)

Tóc Hoài Chân vẫn còn ướt sũng, nhưng tạ ơn trời đất, cảm giác ấm áp thật là tốt. Cô dùng khăn lau sơ tóc, bởi vì đi trong sa mạc cả một ngày nên tóc vừa khô vừa xơ, cô không muốn vò mạnh thành ổ gà, như thế tóc sẽ rối mất. Cho nên bây giờ cô ngồi trước lò sưởi, để nước trên tóc nhỏ giọt tong tong.

Ceasar cúi người lại gần, cầm lấy khăn trong tay cô.

Hoài Chân ngẩng đầu hỏi anh, “Anh muốn lau tóc giúp em?”

Anh không lên tiếng.

Đặt khăn ấm lên đỉnh đầu, mái tóc ướt nhẹp được lau cẩn thận.

Cô nói, “I thought it’s weird for American. it’s just like a father taking care of a little daughter.” (Em nghĩ người Mỹ sẽ cảm thấy giống thế này rất kỳ quái, như một người cha đang chăm sóc cô con gái nhỏ vậy.)

“Naturally, yes.” (Đúng là rất kỳ quái.)

Hoài Chân nói, “Does that means you feel OK now?” (Vậy tức là anh không giận đúng không?)

Một lúc sau mới nghe thấy anh nói, “How you feel like?”

“For what?” Hoài Chân không hiểu.

https://thuviensach.vn

Anh nói, for me, it’s like you can endure everything. For you, everything is fine, everything is ok. (Với anh, trông em như có thể chịu đựng được tất thảy. Còn với em, mọi chuyện đều vẫn rất ổn.)

Hoài Chân hỏi anh, “You want me to yell out?” (Anh muốn em hét lên không?)

“I can not feel your emotion. Please at least let me know if you feel pain, sad, regret, uncomfortable… I just being uncertain of the rightness about what I’ve done.” (Anh không cảm nhận được cảm xúc của em. Nếu em thấy khó chịu, đau lòng hay hối hận thì hãy nói cho anh biết. Nếu không anh không biết chuyện mình làm có đúng không.)

Hoài Chân bật cười, “Quả thật có rất nhiều chuyện khiến em luôn cảm thấy bất công, nhưng người sai cũng không phải là em, né tránh không phải tối hơn sao? Ngày nào em cũng thế, không biết cách biểu đạt cảm xúc. Nhưng em chỉ muốn nói với anh là em không hề yếu đuối đến thế, thậm chí còn kiên cường hơn anh tưởng nhiều, càng không nhẫn nhịn chịu đựng bất cứ chuyện gì cả.”

Đột nhiên anh nói, “Từ sau khi ở đồn cảnh sát thành phố San Francisco về, có một hôm anh đến nhà em tìm em.”

“Sau đó thì sao?”

“Then I heard a story. A fucking honkey raped a poor, innocent Chinese girl, abandoned her.” (Anh nghe được một câu chuyện, một tên cớm chết tiệt đã cưỡng hiếp một cô gái Trung Quốc đáng thương vô tội, rồi vứt bỏ cô ấy.)

“Em đoán cô ấy đã mang thai, sau đó phá thai.”

“Yep.”

https://thuviensach.vn

“Là một chuyện bi thảm, ngày nào cha mẹ ở phố người Hoa cũng cảnh cáo con gái trong nhà như thế.”

“Nhưng em vẫn đi cùng anh.”

“Đúng, em vẫn đi theo anh.”

“I’m just worried about you.” (Chỉ là anh lo lắng cho em.)

“I’m not innocent, and you’re not a fucking honkey.” Hoài Chân không hiểu, “I’m not fragile, what’s wrong with you?” (Em không bị vứt bỏ, và anh cũng không phải gã cớm chết tiệt. Em cũng không mong manh, có chuyện gì với anh vậy?)

“Maybe it’s me.” (Có lẽ là chính anh.)

Hoài Chân bật cười thành tiếng, “Sorry I forgot you’re my mr. Fragile.” (Xin lỗi, em đã quên mất anh là quý ngài Mong Manh của em.)

Ceasar cúi đầu, gập lưng kéo cô vào lòng, sau đó nói, “Xin lỗi vì anh đã nổi giận.”

Hoài Chân gật đầu, “Em chấp nhận.”

Anh nói tiếp, “Xin lỗi vì anh đã vô dụng.”

Hoài Chân cười hỏi anh, “Am I dating with a baby daddy, or an all-round machine?” (Chẳng lẽ em đang hẹn hò với một người cha trẻ con, hay là một người máy toàn năng?)

“Anytime let me know if you feel regret.” (Nếu em hối hận, làm ơn hãy nói cho anh biết.)

Cô lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Anh nói, “Đây có thể là điều duy nhất sẽ khiến anh hối hận.”

Hoài Chân ngẫm nghĩ rồi nói, “Anh nhìn đi, thậm chí em còn không hỏi anh hai chúng ta sẽ đi đâu, vậy mà đã không chút do dự đi theo anh, nhìn em như thế giống hối hận lắm sao? Tuy rất cẩn thận, nhưng thỉnh thoảng mạo hiểm phiêu lưu cũng tốt mà. Có thể người ngoài không hiểu, nhưng ai quan tâm, đây là con đường em tự mình lựa chọn.”

Anh nói, “Rất vui khi nghe em nói điều này với anh.”

Một bên vai gần như gánh nửa trọng lượng của Ceasar, Hoài Chân cảm thấy bả vai sắp gãy.

Cô ai oán nói bên tai anh: “Do you know I’m enduring you?” (Anh có biết em đang chịu đựng em không?)

Anh gật đầu đáp, yes I do.

Sau đó còn tệ hơn nữa, anh chồm người đến đè cô xuống ghế, dán vào bên tai cô nói, “Then you’ re enduring all me.” (Bây giờ em đang chịu đựng toàn bộ anh đấy.)

Hoài Chân khó tin, “Babe you are so pornographic.” (Anh thật sự rất dâm đấy anh yêu.)

“You seduced me to.” (Là em quyến rũ anh.)

“Can you speak slowly and again?” (Anh có thể nói chậm lại lần nữa được không?)

“…”

“I really like your voice, I swear.” Cô nói rõ bổ sung, “Please let me know how you feel like. You asked me to. Now I feel being raped, by your pornographic throat.” (Em thề là em rất thích giọng anh. Anh đã bảo em nói

https://thuviensach.vn

cho anh biết cảm nhận của em còn gì. Bây giờ em cảm thấy đang bị giọng anh cưỡng hiếp.)

“Cưng à, anh không phải là nhà tâm lý học.”*

(*Tâm lý học: Therapist. Kẻ cưỡng hiếp: The rapist.)

Hoài Chân suy nghĩ hai giây rồi cười phá lên. Nhưng cười rất vất vả, bởi vì trên ngực bị một cơ thể trần rắn chắc đè lên.

Anh nói tiếp, “Còn nữa, nói cho anh biết em học từ phức tạp nhưpornographicở đâu ra.”

“Anh đang tra hỏi em đấy hả nhà tâm lý học? Với cả em đang đến kỳ…”

“If not, I’ d rather be a rapist.” (Nếu không phải, thì anh tình nguyện làm một kẻ cưỡng hiếp còn hơn.)

“What made you change your mind?” (Điều gì đã khiến anh thay đổi suy nghĩ vậy?)

“Because it’s so fucking romantic tonight.” (Bởi vì tối nay quá lãng mạn.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hồ Muối Lớn (7)

Đã đi qua sa mạc Salt Lake, nếu không phải ban đêm vừa lạnh lại ẩm ướt, thì đâu thể đánh bật thế giới ấm áp cạnh lò sưởi này, thật đúng là khiến người ta say đắm.

Mọi hoàn cảnh khốn cùng đã bị bỏ lại lui sau, bất chợt mọi khó chịu nổi lên. Hoài Chân cứ đưa tay xoa bấm huyệt Tâm Hải ở dưới đầu gối, lơ đãng nói chuyện với anh.

Nội dung nói chuyện bao gồm cả từ Cigarette widow mà cô suýt quên —— "Ý chỉ chồng chết vì hút nicotin quá nhiều, nước Mỹ có rất nhiều bà vợ góa như vậy." Lúc Hoài Chân bày tỏ tiếc nuối với bà Noonan, Ceasar lại an ủi cô, bảo bà Noonan đã tham gia Giáo hội Giám lý từ lâu, nên đừng lo bà ấy cô đơn, em nhìn đi, thậm chí bà ấy còn không nuôi mèo.

Vậy là Hoài Chân lại cảm thấy vui vẻ.

Rồi sau đó, cô phải trả lời câu hỏi mình học được từ ngữ phức tạp đó từ đâu ra —— "Em từng đọc một cuốn sách khác của D. H. Lawrence, tên là'Người Đàn Bà Đang Yêu'." Mặc dù đọc bản tiếng Trung, nhưng cô không tin trong cả cuốn sách ấy không xuất hiện từ pornographic. Nói một cách công bằng, vào thời đại này thì chính kiểu sách như thế có thể được gọi là pornography*.

(*Pornography có nghĩa là sản phẩm khiêu dâm. Vào đầu thế kỷ 20, hai cuốn tiểu thuyết Người đàn bà đang yêu và Người tình của phu nhân Chatterley của ông từng được xem là dâm thư, nằm đầu danh sách 10 cuốn

https://thuviensach.vn

sách bị cấm nổi tiếng thế giới và từng khiến D.H. Lawrence bị truy tố trước pháp luật.)

Giữa đôi lời trò chuyện vô thưởng vô phạt, anh rất tự nhiên gác chân cô lên đùi mình, dùng ngón cái ấn lên huyệt vị thay cô.

Hoài Chân đột nhiên nhớ đến câu "ăn no dửng mỡ". Dù ý gốc của thành ngữ này rộng hơn nhiều so với tình cảnh hiện tại. Cảm thấy tối nay rất lãng mạn, có khi cũng do nguyên nhân này. Cô tốn sức giải thích với anh về thành ngữ này —— được sung sướng nên bắt đầu sinh ra tư tưởng hư hỏng—— với cô, mức độ dịch thuật và mức độ lạm dụng từ tiếng Anh trong văn bản khi nói chuyện bình thường có thể so sánh ngang nhau.

Ceasar nghĩ ngợi rồi nói, thật ra là adolori d'amoureuse langueur mới đúng.

Cô không biết tiếng Pháp, nhưng nhịp tiết tấu quả thật nghe rất hay rất vần, rất dễ phân biệt.

Cô hỏi anh đó có nghĩa gì, anh nói đó là một nhà thơ người Pháp từng viết tập Sonnet nổi tiếng phát biểu, không khác mấy so với câu "ái tình mê muội tâm trí" của Francis Bacon.

Thật ra đối với Ceasar, trong lòng cô có chút tiếc nuối. Nếu anh sinh ra trong gia đình lưu, cha mẹ sẽ lấy làm vui mừng vì thiên phú của anh, cũng sẽ buông tay để anh tự do làm mọi điều anh muốn, chứ không phải cảm thấy bất kể anh đạt được thành tựu gì cũng không quan trọng bằng một phần gia sản. Nên với Ceasar, buông tay theo đuổi điều mình yêu thích càng đáng quý hơn so với làm thương nhân.

Bất chợt cô nhớ đến cuốn tiểu thuyếtTình yêu thời thổ tả: "Nỗi sợ duy nhất của tôi khi đối mặt với cái chết, chính là không được chết vì tình yêu." Hoài Chân cảm thấy hẳn anh sẽ rất thích cuốn sách này. Có lẽ một hôm nào đó cô có thể ngầm nói với anh, rồi đợi nửa thế kỷ sau khi anh cầm cuốn

https://thuviensach.vn

sách ấy lên, sẽ lập tức phát hiện ra bí mật của mình. Có điều cô suy tính trong đầu nguyên nửa buổi, nhưng cũng không nhớ ra được chút câu văn vẻ nho nhã nào.

Cô thử thăm dò nói, “Anh chưa từng hỏi em vì sao lại đến Mỹ, hay trước khi đến Mỹ thì từng làm gì…”

Anh nói, “Nếu em cho rằng có thể nói.”

Cô nhìn trần nhà trân trối, cẩn thận suy ngẫm, “Nếu em nói, trang sách cuộc đời em bắt đầu từ khi nghe thấy anh nói chuyện ở trong thang máy, anh có tin không?” Cô đang vận dụng cách giải thích“a new story unfold in my life”. (một thiên truyện mới mở ra trong đời.)

Ceasar hỏi cô, “So what did I say?” (Vậy anh đã nói gì?)

Cô cố nhớ lại, nhưng nhất thời không nhớ được nguyên văn câu anh chế giễu gái mại dâm Hương Cảng bằng tiếng Quảng kia.

Anh nói, “Vậy nhất định đó không phải là câu gì tốt rồi.”

Hoài Chân rất thành khẩn nói, you looks so mean at the first sight. (Mới đầu trông anh quá đáng lắm.)

Anh không định chối. Vì thật sự anh rất quá đáng.

Hoài Chân còn nói, “Nhưng lời em nói thật.”

Đầu gối được anh xoa bấm rất thoải mái, chỉ cảm thấy mệt rã rời. Lửa trong lò cháy tí tách, đúng là một đêm đẹp, cô nghĩ. Còn cả Ceasar nữa.

Khi mơ màng buồn ngủ, cô nghe Ceasar nói anh đã lấy hết mọi hành lý trên xe vào rồi, phòng ngừa cảnh sát ở chốt kiểm tra biên giới Nevada nhìn thấy biển số xe. Muốn tìm một chiếc xe gần xa lộ liên tiểu bang 80 là

https://thuviensach.vn

điều quá dễ dàng. Nếu thật sự không được nữa, có lẽ chúng ta chỉ có thể đi xe buýt đường dài Greyhound.

Cô gật đầu đáp được.

Rồi anh lại nói, “Anh còn phát hiện ra vài thứ khác…”

“Ừ… Là gì?”

“Hơn hai mươi đồng tiền ở trong túi xách rơi xuống đất… Lúc nhặt lên mới phát hiện thì ra chỉ là mấy hộp kim loại bằng cỡ đồng xu.”

Ceasar đặt chân cô xuống, dịch đến gần quan sát vẻ mặt cô thoắt thay đổi, khó kiềm chế đè cô xuống.

Cô nghe thấy anh nghiêm túc hỏi bằng chất giọng làm tai cô ngứa ngáy, “Em muốn ân ái với anh?”

Hoài Chân gật gà gật gù nửa tỉnh nửa mơ, nhưng đầu óc lại đặc quánh như vữa, không thể đối đáp trôi chảy như lúc bình thường. Cô cảm thấy Ceasar quá giảo hoạt, biết rõ là cô rất mệt, thế mà vẫn chọn lúc tinh thần cô đang lơ lửng để tra hỏi, nói không chừng có thể có được phản ứng anh muốn thấy nhất.

Ceasar còn nói, “Hay là em bảo người khác chuẩn bị, vì hình như không có cái nào là size của anh cả.”

Hoài Chân đang định phản bác, nói làm sao em biết anh size gì, anh cũng đâu cho nhìn.

Sau đó cô phát hiện mình thật sự biết được, bởi vì cô từng chạm vào rồi. Cô đành im miệng, sử dụng kỹ năng suốt đời của mình để giả vờ ngủ.

Nhưng cô biết mình đang đỏ mặt, hơn nữa chắc chắn Ceasar cũng đang nhìn cô chằm chằm.

https://thuviensach.vn

Không biết trong phòng đã yên tĩnh bao lâu, cho tới khi cô nghe thấy anh đứng dậy dùng xẻng xúc gỗ vào thùng, sau đó bế cô lên rời khỏi phòng khách.

Lúc cô được đặt xuống giường trong phòng ngủ, trong đầu vẫn nghĩ rốt cuộc tư thế bế công chúa đi vào phòng này là tình tiết trong tiểu thuyết tổng tài cưỡng đoạt nào. Vậy mà khi lưng vừa chạm xuống giường, chưa tới mấy phút đã chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thành Phố Kansas (1)

Có thể gặp người quen ở đây, thật sự khiến Hoài Chân rất bất ngờ.

Cô thức dậy vào lúc bảy giờ rưỡi, sắc trời tờ mờ không khác gì buổi sáng nặng nề ở phố người Hoa San Francisco lúc sáu giờ rưỡi. Âm thanh trong radio dưới lầu nghe như một bà cụ lười biếng ngồi sâu trong căn nhà kiến trúc Thạch Khố Môn*, đang thông báo cơn mưa lớn đi từ Tây sang Đông đã rời khỏi quận Hồ Muối Lớn, nhưng bầu trời âm u xám xịt sẽ khiến người ta cảm thấy cơn mưa này vẫn chưa tan.

(*Thạch Khố Môn là kiến trúc của Thượng Hải vào đầu thế kỷ 20, khi người Pháp mang theo văn hóa phương Tây đến pha trộn với phong cách kiến trúc của thành phố này. Ảnh.)

Hoài Chân tính dậy sớm dọn dẹp giường chiếu, xúc tro trong lò đem ra vườn đổ đi, nhân tiện trước khi lên đường thì vào thị trấn lân cận, hoặc đến thành phố Salt Lake mua ít hoa tươi đem về chỗ bà Noonan, nhưng cô không ngờ mình lại là người dậy trễ nhất.

Lúc xuống lầu, trong phòng bếp và phòng ăn ngập trong mùi bánh gừng nướng thơm lừng. Ceasar mặc sơ mi sẫm màu và quần dài màu trắng cắt may vừa người, chân xỏ dép đứng sau rèm cửa sổ khép hờ, nhìn chăm chú về phía xe hơi bị sa lầy tối qua. Từ ban sáng Ceasar đã nghe thấy động tĩnh, cho tới khi cô đến gần thì anh mới quay đầu lại, cô vào phòng bếp ăn sáng, ở đó có bánh gừng do bà Noonan nướng và sữa bò nóng.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân gật đầu, cầm ấm đồng rót nửa ly sữa bò, lại lấy một miếng bánh gừng ở trong giỏ ăn sáng ra, ăn xong mới hỏi anh có phải có người phát hiện ra xe hơi rồi không.

Ceasar nói không chắc lắm, vì mới năm giờ sáng đã có người đến nhấn chuông cửa, hỏi bà Noonan có biết chiếc xe neo trên đường làng là của ai không, lấy cớ nói tình trạng đường rất tệ, chiếc xe lại chặn đường của bọn họ, nên hy vọng có thể liên lạc với chủ xe lái xe đi.

“Bà Noonan nói chúng ta không ở đây.”

“Ừ. Đợi người đi rồi bà ấy mới lên lầu, lúc đó anh cũng vừa tỉnh.”

“Người bấm chuông vẫn chưa đi, đúng không?”

“Đúng thế, nhìn chiếc xe Aztec kia đi.”

Hoài Chân nhìn chằm chằm hai chiếc xe đậu bên dưới cành cây rậm rạp ở bờ hồ xa xa, “Có lẽ đang canh chừng chúng ta đi ra khỏi đây.”

Ceasar nói, “Lúc sáng anh đã mượn điện thoại gọi cho công ty kéo xe, nửa tiếng nữa bọn họ sẽ kéo xe đến cây xăng gần đây.”

“Vậy chúng ta ra ngoài thế nào? Từ cửa sổ?”

Ceasar nhìn chằm chằm chiếc xe đỏ kia, cảm khái nói, “Một khi có gương mặt lạ xuất hiện trong làng trong trấn, ngay lập tức sẽ trở thành tiêu điểm của mọi cặp mắt sau cửa sổ.”

Hoài Chân nói thêm, “Nhất là tại thị trấn nhỏ hoang vu ở Mỹ.”

Ceasar bật cười đầy khó hiểu.

Hai mặt giáp biển, đứng trên đất liền phóng mắt nhìn ra là bình nguyên bao la, không chỉ là người mới tốt số, mà còn được thượng đế ban

https://thuviensach.vn

phát miếng ăn.

“Bà Noonan ra ngoài làm gì…”

“Bà ấy có quen mấy người Hoa ở Giáo hội Giám lý, muốn đến đó hỏi xem bọn họ có bằng lòng giúp chúng ta không. Vì đảm bảo an toàn, anh đã đưa bằng lái xe, chìa khóa xe và cả thẻ căn cước cho bà ấy rồi, hỏi bà ấy cần gì, bà ấy nói dùng nó có lẽ sẽ có hiệu quả hơn.”

Hoài Chân gật đầu, “Đưa cho bà ấy là đúng.”

Ceasar nói tiếp, “Anh đưa cho bà ấy bản sao.”

Hoài Chân ngạc nhiên, “Anh làm bản sao từ hồi nào vậy?”

Ceasar nói, “Trong phòng cha nuôi có máy mà, em không thấy à? Con người bà Noonan rất tốt, bà ấy nói bản sao tốt hơn.”

Hoài Chân thừa nhận, cô thật sự kinh sợ trước phong cách hành sự kín đáo của Ceasar rồi.

Có điều liên hệ với chuyện vì sao lại lưu lạc đến đây thì quan hệ của hai người bọn họ cũng không có gì dễ đoán. Người bài Hoa là người da trắng, nhưng người Hoa thì sẽ không.

Nhất thời mọi cảm xúc trong Hoài Chân đan xen nhập nhằng, cuối cùng chỉ biết nói, “Thật sự rất biết ơn bà ấy.”

“Bà ấy nói trong mấy năm chồng bà qua đời, được nhiều người Hoa trong Giáo hội Giám Lý ở phố người Hoa thành phố Salt Lake giúp đỡ, nên bà ấy rất thích ở chung với người Hoa.”

Hoài Chân nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Ceasar cũng cúi đầu nhìn cô, một lát sau mới không biết xấu hổ thừa nhận, “Anh cũng rất vui lòng tiếp nhận sự giúp đỡ của người Hoa.”

Hoài Chân không lên tiếng, quay đầu đi vào phòng bếp, định ăn thêm một chiếc bánh gừng nhỏ bé nữa.

Ceasar ở đằng sau cười, truy hỏi, “Can’t I?”

Cô đứng trong bếp nói, “Em ghét những người chính đảng đạo đức giả như các anh.”

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông.

Hai người nhìn nhau, sau đó Ceasar sải bước đi vào bóng râm dưới hành lang, nhấc ống nghe điện thoại treo tường lên.

Anh cẩn thận nói Hello, sau đó nhướn mày nhìn cô, ý bảo cô đi đến.

Hoài Chân nhẹ nhàng bước tới, bất giác nín thở.

Ceasar cầm ống nghe khoảng mười phút, vẻ mặt mới từ từ dãn ra.

“Professor, would you mind telling your full name?” Anh nhìn Hoài Chân, lại hỏi vào ống nghe, “Chan…Chan Yue Nin, right? Sorry, sorry, thank you. She’s here… I’ll ask her.”

Anh cho ống nghe, thì thầm hỏi cô, Chan Yue Nin, còn nhớ không?

Cô nói, ai cơ?

Anh nói tiếp, đảo Thiên Thần, cha của cô gái kia, đã nhớ chưa?

Cô mở to hai mắt, ông ấy ——

Anh chỉ vào ống nghe, ông ấy thấy thẻ căn cước của em, nói rất cảm kích vì em đã giúp đỡ con gái ông ấy. Còn nói ông ấy từng đọc Thời báo

https://thuviensach.vn

San Francisco, mọi giáo sư người Hoa ở đại học Utah đều biết em. Nếu chúng ta đồng ý thì ông ấy sẽ lập tức lái xe đến, một giờ sau sẽ tới nơi. Nhưng có lẽ ông ấy còn có vài chuyện khác muốn nói với em.

Hoài Chân gật đầu, cô nghĩ sẽ không phải chuyện gì xấu.

Sau khi hỏi thăm ý cô, Ceasar mới chuyển đạt lại ý của mình với giáo sư Trần, cũng cám ơn ông rồi mới cúp máy.

Một tiếng sau, chiếc xe Aztec lái chạy vào nhà tranh, sau khi dừng gần cửa, một người đàn ông trung niên tay cầm gậy chống quý tộc bước xuống. Đi theo sau ông ta là một cô gái mặc áo sơ mi len mà nữ sinh trung học lúc bấy giờ rất hay mặc, bên dưới mặc quần jeans, tóc uốn xoăn chia 3:7, tung tăng đi trên đường.

Đợi bà Noonan dẫn hai người vào, cô gái kia lập tức nhào đến ôm chầm lấy Hoài Chân, vui vẻ nói, “Lúc mẹ Trân Linh gọi điện đến nói là cô, tôi còn không tin!”

Hoài Chân mất chút thời gian mới nhận ra đó là Trần Mạn Lệ, ngắm người rồi cười nói, “Cô Trần đã đẹp hơn nhiều rồi.”

Cô ấy sờ tóc, “Linh Trân dẫn tôi đi làm tóc.”

Hoài Chân nói, “Xem ra hai người sống với nhau rất tốt, tôi thật sự vui thay cô đấy.”

Người đàn ông trung niên đứng nói chuyện với bà Noonan một lúc, thấy cô ngẩng đầu nhìn mình thì giải thích bảo, “Vì có lẽ chốc lát nữa sẽ có nhiều người ngồi xe, nên Linh Trân không tới.”

Hoài Chân không biết vị giáo sư Trần này tuân theo quy cũ xã giao Mỹ hay Trung Quốc, sợ cử chỉ của mình trong mắt người của theo phép tắc

https://thuviensach.vn

Trung Quốc như ông ấy không đủ trang nhã, cho nên không dám tùy tiện đi lên bắt tay với ông, chỉ gật đầu nói, “Cám ơn giáo sư Trần.”

Lúc này bà Noonan xách giỏ bánh gừng đi ra, cười bảo, “Lâu lắm rồi không có nhiều khách đến nhà như thế. Nào lại đây, vào nhà đi đã, vào phòng khách ăn bánh trò chuyện.”

Giáo sư Trần cầm theo một túi giấy bọc lan trắng tới, Hoài Chân cứ tưởng đó là một bó, đợi tới khi bà Noonan hớn hở đặt nó lên bệ cửa sổ trong phòng khách, thì cô mới phát hiện đó là một chậu lan trắng một cành một hoa.

Trước khi vào nhà, Hoài Chân nói khẽ với Ceasar, thật đúng là không tưởng tượng nổi.

Anh nói không tưởng tượng nổi cái gì?

Chưa bao giờ có cảm giác này, cứ như thể cô đến viện bảo tàng Louvre trước mười giờ sáng, lúc đứng ở cửa học sinh không cần xếp hàng thì bắt gặp bạn cấp hai nhiều năm chưa gặp.

Cô nghĩ ngợi, thấp giọng nói với anh, it’s just like when I found I love you. (Giống như lúc đầu em phát hiện em yêu anh vậy.)

Unbelievable, right? (Thật khó tin đúng không?)

Nói đoạn, khóe miệng anh cong lên thấy rõ.

Cho tới khi vào nhà, hai người vẫn mỉm cười như thế. Trần Mạn Lệ cứ nhìn cô và Ceasar mãi, không hề để ý giáo sư Trần đứng cạnh ho khan liên tục.

Mấy người ngồi xuống ghế sofa, giáo sư Trần rất ngắn gọn hỏi Ceasar tình hình bây giờ của họ ra sao và gặp phải rắc rối nào.

https://thuviensach.vn

Anh nói hai người định đến Columbia, nhưng anh không thể đi máy bay, đi tàu thì phải xuống ga giữa chừng, tìm nhà trọ nghỉ chân cũng gặp khó khăn. Xe hơi đậu ở bên ngoài, mà hình như hôm nay cũng có người lần theo biển số xe tìm ra rồi.

Giáo sư Trần nghiêm túc lắng nghe một lúc, đột nhiên hỏi anh: Columbia, Columbia nào?

Ceasar bật cười, nói câu hỏi này rất khó trả lời?

Hoài Chân không hiểu, what do you mean by Columbia?

Giáo sư Trần nhanh chóng đổi chủ đề, hỏi có phải cô định tham gia hội nghị giáo dục liên văn hóa đó không?

Cô đáp phải, dù thế nào cũng muốn thử chút.

Giáo sư Trần trầm tư, nói có thể giúp bọn họ, ông có mấy lựa chọn, để xem bọn họ muốn cái nào.

Thứ nhất, ông sẽ lái xe chở bọn họ đến trạm xe buýt Greyhound ở thành phố Salt Lake, bọn họ có thể mua vé xe từ đó đến bất cứ nơi nào.

Thứ hai, mẹ ông có dư một chiếc xe, ông có thể đổi biển số cho họ rồi tiếp tục lái xe đến địa điểm.

Sau đó ông hỏi cô, “Cháu có biết Quỹ Rockefeller không?”

Hoài Chân gật đầu, “Cháu biết. Ba năm trước Rockefeller đã tài trợ cho ‘Hội Đồng Hiệp Hội Học Thuật Hoa Kỳ’ và khởi xướng ‘Thúc đẩy hội học thuật Trung Quốc lần thứ nhất’ tại New York, với hy vọng người Mỹ sẽ tìm hiểu thêm về lịch sử và văn hóa Trung Quốc.”

Ông nhìn cô với vẻ khen ngợi, gật gù bảo, “Quả thực nước Mỹ hiểu biết quá ít về Trung Quốc.” Sau đó ngẩng đầu nhìn Ceasar, nói xin lỗi với

https://thuviensach.vn

anh.

Ceasar bảo, “Không sao, thậm chí có thể nói là phải khắc sâu hơn.”

Bà cụ và giáo sư cùng bật cười.

Hoài Chân chờ ông nói tiếp, ngay đến hơi thở cũng trở nên bất giác dồn dập.

Giáo sư Trần nói, “Cộng đồng người Hoa ở Utah luôn quan tâm đến vấn đề này. Mà có một người thường xuyên qua lại với bọn chú có một người trong giáo hội Giám lý, chính là tiên sinh Hằng Mộ Nghĩa đang dạy học ở đại học Yến Kinh. Tên tiếng Anh là Arthur William Hummel, cháu có biết ông ấy không?”

Hoài Chân gần như thốt lên, “Có phải là tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa đang biên soạn cuốn “Lược truyện danh nhân đời nhà Thanh” không?”

Giáo sư Trần gật đầu, “Gần đây ông ấy ở bảo tàng Đỉnh Vàng ở Promontory, trưa mai sẽ đi máy bay đến thành phố Kansas rồi tiếp tục đến thành phố Independence. Ông ấy cũng đã đọc sổ tay khám bệnh cháu viết ngày trước rồi, cảm thấy nội dung khá phong phú. Ông ấy rất có tiếng nói ở hội đồng học thuật Hoa Kỳ, có lẽ ông ấy có thể nói cho cháu biết vài thứ về Promontory, thậm chí còn có thể giúp cháu được nhiều hơn. Nếu cháu muốn, chú có thể đặt giúp cháu vé máy bay trưa mai đến thành phố Kansas. Tiếng Trung của ông ấy cũng không tệ.”

Ceasar khẽ nhéo tay Hoài Chân.

Cô gật đầu.

Giáo sư Trần nhìn sang Ceasar, lại đổi qua nói tiếng Anh, “Còn về cậu, chàng trai trẻ, tôi có thể đổi biển số xe cho cậu, cậu tự lái xe đến thành

https://thuviensach.vn

phố Kansas, tôi có người bạn đang mở nhà nghỉ dây chuyền tại khu vực tập trung Casino bên kia ——”

Ceasar lập tức nói, “Yes.”

Giáo sư Trần cười, “Khách sạn của bạn tôi rất thân thiện với mọi chủng tộc, nhưng có điều…” Ông ho hai tiếng, “Tình hình quanh khu Casino không được hay ho cho lắm, hai người biết đấy.”

Ceasar lại không do dự nói tiếp, “Yes.”

Giáo sư Trần nghiêm mặt, gật đầu nói, “Nhớ phải gọi điện đặt trước, tôi sẽ đưa địa chỉ khách sạn cho Hoài Chân, các cậu có thể gặp nhau ở đó —— cậu đừng đến muộn hơn cô bé này đấy.”

Anh cười đá[, dĩ nhiên rồi.

Dặn dò xong xuôi tất thảy, giáo sư Trần hỏi bà Noonan có thể mượn điện thoại được không. Bà Noonan nói cứ tự nhiên.

Cha vừa đi, Trần Mạn Lệ lại không nhịn được kéo tay cô nói, “Ngày trước Linh Trân và mẹ mình đã nói với tôi rồi, bọn họ cảm thấy anh ta thích cô, nếu không phải hôm nay gặp, thì tôi thật sự không dám tin lời bọn họ nói là thật đâu ——”

Ceasar: “…”

Cô ấy như quên khuấy đi việc Ceasar có thể nghe hiểu vài ba câu quốc ngữ, còn vui vẻ nói tiếp: “Hơn nữa, nhìn anh ta không giống kiểu người sẽ bỏ trốn ——”

Rốt cuộc Ceasar cũng không nhịn nổi nữa, dùng âm tiết tiếng Quảng mà hỏi cô ấy theo phát âm kiểu quốc ngữ, “Kiểu người thế nào thì sẽ bỏ trốn?”

https://thuviensach.vn

Trần Mạn Lệ giật thót, nhìn vẻ mặt cô ấy, có vẻ ngày trước chỉ coi anh là phong nền trên sân khấu kịch, ví dụ như bia mộ hoặc giá chữ thập, hoặc là con dơi treo ngược trên tường.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thành Phố Kansas (2)

Cặp đôi giống như hai người họ, dù đi giao thông công cộng đến bất cứ đâu thì cũng không tự tại bằng tự lái xe. Nếu thuê xe thì cũng không được quen thuộc bằng xe anh tự lắp ráp sửa sang. Đi qua tiểu bang Wyoming và tiểu bang Nebraska rồi mới đến New York sẽ gần hơn nhiều, tiếc là xa lộ Liên tiểu bang 80 đã không còn đủ an toàn. Nếu lên đường từ xa lộ 70 đi về phía Đông thì sẽ quanh co hơn, nhưng đối với Hoài Chân lẫn Ceasar thì đó đều là lựa chọn tốt nhất.

Nhờ có giáo sư Trần gọi điện đến nhà trọ Trung Hoa, vé máy bay Pan Am hạng phổ thông lúc mười hai giờ trưa lập tức được giải quyết, máy bay sẽ đáp xuống sân bay thành phố Lawrence lúc bốn giờ chiều, tới nội thành Kansas ít nhiều gì cũng phải sau sáu giờ tối. Mà bình thường lái xe qua cả bang Colorado và bang Kansas, để đến thành phố Independence cũng mất trên bốn mươi tiếng đồng hồ. Nếu như bỏ qua vài khu vực giới hạn tốc độ 50 dặm một giờ, muốn đến thành phố Kansas trước sáu giờ thì phải lên đường ngay từ bây giờ.

Hoài Chân đang định chọn mấy món đồ trong túi du lịch đem theo, nhưng lại bị Trần Mạn Lệ ngăn lại, ngay đến băng vệ sinh cũng không cho cô đem. Cô ấy nói không cần phải làm chậm trễ thì giờ, ở chỗ các cô ấy cũng có. Sau đó dịch lại gần bên tai cô nói nhỏ: “Cha tôi bảo tôi nói với cô, nếu anh ta không đến đúng hẹn thì ông ấy rất sẵn sàng tài trợ cho cô đi trước. Cộng đồng người Hoa ở bang Utah cũng sẵn lòng.”

Nghe thấy giáo sư Trần có ý định như vậy, Hoài Chân rất ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Cảm giác này giống như…

Như đang để lại một đường sống cho đứa trẻ kết bạn bừa bãi vậy. Rồi khi bình tĩnh lại, mọi người sẽ quyết định kỹ càng xem có muốn đổi ý hay không, để tránh dẫn đến tình huống bị ép phải ràng buộc với nhau, rồi cuối cùng muốn hối hận cũng đã muộn.

Chào tạm biệt bà Noonan, bốn người cùng đi xe của giáo sư Trần quay về thành phố Salt Lake. Ceasar ngồi ở ghế phụ, trên đường đi, giáo sư Trần cám ơn anh vì đã để cho người nhà mình đi lúc ở hải quan, rồi lại hỏi anh tốt nghiệp đại học ở đâu.

Anh nói tốt nghiệp trường quân sự Hoa Kỳ.

Giáo sư Trần nói là West Point ở New York sao?

Anh đáp phải, bởi vì cách nhà khá gần.

Giáo sư Trần cười nói bắt chuyện, trường học ở bờ Đông đều thế.

Ceasar cũng cười, đôi lúc hễ anh cười, trông dễ qua lại hơn.

Giáo sư Trần nói chuyện hơi nhiều, chỉ cần nhắc tới trường ở bờ Đông là không phanh lại được. Ông nói phần lớn du học sinh đến Mỹ đều là học sinh Thanh Hoa theo học bổng bồi thường Canh Tý*, còn ông lại tốt nghiệp đại học Saint John ở Thượng Hải. Các trường học nổi tiếng ở bờ Đông nước Mỹ có danh tiếng rất vang ở Trung Quốc, Berkeley và Stanford bờ Tây còn lâu mới bằng được Harvard và Columbia. Và ông cũng không ngoại lệ, vừa đến Mỹ đã lập tức tới Massachusetts, đầu tiên là ra sức học hành để lấy được bằng xã hội tại đại học Clark, và sau đó chuyển sang Học viện Địa chất Harvard để nghiên cứu về khí tượng học.

(*Tháng 9/1901, triều đình nhà Thanh phải đàm phán với 11 nước phương Tây và ký Điều ước Tân Sửu gồm 12 điều khoản; trong đó có điều

https://thuviensach.vn

khoản quy định Trung Quốc phải trả một số tiền bồi thường khổng lồ cho các nước. Khoản bồi thường đó gọi là Khoản bồi thường Canh Tý. Đến năm 1908, quốc hội Mỹ thông qua đề án trả lại Trung Quốc một nửa số tiền bồi thường quy định. Hai bên thoả thuận sẽ dùng số tiền hoàn trả này để làm học bổng cho học sinh Trung Quốc sang Mỹ du học, gọi là Học bổng Khoản Bồi thường Canh Tý.)

Ông lại hỏi Ceasar: Chắc chắn cậu có biết Fraternities.

Ceasar nói biết sơ sơ, người Mỹ rất thích các hoạt động giải trí xã giao.

Giáo sư Trần nói, du học sinh Trung Quốc cũng tổ chức vài hội sinh viên nam, ví dụ như…

Ceasar nói anh biết hội Cross and sword, còn có một hội David and Jonathans, hình như người thành lập là một quan ngoại giao Trung Quốc rất nổi tiếng.

Giáo sư Trần vô cùng kích động, Yes, that’s Wellington Koo. Rồi lại khen anh, You know a lot about China.

Ceasar nói trước đây anh từng gia nhập một hội sinh viên nam tên là Phi Beta Kappa, qua lại với các thành viên trong hội nên mới biết được ít nhiều. Ở đó anh có quen một người Hoa, cậu ta rất thú vị, cũng rất ưu tú.

Giáo sư Trần hỏi cậu ta là ai?

Ceasar nói cậu ta họ Tse, cha rất có tiền.

Giáo sư Trần cụt hứng nói, ồ, người nhà đó không thể coi là người Trung Quốc được.

Ceasar không nhắc lại nữa.

https://thuviensach.vn

Một lát sau giáo sư Trần lại hỏi, con người cậu ta thế nào?

Ceasar mỉm cười, nói vài ấn tượng liên quan, ví dụ như he is huge. (Cậu ấy rất to.)

Giáo sư Trần nói, ăn bánh mì trưởng thành, đúng là hải rắn chắc hơn ăn gạo rồi.

Ceasar không đưa ra ý kiến gì, chỉ nói, maybe it's true. (Có lẽ đúng là vậy.)

Nói tóm lại là bọn họ chuyện trò rất hợp nhau. Còn Trần Mạn Lệ, có lẽ vì dậy quá sớm nên vừa lên xe không bao lâu thì cô ấy đã thiếp ngủ. Hoài Chân không quấy rầy cuộc đối thoại ở phía trước, ngồi ở ghế sau đọc cuốn sổ tay du lịch, dùng bút máy đánh dấu lại mọi thị trấn giới hạn tốc độ 50 dặm một giờ, rồi gấp đánh dấu trang đó lại.

Đến khu vực đô thị Salt Lake, giáo sư Trần mới quay xuống hỏi Hoài Chân có phát hiện ra gì không.

Hoài Chân vừa đánh dấu ghi chú trong sổ tay xong, vội ngẩng đầu lên nói với giáo sư Trần: "Cháu thấy trên bản đồ có nhiều địa danh ở bang Utah rất đặc biệt. Hiawatha, Kanarraville, cứ như lấy từ trong thần thoại Bắc Âu ra vậy."

Giáo sư Trần cười nói, "Quả thật ở giáo hội Mặc Môn* có dạy triết học Hy Lạp, Utah lại là trụ sở chính của giáo hội. Cháu cảm thấy nơi này thế nào?"

(*Giáo hội Mặc Môn tức Giáo hội các Thánh hữu Ngày sau của Chúa Giê Su Ky Tô, là một giáo hội Kitô giáo lớn và nổi tiếng nhất trong phong trào Thánh hữu ngày sau. Trụ sở chính của giáo hội đặt tại thành phố Salt Lake, tiểu bang Utah, Hoa Kỳ.)

https://thuviensach.vn

Với Hoài Chân mà nói, lúc này cô hoàn toàn không chút để ý đến phong cảnh thành phố Salt Lake. Bị giáo sư hỏi đến, cô mới quay đầu nhìn nham thạch đỏ rực dưới sắc trời xanh lam ở đằng xa, còn có nhà thờ trắng tinh ở trung tâm thành phố, bất cứ lúc nào cũng có thể trông thấy cây xanh, thế là cô đưa ra câu trả lời mang tính tổng kết, “Rất sạch, rất… giống Côn Minh.”

Giáo sư Trần tưởng cô sinh ra ở Mỹ nên khó tin bật cười: “Cháu còn đi cả Côn Minh nữa rồi à?”

Đại học Utah cách thành phố một đoạn, nên giáo sư Trần đã thuê một căn nhà ba phòng riêng ở phía Đông thành phố, sống cùng với hai vãn bối, mẹ và em gái làm việc ở văn phòng nhà trường, có một khoảng sân nhỏ có thể tự bỏ xe. Sân be bé nên sống gần hàng xóm, lúc lái xe vào sân, cô còn có thể nhìn thấy trên bụi cây được cắt tỉa gọn gàng là hàng xóm đang tưới hoa trong sân, người đó ló đầu lên khỏi bụi cây, chào hỏi với giáo sư Trần.

Lưu Linh Trân đã sớm chờ ở cửa, kéo dép loẹt xoẹt, mặc áo choàng màu xám ngoài áo ngủ màu xanh chấm hoa, đứng trong sáng sớm mùa đông lạnh tới mức run cầm cập, vừa chỉ huy cha đậu xe vừa thở ra sương trắng.

Ceasar vừa bước xuống, cô ấy lập tức sợ hãi nhảy lùi ra sau, ngạc nhiên hô lên: “Có chuyện gì vậy? Đã qua bao lâu rồi mà cảnh sát liên bang còn tìm đến cửa điều tra là sao?”

Trần Mạn Lệ vội kéo cô ấy lại, nói, anh ta nghe hiểu đấy.

Lưu Linh Trân chống hông đẩy Trần Mạn Lệ ra sau, hùng hồn bảo, “Đừng căng thẳng, chị không tin anh ta còn nói được giọng Thượng Hải.”

Lúc ở nhà bà Noonan, giáo sư Trần đã gọi điện thoại bảo người lái chiếc xe Plymouth từ cây xăng ngoại ô đến cây xăng thành phố, bây giờ

https://thuviensach.vn

ông sẽ lái xe cũ đến tiệm sửa chữa ở cây xăng đổi biển số, Ceasar đi cùng với ông.

Giáo sư Trần vào ga-ra lái xe cũ ra, gọi Ceasar cũng đi qua, nói có chuyện muốn nói với anh. Lưu Linh Trân muốn đưa Hoài Chân vào nhà, nhưng Hoài Chân cứ nhìn chăm chú theo hướng Ceasar, nói có lời muốn nói với anh ấy, lát nữa sẽ vào sau.

Lưu Linh Trân không khách khí nói, “Gấp cái gì, cũng không phải vứt bỏ lại. Mà cảnh sát kia nhìn dữ như thế, tôi chỉ mong cô bỏ quách anh ta đi.”

Trần Mạn Lệ nhức đầu nói: “Con gái Thượng Hải.”

Lưu Linh Trân xì một tiếng, “Biết bao người muốn làm con gái Thượng Hải mà làm không nổi kia kìa.” Rồi lại kéo tay Hoài Chân, nói, “Mẹ có chưng ngó sen đường đấy, mau vào ăn thôi.”

Đúng lúc hàng xóm ném một túi táo từ sân bên kia qua, giáo sư Trần ở trong ga-ra vội gọi Linh Trân và Mạn Lệ xách trái cây vào nhà. Lưu Linh Trân kéo Trần Mạn Lệ, hai chị em cầm ba góc bao tải đi vào nhà trước.

Hoài Chân đi đến bên ngoài ga-ra, nói hàng xóm thật thân thiện.

Giáo sư Trần cười nói, người Mỹ là vậy đấy, trong nhà nấu cơm, người ta còn khen thơm. Hôm nay đưa cho họ một bó rau, ngày khác sẽ ném lại một sọt trái cây. Ở Trung Quốc, cái này gọi là bánh ít đi bánh quy lại.

Ceasar đứng ngoài ga-ra mỉm cười với cô, ngoại trừ “bánh ít đi bánh quy lại”, những thứ khác anh có thể nghe hiểu đại khái.

Hoài Chân đi tới cạnh anh, đưa ghi chú cô cô làm lúc ở trên xe cho anh xem từng tờ một, dặn dò anh nhất định phải coi chừng, không được lái

https://thuviensach.vn

quá nhanh, nhớ phải chú ý các huyện thị giới hạn tốc độ; dọc đường đi không được gây gổ với người khác, lại càng không được lái xe cả đêm; đi một mình thì có thể chọn khách sạn hạng sang vệ sinh sạch sẽ mà ở, đừng gấp, đến trễ cũng không sao.

Cô nói rất nhiều rất nhiều, cuối cùng nhét tập ghi chú vào túi áo khoác của anh. Ceasar nhân đó xỏ tay vào túi, xấu xa chụp lấy tay cô, Hoài Chân giãy thế nào cũng không rút tay ra được.

Giáo sư Trần lái xe ra, hình như cũng nhìn thấy cảnh đó qua gương chiếu hậu, cười giễu: “Đừng lo, một mình cậu ta lái xe thuận lợi lắm. Đàn ông con trai, dù ngủ đêm trong xe cũng không sao. Phong cảnh dọc đường Colorado rất đẹp, có núi Rocky, du khách rất nhiều, đi trên đường cũng không chán. Có điều cũng phải coi chừng —— bởi vì sẽ có vài người thuộc nhóm ngón cái, hai người biết đấy, khách ba lô giơ ngón cái lên muốn quá giang xe, nếu là người đẹp thì những người ga lăng bình thường không từ chối được đâu.”

Hoài Chân nói, “Hy vọng anh sẽ không thấy chán.”

Ceasar nói, “Đáng tiếc anh không phải là người ga lăng.”

Nhân lúc giáo sư Trần trở đầu xe ở trong vườn, Hoài Chân thấp giọng hỏi anh, “Giáo sư vừa nói gì với anh vậy?”

Ceasar nói, “Ông ấy cho anh biết, bình thường con gái Trung Hoa ngủ lại nhà người khác phái là chuyện cực kỳ nguy hiểm, sẽ trở thành tin tức lớn ở công động người Hoa. Còn nữa, nếu lần này em ra ngoài mà không được người lớn cho phép, ông ấy hy vọng anh biết rằng, nếu con gái của một gia đình an phận trên phố người Hoa đi du lịch quá hai ngày với bạn trai, thì gần như có nghĩa có thể kết hôn.”

Hoài Chân nói, “Anh đừng tin, giáo sư Trần chịu tư tưởng Trung Quốc cũ, thế nên suy nghĩ mới cứng nhắc như thế.”

https://thuviensach.vn

Ceasar nói tiếp, “Ông ấy bảo anh đi đường phải suy nghĩ cho kỹ, một mình du lịch có lợi cho suy xét, nhất là khi anh đang ở ngay trên nước nhà, thoải mái ngẫm nghĩ hơn nhiều so với khi đồng hành cùng một người Hoa.”

Hoài Chân nói, “Anh nghĩ thế nào?”

Anh bảo, “Ông ấy còn nói, với kinh nghiệm cuộc đời của ông ấy, một hành trình khó khăn là cách tốt nhất để kiểm tra xem mọi người có ăn ý hay không.”

Hoài Chân im lặng một lúc rồi bảo, “Hồi tháng bảy, em có tham dự hôn lễ của một người bạn.”

“Sau đó thì sao?”

“Có một cô gái Nhật Bản đã kể chuyện của mình với bạn trai da trắng. Bọn họ đều là người bình thường, em cũng thế. Cô ấy nói với vị thống đốc kia là bọn họ chỉ yêu nhau mà thôi, bọn họ vô tội. Hôm đó em phát hiện em rất hâm mộ cô ấy, mà trước đây em chưa từng hâm mộ ai cả.”

Cô nhìn sâu vào mắt Ceasar nói, sau đó rút tay ra khỏi túi áo khoác của anh.

Giáo sư Trần đứng đằng xa ngoắc tay gọi, chàng trai trẻ, nói chuyện xong thì có thể lên xe được rồi.

Hoài Chân mỉm cười với anh, bảo anh đi nhanh đi, kẻo không kịp giờ.

Ceasar cúi đầu không nói gì, đi thẳng đến mở cửa lên xe.

Đợi tới khi xe sắp chạy, Hoài Chân lại gọi tên anh.

Giáo sư Trần dừng xe ở cửa, cười nói, “Chú đoán cháu muốn nhắc cậu ta chú ý an toàn lần thứ mười.”

https://thuviensach.vn

Cô nói cám ơn giáo sư Trần, rồi chạy nhanh đến cửa sổ bên ghế phụ.

Ceasar hạ cửa kính xuống, ngẩng đầu nhìn cô, “Em còn gì muốn nói với anh hả cưng?”

Hoài Chân nói, “Chiều nay em muốn đi cắt tóc. Cắt ngắn đến dưới tai, giống tấm ảnh anh mười hai tuổi ở trong phòng ngủ vậy, có được không?”

Ceasar đáp, “Nếu em thích.”

Hoài Chân nghe xong, vui vẻ cười nói, “Nếu trên đường đi, ví dụ như có chỗ nào có quán tạp hóa cây xăng, anh thấy có bán mũ lưỡi trai thì có thể mua cho em được không? Em muốn chiếc nào ngầu ngầu ấy.”

Ceasar nhìn cô rất lâu, sau đó đáp được.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thành Phố Kansas (3)

Khu phố nhà họ Trần ở tuy cũ nhưng rất sạch, từ xa nhìn tới là phố xá sạch sẽ thoáng đãng. Nhà hơi nhỏ, nhưng cửa sổ sáng bóng sạch kin kít, đồ nội thất và rèm cửa đều có cùng màu trắng sáng rất mát mắt, những đồ trang trí nhỏ như áo gối, khăn trải bàn, bình hoa và đồ trang trí,… đều toát lên hương vị cuộc sống của chủ nhân căn nhà. Nhắc đến đây, bà Trần khá là đắc ý.

"Nhà ba phòng ngủ riêng, phòng áp mái cũng có thể được dùng làm phòng ngủ; số nước – cả nước nóng để tắm đều miễn phí, nấu cơm thì có bếp lò nhóm lửa, nhà vệ sinh kiểu tây, bếp hơi nước mùa đông, tiền điện và dầu ăn đều được tính trong tiền thuê tháng, thế mà tổng cộng chỉ mất có một trăm đô la. Khu phố này cách khu mua sắm của người phương Tây cũng rất thuận tiện, nằm ngay bên ngoài đường, không cần phải băng qua đường lớn, càng không sợ xe, sáng sớm ngày nào bà cũng đi bộ đến đó mua đồ ăn. Jin Jean đi học thì có cậu lái xe chở nó đi, lúc cậu nó không rảnh thì đi ba chuyến xe buýt đến trường; Mạn Lệ thì dễ hơn, thuận tiện hơn, ngày nào cũng có xe buýt tới cửa đưa đón đến trường trung học Oaks Christian."

Hoài Chân hỏi bà Trần là ai tìm được căn nhà riêng này? Cô và chị tìm khắp các nhà trọ ở San Francisco, nhưng không gặp được căn nhà nào tốt như thế này.

Bà Trần nói: "Ngoài bà ra thì còn ai nữa? Trước khi Mạn Lệ tới, Linh Trân và mẹ con bé phải ở trong ký túc xá nội trú, còn cậu nó với người khác chen chúc trong một căn nhà trọ; Mạn Lệ tới rồi, hai cô gái đều do mẹ Linh Trân dạy, thế là cả nhà cùng chuyển ra ngoài ở luôn. Chỉ có bà rảnh

https://thuviensach.vn

rỗi, dẫn Mạn Lệ đi xem nhà, nhân tiện cũng để con bé quen đường xá, nói đôi câu tiếng Anh, cuối cùng nhắm trúng căn nhà này. Mấy đứa chúng nó bận rộn như thế, không có thời gian rảnh, vẫn là do bà trả giá từng cắc một với người phương Tây. Bọn họ thấy bà lớn tuổi, nói tiếng Anh lại khó nghe, ngại dây dưa rắc rối nên cho bà thuê với giá rẻ luôn!"

Hoài Chân nói đúng là rất thỏa đáng, rồi lại khen trong nhà bài trí rất nhã nhặn.

Bà Trần nói, hồi còn ở Pháp, mấy căn nhà ở trên đường đều nhỏ hơn đây nhiều. Mấy bà bạn già ở Thượng Hải cũng không được hưởng thụ thế này. Mấy lần bà gửi ảnh về nước, bọn họ đều xuýt xoa hâm mộ không thôi!

Vì Hoài Chân có nhắc đến chuyện ra ngoài mua quà tặng cho bà Noonan, nhân tiện tìm tiệm cắt tóc để cắt. Không ngờ cô khen bà Trần vui vẻ quá, nên đến lúc hai chị em rửa mặt thay quần áo đi ra, bà Trần đưa cho Hoài Chân một chiếc khăn tay màu đỏ tự thêu, nói cầm theo cái này đi, người Mỹ đều cảm thấy thứ này đáng quý, ngày trước lúc giáo sư Trần học đại học, bà gửi đồ cho ông, gấm Tô Châu là thứ được đánh thuế lớn nhất khi qua hải quan.

Hoài Chân khuyên can mãi, nói là tâm ý của bản thân cô, nếu tặng thứ này thì không hay lắm, lúc này bà Trần mới cất khăn đi. Lại giới thiệu với cô, có thể đến cộng đồng người Hoa ở phía Tây mua một tấm thảm thêu nhỏ. Mặc dù ở đó đều là mấy thứ lừa gạt người Mỹ, nhưng thảm thì lại không như thế. Vì ngày trước trên con đường tơ lụa đến châu Âu, thảm luôn là thứ hàng tốt nhất ở Trung Quốc, giá cả cũng không đắt lắm.

Nghe nói cô muốn đi cắt tóc, bà lại giới thiệu cho cô một tiệm cắt tóc —— "Ở cộng đồng người Hoa làm rẻ lắm, nhưng cắt thì không đẹp; Linh Trân có thể dẫn Hoài Chân đến phố Bonifacio, lần trước mẹ cháu uốn kiểu tóc của Greta Garbo trong Luffar-Petter ở đấy đấy, đắt thì đắt, nhưng mà đắt xắt ra miếng cháu à!"

https://thuviensach.vn

Các cô gái vẫn chưa rửa mặt xong thì giáo sư Trần đã từ công ty sửa chữa gọi điện về, nói đã đưa Ceasar đi rồi, mọi chuyện rất thuận lợi, bảo Hoài Chân cứ yên tâm. Vì lát nữa ông phải về trường dạy, sau bữa trưa mới về được, nên nếu cần ông lái xe chở các cô ra ngoài thì phải đợi.

Lưu Linh Trân nói các cô sẽ đi taxi.

Bà Trần vừa nghe thế, lập tức nổi giận —— "Ở đây mặt trời rất gắt, vừa ra nắng sẽ đen ngay, đi taxi làm gì?"

Lưu Linh Trân nói —— "Bọn con đến ngã tư mới đi taxi, sẽ không bị phơi nắng đâu!"

Bà cụ không ngăn được, trước khi các cô ra ngoài thì nhét cho mỗi người một quả táo, nói ở Mỹ táo nhiều, ăn nhiều táo sẽ khó đen da; rồi lại bảo các cô nhớ về sớm, tránh lỡ bữa trưa.

Mạn Lệ phải đến trường, nên người đi đến tiệm làm tóc với Hoài Chân là Linh Trân. Không đợi Hoài Chân hỏi, Linh Trân đã nhanh nhảu nói hết mọi chuyện trong nhà với cô, ví dụ như tuy người nhà lừa bà Trần nói Mạn Lệ là con gái ruột, nhưng bà cụ không ngốc, e là sớm đoán ra được rồi, nhưng vẫn đối xử rất tốt với Mạn Lệ. Mạn Lệ khôn khéo hiểu chuyện rất được lòng người, bà lão cũng cảm thấy tha hương nước lạ sống lẻ loi vất vả, đều là người Hoa vốn giúp đỡ lẫn nhau, nên cũng nhắm một mắt mở một mắt, thương như cháu gái mình.

Tiệm làm tóc ở phố Bonifacio không xa lắm, đến ngã tư rẽ phải là tới nơi ngay. Tuy vẫn còn sớm, nhưng lúc hai người đến thì lại có sinh viên đại học – có vẻ là người Hoa – đang hớt tóc ở đó, anh ta bảo thợ cắt tóc cắt cho mình kiểu "lục quân nước Mỹ" —— nghe anh ta than phiền nói là, bởi vì các sinh viên nam người da trắng đều một tuần sửa tóc một lần, hơn nữa còn dậy sớm gội đầu vuốt keo, nếu không sẽ bị cười nhạo. Giờ anh ta cắt

https://thuviensach.vn

tóc kiểu lục quân, không chỉ tiết kiệm tiền keo tóc, mà còn có thể hai lần mới đến tiệm cắt tóc một lần.

Cắt kiểu tóc lục quân rất nhanh, lúc sắp cắt xong, thợ cắt tóc hỏi Hoài Chân muốn cắt kiểu nào. Hoài Chân miêu tả đại khái, nói chiều dài quá nửa tai giống nam sinh trung học vậy.

Thợ cắt tóc hỏi cô, không phải muốn cái kiểu nhìn rất giống yêu tinh đó chứ.

Hoài Chân không hiểu ông ta nói "yêu tinh" là cảm giác gì, chỉ nói: giống con trai là được.

Thanh niên người Hoa kia ngạc nhiên há to miệng, nói, như vậy sao được?

Tuy thợ cắt tóc không hiểu câu tiếng Trung anh ta nói, nhưng vẫn đoán được chung chung, bèn liếc anh ta bảo, cô ấy hợp với tóc ngắn như thế.

Người thanh niên không tin, khăng khăng ở lại xem sao.

Thợ cắt tóc rất quen tay, kéo đi rất nhanh, chỉ năm ba đường cắt đã ra dáng, hỏi người thanh niên kia: có phải rất giống yêu tinh không?

Một phu nhân da trắng dắt chó đi dạo chờ bên ngoài, vốn muốn uốn nóng cho cả mình với chó, nhưng khi cặp mắt xanh kia nhìn chằm chằm Hoài Chân, bà bèn hỏi thợ: quả thật rất đẹp, liệu có thể cắt như vậy cho tôi được không?

Thợ cắt tóc hỏi Hoài Chân có thích không?

Cô nói đẹp lắm.

https://thuviensach.vn

Thợ cắt tóc vô cùng đắc chí, nói ngày trước ông từng làm kiểu tóc của Greta Garbo ở trong phim, ông có thể không bao giờ làm trùng một kiểu với nhiều người khác nhau

Đẹp thì có đẹp, nhưng tiền lại rất đắt, tổng cộng tốn hết một đô la. Người sinh viên kia bảo phu nhân nọ vừa kêu đắt, vậy là anh ta cố ý bảo thợ lát nữa dùng dầu thơm bôi lên tóc bà, như thế lúc uốn sẽ còn tốn hơn hai đô la.

Trước khi ra ngoài, Hoài Chân bị cuốn "Tạp chí tuần lễ" treo trên cửa thu hút —— ảnh bìa là một người phụ nữ châu Á mặc sườn xám tay cộc màu tro in hình hoa, nút áo màu xanh lông công đính từ vạt áo trước cho đến bên hông trái, bên dưới xẻ tà rất tự nhiên, để lộ đôi chân dài. Sườn xám may bằng vải tuyn, trước ngực có hai điểm như ẩn như hiện thấp thoáng. Trong tay cô cầm một chiếc quạt gấp bằng gạc mờ thêu hình chim đỏ, quạt che đi nửa mắt.

Hoài Chân nhìn cuốn tạp chí một lúc lâu, nói: "Đây là…"

Linh Trân nhận ra nhân vật trên mặt bìa tạp chí nổi tiếng số này trước: "Đến đào kép Diệp mà cô cũng không biết hả? Bây giờ cô ta phất lên rất nhanh, nổi tiếng đến mức Chicago còn mời cô ta đến làm đại sứ chim ngực đỏ."

Hoài Chân ngạc nhiên.

Linh Trân nói, "Cô lớn lên ở Mỹ, không biết chuyện của cô ta ngày trước cũng không có gì lạ. Ba tuổi bị cha mẹ bán vào kỹ viện, may mắn được Đấu Ngưu Tử tiên sinh ra tay cứu giúp, nhờ vợ là Hồng Xán Thanh dạy cô ta hát kịch thanh y. Vì kỹ viện ở Bắc Bình nằm ở đình Thùy Hồng, nên mới gọi cô ta là Diệp Thùy Hồng.

Đến năm mười bảy tuổi, cô ta nhờ vào khúc Tư Phàm mà thành danh, tính cách cũng thay đổi hẳn, tự cho rằng không ai ở kinh thành diễn được

https://thuviensach.vn

dáng vẻ của Triệu Sắc Không, thậm chí còn không xem sư nương dạy dỗ cho mình ra gì, hát liền khúc "Tư Phàm" ở ba mươi sân khấu với sư nương, khăng khăng đòi tranh cao thấp.

Thanh y phái họ Thẩm vốn là độc truyền, năm ấy sư nương Hồng Xán Thanh của cô ta mắc bệnh về não, trời đông giá rét mà vẫn phải hát đến sân khấu thứ hai mươi tám, Đấu Ngưu Tử tiên sinh biết rõ vợ có bệnh nhưng vẫn muốn tranh đấu, nhiều lần khuyên nhủ không ngớt, lúc đó bà ấy mới nhờ người gửi tin cho cô ta, lấy danh sư phụ cầu xin Diệp Thùy Hồng dừng lại mấy ngày. Nhưng không biết trong thời gian đó đã xảy ra biến cố gì, hoặc có thể đồ đệ không biết nặng nhẹ, cho rằng sư nương nói mình bệnh chỉ là một cái cớ, dù sư nương nhận thua cũng chỉ là muốn nhường mình; hoặc chính Hồng Xán Thanh không chịu cúi đầu, khăng khăn phân cao thấp với đồ nhi, không chịu từ bỏ ý đồ.

Cuối cùng Diệp Thùy Hồng vẫn đi hát sân khấu thứ hai mươi chín; Hồng Xán Thanh cũng nhắm mắt lên sân khấu, nhưng hát được nửa thì ngất trên sân khấu, không bao giờ tỉnh lại nữa. Diệp Thùy Hồng cũng bị phái họ Thẩm gạch tên, ồn ào tới mức sư phụ hay sư huynh sư đệ từ mặt, có chết cũng không qua lại với cô ta. Thế mà hôm đó Diệp Thùy Hồng còn mặt dày đến trước quan tài sư nương dập đầu nhận sai, khiến Đấu Ngưu Tử tiên sinh tức tới nỗi thề độc trước mặt mọi người: từ đây trở đi, nếu trên sân khấu có Diệp Thùy Hồng thì sẽ không có Đấu Ngưu Tử ông.

Về sau cô ta trăn trở lênh đênh từ Thượng Hải đến Quảng Đông, tuy thỉnh thoảng vẫn có người cổ vũ, nhưng cô ta đã không còn mặt mũi mà lên sân khấu nữa. Cô ta buồn bã chán nản, về sau nghe tin Mai Lan Phương tiên sinh đến rạp hát Grand Stage ở thành phố San Francisco, danh vọng vang khắp Hoa Kỳ, vô cùng rạng rỡ! Thế là cô ta dùng cách khác, qua lại với giáo sư tiến sĩ nước ngoài, vì tô giới người Tây và Hoa Kiều không rõ chuyện của cô ta, nên nhân đó lợi dụng người ta đưa mình ra nước ngoài ca

https://thuviensach.vn

diễn… Hôm nay coi như cô ta được như ý rồi, nở mày nở mặt gần như sánh ngang Anna May Wong*.”

(*Anna May Wong là tên tiếng Anh của Hoàng Liễu Sương.)

Ở cộng đồng người Hoa, cô mua một tấm thảm dê dệt nổi tranh sơn thủy, mất năm mươi đô la, trên đường đi taxi đến trấn trên đưa cho bà Noonan, Linh Trân lại không ngừng lải nhải với Hoài Chân, nói Diệp Thùy Hồng có bao nhiêu tiếng xấu trong mắt các vị phu nhân ở Thượng Hải: “Mẹ tôi hay nói, khu kỹ viện Trường Tam không có ai đạp mình như cô ta cả.”

Diệp Thùy Hồng là một mỹ nhân, một lời nói hay một hành động đều được nghiền ngẫm cân nhắc kỹ; bàn về cách đối nhân xử thế thì thật sự không phải là người phóng khoáng gì. Nhưng chỉ cần vì những cô ấy từng làm cho phố người Hoa và rạp hát, Hoài Chân không có cách nào phán xét cô ấy từ góc độ nào đó được, vì thế cô cũng không hùa theo Linh Trân.

Bà Noonan không có ở nhà, Hoài Chân bèn nhét thảm qua khe cửa, lại dùng giấy ghi chú viết rất nhiều câu cám ơn, gấp lại nhét vào nắm đấm, sau đó hai người lại ngồi taxi về.

Linh Trân thấy cô không nhiệt tình lắm, nên trên đường về cũng không nhắc lại nữa. Hai người lại nói chuyện về cây hương thung do công ty vận chuyển chở từ trong nước tới, lại nói đến chuyện đồ uống lạnh ngon nhất ở chuỗi cửa hàng sữa nào đó. Cuối cùng hàn huyên đến chuyện Hoài Chân hành kinh không đều do ăn kem, Linh Trân cười nói: có lẽ buổi chiều cô có thể đến đại học Utah một chuyến, trong trường có một bệnh viện bảy tầng rất to, học sinh và người nhà giáo sư đều được khám miễn phí.

Hoài Chân cười bảo, đấy cũng không phải là bệnh gì, nghỉ ngơi cho lại sức là được rồi, đỡ bác sĩ người da trắng cảm thấy người Trung Quốc chuyện bé xé ra to.

https://thuviensach.vn

Đợi sau khi quay về thành phố, Hoài Chân không còn thời gian làm chuyện khác nữa. Trong giờ ăn trưa, Giáo sư Trần nói rằng ông đã liên lạc với giáo sư thỉnh giảng môn Hán học ở đại học Utah, ông ấy đã đồng ý sẽ giúp cô sửa đổi bản thảo tiếng Anh. Nhưng vị giáo sư già này khá bảo thủ, chỉ chấp nhận bài phát biểu được đánh bằng máy đánh chữ, nhất định không xem bản viết tay; trong nhà giáo sư có một máy đánh chữ, cô ấy có thể tận dụng buổi chiều để đánh chữ ra đưa tới cho giáo sư, rồi ông lại thúc giục, trước tối nay có thể sửa giúp cô.

Dù Linh Trân rất muốn chơi với cô, nhưng cũng biết Hoài Chân không được rảnh rang, thế là cầm tiểu thuyết của Shakespeare vào thư phòng ngồi đọc suốt cả chiều, nghe cô gõ bàn phím lạch cạch lạch cạch.

Khoảng bốn giờ chiều, khi Hoài Chân vừa đánh lại nguyên xi mười hai trang bản thảo thì nhận được điện thoại, giáo sư Trần lái xe về, đem bản thảo ghi chép chữa bệnh kia đến cho giáo sư Hán học. Trước giờ cơm tối ông lại đem bản thảo về lại, tất cả những chỗ suy luận không rõ, cần điều chỉnh hoàn thiện đều được khoanh vòng chỉ rõ ra, lại bảo Hoài Chân tranh thủ lúc ăn tối sửa lại, rồi dùng máy đánh thêm một bản mới. Mẹ Linh Trân nói Mạn Lệ xúc cho cô bát cơm chiên trứng hương thung đem lên, Hoài Chân và lấy và để vài đũa, ngồi trước máy đánh chữ cho đến tận tám giờ.

Tác phong của giáo sư Trần cũng rất mạnh mẽ vang dội, lúc nhận được bản thảo thứ hai, ông lại ngay lập tức lái xe về, cũng không hề gọi hẹn trước với vị giáo sư da trắng bảo thủ kia.

Mới đầu Hoài Chân cảm thấy dựa theo tác phong làm việc của người da trắng, dù đã lên chức giáo sư thì cũng sẽ không nửa đêm ở lại trường học tăng ca. Vậy mà lúc gần mười một giờ khuya khi giáo sư Trần về nhà – lại là “thắng lợi quay về”, ông gõ cửa phòng ngủ gọi Hoài Chân ra, đưa bản thảo đã được sửa cho cô, vui vẻ bảo: giáo sư Philip nói, phần bản thảo này rất xuất sắc, chắc chắn tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa sẽ không chỉ ra quá nhiều lỗi

https://thuviensach.vn

sai, cũng sẽ sẵn lòng hướng dẫn nhân tài có khả năng viết ra bài văn xuất sắc thế này.

Bởi vì đêm đông ở thành phố Salt Lake rất lạnh, nên giáo sư Trần mặc áo khoác ngoài, trên lông mày và râu đã kết một tầng sương mỏng. Nhìn thấy giáo sư phải bôn ba trong gió lạnh vì chuyện của mình, Hoài Chân vô cùng cảm động, nắm tay giáo sư mãi không buông.

Giáo sư Trần cười to, nói: “Không cần cám ơn, cộng đồng người Hoa luôn hy vọng người Mỹ có thể nhìn thấy được mặt xuất sắc của con gái Trung Hoa chúng ta.”

Đêm hôm đó, Hoài Chân ngồi trước máy đánh chữ sửa đổi đến tận ba giờ sáng, đợi sau khi không còn nhìn thấy lỗi sai nào nữa, cô mới mặc nguyên quần áo đi ngủ. Bên trong có bật lò sưởi, không khô hanh như căn phòng ở Winnemucca. Mặc dù ngày mai còn có sứ mệnh trọng đại hơn, nhưng Hoài Chân vẫn không căng thẳng chút nào, ngủ một giấc đến tận tám giờ sáng. Lúc này bà Trần ở dưới lầu vội vã bấm chuông thúc giục hai cô gái rời giường, đánh răng rửa mặt bắt kịp chuyến xe buýt.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thành Phố Kansas (4)

Trước khi ra ngoài, Hoài Chân nhận được cuộc gọi của giáo sư Trần, ông bảo cô đến tiệm chụp ảnh ở ngã ba để chụp ảnh. Ngày trước hay nghe nói tiệm chụp ảnh của người da trắng rất đắt, không ngờ lại đắt đến thế, sáu tấm ảnh 6 inches lại ngốn hết 20 đô la. Nhưng vì là lần đầu đi máy bay nên nhất định phải dùng —— sau khi đến New York, đến hội nghị liên văn hóa của sáu trường đại học cũng cần một tấm.

Thợ ảnh là một anh chàng da trắng rất khôi ngô, tay xăm hình con rắn, lúc chụp ảnh cứ khen kiểu tóc của Hoài Chân rất đẹp, nói nếu anh ta mà chụp ảnh làm áp phích quảng cáo, nhất định sẽ mời cô làm người mẫu.

Hoài Chân cười hỏi anh ta, có thể làm người mẫu gì cơ?

Anh đẹp trai suy nghĩ một lúc, nói có lẽ là hãng nước trái cây. Bởi vì rất nhiều hãng nước trái cây luôn quảng cáo là có thể giữ được thanh xuân và dáng vẻ thon thả, vừa hay nhìn em rất nhẹ nhàng mà cũng rực rỡ.

Hoài Chân trầm tư.

Anh đẹp trai nói tiếp, ồ đúng rồi, chụp quảng cáo yến mạch ăn sáng sẽ thích hợp hơn —— nhìn em như thể ăn gì cũng có cảm giác thèm thuồng.

Hoài Chân nghe xong bật cười, đúng lúc máy chụp ảnh ghi lại khoảnh khắc này.

Không thể không nói, đây đúng là một thợ ảnh mát tay, trong chớp mắt nhìn thấy tấm ảnh kia, suýt nữa Hoài Chân đã tin bản thân cũng đủ tư

https://thuviensach.vn

cách làm người mẫu quảng cáo.

Vừa ra đến trước cửa, Hoài Chân mượn điện thoại gọi về phố người Hoa ở San Francisco, người nghe máy là A Phúc.

Cô thuật lại sơ sơ về tình hình gần đây của mình với A Phúc, nói mọi chuyện rất tốt, rồi lại hỏi trong nhà thế nào.

A Phúc nghe có vẻ rất vui, nói với cô trong nhà đều rất thuận lợi, gần đây kinh tế bên ngoài phố người Hoa không khởi sắc lắm, rất nhiều người Ý đều ngỏ lời hùn vốn kinh doanh giặt giũ với họ, ông đang bàn bạc chuyện này với La Văn. Lại dặn dò cô đi xa nhớ đừng có tiết kiệm chi li, cần mua gì cứ mua, nếu không có tiền thì gọi điện về nhà, người nhà sẽ bảo ngân hàng Wells Fargo gửi cho cô.

Vì biết cô đang ở nhờ nhà người ngoài nên A Phúc cũng không tiện nói nhiều, chỉ bảo cô lần sau có rảnh thì nhớ gọi điện về.

Báo tin bình an với nhà xong, trong lòng Hoài Chân cũng yên tâm đôi phần.

Giữa thành phố Salt Lake và thành phố Kansas không có sân bay chở khách chuyên dụng, chuyến bay của hàng không Pan Am cũng chỉ là cất cánh từ Oakland mà đi, có điều ngoài hãng hàng không Boeing có khoang gia áp ra, thì dạo này mọi chuyến bay đều bay ở tầng thấp, máy bay sẽ nhiều lần dừng lại ở các bãi đậu tạm thời tại ngoại ô thành phố. Thành phố West Valley ở ngoại ô thành phố Salt Lake, hay Lawrence gần thành phố Kansas đều là điểm dừng của chuyến bay này.

Mười hai giờ trưa, hai cô gái ôm nhau từ biệt, Hoài Chân mời các cô ấy nếu có rảnh thì nhớ thường xuyên đến thành phố San Francisco chơi.

Linh Trân lén nói với cô: “Nhà tôi cũng đề nghị Mạn Lệ thi vào đại học Stanford hoặc đại học Công nghệ California, bởi vì môn toán của em

https://thuviensach.vn

ấy rất tốt. Không thì cô đến đại học Utah đi, có điều theo như cô nói, nếu cô thật sự có thể phát biểu tại hội nghị đó, thì không biết ở bờ Đông có bao nhiêu đại học tranh nhau giành cô cho bằng được đây."

Hoài Chân cười bảo, "Nói chung thành phố San Francisco cách thành phố Salt Lake rất gần."

Linh Trân đáp, "Đương nhiên rồi, còn gần hơn với bờ Đông nhiều."

Chào tạm biệt các cô gái, trên đường lái xe đưa Hoài Chân đến sân bay, giáo sư Trần bảo, "Cháu không cần phải quá lo về chuyện của tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa đâu. Hơn nữa, nếu bờ Đông vẫn khăng khăng bài Hoa, thì giáo sư Philip cũng bày tỏ, nếu như cháu đồng ý xin, ông ấy sẽ chấp nhận cho cháu đến đại học Utah làm học trò của mình."

Không biết là do thấy cô căng thẳng nên mới cố ý an ủi cô hay gì, nhưng thật sự nghe rất bùi tai.

Khoảng mười một giờ, xe đã đến bãi đậu máy bay West Valley, ở đó có dựng một phòng chờ khá thô sơ. Vì lát nữa giáo sư Trần còn phải quay lại trường, lại bởi vì khi tới khách sạn ở Kansas cô cũng sẽ gọi điện về nhà họ Trần báo bình an, cho nên cũng tạm biệt giáo sư Trần khá đơn giản.

Ban ngày ở thành phố Salt Lake khá lạnh, cô mặc áo khoác dài màu xám, lại quàng thêm khăn quàng cổ đan len màu đỏ nhạt, bọc mình kín mít mà vẫn lạnh tới múc run lẩy bẩy. Nói thật, một phần cũng do cô hồi hộp nữa – bởi vì nhân vật lát nữa cô sẽ gặp lại là "thành viên quan trọng nhất trong hiệp hội nghiên cứu châu Á ở Hoa Kỳ" tiếng tăm lừng lẫy, là nhân vật vĩ đại cô chỉ mới thấy trong sách giáo khoa. Đây đúng là chuyện quan trọng số một khi cô sống lại, không hồi hộp mới là lạ.

Trong phòng chờ, cô mua một ly cacao nóng ở máy bán tự động để làm ấm tay —— dạo này nước Mỹ rất thích triển khai các loại máy bán hàng tự động: máy bán báo, máy bán bao cao su, máy bán sandwich, máy

https://thuviensach.vn

bán thức uống nóng, mà máy thì lúc nào cũng hư hỏng, còn cần khách hàng gọi điện thoại gọi thợ sửa nữa, có thể là vì tiết kiệm nhân lực, mà nói không chừng đó là đặc điểm điển hình của việc tự động hóa.

Vì tay cóng đến mức đóng băng, cô sục sạo trong ví tiền cả buổi mới lấy ra được mấy đồng 25 cent. Lúc bỏ tiền vào, miệng cô còn lẩm bẩm lời giới thiệu khi gặp tiến sĩ ——

"Xin chào tiến sĩ Hummel, cháu là xx. Xin thứ lỗi vì cháu đã lỗ mãng đến làm phiền, bởi vì trước đây lúc tiến sĩ dạy ở đại học Yến Kinh, cháu từng nghe nói đến tên của ngài, vô cùng bội phục kiến thức uyên bác và hiểu biết thâm sâu về lịch sử Trung Quốc của tiến sĩ. Cháu từng đọc cuốn "Chủ nghĩa dân tộc siêu quốc gia" do tiến sĩ viết, thật sự rất thích nó, nên cháu cũng quan tâm đến hiện tượng siêu quốc gia ở khu vực hóa. Lần này đi New York, vừa hay nghe Pro. Chan nói Hằng tiến sĩ sẽ đi cùng chuyến bay này…" Đến Hoài Chân cũng phải tự đảo mắt, đổi sang câu khác chê mình: "Xin lỗi vì cháu đã nói nhiều như vậy, nguyên nhân cuối cùng chính là vì muốn nói chuyện với tiến sĩ, nói không chừng có thể chỉ điểm giúp cháu về bản thảo rách này."

Mỗi lúc căng thẳng cô đều như thế, phải chuẩn bị lời mở đầu lưu loát thì sau đó cô mới thả lỏng được tâm tình.

Bất thình lình sau lưng vang lên tiếng ho khan, Hoài Chân tưởng mình chiếm dụng máy bán hàng, khiến người xếp hàng đợi lâu, vừa nói xin lỗi vừa đưa tay cầm lấy ly nước, nhưng sờ cả buổi cũng không thấy đâu.

Đột nhiên người xếp hàng bật cười, dùng quốc ngữ rất chính thống, thậm chí còn mang theo giọng Bắc Kinh mà nói: "Nhét thêm một đồng tiền vào đi."

Hoài Chân sửng sốt, rồi chầm chậm xoay đầu lại, bất giác trông thấy một gương mặt người da trắng trung niên.

https://thuviensach.vn

Vóc dáng cao to, trông có vẻ phát tướng; gò má rộng, có tướng mạo của người Đức phương Bắc, nhưng trong mắt lại có sự khoan hậu của người truyền giáo: tấm ảnh đen trắng của nhà Hán học nổi danh trong sách giáo khoa – tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa, lúc này lại sống động xuất hiện rành rành ngay trước mắt.

"…" Trong phút chốc Hoài Chân tắt tiếng.

Tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa tưởng cô nghe không hiểu, bèn dùng quốc ngữ chính gốc nói với cô: "Tôi nói là, tiền bỏ vào không ăn, đấm hai cái để máy nhả tiền ra, lại nhét thêm một đồng khác vào thử. Thử lại đi."

Cô gật đầu một cách máy móc, đập mạnh lên máy mấy cái, đồng tiền từ cửa vào nhả ra, cô lại nhét một đô vào.

Vừa cầm được cốc cacao nóng, đầu óc cô vẫn mơ màng, trong lòng nghĩ nên giới thiệu mình thế nào để lễ phép mà không đường đột, để tự nhiên giới thiệu lời mở đầu đáng chết kia?

Tiến sĩ hằng giơ cốc cacao nóng lên, dứt khoát nói với cô, "Ngẩn ra đó làm gì? Đi thôi."

Trong một thoáng đầu óc cô trống rỗng, đi theo nói, I haven't introduce myself yet.

Cảnh sát mặc đồng phục lục quân màu trắng kéo thang lên máy bay ra, tiến sĩ Hằng rất lịch thiệp mời cô đi trước, lại nói, "Không phải vừa rồi cháu đã nói hết rồi sao?"

Những người da trắng xung quanh đưa mắt nhìn hai người, đều cảm thấy kỳ lạ: vì sao một người Mỹ nói tiếng Trung, còn một người da vàng lại nói tiếng Anh, thế mà bọn họ có thể thuận lợi trao đổi?

https://thuviensach.vn

Sau khi ngồi xuống ghế gần cửa sổ, rốt cuộc tiến sĩ Hằng cũng đổi sang tiếng Anh, học giọng điệu chê bai của cô đó: “My name is Waaizan, I really like your literature blablabla…Oh sorry, what’s the name of it?” (Tôi tên là Hoài Chân, tôi rất thích tác phẩm của ngài… Ồ xin lỗi, tên nó là gì nhỉ?”

“Supranational Nationalism.” (Chủ nghĩa dân tộc siêu quốc gia.)

“Good.” Tiến sĩ Hằng nhận lấy chai nước Evan trong tay tiếp viên, đưa một chai cho cô rồi nói, “Bây giờ chúng ta cùng nghiên cứu chủ nghĩa phân biệt chủng tộc của siêu quốc gia nào. Cháu có mang theo bài viết không? Hay cháu không định để tôi xem?”

Cô nhanh chóng lấy bản thảo đánh máy ở trong cặp tài liệu ra, hai tay đưa cho ông.

Tiếp viên thông báo cho hành khách là sẽ đến thành phố Kansas sau bốn tiếng nữa, tiến sĩ Hằng có vẻ rất sốt sắng (“Cái gì? Chỉ có bốn tiếng thôi sao?”) lấy kính một mắt ở trong cổ áo ra, nhanh chóng đọc lướt qua hai lần. Ông kết luận súc tích là bài viết rất mượt, và người Mỹ sẽ không bới ra được bất kỳ vấn đề ngữ pháp câu cấu trúc nào, nhưng cũng nói với cô ấy là nội dung có thể được bổ sung hơn nữa.

Đề nghị ông ấy đưa cho Hoài Chân là: Talk something about Dera and Heung. (Nói thêm về Dera và Hồng đi.)

Vụ bê bối ngày trước của Hồng gia chỉ là một trong những thủ đoạn để đảng Cộng hòa đấu tranh đoạt lại California với đảng Dân chủ. Nhưng bọn họ lại chẳng ngờ giữa chừng xuất hiện một Dera, bỏ qua vấn đề chủng tộc, quyết định kết hôn với Hồng gia ở trên đài hành quyết, vô hình trung đã cho đảng Dân chủ rất nhiều phiếu bầu.

Hoài Chân hỏi ông, nói có nên tìm kiếm một chính trị đứng đắn trong lúc diễn thuyết không, để cô có được sự ủng hộ của lực lượng chính trị nào

https://thuviensach.vn

đó.

Tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa nói nên thế, nước Mỹ là một quốc gia giỏi diễn thuyết, mà điều đó thường xuyên dùng trong chính trị, ví dụ như lúc kêu gọi phiếu bầu vì quyền lợi của mình, các đảng phái đều rất thích nói chuyện hoang đường lừa gạt kẻ khác trong lúc phát biểu, mà lần nào cũng rất hữu hiệu.

Sau đề nghị đó, ông còn tổng kết một câu bằng giọng Bắc Kinh chính gốc, “Tóm lại là thử chút đi.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thành Phố Kansas (5)

Tiến sĩ và cô nói rất nhiều rất nhiều, miệng không nghỉ một phút nào, thậm chí cô còn uống cạn sạch chai nước Evan.

Hoài Chân soạt soạt ghi nhớ vào sổ, ghi đầy chi chít bốn trang liền.

Máy bay chở khách bay rất thấp, cách mặt đất chỉ 4.000 đến 6.000 feet. Khoang máy bay không phải là khoang gia áp, ngồi ghế sau Hoài Chân là một bà cụ, bà bị máy bay chao đảo làm cho chóng cả mặt, gần như vùi đầu xuống chậu nôn mửa mà nôn, nôn tới nỗi nôn ra nước vàng. Trong khoang ngập tràn mùi nôn mửa, nhân viên đành phải mở cửa sổ ra.

Tiếng cánh quạt rất ồn, không khí lạnh vù vù thổi vào, thổi tóc bay ngược ra sau đầu, song cô không để ý.

Máy bay vừa đáp xuống Lawrence, bạn của tiến sĩ Hằng lập tức lái xe đón ông tới thành phố Independence, còn cô đi xe buýt liên tỉnh đến phố Independence ở thành phố Kansas. Hai người nhanh chóng mỗi người một ngã, thậm chí còn không tạm biệt gì nhiều, bởi vì khi ở trên máy bay đã nói đủ nhiều rồi.

Cho tới khi ngồi lên xe buýt, cô mới thấy đau đầu vì bị cơn gió lạnh ở độ cao 4.000 feet thổi liền bốn tiếng, tiếng cánh quạt kêu vù vù vang vọng bên tai.

Và cứ quanh quẩn mãi giống thế, còn có cả lời cuối cùng của tiến sĩ Hằng.

https://thuviensach.vn

Ông nói, đối với phương Tây, Trung Quốc thật sự rất rất già, trông như một bà lão tuổi xế chiều nằm trên giường bệnh sắp chết, trên cơ thể vì lao lực mà đổ bệnh bám đầy rận. Dù bà vẫn thần bí khó lường, nhưng phương Tây trẻ trung khỏe mạnh lại không có kiên nhẫn lột xuống tấm áo khoác bẩn thỉu mục nát để khai thác nhiều bí ẩn chưa ai giải đáp; bọn họ chỉ muốn hao hết tâm sức ép khô chút di sản, chút giọt máu cuối cùng trên người bà. Phương Tây có quá nhiều hiểu lầm sai lệch về Trung Quốc, ấn tượng cuối cùng về Trung Quốc mãi mãi dừng lại ở cảnh bà thoi thóp, từ khoảnh khắc bà già đi, không một ai nhớ được dáng vẻ nguyên thủy ban đầu của bà.

Hoài Chân nói, trông ngài cứ như đang hình dung gái mại dâm vậy ——Viên mỡ bò*.

(*Viên Mỡ Bò là một truyện ngắn của Guy de Maupassant, được viết vào năm 1879. Trong tác phẩm này và những tác phẩm về sau, Maupassant dành nhiều sự quan tâm, tình cảm cho những người thuộc tầng lớp“dưới đáy xã hội”, những cô gái bán dâm, trẻ em lang thang cơ nhỡ, “bụi đời”…)

Tiến sĩ mỉm cười nói, còn không phải sao? Đàn ông Trung Quốc là sát thủ, còn phụ nữ Trung Quốc chính là gái mại dâm —— đây luôn là ấn tượng khắc sâu trong đầu người phương Tây. Trong mắt bọn họ, Trung Quốc hôm nay nhìn không khác gì một ả gái điếm, một khách làng chơi, một gã dắt gái, một kẻ cu li… nói chung là tầng lớp thấp kém trong thời buổi loạn lạc. Không phải tôi chê bai gì phương Đông, tôi chỉ mô tả lại ấn tượng sai lầm mà thôi.

Hoài Chân nói cháu biết.

Tiến sĩ nói tiếp, cho nên tôi nghĩ rằng, so với một người trung niên bụng phệ hoặc là một cậu nhóc dịu dàng, hẳn hội trường sẽ có rất nhiều người muốn thấy một cô gái xinh đẹp hoạt bát nói rõ về Trung Quốc cổ xưa hơn, khi đó mới làm bài phát biểu tăng thêm nhiều màu sắc. Dù có lẽ nói như vậy khiến người ta không khoái trá lắm, như thể tất cả chỉ để đến ý vẻ

https://thuviensach.vn

ngoài trẻ trung mà không chú trọng vào nội hàm. Nhưng thực chất, hai thứ này không thể tách khỏi nhau được. Cháu ngây thơ, tự nhiên, có bản năng lại thẳng thắn, trông có vẻ chưa trải qua bất kỳ cực khổ nào, không bị ràng buộc, không chịu gò bó, không câu chấp cũng không cường điệu, đây chính là những gì tôi mong đợi, là một đóa hoa bung cánh trong gỗ mục bùn nát, tuy mong manh nhưng lại có sức sống vô tận – vừa hay đây chính là ưu thế của cháu.

Xe buýt dừng lại trước tòa thị chính thành phố Kansas, cách khách sạn Frida tại khu Casino thần bí trong truyền thuyết chỉ một con đường đi bộ. Lúc này trời đã tối, 6 giờ 45 phút, Hoài Chân men theo đại lộ Independence và sông Missouri, chậm rãi đi về phía khu đảo Capri*, dọc đường đi qua ít nhất là ba công viên và bốn suối phun. Cả thành phố trông rất nhàn nhã: dưới ánh nắng chiều sau giờ làm việc, các gia đình ngồi trên sân cỏ trong công viên đọc báo, hoặc là chơi những trò vận động đơn giản. Đến khi cô băng qua phố, một chiếc xe buýt du lịch chở đầy khách chầm chậm chạy qua trước mặt Hoài Chân, trên thân xe màu đỏ dùng sơn phun mấy chữ lớn: Kansas City – Heart of America!

(*Tên đầy đủ là Isle of Capri Casino – khu sòng bạc nổi tiếng ở thành phố Kansas.)

Có phải chỉ cần là vùng trung tâm nội địa không giáp biển, hai bên không có sông, vừa hay có một con sông nổi tiếng chảy qua giữa thành phố thì đều được gọi là trái tim của XX không? Ví dụ như Brussels có sông Seine chảy qua hoặc là Budapest – thành phố bị chia cắt bởi sông Danube, không biết là vì gì nhưng tất cả đều tự gọi mình là “trái tim của châu Âu”.

Thành phố Kansas cũng rất giống Budapest: một con sông chia cắt, bên này thuộc bang Kansas, bên kia thuộc bang Missouri. Vừa khéo khu sòng bạc nằm ở khu vực chính giữa. Chưa lên cầu, màn đêm vẫn chưa buông, nhưng đèn nê ông trong khu sòng bạc đã từ từ sáng lên. Trên cầu có rất nhiều hàng rong treo đèn nê ông đang rao bán, người rao hàng đeo trước

https://thuviensach.vn

ngực một chiếc cặp da, mở cặp da ra sẽ thấy năm sáu loại bóng đèn có màu sắc và độ cong khác nhau, bóng đèn nối với mạch điện ở trong cặp, người đó vừa ấn một cái, giống như mở ra chiếc hộp ma thuật bảy màu vậy. Nhưng chiêu trò này cũng không thu hút được người xung quanh, trái lại có vài đứa trẻ xúm lại, vì màu sắc rực rỡ của đèn mà dừng bước.

Dựa theo địa chỉ do giáo sư Trần viết, tới khi cô tìm được khách sạn Frida thì trời đã tối đen, đường xá tấp nập gần như mắc kẹt. Ngoài những sòng bạc đang mở thì hắn nơi đây còn có rất nhiều sản nghiệp khác. Gần như mỗi lần đi qua hai Casino là đều có thể thấy được một nhà nghỉ, quán bar hoặc cửa hàng đồ dùng người lớn trắng trợn bày đồ ra bên ngoài. Bên đường Casino có rất nhiều gái mại dâm đứng vẫy khách, mùa đông thế này mà chỉ mặc mỗi áo chữ V khoét sâu cổ mỏng tanh cùng với giày cao gót sặc sỡ, đứng ngoài tủ kính muốn đẩy ngực lên cao hơn, dùng hết khả năng để mời chào.

Một ả gái đứng đường mặc váy dài màu bạc độn mông, đứng trước cửa kính của cửa hàng hộp âm nhạc, vừa soi gương vừa thoa son màu tím đen. Lúc Hoài Chân đi qua, trên cửa kính cũng phản chiếu rõ ràng mặt bên của cô: Chiếc áo kẻ sọc màu xanh hồng biến thành màu tím qua cửa kính, áo khoác len màu xanh cũng biến thành màu xanh đen của bầu trời, duy chỉ có gò má và đôi giày kia là trở nên trắng bệch. Tuy sáng nay cô đã gội đầu, nhưng vì bị gió trên máy bay thổi nên sau gáy có hai chỏm tóc vểnh lên.

Cửa kính kia như có ma lực làm Hoài Chân bất giác dừng chân, dùng tay toan vuốt chỏm tóc vểnh xuống, như thử mấy lần đều không có kết quả. Cô lại quan sát một lúc: mặc dù quần áo kiểu trẻ em, nhưng vì đặc điểm sinh lý không lộ rõ nên khó mà phân biệt được nam nữ. Đã như thế, dù tóc có vểnh lên thì cũng không ảnh hưởng về hình tượng lớn lắm.

Dừng lại mười giây, Hoài Chân đang định rời đi thì nhác thấy cô gái môi tím đen kia đang nhìn mình qua cửa kính. Ánh mắt gặp nhau trên mặt

https://thuviensach.vn

kính, cô trông thấy một đôi mắt màu xanh xám có phần trống rỗng. Chắc cô ấy bị cận thị.

Ngay sau đó, cô nghe thấy cô gái kia thấp giọng lẩm bẩm: “One dollar for once. Two dollar for a night. 50 Cent more, we can try something else. I may give you a surprise.” (Một đô một lần, hai đô một đêm, thêm 50 cent, chúng ta có thể thử thứ khác. Em sẽ đem đến một bất ngờ.)

Nghe giọng thì có vẻ cô gái ấy còn rất trẻ, có khi còn bằng tuổi mình.

Hoài Chân ngẩn ra, nhanh chóng lắc đầu.

Cô gái quay đầu lại nhìn vào cửa kính, có vẻ đã mất lòng tin vào mình rồi. Cô ấy dùng mu bàn tay lau bớt son đi, rồi lại không cam lòng mím môi, có lẽ cảm thấy như vậy sẽ khiến mình dễ nhìn hơn nhiều. Cô ấy nói tiếp, “Maybe we can talk.” (Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện.)

Xung quanh đều là mấy kẻ lang thang, có lẽ sẽ có kẻ móc túi hoặc mắc bệnh. Hoài Chân không dám nói gì, chỉ mỉm cười với cô ấy rồi đi lướt qua, nhìn thấy bảng tên chỉ đường, số 199.

Lại quay đầu nhìn sang đối diện, ở bên đấy có một Casino rất lớn, đèn điện sáng trưng, thậm chí còn để máy đánh bạc ra ngoài đường.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy bên cạnh bảng hiệu lập lòe của Casino là tấm bảng nhấp nháy xanh đỏ của khách sạn Frida, không nổi bật bằng Casino. Hình như từ tầng hai trở lên đều là phòng khách, nhưng điều quái lại chính là, ở mỗi cửa sổ đều phát ra thứ đèn màu đỏ vô cùng mập mờ.

Ngoài những cô gái mại dâm ra thì còn có vài ba kẻ lang thang tụ tập, trên con phố bẩn thỉu luôn bốc lên thứ mùi đàn ông hôi thối đã một năm chưa tắm rửa, kèm theo mùi phóng uế lung tung.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân vừa bước qua phố vừa nghĩ trong đầu, rốt cuộc người Mỹ lấy tư cách gì mà chê bai phố người Hoa?

Mặt tiền khách sạn Frida rất hẹp, bên trong có quầy gạch với hành lang nhỏ hẹp, gần như chỉ đủ để hai người né vai đi qua.

Trên vách tường và quầy đều sơn một màu hồng phấn, người phụ nữ tóc đỏ ngồi sau quầy nghe thấy tiếng động cũng làm như không nghe thấy, thậm chí còn không thèm khách sáo chào hỏi, thế nên Hoài Chân chỉ có thể thấy mỗi đầu tóc của cô ta.

Điều làm người ta nhìn chăm chú chính là chiếc tủ sau lưng cô ta, trên tủ bày la liệt thứ đồ chơi bắt chước cơ thể nam nữ giống thật, nhưng hình như hơi phóng đại, kích thước lớn tới mức hãi hùng.

Cô đứng trước quầy ho hai tiếng.

Người phụ nữ uể oải ngẩng đầu lên, nhả chữ như vàng hỏi: “Yourself?”

Cô nói No, sau đó nói hôm qua bọn họ đã đặt phòng trước rồi, tên người đặt là Cea. (biệt danh của Ceasar.)

Không đợi cô nói xong, người phụ nữ kia ồ lên, “Gọi điện tới đặt hả. Hai người một đêm ở phòng Dewberry (Mâm Xôi), để tôi xem nào ——”

Người phụ nữ lật sổ loạt soạt, Hoài Chân nằm trên quầy, đầu nghĩ rốt cuộc Dewberry là loại berry nào, vì sao lại lấy nó để đặt tên phòng.

Đúng lúc này người phụ nữ đó nói: “Người đặt trước là Cea, là nam. Nhưng hình như cậu ta chưa tới.”

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thời gian là sáu giờ mười lăm phút.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ nói, “Chắc cũng sắp đến rồi, cô có muốn chờ trong đại sảnh không, trong đó có ghế, hoặc là ——”

Hoài Chân nói không cần, lại bảo, “Đợi Cea tới, bà có thể nói với anh ấy là tôi chờ anh ấy ở máy đánh bạc ngoài Casino được không?”

Người phụ nữ nói, “Được, không thành vấn đề. Nhưng nhớ coi chừng, ở đây ngày nào cũng có người thua táng gia bại sản —— Cô nhìn đám lang thang ở cửa đi, trong đó có không ít kẻ từng được tôi cảnh cáo.”

Hoài Chân đứng dưới khách sạn, mặc áo khoác len cùng quần jean, chần chừ trước máy đánh bạc.

Máy đánh bạc khác nhau thì cách chơi khác nhau, giá tiền cũng khác nhau. Ngày trước cô chỉ mới chơi trò ăn hoa quả – trong tiệm thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ rất thường gặp ở châu Âu đều có đặt một hai máy như thế. Cửa máy đánh bạc hoa quả có ba lỗ, một lỗ 25 cent một lần, một lỗ 1 đô một lần, một lỗ là 5 đô một lần.

Trong sòng bạc đèn đỏ sáng choang, bên trong có những cỗ máy lớn hơn, trước mọi cỗ máy đều có đầy người. Có một bức tường trúng giải lớn ở bên trong, có sáu nhân viên phục vụ chạy lui chạy tới cầm bảng mẫu hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh, thay đổi dán tên của người trúng giải và số tiền lên quầy, mà số tiền sáu chữ số ở trên cùng chưa bao giờ thay đổi, con số khổng lồ đó luôn thu hút rất nhiều tay cờ bạc đến sòng bạc.

Hoài Chân đứng ngoài cửa, nhìn người làm bận rộn thay đổi tấm dán màu vàng, mới mấy chục phút mà đã thay đổi hai lượt người trước chiếc máy làm giàu thần kỳ.

Trong vòng mấy chục phút đó, cũng có người ngồi vững như chuông. Một phu nhân trung niên xách túi xách, bất động như núi ngồi vững trước máy câu cá to lớn, chốc chốc lại chi ra 100 đô la, đánh bài mà không đổi sắc mặt.

https://thuviensach.vn

Nhìn đã đủ, cô bèn lấy mấy đồng tiền sáng nay mua ca cao nóng ra, ném vào cửa 25 cent, định thử xem mình còn vận may của người mới không.

Lúc đợi tổ hợp chuối táo sắp hàng, cô lại nhìn sang phu nhân trung niên kia, rốt cuộc lúc này bà ta cũng kiếm được rồi, có điều túi của bà ta không đựng nổi, xèng rơi rào rào xuống đất, nghe tiếng thôi đã cảm thấy rất nhiều rồi, hẳn là số xèng khổng lồ.

Một khi may mắn xuất hiện, trong Casino sẽ lập tức xôn xao. Ai ai cũng như được khích lệ, thử cho nhiều tiền vào chiếc máy trước mặt mình. Nhưng không ai ý thức được một khi sự kiện xác suất cực nhỏ xảy ra, thì trong thời gian ngắn xác suất lần thứ hai là gần như bằng không.

Chiếc máy trước mặt Hoài Chân cũng thế, vừa ném tiền vào đã lập tức bị máy ăn mất, im hơi lặng tiếng.

Sau lưng vang lên âm thanh quen thuộc, “Xem ra hôm nay vận may của em không tốt rồi.”

Hình như người đó đã đứng sau lưng nhìn được một lúc lâu.

Không đợi Hoài Chân xoay người, một chiếc mũ ụp xuống đầu, che lại tầm mắt cô.

Ghế chân cao cũng bị xoay lại, làm cơ thể cô cũng xoay theo.

Trên đầu có mũ che, khiến hai người như đang trú mưa dưới mái hiên chật hẹp. Ceasar cúi đầu lại gần hôn cô, hơi ngứa, làm Hoài Chân vừa hôn vừa cười.

Cô tháo mũ lưỡi trai xuống, nhìn thấy ba con chữ in trên vành mũ: BOY.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân lại bật cười, đội mũ lên lại, kéo tay anh nói, “Tỷ lệ là một trên sáu triệu, có muốn thử xem vận may của anh không?”

Ceasar hỏi, “Thi đánh bạc à?”

Cô nói đúng thế.

Anh lại hỏi, “Đặt cược gì đây?”

Hoài Chân nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói, “Thua bao nhiêu xèng thì cởi chừng đó áo?”

Ceasar gõ vào đầu cô, “Em đúng là biến thái.”

Hoài Chân, “Là anh dụ dỗ.”

Anh thỏa hiệp, nói OK, “Nhưng trước tiên chúng ta về khách sạn đã, nhìn xem phòng ở thế nào.”

Cô rất vui vẻ gật đầu, nhảy xuống khỏi ghế, kéo tay anh xuyên qua đám đông ở Casino quay về khách sạn.

Người phụ nữ tóc đỏ vẫn còn đó, hình như vừa ăn xúc xích xong, bây giờ cô ta đang xỉa răng trước gương. Thấy hai người đến thì nói thẳng, “ID, please.”

Hai người đưa thẻ căn cước ra.

Người phụ nữ cũng chẳng nhìn kỹ, mở ra rồi viết qua loa thông tin của khách vào sổ, thờ ơ bảo, “Có muốn bao cao su không?”

Ceasar nói NO.

Có lẽ người phụ nữ đã quên vừa nãy từng nói chuyện với Hoài Chân, hoặc là cô ta bị mù mặt, chỉ liếc sơ qua thì tưởng cô là cậu bé gốc châu Á

https://thuviensach.vn

nào đó.

Cô ta cụp mắt bảo, “Nam với nam cũng cần dùng nó.”

Ceasar, “…”

Hoài Chân bảo Ceasar xoay người lại, sờ vào túi du lịch trên lưng anh, lấy ra một chiếc hộp cứng, đắc ý nói, “Chúng tôi có rồi!”

“Ồ, là con gái châu Á, xin lỗi, vì nhiều người con trai châu Á cũng rất đáng yêu nên tôi không phân biệt được.” Cô ta vừa nói vừa kéo hộc tủ, lấy túi giấy đựng bao cao su ra, lại mở ra biểu diễn cho họ: “Hàng do chuỗi khách sạn chúng tôi sản xuất, không chỉ rẻ mà chất lượng còn rất tốt, tốt hơn loại này nhiều.”

Hoài Chân chợt thấy hứng thú, “Thật không?”

“Đương nhiên rồi. Nếu không chê thì tôi có thể biểu diễn cho cô xem.”

Nói đoạn, ta mở hai loại bao cao su ra, cùng kéo căng như kéo mì, lúc kéo nó ra dài hơn một cánh tay thì chiếc bao cao su trong hộp cứng đã rách, mà loại của khách sạn vẫn không hề hấn gì, nhìn có vẻ rất co dãn.

Biểu diễn xong, người phụ nữ đó hỏi, “Có muốn không?”

Hoài Chân nói, “Gồm có cỡ nào?”

Bà ta đáp, “X, XL, XXL, XXXL… Cô muốn loại nào?”

Hoài Chân, “Lấy hết từ L.”

Đột nhiên người phụ nữ nhìn Ceasar với ánh mắt khác, sau đó cúi người tìm kiếm trong quầy một lúc, tìm ra năm bao đưa cho Hoài Chân, nói, “Tổng cộng 1 đô 50 cent.”

https://thuviensach.vn

Ceasar: “…”

Hoài Chân vui vẻ kéo túi du lịch ra, bỏ toàn bộ vào trong.

Người phụ nữ hỏi, “Có muốn đồ chơi khác không?”

Mắt Hoài Chân sáng lên, “Có gì?”

“Hầu như trong phòng đều có cả, nếu muốn thứ khác, tôi có thể giảm giá cho hai người.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Thành Phố Kansas (6)

Phòng của bọn họ nằm trên tầng năm. Vì để không gian trong thang máy trông rộng rãi hơn nên bốn phía đều ốp gương. Mà kính thủy tinh nguyên tấm lại rất đắt, cho nên gương trong thang máy đều được dán từng miếng nhỏ một, làm nhiều chỗ không được bằng thẳng, khiến tay chân người ta trông thì có nơi dài, trông lại nơi ngắn. Ma lực của gương cũng không phát huy được tác dụng, hoặc có lẽ do Ceasar quá cao, nên hai người chỉ vừa cử động một chút thôi là đã đụng đến vách thang máy, càng khiến không gian bên trong chật hẹp hơn. Dưới sàn trải thảm đỏ, vì ẩm ướt và điều kiện thông gió kém nên lúc giẫm lên có cảm giác dinh dính.

Ceasar cúi đầu nhìn cô gái nhỏ, cô gái của anh lại đang cúi đầu nghiên cứu túi giấy to chừng nửa bàn tay kia. Giấy khá dày, bên trên in hàng chữ tiếng Anh màu xanh da trời: “SUPER READY!”

Dưới góc phải còn kín đáo đánh dấu một chữ “L”.

Ở giữa nhô lên một vòng tròn nhỏ lớn hơn đồng 25 cent một chút, cô nhéo nhéo, vô tình hỏi, “Co dãn dài như cánh tay, có vẻ lợi hại lắm nhỉ. Nhưng nghĩ lại thì đâu có lợi ích gì?”

“…” Ceasar trầm tư, nói, “Có lẽ trước kia bọn họ sản xuất bong bóng.”

Cô bật cười.

Ceasar nói, “Em có thể thử.”

https://thuviensach.vn

Cô quay sang nhìn Ceasar.

Ceasar nói, "… Ý anh là thử thổi bong bóng."

"30 cent cũng có thể mua được mười quả bóng đấy."

"Không sao, dù gì thứ này cũng vô dụng."

Hoài Chân ngẩng đầu.

Tầm mắt hai người gặp nhau trong gương.

"Nhỏ rồi." Anh nói.

"… Thật không?" Cô hỏi.

"Thật."

Hoài Chân nhớ hồi tiểu học, có một hôm các bạn nam chơi bóng nước, mà quả bóng đựng nước ấy lại có màu sắc rất kỳ lạ: tông màu vàng nửa trong suốt. Hơn mười năm sau bất chợt nhớ lại tình cảnh ấy, cô mới giật mình nhận ra, rốt cuộc trò vui trên khắp sân thể dục vào chiều hôm đó là gì.

Cô hít sâu, xé một bao ra đưa lên môi.

Không biết vì sao nãy giờ thang máy lại không chịu mở, mà đúng lúc này lại kêu cái *ting* rồi cửa mở ra.

Đứng bên ngoài là một người đàn ông trung niên áo mũ chỉnh tề, cùng với một cô gái da trắng mặc váy dài tóc uốn xoăn, mà ở bên trong là một người da trắng trẻ tuổi cùng một cậu trai châu Á đội mũ lưỡi trai, cậu chàng bạnh quai hàm, ra sức thổi quả bóng vàng nửa trong suốt phonhf to hơn đầu mình.

Cả hai bên đều là tổ hợp kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Tám con mắt nhìn nhau, không ai nghĩ đến chuyện phải ấn nút thang máy, trong chớp mắt thời gian như dừng lại.

Hình như dưới lầu có người ấn nút.

Trước khoảnh khắc cửa thang máy khép lại, cậu trai đội mũ nhả miệng ra, quả bóng màu vàng kia "sì ——" một tiếng bay ra qua khe cửa, bắn khắp nơi trong hành lang u ám, thậm chí có lần còn chạm vào mông của người đàn ông trung niên, cuối cùng quả bóng như sinh mạng úa tàn, quay về hình dáng ban đầu, nằm hấp hối ở bên mép thảm đỏ.

Ceasar đưa tay cản lại cửa thang máy, lần nữa nhấn nút tầng bốn.

Cửa mở ra, tất cả mọi người đều như vừa thưởng thức được một vở kịch vậy, lên sân khấu rồi xuống sân khấu.

Cửa thang máy ở sau lưng khép lại.

Hoài Chân nói, "Xin lỗi anh, tự dưng lại biến anh thành người đồng tính."

Ceasar không mấy quan tâm, "Từ sau khi ở bên em, anh đã khiêu chiến với cái vế Tuyệt-Đối-Không-Thể đó tám mươi phần trăm rồi."

Hoài Chân nói, "Vậy hai mươi phần trăm còn lại là gì?"

Anh nói, "Trước khi em khám phá ra, anh sẽ không nói gì cả."

Hoài Chân "xì" một tiếng, cúi người nhặt bao cao su ở trên sàn lên, nhưng tìm quanh trong hành lang cả buổi cũng không thấy thùng rác đâu.

Ceasar dùng chìa khóa mở cửa phòng ra, liếc mắt nhìn vào bên trong, nói, "Chắc trong phòng có."

https://thuviensach.vn

Hoài Chân dùng hai ngón tay cầm bao cao su, nhanh chóng lẻn vào phòng trước anh.

Ceasar đứng ở cửa bật đèn lên.

Đèn hồ quang màu đỏ lưa thưa từ sau cửa sổ lá lách sáng lên, phủ lên vật dụng trong phòng một màu hồng nhạt. Mọi thứ đều có màu hồng, và màu sắc vốn có của chúng là gì cũng trở nên không quan trọng.

Rèm cửa màu hồng, tủ quần áo màu hồng, tủ đầu giường đặt đầy đồ vật, chính giữa giường đôi màu hồng là gối bông có hình trái tim màu đỏ thẫm. Mười mấy tấm kính trong suốt được ốp lên cửa và khung tường trong phòng tắm, bên trong trắng tới nỗi đèn hồ quang phát ra ánh sáng mờ mờ cũng sáng chói. Từ bên ngoài cũng thấy được kết cấu bên trong: tường ốp đầy gạch sứ, ngoài ra có một mặt là gắn kính thủy tinh; trong phòng tắm có dụng cụ tắm và bồn cầu bơm nước.

Trong phòng cũng không có thùng rác. Hoài Chân chạy thẳng vào phòng tắm, tìm được một thùng rác màu đen ở dưới bồn rửa mặt. Ngay sau đó cô bị bồn cầu thu hút. Trên két nước có 18 cuộn giấy vệ sinh xếp chồng lên nhau như một kim tự tháp, một mảnh giấy được dán lên két nước, bên trên dùng chữ tiếng Anh rất to (“hơn nữa còn rất xấu.” Ceasar bình luận) viết:

NOTICE:

NO TRASH DISPOSAL HERE!

INCLUDING CIGARETTEs, SANITARY TOWELs, BEER CANs, CARTONs and ABORTION INFANTs.

(Lưu ý:

Không ném rác vào đây!

https://thuviensach.vn

Bao gồm thuốc lá, băng vệ sinh, lon bia và tã trẻ em.)

Sau mặt gương ở phòng đối diện phòng tắm có treo rèm cầu vồng, rèm chỉ cao ngang vai Hoài Chân. Như thế có nghĩa, nếu có người xấu hổ thì cũng chỉ có thể che kín từ lòng bàn chân đi lên độ cao chưa tới một mét rưỡi, nhưng có vẻ như thế cũng đã đủ rồi.

Vì phải thay băng vệ sinh nên cô nhân cơ hội dùng bồn cầu luôn. Cô không cố ý kéo rèm lại, bởi vì thật ra khi ngồi trên bồn cầu, dù đứng ngoài nhìn vào cũng không thấy được gì —— cùng lắm chỉ thấy được hai bắp chân. Nhưng cô có thể trông thấy Ceasar, có vẻ như anh không biết nhìn vào đâu, cuối cùng xoay lưng về phía cô, cúi đầu nghiên cứu đống đồ bày trên tủ đầu giường.

“What are these?” Cô hỏi.

“Some…something like liquids and apparatuses.” Anh đáp rất mơ hồ. (Thứ… thứ gì đó giống chất lỏng và dụng cụ.)

“Apparatus!”

“Ok…” Anh thỏa hiệp, chuyển sang từ thông tục hơn, “Organs.” (Bộ phận.)

Ngay lập tức Hoài Chân có cảm giác chấn động rất mạnh, đột nhiên trong bồn cầu phát ra tiếng xả nước ầm ầm, tựa như có thể dùng từ “nổ tung trời” để hình dung, ngay cả ống nước trong tường cũng kêu gào ầm ĩ.

Ceasar quay đầu nhìn lại.

Hoài Chân không nhúc nhích, cô nói, “Không phải em, là bồn cầu phòng bên cạnh.”

Sau khi tiếng động lớn biến mất, âm thanh trong két nước lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghiêng người đè bồn cầu sau mình, nhưng chỉ có vài giọt nước rỉ ra.

Ceasar bật cười, tuyệt vọng tổng kết: “Xem ra ống nước và nước trong bồn cầu đều dùng chung với phòng bên cạnh.”

Hoài Chân nhún vai.

Nơm nớp ngồi chờ một lúc, chờ tới khi tiếng trong bể chứa dừng lại, cám ơn trời đất, phòng bên không giữa chừng cắt đứt sinh mệnh của cô rồi.

Cô thật sự nôn nóng muốn xem cái gọi là organ là gì, vừa ra khỏi phòng tắm đã chạy lại gần Ceasar.

Ceasar duỗi tay kéo cô vào lòng, vừa dỗ vừa dụ hỏi, “Có đói bụng không?”

Cô nói mình không đói.

Ceasar nói, “Anh vẫn chưa kể với em là trên đường đi gặp phải gì…”

Sự chú ý của cô thành công bị dời đi, “Gặp gì?”

Ceasar đỡ vai cô, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Chúng ta đến Casino trước, rồi đi đâu đó ăn Kebab, ở gần đây có rất nhiều tiệm thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ.”

Hoài Chân cảm thấy đề nghị này cũng không tệ, bị anh kéo ra ngoài, đột nhiên nhớ ra: “Em ăn Kebab không tiêu hóa được.”

“Vì sao?”

“Có lẽ là do thịt. Chắc bọn anh không biết, nhưng dạ dày người châu Á rất khó tiêu hóa thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ…”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thành Phố Kansas (6)

Hoài Chân vốn định mượn điện thoại khách sạn gọi cho giáo sư Trần.

Lúc đi ngang quầy, người phụ nữ tóc đỏ lại đang cầm điện thoại cũng đỏ nốt để buôn dưa lê, mái tóc nhuộm đến trên hai tai, lúc thì darling lúc lại honey, giọng ngọt ngào tới mức có thể trích mật, Hoài Chân không nhẫn tâm làm phiền.

Cuối cùng cô bỏ ra 10 cent dùng điện thoại trong tiệm thịt nướng gọi về thành phố Salt Lake, báo cho giáo sư Trần biết mình đã gặp Ceasar ở khách sạn.

Giáo sư Trần hỏi, “Cảm giác khách sạn thế nào?”

Hoài Chân đáp, “Ừm…”

“Đừng chê, có thể ở là tốt rồi.”

“Cháu không biết, rất thân thiện, cũng rất sạch sẽ.”

Giáo sư Trần còn nói, “Đừng để hai con bé kia biết. This is my secret.”

Hoài Chân cười ha ha đáp, “Dĩ nhiên là không rồi ạ.”

Gác máy, cô lại nổi máu buôn dưa lê bán dưa chuột, trong đầu cứ nghĩ mãi, nhìn giáo sư Trần nghiêm túc đứng đắn thế, rốt cuộc quen đâu ra người bạn lợi hại thế này?

https://thuviensach.vn

Đợi lúc anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ xắt thịt nướng, thì trong radio đang phát thông tin nóng hổi của kênh CBS: Cuốn sách dài kỳ của Spencer tiếp tục nằm trong danh sách bán chạy nhất trong hai mươi ba tuần liên tiếp; "Liên đoàn Lao động" và "Liên đoàn Công đoàn" lại tổ chức đại hội đình công tại công xưởng phát điện ở Pennsylvania; trong tuần này, "Ủy ban Tổng thống" sẽ tổ chức phiên điều trần lần thứ 472, giảm thời gian làm việc của công nhân xuống còn chín giờ mỗi tuần và tăng 10% tiền lương, nếu báo cáo không thể được nộp kịp thời, tân chính trị gia của "luật học chủ nghĩa thực dụng" – Andre Crawford sẽ cùng thẩm phán Tối Cao là Oliver Wendell Holmes Jr tiến hành phiên điều trần tiếp theo ở Nhà Trắng…

Hoài Chân dỏng tai nghe một lúc, hỏi Ceasar, "Andre kết hôn bao giờ vậy? Catherine đi theo anh ấy mãi mà, từ Hương Cảng đến San Francisco, lại đến Washington."

Ceasar chau mày suy nghĩ, nói anh cũng không rõ.

Hoài Chân nhíu mày, nhớ lại cảnh ở trước tiệm tạp hóa trên phố người Hoa đầu xuân.

Sau đó Ceasar nói, "Lúc còn trẻ anh ấy từng có một cô người yêu."

"Ừ?"

"Chết rồi."

"…"

"Là một cô gái mại dâm Trung Quốc ở phố Pell mà anh ấy quen vào năm mười hai tuổi. Gần như thiếu niên người da trắng đều học vỡ lòng từ gái mại dâm, có lẽ anh nói không đúng ——"

Anh chàng nướng thịt bắp lên tiếng, phát âm tiếng Anh cũng mang theo vị thịt nướng: "No doubt! Yes! Yes you are right!" (Không đâu! Anh

https://thuviensach.vn

nói đúng rồi đấy!)

Ceasar nói tiếp, “Có một hôm anh ấy hỏi anh bằng tiếng Trung, ‘tiểu tiên sinh, ngài phải cử động’ là ý gì.”

“Thế là anh biết tất cả.”

“Rất lâu về sau anh mới biết.”

Chuyện này khiến Hoài Chân rất có cảm xúc. Trước năm mười lăm tuổi cô cũng cho rằng chỉ cần mình “có mặt” thì sẽ hoàn thành quá trình, nằm yên không phải tốt sao, vì sao phải cử động?

Hoài Chân nói, “Tuổi thọ của gái mại dâm ở phố người Hoa đều rất ngắn, gần như không sống qua hai mươi tuổi.”

“Ừ. Năm anh ấy mười ba tuổi, cô ta cũng đã mười bảy rồi.”

“Anh ấy yêu cô ấy à?”

“Khó tin lắm sao?”

Hoài Chân cẩn thận suy nghĩ, nói, “Nếu cô ấy có thể sống lâu hơn, vẫn còn sống đến bây giờ, thì có lẽ anh ấy sẽ không tiếc nuối đến thế. Nhưng cô ấy chết rồi, mà người sống không thể nào thắng được người chết.”

Cuộc đối thoại sau đó đều sử dụng cả quốc ngữ lẫn tiếng Quảng, nên cũng không thể nói chuyện sâu hơn.

Hai người mua hai hộp Teller cho thêm khoai tây rán, ngồi trước máy đánh bạc vừa chơi vừa ăn.

Đã bàn bạc cách chơi xong: mỗi lần chỉ cho 25 cent, xem ai kiếm được nhiều xèng nhất thì sẽ thắng.

https://thuviensach.vn

Ceasar ném một đồng vào trước.

Trong lúc đợi cột trái cây di chuyển, Hoài Chân hỏi, “Anh hy vọng Catherine gả cho anh ấy?”

Anh nói, “Anh ấy không có lựa chọn khác, con bé cũng không có quyền lựa chọn, bọn anh đều biết rõ điều đó. Nếu nói trong chuyện này có gì vui vẻ, thì đó chính là Katy yêu An.”

Hoài Chân khó lòng hiểu nổi thế giới của người có tiền, chỉ nói, “Được rồi.”

Đột nhiên máy bánh bạc bắt đầu nôn xèng ra như điên, rơi trên đất rào rào không khác gì nước chảy.

Hai giây sau Hoài Chân mới hoàn hồn, tháo mũ ra hứng xèng, lại thúc giục: “Dưới đất kìa!”

Mọi người ở xung quanh cũng xúm lại, giúp bọn họ nhặt xèng bỏ vào mũ. Mũ nặng trịch, không chỉ năm mươi đồng tiền xèng đâu.

Hoài Chân nhìn chồng chiến lợi phẩm đó, bất giác vui vẻ.

“Xem ra vận may của lính mới như anh không tệ.”

“Xem em vươn mình đây.”

Máy ăn xu này không giống chơi đánh bạc truyền thống, không có kinh nghiệm hay quy luật gì, dựa vào vận may là chính.

Mắt thấy 25 cent bị máy im lặng nuốt mất, Hoài Chân xiên một miếng khoai nướng cho vào miệng.

Đến lượt Ceasar, máy đánh bạc lại mất khống chế. Lần này Ceasar rất nhanh tay, nhặt lấy bao vải do Casino cung cấp, xu nào xu nấy đều rơi cả

https://thuviensach.vn

vào bao.

Hoài Chân nghe tiếng tiền kêu loảng xoảng trong bao, nói, “Anh làm phép thuật gì với chiếc máy này vậy?”

“I don’t know.” Ceasar mỉm cười, “Có lẽ nó phân biệt được giới tính.”

Hoài Chân không tin, mấy lượt sau đó liên tiếp đổi hai máy.

Chỉ có một lần là máy nuốt tiền của Ceasar, còn lại lần nào cũng nhả ra ít thứ cho anh.

Ceasar xách một bao nặng trĩu, “Có lẽ vì anh là người Mỹ.”

Hoài Chân hết đường xoay sở, “Em thua đến mức lột sạch quần lót mất.”

“Em còn thứ gì khác để anh lột à?”

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn anh, “Không có. Hơn nữa anh biết em không thể cởi quần lót.”

Ceasar nghĩ ngợi một hồi, “Có lẽ em có thể mặc thứ gì đó.”

“Mặc gì?”

“Ví dụ như đồ anh thích.”

Hoài Chân ngẫm nghĩ, sau đó nói, “Unlikely but not impossible.” (Cũng không phải là không thể.)

“Then?” (Nên là?)

“When I wear something you like, you do something I like.” (Em mặc thứ anh thích, anh cũng phải làm điều em thích.)

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn nhau, Ceasar nói, deal. (Thành giao.)

Rồi anh xách bao vải kia, ngoắc tay với cô.

Hoài Chân nhảy xuống khỏi ghế, đi cùng anh thanh toán tiền.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thành Phố Kansas (7)

Bên cạnh Casino là một cửa hàng tạp chí Bruno's – là cửa hàng đồ dùng người lớn, mặt tiền nho nhỏ nằm đối diện đường cái, giống như trạm đồ ngọt của McDonald's vậy.

Ceasar đứng trong đổi tiền còn cô đứng chờ ngoài cửa, chợt nhìn thấy cuốn "dâm thư" Dấu Mắt Ngỗng nằm trên tủ kính, là bản sao giấy báo, hình vẽ phô bày trần trụi thân thể con người. Không phải là sách xuất bản chính thống nên chỉ cần 75 cent là có thể mua được.

Cô mua một cuốn đứng ngoài đường lật xem; thấy Ceasar đi tới, cô hưng phấn giơ lên, nói: "Sách lậu này!"

"Khó mua được nó lắm."

"Cũng vì là sách lậu nên mới mua."

Ceasar nghĩ một lúc nhưng không hiểu, "Suy luận kiểu gì đây?"

Cô không biết phải giải thích thế nào nữa. Sách lậu nước Mỹ, chỉ hai chữ này thôi đã đủ làm cô hưng phấn lắm rồi, cảm thấy nhất định phải cất giữ cho tốt.

Ngay lúc này, đột nhiên trên đường xuất hiện rất nhiều cô gái thỏ. Tai dài màu hồng, đeo tất lưới và đi giày cao gót màu đỏ, tụ năm tụ ba ở trên đường như vừa trải qua cơn hoan lạc nào đó. Đi ngang ngoài cửa hàng đồ dùng người lớn, ông chủ rất khẳng khái đưa đồ ra, các cô gái thuận tay cầm lấy giơ cao, xem đó như chiến lợi phẩm.

https://thuviensach.vn

Đám lang thang tụ tập trước bức tường vẽ bậy đồng loạt huýt sáo, Hoài Chân cũng bất giác dừng bước nhìn lại.

Ceasar cũng nhìn theo ánh mắt cô, cười nói, not like this. (Không phải như thế.)

Trước khách sạn Frida, Hoài Chân lại gặp cô gái đó. Cô ấy vẫn đứng ngoài cửa hàng hộp âm nhạc, vẫn không một ai ghé mắt đến cô ấy. Cô ấy châm thuốc im lặng đứng một mình, linh hồn như được vầng sáng màu cam chiếu sáng, làm đôi mắt xám xanh cũng trở nên xám xịt.

Hoài Chân để ý, vừa nhìn thấy mình thì đôi mắt bất an u tối của cô gái kia sáng lên, nhưng sau đó tầm mắt lại rơi xuống bàn tay đặt lên vai cô, cuối cùng nhìn thấy Ceasar. Chỉ trong một thoáng ấy, ánh mắt của cô ấy lại trở nên xám xịt, mang theo tia trống rỗng.

Trong nháy mắt đi ra thang máy, Hoài Chân mới ý thức được, có lẽ ngay từ đầu cô gái đó đã nhận ra giới tính của cô.

Cuối cùng bây giờ cô cũng đã biết vì sao cô ấy lại bị lạnh nhạt như thế —— dù là vì sinh sống, cô ấy cũng muốn làm chuyện mình thích.

Người đồng tính, gái đứng đường, khách sạn nhỏ, kẻ lang thang, sách in lậu, đôi tình nhân da vàng da trắng… Nói không chừng con đường này là một trong mấy chục con phố tự do nhất nước Mỹ, có lẽ tự do của một nhóm người chỉ có thể được thỏa mãn ở đây.

Còn chưa kịp nói với anh chuyện này thì trong chớp mắt cửa phòng mở ra, mùi cống thoát nước đã lập tức xông thẳng ra ngoài.

Cô nghe thấy Ceasar thấp giọng chửi thề, sau đó sải bước đi vào phòng, mở toang mọi cửa sổ trong phòng ra.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đứng ở cửa đang định nhấn công tắc lỗ thông hơi, Ceasar quay đầu lại, lớn tiếng hét lên: “NO!!!”

Nhưng không kịp rồi, lỗ thông hơi đã mở. Hoài Chân đứng đối diện lỗ thông hơi, mùi nước cống từ chỗ đó xông thẳng đến, mang theo mùi hôi chua mục nát đập vào mặt, như lực gió mạnh thổi hất tóc và áo khoác cô bay ngược ra sau.

Cô chưa từng nghĩ có một ngày, mình sẽ biến thành Marilyn Monroe* phiên bản cống thoát nước. Cô ngạc nhiên đứng đực tại chỗ, không biết làm gì.

(*Marilyn Monroe có mái tóc xoăn cổ điển đầy biểu tượng, ở đây muốn nói tóc Hoài Chân bị gió thổi rối lên.)

Đến khi Ceasar xông tới tắt công tắc thì cô mới hoàn hồn, nhún vai, trên mặt viết rõ mấy chữ: What happened?

Ceasar nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, cái cảm giác trong đêm ngủ lại trạm di trú trên đảo Thiên Thần lại xuất hiện.

Bây giờ trước mặt anh là một chú mèo con rơi vào cống thoát nước, bị anh xách cổ đặt lên đất là lập tức cúi gục đầu xuống, oán niệm chứa đầy bụng mà lại không biết phát tiết vào đâu.

Ceasar ôm eo cô, chôn mặt vào hõm vai cô hôn lên, thấp giọng hỏi, có ổn không?

Anh làm như thế, có nửa nguyên nhân là muốn đè nén ý cười sắp bùng nổ trong mình. Anh cảm thấy thật sự chơi rất vui.

Hoài Chân như con rối gỗ được anh ôm nhấc lên, mũi chân cách mặt đất một đoạn, dù thế vẫn suy sụp hỏi: “Vì sao lỗ thông hơi của quốc gia này lại nối liền với cống thoát nước chứ?”

https://thuviensach.vn

Ceasar nín cười tới mức phát run, “Làm sao anh biết được?”

Hoài Chân cảm thấy thật là gặp nạn liên tục, “Buồn cười thì cười đi.”

Anh nói NO.

Sau đó ôm cô đi về phía trước mấy bước, “Em biết bây giờ anh muốn làm gì nhất không?”

Đầu gối Hoài Chân vấp phải mép giường, cô khẽ hô lên, cả hai cùng ngã xuống giường.

Ceasar nhẹ nhàng hôn cô.

Hoài Chân mâu thuẫn, theo bản năng đẩy anh ra, “NO!”

Ceasar khẽ nghiêng người.

Cô khóc không ra nước mắt, “Bây giờ em chỉ muốn tắm.”

Ceasar ôm cô xoay lại, để cô nằm trên người mình. Ngẩng đầu nhìn cô một lúc, cuối cùng anh cũng cười phá lên như điên.

Hoài Chân cúi đầu, cắn cái phập lên tay anh.

Ceasar la lên, cô lập tức đứng dậy, chạy nhanh vào phòng tắm.

Tiếng vòi nước chảy rào rào, một phút sau, đột nhiên Hoài Chân kêu to: “Cea!”

Rèm cửa phòng tắm cũng không được kéo lên, vì thời tiết nên trên kính phủ một lớp sương mờ, từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy được một chiếc bóng mờ màu trắng đục.

Ceasar dựa vào cửa thủy tinh, hỏi cô thế nào.

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Điều chỉnh nước nóng lạnh có vấn đề.”

Tiếng nước chảy lúc to lúc nhỏ, thỉnh thoảng lại có mấy giọt nước bắn lên cửa kính.

“Nước bên trái rất nóng, mà bên phải là cực lạnh… Em đã điều chỉnh rồi, nhưng lúc thì nóng lốt cả da, lúc lại lạnh muốn chết.”

Đợi một lúc lâu nhưng không nghe thấy âm thanh gì, Hoài Chân đến gần kính thủy tinh, đưa tay lau một vòng.

Xuyên qua chiếc vòng tròn đó, anh có thể nhìn thấy gò má đầy nước và tóc ướt dính vào mặt cô. Sau cửa kính thấp thoáng đường cong cơ thể như ẩn như hiện.

Ceasar thầm mắng chết tiệt.

Cô nói, “Anh không định vào xem giúp em à?”

Một lúc sau anh mới nói, “Đừng để bị lạnh đấy cưng.”

Nhiệt độ trong phòng hạ xuống, Hoài Chân run lên cầm cập. Cô quay lại bên vòi sen, đưa tay điều chỉnh mức nước.

Đột nhiên ở đầu kia bên tường thấp giọng mắng: “Fuck… why so cold?”

Ngay sau đó, dòng nước rào rào vang lên.

Nước vừa điều chỉnh lại biến thành nước nóng.

Lần này Hoài Chân đã hiểu ra rồi, thì ra là vị khách ở phòng bên cạnh đã rút nước đi. Có điều cô rất lấy làm lạ, vì sao người ở bên kia cứ tranh dùng nước với cô vậy?

https://thuviensach.vn

Khó khăn lắm mới tắm rửa xong, Hoài Chân lau tóc đi đến mép cửa kính. Hơi nước trên kính đã đọng thành giọt nước lăn xuống, cả phòng tắm trở nên trong suốt.

Ceasar đi đâu mất rồi.

Hoài Chân gọi anh, nói, “Em muốn mặc quần áo.”

Anh trả lời, được.

Trong lòng cô đang nghĩ rốt cuộc chữ “được” này có ý gì, mãi mà không đợi được đáp lại.

Một lát sau, một chiếc áo sơ mi màu đen cổ chữ V được vắt lên thành kính. Hoài Chân nhón chân rút xuống, thấy nét chữ GUCCI VIAGGIO ở sau cổ áo, là đồ của anh.

Hoài Chân vừa cài nút vừa đi ra, cúi đầu nhìn chằm chằm đôi chân trần.

Vạt áo sơ mi cạ vào bắp chân, thấy thế nào cũng giống áo choàng không tay mà học viện pháp thuật phát cho học sinh lớp dưới mặc vậy.

Ceasar ngồi xếp bằng trên giường, nhìn cô chăm chú.

Hoài Chân ngẩng đầu lên: “Đừng nói với em đây là thứ anh muốn thấy em mặc đấy nhé.”

Anh trả lời đầy chắc chắn, “Yes it is.”

Hoài Chân cảm thấy anh quá yếu. Sau đó cô cười nói, “Nhưng anh không ngờ em mặc vào lại dài như thế này.”

Ceasar đáp, “Có điều anh rất thích.”

https://thuviensach.vn

Anh vỗ vào chỗ cạnh mình.

Hoài Chân đi tới ngồi gần anh.

“Tell me if you are not interested in such games.” (Có vẻ anh không có hứng thú với trò chơi thế này.)

“I’m just afraid of you will catch a cold.” (Anh chỉ sợ em bị cảm thôi.)

Hoài Chân nhìn anh chăm chú, “Anh đúng là một chính nhân quân tử.”

Ceasar kéo cô vào lòng dụi dụi, muốn hôn cô.

Tựa trán vào nhau, Ceasar thấp giọng nói, “Better not.” (Tốt hơn là không.)

Cô dán vào tai anh nói, “Actually I am not.” (Thật ra em cũng không phải.)

Ceasar cười nót, “Then prove it.” (Vậy chứng minh đi.)

Hoài Chân đặt hai tay lên vai anh, chủ động nghiêng người lại gần hôn anh.

Ceasar nhắm mắt, thế giới xung quanh chìm vào tĩnh lặng, trong ngực nặng đi, anh ôm cô ngã xuống chăn.

Cô nhỏm người lên, níu lấy cổ tay kéo anh dậy, lại càng hôn sâu hơn.

Ceasar thản nhiên bật cười.

Vẫn trúc trắc như cũ, non nớt vụng về, chỉ biết dựa vào lực… Nhưng thế mà lại khiến thứ nguyên thủy trong anh từ từ bành trướng.

Đôi chân nhỏ quặp lấy hông anh, anh đưa tay sờ được mép áo sơ mi.

https://thuviensach.vn

Anh không nói với cô, nhìn xuyên qua áo sơ mi của mình thì còn hấp dẫn hơn bất cứ điều gì.

Ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, xúc cảm mềm mại, thỏa mãn đến độ làm anh nhẹ nhàng than thở.

Cô như phát hiện ra điều đó, vội buông anh ra, hỏi như giành công: “How do you like it?” (Anh thấy sao, thích không?)

Có kinh nghiệm lần trước, Ceasar cúi đầu nhìn cô, không đổi sắc nói: “I think he already told you.” (Anh nghĩ ‘cậu ta’ đã nói với em rồi.)

Cô nói, “So…”

Anh hỏi, “So?”

Cô bảo, “Let’s deal with it.” (Vậy chúng ta giải quyết cậu ta đi.)

Anh cười hỏi, “How?”

Cô nghiêm túc quan sát anh thay đổi sắc mặt, sau đó thấp giọng nói, “I want to see you…”

Ceasar bị cô nhìn một lúc, xấu hổ vùi mặt vào trong cánh tay, “Please, no…”

“Why not…” Cô thất vọng.

Anh ảo não rên lên, trời ơi.

Cô năn nỉ, “Please.”

Ceasar bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, quyết định thảo luận trực tiếp với cô về vấn đề này.

https://thuviensach.vn

Anh đành nói OK, nhưng có điều kiện: “No face to face.” (Không thể mặt đối mặt.)

Cô hơi tiu nghỉu.

Hoài Chân ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt của anh thì cũng hiểu được đại khái, vào lúc anh đang nhắc đến ranh giới cuối cùng, nói không chừng thậm chí trong đó có phần của hai mươi phần trăm kia.

Sau đó cô tự nói với mình, không sao, cứ tiến hành tuần tự thì có thể tìm ra thôi.

Ceasar cúi đầu nhìn cô, cẩn thận hỏi, deal?

Cô nói, deal.

Anh ngồi dậy, đi chân trần vào phòng tắm, sau đó ngoắc tay với cô.

Hoài Chân nhảy xuống giường chạy đến.

Cách một cánh cửa kính, anh cởi áo ra, quay lưng vào phòng ném áo ra khỏi phòng tắm. Động tác này động đến phần lưng, khiến cơ bắp dưới lớp da phập phồng di chuyển rất mượt mà.

“I…” Anh xoay lưng về phía cô, không nhìn thấy cô đang làm gì, thử hỏi dò, “Shall I?”

Giọng cô vang lên ở đằng sau: “Wait wait!”

Tiếng chân trần chạy tới chạy lui vang lên, hình như cô về lại phòng.

Lúc quay lại, cô gõ cửa kính, ném túi giấy vào phòng tắm.

Anh đưa tay bắt lấy, nhưng chỉ bắt được một chiếc, rồi anh lại cúi người nhặt mấy thứ ở dưới đất lên.

https://thuviensach.vn

Bốn chiếc bao cao su.

Ceasar nghiêng đầu.

Hoài Chân già mồm át lẽ phải, “Dùng nó thì sẽ vệ sinh hơn…”

“Nhưng sao lại chỉ có bốn bao?”

“Em không biết một bao đủ không.”

“….” Ceasar nói, “Anh cũng không biết.”

“Vậy thì có thể thử một lần…”

“… Ừ.”

Hoài Chân nói tiếp, “Nếu anh muốn dùng hết, em cũng không có ý kiến gì.”

Trong phòng im lặng một lúc lâu, Ceasar sụp đổ nói, “You nearly drive me crazy.” (Em khiến anh phát điên lên mất.)

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Thành Phố Kansas (9)

Anh cúi đầu xé một bao ra rồi vứt vỏ vào trong thùng rác, cánh tay nhẹ nhàng di chuyển, mang theo tiếng vuốt bao cao su.

Một lúc sau anh dừng lại, "Xì ——" một tiếng hít khí lạnh.

Cô nói, "Nhỏ hả?"

Anh ừ đáp, nhanh chóng tháo ra. *Soạt*, anh vò lại ném vào thùng rác, cúi đầu lấy một bao khác ở trên bồn rửa mặt, mở ra.

Chậm rãi vuốt xuống, hình như thuận lợi hơn rồi. Anh thở dài, ngẩng đầu lên tựa vào cửa kính.

Qua một hồi, cô nghe thấy anh nói, "You are such a…" (Con người em đúng là…)

Cô nói, "Me what?" (Em cái gì?)

Anh không trả lời, chầm chậm di chuyển.

Hoài Chân dựa trán lên cửa kính, nhìn chằm chằm bóng lưng anh. Nhìn thế này mới thấy hình như da anh có màu mật nhạt, nhưng có ngày ôm nhau ngủ, cô đã lén so sánh rồi, thật ra anh vẫn trắng hơn cô, là màu da cường tráng khỏe khắn vì thường xuyên vận động, ngày ngày phơi nắng; chứ không tái nhợt giống cô, không có chút sắc máu nào.

Thỉnh thoảng trên cánh tay từ từ co rút kia có cơ bắp nổi lên, như thể anh đang rất dùng sức.

https://thuviensach.vn

Cô không khỏi chà xát hai tay, trong đầu nghĩ, tại sao lại phải dùng sức đến thế?

Ceasar đột nhiên dừng lại, khẽ nghiêng đầu, “Hoài Chân?”

“Ừm?”

“Hoài Chân.”

“Hả?”

Đột nhiên anh không nói nữa, động tác trên tay cũng dừng lại.

Hoài Chân bước đến gần cửa kính, nhưng vẫn không thấy rõ, chỉ biết anh vẫn đang cầm “nó”.

Giọng anh thay đổi, vừa nhẹ đi lại mang theo ý thỉnh cầu, nghe có vẻ khát khao.

“Please say something…” (Em nói gì đó đi.)

Cô nói, “Say… say what?” (Nói gì?)

Anh nói, “Anything. Just a small talk.” (Nói đại gì cũng được.)

Đầu óc Hoài Chân trống rỗng, vắt nát óc suy nghĩ, nói, “Lúc nãy khi em đi trên con đường này, có một cô gái tóc vàng muốn cùng em trải qua một đêm… Em chắc chắn cô ấy biết giới tính của em.”

Anh nói, “Sau đó thì sao?”

Ceasar bảo cô nói tiếp.

Cô nói, “Em cảm thấy cô ấy rất giỏi.”

Ceasar cười, “Em muốn đến chỗ hẹn à?”

https://thuviensach.vn

Cô đáp không, sau đó lại giải thích, “Nhưng nếu không có anh thì chắc sẽ đi.”

Anh lại trượt tay, điều này làm cô căng thẳng, phân vân không biết có nên nói sang chuyện khác không?

Anh xoay lưng về phía cô, khuỷu tay liên tục đụng vào cửa kính.

Hơi thở rối loạn, có lẽ vì kìm nén nên lời nói ra cứ đứt quãng, “Nếu tối nay anh không đến khách sạn…”

Cô nói, “Anh sẽ không làm thế.”

“Sao em lại xác định như thế? Giả sử anh gặp phải một homo pollex trên xa lộ Liên tiểu bang 70, rồi đột nhiên lùi bước, lái xe quay về New York cùng cô ta, sống ‘cuộc sống bình thường’ thì sao?”

Hoài Chân lẩm bẩm, “Giả thiết sau đó là cô ấy còn là một nàng tóc vàng.”

Dưới tiền đề đã có kết quả, thì đặt ra giả thiết cũng chỉ là để thử nghĩ về khả năng bị loại bỏ từ sớm mà thôi.

Nếu như lặp lại lần nữa, vẫn sẽ không chọn tình huống của giả thiết đó.

Giả thiết không mất tiền, cho nên Hoài Chân cũng đặt ra giả thiết: “Ví dụ anh muốn bỏ chạy với cô nàng tóc vàng đó, thì em sẽ chạy tới nói với cô gái ấy là, hi, mông cô nhìn đẹp thật, tôi muốn mời cô uống cà phê.”

Ceasar bật cười.

Tiếng cười ngắn ngủi lọt vào màng nhĩ Hoài Chân, nghe hấp dẫn chết đi được.

https://thuviensach.vn

Rồi sau đó anh không nói gì nữa, Hoài Chân cũng không biết nói gì thêm. Trong tình cảnh yên tĩnh đến mức tối đa, hệ thống thính giác cũng trở nên nhạy cảm đến cùng cực. Hoài Chân nghe thấy tiếng va chạm rất đặc biệt đó, là sự va chạm linh hoạt lại có chút dinh dính, trượt rất nhanh cũng rất ướt át.

Nhìn anh có vẻ nóng, trên cổ rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Tiếng hít thở cũng thay đổi, trở nên ngắn hơn, hơi thở cũng dần nặng nề.

Anh "ừ?" nhẹ một tiếng, âm cuối giương cao, nghe ngọt ngào đến chết, "Hoài Chân?"

Không biết vì sao mà Hoài Chân cũng thấy nóng lên, hỏi anh, "Sao rồi?"

"Nói thêm gì nữa đi." Một lúc sau anh mới lên tiếng, "Please."

Hoài Chân cúi đầu, cố gắng sục sạo tìm kiếm trong đầu.

Bây giờ nên nói gì đây…

Ceasar thấp giọng, "Em vẫn còn ở đó không?"

Cô càng nghĩ càng nói ra mấy chuyện đâu đâu, không ngờ lại càng nói càng căng thẳng. Trong chớp mắt, đột nhiên trong đầu xuất hiện tám cảnh phim gắn mác R, cái gì mà thợ sửa đến nhà sửa máy tính, cùng huấn luyện viên cử tạ trong phòng tắm của trung tâm thể hình, rồi đột nhiên bị bắt gặp trong phòng tắm công cộng, Oh, yeah, fucking, yes!

Nín nhịn cả buổi, vốn từ cô thật sự rất hạn hẹp, "… Hông anh đẹp thật đấy."

Ceasar cười phì.

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Mặt cũng rất đẹp. Lần đầu tiên gặp anh em đã nghĩ như thế —— nếu anh không có tính xấu, nếu nước Mỹ không bất công, nếu chúng ta học cùng một trường, nói không chừng em sẽ mời anh đi uống một tách cà phê.”

Một lúc sau Ceasar hỏi, “Want to see my face now?” (Có muốn nhìn mặt anh bây giờ không?)

Cô nói, “Sure.” (Dĩ nhiên rồi.)

Anh nói, “Hell no.” (Còn lâu.)

Cô nói, “Damn you.” (Khốn kiếp.)

Có vẻ anh không nghe hiểu, nghiêm túc hỏi, “Damn me?”

Nghe giọng thì giống như nghe ra được ý “fuck you” từ trong chữ damn you vậy.

Sau đó anh bật cười, tiếng cười dồn dập thở dốc, đột nhiên mất kiềm chế “a” lên, khẽ ngẩng đầu.

Hoài Chân tò mò dán mình lên kính, khẽ nhón chân, muốn nhân đấy coi trộm.

Còn chưa kịp thấy gì thì bỗng một cánh tay vươn ra gõ một cái lên cửa, che mặt cô lại.

Hoài Chân di chuyển như cua bò.

Ceasar đưa tay che mình, nghiêng đầu đi, bất đắc dĩ cười nói, “Please, don’t.”

Cô sưng mặt lên, “Why not!”

https://thuviensach.vn

Anh nói, “We’ve agreed.” (Chúng ta đã thỏa thuận rồi.)

Cô ấm ức, nghĩ ngợi một lúc rồi bảo, “Em chỉ muốn xem anh đã xong chưa.”

Anh lắc đầu, lông mày nhíu lại, nói, “Hơi căng, không thoải mái lắm.”

Cô nói, “Vậy làm sao bây giờ?”

Anh không trả lời, chân trần di chuyển mấy bước, bật chốt nước nóng lạnh lên. Trong tiếng nước chảy rào rào, hơi nước bốc lên che đi cửa kính, dần dà không nhìn rõ được gì; trông anh như đang cố gắng kiềm chế, âm thanh bị vòi sen bắn nước tung tóe làm nhiễu loạn, lúc liền lúc đứt.

Hoài Chân rầu rĩ, ngồi xếp bằng trên ghế nhìn hơi nước trong phòng tắm, chống đầu ngẩn người.

Nước trên kính hợp lại thành dòng chảy xuống, thỉnh thoảng có thể thấy rõ bóng dáng anh. Nhưng tốc độ hơi nước ngưng tụ lại không đủ nhanh, mà anh cũng quá chậm.

Tối qua cô không ngủ đủ giấc, chỉ chốc lát đã buồn ngủ.

Nhưng cô vẫn không chịu đi, cố gắng chống đỡ, muốn nhìn xem anh và hơi nước trên cửa, rốt cuộc bên nào có thể kiên trì lâu hơn.

Một lúc sau, hơi nước bám trên vách bị giọt nước lăn xuống xóa tan, cô nhìn thấy “bụi rậm đen” không bị che phủ hoàn toàn. Hoài Chân mở to hai mắt, còn chưa kịp thấy rõ thì anh đã xoay người lại, đầu dựa vào vách tường.

Một tiếng thở dài cực thấp vang lên, anh dừng lại, cả người như bị ngưng trệ, khiến Hoài Chân ở bên ngoài cũng ngưng theo.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn thấy anh giơ tay lên, một chiếc bao cao su sền sệt "thoi thóp" rơi vào thùng rác.

Anh đưa lưng về phía cô, buồn bã nói, "Được rồi."

Hoài Chân ngơ ngác trả lời, "Vâng."

Anh nói, "Anh tắm đây."

Hoài Chân nhanh chóng đứng dậy, lấy khăn tắm ở trong túi du lịch ra, cầm một góc khăn vắt nó lên mép cửa kính. Lại lôi một túi bột khử trùng Thor ra, cho bột vào trong bình xịt rồi xịt lên khăn trải giường và vỏ gối.

Lúc cô đi tìm công tắc lò sưởi thì ngoài cửa truyền đến tiếng "soạt soạt" lén lút.

Hoài Chân đi tới, phát hiện có người nhét một tờ giấy qua khe cửa.

Cô cúi người nhặt lên, nhìn thấy mấy chữ tiếng Anh to tướng: "Muốn người đẹp trò chuyện cùng bạn, hoan nghênh gọi vào số XXX-XXXX-XXXX."

Ceasar trùm khăn tắm, đứng ngoài cửa phòng tắm hỏi: "Gì vậy?"

Cô trả lời, "Quảng cáo thôi. Nửa đêm trò chuyện, nửa tiếng 50 cent."

Anh nói, "Rất thực dụng."

Hoài Chân gật đầu. Lấy một cái bookmark vào cuốn sách lậu mua ở tầng dưới, và ném hai cái kia vào thùng rác. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ceasar khom người tìm trong túi du lịch, có lẽ là tìm quần sịp.

Cô nói, "Cảm giác thế nào?"

https://thuviensach.vn

Anh tháo khăn tắm ra, mặc quần sịp đùi vào – cô đã giặt lúc ở trên tàu, nói với cô, “Như đang bị nhìn lén vậy, cảm giác rất kỳ diệu.”

Hoài Chân hỏi, “Là sao?”

Anh cười nói, It’s hard to explain. (Khó giải thích được.)

Biết anh mặc quần sịp vào rồi, cô im lặng đi đến.

Trên người cả hai đều có mùi tinh dầu chanh nồng nặc của sữa tắm giá rẻ.

Ceasar muốn ôm cô lên giường, vừa giơ tay kéo thì Hoài Chân đã kéo anh, nói, “Đợi một lúc đã, em vừa xịt nước khử trùng.”

Anh quay đầu nhìn, tiện tay kéo chiếc ghế sofa ra.

Còn chưa kịp ngồi xuống thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cả hai đồng thời nhìn nhau.

Ceasar đứng dậy đi ra mở cửa, lúc đi ngang qua túi du lịch thì tiện tay cầm áo khoác mặc vào. Hoài Chân đi theo anh, đứng cạnh anh.

Cách một tấm cửa, Ceasar hỏi, “Ai ở ngoài đấy?”

Bên ngoài vang lên một giọng nữ đầy khoan khoái: “Chào anh, chúng tôi ở ngay phòng bên, chỉ là muốn hỏi một chút…”

Ceasar kéo hé cửa ra.

Một đôi tình nhân người da trắng chừng khoảng hai mươi, mặc một bộ đồ ngủ nhung cổ rộng rất phổ biến, đi dép loẹt xoẹt, một đỏ một xanh đứng bên ngoài cửa, cũng có một hương vị chanh rẻ tiền trên cơ thể.

https://thuviensach.vn

Hai người ngoài cửa nhìn nhau, có vẻ như nó là tùy thuộc vào cô gái để làm cho nó rõ ràng.

Cô ấy xấu hổ mỉm cười, nói "Chúng tôi nghe nói phòng Mâm Xôi của khách sạn này thứ truyền thống, đúng thế, các anh cũng biết đúng không?"

Ceasar hỏi, "Truyền thống gì?"

Cô ấy nói, "Nếu hai người muốn thì có lẽ chúng ta có thể trao đổi người yêu, hoặc là cả bốn người cùng trải qua một đêm tuyệt vời, truyền thống ở phòng Mâm Xôi mà tôi nói là vách tường và cửa phòng đều rất mỏng, không những có thể nghe thấy hết mọi tiếng vang mà còn có thể phóng đại lên nữa. Bất luận buổi tối chúng tôi có làm chuyện gì thì các anh cũng có thể nghe rõ."

Hoài Chân ngẩng đầu nhìn Ceasar, trong đầu nghĩ hỏng rồi.

Cô nhích lại gần anh, muốn nhìn rõ cặp tình nhân ở bên ngoài.

Cả hai đều là nam thanh nữ tú, nếu như đang đi học, thì xác suất rất lớn có thể là đội trưởng bóng bầu dục cùng thành viên đội cổ động hay thấy trong phim thanh xuân truyền thống.

Cô gái ấy cũng nhìn Ceasar, trong chớp mắt ánh mắt rơi lên mái tóc ngắn cũn và áo sơ mi nam trên người cô, sau đó há to miệng nói, "Ôi xin lỗi, tôi không biết các anh là ——"

Cô ấy thấp giọng thảo luận với bạn trai một lúc, sau đó nói tiếp, "Tôi không ngại làm cùng ba người nam đâu, ý tôi là, nếu các anh đồng ý. Còn nếu không muốn thì tôi có thể ra ngoài, nhìn ba người các anh chơi chung. Các anh có muốn tham gia không?"

Hoài Chân há to miệng.

https://thuviensach.vn

Ceasar chậm rãi mỉm cười, nói, “Sorry…”

Cô gái kia nhanh chóng bày tỏ, “Các anh cứ suy nghĩ kỹ đi, bởi vì ban nãy, hmmm, chúng tôi nghe thấy tiếng của các anh ở trong phòng tắm. Có lẽ là giọng của anh, nghe very cute, chúng tôi rất thích. Các anh có thể suy nghĩ thêm, nếu đồng ý thì có thể đến gõ cửa phòng. Còn nếu không muốn cũng không sao.”

Ceasar lễ phép nói, “Cám ơn.”

Hoài Chân không nhịn được bật cười.

Cô gái nói, “Vậy tạm biệt, chân thành hy vọng một lát nữa sẽ gặp lại.”

Hoài Chân vẫy tay với họ.

Ceasar nhanh chóng khóa cửa lại, quay lưng lại nhìn cô cười, như muốn tra hỏi cô.

Hoài Chân cắn môi, có lỗi nói, “Sorry I don’t know that…”

Anh cười không nói lời nào, nhìn ấm ức như bông hoa trắng bị vấy bẩn sự trong sáng.

Hoài Chân cúi gằm đầu, thất vọng ra mặt, “Nếu em biết sớm thì cũng không để anh làm như vậy. Bị người khác nghe cả rồi… Buồn quá.”

“Why so sad? It’s me!” Ceasar càng không biết làm sao, không ngờ mình lại thành người an ủi.

Hoài Chân nói lớn, “Cũng tại anh hết! Em không muốn để người khác nghe thấy ——”

Anh ngạc nhiên, sau đó bật cười.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau cố ý hỏi, “Vì sao không muốn?”

Cô níu lấy áo choàng được anh thắt qua loa, dựa trán vào lồng ngực anh, nức nở hai tiếng, thất vọng nói, “Đúng là khó chịu… Đó vốn là báu vật em cất giấu mà.”

“Don’t take on, it’s ok…” Ceasar sờ tóc cô, nhìn trần nhà suy nghĩ một lúc, sau đó thấp giọng nói với cô, “Sau này sẽ khác, sẽ không cho bất cứ ai biết cả.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Mississippi (1)

Vì trong phòng có bật lò sưởi nên chăn khá ấm, không những thế lại còn khiến người ta cảm thấy khô hanh. Mùi nước khử trùng bốc lên, khắp mọi ngóc ngách trong phòng đều có mùi như ở bệnh viện. Hoài Chân chui vào chăn, trước khi quấn chăn quanh mình thì ngửi một cái, vẫn không ưa nổi. Bất giác cô lại nhớ đến những đêm mưa ngày xuân và thu ở phòng khám Huệ Thị, những khi đó già Huệ thường treo sợi dây thơm an thần trên giá cắm nến, nến đốt dây mùi hương bay ra, ngào ngạt khắp phòng, vừa tự nhiên lại chân thực. Không giống mùi khử trùng ở bệnh viện phương Tây, dù xung quanh người người tấp nập, nhưng vẫn để người ta cảm thấy lạnh lẽo, trong hơi thở toát lên mùi chết chóc.

Mà phố người Hoa lại không chỉ có mỗi thế. Ở đó không có lò sưởi công cộng, cứ đến mùa đông là nhà nhà đều đốt lò lửa, không quá khô hanh; Nắng hè ở San Francisco không gắt, người từ miền Nam đến lại có thói quen dùng đồ tre cho mát; trà hoa cúc Long Tỉnh Phổ Nhĩ trong các quán ăn Quảng Đông được vận chuyển bằng đường biển đến, mùa đông tới là nhà nào nhà nấy cũng nấu canh xương heo, mùi thuốc và mùi gỗ đã trở thành bản sắc của phố người Hoa.

Có lúc cô cảm thấy người già Trung Quốc rất khéo léo tỉ mỉ, tuy bọn họ đi thuyền vượt biển đến đây, coi như đã đánh mất bảy phần thần thái, song vẫn khiến một người hiện đại như cô khó có thể hiểu thấu đáo trong vòng nửa năm một năm. Có điều phải nói dù không lĩnh ngộ được triệt để, nhưng cũng cảm thấy bản sắc văn hóa ấy thấm nhuần vào ruột gan đến tận xương tủy. Thỉnh thoảng có lúc cô đọc báo của người da trắng, thấy bọn họ bình phẩm về phương Đông cổ đại là cô lại vô cùng kiêu ngạo. Một ngàn

https://thuviensach.vn

năm trước, lá trà trên con đường tơ lụa đã để người Anh chiếm được của hời, bọn họ vừa được chút lợi lộc là lập tức xem nó như của báu, về sau khi cà phê ở Nam Mỹ truyền đến, ai ai cũng cảm thấy đó chỉ là "mặt hàng thứ cấp". Nếu không phải người Mỹ bị người Anh ép vùng lên trong sự kiện tiệc trà Boston*, để mấy trăm năm sau các chuỗi cửa hàng cà phê phổ biến khắp toàn cầu, thì nói không chừng cà phê sẽ không bao giờ có ngày vươn mình.

(*Sự kiện "Tiệc trà Boston" (Boston Tea Party) là một hành động quyết liệt nhằm phản đối Đạo luật Trà đã được Quốc hội Anh ban hành hồi tháng 5/1773. "Tiệc trà Boston" đã châm ngòi cho cuộc chiến chống lại triều đình Anh, đến năm 1776 nước Mỹ chính thức, không còn là thuộc địa của Anh. Cũng từ sau "bữa tiệc trà" trong cảng biển Boston, việc uống trà bị xem là hành động "phản bội" của những người Mỹ "thiếu lòng yêu nước". Rất nhiều người Mỹ chuyển sang uống cà phê.)

Nghĩ đến đây, Hoài Chân lại cảm thấy kiêu ngạo. Dù sao đi chăng nữa, vốn dĩ bản chất của sự kiện tiêu hủy nha phiến tại Hổ Môn* và tiệc trà Boston khác nhau: một bên là đế quốc cũ gần đất xa trời, một bên là sinh mệnh mới thoát khỏi những ràng buộc. Nhưng cô vẫn không nhịn được nghĩ: từ "tiệc trà Boston" tính đến nay đã bao nhiêu năm rồi nhỉ, hai trăm năm chăng? Từ sự kiện tiêu hủy nha phiến ở Hổ Môn, hai trăm năm sau là năm nào?

(*Vào đầu thế kỷ 19, Anh Quốc và một loạt các nước phương tây đã vận chuyển một lượng lớn thuốc phiện vào Trung Quốc, điều này mang lại lợi nhuận cho Anh Quốc nhưng lại gây ra những thiệt hại nặng nề cho xã hội Trung Quốc lúc bấy giờ.Về sau Lâm Tắc Từ đã tiến hành tiêu hủytoàn bộ nha phiến tại bến cảng Hổ Môn.)

Cô nằm trong chăn, tay chống lên gối viết ra vài câu lên giấy, lại vòng ở đây gạch ở kia chỉnh sửa lui tới, cuối cùng trang giấy biến thành một bản nháp. Viết nháp xong, cô đưa ngay cho người thầy nghiêm túc phê bình cô

https://thuviensach.vn

“người bản địa không nói như thế này”, còn nhân tiện dạy cô năm kiểu hôn Pháp ướt át kia. Thầy giáo tốt im lặng nhận lấy, ngồi xếp bằng ở cuối giường sửa cho cô.

Cô nghe thấy đầu bút của anh di chuyển soạt soạt trên giấy, càng nghe càng buồn.

Lại đổi cách nghĩ khác an ủi mình, tiếng Anh chỉ là chuyện nhỏ, mà cô đã dốc ruột dốc gan viết ra nhiều thứ như thế, nếu người khác không quan tâm mới là chuyện lớn.

Thế là cô hỏi, “Anh còn ghét người Hoa không?”

Anh đáp I don’t know, sau đó nói không biết phải miêu tả cảm giác này thế nào.

Cẩn thận ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng anh nói, “Có một hôm anh phát hiện điều mình thích và ghét trái ngược nhau hoàn toàn. Có nghĩa hoặc là anh đã thích nhầm, hoặc là anh đã ghét nhầm. Muốn để một người cố chấp nhận sai là điều rất khó, nên bọn họ đành phải từ từ học cách tiếp nhận sống chung với nó.”

Hoài Chân cười hỏi, “Vậy xin hỏi bây giờ sống chung thế nào rồi?”

Ceasar nói, “Chúng va chạm vào nhau tạo ra phản ứng hóa học rất thần kỳ. Thật ra chúng không hề tương phản, có thể cùng tồn tại một cách tự nhiên, vừa nguyên thủy lại ngây thơ, sinh trưởng một cách hoang dã, giống như bản năng vậy.”

Cô nói, “Em vẫn không hiểu lắm.”

“Có một hôm, có một tu nữ mắng bọn em là đồ Trung Quốc già cằn chết tiệt —— ‘thậm chí ngay đến tín ngưỡng tôn giáo cũng không có, đúng là đáng sợ.’ Nhưng anh khó có thể tưởng tượng được lại có một ngày sẽ

https://thuviensach.vn

gặp em ở nhà thờ. Dù một điều có khó hiểu tới đâu thì khi đặt trên người em, thật bất ngờ nó lại trở nên hợp lý.” Anh nghiêng đầu hôn chụt lên môi cô, đưa ra câu trả lời mang tính tổng kết, “That’s you.”

Hoài Chân hôn trả lại anh, cảm thấy ý tại ngôn ngoại chính là “tiểu yêu tinh làm khổ người ta này”, không kiềm chế được bật cười khanh khách.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, cô cảm thấy những lời anh nói tình cờ trùng với ý giáo sư Hằng Mộ Nghĩa đã nói.

Cô bảo, “Gần như mọi người đều cảm thấy phố người Hoa không có gì tốt đẹp, ngoài nha phiến, đánh bạc, gái mại dâm. Bọn họ gọi phố người Hoa là cống thoát nước.”

Anh nói, “Thế thì có rất nhiều thứ không phải là thích, mà là nghiện.”

Cô lại bảo, “Có lẽ anh cũng nghiện đấy.”

Anh không đáp.

Một lúc sau anh mới nói, “Ngày trước khi ở Hương Cảng, cha anh có một người tình. Sau đó về Mỹ thì ông không quay lại Hương Cảng nữa. Ông ấy kết hôn với Queline, rồi có Catherine, làm một cặp vợ chồng điển hình trong những sự kiện xã giao, cũng đối xử với Queline rất tốt. Vào ngày sinh nhật Catherine mười bốn tuổi, ông uống say, ngồi trên sofa trong phòng khách nói một câu bằng tiếng Quảng —— ‘Aak kam, ấy bui suấy ngộ, Aak kam, Aak kam..’ “

Hoài Chân tự động phiên dịch lại, “A Đàn, cho anh cốc nước.”

Anh gật đầu, “Không ai biết tiếng Quảng, nhưng tất cả đều biết người ông lưu luyến không phải là Queline. Mọi người im lặng, đến khi ông tỉnh lại cũng không một ai nói với ông. Ông nội cũng thế, chỉ lạnh lùng nhìn cha

https://thuviensach.vn

anh làm trò cười trước thiên hạ. Có lẽ chính cha anh biết rất rõ, mười sáu năm đã trôi qua nhưng ông ấy vẫn không quên. Ngày hôm đó khi thấy dáng vẻ ấy của cha, anh mới biết nghiện là gì. Anh không muốn trở thành người như ông ấy, mà ông nội càng không muốn."

Hoài Chân hỏi, "Nên anh mới không thích người Hoa sao?"

Anh nói, "Cũng không phải, anh không ghét bà ấy. Anh còn không nhớ trông bà ấy thế nào, chỉ có vài mảng ký ức rất mơ hồ. Mùa hè ở Hương Cảng rất nóng, cửa sổ lại không làm cửa kính mà là chỉ treo một lớp lụa mỏng, anh vẫn còn nhớ bụi chuối ở bên ngoài cửa sổ hình tròn, rất nhiều muỗi nhưng không đốt ai mà chỉ đốt mình anh, dù bôi mỡ chanh đuổi muỗi cũng vô ích, đến giờ anh vẫn còn bóng ma về nhiệt đới. Nửa đêm bị muỗi đốt tỉnh, anh nhìn thấy bà ấy đi ra khỏi phòng cha, ngồi trên giường anh vẫy quạt đuổi muỗi. Bà ấy rất ít nói, trong ký ức, anh chỉ nhớ được cảnh bà dịu dàng ngồi ở đầu giường. Anh thích bà ấy. Nhưng đến rất nhiều năm về sau khi anh gặp vô số phụ nữ Trung Hoa, rất nhiều lần bọn họ đã chứng thực hình ảnh ngồi quỳ ở đầu giường anh đêm hôm đó. Cho đến cuối cùng, anh càng lúc càng cảm thấy, phụ nữ Trung Hoa luôn phục tùng đàn ông tuyệt đối như vậy, cho nên mặt mũi bọn họ rất mơ hồ, không có chút gì đặc sắc, bị đóng đinh vào thanh gỗ, trở thành mẫu vật nhợt nhạt không có thần thái, được đặt trong viện bảo tàng; Hoặc là bọn họ cụ thể hóa bản thân, tự định giá mình và đồng loại, mặc cho người ta nhìn ngó bình luận, mặc cho người ta mua bán làm thịt."

Hoài Chân im lặng, trong lòng cảm thấy nhói đau.

Lúc phụ nữ phương Tây đã tuyên dương "sự tự do thuần khiết xinh đẹp của phụ nữ còn tuyệt vời hơn bất cứ tình yêu dục vọng nào"*, thì Trung Quốc vẫn còn đang mắc kẹt tại chế độ phụ hệ. Có không ít cô gái da trắng được gả cho thanh niên người Hoa, ví dụ như nhà A Tường giàu có buôn đồ cổ ở Sacramento, chuyện làm ăn còn chưa khởi sắc mà ông đã lấy Usana làm vợ. Hai người có với nhau bốn cô con gái, đến năm năm mươi

https://thuviensach.vn

tuổi, A Tường còn muốn về Trung Quốc lấy vợ bé, ép Usana ly hôn với ông, dẫn vợ dắt con ra ở riêng trên phố người Hoa Los Angeles; hai người con lai lớn lên ở phố người Hoa cũng đi theo vết xe của người cha, lần lượt kết hôn với nữ sinh đại học da trắng, nhưng sau khi cưới lại ngoại tình với nữ minh tinh Hollywood, người thân bạn bè còn viết thư đến, nói người vợ da trắng đang có thai "phải hiểu chuyện, nhắm một mắt mở một mắt mới là người vợ tốt".

(*Trích dẫn trong truyện 'Người tình của phu nhân Chatterley', D.H. Lawrence.)

"Sau đó có một hôm, bà ấy có màu sắc." Ceasar nói tiếp, "Là màu tím."

Hoài Chân còn đang đắm chìm trong khổ sở thì đột nhiên nghe anh lên tiếng, cảm thấy hình dung này rất không ra gì, thế là mỉm cười xem thường.

Ceasar dịch lại gần, hòng cướp chăn cô đang ôm trước ngực. Thế là Hoài Chân bị anh ôm luôn vào trong.

Đã tắt công tắc lò điện, nên khi Ceasar mới chui vào thì trong chăn rất lạnh, khí lạnh thấm vào người cô qua hai lớp quần áo. Ceasar như cố ý lấy cô để sưởi ấm mình, cô càng than thì anh càng dính chặt, dần dà hơi nóng đều bị hấp thu. Sau đó là ấm lên, rồi càng lúc càng lóng, nóng tới mức cô thò đầu ra ngoài, dựa trán vào cằm anh, bởi vì gò má anh hở ngoài chăn vẫn khá lạnh.

Cô dán lòng bàn chân lên chân anh, vì anh quá cao nên nửa bắp chân lộ cả ra ngoài. Gập chân ma sát vào nhau, lòng bàn chân lành lạnh rất thoải mái. Bên này nóng quá thì gót chân sẽ di chuyển sang bên kia.

Không biết Ceasar bị nhột hay gì mà cười run bần bật, hô stop stop cảnh cáo cô, tiếng sau còn kiềm chế hơn tiếng trước.

https://thuviensach.vn

Cô không nghe, vẫn tiếp tục phá anh.

Ceasar không khách khí nữa, xoay mình đè chặt người cô xuống dưới.

Ban nãy nghịch ngợm như thế, cô cũng biết chỗ nhạy cảm của anh ở đâu. Vừa bị gãi vào, anh lập tức nhắm mắt nhẫn nhịn, hầu kết khó khăn di chuyển lên xuống, trông rất đáng yêu.

Hoài Chân vội cắn anh khi anh vẫn đang ở trạng thái đáng yêu đó, anh bất giác "a ha" một tiếng.

Cô được nước càng cười phá lên, không chút kiêng dè.

"Em đúng là rất…" Ceasar cúi đầu, nhìn sắc mặt cô, bất đắc dĩ nói, "Naughty." (Tinh nghịch.)

Hoài Chân đang chơi rất vui thì đột nhiên nghe thấy tiếng phụ nữ rên rỉ vọng tới, dọa hai người sợ hết hồn.

Cả hai ăn ý nghiêng đầu, muốn tìm nguồn phát ra âm thanh.

Ngay sau đó là tiếng giường cọt kẹt vang lên, giống như kéo theo cả vách tường rung lên vậy.

Hoài Chân nhân đó chui ra khỏi ngực anh, nằm sóng vai với anh, nhìn chằm chằm vào bức tường.

Cô gái thở dốc, vạc giường rung lên cót két, rồi cô ấy lại hét lên, không biết cô ấy có thoải mái hay không, nhưng có thể nhận thấy là cô ấy rất dùng sức.

Mấy phút sau cô ấy lại hét lên, nói không, Tom, xin anh, đừng đưa nó vào, nó to quá, đừng mà.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân lần theo âm thanh, đột nhiên nhìn sang đầu giường bên chỗ Ceasar.

Trên đầu giường đặt organ cao su, ngoài nó ra còn có mấy thứ bằng kim loại, màu sắc sặc sỡ, kích thước khác nhau.

Cô nghiêm túc nhìn một lúc, ngẩng đầu lên thì phát hiện Ceasar đang nhìn cô.

Hoài Chân hỏi, “Bọn họ dùng thứ này à?”

Anh nói, “Có lẽ là vậy.”

Cô dỏng tai nghe tiếng kêu ở phòng bên, nói, “Dùng thứ này có sướng không?”

Anh đáp, “Anh cũng không biết… Hay là chúng ta hỏi bọn họ đi?”

Cô há miệng, trong bụng nhủ thầm, làm thế thì thất đức quá, nói không chừng còn dọa người ta bị liệt dương đấy.

Nhưng Ceasar thuộc phát hành động. Cô còn chưa kịp ngăn cản thì anh đã lập ức giơ tay gõ lên mặt tường, cốp cốp cốp, có thể nhận ra mặt tường rất mỏng, hơn nữa còn làm bằng gỗ, tiếng động rất vang, đến Hoài Chân cũng giật mình.

Động tác ở đầu bên kia dừng lại, yên tĩnh như bay lên thiên đường.

Mấy giây sau, cô mới nghe thấy chàng trai bên kia thận trọng hỏi, “Chúng tôi ồn quá à?”

Ceasar nghiêm túc nói, “Không hẳn, chỉ là bạn gái tôi hơi tò mò, muốn hỏi hai người vài câu.”

Chàng trai nói No problem.

https://thuviensach.vn

Ceasar, “Hai người vẫn chưa vào trọng điểm, đang thử Plastic Organ của khách sạn này đúng không?”

Cô gái cười khanh khách, nói, “Đúng là một cô gái tò mò.”

Chàng trai cũng cười, đáp đúng thế, rồi lại hỏi, “Anh muốn biết kích cỡ đúng không?”

Ceasar lật người lại nhìn cô.

Hoài Chân gật đầu cái rụp.

Ceasar cười nói, “Đúng là cô ấy rất muốn biết.”

Chàng trai nói, “Bọn tôi dùng loại đường kính 3 inches, vừa rồi muốn thử loại 4 inches nhưng cô ấy không cho.”

Cô gái thấp giọng mắng, đồ khốn kiếp nhà anh, anh muốn dùng nó đâm chết em hả?

Hoài Chân nghe xong, vội bật đèn đầu giường lên rồi bò qua người anh nhìn.

Ceasar có chặn lại nhưng vẫn không ngăn được cô, trơ mắt nhìn cô đứng ở mép giường lục lọi trong đống organ kia. Rồi cô tìm ra một một thứ rất đáng sợ, cầm trong tay áng chừng – nó to bằng cánh tay cô, thế là lập tức trợn to hai mắt trừng Ceasar, làm khẩu hình: This? How!

Ceasar cũng ngẩn ra, trong chốc lát không lên tiếng.

Bên kia hỏi tiếp, “Hai người cũng muốn thử à?”

Lần này đổi thành Hoài Chân trả lời, “Tôi chỉ tò mò thôi, bởi vì trông hai người có vẻ rất kịch liệt.”

https://thuviensach.vn

Giọng cô khá trẻ con, lúc nói tiếng Anh lại có thói quen nói bằng giọng mũi, thế nên nghe rất non nớt.

Người phụ nữ nói, “Nghe có vẻ cô rất trẻ.”

Nghe thấy người khác nói thế, Hoài Chân không mấy vui vẻ.

Cô gái ấy đề nghị, “Nếu như con gái không có kinh nghiệm, tốt nhất đừng thử loại quá 2,5 inches.”

Hoài Chân nói, “Thật ra tôi vẫn thích làm với người hơn, chứ thứ này lạnh quá. Có điều cám ơn cô!”

Đôi trai gái bên kia bật cười, một lúc sau lại hỏi, “Chúng tôi tiếp tục được chứ?”

Hoài Chân nói, xin mời.

Chàng trai kia bảo “hy vọng không làm phiền giấc ngủ của hai người” rồi bắt đầu tiếp tục.

Hoài Chân từ từ nằm xuống sau lưng Ceasar, nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi anh, “Anh dùng size XXL đúng không, thứ đó bao nhiêu inch?”

Xoay lưng về phía cô, Ceasar nói, I don’t know.

Cô đứng dậy muốn vào phòng tắm nhìn. Hắn trong phòng tắm còn dư lại một bao, đó mới là cỡ của anh.

Ceasar trở mình ôm lấy cô, dùng tay chân giữ chặt.

Cô nói, rồi em cũng biết thôi.

Anh bảo, người và đồ nhựa vẫn khác nhau.

Cô giương mắt nhìn anh chằm chằm, hỏi có thật không?

https://thuviensach.vn

Anh đáp, thật chứ.

Trong tình hình âm thanh ưm ưm a a ở bên cạnh cứ vờn quanh, hai người ôm nhau trong chăn, vô cùng ấm áp.

Nhắm nghiền hai mắt, nhưng bọn họ biết đối phương vẫn chưa ngủ.

Ceasar vì nóng nên hô hấp nặng nề.

Còn Hoài Chân là… bụng dạ khó chịu.

Hệ tiêu hóa luôn có vấn đề trong kỳ kinh nguyệt, cộng thêm lại ăn hỗn hợp thịt gà thịt bò nướng Thổ Nhĩ Kỳ cùng với xà lách khoai tây, bây giờ mấy thứ khó tiêu hóa đó bắt đầu lên men trong bụng cô, dạ dày kêu *rột rột* bất mãn.

Nếu không phải đôi uyên ương phòng bên quá mạnh mẽ dữ dội, thì có lẽ bọn họ cũng có thể nghe thấy tiếng bụng cô kêu.

Một lát sau, cô thật sự không nhịn nổi nữa, thấp giọng gọi, Cea.

Anh ừ hỏi, sao thế?

Cô nói, em đau bụng.

Anh đưa tay ra, sờ lên vị trí dạ dày cô qua lớp áo.

Cô nói không phải ở đó, rồi cầm tay anh dịch chuyển đi.

Ngay trong chớp mắt dán vào, bụng lại kêu rột rột lần nữa.

Anh hỏi, “Đường ruột?”

Cô gật đầu.

“Đến bệnh viện nhé?”

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu.

“Đau bụng à?”

Cô lại lắc đầu.

Ceasar đứng dậy muốn bật đèn lên, nhưng Hoài Chân níu anh lại, ấm ức nói nhỏ, “Em muốn xả khí.”

Anh sững sờ hai giây, sau đó cười phá lên.

Cô tức giận.

Ceasar ôm cô, đưa tay vào xoa bụng cô rồi nói khẽ bên tai, just go ahead.

Cô nói, thối lắm.

Anh bảo, no problem.

Qua một lúc lâu, một âm thanh rất khẽ vang lên trong bóng đêm, vừa ngắn vừa nhỏ như chú thỏ đánh ngáp.

Ceasar lại bật cười.

Hoài Chân muốn khóc, nói, đều do anh hết, em đã bảo em không ăn kebab rồi.

Ceasar xin lỗi, lần sau không ăn nữa.

Cô bảo, không phải lỗi của anh, là của kebab.

Trước khi anh mở miệng nói tiếp, cô vội nép mình vào nói không sao. Bởi vì não người ngoại quốc sẽ mãi mãi không biết được cái sai là kebab hay là mình dẫn cô ấy đi ăn kebab.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau bụng lại kêu rột rột.

Cô suy sụp nằm trong ngực anh, xấu hổ nức nở.

Ceasar cười nói không sao, cô ấy đã tố cáo với anh rồi.

Hoài Chân nhắm chặt hai mắt, có sự thoải mái khi tự mình xả ra, còn có cả sự bi tráng như anh hùng hy sinh.

Ceasar kiềm chế nín cười, không đổ dầu vào lửa lúc cô ngượng chín mặt.

Tình cảnh "khó khăn" ấy kéo dài gần một giờ.

Sỡ dĩ biết rõ như thế là nhờ cặp đôi bên cạnh. Lúc bọn họ kết thúc, chàng trai thích thú khoe khoang nói, trời ơi! Một tiếng đồng hồ rồi! Không phải lần này có hai mươi phút sao?

Cô gái nói, đúng thế đấy Tom, đúng thế đấy. Rồi cô ấy còn nói, đúng là làm chuyện này với người vẫn thú vị hơn.

Hoài Chân đang mơ màng buồn ngủ thì bị lời ân ái bất thình lình bên đó đánh thức, cô lập tức trở mình, muốn hỏi anh có thối không.

Nhưng cô còn chưa kịp nói, thì Ceasar thấy cô tỉnh lại đã lập tức nhẹ nhàng hỏi, còn đau không?

Vừa dứt lời, Hoài Chân chôn mặt vào ngực anh, không hiểu sao lại muốn khóc.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Mississippi (2)

Thời gian trả phòng theo quy định là mười một giờ, hai người ngủ một giấc cho đến chín giờ sáng. Thật ra lúc bảy giờ hơn Hoài Chân đã dậy, nhưng cô biết anh đã lái xe liên tục từ thành phố Salt Lake đến thành phố Kansas, nhất định tối qua chưa được ngủ ngon. Nếu không phải khách sạn chỉ phục vụ bữa sáng đến chín giờ ba mươi, thì có lẽ cô sẽ để anh ngủ đến mười giờ.

Tuy khách sạn nhỏ không theo tiêu chuẩn, song vẫn có cung cấp dịch vụ cần có. Không có quá nhiều đồ ăn sáng: Sữa chua Hy Lạp không biết là nhà làm hay mua ở trung tâm mua sắm, mùi vị rất đậm đà; có một đĩa dâu tây và việt quất tươi dùng để ăn kèm sữa chua, dâu tây cắt nửa trộn chung với việt quất, trông rất ngon miệng; ngoài nó ra còn có các loại mứt hoa quả ướp, bánh việt quất mới nướng (có mùi quế nồng đặc trưng của Giáng sinh) và bánh quy nhỏ, nước cam, nước táo, cà phê nóng và sữa.

Cô lấy hai ly nước nóng, một ly ngâm cúc trắng lớn, có tác dụng lọc gan sáng mắt, kích thích tiêu hóa, là một trong những thảo mộc ở sân sau của già Huệ. Vì đi đường vất vả, cơ thể dễ bị nóng trong, nên trước khi lên đường cô cố ý đem theo túi cúc trắng và kim ngân, có thể nói đây là bí kíp bỏ túi du lịch của cô. Ceasar không thích uống cà phê, khách sạn lại không cung cấp túi trà. Đợi anh ngồi xuống đối diện, cô lập tức đẩy ly nước đến. Anh nhấp một hớp, hỏi đây là gì.

Cô nói, Tee. (Tiếng Đức: Trà.)

Anh hồ nghi, Tee?

https://thuviensach.vn

Cô lại nói, Sicher ist sicher. (Cẩn tắc vô ưu mà.)

Lúc nói tiếng Anh, hai người thường nói chêm một vài từ tiếng Đức. Ví dụ như nói and thành und, why thành warum, vân vân. Mới đầu là vì tiếng Anh của Hoài Chân không tốt bằng tiếng Đức, mà khi cả hai đều không không giao tiếp với nhau bằng tiếng mẹ đẻ thì sẽ vô thức chọn ngôn ngữ mình quen thuộc hơn. Anh có nhắc cô nhiều lần về tật xấu này, lại phát hiện không thể sửa được ngay trong chốc lát, nên cũng tùy cô mở miệng nói lung tung, dù gì anh cũng có thể hiểu. Dần dà về sau đến chính anh cũng lây bệnh, lúc nói tiếng Anh sẽ thêm vào vài câu tiếng Đức, cách nói chuyện như thế dần biến thành kiểu ngôn ngữ do hai người định ra, người ngoài mà nghe thì thường sẽ thấy đau đầu khó hiểu.

Không có nhiều người ăn sáng ở khách sạn lắm, đa số người tới khách sạn đều là học sinh trung học muốn nếm trái cấm, hoặc là vợ chồng vụng trộm, người đồng tính luyến ái, thậm chí còn có "mười hai phần trăm đàn ông Mỹ có nhu cầu tình dục đặc biệt", ngoài ra còn có cả những người kết hôn khác chủng tộc, dưới sự che đậy của khách sạn nơi này, bọn họ có thể làm những chuyện bị xem là "chỉ đứng sau tội ác" trong mắt người bình thường đàng hoàng. Bọn họ có người tiêu hao quá nhiều sức lực trong đêm qua nên không thể dậy sớm, có người dắt chó đi dạo về, trước khi cha mẹ hoặc vợ con dậy thì vào nhà bếp uống cà phê, rất ít có ai ăn sáng vào lúc chín giờ rưỡi. Vào giờ này, trừ hai người bọn họ ra thì chỉ có cô gái tóc đỏ trực sau quầy lễ tân tối qua. Vì khách sạn nhỏ nên ngoài làm lễ tân, cô ấy còn phải phụ trách dọn dẹp đĩa ăn sáng.

Cô ấy từng xem qua thẻ căn cước nên biết cô đến từ California, bèn hỏi cô trái cây ở đây so với ở California thì thế nào.

Hoài Chân đáp, nước cam ngọt hơn cam Sunkist nhiều.

Cô gái kia vui vẻ hẳn, bất giác bật ra khẩu âm Tây Ban Nha. Cô ấy có gương mặt nhọn, chiếc mũi nhọn cùng đôi mắt tròn – là đặc điểm điển hình

https://thuviensach.vn

của người Tây Ban Nha. Tuy trên mặt không có biểu cảm, nhưng được cái có vóc dáng xuất chúng. Có lẽ sau khi trưởng thành cô ấy mới đến Mỹ, độ tuổi ngây ngô đủ để cô ấy giống người Mỹ đến chín phần.

Hoài Chân đoán cô ấy sẽ hỏi tiếp: hai người có trải qua một đêm tuyệt vời không?

Nhưng cô ấy lại không hỏi. Cô ấy cầm hai ly nước ngọt và nước ép dứa đến tặng cho họ, nói: “Chúng tôi chưa bao giờ hỏi khách có trải qua một đêm tuyệt vời hay không, chúng tôi chưa bao giờ phủ nhận khách sạn chúng tôi có ưu điểm này.”

Lúc cô gái tìm tiền lẻ thối lại, Hoài Chân hỏi có phải cô ấy là người Tây Ban Nha không. Cô gái ngạc nhiên khi thấy người châu Á có thể nhận ra cô ấy đến từ đâu. Cô ấy nói cha mẹ mình đều là người Tây Ban Nha, nhưng từ nhỏ cô ấy lớn lên ở Mexico.

Hoài Chân nói, tôi rất thích ăn bánh rán Churros.

Cô gái cười to ha hả, nói, nếu lần sau cô đến chơi thì nhớ gọi điện trước cho tôi, tôi rất vui được phục vụ cô.

Hoài Chân rất hài lòng.

Cô thụ động quen rồi, rất ít khi chủ động nói chuyện với người lạ.

Có lẽ Ceasar cũng nhìn ra, thế là hỏi cô, em thích nơi này đúng không?

Hoài Chân nói đúng vậy, trong khách sạn nhỏ mà người da trắng coi đó là nơi bẩn thỉu, lại không tồn tại địch ý khó hiểu giữa người và người. Nếu ở bên ngoài chưa từng mua được đồ uống “giảm giá nửa ly cho tình nhân”, thì lúc này có thể tự do hưởng thụ nó ở đây. Từng chuyện nhỏ nhặt nhưng lại ấm áp, để cô cảm thấy rất thoải mái.

https://thuviensach.vn

Ceasar nói vậy thì tốt.

Cô biết vì sao anh lại nói thế. Rõ ràng có thể quang minh chính đại đi trên đường chính, vậy mà lại bị ép vào trong một góc nhỏ u ám, đổi lại là ai cũng sẽ thấy tủi thân.

Thế là cô bảo, em tưởng phải là mình nói câu đó chứ.

Ceasar nhìn cô.

Cả hai cùng nở bật cười, cảm thấy đề tài này thật vô nghĩa.

Hai người đi bộ ra khu phố bên ngoài, đường ở khu Casino vừa nhỏ vừa lộn xộn, trời chỉ nhá nhem là trên đường đã chật ních người, thế nên Ceasar đành phải đậu xe ở xa. Vì buổi trưa sẽ đi qua mấy thành phố lớn nhỏ nên không cần chuẩn bị đồ ăn làm gì. Lại vì đã uống hết nước cam Sunkist, nên Hoài Chân và Ceasar dừng xe gần một cửa hàng trái cây, chọn mua mấy nải chuối tiêu cùng nước trái cây tươi để ăn uống trên đường.

Vì lên đường muộn nên hành trình sau đó không cần quá vội vã, nếu không có gì bất trắc thì tối nay sẽ đến gần thành phố St. Louis, như vậy buổi trưa sẽ ăn cơm ở đâu đó giữa hai thành phố, thuận tiện gọi điện đặt trước khách sạn ở tối nay. Thế nên từ từ khi lên xe, Hoài Chân đã lật xem sổ tay du lịch, ghi lại số điện thoại của tất cả khách sạn trên bốn sao gần St. Louis: Trong đó đa phần đều là Motel, ưu điểm là sạch sẽ, thực tế, an toàn lại yên tĩnh, khuyết điểm là khó mà biết được chủ nhà nghỉ từng đi tù ở đâu hoặc đã dắt gái bao nhiêu năm rồi; có vài nhà nghỉ nằm gần bờ sông Mississippi, nghe nói bọn họ có “cung cấp bữa sáng cùng đồ ngon không giới hạn số lượng”; còn có một khách sạn lớn nghe nói vô cùng sang trọng, “miễn phí cà phê buổi sáng và nước đá di động, nhưng không nhận khách dưới mười sáu tuổi và trẻ em”…

Lúc đọc đến đây, Ceasar quay qua nhìn cô, lập tức nhận được cái lườm của Hoài Chân.

https://thuviensach.vn

Sau khi bàn bạc với anh, cuối cùng Hoài Chân chọn ra mười khách sạn xếp theo thứ tự ưu tiên, dù gì kinh phí và thời gian để bọn họ gọi điện thoại đường dài cũng có hạn. Hoài Chân cực kỳ tiết kiệm tiền, bàn về điểm này, Ceasar cũng tự nhiên thuận theo thói quen của cô, cô cũng ý thức được điều đó từ rất nhiều chi tiết nhỏ nhặt.

Ví dụ như ngay tối qua cô từng nghĩ đến: có lẽ sau này anh không thể thường xuyên mặc áo sơ mi đắt tiền được. Nhưng cô để ý thấy Ceasar không hề để tâm đến chuyện này. Anh sẽ không bị ép phải chấp nhận bất cứ điều gì, khả năng thích ứng của anh luôn thay đổi theo điều kiện. Nhưng không chỉ có thể, hai người còn dễ dàng đạt được thỏa thuận ngầm ở nhiều phương diện, chứ không phải chỉ là một bên nhân nhượng một bên. Câu hỏi ngu ngốc như kiểu “sau này có hối hận không” hỏi một lần là đủ rồi, về sau mỗi lần nhắc đến thì luôn nói với giọng điệu hài hước.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Mississippi (3)

Bữa trưa được giải quyết tại một nhà ăn gần ga tàu ở trung tâm thành phố. Nhà ăn bán các món gà rán và chân gà rán, tủ đông đặt ở cửa có bán nước ngọt ướp lạnh. Đây là nơi yên tĩnh trong náo nhiệt, ga tàu người đến kẻ đi, nhưng chẳng mấy ai muốn đến một quán ăn đầy dầu mỡ dưới cái nắng gay gắt cả.

Dù cuốn sổ tay du lịch kia luôn nói "bờ Tây bắt đầu từ Kansas", nhưng buổi trưa ở Missouri vào đầu tháng 10 vẫn nóng một cách bất thường, theo lời ông chủ quán bán đồ ăn nhanh thì thời tiết thế này được gọi là "mùa hè Ấn Độ"*. Gần đó không xa có một trường học, người đến quán ăn toàn là học sinh mười sáu mười bảy tuổi, mặc đồng phục thể thao tay ngắn màu lam nhạt, hoặc là quần tây với váy ca-rô. Hôm nay ra ngoài, Hoài Chân mặc áo thun tay ngắn màu xanh xám của Ceasar, không dắt áo vào lưng quần như mấy típ ghi trong tạp chí thời trang, cho nên nhìn cũng bằng tuổi hoặc là trẻ hơn các học sinh đó, lúc vào cửa bọn họ còn tưởng cô là học sinh khóa dưới, thậm chí có người mỉm cười chào "hi" với cô.

(*Indian summer: Cụm từchỉthu muộn, khoảng thời gian nóng cuối thu.)

Nhà ăn có dịch vụ đưa thức ăn tận nơi, điện thoại nghe đặt hàng lắp ở ngoài phòng rửa tay, thế là trước khi bọn học sinh kia đến, lúc Ceasar đang chọn món, Hoài Chân mượn điện thoại gọi về San Francisco, Vân Hà nghe máy.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nói mọi chuyện rất suôn sẻ, khoảng ba bốn ngày nữa là có thể đến bờ Đông. Rồi lại hỏi dì Quý và A Phúc, Vân Hà nói gần đây trong tiệm bận nhiều việc vì đang bàn chuyện kinh doanh với người Ý.

Cô bèn hỏi tình hình gần đây của Vân Hà.

Vân Hà bảo, cô cũng chỉ yêu thôi, đâu phải nghiêm túc muốn kết hôn. Hễ bọn họ cãi nhau, La Văn và A Phúc luôn thúc giục cô về nước xem mặt.

Hoài Chân vui vẻ.

Vân Hà nói em nghĩ thế nào.

Sau lần Vân Hà và Hayakawa cãi nhau đợt trước, Hoài Chân đã bắt đầu lo lắng: đến sang năm rồi năm năm sau đó lại có mối hận dân tộc sâu sắc hơn. Tám năm sau đó nữa, toàn bộ người Nhật tại San Francisco đều được đưa vào trại tập trung —— nếu hai người họ muốn tiếp tục thì không biết sẽ phải khổ sở tới đâu.*

(*Các mốc thời gian tác giả nhắc tới là 1932: hoàng đế Phổ Nghi trở thành Quốc trưởng của nhà nước bù nhìn Mãn Châu Quốc của Nhật Bản (lúc này đang diễn ra sự kiện Mãn Châu); 1937: chiến tranh Trung-Nhật bắt đầu bởi sự kiện Lư Câu Kiều; 1945: Nhật đầu hàng quân Đồng Minh vào cuối cuộc Chiến tranh thế giới thứ hai.)

Hoài Chân nghĩ ngợi rồi nói, thật ra đi học cũng tốt, làm chuyện mình thích, đợi tám năm mười năm nữa rồi nói đến chuyện cưới gả cũng không muộn.

Vân Hà bảo, em cũng nói thế, vậy đợi tối cha mẹ về chị sẽ nói rõ với họ: chưa đến ba mươi chị sẽ không lấy chồng, chị muốn làm một người phụ nữ độc lập. Nếu bọn họ phản đối thì chị sẽ bảo là em gái cũng nói như vậy. Ngày mai đi gặp Hayakawa, chị cũng sẽ nói với cậu ấy như thế.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân bảo, hầy, chị đừng kéo em vào chứ.

Vân Hà cười hì hì.

Hai người lại nói mấy chuyện vụn vặt khác, trong đó bao gồm cả chuyện hướng đi của hai mươi mấy "đồng tiền" kia.

Vân Hà hỏi cô dùng mấy bao, cô đáp chỉ một.

Cô ấy nói anh chàng kai đúng là kém cỏi.

Hoài Chân nói, cái đó bị hỏng luôn.

Vân Hà ngơ ngác, nói hai người dùng nó làm găng tay hay sao mà trâu bò vậy?

Hoài Chân cười đau ruột, cảm thấy không thể giải thích ngay được, đành lấp liếm cho qua.

Lúc sắp cúp máy, Hoài Chân đọc số tài khoản của mình ở Wells Fargo cho Vân Hà biết, nói với cô ấy nếu trong nhà định làm ăn với người Ý, tiền không đủ thì có thể rút tiền trong tài khoản của cô, có lẽ cũng có thể bù vào chi phí tiêu xài.

Vân Hà nói thế là đủ rồi, gần đây trong nhà dư dả, cha mẹ còn muốn đến Wells Fargo mở tài khoản cho em nữa kìa.

Mấy cô cậu học sinh kia ồn ào đi vào, Hoài Chân bèn cúp máy. Trong lúc ăn hamburger và uống nước giải khát với Ceasar, toán học sinh đó phải nhanh chóng quay về để kịp giờ học, thế là lại ồn ào cầm nước uống rời đi.

Đã qua giờ cao điểm dùng cơm, Ceasar dựa theo số điện thoại được Hoài Chân viết theo thứ tự ưu tiên để gọi điện đặt phòng. Khách sạn gọi đầu tiên là khách sạn ven bờ sông Mississippi, cách xa thành phố, rất nhiệt tình với tài xế chạy đường dài thích yên tĩnh và người gốc châu Á, một căn

https://thuviensach.vn

phòng ba đô la cũng vô cùng hợp lý, khuyết điểm duy nhất có thể là độ tuổi của khách sạn.

Vì để đảm bảo ổn thỏa không có bất trắc gì, Ceasar lặp lại hai lần về dân tộc của mỗi người trong điện thoại.

Đầu dây luôn cho câu trả lời khẳng định.

Khi Ceasar hỏi từ chỗ bọn họ đi xe đến khách sạn mất bao lâu, Hoài Chân đột nhiên nhận ra, thành phố bọn họ đang ở bây giờ tên là Columbia. Nước Mỹ và Canada đều có vô số thành phố tên là Columbia, thành phố nhỏ này cũng chỉ là một trong số đó, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt. Nhưng khi đột nhiên nghe thấy cái tên này, cô vẫn khá ngạc nhiên.

Trước lúc đó, cô chưa bao giờ suy đoán hoài nghi mục tiêu trên đoạn đường này của bọn họ sẽ là đâu, bởi vì cô luôn cảm thấy Columbia mà Ceasar nói chính là đại học Columbia ở tiểu bang New York.

Cô chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ, sau khi đến điểm đích trong lộ trình, cô và Ceasar còn có thể đi đến đâu được nữa. Cô quý Ceasar, cũng tôn trọng cảm giác của mình. Đương nhiên cô hy vọng mình có thể ở bên anh lâu hơn, cho dù có một hôm hai người phải mỗi người một ngả, thì chí ít một ngày nào đó trong tương lai khi nhớ lại, sẽ không vì thế mà cảm thấy nuối tiếc hay hối hận.

Nhưng từ trong chớp mắt ấy trở đi, cô có một suy đoán kỳ quái.

Rời khỏi quán ăn quay vào trong xe, Hoài Chân hỏi anh, “Chúng ta đang đến bang New York đúng không?”

Ceasar nhìn cô, “Nếu không thì sao? Em muốn đến nước Cộng hòa Columbia với anh à?”

Cô ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, cô nghe Ceasar nói khẽ, “Em nghĩ đến gì sao?”

Cô lắc đầu.

Ceasar không nói nữa.

Cô nhớ có một hôm anh đã nói mình từng muốn làm nhà thơ, nhưng thậm chí anh còn không được phép rời khỏi Mỹ học đại học, bởi vì bất luận anh muốn trở thành gì, cuối cùng cũng phải thành thương nhân.

Anh đến bờ Tây, bởi vì nơi đó là cái nôi của chính trị gia vĩ đại, quân nhân và thương nhân, trong năm tốt nghiệp, một lần nữa anh nhận được cơ hội trở thành quân nhân, đi theo cảnh sát liên bang và nghị sĩ đảng Cộng hòa đến Hương Cảng, từ nơi đó lấy được bằng chứng người Hoa nhập cảnh trái phép nhằm ủng hộ đảng Cộng hòa đoạt lại California, rồi mới nhận được cơ hội cho vận mệnh tương lai, song anh đã thất bại.

Có lẽ cuộc chạy trốn lần này không phải là kích động nhất thời, mà là anh đang vật lộn với số mệnh của mình một lần nữa. Có lẽ ước mơ của đại đa số mọi người đều là được tôn quý giàu có như Muhlenberg, trời sinh giàu có tự nhiên an nhàn, đồng thời cũng bào mòn đi hết thảy mọi lý tưởng.

Hoài Chân nói, “Em từng cảm thấy anh thích hợp sinh ra trong một gia đình trung lưu hơn.”

Ceasar nói, “Gia đình trung lưu bồi dưỡng đời sau, hy vọng có một ngày hậu bối có thể trở thành Hammer Muhlenberg.”

Có lẽ Hammer chính là Muhlenberg đời đầu tay trắng lập nghiệp.

Cô nhắc nhở anh, “But now you’re a nobody.”

Ceasar thản nhiên mỉm cười, “Ừ, anh không biết mình là ai cả.”

https://thuviensach.vn

Nhất thời Hoài Chân không biết nên nói gì để an ủi anh, dù thật ra anh cũng không cần an ủi.

Cô ôm đầu gối, xoay mặt ra ngoài cửa kính, nhìn địa khu trung bộ điển hình đâu cũng như đâu, và cả bình nguyên cây lá xanh ngắt bao la rộng mở. Mặc dù có chút khó chịu, nhưng suy nghĩ kỹ, cô vẫn nghiêm túc nói, “Em không quan tâm anh là ai, em chỉ hy vọng anh trở thành người anh muốn trở thành nhất.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Mississippi (4)

Khách sạn ven sông Mississippi nằm ở Briest, thuộc vùng ngoại ô phía đông bắc của thành phố St. Louis, trong trấn có rất nhiều kiến trúc mô phỏng lại thời kỳ thực dân, cùng với cây sồi đỏ tươi tốt nhờ phù sa bồi đắp. Hoài Chân cho rằng từ "rất già" chỉ là dùng để hình dung khách sạn kia; nhưng tới khi chạy xe vào thị trấn lúc hoàng hôn, cô mới biết thì ra toàn bộ thị trấn đều già cỗi như vậy. Trấn tuy nhỏ, song lữ khách đến tìm nơi trú chân không hề ít, khi lái xe vào cổng khách sạn thì trong nhà xe đã có rất nhiều xe hơi, chỉ còn lại thưa thớt vài ba chỗ trống.

Mưa phùn bay lất phất, phục vụ trẻ tuổi áo mũ chỉnh tề từ trong nhà xe đi ra giúp họ dừng xe, Hoài Chân cầm thẻ căn cước của hai người vào lễ tân đăng ký. Nếu quá sáu giờ rưỡi, khách sạn có quyền đưa phòng đã đặt trước cho khách khác thuê.

Cô vừa xuống xe, một nhân viên già tóc muối tiêu, mặc đồng phục màu đỏ từ bên ngoài cổng lớn khách sạn đi tới, xách túi du lịch ở trong cốp xe ra, dùng xe đẩy chậm rãi đẩy nó vào đại sảnh khách sạn.

Đại sảnh khách sạn sơn màu xanh biển đậm – là màu sắc rất mốt vào cái thời nó vừa ra đời. Trên ghế sofa ở đại sảnh có rất nhiều khách khứa đang ngồi đọc sách đọc báo, thoạt nhìn bọn họ trông giống nhà truyền giáo. Còn có vài ba vị phu nhân thấp giọng cười nói, ngoài ra còn có một chú chó đốm nằm cạnh chủ nhân. Lúc Hoài Chân đi vào, không một ai ngẩng đầu nhìn cô. Bờ Đông không hẳn kỳ thị chủng tộc, nhưng nói cho đúng thì chỉ là do bọn họ không rảnh rỗi, không muốn quan tâm đến nhiều thứ.

https://thuviensach.vn

Ông lão ở quầy lễ tân sau lưng cũng đã già, cái đầu hói và chiếc bụng mập phệ đã phát huy rõ nhất nguy cơ trung niên. Ông cầm thẻ căn cước và bằng lái của Ceasar xác nhận, sau đó quay đầu nhìn đồng hồ, đẩy kính lão lên, hòa ái mỉm cười, cầm lấy bút mực viết thông tin vào cuốn sổ đăng ký to đùng. Vừa viết ông vừa nói, “Cháu đã mười bảy tuổi rồi à… Ta còn tưởng cháu có thể được hưởng đồ ăn nhẹ miễn phí cho trẻ dưới mười lăm tuổi của khách sạn bọn ta.”

Hoài Chân bĩu môi, “Đối với một cô gái, đây đúng là một thông tin xấu.”

Ông cụ nói nhỏ với cô, “Có điều không sao, hôm nay tất cả đều là người già tham gia cuộc họp của đạo Tin Lành tại Briest. Bọn họ không hứng thú vòng hành tây chiên vàng và ức gà nướng đâu.” Nói đoạn, ông lấy ra một tấm thẻ miễn phí ăn vặt cùng chìa khóa khắc số phòng ở trong ngăn kéo giao cho Hoài Chân, nháy mắt với cô nói, “Chúc vui vẻ. Còn nữa, bạn trai cháu đúng là một anh chàng đẹp trai.”

Hoài Chân ngoái đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Ceasar và nhân viên phục vụ xách túi du lịch kia đi vào khách sạn. Thành phố St. Louis lạnh hơn nhiều so với thành nhỏ tên Columbia ban trưa, trước khi xuống xe anh đã mặc thêm áo len đan tay màu lam đậm phủ ngoài áo sơ mi, đứng đằng xa nhìn mình mỉm cười.

Hoài Chân nghĩ bụng, ông cụ lễ tân nói đúng thật.

Trước đó đã có một nhóm người đi lên lầu. Lúc chờ thang máy, Hoài Chân thuận tay cầm một cuốn sách đầy màu sắc lên nhìn – nó vốn nằm trên giá tạp chí bên cạnh ghế sofa nhung màu đỏ sẫm, phát hiện đây là cuốn tạp chí đăng tải tiểu thuyết dài kỳ. Thang máy đến, Hoài Chân cầm luôn tạp chí, quyết định về phòng nghiên cứu kỹ hơn. Mở thang máy là một người phụ nữ da đen xinh đẹp, trông ngầu không khác gì Halle Berry*, mặc váy đồng phục, giày cao gót và tất màu đen, vóc dáng vô cùng hấp dẫn, có

https://thuviensach.vn

đường cong chữ S cùng bắp chân nhỏ dài mà người da trắng và người da vàng bình thường khó mà có được, ngay đến Hoài Chân cũng bất giác nhìn thêm nhiều lần.

(*Halle Berry là nữ diễn viên da màu người Mỹ, cựu người mẫu thời trang và nữ hoàng sắc đẹp.)

Vừa ra khỏi thang máy, cô lập tức cảm thán, “She’s beautiful.” (Cô ấy đẹp quá.)

Người nhân viên trung niên đẩy xe cười nói với cô, “She could have been a model.” (Có thể cô ấy là người mẫu.)

Ceasar hỏi, “Is she a mulatto?”

Nhân viên trung niên cười nói đúng thế, “Tiên sinh, mắt nhìn của cậu đúng là tốt, rất ít có ai nhận ra cô ấy có huyết thống người da trắng. Mẹ cô ấy là người da đen, còn cha là một Octoroon.”

Phòng của bọn họ nằm trên tầng ba, nhân viên phục vụ xách hành lý đến ngoài cửa phòng rồi mở cửa ra cho bọn họ. Phòng rất rộng, có tủ quần áo âm tường cùng một chiếc giường đôi lớn, bên trên phủ khăn trải giường màu đỏ đậm; có hai tủ đầu giường, hai chiếc ghế cùng một chiếc tủ đứng đặt radio; trong phòng có phòng tắm riêng, ở phòng tắm và bên cạnh cửa đều có gương.

Nhân viên phục vụ đứng ở cuối nói, “Nếu cô cậu có gì không hài lòng về phòng ở, ví dụ như muốn đổi phòng có hai giường đơn thì đều có thể nói, tôi rất vui được giúp đỡ hai người.”

Hoài Chân nói ngay, không cần phải phiền phức thế đâu, ở đây tốt lắm rồi, cô rất thích hai ngọn đèn màu đỏ tía có chụp đèn hình lá sen ở trong phòng.

https://thuviensach.vn

Ceasar đưa cho nhân viên 50 cent tiền típ. Ông ta nhận lấy rồi nhanh chóng lui ra, đóng cửa phòng lại.

Hoài Chân quay lại hỏi anh, “Mulatto là gì?”

“Con lai người da đen và da trắng.”

“Octoroon là gì?”

“Người có huyết thống một phần tám da đen.”

Không đợi Hoài Chân phát huy tốt phẩm chất ham học, Ceasar đã kéo mũ áo len lên che mắt cô lại, đè cô lên cửa mà hôn.

Đợi tới khi anh buông ra, cô kéo mũ xuống, trong chớp mắt quên mất mình muốn nói gì, vẻ mặt ngơ ngác.

“Phòng ăn dưới lầu chỉ mở đến tám giờ.” Ceasar cười, không nhịn được xoa mái tóc ngắn rối xù kia, “Đi tắm trước đi.”

Lúc Hoài Chân tắm, Ceasar bật radio lên, âm thanh không lớn, vì tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm nên chỉ cảm thấy bên ngoài như có một đám người đang đọc diễn văn. Cô lau khô tóc, thay áo sơ mi sạch và quần dài đi ra, đúng lúc này hai phát thanh viên đang sục sôi ý chí nói: “… Mặc dù vài chỉ số chính của nền kinh tế trong nước chưa từng vượt qua Vương quốc Anh, nhưng người có hiểu biết sâu sắc ở Mỹ chưa bao giờ lấy khuyết điểm để so sánh với ưu điểm của người khác cả…”

Rèm cửa hoa hồng đỏ được anh vén lên. Lúc này anh đang đứng bên cửa sổ, kéo hé rèm cửa ra, nhìn xuống bãi đất trống đậu xe ở đối diện khách sạn.

Hoài Chân hỏi anh sao thế.

Anh nói vừa nãy nhìn thấy một chiếc xe rất quen mắt.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đi đến, Ceasar chỉ cho cô chiếc mui trần màu xanh da trời, đậu ở một ô vuông cuối cùng.

Anh nói khi anh lái xe từ thành phố Salt Lake chạy vào xa lộ Liên tiểu bang 70 không bao lâu, thì chiếc xe này đã chạy theo anh từ ga đầu mối đến thành phố Salina. Xe trên Xa lộ 70 không hề ít, mà xe từ thành phố Salt Lake đến thành phố Kansas cũng không chỉ có mỗi hai chiếc của họ. Để xác nhận điều này, sau khi rời Salina, anh cố tình rời khỏi xa lộ 70, chạy vòng quanh mấy thị trấn ở thành phố Kansas, cũng vì thế nên anh mới trễ hơn nửa tiếng. Để phòng ngừa vạn nhất, sáng nay anh tình ra cửa chậm, lái xe thong thả hơn sáu tiếng mới đến bờ sông Mississippi. Theo lý mà nói thì vào giờ này, lữ khách đồng hành trên đường đa sớm đến bang Illinois hoặc bang Indiana rồi mới phải. Anh đã nghi nhớ biển số xe, tuyệt đối không sai.

Hoài Chân chăm chú nhìn chiếc xe kia một lúc, “Là người của nhà anh à?”

Anh nói, “Nếu đúng là đi theo chúng ta, thì lại không giống phong cách hành sự của ông nội anh lắm. Ông ấy làm việc rất quả quyết, sẽ không lấp lửng như thế.”

Đương lúc nói chuyện, một nhân viên đi tới mở cửa chiếc xe mui trần, lại xách hành lý của chủ xe xuống. Ngay sau đó, một người đàn ông cao to mặc áo sơ mi ca rô sặc sỡ, đeo kính râm bước xuống từ ghế lái, trông giống Dwayne Johnson* “ngực to não nhỏ”.

(*Dwayne Johnson, còn được biết đến với tên The Rock, là nam diễn viên, nhà sản xuất và cựu đô vật chuyên nghiệp người Mỹ.)

Hoài Chân nói, “Không lẽ là thám tử tư?”

Anh đáp, “Ông nội khá ghét người lái xe mui trần, còn là một người đô con.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân bất chợt thấy buồn cười. Nếu người này là thám tử tư thật, sau khi Ceasar phát hiện anh ta lái xe theo dõi mình, vậy mà anh ta còn trắng trợn lái chiếc xe quá ư là nổi bật vào cùng khách sạn thì đúng là thiếu chuyên nghiệp.

Cô nói, “Hay là chúng ta cùng xuống lầu xác nhận đi, ví dụ như có thể chào hỏi anh ta?”

Ceasar cười.

Cô nói, “Trong tình hình xấu nhất, ông nội anh sẽ làm gì với chúng ta, phái người ám sát à?”

Anh nói, “Chắc chắn ông ấy sẽ không làm như vậy. Rất nhiều lần ông từng chế nhạo việc chính trị gia và người nhà thuê thích khách giết người, ông cho rằng chỉ có kẻ ngu không được việc mới có thể tạo nên vết nhơ cho tương lai hay thành tích của gia tộc như vậy, bởi vì nó có thể trở thành tai tiếng mà một ngày nào đó sẽ bị đối thủ cạnh tranh xảo quyệt lợi dụng.”

Hoài Chân nói tiếp, “Có khi nào là người nhà của hôn thê anh không?”

Ceasar bật cười, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, “Không bằng chúng ta xác nhận xem sao.”

Sau đó anh sải bước đi ra cửa, nhấn chuông gọi một nhân viên phục vụ phòng đến.

Anh nói xin lỗi với người kia, “Vừa rồi lúc tôi vào bãi đậu xe lấy hành lý, móc khóa dao vô tình quẹt phải một chiếc xe mui trần màu xanh da trời.”

Nhân viên kia nhất thời luống cuống, “Ôi trời ơi, đó thật là ——”

https://thuviensach.vn

Ceasar cúi đầu viết một đoạn trên giấy ghi chú của khách sạn: “Quý ngài/quý cô đáng kính, vì sai lầm của tôi, tôi sẵn lòng bồi thường chi phí cho chiếc xe yêu quý của bạn. Nhưng vì tôi không có đủ tiền mặt, mà ngân hàng cộng đồng lại chỉ mở cửa sau mười giờ sáng Chủ nhật. Nếu bạn đồng ý, tôi có thể nhờ nhân viên để lại tiền mặt tại quầy lễ tân sau mười giờ sáng mai.”

Sau đó anh xé tờ ghi chú ra đưa cho nhân viên phục vụ. Để không gặp rắc rối, nhân viên cầm giấy ghi chú nhanh chóng xuống lầu, tìm chủ nhân của chiếc xe mui trần.

Ceasar quay sang nháy mắt với cô, nói, “Chúng ta đợi xem sao.”

Lúc bấy giờ sắp đến tám giờ, cả hai sắp đối mặt với cục diện không có bữa tối để ăn.

Trong thời gian chờ đợi, Ceasar vào phòng tắm tắm, đến khi nhân viên quay lại thì anh vẫn chưa tắm xong.

Hoài Chân mở cửa, nhân viên kia báo cho cô biết, quý ngài kia sẽ lên đường rất sớm, có lẽ không kịp đợi lời xin lỗi của hai người, có điều anh ấy bày tỏ việc này không có gì to tát.

Hoài Chân kéo cửa phòng tắm, bàn bạc với Ceasar, nói, “Em nên nói với anh ta là: ‘có thể để lại địa chỉ tài khoản chi phiếu hay không’, đúng không?”

Ceasar bật vòi sen đến mức tối đa, nói, “Thêm một câu nữa, ‘Hoặc anh có thể để lại hóa đơn khách sạn tại quầy lễ tân, ngày mai tôi tôi sẽ trả tiền hóa đơn lúc trả chìa khóa phòng’.”

Hoài Chân nghe xong, lập tức ghi lại lời này lên giấy rồi chuyển cho nhân viên.

https://thuviensach.vn

Sau khi nhân viên rời đi, Hoài Chân cẩn thận suy tính, cảm thấy màn kịch này diễn không tệ.

Trong thời gian rất ngắn, anh ta không thể làm giả thông tin nhận phòng hay tài khoản chi phiếu được, hễ khách sạn tiết lộ bất kỳ thông tin nào trong số đó, thì thông tin cá nhân của anh ta sẽ bị truy nguyên; cho dù anh ta không chịu sử dụng bất cứ quyền lợi nào trong dịch vụ khách sạn, thì ngày mai Hoài Chân và Ceasar cũng có lý do đến chỗ lễ tân hỏi hóa đơn của người này; nếu lễ tân chuyển lời "khách cố ý dặn dò không được tiết lộ hóa đơn người dùng", thì có nghĩa người này khả nghi.

Mấy phút sau, nhân viên quay lại nói, "Vị tiên sinh kia nói nếu có tiêu xài quá mức thì anh ấy sẽ để lại ở lễ tân, cũng nhờ tôi cám ơn hai người."

Hoài Chân đưa cho nhân viên ba đồng 25 cent, nhân viên phục vụ vui vẻ nhận lấy.

Tiễn nhân viên đi, đúng lúc Ceasar thay áo sơ mi ra khỏi phòng tắm, hỏi cô người kia trả lời thế nào.

Cô thuật lại nguyên văn với Ceasar, rồi bổ sung thêm một câu, "Có lẽ người ta cũng chỉ đến thành phố nào đó ở bờ Đông, vừa hay đêm qua cũng trải qua một đêm ở sòng bạc thành phố Kansas, cho nên lên đường mới muộn."

Ceasar nghĩ ngợi rồi cười nói, có lẽ thế, có điều phải sáng mai mới biết kết quả được.

Anh lau tóc, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức, tám giờ kém năm, thế là ra cửa mặc giày vào, gọi Hoài Chân dậy xuống lầu ăn cơm.

Nhưng cô nhìn anh sững sờ, không nhúc nhích.

Ceasar hỏi cô, "Sao thế?"

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Không phải vừa rồi em đã thấy anh ở trần đấy chứ?”

Anh nhớ lại, đáp, “Đúng vậy. Lần này em thấy rõ chưa?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Mississippi (5)

Mỗi lần thấy anh mặc quần lót đi ra khỏi phòng tắm, nội tâm cô luôn cảm thấy, thứ đó đúng là vướng víu.

Cô hỏi anh, “Có cơ hội nhìn một lần nữa không?”

“Đương nhiên là có.” Rồi Ceasar bổ sung thêm một câu, “Nhưng không phải bây giờ.”

Hoài Chân ảo não, thậm chí cảm thấy mình làm bạn gái thật là thất bại, lần đầu tiên hẹn hò đã được nhìn thấy quần lót, nhưng lâu thế rồi mà vẫn cứ dậm chân tại chỗ không chút tiến triển.

Khách khứa đến phòng ăn ăn tối đã lục tục quay về, mọi người xa lạ cùng mỉm cười chào hỏi nhau dưới đèn hành lang mờ mờ.

Rốt cuộc bọn họ vẫn đến chậm, đèn trong phòng ăn đã được tắt một nửa, mấy nhân viên đang xếp lại ghế ăn lót đệm nhung đỏ, chất vào trong góc. Mặc dù không thể sử dụng khu vực công cộng được nữa, nhưng may là sau bếp vẫn chưa đóng cửa, đầu bếp cao ráo đưa thực đơn đến cho họ, bày tỏ rằng bọn họ có thể đưa đồ ăn đến tận phòng kèm đồ ngọt tráng miệng. Ceasar giao lại toàn quyền chọn món ăn cho Hoài Chân. Căn cứ trên nguyên tắc không lãng phí thức ăn, cô gọi đùi dê nướng rau cải, tráng miệng là bánh có nhân anh đào cùng kem cốc hỗn hợp rưới si rô. Trong khi đợi đưa hóa đơn đến quầy lễ tân, đầu bếp rất nhiệt tình nói với bọn họ, lượng đồ ăn ở khách sạn rất ít, ông ấy lo Ceasar không ăn no; có điều ông ý vui lòng tặng bọn họ ít đồ ăn vặt, chuyện này nằm trong phạm vi quyền lợi của ông ấy.

https://thuviensach.vn

Nửa tiếng sau, bữa tối sẽ được đưa đến phòng khách. Hoài Chân định tranh thủ thời gian này tìm một kênh radio, nghe xem người Mỹ diễn thuyết giỏi sẽ nói như thế nào để tạo cảm xúc cho người nghe, nghiêm túc nhưng không mất đi sự dí dỏm. Cô bảo Ceasar đề cử cho cô hai kênh, lúc điều chỉnh kênh, nhưng không biết gặp vấn đề gì mà dải kênh diễn thuyết sinh viên – theo như Ceasar bảo là do hội sinh viên nam tài trợ – lại bị gián đoạn vào tám giờ rưỡi tối, có một người đàn ông trẻ tuổi đang thấp giọng rền rĩ kể chuyện.

Hoài Chân vốn không để ý lắm, đang rút ăng-ten để quay số FM, nhưng trước khi chuyển sang kênh tiếp theo, thì người đàn ông ở trong radio đang sử dụng những từ ngữ thô tục rất lộ liễu, thuật lại toàn quá trình "dã chiến" của một đôi nam nữ.

Hai người im lặng nghe xong đoạn đó, Hoài Chân quay qua hỏi Ceasar: "Đây chính là đài phát thanh nghiêm túc do hội sinh viên nam đại học ưu tú trong truyền thuyết tài trợ đây sao?"

Ceasar khẽ mỉm cười, bày tỏ chính anh cũng không biết chuyện này.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, anh nói, "New England có rất nhiều người châu Âu. Một đám con dòng cháu giống, có một bộ phận rất lớn chưa hề có bất cứ kinh nghiệm gì trước khi kết hôn, ví dụ như Clifford."

Thật ra Hoài Chân cũng đã từng gặp chuyện như vậy rồi. Vào thế kỷ 20 khi rất nhiều sách khiêu dâm bị cấm bán ở đại lục châu Âu và châu Mỹ, thì về khoản giáo dục giới tính, người da trắng còn lâu mới bằng được các cô gái Trung Quốc đọc tiểu thuyết lời lẽ thẳng thắn, bi kịch của Clementine* mười chín tuổi trong đêm tân hôn trong "Vụn trầm hương: Lư hương thứ hai" chính là xảy ra như thế.

(*Đây là nhân vật trong tiểu thuyết Vụn Trầm Hương của Trương Ái Linh, vì cuốn này chưa có bản dịch tiếng Anh lẫn tiếng Việt nên có thể

https://thuviensach.vn

mình edit không đúng tên của nhân vật này.)

Đột nhiên nghĩ đến đây, cô cũng không cảm thấy lạ vì Ceasar bảo thủ ở một phương diện khác.

Cô nói, “Cho nên đài phát thanh muốn phổ cập kiến thức cho những người trẻ tuổi không có giáo dục ấy sao?”

Anh đáp, “Anh nghĩ có lẽ là thế.”

Đột nhiên cô thấy hứng thú, “Vậy còn anh, cũng là từ cái này, này ____”

Anh cười nói, ” —— Đài phát thanh lắm chuyện.”

Hoài Chân hỏi tiếp, “Anh được phổ cập kiến thức từ sách khiêu dâm hay đài phát thanh như này à?”

Ceasar nghĩ ngợi rồi bảo, “Anh học gì cũng nhanh.”

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, anh đứng dậy đi ra mở cửa.

Lúc nhân viên đẩy xe đi vào, người đàn ông trong radio vẫn còn rất dõng dạc nói: “Thành viên 22 tuổi của Hội Fabian*, lần đầu tiên cảm nhận được ngây ngất qua ‘cảm giác thỏa mãn’ trong chuyện cá nước thân mật này, nhưng chí ít cậu ta cũng không mặn mà với chính sự ‘thỏa mãn’ của mình như nhiều người đàn ông khác…”

(*Hội Fabian là một tổ chức xã hội chủ nghĩa lâu đời ở Anh Quốc, được thành lập từ năm 1884, mà mục đích là để đề bạt những lý tưởng Xã hội chủ nghĩa qua chủ trương tiệm tiến và cải tổ dần dần.)

Hoài Chân nhấn nút tắt radio đi, nhất thời trong phòng lặng như tờ.

Ceasar nhìn cô chăm chú, nhoẻn miệng cười không nói gì.

https://thuviensach.vn

Nhân viên phục vụ điềm tĩnh trải khăn lên bàn thủy tinh, dọn từng đĩa thức ăn lên, đồng thời nói với họ, nếu dùng bữa xong thì cứ nhấn chuông để gọi người đến dọn dẹp.

Hai người ngồi sát cửa sổ ăn cơm, Hoài Chân cầm lấy bản thảo diễn thuyết lúc ngồi trên xe viết qua loa, im lặng đọc lại một lượt.

Ceasar nói em có thể ăn nhanh cho xong bữa tối rồi lại làm chuyện đó sau.

Hoài Chân nuốt đồ trong miệng xuống, già mồm nói: con người có trí nhớ tốt nhất là khi ăn, chỉ sau thời gian ngồi trên bồn cầu.

Ceasar tùy cô, thỉnh thoảng còn có thể giúp cô sửa phát âm.

Vì đã tắm xong trước đó nên khi ăn xong, cả hai lại vào phòng tắm đánh răng rồi cùng nằm sấp trên giường nghe Hoài Chân dọc bài viết kia lần thứ ba. Một bài diễn thuyết mười lăm phút ở hội nghị là độ dài khá thích hợp, bản thảo tiếng Anh cũng có độ dài như thế, sau khi cô đọc qua hai ba lần thì gần như có thể thuật lại được tám mươi phần trăm nội dung.

Phát âm tiếng Anh của cô vẫn mang khẩu âm của người Hoa, không quá nhấn nhá, lại có chút êm ái. Nhưng kỳ thực phát âm dễ hiểu như vậy không phải là vấn đề, người nói tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ cũng sẽ không để ý lắm, thậm chí còn cảm thấy khẩu âm như vậy có sự đáng yêu của nơi nước lạ. Nhưng người mà tiếng Anh không phải là tiếng mẹ đẻ thì sẽ luôn cố chấp theo đuổi khẩu âm lúc nói, ví dụ như Hoài Chân, có lúc đọc mấy câu, Ceasar cảm thấy không hề có vấn đề gì, nhưng cô lại không hài lòng lắm, cứ bảo anh nói một lần rồi mình lặp lại theo một lần.

Cô để ý thấy, khi dạy mình anh sẽ dùng phát âm ở bờ Tây, rất gần với khẩu âm Nevada, nhưng không khoa trương như lúc anh chế giễu người khác; lại không phải khẩu âm New York. Hoài Chân nhớ có giáo viên từng nói đây là “khẩu âm tiếng Anh kiểu Mỹ” chính thống nhất. Anh vô cùng

https://thuviensach.vn

kiên nhẫn, nghe anh không nhẫn nại giải thích sự khác nhau giữa phát âm của cô với của anh, suýt nữa Hoài Chân quên mất tính cách người này thật ra rất tệ, không phải trời sinh đã dịu dàng như thế.

Ngoài điểm tốt là có thể sửa sai lỗi phát âm cho cô ra, Ceasar còn có thể chèn thêm vài ba câu vào trong bản thảo diễn thuyết khô khan của cô. Dù anh tuyên bố mình "tuyệt đối không phải là tù chính trị giỏi diễn thuyết", nhưng bỏ đi sự khiêm tốn và ngạo mạn, thì Hoài Chân cảm thấy thật ra anh là một nhà hùng biện khá xuất sắc.

Điều này làm cô bất chợt nhớ đến câu chuyện đau lòng "quen bạn trai nước ngoài chỉ vì muốn luyện tiếng Anh với người ta". Giữa chừng lúc nghỉ ngơi, cô khoanh vùng câu chuyện này lên một cô gái ở phố người Hoa qua lại với một người da trắng, coi đó là chuyện cười mà kể cho anh nghe.

Ceasar hỏi, "Vậy còn em?"

Hoài Chân nói, "Sau khi giỏi tiếng Anh rồi, em sẽ lập tức chia tay với anh."

Ceasar nghĩ ngợi, hỏi cô, "Anh chỉ có mỗi tác dụng đấy thôi à?"

Nghe anh nói xong, Hoài Chân còn suy nghĩ một lúc —— dĩ nhiên không chỉ có thế, còn có nhiều hơn nữa, liên quan đến một ít bộ phận chưa được khám phá…

Cô bất giác sờ lỗ tai đỏ bừng.

Ceasar nhìn chằm chằm sắc mặt cô thay đổi, hỏi cô, "Em đang nghĩ gì đấy?"

Vẻ mặt nhìn thì nghiêm trang, nhưng ngay từ đầu đã cố ý dẫn dắt cô suy nghĩ sâu xa theo hướng khác.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân trợn mắt nhìn anh.

Cái người này!

Anh bình vĩnh đọc tiếp bản thảo, "… And that's an impact every one of us can make. But the question is, will we make the effort or not?" (Mỗi người trong chúng ta đều có thể tạo ra tác động đó. Nhưng câu hỏi đặt ra là, liệu chúng ta có nỗ lực hay không?)

Nghe anh đọc xong những câu này, Hoài Chân lại tự mình ôn lại một lần, cảm thấy thật là quá sức. Từ giây phút đó, bài diễn thuyết này đã hoàn toàn liên hệ với chuyện vừa rồi, muốn quên cũng không được. Nếu thật sự có thể vào được hội trường, thì khi nói câu này ngay trước mặt những học giả lớn tuổi, có lẽ cô sẽ đồng thời nhớ đến những chỗ tốt của Ceasar.

Đúng lúc này nhân viên phục vụ đi đến gõ cửa. Sau khi nhấn chuông gọi phục vụ thì thông thường khách sẽ để cửa mở, không khóa trái lại. Lúc nhân viên đi vào, anh ta nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi nằm trên giường thì sợ hết hồn, tưởng mình đã quấy rầy chuyện phong lưu nào đó. Đến khi cẩn thận lắng nghe, mới phát hiện bọn họ chỉ đang trao đổi chuyện học tiếng Anh.

Thế là nhân viên im lặng đi tới, im lặng thu dọn bát đĩa đẩy xe đi, lúc rời đi còn khép cửa lại, trong đầu nghĩ, đúng là kỳ quái.

Nhân viên đi rồi, Hoài Chân mới hỏi anh, nếu như liên minh sáu trường đại học khăng khăng từ chối không cho cô vào hội trường thì sao?

Anh đáp, sẽ không có chuyện đó đâu.

Cô cười nói, khẳng định thế hả?

Anh bảo, New York chính là sân nhà của anh.

https://thuviensach.vn

Cô nói, chúng ta có một New York-er rồi! Đúng là tuyệt vời!

Ceasar cười một lúc, rõ ràng cũng không biết làm sao với câu chọc cười của cô.

Ngay sau đó anh nói, có một vài người trong hội sinh viên nam luôn có thể lấy được vé vào.

Hoài Chân nói, là hội sinh viên nam của đài phát thanh lắm chuyện ban nãy sao?

Anh nói đúng thế, chính là nó đó.

Radio đã được cô điều chỉnh đến kênh kinh tế rất nghiêm túc. Cô chỉ chỉnh đại thôi, nhưng không biết vì sao đông đảo radio nước Mỹ lại toàn nói về kinh tế như vậy, có lẽ là vì cuộc đại khủng hoảng đã tiến vào năm thứ ba; hoặc là đang nói chính trị: bàn về đề tài hấp dẫn như xã hội chủ nghĩa, chủ nghĩa cộng sản và chủ nghĩa chống cộng.

Với tính cách cô mà nói, trái lại Ceasar còn khá tò mò, “Vì sao em không tiếp tục nghe đài phát thanh vừa nãy?”

Cô vừa nghĩ đến một chuyện, nằm sấp trên giường, cầm mấy tờ giấy nháp ra nhanh chóng viết mấy câu tiếng Anh.

Nghe anh hỏi mình như thế, cô thầm mắng trong bụng: “Ông anh phát thanh viên đọc sách khiêu dâm quá kém, cảm giác không khác gì ăn heo nướng mỡ lá cả, không chỉ không nuốt nổi mà còn rất ngấy.”

Nghĩ đến đây, đột nhiên Hoài Chân nổi lên ý xấu.

Cô lặng lẽ lót bản thảo vừa viết xong xuống dưới cùng, rút ra một trang giấy nháp mới, nghiêm túc nhớ lại đoạn văn tu từ tả cảnh nổi tiếng trong cuốnThe Fermata, từ từ viết ra giấy. Cô chỉ mới đọc sơ qua hai lần,

https://thuviensach.vn

cũng không nhớ rõ lắm, có thể có vài chỗ bị sai ngữ pháp hoặc thiếu câu chữ, cho nên mấy đoạn bổ sung thêm đó đều là do Hoài Chân tự vẽ ra.

Viết xong, cô trở mình, nghiêng đầu nhìn Ceasar.

Đối mắt với cô, nhưng một lúc lâu sau vẫn không đợi được phản ứng.

Ceasar bèn hỏi, “So?”

Cô thử hỏi dò, “Anh có thể đọc giúp em thứ này được không?”

Ceasar đợi cô nói tiếp.

Hoài Chân thấp giọng nói, “Chính là một trang bản thảo vừa viết nháp, viết hơi kém, có lẽ có nhiều chỗ cần phải sửa đổi. Anh có thể đọc một lần không? Sau đó em và anh sẽ cùng học tập sửa lại.”

Ceasar đưa tay cầm tờ giấy đó lên, đặt trên giường dưới người, “Cô ấy đưa thùng đá về phía trước…”

Nói đến đây thì dừng lại.

Ceasar ngẩng đầu, cười cười nhìn cô.

Hoài Chân tỉnh lại trong ngất ngây giả vờ, nháy mắt với anh nói, go ahead. (Tiếp đi.)

Ceasar giơ tay chỉ vào tờ giấy, “You…”

Hoài Chân ngắt lời anh, “You’ve promised.” (Anh mới hứa mà.)

Ceasar bật cười, kéo lấy bút trong tay cô, bổ sung từng câu từng câu nguyên vẹn vào chỗ để trống hoặc viết sai.

Hoài Chân nhìn anh viết không sót “đoạn tu từ nổi tiếng” củaThe Fermata, trợn tròn hai mắt, “Cả cuốn này anh cũng đọc rồi hả…”

https://thuviensach.vn

Ceasar viết xong đậy nắp bút lại, nói, “Lại xem cái gì mới là trình tự chính xác đi.”

Một tay anh cầm giấy nháp, tay kia kéo cô vào lòng, sức khá lớn, Hoài Chân gần như lăn vào trong chăn.

Cô bị một tay anh nhốt chặt trong lòng, nhìn anh đưa tờ giấy kia đến cạnh hai người. Như cô mong muốn, chất giọng được cô gọi là “erotic” kia từ từ vang vọng bên tai.

Trong chớp mắt, nội dung trên giấy như thể biến mất, cô chỉ cảm thấy lỗ tai nhồn nhột.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Thành Phố Gotham (1)

Hôm sau, Hoài Chân dậy từ rất sớm, đúng bảy giờ khi khách sạn vừa phục vụ bữa sáng thì cô đã xuất hiện ở quầy lễ tân. Người trực buổi sáng là một người phụ nữ trung niên đeo kính, thoa son đỏ tím, cử chỉ tao nhã, cách đón tiếp cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái mà không hiểu vì sao. Đợi đến khi bà ta xoay người kiểm tra hóa đơn, cô nhìn thấy đường kẻ trên chiếc quần tất đen mỏng nối từ giày cao gót vào váy. Theo động tác xoay người, đường cong cơ thể xoắn lại cùng với đường kẻ. Không hiểu sao khi nhìn đường kẻ ấy, Hoài Chân lại thấy nhồn nhột – một cảm giác nhột chỉ có ở phái nữ.

Người phụ nữ kia nói với cô, vị khách lái xe kia đã trả phòng rời đi lúc sáu giờ, có điều anh ta đã để lại hóa đơn bữa tối. Nói đoạn, bà ấy đưa hóa đơn và địa chỉ tài khoản chi phiếu cho Hoài Chân.

Bữa tối của người đàn ông đô con lái chiếc xe sang kia rất phong phú, bao gồm một phần cá hồi rưới nước thịt và cọng khoai tây, Nanaimo Bars cùng một đĩa bánh Tortilla rưới si rô phong, nhưng tổng cộng chỉ tốn hai đô la. Sau đó Hoài Chân lập tức kiểm tra địa chỉ tài khoản của tấm chi phiếu kia, ở phần ký tên là tên của túi trà lọc buổi sáng thuộc công ty trà Boston XX.

Gã đô con đeo kính râm kia cũng thích ăn ngọt, thật là cá tính đáng yêu tương phản với ngoại hình.

Lúc lên lầu gọi Ceasar xuống ăn sáng, hai người cùng nhau xác nhận lại thông tin, có lẽ không phải là người có liên quan đến anh. Hoài Chân

https://thuviensach.vn

thở phào, cảm thấy có lẽ bọn họ đa nghi quá rồi, vậy là thuận tay nhét hai tờ hóa đơn vào trong túi áo, không để tâm đến chuyện này nữa. Chỉ là trong lòng thấy vui vui, không biết khi người này phát hiện con xe cưng không bị hư tổn thì sẽ có vẻ mặt thế nào. Nếu mọi chuyện thuận lợi, cô quyết định đợi về San Francisco thì sẽ trả hai đô này lại cho người đàn ông thích đồ ngọt đó, thứ nhất là quả thật có lẽ mình đã gây rắc rối cho người khác, thứ hai cô cũng mê tín, muốn mọi chuyện đều được thuận lợi.

Vẫn còn năm ngày nữa mới đến ngày mười tám, nên cả hai không vội vã đến New York sớm làm gì, nhẩm tính thời gian, trước khi rời đi sẽ gọi điện đến khách sạn tối nay ở để đặt trước, sau đó có nguyên một ngày đi đường thong thả. Vào buổi tối trước khi đến khách sạn mới, cả hai đã tốn một tiếng đồng hồ để thống kê điều kiện vệ sinh ở các khu thành phố không bài trừ người Hoa. Nhìn hai người như một đôi tình nhân ung dung đi du lịch, nhưng thực chất phải mất rất nhiều công sức mới có thể được như thế, tóm lại chỉ có người yêu từng gặp tình cảnh lúng túng như bọn họ thì mới cảm nhận được.

Với điều kiện tài chính hiện tại, tất cả motel ở ngoại ô thành phố đều trở thành lựa chọn hàng đầu của họ, vì ở đó thực dụng, sạch sẽ, an toàn lại yên tĩnh. Tuy nhiên để tiết kiệm tiền, ở một vài nhà nghỉ cũng thực dụng hơn. Vì hai người không có nhiều kinh nghiệm dừng chân ở motel, nên vào tối thứ hai đặt nhầm "phòng ở đặc biệt" ở nhà nghỉ gần bờ sông Ohio, tuy là hai phòng riêng có phòng tắm, nhưng thực chất là một phòng to ngăn cách ra thành phòng bốn người, thậm chí tấm ván tường ngăn ở giữa còn không phải là nóc, cũng không biết có phải xây như thế nhằm mục đích cung cấp tổ ấm tình yêu cho các cặp tình nhân không. Buổi tối đó, nằm ở phòng kế bên là một cặp vợ chồng già, có lẽ cũng nhắm trúng tiện ích của nhà nghỉ – nhưng rõ ràng bọn họ không biết nhiều về đặc điểm của motel, nên lúc cùng vào với đôi tình nhân nhỏ này, bà vợ rất thận trọng nhắc nhở bọn họ: ông nhà tôi buổi tối ngủ không sâu giấc, hy vọng bọn họ có thể nói chuyện nhỏ thôi.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân tốt bụng đáp, chúng tôi không có vấn đề đó đâu.

Nói xong, cô nhìn Ceasar với vẻ mặt trách cứ. Anh đứng cạnh cười, giả vờ không nghe hiểu hai người họ đang nói gì.

Có kinh nghiệm lần này, trước khi đặt nhà nghỉ gần Appalachia, Ceasar liên tục xác nhận với lễ tân là đây chỉ là một căn phòng bình thường. Khách sạn nhỏ này nằm trên một ngọn đồi hồ nước khoáng ấm áp gần Cumberland. Tất cả các phòng trong khách sạn được nối thẳng với mọi hồ nước nóng lớn nhỏ bên dưới. Bọn họ đặt một phòng phổ thông với giá rất phải chăng, nhưng dù là thế, khi kéo mở rèm cửa sổ màu vàng mang đến ảo giác như đang ở Venice vào sáng sớm ra, thì vẫn có thể thấy rất nhiều người đẹp mặc bikini đang chơi đùa cạnh bể bơi, hoặc là nằm trên hồ bơi có chỗ để chân, không thì nằm trên ghế lò xo màu đỏ hoặc ghế vải mà sửa lại áo tắm trước ngực, hoặc là dùng tư thế cực kỳ bốc lửa để bôi một lớp chống thấm lên móng tay sơn đỏ.

Theo lời nhân viên đưa bữa ăn đến nói, ở đây gần công viên Mộc Lan, xung quanh là khu nhà giàu người ngoài khó mà vào được, nghe nói đây cũng là “khu tình nhân” kim ốc tàng kiều tiếng tăm lừng lẫy của cánh nhà giàu ở bờ Đông, những người giàu có cũng không thường xuyên đến nơi này chơi. Vì lý do đó mà các người đẹp ở đây thường rất cô đơn, cho nên lữ khách kết bạn từ bên ngoài đến thường xuyên tới thăm khách sạn có nhiều hồ nước khoáng nhất dãy núi này, mặc trang phục lộng lẫy cùng nghịch nước.

Tất cả mọi thứ trong khách sạn đều có thể sánh bằng các khách sạn cao cấp ở các đô thị lớn tại Mỹ, vậy mà giá phòng chỉ mấy có 2 đô la và 75 cent, thậm chí đã bao gồm cả thuế thành phố, chỉ đắt hơn motel thường gặp ven đường có 50 cent. Mục đích ban đầu khi hai người chọn khách sạn này chỉ là vì ngày hôm sau sắp đến New York rồi, cách đại hội chỉ còn lại ba ngày, Hoài Chân cần một nơi tương đối kín đáo, không bị ai làm phiền để tập trung học thuộc và luyện tập nội dung bài phát biểu. Trước đó hai người

https://thuviensach.vn

cũng không biết khách sạn này nổi tiếng là nhờ ‘mỹ nhân nghịch nước’ bên cạnh bể nước khoáng. Sau bữa tối, có một khoảng thời gian khá ồn ào ở hồ nước gần cửa sổ, song cũng không kéo dài quá lâu. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, các cô gái đã tìm được tình nhân cho qua đêm cho mình, những bông sen bên bể bơi không còn dư lại ai lỡ một vị khách qua đường.

Thật ra dù là vào lúc ồn nhất thì Hoài Chân cũng không để ý, cô dựa đầu lên tấm kính nối liền với bậc thang ở hồ nước khoáng, bên dưới chính là đám đông đang chơi đùa, vậy mà cô vẫn có thể tập trung chau mày lẩm bẩm, nghiêm túc đến độ không một ai có thể quấy nhiễu cô, hoàn toàn khác hẳn dáng vẻ tinh quái lúc trêu đùa Ceasar.

Bên cạnh cửa kính là lò sưởi của khách sạn, lò sưởi tháng mười không quá mạnh, chỉ cần đứng cách nó hơi xa là sẽ thấy lạnh ngay. Tay chân cô có hơi lạnh, mặc áo sơ mi vải bông và quần ca-ki dựa ở gần dó, chỉ chốc lát đã bắt đầu thấy khô môi khô lưỡi, nhưng mà chính cô cũng không tự nhận ra, chốc chốc lại đưa lưỡi liếm cánh môi khiến nó đỏ lên, càng làm nổi bật làn da trắng ngần và tóc mai đen nhánh.

Ceasar ngồi ở đằng xa nhìn một lúc, trong lòng bất giác ngứa ngáy khó nhịn, chỉ muốn được liếm đôi môi khô cùng cô gái của anh ở cạnh lò sưởi. Giữa chừng anh có xuống phòng ăn một lần, lấy cho cô một cốc nước ấm, đặt trên bàn ăn. Anh vẫn ghi nhớ thói quen kỳ cục của con gái Trung Quốc là uống nước ấm. Lúc anh khát nước, bình thường toàn vào phòng tắm uống trực tiếp nước từ vòi là xong.

Anh không có chuyện gì làm, để tránh quấy rầy cô, lúc xuống lầu nhân tiện mua một cuốn tạp chí, sau đó ngồi cạnh radio cách xa cô đọc.

Hai người cứ yên lặng không ai làm phiền ai như thế, chỉ tới lúc trước khi đi ngủ thì mới cùng nghiên cứu nhà nghỉ khách sạn cần gọi điện đặt trước vào tối mai. Vì gần như khi vào ở các khách sạn tại thành phố lớn, thì thẻ căn cước và biển số xe đều sẽ được ghi lại. Vì lý do an toàn, hai người

https://thuviensach.vn

quyết định chỉ ở thành phố vào ban ngày, buổi tối lái xe một giờ đến Allegheny ở bang Pennsylvania hoặc là tới bang New Jersey gần đó, rồi sáng sớm ngày hôm sau lại quay về.

Cả hai người đều lên đường dừng chân như thế trong suốt mấy buổi tối trước khi đến New York, đến tối hôm ở núi Appalachian, cuốn sổ tay du lịch kia đã bị lật đến mức nhàu nhĩ bong cả gáy.

Trước khi ngủ, Ceasar nói cho cô biết là ngày mai đến New York, nguyên một buổi sáng sẽ phải làm những công việc chuẩn bị gì.

Nửa tháng trước anh đã hỏi thăm mấy cậu bạn tốt, dù tên của Hoài Chân có xuất hiện trên thư mời thì tên cô cũng sẽ không xuất hiện trong danh sách ở hội nghị. Cho nên trước đó anh đã nhờ người lấy được hai tấm vé vào, có điều tên lại là của người da trắng. Tuy đã có vé vào, anh vẫn phải đi cậy nhờ một người bạn đáng tin, nhờ cậu ta thay mặt mình bàn bạc với hội sinh viên nam, tìm cách xem làm thế nào để đưa hai người vào được hội trường học thuật trên tầng sáu của Đại học Columbia vào ngày hôm sau. Ngoài ra, anh còn có một số việc riêng tư khác phải làm.

Sau khi kể xong những chuyện đó, Ceasar nói, nếu ngày mai cô không muốn đi cùng anh thì anh có thể đưa cô đến khách sạn New Jersey gần bang New York, cô có thể ở lại đó ôn lại bài diễn thuyết, đợi tới hôm sau thì lại cùng xuất phát đến Manhattan.

Cô nói, nếu vậy thì càng thuận tiện hơn rồi.

Anh nằm trên giường, cầm tay cô đưa lên môi hôn, nói, anh không thể chắc chắn ở bên cô cả một ngày ngày mai được. Ví dụ như lúc đi thăm viếng hoặc nhờ người bạn bài Hoa giúp đỡ, có thể phải để một mình ở lại quán cà phê dưới lầu, hoặc là đến quán ăn nào đó.

Hoài Chân không quá để tâm, bởi vì lúc hai người nói chuyện trời đất, bất cứ lúc nào cũng có thể tự nhiên nhắc đến hai chữ “bài Hoa”.

https://thuviensach.vn

Cô nói OK. Chỉ là cô thật sự rất muốn ở cạnh anh, cô cũng không ngại ngồi một mình đợi anh ở quán cà phê.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thành Phố Gotham (2)

Từ dãy núi Appalachian đến New York ngót nghét ba giờ chạy xe, nếu hai người muốn đến Manhattan trước mười giờ rưỡi thì phải dậy thật sớm. Phòng ăn chưa kịp chuẩn bị bữa sáng, cả hai đành mua ít sữa bò với bánh bích quy ăn khi tạt ngang qua cây xăng. Trước khi lên đường, Ceasar mượn điện thoại ở quầy lễ tân khách sạn gọi điện cho người bạn kia, xác nhận người đó không quên lời hẹn nửa tháng trước.

Đến khi gọi điện xong, anh mới thấy cô gái nhỏ đang ngồi trên sofa khách sạn, nhìn vào điện thoại đến mức xuất thần.

Anh hỏi cô sao thế.

Hoài Chân hoàn hồn. Cô nghĩ, nếu anh phải cúi đầu trước bạn cũ vì chuyện gì đó, không biết trong lòng có thấy chênh lệch không.

Ban ngày ở New York khá lạnh, anh mặc áo khoác nỉ màu xanh tím, chính là chiếc cô đã chọn cho anh ở cửa hàng giảm giá Florentia tại Columbus —— cô đã học được chiêu này là nhờ Vân Hà. Vốn giá gốc là mười lăm đô, nhưng được vận chuyển bằng đường biển tới thì chỉ cần bốn đô là cùng. Không biết có thoải mái như mấy bộ anh mặc ngày trước không, nhưng anh mặc vào trông rất đẹp mắt, cũng rất vui vẻ.

Bất luận ngày trước anh mang họ gì, từng có bao nhiêu quần áo trang sức hoa mỹ, thì anh vẫn cứ tự tin thế đấy. Sự tự tin tích lũy trong nhiều năm đã tạo nên Ceasar, anh không cảm thấy chênh lệch, bởi vì anh vốn không quan tâm đến nó.

https://thuviensach.vn

Thế là cô ngẩng đầu lên, nói một câu làm chính mình cũng nổi da gà: đang suy nghĩ xem người đàn ông đẹp trai này là bạn trai của ai.

Nhưng đúng là cô muốn nói điều đó thật.

Không đợi Ceasar mở miệng giễu cợt, cô đã chủ động giơ tay nắm lấy tay anh, cùng anh nghênh ngang đi ra khỏi khách sạn. Lúc sau anh bật cười, có vẻ rất hưởng thụ.

Sắc trời còn chưa sáng, xe hơi chạy trên quốc lộ như đang chạy trong màn đêm, từ đằng xa đã có thể trông thấy cây xăng sáng đèn ở sau những cây sồi xanh ngắt. Ceasar lái xe vào đổ thêm dầu, Hoài Chân xuống xe đến cửa hàng tiện lợi mua một túi kẹo cao su, hai túi bánh Waffle cùng một túi sữa chua. Đồ ăn nguội – mỗi khi vào những lúc như thế này, cô luôn nhớ tới cửa hàng tiện lợi 24/24 ở đô thị hiện đại, đi đâu cũng có thể bắt gặp, mang lại cảm giác an toàn cho những người chỉ thích ru rú ở nhà suốt ngày.

Giải quyết qua loa bữa sáng, bầu trời cũng vừa hửng sáng. Dọc đường đi, bọn họ chạy ngang qua rất nhiều Motel, những bóng đèn nê ông xếp thành chữ “phòng tốt có giá thấp nhất” “còn nhiều phòng đang trống” ở cửa chiếu sáng cả nhà nghỉ; thỉnh thoảng một vài chiếc xe tải ở đối diện chạy ầm ầm đến, thân xe lắp đèn bảy màu, rất hợp với cây thông liễu chốc chốc lại trông thấy ở ven đường, trong một thoáng suýt làm Hoài Chân tưởng lầm Giáng Sinh đã đến, chẳng mấy chốc đã làm cô mơ màng chìm vào giấc ngủ say.

Xe chạy từ quốc lộ Liên tiểu bang 78 đến đường hầm Holland, lúc bấy giờ Hoài Chân mới tỉnh lại. Thế là cô không có cơ hội thấy được khung cảnh kinh điển nhất của đô thị New York khi băng qua sông Hudson rồi.

Cái nhìn đầu tiên của cô về New York là lúc xe chạy ra khỏi đường hầm.

https://thuviensach.vn

Tiếng còi trên sông Hudson vang lên, ngay sau đó bầu trời bừng sáng, chói tới mức làm cô không tài nào mở mắt nổi.

Nếu như cái nhìn đầu tiên về phố người Hoa San Francisco làm cô có cảm giác như từ đô thị xông vào thế giới của Yubaba, thì ấn tượng đầu tiên mà đảo Manhattan mang đến cho cô là khiến cô cứ ngỡ mình và Ceasar vừa xuyên qua đường hầm Holland tới tám mươi năm sau, quay lại hiện đại. Cao ốc chi chít tầng tầng lớp lớp, những tòa kiến trúc mang đậm phong cách học viện cổ điển mọc san sát nhau, toát lên vẻ thanh lịch lẫn hiện đại, thậm chí là vào 80 năm sau, nhiều thành phố lớn của Trung Quốc chưa chắc đã bắt kịp.

Màn mưa giăng trên trời rơi lất phất, cọ rửa sạch sẽ những miếng xếp gỗ khổng lồ nhô lên này. Xe chạy chầm chậm trong cơn mưa, rẽ vào một cánh cổng to lớn, lại kẹt xe rồi. Người đi làm che dù vội vã đi qua đi lại giữa những chiếc xe đứng yên giữa đường. Thỉnh thoảng lại có người đi ngang qua bên cạnh, khẩu âm tiếng Anh không ai như ai.

Nghe nói nắp cống cứu hỏa ở đằng trước bị hỏng rồi —— một người trong số đó nói.

Không ngờ cô lại bị kẹt xe vào năm 1931!

Cách khung cửa bám đầy hơi nước, cô nhìn con đường quanh co đầy những chiếc xe đủ sắc màu, cảm thấy không chân thật, ảo tới mức khó tin.

Tháp đồng hồ Manhattan điểm mười giờ, Hoài Chân nhìn chằm chằm xe chạy với tốc độ rùa bò, lo lắng bọn họ sẽ đến trễ.

Mà vị khách New York bên cách cô lại rất bình tĩnh an ủi, “Không sao đâu, bao giờ cũng thế cả.”

May mắn thay, bọn họ bị kẹt xe tại phố Morton phía tây hạ Manhattan, cách mục tiêu cần đến ở công viên Washington không quá xa. Mười lăm

https://thuviensach.vn

phút sau sau khi giao thông được giải tỏa, hai người đã đến Công viên Washington. Trời vẫn đổ cơn mưa, Ceasar lái xe từ từ tìm được tiệm cà phê Sonata màu đỏ, thả Hoài Chân xuống trước cửa, nói trong vòng hai tiếng nữa sẽ lái xe đến đón cô, lúc này mới mời khỏi công viên, chạy đến dưới căn hộ của người bạn học khoa tiếng Latin, Đại học New York.

Quán cà phê Sonata tuy nhỏ nhưng sâu, một bên là quầy bar rất dài, một bên là mấy mươi bàn ăn hai người kéo dài tít vào sâu trong phòng ăn. Sau quầy bar chỉ có một nữ nhân viên phục vụ, khách trong quán không hề ít, vào giờ này mà đến quán dùng bữa thì chủ yếu đều là sinh viên đại học hoặc giáo sư New York không có tiết, hoặc là người làm nghề tự do đang rảnh rỗi.

Hoài Chân cũng không vào quán ngồi.

Chưa đến trưa nên cô không thấy đói, ngoài việc muốn đợi Ceasar về ăn chung ra, thì thế giới Manhattan ở bên ngoài thu hút cô nhiều hơn. Trời vẫn đổ mưa, bên đường có vài ba chiếc xe buýt dần dừng lại. Có lẽ ngại vì trời mưa, nên hành khách trên xe chỉ ngắm nhìn công viên ở khu Tây qua cửa kính, chứ không một ai muốn xuống xe cả. Hoài Chân quyết định đi dọc theo mái che ở các cửa hàng ven đường, nhìn xem cửa hàng bên này bán những gì. Nếu như có gì vui, cô cũng có thể mua ít đồ đem về cho Vân Hà, Lê Hồng và Seol Rae, các cô gái ở thành phố San Francisco vẫn chưa tới bờ Đông lần nào, chắc chắn sẽ rất tò mò cho xem.

Đáng tiếc xung quanh công viên chỉ toàn quán ăn và tiệm cà phê, chỉ có vài ba cửa hàng bán quần áo, toàn là mấy chỗ cô không hứng thú lắm. Đi dọc phố một lúc, bất chợt cô nhìn thấy một cửa hàng bán đồ chơi kỳ lạ, đặt ở trước tủ kính mấy thứ hình thù rất kỳ lạ, nhìn tuy lộn xộn song lại rất thú vị, có lẽ muốn nói là tất cả những món đồ này đều được bán ở đây.

Rốt cuộc cửa hàng này bán gì vậy?

https://thuviensach.vn

Cách thức bán hàng có phần mới mẻ và tinh tế, cũng không biết rốt cuộc có tốt hay không, nhưng nói chung đã thành công thu hút khách hàng như Hoài Chân dừng chân ngoài tủ kính, muốn tìm tòi nghiên cứu về thứ nằm bên trong.

Thứ đặc sắc nhất trong cửa hàng là những hộp xì gà Havana cùng với đồng hồ bỏ túi có vẻ ngoài khá lạ nhưng rất sành điệu. Từ chất lượng đánh bóng của kim loại, hoa văn tinh tế rườm rà, cùng với ngọc lục bảo hình vuông thô khảm bên trên mà nói, đây không phải là một thứ xa xỉ mà cô có thể mua nổi. Ngoài nó ra, cô còn nhìn thấy vài ba lọ mực nhỏ bằng đồng đỏ, trên nhãn chai viết những chữ mà cô không biết, không biết nó dùng để làm gì.

Còn đang chần chừ có nên đi vào cửa hàng hỏi hay không, thì khi cô ngẩng đầu nhìn tủ kính, nhác thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang thấp giọng nói chuyện với chủ tiệm trước xưởng thủy tinh ở trong cửa hàng. Chủ tiệm là một người Do Thái mũi cao mắt to điển hình, cung kính tiếp khách. Mới đầu người đó đưa lưng về phía Hoài Chân nên cô không nhìn rõ mặt. Từ đường nét, màu da và mặt bên, thì có lẽ là người gốc châu Á chừng hai mươi tuổi.

Tới lúc anh ta quay người lại, Hoài Chân giật mình khiếp vía ——

Chàng trai này đúng là một người Hoa, mặc áo khoác dài màu xám xanh vừa người, lúc cô đi vào, anh ta đang cùng chủ tiệm kiểm tra một chiếc bật lửa cơ học dát vàng có kiểu dáng rất đẹp, nạm bên trên một viên ngọc màu xanh đậm. Có vẻ như vì cận thị, anh ta phải cúi đầu xuống nhìn gần. Nhìn từ góc độ của Hoài Chân, người Hoa này có nước da rất trắng, mặt bên tuấn tú, mỗi một động tác đều toát lên khí chất văn nhã.

Nhưng điều thu hút Hoài Chân đi vào cửa hàng không chỉ có mỗi thế, mà cô cảm thấy vóc dáng người Hoa này khá quen. Tới lúc đến gần, cô càng cảm thấy đâu chỉ là quen mặt! Gương mặt này, có thể chính là nhà trí

https://thuviensach.vn

thức dân quốc Tư Ngôn Tang – từng xuất hiện trong sách giáo khoa hành hạ học sinh suốt ba năm trung học, là người có khuynh hướng thích viết thơ tình tối nghĩa.

Hai người họ nói chuyện rất nhập tâm, không hề chú ý có người vào cửa hàng. Sau khi Hoài Chân nhớ ra đại danh của Tư Ngôn Tang, cô không dám nhìn thẳng tránh thất lễ. Cô đi chầm chậm, tìm được quầy hàng đặt nước thuốc, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn bàn làm việc bên kia, xác nhận lúc nào chủ tiệm mới rảnh, nhân cơ hội ngắm nghía nhân vật trong sách giáo khoa này.

Cũng không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng hai người ở bàn làm việc bên kia đã nói chuyện xong, chủ tiệm cầm chiếc bật lửa kia đi vào trong xưởng.

Có vẻ Tư Ngôn Tang đã phát hiện ra cô từ sớm, quay đầu lại dùng quốc ngữ nói với cô: “Đó là hình xăm Henna.”

Hoài Chân lập tức sững sờ. Vì cô chưa từng nghĩ rằng mình có thể nói chuyện với nhân vật trong sách sử ở khoảng cách gần như thế.

Anh ta cười, tiếp tục bổ sung, “Là một loại mực xăm tạm thời ở Ấn Độ. Chỉ năm phút sẽ thành hình, có thể giữ được trong vòng hai tuần.”

Cô ngơ ngác đáp, “Cám ơn…”

Đúng lúc này chủ tiệm đi ra, anh ta thôi nói chuyện với cô.

Hoài Chân ngẫm nghĩ, sau đó lấy một bình mực Ấn Độ rồi đi đến cạnh bàn làm việc nhìn một chốc, nhìn thấy một bài thơ khắc trên chiếc bật lửa tinh xảo kia:

And the sunlight clasps the earth

https://thuviensach.vn

And the moonbeams kiss the sea,

What is all the sweet work worth

If thee kiss not me?

(Nắng ôm mình tráiđất

Trăng hôn biển mặn nồng

Có nghĩa gì em nhỉ?

Nếu em còn côđơn?

– Trích bài thơ "Triết lý của tình yêu" của Percy Bysshe Shelley. Bản dịch của Phan Nhật Chiêu.)

Có vẻ như phát hiện ra cô tò mò, người thanh niên Trung Hoa nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi cô: "Chữ này do tôi viết tay, cô đã từng thấy trước đây rồi à?"

Chữ viết thể in hoa rất khó nhìn, nếu không phải tuần trước cô từng thấy trong tàng thư của Ceasar, thì khó lòng nhận ra được đoạn thơ trên.

Dễ nhìn thì đúng là dễ nhìn, cô không do dự ca ngợi dòng chữ đó, rồi lại hỏi anh ta, "Của Shelley?"

Anh từ đáp, "Love's philosophy."

Hoài Chân nổi lòng tò mò, "Khắc chữ trên bật lửa có ý nghĩa đặc biệt nào không?"

Người thanh niên không đáp.

Tuy chủ tiệm không nghe hiểu được tiếng Trung, nhưng có vẻ đoán được bọn họ đang nói gì, bèn hỏi: "Có muốn biết ý nghĩa của việc tặng bật

https://thuviensach.vn

lửa đúng không?”

Hoài Chân gật đầu.

Chủ tiệm nói, “Nếu một cô gái tặng bật lửa cho đối tượng khác phái, tặng chiếc có khắc chữ thì có nghĩa là tỏ tình, bảy tỏ cô ấy muốn chiếm mọi thời gian riêng của người đó; nếu không có chữ, tức cô ấy hy vọng được người đó đặt ra định nghĩa cho quan hệ của bọn họ.”

Hoài Chân nói, “Ví dụ như định nghĩa kiểu gì?”

Chủ tiệm đáp, “Ví dụ như rất quý trọng quan hệ này, nói với anh là anh rất giỏi, anh vừa hấp dẫn lại xuất sắc, song…”

Hoài Chân cười, “Song cô ấy lại không thể yêu anh.”

Chủ tiệm nhún vai, nói Bingo! Lại bảo, “Cô muốn mua một chiếc tặng người yêu không?”

Hoài Chân, “Tôi đang gặp khó khăn về mặt kinh tế, có lẽ phải đợi tôi giàu lên đã.”

Chủ tiệm nói, “Tôi có thể giảm giá cho cô vì tình yêu.”

Hoài Chân le lưỡi, “Quyền lợi này có thể để sau này hẵng dùng được không?”

Chủ tiệm, “Dĩ nhiên, hoan nghênh cô ghé đến bất cứ lúc nào.”

Hoài Chân cảm thấy thủ đoạn buôn bán của người Do Thái rất cao minh.

Cô chỉ hỏi, “Bình mực Ấn Độ này bao nhiêu tiền?”

https://thuviensach.vn

Chủ tiệm nói, “Thứ này bình thường không bán, là quà tặng khách… Có điều nếu cô vui thì tôi chỉ lấy của cô hai đô la.”

Lúc chủ tiệm gói bình mực, cô nhân cơ hội muốn nói chuyện với Tư Ngôn Tang, hỏi đây có phải là của cô gái nào đó tặng không, nhưng còn chưa mở miệng, người thanh niên ấy đã nhận ra ý đồ của cô, đột nhiên nói, “Đôi mắt của cô rất đẹp.”

Hoài Chân bật cười, đáp lại vị cao thủ trêu ghẹo phái nữ này, “Cám ơn lời khen của anh.”

Người thanh niên vẫn cứ nhìn thẳng vào mắt cô, “Vừa nãy khi cô ở ngoài tủ kính, tôi đã biết cô đang nhìn tôi… Đôi mắt rất đẹp, giống như mèo con vậy.”

Hoài Chân xấu hổ.

Cô còn đang lóng ngóng thì đột nhiên người thanh niên kia nhìn ra ngoài tủ kính, cười nói, “Người kia là bạn trai cô sao? Vừa rồi cậu ta cứ nhìn mãi vào trong này. Tôi cảm thấy có thể cậu ta đang ghen.”

—

P/S: Thanh niên Tư Ngôn Tang chính là nam phụ trong bộ “Nay Còn Đâu” của tác giả, một thanh niên nho nhã có tư tưởng tiến bộ, rất yêu nước và cũng rất yêu vợ chưa cưới, đáng tiếc anh chỉ là nam phụ.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Thành Phố Gotham (3)

Một vài bất trắc đã xảy ra, không quá suôn sẻ như anh tưởng tượng.

Sau đó Philip và anh cần phải đến một nơi khác, có lẽ sẽ trì hoãn nhiều thời gian hơn. Anh lại không yên tâm về Hoài Chân, từ lúc rời khỏi căn hộ của Philip, anh lập tức lái xe chạy như bay dọc theo công viên, đến Sonata tìm cô gái của anh, muốn đưa cô đến nơi an toàn hơn.

Nhưng anh không thấy cô ở Sonata đâu, nữ phục vụ nói cô gái đó không vào trong quán, mà là đi về phía bên phải. Anh từ từ đi đến, chợt trông thấy cô khi cách cửa hàng đặt làm đồng hồ bỏ túi mười mấy mét.

Cho đến khi bọn họ quay ra, Ceasar đã đứng ngoài tủ kính một lúc.

Hôm nay cô mặc áo len cùng quần dài, bên ngoài khoác áo nỉ Scotland màu xanh da trời, kéo thấp vành mũ lưỡi trai, tóc ngắn chỉ lộ ra chưa đến một đốt ngón tay, trông cô xinh xắn sinh động lạ thường. Lúc cô co ro lại như con tôm khi ngủ cạnh anh, hoặc là lúc ôm đầu gối ngồi trên ghế, đó là những khi cô nhỏ bé nhất.

Anh nhớ lại lúc mình ôm cô thức dậy, chẳng cần tốn chút sức lực, thường xuyên cảm thấy chỉ cần động tác hơi mạnh một chút thôi thì sẽ làm hỏng cô.

Mà giờ đây, cô gái nhỏ của anh đứng bên cạnh người thanh niên châu Á vóc dáng cao ráo ăn mặc gọn gàng, lại có vẻ vô cùng hợp nhau.

https://thuviensach.vn

Là cô chủ động đi về phía bàn làm việc, rồi bọn họ dùng tiếng Trung nói cười. Mặc dù anh không nghe được bọn họ nói gì, nhưng thật bất ngờ là chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, cô và người kia đã thân quen đến thế, sau khi chủ tiệm chen miệng nói gì đó, sắc mặt của cả hai dần thả lỏng đi.

Một lúc sau, thanh niên người Hoa kia quay đầu lại, trông thấy anh. Sau mấy giây đối mặt, anh ta khom người, ghé vào cô rỉ tai mấy câu.

Sau đó quay đầu nhìn anh, cùng nhau bật cười.

Anh không biết bọn họ đang nói gì, nhưng anh có thể đọc được sự phóng túng thoải mái quen thuộc trong vẻ mặt của họ. Có lẽ anh và cô từng có khoảnh khắc thân mật hơn thế, nhưng chưa bao giờ có được sự suồng sã tự nhiên đến vậy. Chỉ vỏn vẹn khoảng cách năm mươi mét, cách một tủ kính, nhưng anh lại có cảm giác cô gái của anh đang cách rất xa.

Nói không ghen dĩ nhiên là giả. Sự ghen tị đang dần bao trùm lấy anh.

Hoài Chân ngoái đầu nhìn lại, cô trông thấy vẻ mặt tự hoài nghi của anh.

Tay đút trong túi quần, đứng bên đường, khẽ nghiêng đầu, lúc cô nhìn thẳng vào anh thì trên mặt đã không còn biểu cảm.

Bình thường thì, không có biểu cảm tức là mất hứng.

Cô lập tức tính tiền, chào tạm biệt chủ tiệm rồi bước nhanh chân chạy ra ngoài, hỏi, “Sao anh về nhanh thế?”

Ceasar không nói gì, nhìn thẳng ra sau lưng Hoài Chân, lạnh lùng hỏi, “Vừa rồi anh nói gì với cô ấy?”

Người thanh niên gốc Hoa dừng bước, mở miệng phát ra giọng Oxford tiêu chuẩn, “Câu nào?”

https://thuviensach.vn

Người Mỹ cũng lôi ra giọng điệu khoa trương nhất của mình, “Tất cả.”

Người thanh niên kia bật cười, “Nếu như bắt chuyện với một cô gái Trung Hoa đáng yêu độc thân là có lỗi, vậy thì tôi xin lỗi anh.” Sau đó anh ta lại bổ sung một câu, “May mà anh kịp thời xuất hiện – bạn gái anh rất đẹp.”

Hoài Chân cười hì hì, nói, “Anh cũng rất tuấn tú.”

Vừa dứt lời, chính cô bị dọa cho giật mình, vì suýt nữa cô đã nói thành “nhìn anh rạng rỡ hơn tấm ảnh trong sách giáo khoa nhiều”.

Một chiếc xe taxi màu cam chạy đến ven đường, anh ta giơ ngón cái lên, xe lập tức táp vào lề đường. Người thanh niên khom người ngồi vào sau xe, trước khi đóng cửa, còn dùng quốc ngữ mang khẩu âm phương Bắc nói với Hoài Chân, “Hôm nay tôi rất vui, hy vọng cô cũng vậy. Tạm biệt.”

Hoài Chân vẫy tay với anh ta.

Đợi xe đi rồi, cô hỏi Ceasar, “Chuyện vẫn thuận lợi chứ ạ?”

Anh không trả lời, xoay người đi về phía xe đang đậu gần quán cà phê.

Hoài Chân chầm chậm chạy theo, tự nhiên kéo lấy cánh tay anh.

Anh không đẩy ra.

Hai người ngồi vào trong xe. Đợi xe lăn bánh, Hoài Chân mới hỏi, “Mình đi đâu tiếp đây anh?”

Suy nghĩ của anh vẫn dừng lại mười phút trước.

“Người đó là ai?” Anh hỏi.

“Một —— người Hoa.” Cô nói.

https://thuviensach.vn

Anh nghiêng đầu nhìn lướt qua cô, lại hỏi, “You like him?”

“Đương nhiên rồi. Con gái Trung Hoa đều thích người đó.”

“…”

Thấy sắc mặt Ceasar ngày càng kém, Hoài Chân thầm vui. Cô cố ý đợi một lúc nữa rồi mới bổ sung, “Người đó là thuộc về tất cả mọi người. Đối với người như thế, thích cũng chỉ là sự sùng bái từ xa mà thôi.”

Ceasar nhìn thẳng phía trước, chậm rãi hỏi, “Còn anh?”

Cô đáp, “Là kiểu có mơ tưởng miên man về cơ thể anh.”

Trông Ceasar có vẻ vẫn còn tức giận, lạnh lùng nói, oh, I see.

Cô nói tiếp, “I adore ya, nên nói như thế đúng không?”

Anh sửa lại lỗi dùng sai từ cho cô, “I love you.”

Cô nhanh chóng đáp, “Me too.”

Mưu kế của Hoài Chân được như ý, cô híp mắt cười vui vẻ.

Ceasar quay qua nhìn cô.

Hoài Chân thầm mắng: anh chàng kiêu ngạo này, ham muốn chiếm hữu quá mạnh rồi đó!

Ngay sau đó, cô nhìn thấy anh nhếch môi. Trong đầu nghĩ, may mà cũng không khó dỗ anh chàng kiêu ngạo này lắm.

Cô nói tiếp, “Nên là Cea người em yêu nhất à, có thể nói cho em biết bây giờ mình đi đâu không?”

https://thuviensach.vn

Anh ừ đáp, “Anh và người bạn kia gặp chút chuyện nhỏ, có lẽ cần phải tốn thêm ít thời gian giải quyết. Anh chở em đến một quán ăn của bạn trong phố người Hoa, em ở đó chờ anh, được không?”

Hoài Chân lo lắng đó là chuyện trong nhà anh, bây giờ anh không muốn nói, nhất định là có suy nghĩ của mình.

Cô đáp được, rồi lại hỏi anh, “Em có thể giúp gì được không?”

Anh ngẫm nghĩ rồi bảo, “Một bản kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện công lập – có lẽ ngày mai sẽ cần dùng đến. Bệnh viện Trung Hoa cách quán ăn không xa, cô ấy sẽ đưa em đi.”

Cô gật đầu.

Quảng trường Washington cách phố người Hoa không quá xa, chưa đến giữa trưa, dòng xe chạy trên con phố Broadway nổi tiếng vẫn chưa bị kẹt. Ceasar không nói gì nữa, chỉ khẽ cau mày, có lẽ đang suy tư hay bối rối gì đó; Hoài Chân cũng không làm phiền anh, mải mê đếm biển quảng cáo giăng đèn lập lòe rậm rạp treo trên lầu cao: cứ năm phút một lần thì sẽ có cửa hàng tự động, mới đầu cô tự động quy nó thành máy ATM; Biển quảng cáo Coca Cola không phải là thứ duy nhất bắt mắt nhất ở Quảng trường Thời đại, nhưng nhìn thấy nhiều lần, cô lại có cảm giác muốn mua một tá xi rô Coca Cola, tới khi về San Francisco sẽ tặng cho bạn bè người thân, bao gồm cả già Huệ và Hồng Lục gia; các cô gái ở New York không sợ lạnh, trong thời tiết này, bọn họ để lộ đôi chân trần dưới áo khoác nỉ, mặc giày ống đi nhanh như bay; trên đường có không ít người qua lại, nhưng ai ai cũng rất vội vã; trong số đó cũng không có những tên móc túi người Ý đội mũ bê rê tại thành phố Gotham thường thấy trong phim hoạt hình siêu anh hùng*, hoặc là trong những bộ phim về băng đảng Mafia, có điều chuyện đó cũng chỉ có thể tồn tại ở phía đông hạ Manhattan.

https://thuviensach.vn

(*Thành phố Gotham là một thành phố giả tưởng ở Mỹ xuất hiện trong loạt truyện tranh xuất bản bởi DC Comics.)

Bắt đầu từ phố Grand, sắc màu dần trở nên tươi sáng, trên nóc cổng chào có khắc chạm trổ hình lưỡng long tranh châu. Từng có cư dân ở phố người Hoa ở San Francisco du lịch đến bờ Đông, khi quay về thì nhắc đến phố người Hoa ở New York thế này: "Đường phố rộng, vì thường có những trận nổ súng nên đại lộ được sửa sang rộng rãi để người ta chạy thoát thân."

Còn người da trắng khi nhắc đến nơi này thì lại là, "Phố người Hoa ở New York rất hôi, hôi tới nỗi dù đứng tận Broadway cũng ngửi thấy. Lần đầu tiên đến New York tìm phố người Hoa, không cần hỏi đường làm gì, dựa theo mùi ắt sẽ đến nơi."

Tới khi tận mắt chứng kiến, Hoài Chân cảm thấy đúng là phóng đại. Đâu phải bẩn và hôi hám lắm, chỉ là không quá sạch sẽ mà thôi, dù gì thị chính cũng không cấp hệ thống thoát nước ở nơi đây, nên nếu muốn duy trì tiêu chuẩn giống các thành phố khác thì thực sự đã làm khó dân cư trên phố người Hoa rồi. Nếu nói nơi đây và phố người Hoa ở thành phố San Francisco – quê hương thứ hai của cô – có gì khác nhau, thì ngoại trừ sự khác biệt ở cổng chào, nơi này thật sự không quá khác so với thành phố San Francisco. Đây là phố người Hoa của New York, thoạt nhìn trông như đô thị lớn; còn phố người Hoa ở San Francisco nhỏ hẹp, láng giềng tứ phía đều nói giọng quê Phúc Châu hoặc Tứ Ấp, giống như một thôn quê trong thành hơn.

Phố người hoa New York tốt hơn phố người Hoa ở San Francisco ở chỗ dễ dàng đậu xe, không cần phải đậu xe ở Sacramento rồi đi bộ vào nữa. Ceasar lái xe vào phố Canal, dừng lại ở ngoài cửa hàng bán đồ ăn nhanh "cơm trưa bốn món mặn một món canh, chỉ tốn 1,5 đô la" khá điển hình ở phố người Hoa. Tiệm không có tên, một bảng hiệu màu vàng được viết bằng tiếng Anh và tiếng Trung Quốc bằng mực đỏ "bốn món mặn một món

https://thuviensach.vn

canh, 5-bination Lunch Box Buffet", ngay tới thực đơn cũng lược đi, đúng là chỉ cần nhìn là thấy ngay.

Nơi này dựa lưng vào phố tài chính ở Little Italy, thuộc khu hạ Manhattan, kết cấu tương tự San Francisco, vì thế buổi trưa cũng có rất nhiều thành phần trí thức vì tiết kiệm tiền mà đến ăn bữa trưa kiểu Trung Hoa. Có một cô gái Trung Hoa đeo tạp dề đang đứng sau quầy thu ngân kiểm tra hóa đơn; cửa tiệm dài mà sâu hun hút, bàn ghế ngăn nắp kê sát tường, kéo dài đến tận chỗ sâu trong tiệm; một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi ngồi trên băng ghế cuối đường đi, mặc áo len màu vàng ố, bên ngoài trùm thêm áo khoác màu xanh đen, đôi giày vải rách rưới lắc lư trên mũi chân. Người đàn ông nghiêng đầu, mặt mũi đỏ bừng đọc cuốn sách có dấu in giống dấu cuốnThe Fermatalậu. Cô đoán chắc hẳn đó cũng là sách khiêu dâm.

Ceasar dẫn Hoài Chân đi vào tiệm, hỏi thăm dò cô gái ở sau quầy, "Tini Jyu?"

Cô gái ấy ngẩng đầu lên nhìn Ceasar, chậm rãi đứng thẳng lưng lên, hỏi, "Anh là… bạn của Tse?"

Anh tự giới thiệu, "Ceasar." Rồi sau đó lại nhích qua một bên, để Hoài Chân đứng cạnh anh. Rồi anh lại nói với cô gái Trung Hoa ở sau quầy, "Xin lỗi, ngoài Tse ra, tôi thật sự không quen người Hoa nào khác."

Cô ấy mỉm cười nói, "Tôi đã nghe nói trong điện thoại rồi. Anh cứ yên tâm giao lại cho tôi."

Ceasar cám ơn cô ấy.

Anh gập người, ôm lấy vai Hoài Chân, nghiêm túc nói, "Đợi anh ở đây."

Hoài Chân gật đầu đáp vâng.

https://thuviensach.vn

Anh không nói gì thêm, gật đầu với cô gái kia rồi bước ra khỏi tiệm bán đồ ăn nhanh.

Ceasar vừa rời đi không bao lâu, người đàn ông trung niên kia đột nhiên kỳ quái nói,“Mỹ Đường lại yêu đương với quỷ nước ngoài rồi.”*

(*Người đàn ông và Mỹ Đường đang trao đổi với nhau bằng tiếng Quảng chứ không phải tiếng phổ thông, nhưng mình edit thẳng theo ngôn ngữ phổ thông tránh khó hiểu, để phân biệt mình sẽ bôi nâu đoạn hội thoại.)

Mỹ Đường bình tĩnh đáp,“Chỉ là bạn bè, không phải yêu đương.”

Người đàn ông đó nói,“Nói thật, đàn ông Trung Quốc không thích con gái dây dưa với đám nước ngoài đâu.”

Mỹ Đường cau mày, xướng cao giọng nói,“Cháu đã nói rồi, cháu không hẹn hò với ai hết!”

Tuy người da trắng dùng bữa trong tiệm không hiểu tiếng Quảng, nhưng cũng biết hai người Hoa này sắp cãi nhau, thế là đồng loạt ngẩng đầu lên, nín thở đợi nhìn vở kịch câm tràn đầy cảm xúc nước lạ.

Người đàn ông kia làm như không hiểu cô ấy nói gì, vẫn thong thả bảo,“Hết qua lại với người Trung Anh, giờ lại hẹn hò với người nước ngoài… Không một ai sẽ cưới em gái thủy thủ đâu.”

Từ “em gái thủy thủ” xuất phát từ Hương Cảng. Mới đầu dùng để châm chọc những cô gái trên bán đảo Cửu Long* cấu kết với thủy thủ hạ cấp, bình thường bọn họ là kỹ nữ lầu xanh, cũng có vài người là vũ nữ. Rồi từ này dần dà phát triển, ngay đến những cô gái không phải là người Trung Quốc cũng bị mắng thành “em gái thủy thủ”. Đây là một từ mang tính làm nhục con gái ghê gớm.

https://thuviensach.vn

(*Bán đảo Cửu Long là bán đảo tạo thành phần phía nam khu vực nội địa chính của lãnh thổ Hồng Kông.)

Cô nói với người đàn ông kia,“Anh ấy là bạn trai cháu.”

Người đàn ông bĩu môi, cười hừ một tiếng đầy khinh miệt,“Chỉ có gả cho cậu ta, chứ cậu ta có cưới cháu không? Không phải xử nữ, người Trung Quốc không cưới.”

Hoài Chân đang định tiếp lời thì cô gái kia đã cởi tạp dề, bước ra khỏi quầy thu ngân, dẫn Hoài Chân đi đến cửa.

Cô ấy bình phục hơi thở, cười khổ nói, “Xin lỗi cô, cậu của tôi là thế đấy.”

Hoài Chân đáp, “Không sao mà, phần lớn người thế hệ trước ở phố người Hoa đều rất bảo thủ.”

Mỹ Đường có vẻ được an ủi, hỏi cô, “Cô đến từ San Francisco à?”

Cô đáp phải.

Mỹ Đường cười, “Dư Mỹ Đường.”

Cô vội bắt tay cô ấy, “Quý Hoài Chân.”

Cô ấy nói tiếp, “Cô có biết Zoe không?”

Hoài Chân lắc đầu, “Tôi có nghe người ta nhắc đến nhưng chưa gặp bao giờ. Trước kia anh ấy là bạn trai của cô hả”

Mỹ Đường nói, “Cũng nhiều năm rồi, lúc đó tôi cũng chỉ mới sàn sàn tuổi cô.”

“Về sau thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Bối cảnh gia đình của anh ấy rất phức tạp, tất cả mọi người trên phố người Hoa đều nói anh ấy có một người cha là giặc bán nước, nên trưởng bối trong nhà ra lệnh cấm triệt để… Bản thân tôi cũng không biết yêu đương là chuyện gì, cảm thấy thật sự quá khó khăn, bèn chia tay thôi.”

“Thật là tiếc.”

“Có gì mà phải tiếc? Về sau anh ấy trở lại, giờ cũng đã lập gia đình rồi, có vợ bầu bạn cả đời. Tôi tin anh ấy cũng rất hạnh phúc.”

Nói xong lời này, Mỹ Đường thân thiện mỉm cười, để lộ hàm răng chỉnh tề và lúm hạt gạo chúm chím, nụ cười rạng rỡ làm Hoài Chân hoa mắt.

Cô hỏi, “Nghe nói cô cần đến bệnh viện công lập để khám sức khỏe hả?”

Hoài Chân đáp phải.

Mỹ Đường lấy làm lạ, “Đơn khám sức khỏe, dùng để làm gì thế?”

Hoài Chân cười, “Ngày mai có một cuộc họp rất quan trọng, có vẻ sẽ cần đến.”

“Liên minh sáu trường đại học… Tôi nhớ ra rồi! Tôi có nghe nhắc đến cô, chỉ là chưa thấy mặt mũi bao giờ.” Cô suy nghĩ, “Tranh thủ bây giờ bệnh viện Trung Hoa không đông người, chúng ta đi trước đi. Đã ăn trưa chưa?”

Hoài Chân bảo ăn trưa lúc nào cũng được.

Mỹ Đường nói, “Vậy chúng ta đến bệnh viện trước, sau đó tôi sẽ dẫn cô đến nhà ăn Thất Phúc Trà.”

Hoài Chân đáp, “Tiệm đồ ăn nhanh trong nhà thì sao?”

https://thuviensach.vn

Mỹ Đường trợn mắt nhìn vào trong tiệm, “Hôm nay vất vả không muốn nhìn sắc mặt người khác, vui vẻ đình công!”

Mấy chục ngày đi đường toàn ăn hamburger rồi sandwich, dạ dày của người Trung như cô thật sự không chịu nổi nữa rồi. Sau rất nhiều ngày, nguyện vọng duy nhất của cô chính là được ăn một bữa cơm kiểu Trung, thậm chí là gà Tả Tông Đường cũng được, nhưng cô không dám nói với Ceasar, vì cô cho rằng như thế quá kiểu cách.

Trong chớp mắt đó, bất chợt cô nhớ đến bữa ăn tối của người đàn ông đô con tại khách sạn gần bờ sông Mississippi, bánh Tortilla rưới si rô phong… là món ăn vặt của đất nước lá phong sao?

Nhưng cô không chắc lắm. Liệu có khi nào là người dân ở các nước Anglo-Saxon không, sau khi rời khỏi đất nước, bọn họ cũng muốn được mọi người gọi là ẩm thực của quê hương thực phẩm tối* chăng?

(*Thực phẩm tối: cụm từ chỉ những món ăn sáng tạo nhưng lại rất khó ăn.)

Ceasar cũng không biết bất trắc mà anh gặp có được gọi là rắc rối hay không.

Người bạn Philip khoa tiếng Latin đã tìm được hai chiếc vé vào hội trường cho anh, cũng đã gọi đến hiệp hội để xác nhận thêm hai cái tên giả vào danh sách khách mời. Philip hứa ngày mai sẽ đưa bọn họ vào hội trường, nhưng tiền đề là hai người phải vào hội trường sớm nhất, trước khi tất cả mọi người có mặt. Philip là một trong những số ít bạn bè của anh, mặc dù chỉ qua lại xã giao nhưng biết giữ bí mật, miệng lại rất kín. Nhược điểm duy nhất là anh ta sinh ra trong gia đình ủng hộ phái bảo thủ của đảng Cộng hòa, đấy cũng là một trong những nguyên nhân ngày trước Ceasar có thể kết bạn với anh chàng Nerd* nổi tiếng ở Manhattan này.

https://thuviensach.vn

(*Nerd là từ lóng chỉ những người không thích đi đến các bữa tiệc và không uống rượu.)

Thông thường đảng viên chính đảng đều là người theo chủ nghĩa cấp tiến, giống như anh ngày trước trực tiếp lôi Hoài Chân ra khỏi phòng tắm của Andre vậy. Cũng vì lý do đó nên anh mới không định nói với Philip, định để đến ngày mai tới hội trường sẽ ngửa bài với anh ta sau, nếu Philip hô hoán tại chỗ, tình hình xấu nhất là anh sẽ dẫn Hoài Chân xông thẳng vào. Nhưng cuối cùng anh ta đã không làm thế, anh ta không muốn làm khó Hoài Chân, cũng không muốn phụ lòng tin tưởng của bạn.

Cho nên trong lần gặp mặt ngắn ngủi cuối cùng này, Ceasar hỏi anh, cậu có đồng ý dẫn thêm một người Hoa vào hội trường không.

Lúc hỏi ra câu đấy, anh đã chuẩn bị tinh thần bị Philip ném ra đường bất cứ lúc nào.

Philip nghi hoặc nhìn anh, cảm thấy cảnh này thật đúng là “every dog has its day”*, mà Ceasar trước mặt anh ta chính là chú chó không ngừng thay đổi ranh giới cuối cùng của cuộc đời, rồi rốt cuộc cũng đấm mạnh một cú vào mặt mình.

(*Thành ngữ tiếng Anh, có nghĩa là sông có khúc, người có lúc.)

Không đợi Philip tức giận hay châm chọc bác bỏ thỉnh cầu của mình, Ceasar đã thành khẩn nói, “Nếu mất đi cậu, coi như chúng tôi sẽ mất đi cách giải quyết vấn đề duy nhất trong hòa bình. Chúng tôi thật sự rất cần cậu hỗ trợ.”

Philip im lặng một lúc lâu, đột nhiên nhướn mày, bắt được chữ mấu chốt: “We? Who?”

Anh nói, “My girl.”

https://thuviensach.vn

Philip cười khan.

Ceasar nói tiếp, “Tôi chắc chắn cậu sẽ thích cô ấy.”

Philip nhướn mày, nói, “Giống như Tse người Trung Anh được lòng các cô gái đó sao?”

Ceasar không trả lời.

Bởi vì Philip nói thế tức là đã đồng ý với anh.

Ceasar lập tức ôm chầm lấy anh ta, nói, “Philip à, nếu cậu biết lần đầu tiên tôi gặp cô ấy có hành động tồi tệ thế nào, thì cậu sẽ thấy bản thân may mắn đến đâu.”

Philip trầm tư một lúc rồi hừ một tiếng, lẩm bẩm với âm thanh không để ai nghe thấy được, so she is a she.

Một lúc sau, anh ta nói tiếp, “Nhưng nếu có người phát hiện, tôi không thể đảm bảo cho hai người tiến thêm một bước được, đồng thời cũng sẽ phủ nhận quen biết hai người.”

Ceasar nói, “Đương nhiên rồi, chúng tôi sẽ phủi sạch mọi liên quan tới cậu.”

Nói đến đây, coi như hai người đã đạt thành thỏa thuận cơ bản.

Mới đầu mọi chuyện đều rất tốt.

Anh nóng lòng rời khỏi căn hộ của anh chàng độc thân để đi gặp cô gái của anh. Thời gian anh hẹn cô là hai tiếng đồng hồ, bởi vì sau khi rời khỏi chỗ của Philip, ah còn có một chuyện cấp bách khác cần phải làm. Arthur có hai chiếc chìa khóa ở ngân hàng Hoa Kỳ, một cái nằm ở chỗ giám đốc ngân hàng, một cái do Arthur giữ. Sau khi nói chuyện với Lucinde, một ngày trước khi rời khỏi Long Island, anh từng gói lại vài thứ

https://thuviensach.vn

quan trọng của mình, nhờ Thompson cất trong tủ sắt ở một ngân hàng thành phố New York.

Nói thật, Thompson là một người khá khó hiểu, đến hôm nay anh vẫn không thể xác nhận được, nếu có một ngày anh, Harold và Arthur xích mích thành thù, thì rốt cuộc Thompson sẽ chọn giúp ai? Mới đầu anh cho rằng nhất định đó là Arthur, rồi dần dà, anh phát hiện có thể mình nhầm rồi, nhất là sau khi thẻ căn cước bị tịch thu, anh ngạc nhiên phát hiện Thompson rất trung thành với Harold.

Hiệu suất làm việc của Thompson rất cao, chưa bao giờ nói lời vô nghĩa. Trước ngày anh đi, ông ấy đã lẩm bẩm là "chìa khóa màu đỏ đồng", như thế nhất định anh sẽ có cách liên hệ chiếc khóa này với mình. Tủ sắt là nơi duy nhất anh có thể nghĩ đến.

Điều anh phải đi làm bây giờ, chính là chuyện này.

Trước khi rời đi, đột nhiên Philip gọi anh hỏi, "Không phải cậu muốn đến ngân hàng Hoa Kỳ đấy chứ?"

Anh khựng lại, hỏi anh ta, "Sao cậu biết?"

Với sự hiểu biết của anh về Arthur, chắc chắn ông sẽ không rêu rao chuyện trong nhà, mà trái lại, ông ấy sẽ còn nghĩ cách cố hết sức lấp liếm chuyện này đi, quyết không cho phép tiết lộ nửa tin tức.

Vậy thì, rốt cuộc Philip – người không giỏi xã giao nhất ở Manhattan – đã nghe ngóng được tin tức này từ đâu?

Philip nói tiếp, "Chú Harold có đến tìm tôi một lần. Chú ấy nói với tôi, nếu cậu quay về New York tìm tôi, thì bảo tôi nhất định phải hỏi rõ có phải cậu định đến ngân hàng Hoa Kỳ mở tủ sắt không. Nếu như phải, trước lúc đó, ông ấy hy vọng có thể nói vài lời với cậu."

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Thành Phố Gotham (4)

Anh quen Philip năm học lớp Mười. Philip không hẳn là bạn thân của anh, cùng lắm chỉ là thân hơn trên mức xã giao quen sơ mà thôi.

Philip là một con mọt sách theo trường phái học thuật Anh Quốc điển hình, phát huy sự tiêu cực, bảo thủ và bị động trong việc xã giao đến mức tối đa. Ceasar từng có thói quen ghi chép nhật ký bí mật hai năm —— thanh thiếu niên mười bốn tuổi rất dễ xúc động, đạt đến sự tò mò tối đa trước tất cả mọi chuyện không biết, thường có rất nhiều cảm xúc muốn trút bỏ. Nhưng ở Muhlenberg, không ai sẽ lắng nghe một thiếu niên chưa dứt sữa nói nhảm cả.

Philip từng là bạn cùng phòng ký túc xá một năm với anh, trong một năm đó, quái nhân kia trở thành người xuất hiện với tần số cao nhất trong cuốn nhật ký lúc Ceasar mười bốn tuổi. Anh đã từng dùng rất nhiều từ ghê gớm hà khắc để miêu tả người này, nhưng anh cảm thấy khớp với thực tế nhất chính là: một khi có thông tin bí mật xuất hiện, thì ở khu đông của thượng Manhattan, trong số những người trẻ tuổi tham dự các cuộc họp hay bữa tiệc xa xỉ, chắc chắn Philip sẽ là người biết cuối cùng.

Nếu anh ta nghe được chuyện bí mật gì, thì nhất định mọi người đã biết thông tin đó rồi.

Anh chắc chắn mình vẫn chưa trở thành trò cười trong giới xã giao New York, hoặc là Arthur đã xử lý chuyện này một cách bí mật.

Nhưng bằng cách nào mà Harold lại biết Philip sẽ là người đầu tiên anh tìm đến nhờ giúp đỡ?

https://thuviensach.vn

Cho đến khi gặp Harold tại phòng cà phê tư nhân trong ngân hàng Hoa Kỳ, anh chắc chắn mình nhiều năm qua mình đánh giá thấp người cha này.

Anh được một tay Arthur nuôi lớn. Đối với Arthur mà nói, Harold là một người con trai phạm phải sai lầm, là sự sỉ nhục của gia đình, người như thế không có tư cách dạy dỗ con cháu đời sau. Dù là cha ruột, nhưng Harold không ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh nhiều bằng cha đỡ đầu. Mà mọi chuyện ăn uống sinh hoạt thường ngày của anh cũng đều do Thompson quản lý.

Harold hoàn toàn khoanh tay đứng ngoài trong quá trình anh trưởng thành, không hề tham gia dạy dỗ. Những năm qua, quan hệ cha con giữa hai người cực kỳ hời hợt. Thỉnh thoảng có cơ hội ở riêng thì lại không được mấy phút, nhất định sẽ có một trong hai người không chịu nổi sự lúng túng im lặng kéo dài, tìm đủ cớ để rời đi.

Phần lớn thời gian, Harold xuất hiện trước mắt anh luôn trong hình tượng hèn yếu, im lặng ít nói.

Gia đình này không hề êm đềm như bên ngoài, khuôn mặt giả nhân giả nghĩa là lớp ngụy trang tốt nhất của tất cả mọi người. Dưới lớp mặt nạ đó, mọi người nhìn rất công bằng, có thể cười nói tao nhã với bất cứ ai, làm như không có chuyện gì từng xảy ra; nhưng trong gia đình đó, bọn họ lại có sự sùng bái tối cao về tiền tài, quyền lợi, quyền thừa kế và quyền phát biểu, thông qua những chuyện này, bọn họ phân ra từng tầng cấp bậc vô cùng nghiêm ngặt.

Khi lén nhắc đến Harold, mọi người luôn gọi ông là: người đàn ông đó.

Ngay tức khắc mọi người như nhận được ám thị ngầm, cúi đầu cười trộm, “Cái người hèn nhát đó, anh nhìn xem ông ta ngu xuẩn đến đâu, bao

https://thuviensach.vn

giờ cũng khép nép trước Arthur, nhưng chưa từng thấy Arthur hòa nhã với ông ta lần nào. Thậm chí ông ta còn thua cả người giúp việc.”

Mỗi khi anh đi qua đám người vì thể diện mà phải nấp trong góc để lén lút bàn bạc chuyện riêng của người khác kia, thì âm thanh xì xào cười nói như ruồi muỗi sẽ lập tức im bặt như bấm nút trên radio vậy. Bọn họ vờ như không có chuyện gì mà nói với anh thời tiết thật đẹp, nghe nói cậu học hành không tệ, có nhận được thư tình của các cô gái không, vân vân. Hoặc là nói mấy câu chuyện cười để lấp liếm đi chuyện ban nãy, vừa nói xong câu cuối cùng là lại lúng túng cười xòa.

Nếu không phải thỉnh thoảng có người nhắc lại chuyện cũ năm xưa, Ceasar khó mà tin rằng, người đàn ông tuấn tú có đôi mắt như đại dương nhiệt đới đó, vào năm hai mươi tuổi đầy hăng hái, ông cũng từng là tình nhân trong mộng của tất cả các cô gái trẻ tuổi ở New York, là cậu con rể mà mọi gia đình ở Long Island nhìn trúng.

Vậy mà ngày hôm nay, sự tôn nghiêm duy nhất của người đàn ông trung niên này có lẽ là đến từ Ceasar – cậu con trai duy nhất của ông.

Đưa Ceasar đến trên đời, dường như đã trở thành chiến công ít ỏi của ông trong gia đình này.

Có người nói sự ra đời của anh là sự trả thù của Harold với Arthur, nhưng cuối cùng Arthur vẫn tha thứ đón nhận Ceasar, còn dốc hết tâm huyết bồi dưỡng anh, biến anh thành một sinh mệnh độc lập mà Harold hoàn toàn không đồng ý và hiểu nổi, đấy chính là sự phản kích của Arthur.

Còn về mẹ đẻ của Ceasar, mọi người thường ngậm miệng không nhắc đến – như thể là luật bất thành văn đã được định ra. Không được nhắc đến bí mật này, mọi thông tin đều bị cắt từ ngọn nguồn, bọn họ chỉ có thể tìm kiếm chút dấu vết trên khuôn mặt anh để lén lút phỏng đoán. Tuy Arthur chặt đứt nguồn tin tức, nhưng lại để mặc mọi người tự suy đoán; rồi suy

https://thuviensach.vn

đoán đó dần dần trở thành đủ kiểu, cứ như kiểu suy đoán sau lại đến gần chân tướng hơn suy đoán trước. Nhưng đến lúc không thể nào tra cứu được chân tướng, thì Arthur cũng đạt được mục đích của mình.

Cho tới khi Thompson tố giác mình ở trên bàn ăn, từ sau cái đêm rời bàn ăn quay về phòng, anh phát hiện có lẽ Harold không hèn nhát như anh từng nghĩ.

Rồi đến lúc anh gặp lại ông ở phòng cà phê khách VIP tại ngân hàng Hoa Kỳ.

Tủ sắt có chìa khóa đôi đã được giám đốc ngân hàng chuyển từ kho bảo hiểm ra; và kiện hàng của anh tại ngân hàng thành phố cũng xuất hiện trên chiếc bàn hình chữ nhật này.

Harold mặc một bộ âu phục sọc dọc màu xám gọn gàng, ngồi trên ghế sofa nhung màu đỏ đối diện với anh, thoạt nhìn rất có thể diện tôn quý như mọi thương nhân thành công ở cái tuổi này. Tóc màu vàng nhạt, có nguy cơ dần bị hói, khóe mắt có nếp nhăn, mao mạch vỡ dưới bề mặt da trong suốt nhạy cảm, ở độ tuổi trung niên thì diện mạo như thế vẫn khá là anh tuấn. Nhưng thỉnh thoảng những lúc cười lên, người đối diện sẽ bắt gặp chút chua xót thoáng vụt qua trên gương mặt đó. Nếp nhăn nơi đuôi mắt đã bán đứng ông, Ceasar từng cho rằng đó là sự cô đơn và bất lực trong nhiều thập kỷ gộp lại, cho đến tận lúc này, anh mới nhận ra có lẽ đó là sự tích lũy của một cảm xúc khác.

Với Harold, xúi giục Thompson làm chuyện bất lợi với Arthur hình như cũng không phải là chuyện gì khó; xúi giục giám đốc ngân hàng quản lý phụ trách trông coi tủ bảo hiểm của Arthur, đối với ông cũng là một chuyện rất dễ dàng; thậm chí trong vòng mấy tiếng đồng hồ anh xuất hiện ở New York, ông đã lập tức đoán được hướng đi của anh.

Nói không chừng sự báo thù của ông vẫn chưa kết thúc.

https://thuviensach.vn

Tất cả đều đã xem thường người đàn ông diễn kịch câm suốt nửa đời này rồi.

Câu đầu tiên Harold mở miệng nói là, “Tủ sắt ở đây, Thompson đã đặt chìa khóa bản sao trong két sắt của con, bây giờ nó cũng ở đây.”

“Con thấy rồi.”

“Một chiếc chìa khóa khác đang nằm trong tay giám đốc ở ngoài cửa, trước lúc đó, cha có thể xác nhận mấy chuyện với con được không?”

Ceasar đáp, “Dĩ nhiên là có thể.”

Dừng lại một lúc, Harold nói, “Con định mở chiếc két sắt này ra thế nào?”

Ceasar nói, “Con có quyền lợi này. Bởi vì đó là ID của con, nếu không con có thể nhờ cảnh sát giúp đỡ, để bọn họ tới mở chiếc két sắt này ra, đấy là khả năng xấu nhất.”

“Nhưng con biết đấy, giám đốc ngân hàng cũng có quyền báo lại với Arthur.”

“Thế thì sao? Con chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về con, con không làm bất cứ chuyện phạm pháp nào.”

Harold thở dài, nói, “Mọi thứ con muốn lấy lại, ở đây cả sao?”

Anh đáp, “Đúng thế, ở đây cả.”

Harold, “Trong này không có bất cứ thứ gì đáng tiền.”

“Một người trưởng thành có giáo dục, cơ thể khỏe mạnh, thì sẽ không sống nổi nếu rơi vào tình huống thế nào?”

https://thuviensach.vn

Harold tiếp lời, “Làm vệ sĩ riêng cho người khác, dịch tiểu thuyết, làm chút buôn bán nhỏ? Hoặc là vừa làm việc, vừa đi học lại để lấy được tấm bằng tốt nghiệp môn con thích, dựa vào trí thông minh của con, thì đạt được một tấm bằng đáng tiền trong một hai năm tới chỉ là chuyện nhỏ.”

Ceasar nhìn cha mình chằm chằm, cảm thấy thật khó tin.

Mấy giây sau, anh cười nói, “Đây chính là dự tính của cha của hơn hai mươi năm về trước sao?”

“Cha đang hỏi con.”

“Con cho rằng mình có thể không cần phải trả lời.”

“Cha là cha của con.”

“Còn con là người tự do.”

Harold nhìn anh một lúc, cười lắc đầu đáp, “Sao con biết mình thật sự lấy được tự do? Là cha đánh giá thấp con, hay con đánh giá thấp Arthur?”

Ceasar nói, “Điều con biết, chính là tất cả mọi người đều đã đánh giá thấp cha.”

“Tuy con đang đi vào con đường cũ của cha, nhưng vẫn phải thừa nhận một chuyện, con sáng suốt quả quyết hơn cha lúc trẻ, và cha cũng rất yên tâm về điều đó. Nhưng cha nghĩ có lẽ con cần phải hiểu rõ hơn cha, Arthur không dễ bị gạt như thế.”

Hoài Chân híp mắt, thử hỏi dò, “Ông ấy có hành động gì sao?”

Harold bĩu môi, “Ví dụ có thì ông ấy cũng sẽ che giấu thôi.”

Ceasar nói, “Dù là tình huống thế nào, con cũng sẽ không quay về.”

https://thuviensach.vn

Harold cười, giơ tay nhấn chuông đồng sau lưng.

Hai phút sau, vị giám đốc bụng bự đi vào, giao một chiếc chìa khóa màu đỏ đồng trong xâu chìa khóa cho Harold, ngay sau đó xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Ông cụp mắt nhìn xuống bàn tay, lật tới lật lui thứ gì đó ở trên bàn. Đó là một động tác khá ưu nhã, trong một chớp mắt, Ceasar cứ ngỡ ông ấy muốn hút xì gà trong phòng cà phê tư nhân này.

“Két” một tiếng.

Ông dùng chiếc chìa khóa màu đỏ đồng chuyên dụng của giám đốc để mở két bảo hiểm được khóa đôi ra, sau đó lại bẻ chìa khóa đi, “Dùng xong phải hủy ngay.”

Rồi ông nhìn về bàn vuông kê góc tường bên kia, đánh mắt ra hiệu tự anh đến mở gói đồ của mình, lấy chìa khóa ra mở tủ sắt.

Nhìn ông làm bộ làm tịch như vậy, Ceasar không nhịn được chế giễu, “Cha đã mở ra nhìn trước rồi đúng không?”

“Thompson nói cả cho cha rồi.”

Như thể đẩy hết mọi trách nhiệm qua cho Thompson là có thể phủi sạch tất cả hiềm nghi của ông.

Ceasar nói tiếp, “Thậm chí cha từng đọc nhật ký mười bốn tuổi của con. Nếu không làm sao cha có thể tìm đến Philip.”

Harold bắt đầu giả câm điếc, chà xát tay, mở bọc đồ ở ngân hàng thành phố ra, lấy chiếc chìa khóa bản sao đặt trong khăn tay, háo hức nói, “Lại mở đi nào, xem ngoài thẻ căn cước của con ra còn có bảo bối gì khác không.”

https://thuviensach.vn

Ceasar nhìn người đàn ông trước mặt, bình thường ông là một người trung niên sa sút trầm lặng, không có chút gì gọi là thú vị. Nhưng lúc này ông lại trưng ra bộ mặt thật của mình, tựa như trở lại những năm tháng còn trẻ, có cảm giác ngày xưa được tái hiện lại, được tách rời hẳn với thực tế.

Harold lấy tấm thẻ nhỏ nằm cô độc trong két sắt ra, thất vọng ra mặt.

Ông cầm thẻ căn cước lên nhìn, nói, “Kiểu đầu húi cua này trông rất ngốc, ai cắt cho con thế?”

Ceasar nhìn Harold, cảm thấy khó tin.

Anh tức giận, “Trưởng ban giáo vụ trường West Point cắt.”

Harold ồ một tiếng, không bình luận gì thêm, đặt nó ở giữa tấm vải màu xanh nhạt trong túi đồ. Nhìn chăm chú một lúc, ông lại bắt chuyện, “Bộ quần áo không tệ.”

Khóe miệng Ceasar giật giật, nói, “Cám ơn.”

“Một bộ quần áo, bằng tốt nghiệp, thẻ công tác ở đồn cảnh sát liên bang, thẻ căn cước… Cuộc sống của con đúng là đơn giản.”

“Vẫn luôn như thế.”

Đột nhiên Harold nói, “Liệu cha có thể may mắn gặp mặt cô gái kia không?”

Ceasar im lặng, nhìn ông đầy phòng bị.

Harold nhìn anh, vẫn cười nói, “Hoặc là hôm khác.”

Anh nhét thẻ căn cước vào ví tiền, còn quần áo và tài liệu thì bỏ vào trong balo và cặp hồ sơ đã chuẩn bị trước đó.

https://thuviensach.vn

Harold ngồi yên không nhúc nhích, trông có vẻ không định rời đi.

Ceasar hỏi, “Cha còn chuyện gì sao?”

“Có thể trò chuyện với con nhiều hơn chút không? Vừa hay nơi này đủ để che giấu tai mắt, cũng là nơi tốt để gia tăng tình cha con.”

“Liên quan đến chuyện gì?”

Ông im lặng một lúc, châm thuốc rồi đưa lên môi ngậm, bảo anh ngồi xuống.

Harold nói tiếp, “Lấy thẻ căn cước rồi, con có dự định gì với cô bé kia không?”

Ceasar nói, that’s my business. (Đó là chuyện của con.)

Harold nói, “Với kinh nghiệm của cha, có lẽ cha có thể đưa ra đề nghị cho con. Gia đình Trung Quốc rất nghiêm khắc về chuyện con gái trong nhà yêu đương. Không chỉ gia đình Trung Quốc, mà cả Trung Quốc vẫn chưa thoát khỏi xã hội phụ hệ của thời đại phong kiến, luôn ràng buộc đạo đức một cách quá đáng với phái nữ. Con gái một gia đình Trung Quốc đứng đắn không thể hẹn hò với người da trắng. Dù con cũng ra đời trong một gia đình Đức rất truyền thống, nhưng kiểu truyền thống của Trung Quốc lại còn nghiêm khắc hơn thế mười ngàn lần, không chỉ là vấn đề có mất trinh hay không. Thậm chí chỉ ‘nghe nói đã bị mất trinh’, cũng sẽ khiến cô ấy bị gia đình bài xích. Con hiểu ý của cha không? Nếu như con chỉ muốn chơi trò yêu đương…”

Ceasar quả quyết cắt ngang lời ông, “Con nghiêm túc với tình cảm của mình. Chỉ cần con ở cạnh cô ấy, tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương cô ấy, mà người đó càng không thể nào là con được, trừ khi con chết. Con rất ghét trò chơi cuộc đời.”

https://thuviensach.vn

Harold nhớ lại những gì mình vừa nói, chợt rít một hơi thuốc, vẩy hai lần rồi nói, “Được, được.”

Đột nhiên Ceasar cảm thấy có gì đó sai sai.

Khi làn khói tan đi, trong đôi mắt xanh kia là sự yên tâm và đau thương cực lớn

Harold muốn nói gì tiếp đây?

Anh cảm giác con tim trong lồng ngực chợt nảy mạnh hai cái, cả thế giới bỗng yên tĩnh trống trải lạ thường, mọi thứ trở nên trống rỗng.

Trong nơi trống rỗng đó chỉ có anh và Harold đứng đối diện nhau, những bộ phận khác đều được loại bỏ sạch sẽ, lời Harold nói dần dần lấp vào chỗ trống.

Ngay sau đó, anh nghe thấy giọng Harold trở nên rõ ràng một cách khác lạ.

Ông nói, “Xin lỗi, quả thực cha có hơi kích động. Chuyện cha muốn xác nhận chính là chuyện này, mà đây chính là câu trả lời cha mong muốn. Nói thật, cha rất vui khi thấy con như thế, toàn tâm toàn ý hiểu và gần gũi với một cô gái đến từ phương Đông, điều đó khiến cho chuyện cha muốn làm ngay sau đây trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Chuyện này, cha vốn nên kể cho con từ lâu lắm rồi, nhưng vì nhiều nguyên nhân, vì cha ngây thơ hy vọng được gia đình tha thứ, khiến cha con ta càng ngày càng cách xa câu chuyện này. Sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, Arthur đã cô lập tình cảm của con với cha, tiến hành giáo dục cực đoan với con, cũng khiến cha phát giác mình khó có thể kể chuyện đó ra. Vì chuyện đó sẽ mang đến cho con đau đớn rất lớn. Nhưng cha nghĩ, có lẽ bây giờ chính là thời điểm. Không có thời cơ nào tốt hơn lúc này cả.

https://thuviensach.vn

Ceasar, cha biết con nóng lòng muốn chạy về với người yêu con cùng với tự do, nhưng nếu con đồng ý, cho phép cha trì hoãn thời gian bốn mươi phút của các con. Nghe chuyện này rồi, có lẽ sẽ để con tiến gần đến cô ấy hơn… Có lẽ con cũng đã đoán được chuyện này, đúng thế, chính là liên quan tới chuyện xảy ra vào hơn hai mươi năm trước, tại bờ biển Nam Trung Quốc, ở một làng chài tên là Tác Thạch Úc.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Thành Phố Gotham (5)

Khi từ bệnh viện về quán bán đồ ăn nhanh trên phố Canal thì cũng đã gần bốn giờ. Trong quán không có người, người đàn ông kia vẫn uể oải ngồi tít trong góc tiệm tập trung xỉa răng.

Có lẽ ngồi suốt một buổi chiều một mình cũng chán, nên khi thấy cô vào quán lần thứ hai, ông ta quan tâm hỏi:“Ăn cơm chưa?”

Cơn giận còn dư của Mỹ Đường cũng đã biến mất, cô bình thản trả lời,“Ăn rồi.”

Người đàn ông nói,“Thằng nhóc nước ngoài gọi điện đến, nói sẽ về muộn, nhớ đợi cậu ta rồi đến khách sạn.”

Mỹ Đường vừa bước chân trước vào quán, nghe thế bèn đáp,“Được.”

Cô ấy định dẫn cô đi ra ngoài, người đàn ông kia lại gọi Mỹ Đường,“Ở khách sạn Huệ Xuân trên phố Bayard là không sai vào đâu được, cheap! Nice!”

Đột nhiên nghe thấy từ tiếng Anh thốt lên qua kẽ răng đen vàng của ông ta, cô có cảm giác như có hai hạt đậu chợt bay ra từ máy làm bỏng ngô vậy.

Hoài Chân không kìm nén nổi, cười thành tiếng.

Mỹ Đường nói,“Phòng trong nhà mình cũng rất tốt, vì sao phải đến khách sạn ở phố Bayard?”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông cười khà khà.

Mỹ Đường hoàn hồn, trừng mắt với ông:“Chú đã lấy của người ta bao nhiêu tiền vậy?”

Người đàn ông mặt dày nói,“Tự Citibank chuyển tiền tới, dĩ nhiên ta phải giúp người ta rồi.”

Mỹ Đường tức giận, kéo Hoài Chân xoay đầu rời đi.

Người đàn ông còn lớn tiếng nhấn mạnh: “Nhất định phải đến khách sạn Huệ Xuân đó! Ta đã nói với người ta rồi…”

Cả hai cùng đi vào bóng đêm, Mỹ Đường tức tới mức giọng run run, “Ông ấy tự tiện thu tiền của bạn chị, sau này sao chị gặp người ta được nữa?”

Tối nay ngủ qua đêm ở phố người Hoa, vậy có lẽ bên Ceasar cũng không có quá nhiều chuyện cần lo. Hoài Chân tự an ủi mình.

Rồi cô cười nói với Mỹ Đường: “Nghe nói bên này cũng có chợ đúng không? Em chưa đi lần nào, vừa hay tối nay có thể đi dạo chợ đêm.”

Mỹ Đường biết cô lấy cớ an ủi mình, cau mày cười gượng, “Phố người Hoa ở New York cũng chỉ có chút danh tiếng ở chợ đêm.”

Sáu giờ tối mùa đông, chợ đêm ở phố người Hoa vừa lên đèn, gió biển Đại Tây Dương lùa qua eo biển Cross, thổi tới đảo Manhattan, từ quảng trường Confucius đi vào phố người Hoa.

Ở cái đất nước bánh xe này, dù đang đứng ở ngã tư phố người Hoa thì bốn phương tám hướng cũng là dòng xe tấp nập chặn kín mọi ngóc ngách. Dưới tình huống ấy, đám đông chen chúc nhau trên vỉa hè chính là điểm đặc sắc của Trung Quốc cổ xưa này. Trên mặt mỗi người bọn họ cũng có

https://thuviensach.vn

biểu cảm hờ hững đặc sắc kiểu Trung Quốc, đứng trong dòng xe tắc nghẽn và làn sóng người, đưa mắt nhìn qua, trên mặt ai ai cũng có vẻ do dự không biết nên đi về phía nào, cùng cả sự chết lặng không liên quan đến mọi chuyện.

Nếu để các tòa soạn của người da trắng định nghĩa về biển người đó, thì người ta sẽ nói cộng đồng Trung Quốc sống theo bầy đàn chưa bao giờ để người ngoài được thuận lợi. Nhưng thực chất, xét về mức độ nào đó thì đó cũng là một dạng tình người của người phương Đông thiếu thốn biểu cảm.

Rời khỏi ngã tư, chỉ đi mấy bước đã đến phố Bayard. Sau đó, trong ánh lửa hừng hực của quầy bán thức ăn nhỏ bên đường, biểu cảm của những người ngồi dọc trên phố trở nên vô cùng sống động. Quán ăn Thượng Hải xếp từng chồng từng chồng bánh bao súp cao quá đỉnh đầu, mùi canh thơm điếc mũi bốc lên từ nồi hầm nóng hổi tại quầy bán hoành thánh; bánh đúc đậu đỏ, bánh cuốn, hủ tiếu, mì vằn thắn tôm của Quảng Đông; Bánh năng ngọt, bánh chẻo, xá xíu, xíu mại, bánh chín tầng mây mới ra lò; Phật nhảy tường, hàu tráng trứng, bánh bao Phủ Điền, thịt yến, cơm chiên của Đài Sơn; còn có cả trứng luộc nước trà và cháo cá tráp đậu phộng đang bốc hơi nghi ngút trong chiếc nồi ở bên đường…

Hai người bọn cô đi qua một quầy hải sản, bà cụ Tứ Ấp đứng sau đèn than đá đang xắt nhỏ cá mực cho vào nồi dầu rán, đi đôi với đó là mùi hành tây phi “xèo xèo” thơm lừng.

Hoài Chân hít mũi, ngay lập tức bụng sôi ùng ục.

Mỹ Đường cười nói, “Đã đói chưa? Khách sạn ở ngay đằng trước rồi, chị đến nói với ông chủ để lại phòng, đừng có lo, em đi ăn gì đó trước đi.”

Hoài Chân lắc đầu, nói mình không đói bụng.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn nhớ anh nói “sẽ trở về muộn”, nên cô rất muốn chờ anh về rồi cùng đi dạo chợ đêm.

Chủ khách sạn Huệ Xuân khá quen Mỹ Đường, hai người chuyện trò với nhau một lúc, lập tức sẵn lòng để lại cho bọn họ một căn phòng tốt nhất, cũng giảm rất nhiều giá tiền thuê phòng, một đêm chỉ mất một đô hai mươi lăm cent, thậm chí còn bao cả bữa sáng hai người.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, có vẻ Mỹ Đường và ông chủ còn muốn nói chuyện khác, Hoài Chân thấy thế bèn bảo, “Em xuống quầy báo dưới lầu mua báo, hai người cứ từ từ nói chuyện đi, xong rồi thì xuống tìm em.”

Mỹ Đường cười cám ơn cô, còn nói, “Dưới lầu có một cửa hàng đồ cổ đấy, đồ bán cũng rất thú vị. Nếu như muốn mua đồ cho người nhà, lúc mua báo cũng có thể đến đó xem giết thời gian, chị sẽ xuống tìm em nhanh thôi.”

Hoài Chân gật đầu, nghĩ ngợi một lúc, để lại một đô làm tiền đặt cọc rồi mới xoay người đi xuống lầu.

Sạp báo cũng là máy bán báo tự động do người Mỹ phát minh, vì muốn giữ được sự đặc sắc của phố người Hoa nên nó được bày trong tiệm tạp hóa ở dưới đình nghỉ mát, độc chiếm một nửa không gian.

Trong đình có một ô cửa sổ, chủ tiệm ngồi bên trong nghe radio. Bệ cửa sổ rất cao, nếu có người muốn mua báo thì có thể bỏ tiền vào máy bán tự động.

Còn nếu muốn mua những thứ khác, ví dụ như xà bông thơm, cục xà phòng, cao mùi bạc hà hoặc nước ngọt có gas của công ty Tiên Thi được chở từ Trung Quốc đến, thì hoặc phải giẫm lên bậc cấp đi vào trong đình, hoặc phải ngẩng cao đầu mới nói chuyện được với chủ tiệm.

https://thuviensach.vn

Báo ngày hôm đó được đặt ở vị trí thấp dễ thấy nhất, xếp ngăn nắp trong máy bán báo. Vừa rồi lúc đi qua đây, cô chợt nhác thấy thông tin có liên quan đến Intercultural Conference (Hội nghị Liên văn hóa), giờ quay lại tìm, quả nhiên cô không nhìn nhầm. Cô lấy ra một đồng 5 cent ném vào máy, hai phút sau, tờ "thời báo New York" từ từ rơi ra.

Lúc cúi người nhặt tờ báo lên, tầm mắt cô lướt qua bên dưới tờ "bưu báo New York", tình cờ bắt gặp hai cái tên Andre và Catherine ở tiêu đề. Cô ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn rõ, phát hiện mình không nhìn sai, bên trên viết rất rõ mấy chữ: CRAWFORD AND MUHLENBERG ARE GETTING MARRIED ON 29th OCTOBER!

Cô đọc mẩu tin đó một lần.

Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể tu thành chính quả.

Trong đình tạp hóa có cung cấp dịch vụ gọi điện thoại đường dài, cô định mượn máy gọi về cho nhà, song lại lo nếu gọi điện vào đêm trước khi mọi chuyện ở đại học Columbia xong xuôi, thì bọn họ sẽ còn căng thẳng hơn cả cô. Cẩn thận nghĩ ngợi, cô quyết định cho dù kết quả xấu tốt ra sao, đợi mai mọi chuyện kết thúc rồi từ từ nói với nhà cũng không muộn. Thế là cô cầm tờ báo rời khỏi đó, quay về khách sạn.

Bên dưới khách sạn có bổ sung thêm một nhà nghỉ và một quán bán mì, bên trên dán quảng cáo:

"Tour du lịch hai ngày từ New York đến Boston, rẻ chỉ mức 3 đô la!

Tour xe buýt một ngày ở New York, chỉ cần 75 cent!

Đại lý chi phí vé xe buýt cực thấp từ New York đến thành phố Atlantic Greyhound!"

https://thuviensach.vn

Bên cạnh quảng cáo bắt mắt của khách sạn là một cửa hàng đồ cổ kỳ lạ, chính là cửa hàng mà Mỹ Đường đã nói.

Quầy hàng làm bằng gỗ thô không được đánh bóng, mọi hàng hóa nguyên sơ được chất đống cao đến trần nhà; đèn trong cửa hàng mờ mờ, ông chủ râu quai nón tóc rối bù ngồi sau quầy, thấy khách đến thì râu rung lên, coi như chào hỏi hữu nghị.

Điều này làm Hoài Chân cảm thấy thân thiết một cách khó hiểu, như một học sinh mới đi nhầm vào con hẻm nào đó vậy.

Mỹ Đường vẫn chưa nói chuyện xong, nên thời gian cô ngắm nghía trong cửa hàng rất lâu, chỉ một chốc đã chọn xong quà mang về cho người nhà: đầu lọc khói màu đỏ khảm bạc cho A Phúc, thùng trà gỗ sồi cho La Văn (nghe nói có thể để khô được lâu), lại mua cho Vân Hà và hai cô gái kia mỗi người một thẻ đánh dấu sách làm từ gỗ tử đàn khảm ngà voi.

Ông chủ người Mỹ Ấn Độ mất một lúc mới giải thích cho cô hiểu: những thứ này đều là do ông cùng ông chủ Trung Hoa ở phố người Hoa mở chung, cả nước Mỹ chỉ có một cửa hàng này thôi.

Món đồ ngà voi không đáng mấy tiền, tuy không thân thiện với việc bảo vệ động vật hoang dã, nhưng trong chốc lát cô thật sự không tìm ra được món quà nào đẹp đẽ tinh tế như vậy cả.

Ngoài nó ra, cô phát hiện chỗ này thật sự có rất nhiều thứ thú vị.

Bởi vì cô có biết chút ít về nhạc cụ, nên khi nhìn thấy một cây đàn viôlông nằm trong góc quầy thì cô cầm lên nhìn, chữ trên thân đàn chính là “cannon” yêu quý của Paganini* được sản xuất ở các phân xưởng tại Paris vào cuối thế kỷ 19. Mặc dù đó chỉ là hàng nhái, nhưng chế tác rất hoàn hảo, tính đến nay cũng được hơn một trăm năm tuổi, trong quá trình trôi dạt đến phố người Hoa ở đảo Manhattan, cây đàn đã bị đứt hai dây. Cô còn giật mình khi nghe nói ông chủ sẽ lấy mười lăm đô, giả sử cô mua cây đàn này

https://thuviensach.vn

về, sau này về San Francisco bỏ ra 30 đồng tìm thợ mộc sửa lại, rồi đưa đến chỗ đấu giá, hoặc nhờ người ở công ty vận chuyển hàng hải bán lại cho người giàu ở Thượng Hải hoặc Hương Cảng, thì cái giá cuối cùng có thể bán được chắc chắn không dưới một trăm đô.

(*Niccolò Paganini là một nghệ sĩ chơi violin, viola, guitar và nhà soạn nhạc ngườiÝ, ông được coi là một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất trong lịch sử.)

Ngoài nó ra, cô còn nhìn thấy rất nhiều piano hoặc đàn viôlôngxen chạm trổ được sản xuất bởi các xưởng nhỏ tại châu Âu của thế kỷ trước, không biết đã được đặt ở đây bao nhiêu năm, bám đầy bụi bặm và cũng rất cũ kỹ. Tạm thời cô không nghĩ được cách vận chuyển những món đồ lớn này về nhà, chỉ có thể lấy được mỗi chiếc đàn viôlông kia.

Nhưng cuối cùng cô vẫn chỉ mua ít đồ chơi cầm tay đem về cho người thân bạn bè, chưa mua đàn viôlông. Thứ nhất là bây giờ cô và Ceasar không có nguồn kinh tế khác, mười lăm đô la thật sự không phải là con số nhỏ; ngoài ra, cô tin chắc Ceasar am hiểu về nhạc cụ ở xưởng châu Âu cùng giá thị trường ở Mỹ rõ hơn cô nhiều, cô muốn đợi anh về sẽ nói với anh chuyện này.

Cuối cùng cô xin lỗi với ông chú người Ấn, nói cô phải đợi bạn trai về rồi mới bàn bạc với anh ấy được.

Ông chú nói không sao, ông ấy có thể giữ lại nó cho cô một tuần.

Bước ra khỏi cửa hàng đồ cổ, có cơn gió lạnh thổi tới, Hoài Chân đột nhiên hoàn hồn, mặt thoắt đỏ.

Vì cô phát hiện, trong lúc vô tình, cô đã gộp chung tương lai của Ceasar và mình lại với nhau, không hề có ý định phân biệt rạch ròi cái gì là của anh, cái gì là của mình.

https://thuviensach.vn

Cô chưa bao giờ có kinh nghiệm yêu đương, càng không có kinh nghiệm kết hôn, nên cũng không thể nghiên cứu là rốt cuộc điều đó có hàm ý gì.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, cô mới phát hiện mình thật sự có ý định gắn bó lâu dài với anh.

Dù không có tiền, thiếu thốn một chút cũng chưa chắc đã xấu.

Trên đời này có quá nhiều sự việc và cảm xúc, càng có rất nhiều điều quý giá hơn ham muốn vật chất.

Cô có thể cố gắng kiếm nhiều tiền hơn, có thể hỗ trợ anh làm bất cứ chuyện gì anh muốn, miễn là anh sẵn lòng.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Thành Phố Gotham (6)

Có vẻ khách sạn Huệ Xuân đã muốn kinh doanh chung với cửa hàng bán đồ ăn nhanh nhà Mỹ Đường từ lâu, đúng dịp hôm nay Mỹ Đường dẫn bạn đến cửa tìm chỗ nghỉ chân, thế là ông ta lập tức cho các cô căn phòng tốt nhất, còn giảm giá cộng thêm rất nhiều ưu đãi; lại nhân cơ hội này nói đến chuyện chính với Mỹ Đường, mới trò chuyện đó mà đã một tiếng đồng hồ trôi qua.

Từ cửa hàng đồ cổ quay về khách sạn, Mỹ Đường và chủ khách sạn Huệ Xuân vẫn chưa nói chuyện xong. Thấy cô quay về, Mỹ Đường nói với cô là vừa rồi Ceasar có gọi điện đến khách sạn, nói anh ấy sẽ trở lại trong vòng một tiếng nữa, cô muốn đi dạo chợ đêm với cô ấy, hay muốn về khách sạn nghỉ ngợi đợi anh ấy?

Mỹ Đường lo cô bị đói nên cũng không yên lòng bàn chuyện làm ăn với người ta. Hoài Chân lập tức bảo cô cũng có chuyện muốn về phòng trước, Mỹ Đường không cần phải lo cho cô.

Mỹ Đường ái ngại, nghe cô nói xong thì mỉm cười cảm kích.

Chủ khách sạn tháo hai chiếc chìa khóa đồng treo trên đinh móc xuống đưa cho cô, cô để lại một chiếc ở quầy lễ tân cho Ceasar, sau đó xoay người về phòng.

Phòng khách sạn rất lớn, tường trắng, khăn trải giường cũng màu trắng, vật dụng làm từ gỗ đào nên mang lại cảm giác cổ xưa.

https://thuviensach.vn

Trong thời gian đợi Ceasar, cô ngồi trước bàn lật xem tờ Thời báo New York. Trên đó nào là tin quỹ Rockefeller đã ủng hộ tổng cộng bao nhiêu tiền cho hạng mục này, rồi hội nghị này quan trọng với học sinh thế nào, hội đồng đoàn thể học thuật cũng có cái nhìn ra sao trước lần này, vân vân và mây mây, không có nhiều thông tin hữu dụng lắm. Cô lại đọc mẩu tin khác, thấy có người bình luận về vở "Long Nữ" thế này: "Nội dung vở kịch cũ rích không thú vị, ánh sáng chỉ tập trung vào Hoàng Liễu Sương."

Đọc báo xong, Hoài Chân vẫn không có chuyện gì để làm. Cô đã học thuộc lòng nội dung bản thảo rồi, bây giờ đọc lại chỉ thêm phần căng thẳng hồi hộp. Nhớ đến đoạn bình luận đó, cô lấy bình mực Ấn Độ ra, muốn viết mấy chữ lên tay nhưng lại sợ viết xấu. Vừa hay trông thấy mấy cây bút lông đặt trong giỏ tre ở trên bàn, cô bèn rút lấy một ngòi; trải giấy nháp lên bàn, dùng bút lông chấm mực.

Hồi đi học ở trường Hiệp Hòa cô vẫn dùng bút lông viết chữ, học chung với đám trẻ mười ba mười bốn tuổi nửa năm, mỗi tuần lễ có ba tiết, học lấy học để. Cuối cùng cũng có thể qua được kỳ thi môn đó, đến bây giờ cũng coi như viết được chữ Khải, miễn cưỡng vẫn có thể nhận ra. Nhưng không biết vì sao cổ tay lại không có lực, viết chữ "hồn" và "phách" nhiều lần nhưng vẫn không được đẹp. Cô viết mãi viết mãi, tới khi không còn nhận ra mấy con chữ xấu xí trên giấy, thì mới mơ mơ màng màng tựa vào cánh tay thiếp ngủ.

Cô không biết vì sao mình lại nằm ngủ trên giường, càng không biết Ceasar quay về khách sạn lúc nào.

Nghe thấy tiếng động, cô lim dim mở mắt, một nụ hôn lành lạnh rơi xuống gáy ngoài cổ áo sơ mi.

Cô lẩm bẩm, "Anh về rồi à?"

https://thuviensach.vn

Anh ừ một tiếng, lại hỏi cô, “Có đói bụng không? Ông chủ nói em chưa ăn gì, anh đã gọi xuống quầy lễ tân gọi món rồi, lát nữa sẽ đưa đồ ăn gọi bên ngoài đến.”

Cô có cảm giác mình sắp ngủ được một thế kỷ, nhỏm mình ngồi dậy, nửa tỉnh nửa mê có phần mất hứng, “Em không đói.”

Anh đến gần, hôn nhẹ lên trán cô, bảo, “Xin lỗi em.” Rồi anh nói tiếp, “Anh vừa đi gặp cha về.”

Trong phòng chỉ bật mỗi ngọn đèn màu hồng hình quả đào mừng thọ ở trên tường, chiếu sáng đầu giường. Ceasar đến gần hôn cô, rồi lại lùi về sau một bước, ngồi trên chiếc ghế ở trước bàn. Trong phòng rất tối, anh ngồi ngay trong góc khuất, tay chân và gương mặt bị bóng tối bao trùm, bất giác khiến người khác thấy anh rất gầy.

Hoài Chân cảm thấy mình hơi quá đáng, bèn tiến gần lên trước, nửa quỳ nửa ngồi trên giường hỏi anh, “Vẫn thuận lợi cả chứ?”

“Ông ấy kể cho anh một chuyện.”

“Liên quan đến gì?”

Anh không trả lời mà nghiêng đầu đi, nhìn thấy thứ trên bàn thì bỗng bật cười.

Nhìn theo tầm mắt anh, tờ giấy trên bàn chi chít mấy chữ: Long hồn, long hồn hổ phách, hồn, hồn, hồn, phách, phách, phách,…

Ceasar đột nhiên nói, “I know this one.”

Hoài Chân tiến tới, đặt cằm lên vai anh, hỏi, “Cái nào?”

Cô cho rằng sẽ là chữ “long”.

https://thuviensach.vn

Kết quả anh lại chỉ vào chữ “hồn”.

Hoài Chân ngạc nhiên, bởi vì chữ này rất hiếm gặp đối với người da trắng.

Anh nói tiếp, “Đọc là ‘wan’, có đúng không?”

“Wan” là phát âm của chữ Hồn.*

(*Là phát âm trong tiếng Quảng Đông, không phải tiếng Trung phổthông.)

Hoài Chân giật mình, không ngờ anh thật sự biết nó.

Anh lại bổ sung, “Còn phải thêm một chữ ‘rain’ nữa thì mới thành Vân.”*

(*Trong tiếng Quảng, chữ Hồn/魂được kết hợp từ chữ ‘vân/云’ và ‘quỷ/鬼’; bỏ chữ ‘quỷ’ thêm chữ ‘vũ/雨’ thì sẽ thành chữ Vân/雲mà Ceasar nói.)

“Wan” cũng là phát âm tiếng Quảng của chữ Vân.

Hoài Chân sửng sốt, sau đó bật cười: thì ra anh chỉ biết một nửa.

Nghe anh nói xong, Hoài Chân ôm vai anh nằm nhoài lên lưng, cúi thấp người xuống.

Với tư thế này, cô cầm bút viết thêm chữ “Vân” ở sau chữ Hồn, hỏi anh, “Là chữ này sao?”

Anh nói phải.

Sau đó nhận lấy bút trong tay cô, cầm như cầm bút máy, viết hai chữ “Sơn” chồng lên nhau ở sau chữ “Vân”, to gấp đôi chữ “Vân” của cô.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghiêng đầu nhìn một lúc, không chắc chắn nói, “Vân xuất, wan ceot?”

Ceasar hỏi cô, “Nó có nghĩa gì?”

“Hai chữ Trung đặt lại cạnh nhau sao?”

“Ừ.”

Hoài Chân không có quá nhiều kiến thức, lục lọi trong đầu một lúc cũng chỉ có thể tìm được hai ba câu thơ, “Em không chắc lắm, cụ thể phải xem hai chữ này đặt trong ngữ cảnh thế nào.”

Anh nói tiếp, “Đây là một cái tên.”

Cô ngẫm nghĩ, “Thanh vân xuất tụ? Vân xuất không sơn hạc tại âm?”

Anh nghe một lúc, hỏi, “Ý là?”

Hoài Chân nói, “Người Trung Quốc rất thích đặt tên từ thơ cổ, giống như các anh thích lấy tên trong các câu chuyện thần thoại hoặc thánh kinh vậy. ‘Wan ceot’ không phải là chữ, cũng không có ý nghĩa đặc biệt, nếu là lấy từ một bài thơ thì có lẽ là mượn ý cảnh của nó thôi. The clouds are coming out, like this.” (Đám mây xuất hiện, đại khái thế.)

Ceasar bật cười, ôm siết eo cô, dễ dàng bế cô ngồi lên đầu gối.

Anh lại quay đầu hôn lên môi cô, khẽ híp mắt nói, “So it is overcast.” (Cho nên đó là ngày không trăng.)

Hoài Chân nhìn anh một lúc, đột nhiên một ý nghĩ vụt qua, hỏi anh, “Whose name is it?” (Tên ai vậy?)

Vẻ mặt buồn rầu, lông mi hơi động, một lúc sau anh mới nói, “It’s mine.” (Của anh.)

https://thuviensach.vn

Vân Xuất, Vân Xuất, mặc dù rất ít gặp, nhưng lại rất dễ nghe.

Hoài Chân hỏi anh, “Who named you?”

Anh đáp, “My mom.”

Bất chợt tim Hoài Chân dừng nửa nhịp, trong chốc lát tắt tiếng.

Ceasar lại nhìn cô bật cười, như đang khích lệ cô hỏi tiếp vấn đề này.

Cô không xác định nói, “So she is…”

Anh tiếp lời, “A Chinese woman.”

Trong một khoảnh khắc, cô không biết rốt cuộc nên chúc mừng anh hay an ủi anh trước.

“Một ngày không trăng… Đúng là rất giống anh, đúng không?” Anh hỏi ý kiến của cô.

Quan sát nét mặt phiền muộn lại trời sinh hồn nhiên đó một lúc, Hoài Chân lập tức bị những lời này chọc cười.

Anh nhéo mũi cô, “Cười cái gì?”

Cô nghiêm túc hỏi anh, “Anh có thích cái tên này không?”

Anh gật đầu.

Hoài Chân đưa tay cầm lấy bút lông, chấm mực Ấn Độ rồi đưa cho anh, nói, “Anh viết chữ này cho em được không?”

Sau đó cô điều chỉnh tư thế trong ngực anh, cởi hai nút áo sơ mi ra, để lộ vùng vai bên trái và xương quai xanh. Cô chỉ vào vị trí xương quai xanh, nói với anh, “Wan, em muốn viết chữ đó vào đây.”

https://thuviensach.vn

Bả vai gầy gò trần truồng lộ ra, da thịt trắng như tuyết, mơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhạt.

Ceasar do dự.

Cô giải thích, “Đây là xăm Henna, có thể giữ được hai tuần. Làm từ dầu thực vật và thuốc nhuộm thực vật, con gái Ấn Độ dùng nó để vẽ hoa văn lên người, dùng để trừ tà.”

Anh từ chối, “Không được… Anh không viết được chữ Trung.”

Cô nói, “Anh có thể chỉ viết phần bên dưới chữ ‘Vũ’, vì nó cũng là ‘Vân’ mà.”

Anh nhìn bả vai trắng như tuyết của cô, lắc đầu cười bảo, “Để anh thử xem… Viết hỏng cũng đừng giận đấy.”

Hoài Chân nhìn anh vụng về cầm bút, cúi đầu cẩn thận luyện trên giấy mấy lần, thứ tự nét bút không đúng, viết vừa nhanh lại vừa to, nhưng cô không có ý định muốn sửa lại.

Vì để anh thả lỏng, cô thuận tay cầm tờ báo lên đọc một lần.

Rốt cuộc Ceasar cũng đặt bút xuống, viết một cách vô cùng cẩn thận, cũng không biết có phải năm nét bút viết trong vòng mười phút không. Từ góc độ của Hoài Chân thì chỉ nhìn thấy được vầng trán đầy đặn và sống mũi thẳng tắp của anh, Ceasar căng thẳng tới mức đổ đầy mồ hôi.

Trên tay nhồn nhột, không khỏi làm anh gặp khó khăn liên tục, cô cố gắng nín cười không nhúc nhích.

Cuối cùng cũng viết xong nét cuối cùng, Ceasar khẽ ngẩng đầu, nhìn vai trái cô ảo não thở dài.

“Xấu quá.” Anh nói.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân bước xuống khỏi đùi anh, chạy đến trước gương xem chữ.

Rất nhỏ, trông như hoa văn tròn tròn, có điều dù nhìn thế nào cô cũng cảm thấy rất đẹp.

Cô nhón chân, quay đầu lại trước gương, chỉ vào chữ này mà nói với anh, “Em thích lắm.”

Rốt cuộc Ceasar cũng mỉm cười.

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên, thức ăn gọi bên ngoài đã được đưa đến. Ceasar đứng dậy, trước khi mở cửa còn nhắc cô, “Mặc áo lại vào đi.”

Cô chớp mắt xoay người lại, đợi mực khô mới cài lại nút áo.

Ceasar vuốt giấy nháp, đặt hộp đồ ăn lên bàn rồi mở ra, mùi canh hầm xương lập tức bốc lên.

Hoài Chân oa lên, “Canh khoai tây cà rốt hầm xương và rau muống xào!”

Anh cười, ngoắc tay nói, “Mau lại đây.”

Hoài Chân đi chân trần chạy đến cạnh anh.

Ceasar kéo ghế gỗ ra cho cô ngồi xuống, còn mình ngồi trên giường sau lưng cô, nghe cô vừa ăn vừa khen, “Hộp cơm này còn ngon hơn tiệm ăn ở San Francisco mà em với chị hay đến nữa đó!”

Ceasar nói, “Anh có hỏi Mỹ Đường rồi.”

Hoài Chân đã đói lắm rồi, chưa tới mười phút đã đánh chén xong nửa bát canh, lúc này mới sực nhớ hỏi Ceasar, “Anh ăn rồi hả?”

https://thuviensach.vn

Anh gật đầu.

Cũng đúng, cha con lâu ngày không gặp, tất phải ăn một bữa tối chứ.

Cô nghĩ ngợi rồi nói, “Vừa nãy em thấy thông tin đám cưới của Andre với Catherine ở máy bán báo tự động.”

Ceasar bất ngờ, sau đó còn nói chúc mừng bọn họ.

Cô ngạc nhiên, “Anh không biết sao?”

Anh nói, “Không ai báo cho anh biết cả. Có lẽ bọn họ cũng biết nên mời anh đến tham dự hôn lễ với thân phận gì.”

Hoài Chân nói, “Chắc là cha anh không muốn làm anh phân tâm thôi.”

Anh đáp có lẽ là thế.

Hoài Chân còn nói, “Em có chuyện muốn bàn bạc với anh.”

Anh hỏi là gì.

Cô nói, “Em thấy ở cửa hàng đồ cổ dưới lầu có một chiếc ‘Cannon’ nhái kiểu của Paris, năm 1887, chỉ mất mười lăm đô.”

Ceasar ngẫm nghĩ, “Anh biết một nhà bán đấu giá rất tốt, chỉ cần bỏ ra ít phí đại lý là xong, ở bang Washington, ngày mai kết thúc xong xuôi, chúng ta có thể đến hỏi thử.”

Cô vui vẻ hẳn lên.

Ăn no rồi, cô còn muốn nói gì đó với Ceasar, nhưng vừa quay đầu thì đột nhiên thấy anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt dịu dàng trìu mến.

Nhất thời Hoài Chân quên mất mình muốn nói gì, dùng khăn giấy lau miệng, hỏi anh, “Anh vẫn nhìn em như thế nãy giờ à?”

https://thuviensach.vn

Anh nói, “Em cũng viết cho anh mấy chữ được không?”

Cô hỏi anh muốn viết chữ gì.

Anh nói, “Anh không biết nhiều về chữ Hán lắm.”

Hoài? Chân? Xuất? Hình như chữ nào nghe cũng ngớ ngẩn.

Cô đỡ lưng ghế trầm tư, sau đó hỏi anh, “Viết ở đâu?”

Ceasar nằm ngửa trên giường, nghe cô hỏi thế thì lập tức trở mình, chỉ ra sau cổ.

Cô dùng giọng rất không thỏa mãn nói, “Được.”

Sau gáy không phải là vị trí lý tưởng cô muốn viết.

Ceasar cười, “Em muốn viết ở đâu?”

Cô dùng bút lông chấm mực, chột dạ nói lớn, “I don’t know!”

Dứt lời, cô nhảy lên giường ngồi bên hông anh, rất không thục nữ kéo cổ áo anh xuống.

Ceasar khẽ thốt lên, anh nằm trên cánh tay, nheo mắt cười nói, “Em đang bất mãn.”

Cô nói, “Đúng thế.”

Anh nói, “Có lẽ để hôm khác vậy.”

Cô hỏi, “Hôm khác là hôm nào?”

Cô đưa đầu đến trên xương vai anh, từ tốn viết xuống dưới cổ một chữ mà cô vừa luyện rất nhiều lần ban nãy.

https://thuviensach.vn

Rồi cô ngẩng đầu quan sát, cũng không tệ chút nào.

Cô bước xuống khỏi người anh, vỗ vai anh nói xong rồi.

Ceasar đứng dậy, đưa lưng về phía tủ gương, liếc nhìn chữ kia, "Đây là chữ gì?"

Hoài Chân đáp, "Gwai."

Anh lặp lại, "Quỷ?"

Cô gật đầu.

Cô bước xuống giường, đứng sóng vai với anh trước gương, "The combination of Wan and Gwai is Wan. Wan means Soul."

Anh không hiểu.

Cô nói, "Chữ này không đọc là 'Vân', đọc là 'Hồn', hồn trong linh hồn."

Ceasar liếc nhìn hai chữ trong gương, chậm rãi nói, "Anh nghĩ anh đã hiểu ý em rồi."

Mực thực vật dần khô, hai người vào phòng tắm rửa nó đi, nhân tiện tắm luôn.

Hoài Chân tắm xong trước, mặc đồ ngủ chui vào trong chăn, đã sắp mười giờ rồi.

Cô chỉ để lại mỗi một ngọn đèn, Ceasar nhanh chóng ra khỏi phòng tắm, mang theo mùi đàn hương ấm áp, từ phía sau kéo cô vào lòng.

Hoài Chân đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, "Em vẫn chưa hỏi anh, 'Vân Xuất' mang họ gì, Muh, Cea?"

https://thuviensach.vn

Anh vùi mặt vào đầu vai cô, nhẹ nhàng đáp, “Phó.”

Cô hỏi, “Mẹ anh mang họ Phó hả?”

Anh ừ một tiếng.

Phó Vân Xuất.

Hoài Chân nhẩm theo một lần, “Tên dễ nghe quá… Nhất định bà ấy đã đọc rất nhiều sách.”

Anh đột nhiên bật cười, nói, “Bà ấy chưa từng đọc sách.”

Hoài Chân hồ nghi.

Còn chưa kịp hỏi gì, thì cô dần cảm thấy đầu vai nóng lên.

Hoài Chân đưa tay mò lấy bàn tay đặt trên bụng mình, nắm chặt tay anh không nói gì.

Mười giờ tối là thời điểm phố người Hoa náo nhiệt nhất. Ánh đèn từ đèn lồng và quầy bán đồ ăn nhẹ lọt qua tấm rèm bằng vải lanh màu ngọc lam chiếu vào bên trong, tiếng người ồn ào huyên náo được cánh cửa hạ xuống một âm lượng, nghe mông lung mơ hồ lại độc nhất, như thể có người xếp mười chiếc radio phát ra âm thanh rôm rả ở ngoài ban công. Cảnh huyên náo ban đêm càng khiến thế giới trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cái tên này có lai lịch khá đơn giản. Ceasar đã sớm biết từ lâu.

Chỉ là trong chớp mắt đó, chợt anh nhớ lại lúc Harold nói ra những lời này, trên mặt ông là nụ cười bất đắc dĩ.

Câu chuyện kia đã được phủ bụi quá lâu, cũng vì đã quá lâu và không chân thật, nên mới trở thành chuyện nhỏ nhặt không đáng kể. Có người

https://thuviensach.vn

định dùng cách thức ghép nối khác để làm biến dạng hình dáng ban đầu của nó, nhưng khi hợp mọi dấu vết vỡ vụn lại thì vẫn có thể lần ra dáng hình.

Giống như những lần Arthur cùng bạn cũ nhắc đến phương Đông – chiến lợi phẩm của mình, thì bọn họ sẽ luôn nhắc tới đàn bà phương Đông. Trong mắt họ, một người đàn bà châu Á chỉ có thể là chiến lợi phẩm thu nạp từ trong tay kẻ thất bại. Bọn họ có thể đến từ tay người tình da trắng của mình, nhiều nhất chỉ có thể có một hoặc hai đứa con ngoài giá thú của người đó. Thuộc địa Nam Dương chưa bao giờ thiếu phụ nữ phải chịu hy sinh và các đứa con của mình. Hương Cảng ở Viễn Đông lại có quá nhiều đứa trẻ bị vứt bỏ, không có bất cứ thứ gì để biết được cha mẹ mình là ai.

A Đàn cũng là một trong số đó.

“Bàấy không biết chữ, không có tênhọđầy đủ, chỉbiết mẹmình mang họPhó. Nên khi cha bảo bàấy đặt cho con một cái tên tiếng Trung, bàấyđã phải vắt óc suy nghĩ suốt nửa năm. Cho đến sáng sớm mùa đông khi con ra đời. Đó là một ngày mùa đông trời đẹp hiếm thấy, mặt trời ban trưa sáng rực, mây xuất hiện… Đây chính là cái tên bà ấy chọn cho con, gọi là Vân Xuất.”

—

Qin: Chương này beta thì nhanh nhưng suy nghĩ phải chú thích thế nào cho dễ hiểu mà lại ngắn gọn, kết quả mất gần 30′ mới xong. @ Hy vọng mọi người không bị lẫn lộn giữa chữ Hồn với Vân.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Thành Phố Gotham (7)

Ngày hôm sau, cả hai dậy từ rất sớm, vội vã đánh răng rửa mặt rồi xuống phòng ăn ăn bữa sáng kiểu Quảng Đông. Phòng ăn liền với khách sạn, được xây ở tầng một, nếu mở riêng thì cũng là một phòng ăn trà bánh Quảng Châu. Trời còn chưa sáng, ngoài hai người họ ra thì không có vị khách nào khác, vào giờ này cũng chỉ có chân gà chưng chao và bánh bao kim sa là món nóng ăn được. Cũng vì Mỹ Đường có chuyện nên dặn bọn họ phải dậy sớm.

Ngay từ sáng sớm, Hoài Chân đã bắt đầu cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh: Mí mắt không sưng, sắc mặt rất tốt, không tái nhợt yếu ớt, càng không có vẻ tiều tụy.

Thậm chí anh còn nhận xét trà buổi sáng ở phòng ăn: Anh cho rằng trà buổi sáng mình từng uống ở Tiêm Sa Chủy trên đường Hart Avenue ở Hương Cảng là ngon nhất.

Hoài Chân hỏi tên.

Anh nói mình không chắc chắn phát âm lắm, hình như là Thúy hoa.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy tình trạng hiện tại của anh không tệ, không đến mức cần một cái ôm an ủi.

Hoài Chân cảm thấy rất tốt. Đồng thời cảm thán —— tên đáng chết này đúng là có ưu thế ngoại hình, nếu đêm trước cô mà khóc thì chắc chắn hai mí nhỏ bé trên mặt sẽ biến mất, hoặc là biến thành bánh ngọt hai tầng kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Cân nhắc từ rất nhiều nguyên nhân, hai người quyết định không lái xe lên đường; buổi chiều còn phải đi qua phố người Hoa một lần, cho nên bọn họ gửi lại toàn bộ hành lý ở khách sạn Huệ Xuân, lái xe đậu trước cổng khách sạn, rồi đi bộ tới đường Canal ngồi tàu điện ngầm đến công viên Trung Tâm.

Từ đây đến đó không quá xa, đi tàu điện ngầm chỉ mất hơn mười phút, nhưng với Hoài Chân thì lại là một trải nghiệm khá mới mẻ. Vì cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đi tàu điện ngầm vào hơn tám mươi năm trước —— hơn nữa tàu điện ngầm còn không khác đời sau là bao.

Hơn bảy giờ chưa phải là giờ cao điểm, nhưng mọi ghế ngồi gần cửa sổ đều đã chật kín hành khách. Cô và Ceasar mỗi người cầm tay vịn trong tàu điện ngầm, ngẩn người nhìn cửa kính. Cô kéo thấp vành mũ lưỡi trai, sợ có người nhận ra giới tính của cô mà đuổi cô xuống tàu, lại không dám ép mình mở miệng nói chuyện vào lúc này.

Lúc cô bị đoàn tàu chạy siêu tốc làm cho nghiêng ngả đứng không vững, Ceasar lập tức giơ tay đỡ lấy như ôm một người anh em, không để cô bị quán tính hất xa. Ở hàng ghế đối diện có một ông chú đang đọc báo, thấy hai người như thế thì nhướn mày cười, rồi lại cúi đầu đọc tiếp.

Hoài Chân tự hiểu nụ cười đó của ông ta thành: nhìn cậu nhỏ con chưa kìa.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, thấy cửa kính hình vuông trong tàu điện ngầm có kích thước bằng màn hình LCD. Đèn điện trong tàu rất sáng, mà ngoài cửa sổ lại là một vùng đen nhánh, vừa hay mặt cô và Ceasar in rõ lên cửa sổ. Anh nhìn cô đang cười trong cửa kính, dùng tiếng Quảng nói, “Em đã nhìn anh suốt hai tiếng rồi đấy.”

Hoài Chân không thể mở miệng nói chuyện, khó khăn để lộ hơn nửa gương mặt dưới vành mũ, trợn mắt nhìn anh ở trong kính.

https://thuviensach.vn

Lúc chạy vào ga 116St-Columbia, chẳng mấy chốc ngoài cửa sổ sáng choang, xóa luôn hình bóng của hai người. Ceasar nhìn ra bên ngoài, kéo tay cô bước nhanh xuống tàu. Rời khỏi khoang tàu khép kín rồi hòa vào dòng người vội vã ở sân ga, cuối cùng Hoài Chân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ceasar hỏi cô, “Nhìn ra được gì à?”

Cô nói, “Mắt anh… có màu hổ phách, không phải đen hoàn toàn.”

Giống như để xác nhận lại một lần nữa, cô lại nhìn vào mắt anh. Đúng là màu hổ phách thật.

Anh cười bảo, “Trông em như đang định tìm kiếm những bộ phận thuộc về người Hoa ở trên mặt anh vậy.”

Thật ra cô không định làm thế, cô chỉ muốn xác nhận anh vẫn rất tốt mà thôi.

Cô nói, “Nhưng rất điển trai.”

Anh ừ một tiếng, nói tiếp, “Thật ra anh cũng rất tò mò, sáng sớm hôm nay lúc soi gương, anh cũng thử phân biệt từ trên mặt mình.”

Cô hỏi, “Kết quả thế nào?”

Anh thành thật trả lời, “Anh không nhìn ra được.”

Hoài Chân trầm ngâm, nói, “Em bỗng nghĩ đến một thần thoại phương Đông.”

“Nói về gì?”

“Một cậu bé giết một con rồng rồi lột gân nó. Cha rồng rất tức giận, lập tức phát động một trận lũ. Vì để cha rồng nguôi giận mà cậu bé đó đã tự sát. Một ông bụt đã mượn hoa sen kết thành thân xác cho cậu bé, giúp cậu

https://thuviensach.vn

bé đầu thai làm người.” Cô không nói thẳng từ “gân”, mà dùng từ muscle thay thế.

Ceasar nghe xong, tổng kết nói, “Mất đi protein thì cuối cùng sẽ thành tinh bột.”

Không ngờ anh lại nắm bắt sai trọng điểm, Hoài Chân ngẩn ra, sau đó cười phá lên.

Anh nói tiếp, “Anh biết em đang an ủi anh. ‘Từ lâu đã có tiền lệ, anh không phải là người thảm nhất’.”

Cô thở dài.

Đám đông chen chúc nhau đi trên con đường lát gạch chật chội, Ceasar dắt cô nhanh chóng đi lên cửa tàu điện ngầm.

Mặt trời đã ló dạng, nắng mùa đông vẫn rất nhức mắt. Công viên Trung Tâm không thu hút cô lắm, bởi vì từ sáng Ceasar đã nói với cô có một người bạn chờ ở đây —— gặp bạn của Ceasar, chuyện này còn làm cô căng thẳng hơn.

Mười phút sau, cô nhìn thấy một anh chàng cao ráo, ngoài việc hơi mập ra thì cũng là một anh chàng đẹp trai rất có khí chất. Mới đầu anh đẹp trai đứng chờ trên bậc thềm ở cửa Lewisohn Hall, vừa liếc thấy Ceasar thì lập tức sải bước chạy về phía họ, dừng lại cách họ ba bốn bước, vỗ ngực há mồm thở dốc, vẻ mặt rất khoa trương: “Trời ơi Cea, sáng hôm nay suýt nữa tôi đã tông vào đuôi xe người ta rồi!”

Hoài Chân lập tức cảm thấy, có lẽ anh chàng này cũng thích con trai. Nghĩ đến đây, cô mỉm cười nhìn đi nơi khác, x hy vọng nụ cười này trông vẫn thân thiện.

https://thuviensach.vn

Ceasar giới thiệu hai người: Philip, bạn của anh kiêm bạn cùng phòng hồi trung học; Hoài Chân, cô gái của anh.

Lúc Hoài Chân đang định bắt tay anh ta, thì Philip làm giả vờ không đọc được phát âm phức tạp nên không tiếp lời.

Ceasar bấu vào bàn tay lạnh băng của cô đang nằm trong túi áo anh, rồi lại quay sang nói với Philip, “Hoặc cậu có thể gọi cô ấy là May, có lúc người thân của cô ấy sẽ gọi cô ấy như vậy.”

Philip ồ một tiếng, “May, đúng là một cái tên rất hay. Có điều hình như trong số mười cô gái Trung Hoa thì ít nhất cũng có năm người tên này nhỉ?”

Hoài Chân cúi đầu bật cười. Cô có cảm giác Philip không thích mình lắm, có điều cô cũng không để ý đến chuyện này nhiều; trái lại Philip, giọng điệu cứng nhắc và xu hướng tình dục trái ngược của anh ta lại làm cô thấy vui vui.

Philip không muốn trò chuyện sâu hơn, lập tức lấy cớ thời gian có hạn, dẫn bọn họ đi dọc theo thư viện Low Memorial đến hội trường hội nghị quốc tế. Bước chân anh ta vừa dài vừa gấp, không biết là do thói quen hay cố tình. Bình thường Hoài Chân đi bộ cũng rất nhanh, Ceasar cũng biết điều này. Lúc ba người chạy đến dưới tòa nhà hội nghị, bàn tay lạnh băng của Hoài Chân đã đổ mồ hôi. Người duy nhất trong số ba người chịu khổ chỉ có Philip cao to.

Anh ta đứng yên trên bậc thềm đầu tiên, gò má đỏ bừng, há to miệng thở hổn hển, xoay qua cười nói với hai người họ, “Đã lâu rồi không tập thể dục, mệt thật đấy.”

Ceasar phớt lờ anh ta.

Hoài Chân bình tĩnh tiếp lời, “Đúng thế, đúng là có hơi mệt.”

https://thuviensach.vn

Philip bẽ mặt.

Anh ta nghỉ hai phút rồi mới thấy khá hơn, ngay sau đó dẫn bọn họ đi vào Lobby Hall, quẹt thẻ hai lần ở ngoài cửa bảo hiểm, đợi hai người vào rồi mới đi theo.

Anh vừa đi vừa giải thích, “Giáo sư và học sinh được mời đều nhận được một tấm thẻ vào cửa.”

Hoài Chân lại xác nhận, mình thật sự bị chặn ở ngoài cửa rồi.

Hội nghị bắt đầu vào lúc chín giờ ba mươi phút, nên bây giờ trong tòa nhà không có nhiều người. Đi thang máy lên tầng sáu, Philip lấy hai thẻ chứng nhận tình nguyện viên từ túi đựng hồ sơ ra đưa cho họ.

Tấm thẻ của Hoài Chân dán ảnh chân dung 6 inches của một cô gái người da trắng tóc màu nâu đỏ, tên là: Rosalie Comber.

Ceasar nói, Hi, Ms. Comber, I’m Mark.

Cô lại nhìn tấm thẻ của của Ceasar, nói tiếp, Hi, Mr. Behr.

Philip vừa đẩy cửa phòng họp ra, nghe thấy hai người họ tự giới thiệu mình như vậy thì không khỏi đảo mắt, nói, tôi thật sự muốn đuổi hai người ra ngoài.

Trong phòng họp vẫn chưa có bóng dáng một ai, anh ta dẫn bọn họ tìm được vị trí ở hàng cuối (không phải hai chỗ cạnh nhau), nói với bọn họ nhất định phải nhớ rõ vị trí. Vì bọn họ cần đợi tất cả khách khứa – bao gồm cả cánh nhà báo – ngồi đông đủ, cuối cùng mới đi vào từ cửa sau. Nếu vô tình đi nhầm sang khu vực khác, bị người ta phát hiện làm giả thân phận đuổi ra ngoài, thì anh ta sẽ không chịu trách nhiệm.

Hoài Chân nói cô nhớ rồi, lại hỏi hai người này là ai.

https://thuviensach.vn

Philip nói, là hai học sinh được Cea đáng yêu bỏ ra một số tiền lớn mời bọn họ vắng mặt.

Hoài Chân hỏi anh tốn mất bao nhiêu.

Anh nói cũng chỉ có 300 đô la.

Nhất thời cô thấy xót xa.

Philip còn có chuyện khác phải làm, anh ta đưa bọn họ đến văn phòng nhỏ cách hội trường không xa rồi rời đi.

Còn một tiếng nữa mới khai mạc, trong văn phòng nhỏ, Hoài Chân và Ceasar ngồi đối diện nhau.

Cô nói, “Hình như em cũng không có thời gian để phát biểu.”

Ceasar nói, đừng lo, anh có cách rồi.

Bàn làm việc nằm gần cửa kính sát đất. Nhìn xuống từ đây, có thể thấy rõ xe của phóng viên dán quảng cáo tòa soạn đậu từng chiếc một ở dưới lầu.

Cô nằm trên mặt bàn lạnh lẽo, đưa mắt nhìn anh.

Ceasar hỏi cô, “Căng thẳng không?”

Cô đột nhiên hỏi anh, “Cá hồi rưới sốt và khoai tây cọng là đồ ăn ở đâu vậy?”

Anh nhớ lại, “Món bình dân ở Quebec, Canada.”

Cô lại hỏi, “Nanaimo Bars thì sao?”

Anh đáp, “Trên đảo Vancouver có một thành phố tên là Nanaimo.”

https://thuviensach.vn

Vậy là không còn hoài nghi gì nữa, Tortilla si rô phong cũng là món ăn của đất nước lá phong. Hoài Chân ôm bụng, trong chớp mắt cảm thấy bụng dạ trống rỗng.

Anh hỏi, “Sao thế?”

Cô im lặng hai giây, sau đó cười nói với anh, “Không có gì, chỉ là em hơi đói.”

Ceasar cười nói, “Nếu không nhịn được thì bên cạnh có buffet chuẩn bị cho hội nghị đấy, anh có thể trộm hai chiếc cupcake matcha về.”

Nhưng đúng lúc này, Philip dùng chìa khóa mở cửa nghe thấy, “Ai muốn trộm cupcake đấy?”

Hai người gục xuống bàn, híp mắt nhìn nhau cười.

Philip bất mãn vì hai người cứ liếc mắt đưa tình với nhau, lập tức gõ vào vách cửa như thầy chủ nhiệm, “Được rồi, mau lại đây. Lặng lẽ thôi, đi với tôi.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thành Phố Gotham (8)

Ngay chính giữa phòng họp có một bục cao nửa mét, lấy nó làm trung tâm, tất cả ghế ngồi đều được xếp thành hình vòng cung, trải dài ra xa và đi lên dần theo bậc thang. Tuy phòng họp là hình vuông, nhưng nhờ hiệu ứng này nên thoạt nhìn trông như nửa hình bán nguyệt; tất cả thành viên của quỹ đều ngồi sau lưng bục diễn thuyết, nằm giữa tâm điểm hình bán nguyệt; còn cô và Ceasar ở ngay sát rìa của hình bán nguyệt.

Lúc bọn họ đi vào, ngoài hai dãy bàn dài ở sau bục diễn thuyết là vẫn còn trống, thì hầu như trong phòng đã chật ních người.

Hai người lặng lẽ tìm được ghế dán bảng tên của Rosalie và Mark ở trong góc, vị trí không gần nhau – giữa cô và Ceasar cách ba bốn chỗ trống. Chẳng mấy chốc, mấy cô gái người da trắng của trường đại học Barnard đến, vừa ngồi vào giữa Ceasar và Hoài Chân vừa thấp giọng cười nói, nói cậu nhìn người tổ chức hội nghị đó đi, tối qua lại uống rượu nữa rồi, lỗ chân lông vừa to vừa đen như ô mai mốc meo; hội đồng quản trị của quỹ Ford cũng dần đến, chẳng trách người tổ chức lại cúi người gật đầu như thế, còn cố ý xếp hai dãy bàn dài ở sau bục diễn thuyết cho nhà tài trợ, lấy đó làm cao với toàn hội trường; nghe nói hội nghị lần này long trọng như thế là vì nó khác với năm trước, quỹ Rockefeller cũng tài trợ một khoản lớn, thấy bảo còn nhiều hơn quỹ Ford những 4000 đô la, thậm chí còn có ba giáo sư Harvard và một nữ hiệu trưởng của Trường Radcliffe đến dưới danh nghĩa của quỹ Hollows, vân vân và mây mây.

“Ô mai mốc” đọc diễn văn với toàn thể giáo sư sinh viên, ký giả và nhà tài trợ xong, nữ hiệu trưởng trường Radcliffe tóc vàng nhạt, mặc âu

https://thuviensach.vn

phục trắng cũng đại diện phái nữ phát biểu mấy câu (mặc dù hơn một nửa số nữ sinh trong hội trường là đến từ "học viện" do các trường đại học nổi tiếng bố trí tách biệt), thỉnh thoảng có vài câu nói cười, nhưng nhiều nhất vẫn là những lời sáo rỗng – dù gì cũng không ai mong đợi lời khai mạc của hội nghị học thuật có thể hấp dẫn được như bài phát biểu của các nhà lãnh đạo nổi tiếng hàng thế kỷ.

Bên trong hội trường có bật máy sưởi. Lúc vào phòng khách ở tầng một, cô và Ceasar không gửi áo khác. Hoài Chân chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài trang phục truyền thống lụa đen, đứng ở ngoài kia vẫn thấy lạnh, nhưng mới ngồi trong hội trường mấy phút thì đã bắt đầu thấy nóng, khiến cô mơ màng ngủ gật. Trước khi người diễn thuyết đầu tiên hôm nay lên bục, chỉ có một đoạn lời mở đầu là thu hút cô:

"'Khi khu vực thu hoạch rễ lúa mì đầu tiên bị xói mòn do mưa gió, khi con sói sống ngoài làng còn chưa dứt tiếng tru, thì bọn họ đã thu xếp bố trí, để lũ trẻ bắt đầu học tập Aristotle, Thucydides, Horace và Tacitus*, còn cả thánh kinh viết bằng ngôn ngữ Hebrew ở nơi hoang vu này… Người có học vấn ấy chính là quý tộc.' Đây chính là mục đích mà chúng ta tề tựu tại đây vào hôm nay, bởi vì, 'Nếu một quốc gia văn minh chỉ biết mong đợi vào vô tri và tự do, thì thứ mong đợi đó chưa bao giờ và sẽ không bao giờ xảy ra'."

(*Theo thứ tự là nhà triết học Hy Lạp, sử gia Hy Lạp, nhà thơ La Mã và sử gia La Mã.)

Trong tiếng vỗ tay như sấm rền, Hoài Chân đưa mắt nhìn lên, nhìn thấy người đã dùng bài phát biểu của Jefferson – người có công lớn trong việc sáng lập Hoa Kỳ để kết thúc bài diễn văn của mình – là một người đàn ông trung niên thắt cà vạt hoa kinh điển kiểu Mỹ (theo như mấy cô gái kia nói thì đó chính là Chủ tịch Quỹ Ford Châu Á Hoa Kỳ).

Trong tràng vỗ tay không dứt, ông ta ngồi xuống ghế khách mời đặc biệt trong hai hàng ghế thuộc quỹ Ford.

https://thuviensach.vn

Sau đó, nữ hiệu trưởng vui vẻ bước lên bục lần nữa: Xin mọi người hãy nhiệt liệt chào đón vị diễn giả đầu tiên của ngày hôm nay.

Hoài Chân bất chợt thấy vui: trong mấy trường học này, đẳng trong thì âm thầm bài Hoa, thế nhưng ngoài mặt vẫn gửi thư mời cho người Hoa; kỳ thị phụ nữ tận xương tủy, nhưng vẫn làm bộ làm tịch để "quý bà đáng kính" đại diện nhà trường đọc diễn văn. Dùng một từ Trung Quốc để hình dung, cô nghĩ có lẽ đó là "nghiêm trang đạo mạo".

Người đầu tiên lên bục là một anh chàng tóc vàng mặc âu phục, ngoại hình khá tuấn tú, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác chơi bời quá độ. Câu đầu tiên anh ta phát biểu là: "Bình thường trông tôi không như thế này, chỉ là tối qua không được ngủ ngon giấc…" Nói rồi lại nhéo bọng mắt dài một tấc, nói, "Thật sự rất căng thẳng. Một mình tôi trải qua một đêm dài, mong mọi người chớ suy nghĩ bậy bạ."

Lời tự nhạo báng này đã khiến toàn hội trường cười to, vì dẫu sao mọi người cũng phát hiện anh ta chưa chuẩn bị đầy đủ tinh thần.

Sau khi tốt nghiệp trường Cao đẳng Oberlin, anh ta làm việc cho báo Chicago Tribune, nhờ bài viết nói về "điều tra văn học" và "Lý thuyết về giai cấp nhàn rỗi" xuất bản hai tháng trước mà được mời tham dự hội nghị. Lần này anh ta diễn thuyết khoảng hai mươi lăm phút – có vẻ hơi dài với một bài thuyết trình không quá chính thức.

Hoài Chân không có nhiều hiểu biết về phương diện này, nghe một lúc lâu thì phát hiện mình không hiểu gì, còn suýt ngủ gật. Đợi tới khi cô nhìn lên trên bục, trông thấy vẻ mặt của cánh nhà báo và mấy nhà tài trợ đều thờ ơ ai cũng như ai, cô lập tức bừng hiểu: thì ra không phải chỉ có một mình cô không hiểu.

Mấy cô gái ngồi bên phải cũng đang thảo luận.

https://thuviensach.vn

Một cô gái nhìn đồng h, “Hội nghị chỉ kéo dài đến một giờ kém mười lăm, sau đó sẽ sang bên cạnh ăn buffet. Giữa chừng chỉ có mười phút nghỉ ngơi, mà tổng cộng có bảy diễn giả —— anh ta định lấn thời gian của người khác hả?”

“So boring.” (Chán muốn chết.)

“Lời mở đầu của anh ta chính là đỉnh điểm của bài phát biểu luôn rồi.”

“Có điều chắc chắn trong sáu trường học có giáo sư chịu nhận anh ta làm học trò. Tài liệu chuẩn bị rất tốt, chẳng qua khả năng diễn thuyết không đạt đến hiệu ứng tuyên truyền mà thôi.”

Chàng trai trên bục đã phát biểu xong, mặt đỏ gay, đầu đổ đầy mồ hôi.

Dưới khán đài im lặng một lúc, trông tất cả đều có vẻ thở phào. Phải ít nhất là một phút sau thì mới có giáo sư Xã hội học của trường Princeton đặt câu hỏi với anh ta, hỏi anh ta có cái nhìn thế nào về “sự kiện thức ăn gia súc”, lại uyển chuyển bảo anh ta “trả lời ngắn gọn”.

Anh ta cũng “rất ngắn gọn” biện hộ cho công nhân và nữ quyền, lại nhận được một tràng pháo tay – xem ra câu trả lời không đến nỗi quá tệ.

Ngay sau đó, nữ hiệu trưởng mặc âu phục trắng đi lên bục, đưa cho anh ta một thư mời được niêm phong – thư đến từ khoa xã hội học của đại học Princeton.

Dưới khán đài xôn xao một lúc, nữ hiệu trưởng cũng không có bình luận gì thêm, vội vã mời diễn giả tiếp theo lên.

Nội dung hai phần diễn thuyết tiếp theo, một là về “Dewey và chủ nghĩa thực dụng”, một là liên quan đến phong trào chủ nghĩa tiến bộ, các diễn giả đều là nam thanh niên người da trắng. Trừ thỉnh thoảng xen vào một hai câu nói đùa, thì nội dung của ba phần thuyết trình cứ khó hiểu dần.

https://thuviensach.vn

Trong bài diễn thuyết đồng đều như nhau không có gì mới mẽ, cô ngẫm nghĩ về bản chất của hội nghị lần này sự: thật ra thì hầu hết các giáo sư ở đây đều đã xem qua các bài viết không tính là luận văn đã được sàng lọc trước đó, trong lòng sớm đã có kết luận về các tác giả của bài viết; Còn về phần thuyết trình thế nào, chẳng qua chỉ là mục gây cười và thêm điểm mà thôi; mà khả năng thuyết trình của ba người trước mặt cũng chỉ tương đương với bài phát biểu tốt nghiệp đại học của du học sinh ở mức trung bình mà thôi – nội dung của bài viết rất chi tiết và mới lạ, nhưng bài phát biểu không không có gì xuất sắc. Chọn ra bảy người trong số những thanh niên có triển vọng rồi tổ chức một cuộc hội nghị, kéo mấy quỹ tài trợ lớn đến, cũng thu hút cánh truyền thông cổ động tuyên truyền cho hội nghị lần này, thật sự đúng là mua danh trục lợi.

Hoài Chân gục xuống bàn, nhìn mấy giáo sư đại học Harvard, Yale và Columbia nhao nhao đưa thư mời cho diễn giả bàn về phong trào tiến bộ kia. Có lẽ Bá Lạc* có lòng chiêu nạp hiền tài, nhưng trường học không có ý định giành thêm nhiều người cho mình.

(*Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.)

Thời gian sắp xếp rất căng: bảy diễn giả được phân bố thời gian trong ba tiếng rưỡi, chỉ có mười phút nghỉ ngơi và cộng thêm năm phút thời gian linh hoạt —— cô ngáp một cái, trong đầu nghĩ, coi như chuyến này đi không rồi: ở đây không có dư thời gian cho cô, lại càng không có vị trí thuộc về cô.

Nữ hiệu trưởng lại lên bục một lần nữa, mỉm cười thông báo mọi người nghỉ ngơi mười phút: trong mười phút này, các bạn nhà báo có thể mời giáo sư hoặc diễn giả mình muốn mời sang phòng bên cạnh để phỏng vấn ngắn gọn, hoặc là đến phòng giải khát uống hồng trà hoặc cà phê.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghiêng đầu, định nhìn sang chỗ Ceasar. Ngặt nỗi mấy cô gái kia cao hơn cô rất nhiều, bọn họ vừa đứng lên là lập tức che khuất tầm nhìn của cô.

Mấy cô gái ấy định uống nước cam Sunkist và hồng trà, giẫm giày cao gót đi được hai bước, cuối cùng Hoài Chân cũng nhìn thấy chỗ ngồi của Mark – nhưng ở đó không có người.

Cô thoáng bối rối.

Còn chưa kịp hoàn hồn, cô đã nghe thấy nhân viên nhà trường ở đằng xa vừa tức giận cùng bất ngờ lớn tiếng quát tháo: “Wait, wait! Who are you?”

Những người ngồi hàng trước cũng chụm đầu ghé tai nhau: “Cậu ta là ai vậy?”

Sau đó là âm thanh bên cạnh, “Ồ, anh ta ——”

Một cô gái khác tiếp lời: “Cậu biết anh ta sao?”

Một cô gái che miệng, toan kiềm chế vẻ mặt ngạc nhiên, “Vừa rồi anh ta ngồi ngay bên cạnh mình, mình có nói với các cậu mà, có nhớ không?”

“Ý cậu là ——” Các cô gái rối rít nhìn lên bục diễn thuyết.

Trong tiếng “hello” thử micro quen thuộc, một vài người ở hàng trước đã ngồi xuống lại.

Hoài Chân nhìn sang theo tầm mắt của mọi người ——

Chỉ trong vòng nửa phút, nhân lúc các thính giả chưa rời khỏi hội trường, Ceasar đã đứng trên bục diễn thuyết.

https://thuviensach.vn

Nữ hiệu trưởng che ngực đứng sau lưng anh, hoảng sợ nhìn người thanh niên trước mặt, thậm chí còn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoài Chân cũng mất một lúc mới ý thức được chuyện gì sắp xảy ra.

Có khoảnh khắc cô không cảm thấy người vừa ngang ngược lại không mất lễ phép ép nữ hiệu trưởng xuống khỏi bục, người được các cô gái kia gọi là "dark-haired handsome" đó là Ceasar.

Cô lẳng lặng nhìn xuống bên dưới, nhìn anh cởi áo khoác ra vắt trên cánh tay, để lộ chiếc áo lụa màu xanh nhạt cô đưa anh mặc. Anh cúi người, mở miệng nói vào micro.

Ngay giây tiếp theo, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ quá quen thuộc vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

"Please allow me to delay you for a moment." Anh nói.

(Cho phép tôi trì hoãn các bạn một lát.)

Bảo vệ nhà trường cầm gậy cảnh sát xông đến, quát to với anh: "What the hell are you doing! Who are you?!" (Cậu đang làm cái quái gì đấy hả! Cậu là ai?!)

"Xin cho tôi hai phút được giải thích mục đích, rồi hẵng quyết định có đuổi tôi đi hay không." Anh nhìn ra sau rồi nói tiếp, "Tôi tới để tìm người —— là bạn gái tôi, một tháng trước cô ấy nói với tôi là cô ấy được mời đến đây để diễn thuyết, nhưng tôi không tìm được cô ấy, cũng không thấy tên cô ấy trong danh sách. Tôi chỉ muốn biết cô ấy có gặp chuyện bất trắc gì không."

Trước khi cảnh sát nhảy lên sân khấu, người tổ chức hội nghị đã ngăn anh ta lại.

https://thuviensach.vn

Có một toán sinh viên nam lớn tiếng hỏi anh chàng đẹp trai xa lạ xông vào hội trường: “Cho hỏi cô ấy tên là gì?”

Anh hoàn toàn không chút bận tâm phía nhà trường đang làm gì, nhắm ngay hướng đặt câu hỏi mà trả lời: “Waaizan Kwai.”

Sau đó lại quay sang mười mấy chiếc máy ảnh đang chĩa vào mình, hỏi, “Her name appeared on Overland Monthly, right?” (Tên cô ấy đã xuất hiện ở nguyệt san Overland, đúng không?)

Trước khi trả lời câu hỏi của anh, có người đặt vấn đề sắc bén hơn: “Tức là anh đang hẹn hò với một cô gái người Hoa?”

Anh không do dự đáp “Đúng thế.”

Không kịp đợi anh đáp xong, chợt một thứ màu nâu không rõ nguồn gốc từ dưới khán đài bay lên sân khấu!

Ceasar né mình, linh hoạt tránh được.

Tiếng vỏ trứng vỡ vụn vang lên, lúc này mọi người mới hoàn hồn, hét lớn đầy kinh hãi —— thứ ném lên chính là trứng gà thối!

“Có lẽ tôi đã tìm được nguyên nhân cô ấy không thể diễn thuyết rồi.” Anh thoáng nghiêng đầu, liếc nhìn tấm thảm sau lưng, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Là trứng hai lòng đỏ, chúc mừng anh.”

Dưới khán đài cười ầm ĩ.

Không biết trứng gà này từ đâu mà ra, có lẽ là chuẩn bị cho một diễn giả khác, nhưng chính người bài Hoa ném trứng gà cũng không ngờ là sẽ dùng đến nó sớm như vậy.

Tâm trạng của Hoài Chân cứ lúc cao lúc thấp như khi ngồi xe chạy qua núi vậy, rốt cuộc vào lúc này cô cũng bịt chặt miệng, hơi thở dồn dập.

https://thuviensach.vn

Ceasar bình tĩnh hỏi, “Còn nữa không?”

Một nữ sinh cao giọng trả lời thay người ném trứng: “Tôi nghĩ là hết rồi! Anh đẹp trai, mời tiếp tục phát biểu!”

Ceasar mỉm cười với cô ấy, “Tôi rất thích kiểu tóc của cô.” Rồi anh nói tiếp, “Vậy có ai đó có thể nói với tôi, là bạn gái tôi đã nói dối tôi sao?”

Các vị hiệu trưởng ngồi ở hàng đầu ghé tai thảo luận với người tổ chức ghé tai, có thể thấy rõ những con mọt sách này cũng không có biện pháp ứng đối cho tình huống bất ngờ trước mắt.

Mà các thính giả đã nhanh chóng đưa ra quyết định hơn phía nhà trường.

Có mấy chàng trai da trắng ngồi hàng trước đột nhiên ngoái đầu lại, la lớn ra sau lưng: “Waaizan Kwai! Bạn trai cô tới tìm cô, cho hỏi cô có ở đây không?”

Để tránh gây ra mất trật tự lớn hơn, thì khi chàng trai kia vừa dứt lời, các hiệu trưởng lập tức đề cử ra một người, thay mọi người đến giải đáp nghi hoặc của cánh phóng viên và nhà tài trợ.

Đó là một người trung niên đeo kính mặt mũi hiền hậu, ông ta lên tiếng: “Vì có rất nhiều nhân tố nên hội nghị của các năm trước chưa bao giờ có tiền lệ để học sinh da màu phát biểu, vì vậy chúng tôi đã không chuẩn bị chu đáo. Nhưng xét thấy hội nghị đã có lịch trình sẵn, mà thời gian của những thính giả tại chỗ cũng có hạn, nên sau khi thảo luận một cách ngắn gọn, chúng tôi kết luận là: nếu Quý Hoài Chân có đến tham gia thì chúng tôi có thể cho cô năm phút để diễn thuyết. Chúng tôi tin rằng cô là người xuất sắc trong vấn đề liên quan đến liên văn hóa, có thể cô sẽ cho chúng tôi một hướng dẫn chính xác và tốt hơn về vấn đề này. Quý Hoài Chân, xin hỏi cô có ở đây không?”

https://thuviensach.vn

Mười mấy ống kính máy ảnh bắt đầu đưa qua đưa lại ở phía dưới khán đài.

Đám đông bắt đầu ồn ào: “Quý Hoài Chân, cô có mặt ở đây không?”

Ceasar nhìn về phía cô, mỉm cười.

Cô bụm mặt.

Hai giây sau, Hoài Chân điều chỉnh lại biểu cảm, quả quyết đứng dậy.

Trong chớp mắt đứng lên, xuyên qua băng ghế đi về phía hành lang, cô bị ánh đèn ở đằng xa làm cho choáng váng.

Lúc từ hành lang bước xuống bậc thang, cô cúi đầu, cởi từng chiếc nút áo ra. Lúc đi tới bục diễn thuyết cao nửa mét kia, cô cởi hẳn áo khoác, để lộ bộ trang phục truyền thống lụa đen mặc bên trong.

Ceasar đi tới bên mép sân khấu, giơ tay kéo cô lên. Tiếp sau đó, anh nhận lấy áo khoác trong tay cô rồi nhảy xuống khỏi sân khấu, đứng trong góc khuất ở hàng trước hội trường, ngẩng đầu nhìn cô gái của mình.

Do lò sưởi trong hội trường, gò má cô đỏ ửng vì thiếu dưỡng khí, bộ trang phục truyền thống màu đen càng làm nổi bật làn da trắng muốt; lộ ra dưới tay áo ngắn là cánh tay như ngó sen và vùng da dưới xương quai xanh hai tấc, xuyên qua lớp lụa đen, có thể nhìn thấy rõ hình xăm chữ Hán – chính là tên của anh.

Trong suốt quá trình đó, bầu không khí im ắng bao trùm toàn hội trường.

Không khí đó kéo dài đến khoảnh khắc cô đứng trên bục diễn thuyết, ngẩng đầu lên, mỉm cười với gần một ngàn người nghe ở dưới khán đài, nói, “Vậy là tôi chỉ có năm phút đúng không?”

https://thuviensach.vn

Trong giọng nói không hề có chút nào rụt rè.

Phía nhà trường lặp lại một lần: “Đúng thế, nói cho đúng là còn dư lại chín phút. Năm phút diễn thuyết, bốn phút còn lại, có lẽ, tôi nói là có lẽ, sẽ có giáo sư muốn đặt câu hỏi với cô.”

Chỉ có mỗi năm phút thì có thể nói gì đây?

Cô nhìn bản nháp đã sớm học thuộc lòng trong tay, vì cô dự trù thời gian là mười lăm phút nên chia nhỏ thành năm tờ, mỗi tờ là bài phát biểu nói trong ba phút. Không có luận văn để tham chiếu, nên nếu cô nói theo cái này, chắc chắn những người nghe bên dưới càng thờ ơ hơn cả khi nghe ba diễn giả trước đó thuyết trình.

Cô nhanh chóng quyết định ném năm tờ giấy trong tay đi.

Dưới làn gió ấm phả ra từ máy sưởi, những tờ giấy trắng viết chi chít những con chữ tiếng Anh nắn nót tựa như những chú bướm cánh trắng, vỗ cánh bay lên.

Cô nói, “Chủ đề diễn thuyết hôm nay của tôi là, phương Đông trong mắt phương Tây.”

Vừa dứt lời, lập tức bên dưới có người châm biếm.

Trong đại đa số ánh mắt ở khán đài, cô đọc được sự khinh bỉ và không tin tưởng – đa số mọi người đều đang chờ nhìn cô bị cười nhạo.

Cô suy nghĩ hai giây rồi nói tiếp, “Tôi đến từ phố người Hoa ở thành phố San Francisco, cha tôi kinh doanh tiệm giặt giũ nhỏ. Tôi từng viết một bài viết nói về ghi chép nghề y liên quan đến công nhân đường sắt người Hoa ở thành phố San Francisco, từng được đăng tải trên Nhật báo Trung Tây phiên bản tiếng Anh, cho nên tôi mới có thể đến đây. Tôi biết mọi người đang chờ nghe những gì từ miệng tôi: ‘sự căm phẫn đối với “Đạo

https://thuviensach.vn

luật bài trừ người Hoa", sự bi thảm đối với những bất công đã trải. Cho nên tôi muốn lợi dụng hoặc xúi giục cảm xúc công chúng để trút giận, muốn biến bất công này thành chủ nghĩa dân túy.' Nhưng không phải như thế. Có thể tôi đã khiến vài người phải thất vọng rồi.

Mở đầu bài diễn thuyết, tôi muốn nói về phương Tây trong mắt người phương Đông chúng tôi. Cha tôi luôn cảm thấy, bên ngoài phố người Hoa tràn ngập mại dâm, bài bạc, thuốc phiện, cho rằng quan niệm tình dục của người da trắng rất cởi mở, nên ông kiên quyết không cho phép tôi và chị gái qua lại với người da trắng ——"

Lập tức có người ngắt lời cô: "Ăn nói lung tung!"

Cô làm như không nghe thấy, tiếp tục nói, "Mấy ngày trước, tôi có đọc một tờ báo Thái Bình Dương do Hương Cảng xuất bản, trên đó nói 'goai hau' là cung điện cao nhất ở Hoa Kỳ, có đúng không?"

Cô cố ý dùng khẩu âm phố người Hoa để phát âm từ Nhà Trắng, nghe có vẻ hơi buồn cười.

Có nhiều người khịt mũi xem thường lời bình của tờ báo đó: đúng là người phương Đông ngu muội.

Nơi làm việc của tổng thống không liên quan gì đến Palace (cung điện) cả.

Cô chẳng để tâm đến lời giễu cợt ấy, tiếp tục nói, "Mẹ tôi thường hay bảo, người Mỹ không coi trọng gia đình, con cái vừa trưởng thành là không còn liên quan gì đến gia đình. Thậm chí ngay khi bọn họ đã già, con cái trong gia đình nước Mỹ cũng không cần chịu trách nhiệm phụng dưỡng."

Trên thực tế là: người Mỹ cực kỳ coi trọng thành viên trong gia đình.

https://thuviensach.vn

Bên dưới vẫn có người cười nhạo cô, nhưng vào lúc này, đột nhiên đã có nhiều người nhận ra ý đồ của cô.

Cô thôi cười, nghiêm túc nói, “Tất cả những người bạn từng du học ở châu Âu của tôi, khi quay về đều nói: Nước Mỹ cực kỳ kỳ thị chủng tộc, là một quốc gia tràn đầy phân biệt đối xử. Đây là sự thật sao?”

Trong chớp mắt cô đặt câu hỏi, ngay tức khắc bên dưới khán đài xì xào bàn tán, còn những người phê bình vẻ bề ngoài của cô, lên tiếng giễu cợt bài phát biểu nông cạn của cô, muốn xúi giục mọi người đuổi cô xuống, vào lúc này lại lập tức im bặt.

Cô nói, “Tiếp theo tôi muốn nói vài lời, tôi đã thấy được phương Đông trong mắt phương Tây qua vài tờ báo. Mọi người đều biết, trước khi vào trung học phổ thông, thì cấp trung học cơ sở của chúng tôi bị cô lập với trung học của người da trắng. Dĩ nhiên ngoại trừ một số học sinh Nhật Bản, có điều tôi không rành rọt về chuyện này lắm. Sau khi vào trung học phổ thông, tôi từng hỏi vài người bạn, rốt cuộc vì sao chúng tôi lại bị cô lập với bọn họ. Đại đa số câu trả lời đều là: ‘Người Trung Quốc không tắm rửa, người Trung Quốc ăn thịt chó, bọn họ khạc nhổ hay thậm chí là đại tiểu tiện ở bất cứ đâu’. Đến nỗi có người còn hỏi tôi, ‘Chân của con gái trung Hoa có bị quái dị không?’ Mọi người có cho rằng như thế không?”

Đột nhiên có một chàng trai tóc vàng nói: “Có lẽ cô có thể cho chúng tôi nhìn chân của cô để chứng minh điểm này!”

Hoài Chân lập tức mỉm cười, nói với anh ta: “Bình thường con gái Trung Hoa có hai đôi chân, một đôi là đôi tôi đang dùng bây giờ – là đôi chân máy được làm bằng Silicon; một đôi khác chính là đôi các anh từng thấy trên báo chí —— ồ, nhưng đó lại là cơ quan sinh dục khác của chúng tôi, chỉ có thể cho chồng xem sau khi kết hôn.” Hoài Chân chớp mắt, cố ý dùng âm thanh nhỏ nhẹ nói thẳng vào micro, nói với chàng trai bên dưới, “Nếu anh muốn, thì hôm nào đó tôi sẽ lén dẫn anh đến khuê phòng của tôi

https://thuviensach.vn

để xem. Có điều trước lúc đó, tôi phải hỏi ý kiến bạn trai tôi đã. Cea, anh có đồng ý không?"

Anh lớn tiếng nói, "No way!"

Bên dưới khán đài lại cười ầm ĩ.

Cô nói tiếp, "Thật ra tôi còn muốn nói về nền y học bị gọi là ma thuật nữa. Nói chung, vấn đề này cũng giống như 'bạn thích trà hay cà phê', hoặc là 'cà phê cho thêm sữa hay đường', nó đưa ra lựa chọn cho người Trung Quốc, nhưng đó cũng không phải là giải pháp duy nhất. Nếu anh muốn, thì với tư cách là người học việc trong trường học ma thuật nửa năm, tôi có thể cho anh một vài đề nghị nhỏ thần bí: những lúc căng thẳng có thể thử dùng hương sợi; dùng lo than thay cho lò sưởi; vào mùa hè, những bạn đến từ Texas có thể tới phố người Hoa tìm lò tre thử, nếu anh cảm thấy cột sống khó chịu thì anh có thể đến tìm phù thủy ở phố người Hoa – bọn họ sẽ cho anh một trái táo độc."

Nói xong những lời đó, cô cố ý làm vẻ mặt khiếp hãi khi tiết lộ bí mật.

Vẻ mặt nghịch ngợm này, khi xuất hiện trên mặt một cô gái xinh xắn trẻ tuổi, nhất là lúc cắt tóc ngắn và xăm thêm một chữ Hán thần bí, thì thông thường sẽ mang lại hiệu quả vượt ngoài mong đợi.

Có người phụ nữ trung niên đeo kính nhìn cô chòng chọc mấy giây, sau đó ôm tim như không chịu nổi, trời ơi, sao cô ấy lại có thể đáng yêu đến vậy?

Hoài Chân thôi cười, quay lại chuyện chính: "Dĩ nhiên, thời gian tôi diễn thuyết cũng không nhiều, mọi người có thể xác minh điều này trong bài viết dài từng được đăng trên báo của tôi.

Điều tôi muốn nói ở đây hôm nay không phải là tranh luận chính trị dài dòng rườm rà, cũng không phải là muốn truy xét sai lầm của ai. Hắn

https://thuviensach.vn

mọi người cũng đã nhận ra điều tôi muốn nói – là sự thù địch của phương Tây với phương Đông, đồng thời cũng là sự thù địch của phương Đông với phương Tây. Ngày hôm nay, sự thù địch giữa phố người Hoa và cộng đồng người gia trắng, giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc đóng một vai trò quan trọng, thật sự rất khiến người ta nản lòng.

Là một người Trung Hoa, tôi phản đối 'nước Anh mở rộng biên giới Trung Quốc, đưa pháo súng, vi khuẩn và nha phiến vào', nhưng đồng thời là một người Hoa, tôi không thể không tiếp nhận 'chủ nghĩa đế quốc phương Tây' mà chúng tôi căm hận, bởi vì điều đó thật sự đã mang đến rất nhiều lợi ích cho chúng tôi: ví dụ như hủy diệt xã hội phụ hệ và và chế độ quân chủ phong kiến – có lẽ một trăm năm sau khi Trung Quốc đã nguôi ngoai, rồi bọn họ cũng sẽ thừa nhận điều đó.

Nhưng song song với đó, nó cũng đã tạo nên cảm giác vượt trội của người da trắng và sự tự ti của người da màu, để hai bên hiểu lầm nhau, cách xa nhau, mâu thuẫn với nhau, cuối cùng khó lòng giảng hòa. Bất luận mọi người có thừa nhận hay không, thì với tôi, hai dân tộc vĩ đại này đều đáng để tôn kính."

"Là một học sinh hưởng nền giáo dục ở trường công lập và có ít kiến thức về y khoa, cho dù trong bài viết hay bài phát biểu vừa rồi của tôi, thì tôi cũng đã trình bày những câu chuyện có thật cùng cảm nhận của mình. Sự thật cũng như con dao giải phẫu của bác sĩ ngoại khoa, tuy tàn ác và mang lại đau đớn, song lại có thể chữa khỏi bệnh…"

Có một phóng viên không khỏi ngắt lời cô: "Cô đang nói chuyện của mình và bạn trai sao?"

Cô ngẫm nghĩ, sau đó cười khẽ, "Đúng là rất giống nhau. Để xây dựng một mối quan hệ lành mạnh, bình đẳng và tôn trọng, thì trước tiên phải cắt bỏ cảm giác tự ti và vượt trội của bản thân đã. Điều này đòi hỏi sự nỗ lực

https://thuviensach.vn

và nhượng bộ rất lớn từ cả hai phía – mà mấu chốt ở đây là, ai sẽ là người sẵn lòng đi bước này trước?”

Nói xong câu trên, rốt cuộc cô cũng thở phào, bình tĩnh mỉm cười.

Một đôi mắt xanh đen lẳng lặng nhìn cô, dường như không ai chú ý là cô đã phát biểu xong.

Cô nói tiếp, “Liên quan đến tất cả phát biểu bên trên, mọi người đều có thể đọc được trong luận văn đầy đủ hơn của tôi, hiện tại ở đây tôi không muốn nói nhiều gì, dẫu gì tôi cũng chỉ có thời gian năm phút để phát biểu. Vậy, tôi đã nói đủ năm phút chưa?”

Dưới khán đài im lặng mấy giây.

Rồi bắt đầu từ nữ hiệu trưởng ở sau lưng.

Chẳng mấy chốc, tràng pháo tay rào rào vang lên như sấm.

—

Qin: Với cá nhân mình thì đây là chương đỉnh điểm của cả truyện, khi Ceasar không ngần ngại thừa nhận người yêu mình là người da vàng, khi Hoài Chân lên tiếng phát biểu trước những người da trắng, khi những tràng pháo tay vang lên – xét về mặt nào đó thì chính là dấu hiệu thay đổi quan niệm cố hữu của cộng đồng phương Tây.

Ngoài lề một chút, không biết có bạn nào như mình không, mình cảm thấy bài hát “Made in the USA” thật sự rất hợp với không khí của truyện. If you fall I’ll fall with you baby… Tell me girl every day you’re my everything… Just a little West Coast, and a bit of sunshine (ở đây mà đổi bờ Tây thành bờ Đông là y chang truyện)… Mọi câu chữ của bài hát này đều khiến mình liên tưởng đến tình yêu và hành trình của đôi trẻ, thật sự rất thấm thía.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Thành Phố Gotham (9)

Hoài Chân đứng yên mỉm cười trong tiếng vỗ tay không ngớt, không biết rốt cuộc nên tự lui xuống hay là đợi có người mời cô xuống.

Chẳng biết đã mấy phút trôi qua, cuối cùng người tổ chức "ô mai mốc" chỉnh lại áo sơ mi bị bung nút vì chiếc bụng bự, quay đầu làm động tác "dừng lại", ra hiệu mọi người dừng vỗ tay, nhưng không một ai để ý đến ông ta.

Cho tới khi ông ta ho liên tục, tiếng ho trước to hơn tiếng ho sau, rồi không biết là ai ở bên cạnh đưa micro sang, ông ta mới có thể hắng giọng kìm hãm toàn hội trường: "Tôi tin rằng đây là bài phát biểu thú vị nhất cho đến hiện tại, bởi vì cô gái này khá đáng yêu mà, đúng chứ?"

Một cô gái Trung Hoa sôi nổi hoạt bát, thay đổi được bầu không khí toàn hội trường, thế mà chiến công ấy lại bị ông ta gán là "bởi vì cô ấy đáng yêu".

Lập tức có người "xì ——" ông ta, phản đối lời phê bình đó.

Ông ta cũng không để ý, nói tiếp, "Có điều mọi người đừng quên, chúng ta vẫn cần giữ lại thời gian đặt câu hỏi, ngộ nhỡ khâu vấn đáp còn đặc sắc hơn thì sao?"

Không thể không nói, lời này của ông ta lập tức có tác dụng.

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay và lời ca ngợi dần dừng lại.

https://thuviensach.vn

Ông ta hỏi các giáo sư ở hàng đầu tiên: “Any questions for our cute young lady?” (Có câu hỏi nào dành cho cô gái trẻ đáng yêu của chúng ta không?)

Trong tay các giáo sư cũng không có tài liệu luận văn liên quan đến luận đề của cô.

Cô lập tức chuyền luận văn đóng thành tập cầm trong tay xuống. Nhưng chỉ có hai phút, hai mươi giáo sư bắt buộc phải nhanh chóng lật xem lướt qua rồi chuyền tay nhau.

Trong lúc đó, có phóng viên đã lên tiếng đặt câu hỏi thay giáo sư.

Ký giả của Thời báo New York hỏi: “Cô có cái nhìn thế nào về chế độ phụ hệ và một chồng nhiều vợ của phương Đông các cô? Lấy ví dụ, cô và bạn trai da trắng nhượng bộ nhau trong tình yêu, vậy điều đó có nghĩa là cô có thể chấp nhận anh ta cưới vợ khác đúng không?”

Hoài Chân mỉm cười, không ngờ ký giả sẽ hỏi câu này.

Đây cũng là vấn đề cô suy xét khi đến thế giới nơi này, trước khi đặt chân lên trạm di trú ở đảo Thiên Thần. Ngay từ đầu, cô cũng đã đưa ra lựa chọn giữa một Trung Quốc cổ đại và phố người Hoa cho phái nữ một nửa tự do.

Bây giờ cô có Ceasar, cô không sợ phải đối mặt với ống kính nữa rồi.

Cô vô cùng kiên định nhìn thẳng vào ống kính cùng những cặp mắt đang nhìn mình chằm chặp, nói, “Là một cô gái bị lễ giáo ràng buộc, anh hy vọng tôi nên tôn sùng tập tục xấu này sao? Hay tôi nên đổi cách nói, là một người đàn ông phương Tây, anh rất tôn sùng tác phong này của phương Đông – giống như những người châu Âu thường làm như vậy ở các nước thuộc địa Viễn Đông?”

https://thuviensach.vn

Những học sinh nam nữ trẻ tuổi ngồi bên dưới cũng ra vẻ khinh bỉ tay phóng viên kia.

So với nội dung cô diễn thuyết, bản chất của phóng viên là muốn đào sâu vào scandal và những chuyện vặt vãnh hơn.

Một phóng viên của Bưu báo Đại Tây Dương hỏi tiếp: “Cô đã nói là bất kể thế nào cũng phải có đi bước này trước. Nên câu hỏi của tôi là, trong chuyện tình yêu của cô, ai là người thực hiện bước đầu tiên trước?”

Hoài Chân nghĩ một lúc rồi trả lời, “So với việc phải nhớ lại ai đã thực hiện bước đi đầu tiên trước, thì điều tôi muốn biết hơn là, bao giờ chúng tôi có thể bước được bước kế tiếp —— giống như tất cả mọi người đang yêu vậy.”

Những người trẻ tuổi bên dưới, nhất là các cô gái đều bật cười ủng hộ sự dũng cảm của cô.

Vừa dứt lời, phóng viên của Nhật báo Overland đã hỏi tiếp: “Cô có biệt đại đa số tiểu bang trong quốc gia này đều không hợp pháp hóa việc kết hôn khác chủng tộc không? Nếu có trường học ở địa khu New England đồng ý nhận cô làm học sinh, liệu cô sẽ có điều chỉnh gì trong quan hệ với người yêu của mình không?”

Hoài Chân trầm tư, sau đó cười hỏi, “Trước khi trả lời vấn đề này, tôi muốn biết là có trường học nào đồng ý nhận tôi không?”

Có người xì xào bàn tán: ba câu hỏi sắc bén không khác gì đánh luân phiên, thế mà cô ấy vẫn có thể bình tĩnh đối đáp, binh tới tướng đỡ, cuối cùng còn rút lui toàn thân —— rốt cuộc làm thế nào mà cô gái này có được sự nhanh trí và tâm lý mạnh mẽ vững vàng đến thế?

Người tổ chức hội nghị nghe vậy, lập tức tiếp lời, quay sang hỏi mấy giáo sư đang lật xem luận văn của cô, “So… Any questions?”

https://thuviensach.vn

Các giáo sư nhìn nhau mấy lần, có mấy người lúng túng thấp giọng ho khan, sau đó cùng lắc đầu.

Dù nhìn cô có thông minh lanh lợi tới đâu, thì chỉ trong thời gian ngắn mấy phút đọc luận văn, cũng không có giáo sư nào dám vi phạm các quy tắc của nhà trường và luật hôn nhân khác chủng tộc, tùy tiện nhận một cô gái người Hoa làm sinh viên nhập học vào mùa xuân.

Không có giáo sư đặt câu hỏi, có nghĩa là không có trường nào cảm thấy hứng thú với cô.

Có người tức khắc thấp giọng cười trộm.

Người tổ chức hội nghị bĩu môi, máy móc nói với cô: "Thật đáng tiếc… Có lẽ bài diễn thuyết của cô vô cùng xuất sắc, nhưng các giáo sư đây lại không cảm thấy quá hài lòng về bài phát biểu và bài viết của cô, dĩ nhiên, điều này không phải ý nói cô không tốt, chỉ là nói cô không thích hợp. Cám ơn bài phát biểu của cô, hy vọng sang năm ——"

Kỳ thật Hoài Chân cũng không mong đợi quá nhiều về kết quả lần này. Nhưng có thể phát biểu lần này, thì sẽ khiến một số – hoặc chỉ là một người từng có thành kiến với người Hoa đọc bài viết của cô, hiểu được phố người Hoa ở nước Mỹ, là cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Đúng lúc cô chuẩn bị rời khỏi bục diễn thuyết, thì đột nhiên sau lưng có người lên tiếng: "Đợi đã ——"

Người tổ chức hội nghị lập tức dừng lại.

Tất cả đồng loạt xoay đầu nhìn sang.

Một người đàn ông mập mạp mặc âu phục đứng dậy từ giữa hai hàng ghế của nhà đầu tư, đưa một bức thư màu xanh danh trời mạ vàng ra, nói, "Tôi từng may mắn được đọc bài viết của cô Quý đăng tải trên Nhật báo

https://thuviensach.vn

Trung Tây, bài viết không tệ, có điều nội dung có đôi chỗ thiếu kém và cũng có vẻ non nớt. Nhưng sau lần diễn thuyết này, chúng tôi quyết định —— ôi trời, thể hình của tôi —— xin lỗi, có ai có thể giúp tôi đưa bức thư mời này đến cho cô Quý được không?"

Ngay lúc người đàn ông mặc âu phục đứng dậy, người tổ chức hội nghị đã biết họ của ông ta có hàm tước cao đến đâu, lại bị lời này của ông ta làm chấn động tới mức đứng ngẩn tại chỗ không hoàn hồn nổi.

Nữ hiệu trưởng đi giày cao gót chầm chậm bước lên bậc thang, nhận lấy bức thư mời trong tay người đàn ông đó, nhìn lướt qua mặt bìa rồi đi về phía Hoài Chân, đồng thời nói với cô, "Chúc mừng cô Quý, cô ——"

Còn chưa đợi nữ hiệu trưởng nói hết câu, đã có người lập tức sợ hãi hét lên: "Harvard University!"

Nữ hiệu trưởng mỉm cười gật đầu, "You're right, College of Education, Harvard University. Congratulations… Ms.? Mrs.?"

Hoài Chân mỉm cười tiếp lời, "Miss."

Nữ hiệu trưởng nói, "Congratulations, Miss Kwai!"

Nhóm các cô gái tại đại học Harvard Radcliffe* không nhịn được hét lớn đầy bất công: "No!!! Why Harvard?"

(*Trường Đại học Radcliffe, được thành lập vào năm 1879 như là một trường chịem với Trường Đại học Harvard, trởthành một trong những trườngđại học hàng đầu dành cho nữgiớiởHoa Kỳ.)

Nữ hiệu trưởng nói, "Các cô cảm thấy Radcliffe không bằng Harvard sao?"

Các cô gái ôm đầu hét lên: "No way!"

https://thuviensach.vn

Nữ hiệu trưởng nói, “Nếu các cô cần lời giải thích, thì hãy để chúng tôi mời ông Strauss, chủ tịch Quỹ Rockefeller giải thích rõ ràng!”

Ngay lập tức có ống kính tập trung đến, người đàn ông trung niên vừa rồi nhướn mày, kinh hãi nói, “Chỉ là chúng tôi không muốn bị mấy trường đại học khác giành trước mà thôi.”

Nữ hiệu trưởng còn không ngại chuyện chưa đủ lớn, nói: “Is that enough?”

Bên dưới hét to: “Chưa đủ!”

Chủ tịch quỹ Rockefeller kinh sợ nói tiếp, “Được rồi, vừa nãy Dr. Hummel vừa nói với tôi: ‘Phải giành cho bằng được cô học sinh này, các anh cũng biết viện Yên Kinh – Harvard thiếu người trầm trọng tới mức nào rồi đấy.’ Nếu các cô biết ông ấy khó tính đến đâu, thì cũng biết việc mời cô gái xuất sắc này cấp bách đến mức nào.”

Dưới khán đài cười to. Cách giải thích này thật sự rất hợp lý.

Trước khi rời khỏi bục diễn thuyết, Hoài Chân ngẩng đầu, tìm thấy khuôn mặt đôn hậu kia ở sau đám đông, gập người cám ơn ông ấy rồi lại quay đầu lại, cám ơn mọi người ở bên dưới.

Cô nhìn về vị trí mà Ceasar vừa đứng, nhưng lại không thấy anh đâu.

Cho rằng anh đã quay về ghế ngồi, cô bèn đi lên dọc theo bậc thang, mấy cô gái kia rất nhiệt tình chân thành nói với cô: “Chúng tôi thích cô quá đi mất, vì sao cô có thể ngầu như vậy chứ?”

Còn chưa kịp ngồi xuống ghế, đột nhiên có người kéo tay cô chạy ra ngoài, bước chân vừa lớn vừa gấp, chẳng mấy chốc đã đưa cô ra khỏi hội trường.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân vừa chạy vừa ngước mắt nhìn lên, xác nhận đó là Ceasar.

Anh làm vẻ mặt "suỵt", dẫn cô chạy nhanh như điên trên cầu thang trống trải.

Mãi đến khi tiếng bước chân lộn xộn vang lên ở trên tầng lầu, Hoài Chân mới hiểu ra: có ban giám hiệu nhà trường, hoặc là phóng viên đuổi theo chuẩn bị chất vấn hỏi thăm.

Mỗi lần rẽ vào lối thoát, hoặc là khi bước chân cách nhau khoảng cách một cánh tay, thì anh sẽ đỡ eo cô, dễ dàng đưa cô nhảy liền năm bậc thềm đi xuống —— mỗi lần chạy trốn đều có ưu thế rất lớn, đó là có bạn trai có chân dài (hơn nữa có khi còn là kiện tướng chạy đường dài).

Không tới nửa phút, từ tầng sáu bọn họ chạy vụt ra khỏi tòa cao ốc hội nghị quốc tế như một làn khói, đúng lúc này một chiếc mui trần Aztec màu đen chợt thắng gấp, dừng ngay trước mặt hai người.

Tài xế đưa tay kéo mở chốt cửa sau ra đồng thời hô to "lên xe ——", Ceasar tức khắc mở cửa xe, cùng Hoài Chân nhảy vào trong chiếc mui trần.

Philip hét lên: "Bám chắc vào!" Rồi đạp mạnh cần ga phóng vụt đi.

Cô tin rằng anh ta đã đạp lút chân ga, nếu không tốc độ luồng khí lưu thổi qua đỉnh đầu không đến nỗi như một lưỡi đao, mang đến cho cô ảo giác như bị nhấc lên.

Lái xe chạy đi được mấy chục mét, Hoài Chân ngoái đầu nhìn lui, phát hiện có mười mấy tay phóng viên bám theo.

Có một phóng viên của nguyệt san Overland, khi phát hiện lỡ mất dịp may về thông tin tiêu đề thì tức giận tới nỗi suýt nữa ném công cụ kiếm cơm trong tay xuống đất.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra có một phóng viên bài Hoa xưng là người của Nhật báo Overcoat, chạy nhanh đuổi theo mấy chục mét, sau đó dừng lại cạnh sân cỏ thở hổn hển, hét lớn nguyền rủa bọn họ: “Old China raped young America!”

(Trung Quốc già cưỡng hiếp Hoa Kỳ trẻ!)

Nghe được tiếng rống giận lạc cả giọng của tay ký giả bài Hoa đó, Philip và Ceasar cười nghiêng ngả.

Philip thật sự không dám tin vào tai mình: “Who raped who?”

Ceasar cười to, âm thanh rất sảng khoái rất vang, cũng rất hấp dẫn, “Tôi nghĩ anh ta đặt nhầm vị trí chủ ngữ và tân ngữ rồi.”

Hoài Chân run run tiếp lời, “Cũng dùng ngược tính từ rồi.”

Giọng của cô có chút nghẹn ngào, điều này khiến hai người ngồi đằng trước cùng ngoái đầu lại nhìn cô, ngạc nhiên khi phát hiện cô đang khóc.

“Em…” Ceasar nhíu mày, dịu dàng hỏi, “Em sao thế?”

Hoài Chân càng khóc càng dữ, rồi đột nhiên òa khóc nức nở đầy tội nghiệp, “Em cũng không biết, có lẽ đời này em chưa bao giờ thấy nhiều phóng viên đến vậy, em sợ quá.”

Ceasar nhìn cô mỉm cười, có vẻ không nói lại cũng không thể làm được gì, “Dáng vẻ bây giờ của em, giống y hệt lần đầu tiên anh đưa em ra khỏi phố người Hoa.”

Còn chưa kịp để Hoài Chân cãi lại, Philip ngồi trước thổi phù một tiếng, sau đó cũng bắt đầu gào khóc, tiếng khóc còn vang hơn cả Hoài Chân.

Hoài Chân nức nở lên án anh ta: “Anh khóc cái gì hả?”

https://thuviensach.vn

Hai tay Philip run tới mức không nắm nổi tay lái, “Tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi… Cea, mẹ kiếp sao bạn gái cậu có thể đáng yêu như thế hả?”

Ceasar: “…”

Philip sụt sịt, nói, “Tôi phải thừa nhận là mình đã bắt đầu hơi thích cô ấy rồi —— tôi phát khổ vì điều này mất thôi.”

Anh ta vừa nói vừa lấy hai chiếc cupcake matcha trong áo khoác ra, đặt một chiếc lên bàn nhỏ giữa ghế lái và ghế phụ, còn chiếc khác vòng qua sau lưng ghế đưa cho Hoài Chân.

Hoài Chân khiếp hãi trước hành động của anh ta, dần ngừng thút thít, nhận lấy thứ trong tay Philip, vừa khóc vừa cười hỏi, “Anh đã làm gì với bánh ngọt matcha thế này?”

Anh ta thút thít, “Lúc tôi trộm bánh thì bị phát hiện, lúc trốn ra lái xe đi thì bị ngã…” Qua gương chiếu hậu, anh ta nhìn thấy Hoài Chân như chú sóc đầy tội nghiệp, dùng hai tay cầm bánh lên cắn một miếng nhỏ, nhất thời cảm thấy tim mình lại không chịu nổi, ròng ròng nước mắt hỏi cô, “Ăn ngon không? Đã vui lên chưa?”

Hoài Chân vừa lau nước mắt vừa gật đầu liên tục, “Cám ơn anh, anh tốt quá.”

Trong số ba người trong xe, có hai người vô tình biến thành đứa trẻ to xác.

Còn lại Ceasar – một tay anh chống lên cửa xe, cau mày hỏi: “… Rốt cuộc hai người có chuyện gì thế hả?”

Philip hắt hơi, suýt nữa hút luôn nước mũi vào miệng.

https://thuviensach.vn

Anh ta dùng tay áo lau sạch nước mũi, lần đầu tiên trong đời gào lên với Ceasar.

“Cậu, câm miệng cho tôi.”

“…”

Ceasar tiếp tục đề nghị bằng chất giọng lạnh lùng kinh điển của mình, “Philip, nếu cậu không lái xe tiếp được nữa thì làm phiền cậu táp xe vào lề, qua ghế phụ mà từ từ khóc.”

Philip nức nở, nhìn anh đầy đáng thương, sau đó ngoan ngoãn chậm rãi dừng xe ở ven đường, nói, “Được rồi.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Washington (1)

Ceasar định dừng xe ở công viên quảng trưởng Washington, sau đó sẽ xuống xe đi bộ với Hoài Chân về phố Bayard. Nhưng khi anh dừng xe ở dưới lầu nhà trọ của Philip ít nhất là ba phút, anh ta vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc đa sầu đa cảm kia.

Ceasar đành lái xe dọc theo Broadway đến phố người Hoa.

Cuối cùng chiếc Aztec dừng lại bên ngoài đường chính ở khách sạn Huệ Xuân, khiến không ít người Hoa đi đường ghé mắt nhìn.

Hoài Chân đẩy cửa xe ra, nói, “Em lên lầu lấy hành lý…”

Ceasar bảo cô đợi đã.

Ba người ngồi yên trong xe một lúc, sau đó Ceasar đẩy cửa xe ra bước xuống.

Hoài Chân nhìn ra ngoài qua cửa kính, trông thấy Ceasar nhanh chóng chạy lên cầu thang khách sạn.

Một lúc sau, Philip mới nói, “Tôi đoán cậu ấy có hơi căng thẳng.”

Hoài Chân không hiểu, “Anh ấy căng thẳng cái gì?”

Philip ngẫm nghĩ một lúc, sau đó trả lời một nẻo, “Trước khi cô kết thúc bài phát biểu, tôi và cậu ấy có nói chuyện với nhau một lúc ở ngoài hội trường.”

https://thuviensach.vn

Cô không có ý định muốn hỏi bọn họ đã nói chuyện gì. Bởi vì đây là bí mật của họ.

Ít nhất năm phút sau, Ceasar mới xách túi du lịch sải bước đi ra khỏi hành lang chật hẹp.

Anh cúi người nói với Philip qua cửa kính ở ghế phụ, “Phải tạm biệt cậu rồi sao?”

Philip nói, “Nếu cậu không ngại, tôi muốn nói chuyện với cô gái nhỏ này đôi câu.”

Ceasar giơ hai tay lên nói OK, tôi sẽ không làm phiền. Rồi anh gõ vào cửa kính chỗ Hoài Chân ngồi, nói với cô, anh chờ em ở trong xe chúng ta.

Có điều anh không đi thẳng vào xe, mà là tới cửa hàng đồ cổ kia.

Philip và Hoài Chân cùng nhìn theo hướng Ceasar rời đi, một lúc sau, cô mới nghe thấy Philip lẩm bẩm, “Dịu dàng với Ceasar một chút.”

Hoài Chân ngạc nhiên, không hiểu cái câu “dịu dàng với anh một chút” là từ đâu ra.

Chẳng lẽ bình thường cô dữ với Ceasar lắm sao?

“Tôi đã nghĩ về cậu ấy rất nhiều năm, nhưng có thể vấn đề đó phải kết thúc trong hôm nay rồi.”

Trăm ngàn cảm xúc đồng thời xuất hiện, Hoài Chân chỉ có thể áy náy mỉm cười với anh ta, nói sorry.

Philip nhướn mày nhìn cô, nhỏ giọng nói, “Đừng nói cho cậu ấy biết. Cậu ấy mà biết tôi là người đồng tính thì khéo sẽ tuyệt giao với tôi.”

Hoài Chân cười, “Tôi hứa sẽ giữ bí mật.”

https://thuviensach.vn

Anh ta khẽ thở dài, giống như cuối cùng cũng được thở phào một hơi, sau đó nắm chặt vô lăng, vẻ mặt giãn ra, “Vậy, chúc cô may mắn.”

“Chúc anh… chúc anh có đời sống hạnh phúc.” Cô nghĩ rất lâu, nhưng cũng chỉ vắt óc ra được mỗi lời chúc tệ hại này.

Song Philip lại có vẻ rất vui.

Cô cúi người ôm chào từ biệt anh ta, sau đó đẩy cửa xuống xe.

Ceasar đã chờ ở ngoài cửa hàng đồ cổ, trong tay anh cầm một chiếc túi giấy, bên ngoài túi giấy lộ ra đuôi đàn violin.

Từ đằng xa anh hỏi, “Là nó sao?”

Cô hưng phấn gật đầu.

Đợi khi cô đến cạnh anh, Ceasar lập tức ôm cô ở bên tay trống, đi về phía chiếc Plymouth đã lâu không lái của bọn họ.

Vẻ mặt cố làm như tự nhiên của Ceasar trông có chút chột dạ, “Hai người nói chuyện thế nào?”

Hoài Chân cũng hỏi anh, “Vậy hai người nói chuyện ở ngoài hội trường thế nào?”

Một khi hai câu hỏi được hỏi đến, ai cũng biết khó mà hỏi kỹ nguyên do, thế là dứt khoát không truy cứu tận cùng.

Sau khi qua cơn hưng phấn, thông thường Hoài Chân sẽ trở thành một cô nhóc nói nhiều, ví dụ như lúc này.

Vừa ngồi lên xe, Hoài Chân đã hỏi, “Mất khoảng bao lâu thì sẽ đến Washington?”

https://thuviensach.vn

Anh nói, “Khoảng bốn tiếng.”

“Đã đặt khách sạn chưa?”

“Đặt rồi.”

“Không bài Hoa đúng không ạ?”

“Đã xác nhận rồi.”

“Ngày mai sẽ về thành phố San Francisco sao? Là đi máy bay hay là…”

Nghĩ đến đây, cô lại lục soát bốn phía tìm cuốn sổ tay du lịch nhàu nhĩ kia, nhưng không tìm được.

Ceasar cười hỏi, “Về gấp thế làm gì?”

Cô nói, “Còn phải về đi học mà, em chỉ xin nghỉ ba tuần thôi…”

Ceasar nhìn cô như nhìn kẻ ngốc.

Nhìn ánh mắt anh, cô lập tức hiểu ra, giơ tay đỡ trán, “… Em quên mất. Quên bây giờ mình đã là sinh viên rồi.”

Nói đoạn, cô mở phong bì màu xanh có huy hiệu trường học ra, đọc một lèo hết lá thư tiếng Anh dài ngoẵng, cuối cùng nhặt ra các từ khóa: Vui lòng liên hệ với Tiến sĩ Hummel qua điện báo hoặc thư giấy qua đường bưu điện trước một tháng, trước đó cần chuẩn bị tất cả các tài liệu bao gồm bảo hiểm y tế, thẻ căn cước và ảnh sáu inches.

Hoài Chân nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cứ như đang mơ vậy.”

Ceasar mỉm cười.

Cô nói, “Đến Washington, em phải gọi điện về nhà mới được.”

https://thuviensach.vn

Anh đáp được.

Đã sắp đến buổi chiều, cơn mệt dần thấm đẫm, cô ôm đầu gối co ro gật gà gật gù ở ghế phụ, bất chợt cảm thấy có điều không đúng, lắc đầu nói, “Chiều hôm qua anh bảo đến bệnh viện một chuyến, nhưng hình như không cần dùng đến giấy kiểm tra sức khỏe.”

Ceasar không đáp.

“Đã kiểm tra rồi thì vào được hội trường chứ nhỉ?” Cô cười rồi nói tiếp, “Có điều sau này cũng có thể sử dụng.”

Ceasar hờ hững nói, “Ngủ một giấc đi, sẽ đến nơi nhanh thôi.”

Hoài Chân cảm thấy đúng là có hơi mệt, vừa nhắm mắt chưa đến mấy phút đã chìm vào giấc ngủ.

Ceasar thở phào.

Xe cộ trên quốc lộ 95 không nhiều lắm, một đường xe chạy vừa nhanh vừa ổn định, cho đến khi vào thành phố từ Đường cao tốc Tây Nam, chạy đến Đại lộ Pennsylvania thì cô mới mở mắt ra, mơ màng nhìn đại lộ Thủ đô trong chiều tà êm ả.

Con đường rộng rãi thoáng đãng, giao thông rất trật tự, sạch sẽ và sáng sủa hơn nhiều so với các thành phố ở Mỹ mà cô từng đến. Vì giới hạn chiều cao của những tòa nhà, nên chỉ cần ngước mắt lên là có thể trông thấy bầu trời đỏ trong nắng chiều ở đằng sau.

Ấn tượng đầu tiên Washington mang lại cho cô chính là vậy đấy, rất giống đường phố Trường An.

Hoài Chân tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn những tòa nhà quốc hội, tòa án và bộ tư pháp lướt qua bên cửa, thậm chí còn vui vẻ chỉ vào tòa nhà

https://thuviensach.vn

Hoover ven đường, chế giễu anh: “Ấy, tòa nhà ngày trước anh đi làm kìa.”

Trái ngược với cô, từ lúc cô tỉnh dậy ngoài việc hỏi “Dậy rồi hả?” thì Ceasar im lặng suốt chặng đường, không nói nhiều nửa chữ, không biết vì chuyện gì mà mặt mày cứ sa sầm.

Nhưng Hoài Chân không hề phát hiện ra.

Từ đằng xa trông thấy tượng của tướng Sherman, cô cười nói, “Cea, đây có thể là ngày em tiếp xúc với tổng thống Hoa Kỳ gần nhất ——”

Rốt cuộc Ceasar cũng không nhịn được nữa, cau mày lạnh lùng nói, “Im miệng.”

Hoài Chân bị anh làm sợ hết hồn, không biết anh đang phiền lòng vì chuyện gì, nên cũng không dám nhiều chuyện nữa.

Bầu không khí trong xe đạt đến điểm đóng băng, kéo dài mãi tới khi anh chậm rãi chạy xe vào một nơi có vườn hoa rộng rãi, dưới sự chỉ huy của người phục vụ đeo cà vạt và giày đen ống cao, dừng xe vào bãi đỗ xe.

Anh lời ít ý nhiều, “Xuống xe.”

Hoài Chân đẩy cửa xe ra, khó hiểu đi theo sau anh và phục vụ xách túi du lịch, bước vào đại sảnh của tòa nhà lớn màu trắng sạch sẽ hoa lệ.

Cho đến khi băng qua suối phun to lớn ở giữa vườn, Hoài Chân mới nhìn thấy tên của kiến trúc màu trắng này: Khách sạn Timber.

Ceasar không đợi cô bắt kịp, dừng bước nghiêng đầu thúc giục, “Có thể đi nhanh hơn không?”

Cô chầm chậm chạy theo sau.

https://thuviensach.vn

Bước chân của Ceasar rất lớn, chẳng mấy chốc đã bỏ xa cô và người phục vụ rất ga lăng dừng chân đợi phụ nữ kia.

Nhân viên phục vụ kia cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thấp giọng hỏi cô, “Cô cãi nhau với bạn trai à?”

Hoài Chân lắc đầu, “Tôi cũng không biết, bình thường anh ấy không như thế.”

Cho tới khi cô lại gần quầy lễ tân trong đại sảnh khang trang rộng rãi, thì quản lý đã làm xong thủ tục nhận phòng. Lúc Ceasar nhận lấy chìa khóa phòng và mẫu thông tin nhận phòng, cô nhìn thấy hai con số đáng yêu ở bên trên.

“Đợi đã,” Cô níu lấy tay Ceasar, hỏi anh, “Vì sao phải ở khách sạn đắt như thế? Em không cảm thấy tình hình kinh tế hiện tại của chúng ta có thể gánh nổi ——”

Cô đã cố gắng không để giọng mình quá lớn, nhưng tất cả mọi người trong đại sảnh khách sạn đều dừng công việc trong tay, đồng loạt nhìn về phía bọn họ.

Ceasar đi thẳng vào thang máy.

Trước khi cánh cửa khép lại, anh giơ tay chặn cửa, hỏi cô, “Có thể vào rồi nói sau được không?”

Cô đi vào thang máy.

Trong không gian chật hẹp cũng có người đang bấm mở thang máy, hai người một trái một phái đứng hai bên người mở thang máy, không nói với nhau lấy một câu.

https://thuviensach.vn

Thang máy dừng lại ở tầng ba, không đợi nhân viên mở thang máy, Ceasar lập tức đẩy cửa ra, kéo cô đi vào hành lang, nói, “Bây giờ em có thể tiếp tục rồi.”

Hoài Chân gắng sức đi theo anh vào phòng, định nói phải trái, “Em biết tìm một khách sạn không bài Hoa mất rất nhiều thời gian công sức, nhưng cũng không đến nỗi khó khăn như thế đúng chứ?”

Ceasar đứng yên trước một cánh cửa, đột nhiên quay đầu lại, nói, “Quý Hoài Chân, em là đồ ngốc hả?”

Cô ấm ức chỉ vào mình, “Sao em lại là đồ ngốc được?”

Anh chỉ xuống đất, “Đây là D.C.”

Cô nói, “D.C thì sao chứ, người Mỹ ở Washington thì có thể không nói phải trái hả?”

Ceasar bất đắc dĩ gãi đầu, tức giận bật cười nhìn cô cô.

Cô càng khó chịu hơn, “Em nói gì sai sao…”

Một giây sau, Ceasar đẩy cô vào cửa, hung dữ chặn miệng cô lại.

Bị anh đè lên cửa hôn, cô vùng vẫy kêu *ưm ưm*, mũi chân cũng sắp cách mặt đất.

Sau lưng có tiếng phụ nữ sợ hãi kêu lên, Hoài Chân trợn to hai mắt, đưa mắt nhìn sang, có thể cảm nhận được vị phu nhân tóc bạch kim ở phòng đối diện đang giơ bàn tay có sơn móng lên che miệng, chiếc túi xách rơi thẳng xuống đất vì giật mình.

Cô đập mạnh vào ngực anh hai cái.

Ceasar lại cắn lên môi cô, sau đó mới ác ý buông cô ra.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân rời khỏi ngực anh, nhặt túi xách tay nhìn rất đắt lên đưa cho phu nhân, gập người xin lỗi.

Lúc này vị phu nhân mới hoàn hồn, cười ha ha hai tiếng, nói, “Thanh niên còn trẻ đều thế cả mà.”

Sau đó bà ta giẫm giày cao gót đi trên thảm đỏ ở hành lang, nhanh nhẹn rời khỏi như ngồi thuyền lướt đi.

Hoài Chân ngoái đầu lại, đập mạnh vào Ceasar, “Ở nơi công cộng mà anh làm gì thế hả!”

Nhưng lưng anh còn cứng hơn nắm đấm của cô nhiều, Ceasar vẫn không nhúc nhích, còn cô thì cảm thấy xương tay tê rần.

Anh xoay lưng về phía cô, đưa tay mở cửa cái “két”, không chút khách khí kéo cô vào phòng, “sầm” một tiếng đóng sập cửa lại, rồi anh ôm eo cô đè lên vách tường, tiếp tục hôn ngấu nghiến.

Hoài Chân cảm thấy môi mình đã bị anh dày xéo đến mức rách da.

Kết thúc nụ hôn, Ceasar cũng không buông cô ra mà kéo cô vào lòng, tựa vào trên tường há miệng thở hổn hển.

Dán lên lồng ngực anh, có thể nghe rõ tiếng con tim anh đập thình thịch. Anh đè cô bằng nửa người, cô khó nhọc lộ mặt ra khỏi đầu vai anh.

Hoài Chân dùng mấy giây để suy nghĩ xem rốt cuộc anh bị làm sao. Cô có hơi lo lắng.

Ngay sau đó, cô cảm giác được anh đang dùng tay tìm kiếm tay mình, dễ dàng đeo một thứ lành lạnh lên ngón tay cô.

Nhưng cô vẫn đang được anh ôm vào lòng, không thể nhìn xem đó là gì được.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, cô nghe thấy anh nói vào bên tai, “I am Ceasar, a Euraisian, nobody. I am 73.5 inches and 162 lbs, was born on Nov. 21th 1909, have been vaccinated with vaccinia. I am in good health, and don’t have an infectious disease.”

(Anh là Ceasar, một kẻ vô danh mang hai dòng máu Âu Á. Cao 73.5 inches, nặng 162 pound, sinh ngày 21 tháng 11 năm 1909, từng tiêm vắc-xin, cơ thể khỏe mạnh, không bị bệnh truyền nhiễm.)

Hoài Chân có thể cảm nhận được trái tim nặng trĩu trên ngực đang dần đập mạnh hơn, nhưng thế giới của cô lại càng lúc càng yên tĩnh qua lời nói của anh. Cô không biết, nhưng thế giới của cô ngày càng lặng lẽ hơn trong giọng nói của anh. Cô không biết mình căng thẳng quá độ, hay vốn cô là con người lạnh lùng, mà con tim tưởng chừng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực lại là của anh.

Anh nói, “Anything else?” (Còn muốn biết thêm chuyện khác không?)

Cô ngơ ngác lắc đầu.

Anh nói, “Có biết tên đầy đủ của D.C là gì không?”

Cô gật đầu.

Anh cố ý hỏi, “Là gì?”

Cô đáp, “Washington District of Columbia.”

Anh nói, “Em đúng là ngốc.”

Ngay từ lúc bắt đầu, khi anh nói “muốn cùng anh chống lại thế giới, đến Columbia”, với cô mà nói, Columbia có lẽ là chỉ sáng sớm ngày hôm đó. Nhưng với anh, lại chính là buổi chiều hôm nay.

Tên bịp bợm chỉ biết nói ngon nói ngọt này

https://thuviensach.vn

Bây giờ cô đã biết, mình đúng là ngốc thật.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Washington (2)

Hoài Chân ngơ ngác ngẩn người.

Thì ra anh im lặng, căng thẳng và tức giận là do mình thần kinh thô, mà tất cả những điều này cũng đúng như sáng nay Philip đã nói: dịu dàng với anh một chút. Chỉ là anh hồi hộp quá thôi.

Vì anh chuẩn bị cầu hôn, còn cô thì không biết gì.

Thậm chí cô còn như đồ ngốc hưng phấn chỉ vào Nhà Trắng, dương dương tự đắc chúc mừng: Hôm nay là ngày em đến gần tổng thống Mỹ nhất.

Trong chớp mắt đó cô không hề biết, kỷ niệm đáng giá nhất hôm nay không hề liên quan gì đến tổng thống Mỹ.

Nếu cô là Ceasar, chắc chắn lúc đó sẽ quẳng luôn cô nhóc vừa kém cỏi lại bị chập mạch thần kinh ra khỏi xe.

Không biết rốt cuộc anh đã bị thần kinh căng thẳng hành hạ bao lâu rồi: còn lái xe bốn giờ liền từ New York đến Washington —— không gặp tai nạn giao thông đúng là may mắn.

Anh nói, “Anh kể xong rồi, nhưng mẹ kiếp, vì sao anh vẫn còn căng thẳng?”

Cô đáp, “Có lẽ… anh có thể buông em ra trước đã.”

Anh nói, No.

https://thuviensach.vn

Cô đáp, “Thì anh cũng phải để em nói gì đó chứ.”

Anh như gã trơ tráo chơi xấu, “Anh không muốn nghe từ nào khác ngoài YES cả.”

Cô khẽ thở dài, nói, “Em sắp thở không được rồi đây.”

Ceasar ôm cô lùi về sau từng bước một, giống như một người chết đuối sắp tự sát, ôm cô ngã ngửa ra sau rơi xuống giường cái *bịch*.

Hoài Chân nhân đó bò dậy khỏi người anh, ngồi xếp bằng trên giường, cúi đầu chạm vào chiếc nhẫn kia.

Ceasar tưởng cô muốn lấy nó xuống, lặp lại một lần gần như cầu khẩn, No, please don’t.

Cô ngẩng đầu nhìn Ceasar rồi lại cúi đầu xuống, vuốt ve viên đá hình vuông màu xanh da trời được gọt giũa hoàn mỹ, không lớn cũng chẳng nhỏ, được gắn vào một chiếc vòng bạch kim, vô cùng đơn giản.

Cô hỏi anh, “Mua bao giờ thế?”

Anh nói, “Hai chiếc anh chọn thì cha lại sợ nó nhỏ, nên ông bèn đưa chiếc của ông ấy và mẹ cho anh. Muhlenberg có nhẫn gia truyền, bình thường sẽ do bà nội tự tay đeo cho cô dâu —— Queline đã lấy được nó. Mẹ anh không có tư cách nhận nhẫn gia truyền, nên ông ấy đã tự đánh một chiếc cho bà.”

Cô sửng sốt, “Mẹ ruột anh…”

Anh nói, “Hai năm sau khi rời khỏi Hương Cảng, bà đã qua đời vì lao phổi. Ông không có cơ hội đeo cho bà.”

Hoài Chân rầu rĩ.

https://thuviensach.vn

Anh nói tiếp, “Ông ấy nói họ không nhận được chúc phúc, cho nên ông sẽ đến chúc phúc chúng ta, hoàn thành tâm nguyện mà ông chưa làm xong. Còn nữa, nếu như em không thích thứ cổ lỗ sĩ này, đợi chúng ta có tiền thì sẽ đổi sang chiếc khác.”

Nói rồi anh xòe lòng bàn tay phải ra, nằm trong đó là một chiếc nhẫn thuộc về anh.

Mặt trong vòng nhẫn có khắc một dòng chữ, Hoài Chân cầm lên cẩn thận nhìn rõ, phát hiện đó là: Or I shall live your epitaph to make.

Cô lập tức tháo chiếc của mình xuống, đúng như dự đoán, câu khắc trong mặt nhẫn là: Or you survive when I in earth am rotten.*

(*Đây là hai câu thơ trong bài Sonnet 81 của Shakespeare.)

Anh nói, “Tối hôm qua anh về rất khuya, có nhớ không?”

Cô đáp, “Anh đến cửa hàng đặt làm đồng hồ bỏ túi ở quảng trường Washington, để khắc câu này lên trên nhẫn.”

Anh gật đầu, lại cười truy hỏi, “Em vẫn chưa trả lời anh.”

Hoài Chân nghiêm mặt, nói, “Cea.”

Anh ừ một tiếng, ngồi xếp bằng đối diện cô, không chớp mắt đợi nghe câu kế tiếp, đợi quyết định cô cân nhắc, đợi cô xét xử.

Cô nói, “Em biết anh đang căng thẳng vì điều gì, cũng đã nghe nói những gì: thí dụ con gái gia đình Trung Hoa đứng đắn không thể qua lại với người da trắng, thí dụ không thể ngủ lại qua đêm bên ngoài, thí dụ không thể đi du lịch với bạn trai, thí dụ không có một người Hoa nào sẽ lấy một cô gái thất thân trước khi cưới, nếu không hậu quả sẽ rất khó tưởng… Nhưng nói thật, đối với em hôn nhân không phải là điều quan trọng, nó chỉ chiếm

https://thuviensach.vn

một tỉ trọng rất nhỏ trong cuộc đời em, vì em biết có thứ còn quan trọng hơn nó: là cảm nhận của em, cảm nhận của người em yêu, cảm nhận của người yêu em; là tự do của em, là tự do của người em yêu, là tự do khi chúng ta ở bên nhau.

Em không hề muốn có bất cứ thứ gì trở thành gông xiềng hay lựa chọn vướng mắc, dù không có hôn nhân, em tin rằng chúng ta vẫn sẽ sống vui vẻ bên nhau mỗi ngày. Dù có một ngày nào đó bắt buộc phải chia xa, thì cũng sẽ không có quá nhiều chuyện khác ảnh hưởng đến phán đoán của chúng ta. Thật ra anh cũng không cần phải quá nghiêm túc cẩn thận làm gì, em tin anh hiểu rõ em thật sự muốn gì hơn chính em. Anh yêu em, chúng ta có rất nhiều chuyện thú vị để làm cùng nhau, không nhất thiết cứ phải là kết hôn. Anh cũng không cần chịu trách nhiệm bất cứ chuyện gì vì em cả, anh biết mà đúng không?"

Nghe cô nói xong, Ceasar im lặng rất lâu.

Anh nhìn cô chăm chú như thể mới lần đầu quen biết cô, rồi từ từ, anh nở nụ cười khó tin xen lẫn khổ tâm, lại mang theo khiển trách và tra hỏi, hỏi cô, "Quý Hoài Chân, rốt cuộc vì sao em lại hiện đại đến vậy?"

Cô tin rằng cả hai đều là người tôn trọng tự do và cảm giác của mình, nghe anh tự hỏi mình như thế, cô chỉ biết thở dài, lắc đầu nói, "I don't know."

Anh nói tiếp, "But I am old-fashioned, rigid and conservative. And I love you. Tell me what should I do?"

(Nhưng anh lại là một người cổ hủ, cứng nhắc và bảo thủ. Và anh yêu em. Anh nên làm gì đây?)

Cô lại ngơ ngác đáp, em không biết.

https://thuviensach.vn

Ceasar hôn lên mu bàn tay cô, kéo lấy tay cô, “Khi anh cách em cả một đại lục Hoa Kỳ, làm sao em có thể biết được mỗi ngày mỗi đêm anh đang suy nghĩ điều gì. Anh muốn hôn em, muốn chạm vào cần cổ mảnh dẻ và vòng eo mềm mại của em, ôm em vào lòng nghe em nói em cũng rất nhớ anh, muốn hôn anh, khao khát anh, muốn làm với anh chuyện diễn ra ở vườn địa đàng, làm chuyện sẽ bị thượng đế khiển trách, là tội ác có thể bị lưu đày…

Trong tưởng tượng của anh, em vô cùng thuần khiết, nhưng lần nào trong mơ anh cũng nhìn thấy cơ thể trần truồng của em, luôn khiến anh khổ sở vì tưởng tượng xấu xa không thể ngăn cản của mình. Sau khi gặp lại em, anh càng ngày càng rất chắc chắn, anh muốn làm chuyện này với em, muốn nhìn em vui sướng, rên rỉ khát khao trong khi chịu đựng sự càn rỡ và thô bạo của anh. Em không biết đâu, mỗi lần em nằm trong lòng anh hôn anh, làm những chuyện to gan đó, nói vài lời khiêu khích thần kinh anh, thật sự không khác gì ném một que diêm vào thùng xăng. Ngọn lửa từ từ liếm lên lưng anh, gặm nhấm nội tạng và da thịt anh, lan xuống bụng dưới anh, thiêu cháy tứ chi và lời nói của anh… Em không biết mình đã làm gì đâu. Anh không muốn tự dối mình nữa. Vào lúc này ngay bây giờ, mọi lời bẩn thỉu sớm mục nát trong bụng anh được trút ra hết để em nghe, anh yêu em, anh muốn em, muốn làm tình với em. Anh tin chắc đây là tình yêu chứ không phải là ham muốn đói khát. Không phải như người tình một đêm, mà là như giữa vợ chồng với nhau…”

Hoài Chân há miệng, lại không thốt nên lời.

Cô thừa nhận mình đã bị dáng vẻ này của anh dọa sợ.

Nhưng cô cứ si mê Ceasar, không thể dứt mắt nhìn đi nơi khác được.

Ceasar đưa tay vỗ vào đầu cô, nói, “Anh là một người đàn ông hai mươi hai tuổi, không có thiếu sót gì về mặt sinh lý. Anh có rất nhiều suy

https://thuviensach.vn

nghĩ tà ác về em, em có thể thông cảm cho anh không? I want a marriage with you, and I want you.”

Hai người khoanh chân ngồi đối diện nhau trên giường, nhìn nhau không chớp mắt.

Trong thoáng chốc, rốt cuộc cô cũng hoàn hồn, đấm mạnh lên bắp đùi anh.

Anh khẽ rên đau, chụp lấy nắm đấm của cô.

Cô tức giận: “Sao anh không nói sớm cho em biết?”

Anh hỏi, “Nói gì cơ?”

Cô đáp, “Nói anh muốn làm tình với em.”

Anh nói, “Vì anh thấy xấu hổ.”

Cô nói tiếp, “… Và cả anh muốn kết hôn với em.”

Anh cười bảo, “Anh sợ em sẽ không theo anh đến bờ Đông mất.”

Cô nói, “Em bị anh quay như kẻ ngốc vậy.”

Anh nói, “Em vốn ngốc mà.”

Cô tức giận, lại đấm vào bụng anh, “Anh không bị bệnh truyền nhiễm, còn đã tiêm vắc-xin, em thề đây là lời cầu hôn tệ nhất em từng nghe.”

Anh cười nói sorry, lại hỏi cô, “Vậy em có đồng ý không?”

Cô nói, “Có phải em nên nói cho người nhà em trước không? Trời ơi, em không hề có chút kinh nghiệm nào cả.”

Anh đáp, đương nhiên có thể.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau cô lại lắc đầu, “Không, không thể thế được… Mẹ và chị chỉ mong anh cưới em, tâm tình cấp bách như thế sẽ làm em rất khó chịu.”

Anh bật cười.

Trong phòng có một thoáng lặng đi.

Anh nói, “Em có thể nói gì đó được không? Mẹ kiếp cả đời này anh chưa từng căng thẳng như thế… Và cũng chưa bao giờ sợ người khác im lặng với mình đến vậy…”

Hoài Chân gật đầu.

Cô cố gắng vắt hết óc suy nghĩ một hồi, nhưng chỉ nghĩ được mỗi câu thế này, “Are we going to have sex?”

(Chúng ta sẽ làm chuyện đó sao?)

Anh bật cười nhướn mày, nhìn cô bằng một mắt, hỏi ngược lại, “Or? Are you going to pay me?”

(Hoặc là em định trả tiền qua đêm với anh?)

Cô nói, “Why? Prostitutes never ask virgins to pay. I’m virgin.”

(Vì sao? Người bán dâm chưa bao giờ thu tiền người còn trinh, em là trinh nữ.)

Anh gật đầu, cười nói, “Me too.”

Hoài Chân do dự, cô ngẩng đầu lên, hôn phớt lên môi anh như chú chuồn chuồn đạp nước.

Trong một khoảnh khắc, cuối cùng cũng phát hiện kiến thức trên giấy chỉ là điều nông cạn, quả nhiên bản thân là đứa nghĩ bậy thì nhiều mà hành

https://thuviensach.vn

động ngơ ngơ, mù mờ nhìn anh, đột nhiên không biết bắt đầu từ đâu, không biết nên tóm anh thế nào.

Sau khi nhận ra chuyện đó, cô cúi gục đầu xuống, lại đeo chiếc nhẫn trong lòng bàn tay lên ngón áp út, thỏ thẻ, “Tuy lời cầu hôn của anh rất dở, nhưng em muốn nói, em mười bảy tuổi, cao 63 inches, nặng 86 pound… Thật đáng tiếc anh chỉ kiếm được lời thêm được 1 pound. Tuy không tăng cân nhiều, nhưng cơ thể khỏe mạnh, có vẻ chưa tiêm vắc-xin, không có bất cứ kinh nghiệm nào, anh sẽ dạy em chứ?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Washington (3)

Anh nhìn cô một lúc, rồi lắc đầu cười nói, “I’m not planning…”

Hoài Chân trợn mắt nhìn anh, chống tay lên đầu gối anh, như một con thú nhỏ nhẹ nhàng tiến đến, hôn nhẹ lên môi anh.

Anh bị cô hôn phải ngửa ra sau, một tay chống xuống giường, một tay đỡ cô, không nói năng chờ xem cô sẽ làm gì.

Cô làm môi anh ướt nhẹp, toàn là nước bọt lưu lại do những chiếc hôn sơ sài, rồi cô không dằn nổi lòng đưa tay cởi nút áo anh, cứ như thủ tục cố định trong mấy bộ phim biên tập mấy phút đã dạy vậy.

Nhưng cởi cả nửa buổi mà cũng không cởi được hai nút, cô cúi đầu nhìn, chính là chiếc áo truyền thống Trung Quốc màu xanh nhạt hôm nay cô đưa, đầu dây chặt, nút áo lại to nên buộc rất chặt, khó mà cởi ra được; mà nút lại rất nhiều, cứ theo cách của cô thì đến trời sáng mới cởi được mất.

Cô gấp tới mức dùng miệng cắn, cắn đến nỗi đầy dây sắp đứt.

Anh bật cười, “Hey, hey…”

Cô tức tối, “Anh giúp em đi chứ.”

“Anh cũng không biết…”

“Chưa làm thì sao biết được.”

https://thuviensach.vn

Anh ôm cô ngồi lên đùi mình, nhìn cô một lúc, nhỏ giọng hỏi, “Anh nói là nút áo này, anh cũng không biết mở.”

“…”

Anh lại bật cười, hôn lên trán cô, “Sáng nay cũng mất hết hai mươi phút để mặc.”

Cô cẩn thận chui đầu vào trước ngực anh xoay cổ liên tục, cuối cùng cũng cởi được một nút ra, thở dài bảo, “Thôi, sau này mặc áo thun cho nhanh.”

Ceasar buông cô ra, cúi đầu nghiên cứu một lúc, thử dùng một tay cởi áo.

Nguyên là cô toàn tâm toàn ý làm chính sự, nhưng không biết sao đề tài lại bị lệch đi, cả hai đồng lòng nghiên cứu chiếc áo truyền thống này.

Áo truyền thống khá mỏng, nếu đứng ở chỗ sáng thì nhìn sẽ trong suốt như cánh ve. Hoài Chân nhìn chằm chằm chiếc áo màu trắng bên trong, đột nhiên nổi lòng tò mò, hỏi anh, “Cái này giống Chausses, là áo liền quần hả?”

Ceasar nghe xong, cười nói, “Em muốn nhìn không?”

Mắt Hoài Chân sáng lên, ra sức gật đầu.

Anh đặt tay cô lên thắt lưng quần dài màu xanh xám, ở khu vực bên ngoài.

Cô đưa đầu đến, nhìn thấy chiếc Jockey bông màu xám – là thứ mua trong trung tâm mua sắm ở Little Italy cách thành phố San Francisco không xa.

Ngoài ra, còn có một bộ phận nhô lên, vẫn còn đang say giấc…

https://thuviensach.vn

Không đợi cô nhìn kỹ, Ceasar lùi về sau hai bước, che hông lại, thấp giọng nói, "… Tham quan đến đây chấm dứt."

Hoài Chân đưa tay cào anh, "Vì sao?"

Vừa rồi bị cô nhìn chòng chọc mấy giây, anh cố kiềm chế tới mức cơ bụng căng lên, sợ gò núi mất khống chế mà gồ lên dưới cái nhìn của cô.

Anh chột dạ, cười lấp liếm che giấu, dễ dàng dùng một tay bắt lấy cổ tay cô, "Không được."

Hoài Chân dừng lại.

Anh giơ tay sửa lại tóc cô, nói, "Anh vẫn chưa chuẩn bị…"

Cô ấm ức, "Lần đầu tiên thì nói để lần sau, lần thứ hai thì bảo không phải hôm nay, lần thứ ba lại là chưa chuẩn bị."

Bây giờ đã là sáu giờ chiều ở Washington, mọi văn phòng tư pháp đã nghỉ việc; ở tầng thượng khách sạn Timber chính là buổi đấu giá mà anh nói, anh định ăn tối xong, sau khi tham dự buổi đấu giá về, hoặc là sáng sớm ngày mai mới cầu hôn cô. Thế mà cô không những không biết gì, lại còn nổi giận với anh vì khách sạn đắt đỏ này.

Anh thật sự không nhịn nổi nữa, vừa đóng cửa phòng đã vội vã cầu hôn một cách qua loa như thế.

Anh chưa chuẩn bị bất cứ thứ gì ngoài cầu hôn, cũng thật sự không có ý định làm gì khác với cô gái của anh. Nhưng cô gái nhỏ đã nhào đến, vừa cắn anh vừa cởi nút áo anh, nhưng cởi cả buổi vẫn không được, thay vào đó lại nhen nhóm ngọn lửa làm anh ngứa ngáy.

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc rồi bật cười, đổi sang câu khác, "Anh nói là, chưa chuẩn bị bao cao su."

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ ngợi, đột nhiên có bóng đèn sáng lên, “Lần trước vẫn còn dư một bao trong phòng tắm ở Kansas.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô gái đang ngồi trên bụng mình, rất bình tĩnh nói, “Một bao không đủ.”

Hoài Chân cẩn thận suy nghĩ, hình như không thể tái sử dụng bao cao su thật.

Lại nghĩ sâu hơn, đột nhiên cô hoàn hồn, trợn mắt nhìn anh một cách khó tin.

Cũng không giấu được ý cười trong mắt, tưởng cô nghe không hiểu, anh lặp lại, “Không đủ.”

Cô nói, “Nói cứ như thể anh đã từng làm rồi vậy.”

Vừa dứt câu, yên lặng cũng không kéo dài quá lâu, anh đưa tay tắt đèn cái *phụp*.

Phần nệm trước người kéo theo chăn lún xuống, anh ôm cô ngồi trên đùi. Chợt cánh môi nóng lên, có nhiệt độ của anh. Rốt cuộc cũng có một lần không phải cô chủ động, suốt cả nụ hôn luôn có cảm giác bị bức bách. Mặt trời vừa xuống núi, căn phòng kéo rèm tối dần, cả hai hôn nhau trong màn đêm tĩnh lặng. Cô chưa bao giờ cảm thấy tri giác của mình rõ ràng đến thế, từ từ khép mắt lại, trong đầu nghĩ, vì sao anh lại có thể vừa mềm mại lại mạnh mẽ khi xoắn lưỡi mình như vậy…

Cô dần dần thấy nóng, còn cả ngọn lửa từ từ bốc lên vì ma sát tay chân.

Cô sờ dọc xuống dưới muốn dở lại trò cũ, nhưng lần này lập tức bị anh chụp lấy, rất tự nhiên kéo tay cô vòng lên cổ anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng bản thân mình cũng không yên phận, cơ đùi và cơ bụng bình thường thả lỏng vào lúc này dần căng lên, dùng cả tay chân từ từ đè lên chân cô.

Cảm giác trướng lên vì tiết ra hoóc-môn có một không hai đó thật sự rất kỳ lạ, mỗi lần cạ vào làn da mềm mại của cô, so sánh sự chênh lệch nhiệt độ và độ cứng, cảm giác kích thích tố ấy lại khiến tai cô nóng lên.

Cô cũng không biết mình đã nói gì nữa. Cô cảm thấy sự tò mò này không khác mấy so với cảm giác cô bé cậu bé lần đầu tiên thấy được ma lực trưởng thành tình dục của mình.

Tựa trán vào trán cô, anh hỏi, “Thích không?”

Cô lại dùng chân cảm nhận, nói, “Không giống bọt biển, giống như…”

Lại chạm vào lần nữa, giống như cảnh cáo cô nghĩ cho xong rồi hẵng trả lời. Cô hoảng hốt, một câu “sản phẩm silicon” đã khiến anh trố mắt nghẹn họng, động tác cứng lại. Anh lại ôm cô ngồi lên, bàn tay mò mẫm lên lưng cô. Cách lớp áo, sống lưng đổ đầy mồ hôi của cô có thể cảm nhận rất rõ tay anh, và cả chiếc nhẫn trên ngón áp út.

“Ở đâu?” Anh hắn giọng, lại hỏi nhỏ, “Trong túi du lịch hả?”

Cô nghe ra sự căng thẳng vô cớ trong âm thanh khàn khàn của anh, tựa vào khuỷu tay anh, gật đầu, “Ừm.”

Túi du lịch đặt ngay đầu giường. Cô nghe thấy anh dùng một tay kéo mở dây khóa.

Cô lại bổ sung, “Ở túi bên ngoài.”

Anh dừng lại, ừ một tiếng, nói tìm được rồi.

Tiếng túi giấy vang lên, sau đó là tiếng xé túi.

https://thuviensach.vn

Anh nâng eo cô ngã xuống, im lặng phủ phục người lên.

Hai người đối mặt với nhau trong bóng tối, anh mở thứ đựng trong túi ra, thăm dò xuống dưới.

“Đợi đã…” Đột nhiên cô nói.

“Ừ?”

“Em muốn nhìn anh.”

Cô nhỏm dậy trong ngực anh, lục lọi đèn đầu giường.

Anh cũng không ngăn cản, ngồi quỳ sau lưng cô.

Cô nhìn gì cũng chỉ thấy toàn bóng đen mơ hồ, ngay cả anh cũng thế. Mò mẫm cả buổi cũng không mò được, cho tới khi anh tiến lại gần từ đằng sau, *tách* một tiếng bật sáng đèn đầu giường.

Ánh sáng đột ngột lóe lên làm cô không mở nổi mắt.

Anh kéo cô vào lòng, thấp giọng khàn khàn, vừa như cầu khẩn lại đầy cám dỗ.

“Đừng nhìn…”

Cô ngẩn ngơ một lúc, đưa tay tháo thứ hình tròn kẹp giữa ngón trỏ và ngón đeo nhẫn xuống, “Em không nhìn.” Lại quay đầu đi, nhìn chằm chằm mặt bên anh mà nói, “Em muốn giúp anh.”

Anh cười bảo, “Không nhìn thì làm sao dùng?”

Cô nói, “Anh dạy em đi.”

Anh nói được, rồi ôm cô xoay người lại để cô ngồi trên đùi anh, bàn tay ôm cô sờ xuống dưới.

https://thuviensach.vn

Chiếc quần cotton màu xám tro đã được cởi ra.

Anh đặt cằm lên vai cô, mãi không nói gì.

Cô cảm nhận rất rõ ngón tay thon dài linh hoạt của anh, cầm tay cô đặt lên chóp đỉnh.

Sau đó anh bật cười, cố ý hỏi cô, “Biết nơi này dùng làm gì không?”

Cô nói, “Biết.”

Anh im lặng thực hiện động tác kế tiếp.

Đột nhiên cô đã hiểu vì sao vừa rồi anh muốn cô phải nói gì đó, bởi vì thật sự rất căng thẳng. Vào những lúc quá căng thẳng, con người ta khó chịu đựng nổi im lặng, càng không chịu nổi kích thích, nếu không thật sự có thể khiến người ta nghe thấy con tim không yên phận muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong khung cảnh yên lặng này, cô có thể cảm giác rõ ràng xúc cảm trên bàn tay. Cẩn thận đặt thứ hình tròn lên trên, lại dè dặt vuốt nó xuống, dính sát kín kẽ như đang làm một công việc tinh tế. Trong cô nín thở suốt cả quá trình, vì cô thật sự chưa trải qua cảnh đời bao giờ, vừa bị anh làm sợ hết hồn, lại cảm thấy vô cùng chấn động một cách khó hiểu.

Sau khi kết thúc, anh vẫn bấu vào tay cô, không để cô buông tay.

Cô nghe thấy tiếng thở dài tràn đầy kìm nén khẽ thốt lên từ cổ họng anh.

Anh ngẩng đầu, cố sức nhíu mày.

Cô không biết vì sao, hỏi anh thế nào.

https://thuviensach.vn

Hầu kết di chuyển lên xuống, cô nhìn thấy anh chảy mồ hôi ròng ròng, trả lời cô, “Không biết vì sao, có hơi chật.”

Cô bất giác cúi đầu nhìn xuống, lập tức giật nảy mình.

Nhận ra điều đó, anh hỏi nhỏ, “Khó coi lắm hả?”

Nhất thời cô không thể trả lời mạch lạc, “A… Cái gì? Không có đâu.”

Anh lặp lại, “Anh cảm thấy rất xấu xí.”

Vừa dứt lời, cô nhanh chóng sực tỉnh, tự động nhìn đi nơi khác, đặt cằm lên vai anh, không nhẹ không nặng, giả vờ như từng thấy việc đời mà nói, “Vẫn tốt mà.”

Anh ừ một tiếng.

Cô lại hỏi anh, “Làm thế nào đây?”

Theo động tác nuốt nước bọt, anh khẽ thở dài.

Cô nói, “Hay là không làm nữa…”

Rồi cô nghe thấy anh điều chỉnh hô hấp, nhỏ giọng nói, “Không nhịn nổi.”

Cô muốn nói để em dùng tay, nhưng câu tiếp theo của anh đã khiến cô không mở miệng nổi.

Anh dùng môi chặn cô lại, một tay túm lấy chăn đệm dưới eo cô, với tư thế đó từ từ nằm lên người cô, cùng nhau ngã xuống.

Bắt đầu từ khoảnh khắc này, cô trở nên vô cùng căng thẳng, “Anh nói gì đi.”

Anh ngẫm nghĩ, hỏi cô, “Shame?” (Xấu hổ hả?)

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Scared.” (Em sợ.)

Anh hỏi, “Of what?” (Sợ gì?)

Cô nghiêng đầu tránh nụ hôn anh, buồn bã nói, “Terrified of pain.” (Sợ đau.)

Mỗi lần mất kiểm soát nhớ lại thứ vừa nãy liếc mắt nhìn, cô lại buồn bã nói không nên lời.

Anh nói, “Then therapist will have to be gentle.”

Cô cắn răng nghiến lợi tựa trán vào hõm vai anh, chỉ hận không thể há miệng cắn anh.

Ngay sau đó cô lại muốn khóc, có cảm giác như hồi bé lần đầu đến bệnh viện, mặc dù có người dỗ cô “sẽ không đau đâu”, nhưng xưa nay bác sĩ ‘ngoài mặt thì hiền trong lòng thì cứng’ chỉ biết nói dối để dỗ con nít mà thôi.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Washington (4)

Ngọn đèn đầu giường tỏa ánh sáng mờ mờ, giống như mặt trời thiên vị chỉ chiếu sáng một góc nhỏ. Chiếu lên tấm gương lớn, phản lại ánh sáng chói mắt, khiến người ta ngỡ có ô cửa nhỏ đang mở ở nơi đó, và trong khung cửa ấy cũng có một đôi tình nhân thân mật đang ôm nhau.

Mặt gương phản chiếu rõ tấm lưng trần rắn chắc cùng bờ hông nhỏ của anh, ngoài ra, còn cả đôi chân bé nhỏ vắt vẻo trên đó.

Cô nhìn không dứt mắt. Cứ tưởng chân mình không hề nhỏ, nhưng so ra mới thấy có khi còn không to bằng cánh tay anh. Cảm giác chênh lệch sức mạnh lớn như vậy, khi nhìn vào trong gương, nhất là với tư thế này, quả thực làm người ta phải giật mình.

Gần nhau đến thế, hình như màu da của anh ngăm đen hơn trước, dù là ngày nóng nhất trong mùa hè ở thành phố San Francisco thì cũng không quá nắng, cô cũng chưa bao giờ mặc quần áo để lộ chân, còn anh chắc hẳn là kết quả của việc thường xuyên đến bãi biển phơi nắng.

Ceasar cũng ngoái đầu nhìn vào gương.

Không biết anh đã nhìn bao lâu, cho tới khi tầm mắt hai người chạm nhau trong gương, Ceasar mới hỏi, “Thích đối diện với gương à?”

Cô còn chưa kịp giải thích thì anh nói tiếp, “Nếu thích thì để lần sau.”

Sau đó lại vùi đầu hôn cô, nói bổ sung, “Sẽ đau đấy.”

https://thuviensach.vn

Lời cần nói cũng để anh nói rồi, cô không biết nên nói gì nữa, nói không chừng là mình thích thật. Thế là cô dứt khoát cúi đầu tập trung nhìn động tác của anh. Không biết có phải nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống hay không, mà cô bất giác cảm thấy có hơi nóng bốc lên từ trên mặt mình.

Nhìn chăm chú một lúc, quả thật có hơi căng thẳng, gác cằm lên vai anh thôi nhìn, sau đó lại không nhịn được nhìn vào gương.

Trong chớp mắt ấy, cô nhìn thấy vùng da sáng bóng dưới hông anh – vốn ban nãy không thấy rõ – đang từ từ chậm rãi di chuyển rồi bất giác xông thẳng vào.

Cả hai đều ngẩn ra.

Không ngờ cô lại mềm mại đến thế, anh cũng ý thức được mình đã dùng sức hơi quá.

Anh điều chỉnh hô hấp, “Có đau không?”

Nhất thời Hoài Chân không trả lời được.

Cô sợ nhột, mới đầu lo mình sẽ không nén được cười, sau đó cô lại cảm thấy có thể sẽ khóc, nhưng không ngờ lại thành ra như vậy.

Cô không thấy đau ngay, cảm giác dính chặt vào người anh giống như cả người lơ lửng trên không. Dù rõ ràng cô đã dựa sát vào đầu giường và gối, nhưng cảm giác chới với ấy vẫn làm cô tan vỡ. Rồi sau đó cơn đau mới ập đến, chứng thực tất cả cảm giác sợ hãi và không an toàn.

Quả nhiên không phải cứ đọc trong sách là xong, dù có chuẩn bị tâm lý đến đâu cũng vô ích.

https://thuviensach.vn

Cũng trong nháy mắt đó, cô có cảm giác mọi huyết khí bốc lên cũng tụt xuống, ngay tới ngón tay ngón chân cũng lạnh băng.

Nhưng cô thấy nhất định anh cũng không dễ chịu hơn là bao.

Cô chậm rãi hắng giọng, để giọng mình nghe không đến mức run rẩy, trả lời một cách rất không thuyết phục, “Vẫn ổn ạ.”

Trả lời xong mới nhận ra đầu óc bị cơn đau làm cho ngừng vận hành, đến kẻ ngu cũng biết I’m OK chính là không OK một chút nào.

Anh không trả lời, nắm lấy bàn tay phải lạnh băng cô đặt trên chăn.

Thực tế là cả người cô đều lạnh toát, chỉ có mỗi anh là nóng. Nhưng cô không còn hơi sức đâu để nói.

Anh hôn vào lòng bàn tay cô, nhỏ giọng dụ dỗ, “Không làm nữa.”

Nói đoạn toan rút ra.

Nhưng chỉ động tác nhỏ của anh cũng làm cô rên thảm thiết.

Ceasar ngẩng đầu lên, nhắm nghiền mắt, có thể nhìn thấy mồ hôi hột thấm đầy trán dưới ánh đèn.

Chậm rãi lấy lại tinh thần, anh khàn giọng nói, “Xin lỗi…”

Trông anh cũng không dễ chịu chút nào.

Nhưng cô cảm thấy đều như nhau, bất kể thế nào thì cũng phải có một người thoải mái trước. Thế là nhân lúc anh hôn mình, một tay cô bám lấy cổ anh, tìm được điểm tựa, thử từ từ di chuyển.

Ceasar “a” lên, hô hấp dồn dập, dừng hôn cô, âm thanh thấp đến đáng sợ, “No, no…”

https://thuviensach.vn

Cô lập tức nghiêng đầu đi, chà nước mắt sinh lý ứa ra vì bị đau đớn kích thích lên gối, nào ngờ lại kích thích anh.

“Quý Hoài Chân ——” Anh hít hà, chậm rãi điều chỉnh hơi thở, cảnh cáo cô: “NO!”

Cô hít mũi, tủi thân hỏi, “… Thoải mái không?”

Anh im lặng.

Vì bị kích thích nên cứ chảy nước mắt mãi, cô thật sự không dám nhìn thẳng anh, nhưng cô biết anh vẫn đang nhìn mình.

“Dù sao cũng không khó chịu hơn được nữa.”

Rồi giống như để che đi âm mũi, cô hung dữ thúc giục anh, “Nhanh lên đi.”

Anh vẫn không nói gì, gập người lại như nhận lỗi, lại giống như trấn an cô, từ từ hôn nhẹ lên má cô.

Một cách chậm rãi, anh dịu dàng nói, “Chịu đựng một chút nhé.”

Đợi tới khi thật sự bắt đầu, cảm giác không an toàn kia nhanh chóng biến mất. Mọi thứ trong tầm mắt đều rất thật rất rõ ràng, ngay tới đau đớn và xúc cảm cũng rất rõ. Thậm chí cô có thể mở mắt ra nhìn anh đau đáu, nhìn bắp thịt anh căng lên vì chống đỡ, mồ hôi chảy thành dòng hội tụ ở bụng; chân mày nhíu lại, mắt đen nhuộm đầy tình dục, cánh môi đỏ khẽ hé mở, còn cả toàn bộ hình ảnh nhập nhòe trong gương.

“Nhìn cái gì?” Anh cắn lên rái tai cô, hỏi nhỏ.

Cô không biết phải trả lời thế nào, ngay đến hơi thở cũng mất kiểm soát.

https://thuviensach.vn

Không đợi cô trả lời, lập tức vòng eo bị kéo lại gần.

Chẳng mấy chốc cô đã choáng ngợp, không nói được gì.

Cơ thể sắp rã rời, ngay đến tầm nhìn cũng bị phân tán.

Như xảy ra một trận động đất cấp độ nhẹ, cũng không biết rung chuyển bao lâu và còn muốn chấn động tới lúc nào. Cô muốn tìm một điểm tựa ngoài anh. Nhưng ngoài anh ra, mọi thứ trong phòng đều lơ lửng đung đưa, xa không với tới.

…

Cho đến khi anh nói, “Hoài Chân, hôn anh.”

Cô nghe không rõ, “ừm” một tiếng, rõ ràng là câu nghi vấn nhưng âm cuối lại không thể lên cao.

Anh thấp giọng lặp lại, “Hôn anh đi được không?”

Như khuất nhục cầu hoan, lại như vẫy đuôi năn nỉ, kích thích một âm thanh trong lòng cô vang lên.

Cô quay đầu đi, từ từ làm ướt môi anh, nụ hôn nhẹ nhàng khơi gợi ấm áp.

Anh khựng lại, đón nhận động tác của cô, càng hôn cô ngấu nghiến. Nơi đang dính chặt lấy nhau đột nhiên đụng mạnh một phát.

Sau đó đột ngột dừng lại.

Cô cảm giác được anh ôm mình run lên.

Một thứ mùi không quá quen thuộc lập tức tỏa khắp phòng, dần dà có xu hướng đậm hơn.

https://thuviensach.vn

Trong thứ mùi của riêng phái nam, cô cảm thấy nghẹt thở và mệt mỏi.

Anh thoáng buông cô ra, cố chấp dựa trán vào vai cô, nặng nề thở hổn hển.

“Cảm giác thế nào?” Cô không biết vì sao mình còn có sức hỏi anh câu này, vừa hỏi ra, cảm thấy bản thân như người mắc bệnh nặng gặp hồi quang phản chiếu vậy.

Dừng một lúc, anh nói, “Muốn nghe thật sao?”

“Ừ.” Cô nói nhỏ, không biết vì sao lại căng thẳng.

“Muốn một lần nữa.”

“…”

Anh nghiêm túc nhìn cô chăm chú.

Biểu cảm bình tĩnh, làn da trắng mịn như gốm, cần cổ mảnh khảnh, và đôi môi vẫn đỏ ửng… Tất cả đều khiến anh nhớ lại lúc nóng bỏng nhất, cô yếu ớt nằm trong khuỷu tay anh, làn da mềm mại non nớt, trơn nhẵn như thớ lụa tinh khiết.

Kích thích này quá mạnh mẽ, một khi nhớ lại khoảnh khắc đó, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Muốn một lần nữa là nghiêm túc. Rất nghiêm túc.

Rồi anh khàn giọng bật cười, hạ đôi môi ấm áp xuống trán cô, “Trêu em thôi.”

Rốt cuộc cô cũng thở phào, trông như con rối hấp hối, không có chút sức sống ủ rũ nằm trên vai trên bụng anh.

https://thuviensach.vn

Với tư thế này, mồ hôi dính lên người cô. Nhưng cô vẫn có cảm giác chân lạnh buốt, không biết là do mồ hôi hay do anh.

Anh chậm rãi ngồi dậy, cúi đầu cởi đồ ra.

Bất ngờ là không thấy anh xuống giường, ném đồ vào thùng rác.

Mà anh lại nhìn chằm chằm thứ trong tay một lúc.

Cô nhỏm mình dậy, hỏi, “Sao thế?”

Anh nói, “Không xấu.” Do dự mấy giây mới trần truồng bước xuống giường, vứt đồ đi rồi lại quay về, chồm đến gần.

Cô bị động tác đột ngột này làm cho xấu hổ, xoay mình lại.

Anh nhướn mày nhìn cô mấy giây, lập tức vòng tay dưới đầu gối cô, ôm cô đi vào phòng tắm, đặt lên bồn cầu.

Cô lấy lại tinh thần, hỏi anh, “Chảy máu?”

Anh ừ một tiếng.

Cô cúi đầu liếc nhìn, không ít tí nào, giống như ngày đầu tiên đến kỳ vậy.

Ngẩng đầu lên thì thấy Ceasar đã mặc quần áo vào, bộ dạng như muốn ra ngoài.

Cô hỏi, “Anh đi đâu thế?”

Anh đáp, “Anh xuống lễ tân gọi điện cho bác sĩ.”

Cô nói, “Có thể tìm cho em băng vệ sinh trước đã được không, nằm trong ba lô đó.”

https://thuviensach.vn

Anh cúi người kéo khóa ra, đứng đằng xa ném tới, “Bao cuối cùng.”

Cô đưa tay chụp lấy, vội vàng ngắt lời anh, “Tắm xong em sẽ đến bệnh viện với anh.”

Anh cương quyết từ chối, bảo cô cứ ở đây.

Cái tật xấu hễ cơ thể gặp chút vấn đề là gọi điện thoại mời bác sĩ của người phương Tây đúng là…

Cũng không biết nên nói là bệnh nhà giàu hay cơ thể quá yếu nữa.

Trong phòng không thấy gì, cô cao giọng gọi anh, “Gọi bác sĩ nữ.”

Vì để một bác sĩ nam kiểm tra cô ở trên giường khách sạn, ngay trước mặt Ceasar… quả thật quá lạ lùng.

Cửa đóng lại cái *sầm*, cũng không biết anh có nghe không.

Trên người và trong phòng đều có mùi của anh.

Cô vội vã tắm nhanh, thay quần áo ngủ, trước khi anh gọi điện thoại về thì bấm chuông gọi người đến thay khăn trải giường. Một người đàn bà Bồ Đào Nha có ngực to khoác áo ren đi đến thay khăn trải giường, đi theo bà ta là một cô gái gốc Hoa, hai người vừa dọn phòng vừa nói chuyện bằng tiếng Bồ Đào Nha, chốc chốc lại cười thầm với nhau, cô nghe cũng không hiểu nhiều. Theo lý mà nói thì tốt nhất cô nên ra ngoài, song lại không biết đi đâu, chỉ biết đứng đầu giường, trả một đô hai mươi lăm cent, tính ra cũng không quá thất lễ.

Lúc Ceasar quay về thì phòng đã sạch sẽ tinh tươm, cửa sổ còn để mở cho thông gió. Dù không phải là thứ mùi sạch sẽ, nhưng nếu không phải anh cố ý muốn mời bác sĩ, thì cô rất tình nguyện giữ lại cái mùi đó, bởi vì

https://thuviensach.vn

nó khiến cô cảm thấy cực kỳ an toàn. Nhân lúc bác sĩ chưa tới, cô bảo anh đi tắm đi, đến lúc này mùi của anh mới tan biến hoàn toàn.

Bác sĩ đến rất nhanh, từ khi anh gọi điện cho tới khi lái xe tới nơi, trước sau cộng lại chỉ hơn hai mươi phút.

Lúc cửa phòng vang lên, Ceasar vừa mới tắm xong đi ra.

Đó là một nữ bác sĩ trung niên đeo kính, nói khẩu âm thuần giọng Anh, từ lúc vào cửa đã không hề nhìn Ceasar với vẻ thiện chí lần nào.

Vừa thấy tóc anh còn ướt, bà ấy lập tức như một quản gia hung dữ quát bảo anh lau khô tóc đi, nếu không là rất vô lễ.

Ceasar cũng không biện bạch, đứng ra xa dùng khăn lông lau khô tóc.

Sau khi bắt đầu kiểm tra, quý bà nước Anh mới bắt đầu mắng mỏ cũng như thuyết giáo học thuật với Ceasar.

Bà ta tức giận dạy dỗ anh: “Tôi đoán chắc chắn cậu không có màn dạo đầu, chưa gì đã vội vã bắt đầu. Kiểu thanh niên không nặng không nhẹ như các cô cậu tôi gặp quá nhiều rồi, chỉ hận không thể đánh cho một trận no đòn.”

Thấy anh thành khẩn nhận sai, nữ bác sĩ tiếp tục hướng dẫn tỉ mỉ, cuối cùng bổ sung rõ: nửa tiếng một giờ cũng không quá đáng.

Đến lượt quay sang Hoài Chân, bà ta lập tức trở nên vô cùng dịu dàng, dỗ cô như dỗ một đứa trẻ một hai tuổi vậy, “Không sao đâu, không có vấn đề gì lớn, ngày mai sẽ khỏe lại thôi, không cần uống thuốc. Cần ăn gì cứ ăn, cần uống gì cứ uống, đừng để cậu ta đụng vào là được.”

Lúc gần rời đi, bác sĩ còn để lại ít thuốc giảm đau và hạ sốt, lại cố ý cảnh cáo Ceasar phải cẩn thận, ít nhất trong vòng một tuần không thể làm

https://thuviensach.vn

thêm được.

Hoài Chân nhìn biểu cảm của anh, thấp giọng bật cười.

Lúc tiễn bác sĩ đi thì đã gần mười giờ tối, đương nhiên đã bỏ lỡ buổi đấu giá chiều nay. Ceasar đi mua băng vệ sinh cho cô, cô không chịu ở khách sạn một mình, nhất quyết đòi đi theo. Cửa hàng tiện lợi 24/24 ở Mỹ không hề ít, nhưng anh lại lái xe chở cô đi xa những hai mươi phút, gần như sắp đến quận Silver Spring.

Thành phố xung quanh cũng không có gì hay để xem, đèn sáng trong đêm tối, cửa hàng tiện lợi 24/23 nằm trơ trọi trên phố xá mang lại lợi ích cho người dân gần đó, ngoài cửa có xe ô tô màu xanh ngọc đang đậu, tài xế vào cửa hàng mua lương khô thuốc lá, ngoài ra không còn vị khách nào khác. Chủ cửa hàng cũng đi ra ngoài, dựa vào thân cây hút thuốc. Đêm hôm khuya khoắt bắt gặp một đôi tình nhân thì bật cười sáng tỏ, tưởng bọn họ tới mua đồ làm chuyện tốt, nào ngờ chỉ là mua đồ dùng của phụ nữ, thật sự khó hiểu.

Mua được thứ tốt, suýt nữa hai người quên luôn cơn đói, vậy là nhờ chủ tiệm mở lò nướng nướng hai chiếc bánh mì xúc xích, rồi lại chia nhau một chai Coca-cola uống chung.

Hai người ngồi trên ghế, đối mặt với cửa sổ im lặng ăn uống. Bên ngoài gió to, lá rụng xoay một vòng rơi xuống người chủ tiệm. Ông ta chửi tục một câu, lại quay đầu cười xin lỗi hai người. Nghĩ ngợi một lúc, ông ta cố ý đi tới khen, “Hình xăm của hai người rất đặc biệt.”

Ceasar nói cám ơn, hiếm khi thấy anh không nói nhiều lời cười nhạt.

Hoài Chân cúi đầu nhìn, chữ đó nằm ở vị trí rất dễ thấy. Không biết vì sao cô lại thấy vui vui, bất giác cười tít cả mắt.

“Cười cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Không biết.”

“Không giận anh à?”

“Em giận gì cơ?”

Anh nhìn cô một lúc, “Em đúng là khờ.”

Cô bật cười, cố ý cười một cách khờ khạo.

Anh cũng cười.

“Anh lại cười gì đó?”

“Nhớ đến em.”

“Em sao?”

“Giống tơ lụa.”

Tương vàng trên xúc xích dính vào miệng cô, cô “ừ?” một tiếng, nghe không hiểu.

Anh đưa tay lau sạch cho cô, lại dời tầm mắt nhìn chằm chằm vào chiếc xe gia đình Fiat màu xanh ngọc ngoài cửa sổ kính, mỉm cười lặp lại, “Rất giống tơ lụa.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Washington (5)

Tối hôm đó cô vẫn có thể nhún nhảy vui vẻ, đến sáng hôm sau khi tỉnh lại, toàn bộ xương cốt lại rã rời. Vừa mở mắt ra, cô chỉ mơ màng nhớ được Ceasar nói gì đó với cô, chứ cô cũng không biết mình trả lời thế nào, vừa trở mình đã lại ngủ mất. Sau đó mới biết anh phải đi sửa đàn violin, vì cứ ba ngày khách sạn Timber lại có một buổi đấu giá, mọi món đồ đấu giá phải được hoàn thành tổng hợp định giá nội trong hôm nay, sáng mai sẽ tổ chức đấu giá, chậm nhất là năm giờ chiều nay phải đưa violin đến chỗ đấu giá.

Khoảng ba giờ thì anh trở về, mang theo gió lạnh chui vào chăn ôm lấy cô, giống như cây kem chưa tháo bao bì, tỏa khí lạnh ở bên ngoài bao. Sau đó bao bì được tháo ra, cả cơ thể ấm áp bất thường, ôm lấy cô từ đằng sau, luôn có nơi làm cô phải hoảng hốt. Nhưng anh không làm gì cả, chỉ lặng lẽ nằm yên ở đấy, rõ ràng vẫn chưa ngủ, nghe hơi thở là biết rồi.

Điều này làm cô bất giác nhớ tới già Huệ từng chữa cho một cậu bé ở phố người Hoa chứng thèm ăn: đã khai trai, ăn một lần sẽ muốn ăn thêm, nếu bắt ăn kiêng thì đúng là không khác gì chết người. “Ăn một lần sẽ muốn ăn thêm” lời này cũng là do già Huệ nói, dù ở ngay trước mặt trẻ nít thì lời nói ra cũng không đứng đắn không hề kiêng dè. Chủ nghĩa tự do của người phương Tây và tư tưởng bảo thủ của phương Đông được dung hợp với nhau một cách hoàn mỹ trên người ông, khiến ông không khác gì một biển hiệu sống ở phố người Hoa. Từ lúc ra ngoài cho đến bây giờ, cô bất giác nhớ đến ông, cũng không biết ông và bạn gái du lịch thế nào rồi, rốt cuộc người đại diện phái nam lớn tuổi ở phố người Hoa có cưới muộn hay không, vân vân…

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, cô nhắc nhở mình khi dậy nhất định phải gọi điện về nhà, nghĩ ngợi một lúc lại ngủ thiếp đi, hoàn toàn quên khuấy anh chồng chưa cưới còn đang đau khổ ôm cô ở sau lưng.

Có điều cái danh chồng chưa cưới này cũng không giữ được quá hai mươi tiếng. Đến buổi trưa tỉnh lại, ăn trưa xong, hai người lái xe đến một văn phòng tư pháp trên đại lộ Pennsylvania, nơi có thống đốc địa phương chịu trách nhiệm về các vấn đề pháp lý nói chung, bao gồm cả hôn nhân khác chủng tộc. Mọi tài liệu cần có là năm đô la, một bản kiểm tra sức khỏe và ID còn hiệu lực trong vòng ba tháng ở mười sáu tuổi bang. Thủ tục rất đơn giản, thống đốc cũng rất tốt bụng. Lúc điền vào mẫu đăng ký cho hai người, ông ta mỉm cười hỏi họ: “Hai người muốn sử dụng ngôn ngữ nào trong hôn lễ?”

Vì thông thường lúc vào nhà thờ tuyên thệ, cần phải giao tài liệu do cơ quan tư pháp cấp cho mục sư chúc phúc, nếu như ông ta không biết tiếng Anh, tiếng Tây Ban Nha hay tiếng Pháp, thì có lẽ sẽ gặp rắc rối.

Hai người không gặp nhiều khó khăn về phương diện này lắm, cẩn thận ngẫm nghĩ, cho rằng tiếng Anh là được rồi.

Lúc đưa tài liệu vào để kiểm tra, vị thống đốc mời bọn họ ra ngoài chờ, lại bảo không cần phải căng thẳng, tiến hành đến bước này cũng chỉ để xác nhận xem là con gái công dân Mỹ đã đủ mười lăm tuổi chưa, và hơn nữa là để bảo đảm cô ấy tự nguyện, không bị uy hiếp.

Mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, mười phút sau, thống đốc thông báo bọn họ đi lấy giấy chứng nhận kết hôn. Tờ giấy màu vàng lót dưới cùng, chữ in hoa viết tay trên giấy kết hôn cũng rất đẹp:

United States, Washington D.C., CERTIFICATE OF MARRIAGE

This is to Certify that the following is an extract from the registration of the marriage, regarding the GOD and LAWS, record on file with the

https://thuviensach.vn

Vital Statistics Agency.

Waaizan, FEMALE

Date of Birth: JULY 11, 1914

Ceasar Herbert von Muhlenberg, MALE

Date of Birth: DECEMBER 21, 1909

Place of Marriage: WASHINGTON D.C.

Registration Date Oct 22, 1931

Sau đó còn có vài tài liệu cụ thể khác, ví dụ như tình trạng sức khỏe, tín ngưỡng tôn giáo, giấy khai sinh vân vân.

Mục cuối cùng lại khiến Hoài Chân rất nghi ngờ, bởi vì cả hai đều ra đời ở Mỹ. Ceasar giải thích với cô: đó là khi La Văn đưa cô nhập cảnh đã dùng chứng nhận bản xứ, hẳn mọi thông tin sinh tử đều là ở Mỹ.

Nghe anh giải thích xong, Hoài Chân cảm thấy đúng là thần kỳ, giống như chuyện xuống khỏi tàu Santa Maria nhập cảnh chỉ vừa mới xảy ra vào ngày hôm qua, rồi lại như đã xảy ra từ rất lâu. Cô thực sự không tưởng tượng nổi, một năm sau mình lại đến D. C. kết hôn với thanh niên bài Hoa thuộc đảng Cộng hòa cấp tiến, khi cô vừa đặt chân đến Mỹ đã hung dữ ra oai phủ đầu.

Lúc sắp về khách sạn thì có đi qua một văn phòng điện thoại, Hoài Chân bảo anh dừng xe ven đường, còn mình lấy tiền đi vào gọi điện về nhà.

Điện thoại liên tục báo bận, Hoài Chân quay đầu nhìn đồng hồ trong sảnh: hôm nay là ngày cuối tuần, sáu giờ chiều ở bờ Đông là ba giờ chiều ở nhà, đáng lý bình thường vào giờ này sẽ không có mấy ai gọi điện đến để

https://thuviensach.vn

giặt đồ. Cô lại chờ một lúc mới gọi tiếp, lần này đã kết nối được rồi, là Vân Hà.

Vân Hà vừa nghe thấy giọng cô thì đã hét ầm lên: “Cuối cùng em cũng gọi điện về nhà, cha mẹ lo muốn chết đấy!”

Cô xoa lỗ tai bị tàn phá, nói, “Em ——”

Nhưng chưa nói xong đã bị ngắt lời, tiếng thét lần này rất hưng phấn: “Cả phố người Hoa đều biết em được tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa nhận vào Harvard rồi!”

Hoài Chân sở lại: “Là viện Harvard-Yên Kinh…”

“Có gì khác nhau? Dù là con gái nhà giàu cũng không vào được trường đại học hàng đầu đó đâu! Em biết không, ngay từ tối qua điện thoại nhà ta bị gọi đến mức nổ máy luôn rồi, láng giềng cầm báo chí tiếng Trung tiếng Anh đến cửa chúc mừng mẹ tới tấp, mấy bà dì bà bác đều lấy em làm tấm gương, ngay cả mẹ Hoàng mẹ Trần cũng đến nhà mình đấy, hạt dưa chuẩn bị không đủ, ghế ngồi không dư cái nào, khó khăn lắm mới tiễn được một toán đi, mẹ phải đến siêu thị mua thêm quà vặt với ghế đấy, bà mừng lắm luôn, cười không khép miệng lại được cơ mà. Thời gian trước mấy người Ý còn không thỏa thuận với chúng ta được, nói làm dây chuyền nhưng không thống nhất được tiền hoa hồng, vậy mà hôm qua lại thêm một đám người nữa đến, cha mới tới quán trà bàn chuyện làm ăn với họ rồi…”

Vân Hà nói rất nhiều rất nhiều, Hoài Chân không chen lời vào được. Đứng mỏi chân, cô đổi sang tư thế khác, phát hiện Ceasar đang ở ngoài cửa kính văn phòng điện thoại nhìn cô, nhìn anh không phải sốt ruột chờ, mà là căng thẳng.

Đợi Vân Hà nói xong, lúc cô ấy nghỉ ngơi uống nước, Hoài Chân mới hỏi gần xa, “Trên báo còn nói gì nữa không?”

https://thuviensach.vn

Cô ấy ngạc nhiên, “Em chưa đọc sao?”

Cô đáp không.

Vân Hà thuận tiện lấy một tờ báo, ho hai tiếng, “Nhật báo Coastal ____”

Hoài Chân căng thẳng.

Cô ấy nói, “Hầy, báo nào cũng viết thế này cả: ‘đôi tình nhân da vàng da trắng xông vào liên minh các trường đại học: Trung Quốc già cỗi lấm tấm vết bẩn và nước Mỹ trẻ trung không kiềm chế được, rốt cuộc là ai lấn át ai?’“

Hoài Chân lại hỏi cô ấy: “Chú Quý nói thế nào?”

“Tối qua cha đọc được thì rất tức, vỗ đùi nói: “Pi! Bọn trẻ yêu nhau, nhắc tới thù hận quốc gia làm gì!’“

Cô lại hỏi, “Còn dì Quý?”

“Mẹ thì sốt ruột, ‘Kệ nó, cậu ta chịu cưới em gái thì tôi cũng không quản ai rape ai, báo bên ngoài thích nói bậy thì cứ cho nói; báo không nói thì hàng xóm láng giềng cũng nói lung tung thôi.’“

“Thế còn chị?”

Vân Hà nghĩ ngợi, cười nói, “Đã dùng hết bao cao su rồi đúng không?”

Hoài Chân im lặng một lúc, nói dùng hết rồi.

Vân Hà còn muốn hỏi cảm nhận các kiểu, nhưng cô đã lập tức ngắt lời, “Bọn em đang ở đặc khu Columbia.”

https://thuviensach.vn

Vân Hà ngạc nhiên hô lên: “Hai người đến Washington… đăng ký?”

Cô nhìn đồng hồ, nói chuyện đã gần mười phút rồi, một khi quá mười phút thì sẽ lên mức phí 3 đô la cho cuộc gọi đường dài.

Vậy là cô vội vã nói, “Em sắp không trả nổi phí gọi đường dài rồi… Em gọi điện về là muốn nói chuyện này, hy vọng chú Quý không tức giận, cũng mong dì Quý chớ hoảng hốt, nói chung mọi chuyện rất thuận lợi, bọn em sẽ về nhà sớm thôi.”

Vân Hà ngạc nhiên nói, “Nghe được tin tức này, chị kích động tới mức không biết nên cười hay khóc luôn.”

Hoài Chân cười, “Thế chị khóc đi.”

Vân Hà xì cô ấy.

Cô cười lớn rồi cúp máy, trong đầu nghĩ, dù thế nào cũng phải ở lại đến hết buổi đấu giá đã, có lẽ ngày mai và mốt đều có thể gọi điện về cho nhà, tránh để người nhà nhớ mong.

Quay về khách sạn, Ceasar cùng cô đến đại sảnh lấy một tờ Nhật báo Coastal và Thời báo Đại Tây Dương, cầm về phòng đọc.

Ngoài báo cáo về tâm tư sâu nặng của con gái Trung Hoa ở phố người Hoa, tình yêu của người da vàng da trắng trong thời thế đổi thay, thổn thức cho nước Mỹ ngây thơ bị lừa gạt, khuyến khích thảo luận xem rốt cuộc ai làm bẩn ai, xúi giục cảm xúc dân tộc và thù hận trong lòng các đảng viên, thì nói thật có vài nội dung Hoài Chân rất tán đồng.

Ví dụ như Nhật báo Phụ nữ Đại Tây Dương đã có tổng kết sau bài phát biểu của Hoài Chân như thế này: “Dưới áp lực của vô số nhân vật nữ nổi tiếng Trung Hoa trong lễ giáo phong kiến phương Đông, lựa chọn duy nhất sau khi tốt nghiệp trung học hoặc đại học là đính hôn hoặc kết hôn với

https://thuviensach.vn

người được cha mẹ chỉ định trước đó. Cho nên, dù các cô gái phương Đông được giáo dục tư tưởng tự do, thì dưới sự ràng buộc của truyền thống, vẫn có không ít câu chuyện như trong phim "Nora" đang diễn ra ngoài đời thực. Cô Kwai sinh ra và lớn lên ở Hoa Kỳ, cũng giống như những cô gái người Hoa sống ở Mỹ, bắt đầu tìm hiểu về ý nghĩa của buổi diễu hành trang phục trong cuộc thi Hoa hậu Mỹ, cũng cảm thấy kiêu ngạo vì thượng nghị sĩ nữ đầu tiên, vì nữ thống đốc tiểu bang đầu tiên, vì nữ phi công Amelia Earhart bay xuyên Đại Tây Dương, và cũng tự hào vì đạo luật về quyền lợi của phụ nữ được sửa đổi thông qua lần thứ mười chín. Chúng ta cũng lấy làm tự hào về tự do của phụ nữ như những con người chân chính sinh ra trên vùng đất Hoa Kỳ."

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Washington (6)

Cuối cùng cây đàn violin đã sửa được định giá là 55 đô la, sau khi tham gia đấu giá vào tối ngày 25, bên đại diện sẽ rút 10% phí thủ tục từ giá giao dịch cuối cùng. Hay nói cách khác, dù có được mua với giá khởi điểm thì hai người cũng kiếm lời được 40 đô la.

Bàn xong giá tiền, Hoài Chân hỏi người đại diện, có phải buổi đấu giá của bọn họ với khách sạn Timber là một không?

Người đại diện nói khách sạn Timber lập ra nó vì để thuận lợi cho những người đấu giá từ khắp nơi trên thế giới đến, cũng tương tự như ngành công nghiệp giải trí và ăn uống được xây trong các sòng bạc vậy.

Hoài Chân xảo quyệt hỏi, nếu có khách đến ở lại vì buổi đấu giá, chẳng lẽ lúc nhận phòng không có giảm giá gì sao?

Người đại diện ngẫm nghĩ rồi nói có thể giá một chút cho bọn họ trong phạm vi quyền lợi của anh ta, nhưng sẽ không giảm quá nhiều được, bởi vì chức vụ của anh ta rất thấp.

Khó có thể tìm ra được mấy nơi yên ổn trên khắp thế giới, đâu đâu cũng đầy rẫy những điềm báo ồn ào. Người châu Âu hễ phạm tội, dù gặp nạn thế nào cũng phải mua cho bằng được vé đường thủy Đại Tây Dương để về Mỹ; nguyên thủ quốc gia đã lãnh đạo đảng được hơn mười năm, những gia đình Do Thái biết nhìn xa trông rộng đều sẽ đến Mỹ ẩn nấp; dạo gần đây, hễ ai có cậu chết ở Mỹ thì sẽ viết thư gọi người đó tới Mỹ kế thừa di sản, giống như nhận được lời kêu gọi đến từ thiên đường sớm vậy. Bên ngoài Hoa Kỳ, tỷ giá đô la Mỹ chính thức cực kỳ thấp, trước khi Hoa Kỳ,

https://thuviensach.vn

dù là dân thành thị hay nông thôn cũng đều đến chợ đen địa phương để mua đô la, tuy có cao một chút so với quan gia, nhưng tỷ suất hối đoái lại rất hợp ý.

Hoài Chân nghĩ, dù có giảm 95% phí khách sạn, thì ở thêm một tuần cũng có thể tiết kiệm được 4 đô, nếu đổi ra thì vẫn gấp đôi tiền lương tháng của vị thủ thư nổi tiếng Trung Quốc, đủ để một nhà ba người sống dư dả ở Thượng Hải.

Đêm hôm đó nhân viên tới cửa thông báo: bọn họ được giảm 50% phí khách sạn, bữa sáng không tính tiền.

Có lẽ khách sạn Timber chưa từng gặp khách hàng nào đến ở lại còn trả giá, cho nên một khi đã quyết định giảm, nếu không giảm một nửa thì đúng là có lỗi với người ta.

Ceasar không thể hiểu nổi tập tục trả giá mọi lúc mọi nơi này, mà điều càng khiến anh khó hiểu đó là, hầu như mọi lái buôn đều dễ dàng cho cô lợi lộc. Tuy anh không bình luận gì nhiều về vấn đề này, nhưng cô vẫn có cảm giác anh xem thường những thương nhân đồng ý để cô trả giá.

Hoài Chân bèn nói với anh: hầu như mọi món đồ ở phố người Hoa đều nâng giá, ai không trả giá thì đó là đồ ngốc.

Sau đó có một lần Ceasar cũng nói với cô, nếu mọi người quen với việc mặc cả thì sẽ dẫn đến cơ chế thị trường xã hội không hoàn thiện, như vậy nó cũng không phải là ưu điểm.

Cô mới hỏi anh, anh đã từng mua đồ ở phố người Hoa chưa?

Anh nhớ lại, đáp, có mua rồi.

Cô lại hỏi, có trả giá không?

https://thuviensach.vn

Anh nói không.

Hoài Chân bảo, anh nhìn đi, người đó là kẻ ngốc đấy.

Nghe cô nói xong, chẳng hiểu sao anh lại bật cười, nói, anh thừa nhận.

Dĩ nhiên Hoài Chân không biết anh nói gì, cũng không biết thật ra chính bản thân anh không cảm thấy mình thiệt thòi.

Nhưng cô phải thừa nhận là Ceasar nói đúng, vì có những nơi không có quy tắc này, bọn họ chấp nhận việc một cô gái trẻ trả giá chỉ là do thương xót cô ngây thơ vẫy đuôi năn nỉ lại tưởng mình thông minh mà thôi. Dù không ai mất mát gì, nhưng đúng là không trang trọng.

Tuy buổi đấu giá cuối cùng được tổ chức vào ba ngày sau, nhưng sau khi những món đồ đem đi đấu giá đã được báo chí ở địa khu Đại Tây Dương đăng tải, thì khách sạn quyết định tổ chức buổi triễn lãm thử vào chiều ngày hôm sau, mà từ tối ngày đó trở đi, có rất nhiều khách đến khách sạn Timber tham dự buổi triển lãm.

Hai ngày nay, phần lớn thì giờ hai người toàn đi lang thang trong đặc khu, hoặc lái xe đến Hains Point (lúc bình minh có rất nhiều cặp tình nhân hoặc là bạn bè lái xe và đi xe đạp đến Hains Point) tản bộ, hoặc nằm trên vườn cỏ trò chuyện; hoặc tới ao sen chèo thuyền (cô chắc chắn Ceasar thấy trò này rất vô vị). Hoài Chân nằng nặc đòi đi xem nghĩa trang quốc gia Arlington cho bằng được, tuy nhiên Ceasar hỏi thăm rất nhiều nơi nhưng cũng không nghe nói có nghĩa trang quốc gia nào có tên như thế, có điều quả thật trong đặc khu có một nơi tên là “nông trường Arlington”. Hoài Chân nghĩ thôi tiêu rồi, phải sau chiến tranh thế giới thứ hai thì nghĩa trang quốc gia mới được xây, vậy mà cô vẫn tưởng trước chiến tranh thế giới thứ hai cũng có nghĩa trang quốc gia. Có điều nghĩ một lúc lại thấy không sao, còn mười hai năm nữa, nói không chừng đến lúc đó anh đã sớm quên chuyện này rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc quay về khách sạn, hai người lững thững lên sân thượng đi dạo buổi triển lãm. Trong ngày đấu giá cuối cùng có một vài món hàng hấp dẫn, có hai tổ đều là ảnh, một bức do Hiroshi Hamaya chụp góc nghiêng của một cô gái trong quán cà phê Ginza, còn có một bức do nhiếp ảnh gia Bắc Âu chụp thợ đóng giày ở Bồ Đào Nha, nghe nói tấm trước được định giá là 2000 đô la, còn tấm sau có thể hơn 10,000 đô la.

Hoài Chân vừa nghe giám đốc quan hệ công chúng trong buổi đấu giá giải thích, vừa nhẩm tính đã đến lúc tìm hiểu thêm về kiến thức chụp hình. Nhưng ở các tiệm ảnh giá tiền quá cao, đợi sau khi cuộc chiến tranh châu Âu ổn định, có lẽ có thể nhờ người kiếm một chiếc máy chụp ảnh Leica, quay về cho chụp ảnh mọi người ở phố người Hoa, giữ làm kỷ niệm.

Chẳng mấy ai đến ý đàn violin ở xưởng nhỏ cả, có điều Hoài Chân cũng không lo, nếu như gửi về Thượng Hải bán đấu giá thì giá bán được sẽ cao hơn, có điều khai báo hải quan, rồi ủy thác cho các đại lý trong nước và tỷ giá hối đoái của đồng đô la có thể còn rắc rối hơn so với đấu giá trực tiếp tại Mỹ.

Lần thứ ba đến buổi triển lãm thử là vào đêm trước đấu giá, giám đốc quan hệ công chúng của buổi đấu giá đột nhiên đến nói với Ceasar, bảo có một khách hàng muốn nói chuyện riêng với anh, hy vọng anh có thể đến phòng trà tư nhân cạnh phòng triển lãm một chuyến.

Ceasar cảnh giác hỏi bà ta: “Chỉ mình tôi?”

Giám đốc cười lúng túng, có vẻ không biết phải mở miệng thế nào về vấn đề này, bà ta suy nghĩ rồi mới nói, “Không phải người đó đều thân thiện với tất cả, cho nên…”

Nghe ý này có lẽ là người bài Hoa. Khách hàng đến tham gia triển lãm đa số đều từ các bang khác bay tới Washington, có người bài Hoa cũng bình thường.

https://thuviensach.vn

Hai người thảo luận một lúc, Hoài Chân vẫn quyết định để anh đi, ngộ nhỡ được giá ngon thì sao?

Ceasar và giám đốc rời đi, một mình Hoài Chân đi dạo quanh phòng triển lãm, cuối cùng dừng lại cạnh dây chuyền hành tinh làm từ mã não đỏ, đá mặc ngọc Hòa Điền, đá mắt mèo, đá Tanzanite và đá mỏ vàng. Ngay từ ngày đầu tiên cô đã rất thích sợi dây chuyền này, cũng có nhắc đến với Ceasar, nếu lát nữa anh đi ra, có lẽ biết mình đang đợi anh ở đây.

Đứng cạnh nơi trưng bày dây chuyền hành tinh một lúc, bất chợt có một người trung niên đi tới, đứng bên cô nhìn sợi dây chuyền rồi nói, “Sợi dây chuyền này thú vị lắm sao?”

Bộ âu phục của người trung niên được là ủi thẳng thớm, nói tiếng Anh kiểu Mỹ, âm thanh trầm mạnh, nho nhã lễ độ.

Hoài Chân mỉm cười với ông ta, nói, “Đúng là thú vị, chất liệu hay chế tác đều là thượng đẳng, nhưng tôi lại không kham nổi cái giá này.”

Người trung niên nhìn tấm bảng đề giá khởi điểm 300 đô la, nói, “Nếu có thể có được nó trong khoảng 1000 đô la thì cũng không thua thiệt đâu.”

Hoài Chân lắc đầu.

Ông ta hỏi vì sao không?

Hoài Chân nói, “Tôi là người Hoa.”

Người trung niên nói, “Bán về Thượng Hải, giá tiền sẽ còn cao hơn thế.”

Hoài Chân hỏi ngược lại, “Ngài muốn đấu giá nó sao?”

Người Trung niên nói, “Tôi chỉ đến đây cùng người khác, không có ý định đấu giá.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đáp một tiếng, nói, “Người Hoa chú trọng ngũ hành phong thủy, trang sức đeo trên người cũng cần phải lưu ý, cần một thứ cầu phúc, khai vận, tài lộc. Sợi dây chuyền này, mộc hải xung, nguyệt hải hình, kim mộc thủy hỏa thổ xếp thành hình chữ thập, là cách sắp xếp rất hung. Không một thương nhân người Hoa tin phong thủy nào sẽ đeo nó cả, trừ khi có kẻ ác muốn làm hại đối thủ.”

Người trung niên bật cười, có lẽ cảm thấy kiến giải này quá hoang đường.

Cô còn nói tiếp, “Nhưng dĩ nhiên những người như các ngài thì không sao rồi, các ngài không phải là người Hoa mê tín bảo thủ.”

Người trung niên lấy làm kinh ngạc khi cô biết mình là người bài Hoa, đột nhiên hỏi, “Cô biết tôi sao?”

Hoài Chân nói, “Chào ngài Tolson.”

Ông ta không tiếp lời. Có lẽ nhân vật đi cùng ông ta đến buổi đấu giá khá quan trọng, cho nên ông ta không dám tùy tiện thừa nhận thân phận của mình.

Hoài Chân cười nói, “Người Hoa cũng đọc báo tiếng Anh, chào ngài.”

Người này là Clyde Tolson – trợ lý Giám đốc Cục Điều tra Liên bang, dĩ nhiên là cô thấy trên bảng tin ở thời sau rồi, vốn cũng không chú ý đến vị trợ thủ ít được biết đến bên cạnh tổng thống này. Đương nhiên ông ta không bắt tay với cô. Đúng lúc thư ký giám đốc quay lại mời ông ta, ông ta lập tức rời đi mà không hề chào tạm biệt với cô.

Bây giờ thì Hoài Chân đã hiểu rồi, người bên trong tự xưng là người đấu giá, hy vọng được nói chuyện riêng với Ceasar, có lẽ chính là quý ngài tổng thống. Thì ra lần tiếp xúc gần nhất với tổng thống không phải là đi ngang qua Nhà Trắng mấy hôm trước, mà là hôm nay.

https://thuviensach.vn

Khoảng nửa tiếng sau, Ceasar rời phòng trà quay về phòng triển lãm. Hoài Chân đoán "khách hàng" cũng không dẫn theo hộ vệ, nên dĩ nhiên là rời đi từ lối đi bí mật.

Anh không nói gì khác, chỉ nói người mua ra giá 200 đô la, nhưng anh vẫn muốn tiếp tục tiến hành đấu giá ngày mai.

Tất nhiên cô biết cái giá 200 đô la đã đủ cao, nhưng cũng không phải là muốn mua đàn violin thật, mà là tiền đặt cược ở giữa, con lấy của ta 200 đô la, chứng tỏ con chấp nhận đề nghị của ta.

Đương nhiên là cô biết điều này, cô nói với anh, "Thật ra giá đó cũng tốt mà."

Anh nghĩ ngợi, "Đúng là không tệ, nhưng nói chuyện không được vui."

Không vui lắm, chứng tỏ có liên quan đến người nhà.

Cô nói, "Lúc em chờ anh, ngài Clyde Tolson đến nói chuyện với em."

Anh lập tức hỏi, "Nói gì?"

"Chỉ trò chuyện đôi câu thôi, có lẽ ông ấy cũng chờ chán."

Ceasar không lên tiếng.

Cô hỏi, "Kể em nghe đi, trò chuyện với der pate* thế nào?"

(*Der pate: tiếng Đức nghĩa là cha đỡ đầu.)

Cuối cùng anh trả lời, "Chỉ là nói vài chuyện về ông nội anh thôi, còn cả chuyện hồi anh còn nhỏ, còn hy vọng là người trung gian, ông ấy có thể làm hòa hoãn quan hệ giữa anh và ông nội. Còn nói hy vọng anh tham gia

https://thuviensach.vn

hôn lễ của Katy và Andre, sự vắng mặt của anh sẽ là nuối tiếc cả đời của con bé.”

Anh lại nói với cô vài lời Hoover đã nói với anh.

Ví dụ như Harold và Arthur đã từng nói chuyện với nhau, ví dụ như vào chiều bọn họ đăng ký kết hôn ở Washington, Arthur đã biết chuyện này rồi. Tuy Arthur không nói, nhưng vẫn hy vọng anh có thể về tham gia hôn lễ của Catherine, nên ông mới ra mặt truyền đạt lại.

Cô chậm rãi nghe xong, hỏi anh, “Chuyện này thì có gì không vui?”

Anh nói với tính cách của Arthur, anh không cho rằng Harold có thể giải quyết được Arthur trong vòng hai tuần, chỉ cần nhìn cuộc sống hai mươi năm qua của Harold là biết.

Hơn nữa, lúc bọn họ vừa rời khỏi thành phố San Francisco chưa tới một tuần thì Andre đã bị điều đến Washington. Đính hôn cho đến nay đã một năm, vì nguyên nhân cá nhân nên Andre không thể kết hôn ngay, vậy vì sao sau khi anh ta được điều đến Washington thì lại lập tức đăng báo tin kết hôn, rồi vội vã cử hành hôn lễ vào nửa tháng sau?

Anh không cảm thấy tất cả những chuyện đó là trùng hợp. Nhất định có người vì nguyên nhân nào đó mà gây áp lực với Andre.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Washington (7)

Tại phiên đấu giá cuối cùng của buổi triển lãm, có hai thương nhân đã nâng giá của cây đàn violin lên rất cao, gần như cao ngang giá tấm bình phong thêu gấm gia truyền của Nhật Bản ở bên cạnh. Có vẻ như người trung niên bên cạnh chưa bao giờ tìm hiểu về bản sao của những nhạc cụ bậc thầy trong xưởng châu Âu, cho nên rất ngạc nhiên trước cái giá đấu giá của cây đàn hàng nhái, không tài nào hiểu nổi: vì sao một món hàng giả cũ nát lại có thể sánh bằng hàng độc nhất được. Thế là chủ động uyển chuyển hỏi Ceasar vì sao lại chọn trúng nhạc cụ trong xưởng, vì rất ít có người hiểu được cơ hội làm ăn trong đó.

Lúc nói tiếng Anh, khẩu âm của ông ta khá nặng, không giống khẩu âm của hậu duệ người Nhật tại Mỹ, có lẽ mới từ Nhật đến không lâu.

Cô trả lời, “Một nền văn minh tốt đẹp luôn phải trải qua quá trình phục chế, đặc biệt là sách vở nhạc cụ, không thể sinh sôi nảy nở tự nhiên thì cũng sẽ không có được cuộc sống mới.”

Người Nhật Bản ngạc nhiên.

Ceasar mỉm cười, trong giọng nói thận trọng lại cất chứa sự đắc ý, để ý kỹ là có thể nghe ra: “Vợ tôi hiểu rất rõ về chuyện này.”

Cô mất một lúc mới nhận ra “vợ” mà anh nói chính là mình, đột nhiên nghe anh giới thiệu mình như thế, suýt nữa cô còn tưởng anh đang hình dung người nào khác.

https://thuviensach.vn

Ceasar không nhìn cũng biết cô phải mất rất lâu mới hoàn hồn, nụ cười trên mặt mãi không biến mất. Anh thấp giọng nói nhỏ, lại đầy vẻ xấu xa: “Em tập làm quen đi.”

Cô nói, “Em chưa bao giờ nghĩ sẽ kết hôn sớm như vậy.”

Anh hỏi, “Cảm thấy nhanh quá sao?”

Tính ra phải thêm mấy ngày nữa mới tròn một tháng sống chung với nhau, thế mà mới đó đã kết hôn rồi, quả thật rất nhanh.

Nhưng tính từ lần gặp đầu tiên sau khi tỉnh lại thì cũng đã được một năm, thời gian trôi nhanh thật.

Thật kỳ lạ, vậy nhưng mọi thứ đều rất vừa khớp, tất cả đều đáng giá.

Cái giá cuối cùng của đàn violin là 190 đô la, trừ đi tiền hoa hồng thì còn 170 đô la – dù không nhận đề nghị 200 đô la, nhưng số tiền này cũng đã vượt xa mong đợi của họ. Vì đã quyết định không tham dự hôn lễ, nên Hoài Chân đang suy nghĩ xem nên tặng quà gì để tỏ rõ tâm ý và áy náy, sau đó cô mới chợt nhớ ra chiếc dây chuyền nhiều loại đá ở buổi đấu giá, cuối cùng quyết định dùng số tiền kiếm được này, đến Paul Follot ở Georgetown để làm một sợi dây chuyền cùng một chiếc kẹp cà vạt, khảm đá Tanzania và thủy tinh vàng chúc phúc cho cuộc hôn nhân dài lâu, tổng cộng tiêu hết 100 đô la.

Đến thứ tư thì nhận được hộp quà của Paul Follot, cả hai vốn định giao cho bưu cục gửi đến tòa thị chính tặng Andre, nhưng chiều thứ tư bưu cục không làm việc, không thể kịp thời gửi đến tay cô dâu chú rể trước hôn lễ, cuối cùng Hoài Chân bảo Ceasar đi gặp Andre lúc năm giờ, xét về tình về lý thì đều nên đi một lần.

Sẽ không đến mức ban ngày ban mặt lại bắt cóc người ta ngay trước cổng lớn tòa thị chính ở đặc khu được.

https://thuviensach.vn

Ceasar đồng ý. Anh cũng cần phải gặp Andre một lần.

Vì đã quyết định sẽ không tham gia hôn lễ, nên hai người định ngày 29 đi xe buýt Greyhound đến thành phố Atlantic, vào sòng bài chơi hai hôm, sau đó sẽ đi tàu của công ty đường sắt Union Pacific quay về thành phố San Francisco. Vì trước đây đã bàn bạc xong rồi, sau khi rời khỏi bờ Đông, cuối tuần Philip sẽ đến Washington lái xe về New York bán lại giúp anh, cho nên trước buổi chiều đi mua vé xe buýt Greyhound, Ceasar lái xe Plymouth đến bên ngoài căn hộ Philip ở đường 3rd, sau đó cả hai mới đi bộ tới tòa thị chính. Ở quán cà phê trên đường 3rd gần ngã tư của Trung tâm hành chính có một gian điện thoại nhỏ, Hoài Chân đứng đó đợi anh, thuận tiện gọi điện về nhà.

A Phúc vừa nghe máy đã thở dài, “Chị con đã nói với chú rồi.”

Hoài Chân cẩn thận nói, “Cuối tuần sau là có thể về nhà ạ.”

A Phúc vừa giận vừa cười, “Muốn về nhà ăn mắng đúng không?”

Hoài Chân cười hì hì.

A Phúc lại hỏi, “Người nhà cậu ta nghĩ thế nào, con đi theo tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa học, không ở Massachusetts thì cũng phải về viễn Đông ở học viện Yên Kinh, sau này định thế nào?”

Hoài Chân nói, “Không thể sống ở Massachusetts được. Anh ấy muốn làm gì, có thể đợi về San Francisco rồi quyết định sau. Thời gian đi học cũng không lâu, cứ chờ tốt nghiệp xong rồi tính tiếp cũng chưa muộn ạ.”

A Phúc nói cũng phải, “Người tuổi trẻ, chỉ cần không bị lười thì sẽ không thiếu cơm ăn.” Nói rồi lại tức giận, bảo, “Nhà có hai cô con gái, đứa nào cũng lợi hại. Đứa lớn đó, người Nhật đến cứ nói chuyện kết hôn, nhưng con bé không chịu; bảo nó chia tay với người Nhật đi, lại khăng khăng

https://thuviensach.vn

không buông. Thậm chí còn thề thốt, nói không trả Mãn Châu thì tuyệt đối đời này sẽ không lấy cậu ta, còn bảo chú dì đừng lo lắng cho nó.”

Hoài Chân kêu ây da, đầu nghĩ Vân Hà đúng là bướng bỉnh. Còn ba tỉnh Giao Châu nữa, không phải định chờ thêm mười bốn năm, đợi người Nhật đi ra khỏi trại tập trung của Mỹ đấy hả? Có điều ngẫm nghĩ thì như vậy cũng tốt.

A Phúc còn nói, “Còn đứa khác, lại trở thành người tiên phong phản đối đạo luật bài trừ người Hoa… Hai đứa tụi con, may mà là ở Mỹ đấy, nếu ở trong nước, e là chú và dì Quý của con bị hàng xóm láng giềng chỉ trỏ làm cho tức chết rồi.”

Vừa dứt lời, từ xa đã nghe La Văn la lên hỏi, “Bao giờ thì đứa út sẽ cửa hành hôn lễ đấy? Tôi phải đến quán cơm Thượng Hải hay Quảng Đông đặt mâm cơm mới được ——”

A Phúc trách bà: “Mâm với chả cơm!”

Hoài Chân cười nói, “Về Canada vẫn còn phạm pháp mà, đừng khoe khoang như thế, ít nhất cũng phải đợi tốt nghiệp đã ạ.”

Hôm nay Vân Hà đi học nên không thể nói chuyện với cô ấy được, cô cố ý hỏi trong nhà có cần mua gì không, La Văn đứng ở xa nói, muốn mua một bó hương, nước giặt quần áo với dầu gội đầu, mẹ Trần nói mua ở Washington rất rẻ, đỡ tiền đến tiệm người da trắng làm tóc; nếu có thuốc dán hay dầu bôi tóc mà rẻ thì cũng có thể mua cho A Phúc một chai, gần đây ông ấy hay ra ngoài làm ăn với người da trắng, không thể để người ta đánh giá là luộm thuộm được. Hoài Chân ghi nhớ từng thứ một, lúc đến thành phố Atlantic sẽ vào cửa hàng tìm một lúc.

Đúng lúc này Catherine xuất hiện, thấy cô gọi điện thoại thì mỉm cười tươi rói với cô, tìm một bàn tròn sát cửa sổ trong quán cà phê ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân không tiện bảo cô ấy chờ lâu nên nhanh chóng cúp máy, lấy tiền dư rơi ra khe xu, xé giấy ghi chú ở cạnh máy điện thoại rồi đi tới chỗ cô ấy.

Catherine cười nói, “Quả nhiên là cô ở đây.”

Hoài Chân hỏi, “Ceasar nói với cô sao?”

Cô ấy đáp không phải. Nhưng lại không nói rõ, chỉ nói mình thường xuyên đợi Andre tan làm ở tiệm cà phê này, nói không chừng Hoài Chân cũng ở đây.

Catherine học theo phong cách ăn mặc của con gái Washington, váy đầm màu trắng, tất trắng cùng ủng trắng, đội chiếc mũ tròn nhỏ màu trắng, điểm xuyết trên sắc trắng toàn thân là mái tóc dài màu vàng kim, đôi mắt màu xanh da trời và cánh môi đỏ thẫm. Ngoài việc hơi gầy ra thì đúng là một cô dâu xinh đẹp, hơn nữa còn rất thân thiết với Hoài Chân. So với sự thân thiết xuất phát từ lễ phép xã giao trong lần trước, thì lần này thật sự phát ra từ nội tâm, thậm chí còn có cả sự lấy lòng.

Bản tính của Catherine không xấu, thỉnh thoảng còn toát lên vẻ lơ mơ ngây ngô. Hoài Chân đoán có lẽ cô ấy thừa kế tướng mạo và tính tốt của cha, và nhiều hơn đó là sự hồn nhiên đáng yêu mà Ceasar không có – hẳn là di truyền từ mẹ và được bà dạy dỗ.

Dĩ nhiên Hoài Chân biết vì sao cô ấy đến tìm mình, cô ấy không hy vọng anh trai vắng mặt trong hôn lễ.

Cô chỉ khen sắc mặt Catherine rất tốt.

Catherine vui vẻ bảo, hai tuần trước khi biết sẽ đến Washington tổ chức hôn lễ, cô ấy đã bắt đầu ăn uống điều độ và bổ sung vitamin theo sự hướng dẫn của bác sĩ gia đình.

Hoài Chân nhìn cô ấy múc một miếng bánh ngọt hoa anh đào.

https://thuviensach.vn

Catherine lúng túng cười, đưa tay đẩy nó ra, nói, “Tôi chỉ nếm một thìa thôi.”

Hoài Chân nói, “Không sao, nhất định cô sẽ là cô dâu đẹp nhất địa khu Đại Tây Dương.”

Cô ấy rất vui, thao thao bất tuyệt kể cho Hoài Chân nghe về thiết kế và mấy bộ lễ phục dùng trong hôn lễ. Nhưng khi cô ấy thấy Hoài Chân không hề biết bất cứ một cái tên của nhà thiết kế nổi tiếng nào, thì nhiệt tình nhanh chóng giảm đi.

Cô ấy nói khoảng nửa tiếng, đến gần sáu giờ mới sực nhớ đến ý đồ của mình, lấy hai tấm thiệp mời trong túi xách da dê ra, đặt trên bàn đẩy đến trước mặt Hoài Chân.

“Anh ấy là anh trai duy nhất của tôi, là bạn thân nhất của An. Ông nội thương anh ấy nhất, sao có thể chịu nổi khi anh ấy vắng mặt được? Anh ấy rời nhà lâu thế rồi, hẳn cơn giận của ông cũng đã nguôi ngoai. Huống hồ, tôi có hỏi ông là có được mời bạn gái của anh – cô vợ người Hoa đến cùng không, hình như ông ấy cũng không phản bác. Ông nội không tức giận, Cea không cần phải giằng co với ông nữa.” Catherine tự nhiên nói ra lời này, hệt như nữ chính trong bi kịch, “Nếu như thế mà anh ấy còn không thể đến, thì điều này sẽ trở thành tiếc nuối lớn nhất của chúng tôi.”

Nhưng Hoài Chân cho rằng, thật ra điều Catherine muốn nói là: nếu không tôi sẽ trở thành trò cười trong vòng một năm tới với đám bạn của mình mất.

Catherine nói tiếp, cô cũng biết nhà chúng tôi có lập trường bài Hoa rồi đấy, nhưng vì Ceasar nên mới đặt ra đặc biệt cho cô, rất nhiều người đều thật lòng hy vọng cô có thể đến tham dự… Nhưng nếu như điều đó khiến cô cảm thấy không vui, thì cô có thể âm thầm đến và âm thầm rời đi, tôi

https://thuviensach.vn

đảm bảo sẽ không có nhiều người chú ý đến sự hiện diện của cô, nhưng cô và Ceasar đến, đối với tôi và cả Andre là điều không thể thiếu.

Cô ấy vận dụng giọng điệu chân thành nhiệt tình có một không hai của người Mỹ để mời cô, cảm xúc dạt dào như vậy, ai mà từ chối nổi?

Hoài Chân thành khẩn nói với cô ấy: cô và Ceasar sẽ suy nghĩ thật kỹ chuyện này.

Tài xế chờ ở ngoài quán cà phê, trước khi đi, Catherine trao cho cô một chiếc ôm, đồng thời cũng bày tỏ, nếu như thiếu đi sự chúc phúc của Ceasar và cô, thì chắc chắn cô không thể trở thành cô dâu hạnh phúc được, hy vọng bọn họ đừng keo kiệt như vậy.

Nghe như thể cả nhà đều sợ Hoài Chân bá chiếm Ceasar, sợ có người đến cướp đi, không chịu về nói với anh vậy.

Mà dĩ nhiên người đó không phải là Hoài Chân. Đó là người thân của anh, cô không thể đưa ra bất cứ quyết định gì thay anh được.

Chỉ cần vẫn còn ở trên đất Mỹ, né tránh bây giờ cũng chưa chắc đến nỗi phải sống trong bóng tối cả đời.

Dĩ nhiên Catherine không thể đợi Andre được, bởi vì công việc của chú rể vẫn bị kéo dài đến đêm trước hôn lễ. Cho nên khi Hoài Chân báo cho Ceasar biết Catherine có tới tìm cô, ngay tức khắc anh mượn điện thoại của khách sạn Timber xác nhận lại với Andre.

Andre cũng không biết hôn thê đến tìm Hoài Chân, lập tức nói anh sẽ gọi điện hỏi Harold, năm phút sau điện về nói, nhưng chỉ cần Andre nói với Catherine là ngày mai bọn họ sẽ không tham dự hôn lễ, thì sẽ không một ai biết hai người có tới. Có điều rốt cuộc có đến hôn lễ hay không thì vẫn do Ceasar tự quyết định, nhưng Harold hy vọng bọn họ có thể tham dự.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Hoài Chân cũng hy vọng tham dự.

Ceasar cũng cảm thấy, nếu sáng hôn lễ tổ chức ở tòa thị chính, lại ở đặc khu Columbia thì chắc chắn sẽ có rất nhiều phóng viên và cảnh sát đến, Arthur không làm gì được anh cả.

Hoài Chân hỏi anh, có khi nào nghĩ cách tính kế với em không?

Ceasar cười hỏi cô, em có điểm yếu gì bị ông ấy nắm sao?

Cô đáp, ví dụ như sự thật là em vượt biên.

Anh nói, mỗi một tài liệu đều tự tay anh giám định, tuyệt đối không có bất cứ sai sót nào, trừ khi ông ấy tìm được người lén đưa em vượt biên đến Mỹ tới xác nhận.

Cô thoáng trầm ngâm: Khương Tố sẽ không làm thế, đối với phố người Hoa và tính mạng của mình, bà ấy vẫn biết nặng nhẹ.

Diệp Thùy Hồng cũng sẽ không làm vậy, cô ấy đang trên đà phất lên, trừ phi không muốn tiếp tục ở lại Mỹ nữa.

Còn Ôn tiên sinh ở Canada?

Cô cảm thấy không thể như vậy được. Không đuổi theo ở Kansas, bắt kịp ở Mississippi mà vẫn không đuổi theo, thì làm gì có chuyện lúc này đứng ra giúp Arthur? Cô thật sự không nghĩ ra nổi lý do nào.

Có điều cô vẫn nói với Ceasar, “Khả năng xấu nhất em có thể nghĩ tới, đó là…”

Anh không nghe thấy lời sau, đợi một lúc, thấy cô khó khăn suy nghĩ thì cũng không hỏi, kiên nhẫn chờ cô.

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Con gái Trung Quốc cũng sẽ bị ép buộc phải chấp nhận hôn sự do cha mẹ và bà mai sắp đặt, bình thường trước mười lăm tuổi đã bị ép gả vào nhà trai.”

Anh cười nói, “Em cũng như vậy à?”

Cô gật đầu, “Bây giờ nói ra là sợ có người lấy đó nắm thóp, làm anh cảm thấy tức giận. Em không cố ý giấu giếm, mà cảm thấy chuyện này thật sự không quan trọng với em.”

Ceasar nói, “Lúc anh thấy em ở phố người Hoa, suýt nữa em cũng đã bị chỉ định gả cho một gã khác.”

Lúc nói lời này anh rất bình tĩnh, nhưng lại cố ý dùng từ “allocate” để trêu chọc cô.

Cô biết mình lại rối loạn sử dụng từ, nhưng cũng biết anh không giận.

Anh nói tiếp, “Đây là nguyên nhân em đến Mỹ sao?”

Cô đáp, “Là nguyên nhân lớn thì đúng hơn. Bị ép, cũng không thể không tiếp nhận. Bởi vì không có một người đàn ông nào trong gia đình Trung Quốc truyền thống sẽ chấp nhận một cô gái từng bị bán, mất hết thanh danh. Nếu khi đó em không thể ở lại Mỹ mà về Trung Quốc, hoặc đến chỗ của đối tượng cha mẹ chỉ định kết hôn, thì rất có thể sẽ là kiếp số xấu nhất của em.”

May quá là may.

Nói xong, Hoài Chân nhìn thẳng vào Ceasar cũng đang nằm sấp trên giường với mình, cảm động tới mức suýt bật khóc, chính mình cũng không biết bị thứ gì chạm thấu.

Anh yên lặng nghe xong, hỏi, “That’s all?”

https://thuviensach.vn

Cô mỉm cười đáp, “That’s all.”

“Don’t worry.” Anh nhỏm người dậy, hôn lên trán cô, nói khẽ, “I love you.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Washington (8)

Hai người quyết định sáng mai sẽ lén đến tòa thị chính một chuyến, chuyện này không ảnh hưởng đến việc tới thành phố Atlantic, cũng không chậm trễ căn phòng được giảm giá ở khách sạn cho đến trưa mai.

Đến ngày hôm nay, thật sự trình lần này viên mãn quá sức tưởng tượng. Mọi chuyện đều xảy ra một cách rất tự nhiên. Tuy thỉnh thoảng có thất bại nho nhỏ, nhưng vẫn thuận lợi hơn cô nghĩ rất nhiều. Cô cũng từng đặt câu hỏi vì sao lại thế. Nói chung cả cô lẫn Ceasar đều không phải là người oán trời trách đất, thậm chí còn coi khó khăn là niềm vui mà xóa bỏ nó đi. Đi một đường cho tới lúc này, cả hai đều mang lại cho nhau nhiều ngạc nhiên mừng rỡ, không có gì tốt hơn thế. Vừa hay bọn họ ở bên nhau, chính là điều tốt nhất trên tất cả.

Tối nay là đêm cuối cùng ở lại Washington, mọi chuyện cần giải quyết đều đã được giải quyết, hai người không có chuyện gì làm, cũng không muốn đến lobby lấy tạp chí xem, thế là dứt khoát nằm trên giường nói chuyện, nói về thành phố San Francisco, nói về phố người Hoa, nói về cả hành trình sau khi đến hôn lễ của Catherine và Andre.

Mấy thương nhân đến Washington uống say, gây mất trật tự ồn ào ở ngoài hành lang. Ceasar đứng dậy bật radio lên, chỉnh đại đến một kênh du lịch, đúng lúc đang nói về những trang bị thêm ở xe buýt đường dài Greyhound trên khắp nước: Ví dụ như ghế sofa mới và máy pha cà phê tự phục vụ vừa được bổ sung vào phòng chờ xe. Tất cả các nhân viên xe buýt đường dài và kiểm vé đều được thay thế bởi cảnh sát, vân vân…

https://thuviensach.vn

Nghe radio nói chuyện này, Hoài Chân bật cười khoái trá. So với sòng bạc và kẹo ở thành phố Atlantic, cô càng mong đợi đi xe buýt Greyhound với Ceasar hơn. Cô chưa từng đi bao giờ, nhưng thường nghe người Hoa trên phố người Hoa ở bờ Đông nhắc đến, thế nên cũng vô hình muốn lên xe buýt Greyhound một lần.

Cô nói, "Xe buýt Greyhound không cung cấp gối, chúng ta có nên mua trước hai chiếc không?"

Thấy cô hứng thú, anh bèn để lại kênh radio này, vặn âm lượng to lên, ngoái đầu nói, "Đến thành phố Atlantic chỉ mất ba giờ rưỡi thôi cưng à."

"Có thể ngủ trưa mà."

"Đương nhiên có thể, nhưng trên xe buýt cũng có bán."

"Xe buýt đường dài chạy theo hướng từ Washington đến thành phố Atlantic… Không biết sẽ đi đâu nhỉ? Ottawa? Montreal? Quebec?*"

(*Lần lượt là thủ đô, thành phố và tỉnh ở Canada.)

Anh nằm xuống cạnh cô, im lặng một lúc mới nói, "Có lẽ là bắt đầu từ Miami, điểm cuối là New York."

Cô ngẩn ngơ, được anh nhắc mới hoàn hồn, "Đúng rồi."

Vừa qua chín giờ, kênh du lịch tự động chuyển sang khung chương trình đêm khuya, một nam phát thanh viên đang dùng giọng điệu vừa hấp dẫn lại cô đơn đọc các đề tài được gửi đến từ khắp các tiểu bang, được chọn ra để phát, đa số là đề tài cấm kỵ: bà chủ cô đơn tuyệt vọng muốn ngoại tình, nam sinh cấp ba thầm thương trộm nhớ quản lý nữ ký túc xá đã kết hôn, thân nhân thất lạc nhiều năm sau khi gặp nhau lại rơi vào bể tình, cô gái mười bảy tuổi yêu thầm một chàng trai tuấn tú hai lăm tuổi ở Orion đã có vợ mười ba tuổi (đính hôn năm tám tuổi)… Mọi câu chuyện lạ lùng

https://thuviensach.vn

đều có đủ, nhưng tuyệt nhiên không có lấy một chuyện liên quan đến hôn nhân khác chủng tộc, chuyện lạ nhưng không phạm pháp, còn kết hôn khác chủng tộc thì không những phạm pháp mà còn dễ dàng chọc giận công chúng.

Chất giọng vừa hấp dẫn vừa lạ lùng của nam phát thanh viên đã thành công vực Hoài Chân dậy khỏi cơn buồn ngủ, phấn chấn vui vẻ cười to, đến mức anh bảo cô đi tắm cô cũng không để ý. Mười phút sau, Ceasar ra khỏi phòng tắm, nhìn cô mặc áo thun nằm nhoài trên giường, hai mắt sáng quắc nghe radio, thông thường những người quá buồn ngủ hay có đôi mắt sáng như mèo hoang vô tình gặp trên đường khi đi ban đêm.

Anh đi tới ngồi xuống cạnh cô.

Cô cười nói: "… Vị phu nhân này đã phải lòng anh chàng mười tám tuổi lần đầu đến nhà phục vụ massage, Tom giả giọng nữ đọc đoạn sám hối này nghe buồn cười chết đi được."

Anh cũng nghiêng tai lắng nghe một lúc, nhưng không thấy có gì thú vị. Người độc thoại là một người đàn ông, nhưng không hiểu sao anh lại nghe ra giọng của Queline từ trong đó. Ngẫm nghĩ một lúc, nói không chừng có khi là Queline thật. Anh không biết bà có sở thích gọi người tới cửa massage. Nhưng có lẽ tất cả phu nhân tuyệt vọng cô đơn lẻ bóng, lúc nói chuyện sẽ có giọng điệu thiếu nữ ảo mộng oán trách người khác. Nếu là Queline thật, cũng không biết Harold có bị tổn thương không?

Nghĩ đến Queline, Harold và đại gia đình, anh cảm thấy vừa châm chọc lại nực cười: nói không chừng người hằng đêm gửi bản thảo đến đài phát thanh toàn là người Muhlenberg có khi, nhìn bề ngoài bọn họ rất khéo léo, nhưng thế giới tinh thần lại cực kỳ thiếu thốn, không biết mình là ai, cũng không biết mình đang làm gì.

Cũng vì thế nên anh càng vui vì giây phút lúc này hơn.

https://thuviensach.vn

Lúc anh thất thần, sự chú ý của Hoài Chân đã thành công bị anh thu hút.

Anh tắm xong đi ra, chỉ mặc quần lót đùi màu ô liu rộng thùng thình, không mặc áo. Anh không lau khô người, ngồi bên cạnh cô một lúc, trên làn da trần sạch sẽ vẫn còn vương nước, càng khiến cơ bắp trở nên rõ ràng. Một lúc sau lại bị lò sưởi hơ khô, vừa khô ráo lại căng tràn. Hoài Chân nhìn chằm chằm một lúc, đột nhiên lòng rạo rực, tự dưng lại có kích động muốn thoa dầu làm mềm da cho anh.

Cô đưa tay ra, mới đầu là sờ lên mặt anh, vốn định sờ xem có râu không, thấy anh ngơ ngác một cách khó hiểu, Hoài Chân lại không khống chế được bàn tay muốn phạm tội của mình.

Dùng ngón cái mở môi anh ra. Đỏ thắm, ấm áp lại mềm mềm.

Đi xuống nữa, ngón tay xoay vòng ở giữa xương quai xanh và cơ ngực rắn chắc, thấy anh không có phản ứng, cô to gan bóp một cái…

Bàn tay bị anh từ từ nắm lấy.

Cô chậm rãi ngước mắt nhìn lên. Anh đang nhìn mình chăm chú, miệng mỉm cười.

Tay vẫn bị anh nắm, ngón cái xoa nhẹ lên mu bàn tay.

Giọng anh rất nhẹ, hỏi cô cảm giác lần đầu tiên là gì.

Cô thành thật trả lời, “Đau lắm.”

Dĩ nhiên anh cũng cảm thấy thế, nhưng vẫn không cam lòng truy hỏi, “Chỉ mỗi đau thôi sao?”

Cô nghiêng đầu, nói, “Và cả vui nữa.”

https://thuviensach.vn

Anh cười, “Vừa đau vừa vui?”

Cô không trả lời được.

Ngẫm nghĩ một lúc, có lẽ là cảm giác được người yêu quý trọng: tuy cơ thể rất đau, nhưng trong lòng lại cực kỳ sung sướng. Vừa đau muốn khóc, vừa vui tới mức sớm quên khuấy đi chuyện có đau hay không.

Nhưng cô biết điều anh muốn nghe không phải là thế. Điều anh muốn nghe… hình như thật sự không có.

Cô không biết phải trả lời thế nào, bởi vì mọi thứ không nằm trong lời nói.

Ceasar nhướn mày, nhìn cô cười cười, cô có thể thấy rõ anh vừa khổ sở và ăn năn.

Cô nói, “Không phải lỗi của anh mà. Chúng ta không có kinh nghiệm, nhưng có thể từ từ học…”

Cô cũng rất non nớt trong chuyện này, dần dà không biết phải nói thế nào, càng không biết phải an ủi anh ra sao.

Vừa dứt lời, cô giảo hoạt thò đầu ra hôn chụt lên mặt anh, nói, “I love you.”

Đây là chiêu cô học được từ anh. An ủi người yêu đang đau lòng, còn gì hiệu quả hơn ngoài “I love you”?

Nói xong, không kịp đợi anh đáp lại, cô lập tức lấy cớ đi tắm mà chạy thật nhanh vào phòng tắm, lại không nhịn được cười ha ha, cảm thấy mình thật nhanh trí.

Anh chỉ mới từ phòng tắm ra, nên nước trong bình nóng lạnh vẫn còn nóng, chảy xuống từ vòi hoa sen, lập tức trong phòng tắm bốc lên hơi nước.

https://thuviensach.vn

Trong hơi nóng bay lên, cô cởi quần áo ra đặt trên két nước bồn cầu.

“Em có biết… Người Trung Quốc và người Mỹ khi nói đến I love you, hiệu quả không giống nhau.”

Hoài Chân chỉ vừa làm ướt tóc thì nghe thấy giọng anh vang lên ở sau lưng, sau làn sương trắng, một bóng người cao ráo đứng dựa vào cửa.

Ceasar đứng ở cửa phòng tắm nhìn cô.

Cô định đổi chủ đề, mời anh, “Nếu muốn xem thì vào xem đi.”

Rồi cô đưa tay ra, cố sức với lấy dầu gội đầu.

Hoài Chân cúi đầu xuống, nhìn nước chảy trên sàn gạch ướt nhẹp, còn có cả hai đôi chân một lớn một nhỏ. Bàn chân anh nhỏ gầy, trên mu bàn chân còn lưu lại bóng mờ chữ “人” do đi dép quai nón trong mùa hè và cuối thu. Hoài Chân bật cười, ở thành phố San Francisco, dù cuối tuần không đi làm thì cũng không phơi nắng, hẳn là lúc anh ở Falmouth hoặc Long Island rồi.

Một lúc sau, cô nghe anh nói nhỏ, nhắm mắt lại.

Cô ngoan ngoãn nghe theo.

Mùi thơm tỏa ra từ đỉnh đầu, hương thơm tràn ngập căn phòng… Cho đến khi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cô mới mở mắt ra, nhìn thấy thấy những đốm trắng dính trên mu bàn chân và bắp chân của anh, bọt trắng theo nước chảy đầy sàn.

Trong tay anh cầm một cục xà bông Lux màu vàng nhạt.

Đợi cô nhận lấy cục xà bông trong tay anh, anh lập tức xoay người đi ra.

https://thuviensach.vn

Được vòi sen làm ướt, xà bông tạo ra bọt. Thoa xà bông khắp người, đến lúc khom lưng mới thấy anh vẫn chưa đi, vẫn dựa vào tường cách đó mấy bước mà nhìn cô tắm, trên quần đùi tấm lấm những đốm nước sẫm màu do bị vòi sen bắn đến.

Cô thật sự khó chịu thay anh, "Đứng xa ra đi, anh sắp ướt rồi kìa…"

Anh không đáp.

Hoài Chân đưa tay tắt vòi sen, trên tay đầy bong bóng xà bông. Không giống nghiêm túc tắm rửa mà chỉ như đang chơi trò chơi, tựa như muốn khoác lên bọn họ lớp vỏ che phủ, bao trùm toàn thân, nhưng thực chất lại không thể. Rửa sạch bọt xà bông, làn da mềm mại xuất hiện.

Cô đang chơi rất hăng say, không biết đôi mắt đen sau màn hơi nước kia càng lúc càng tối đi theo động tác của mình.

Âm thanh lại vang lên ở sau lưng, hỏi cô, "Đã một tuần chưa?"

Vừa dứt lời, chính anh cảm thấy giọng mình quá khô khốc, theo hô hấp lên xuống, cảm giác ngứa ngáy tràn đến lục phủ ngũ tạng, chẳng mấy chốc đã bị ngọn lửa trên người thiêu đốt.

Nhất thời cô không nghĩ ra một tuần anh nói là ý gì.

Chỉ nghe thấy tiếng chân trần trên sàn nhà ẩm ướt, hình như anh đang tiến lại từ phía sau, đang định ngoái đầu lại thì eo bị anh kéo đến gần.

Cô nhắc nhở anh: "Bẩn lắm đấy…"

Anh nhẹ nhàng vuốt ve tai cô, rồi một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, từng chút từng chút một.

Khắp người cô toàn bọt là bọt, nhưng anh chẳng để tâm, dính sát không kẽ hở. Bọt dính sang anh, trơn trơn dấp dính, có thể cảm nhận rõ

https://thuviensach.vn

đường cong cơ bắp căng siết.

Đột nhiên Hoài Chân hiểu ra anh vừa nói gì.

Mấy ngày nay khi ở bên nhau, không phải là không làm chuyện gì thân mật, dựa vào nhau rồi hôn nhau trong xe, nắm tay nhau đi trên đường, nhưng lại không làm chuyện gì hơn thế. Một tuần lễ… Sợi dây trong đầu chợt đứt, đồng thời hoảng hốt. Có lẽ anh cảm thấy cô còn bị thương, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi về lần đầu tiên. Bình thường thân mật sẽ để cô được thả lỏng vui vẻ, song bây giờ lại khác. Trong không gian kín mít giăng đầy hơi nước, còn có xà bông vừa tạo bọt. Anh tựa đầu lên đỉnh đầu cô, cả hai cùng ướt sũng, nhưng chỉ cần nghĩ một chút thôi là cô luôn cảm thấy, có thể chịu đựng được bầu không khí mập mờ này.

Đã đủ một tuần chưa?

“Sáu ngày, hay bảy ngày rồi?” Đầu óc rối loạn, cô hoàn toàn không nhớ nổi. Cho dù không phải thì chắc cũng sắp rồi.

Anh ôm siết cô từ sau lưng, đưa tay vặn vòi nước. “Ào——” một tiếng, bọt trên người trôi đi.

Cô bị dòng nước xối xuống làm ngơ ngác, trong đầu còn nghĩ, chắc quần ướt đẫm rồi, cũng không biết có thấy nặng không…

Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ thì vải vóc ướt đẫm đã nhanh chóng rơi xuống. Ngay lập tức cô xác nhận được chuyện đó, ướt nhẹp nặng nề, rơi xuống nghe tiếng rất vang. Trái tim cô như thể cũng rơi xuống theo, rồi lại bị xách lên cao đầy chới với.

Nhưng không nhanh như thế, có lần trước đó, anh đã biết phải làm gì. Gác cằm lên đỉnh đầu cô, từ từ nhỏ giọng hỏi cô, cảm giác ở đây thế nào?

Còn ở đây thì sao?

https://thuviensach.vn

…

Anh học rất nhanh và cũng rất kiên nhẫn, cô có thể cảm nhận được sức nóng bên dưới, và cả ngữ khí dịu dàng kiềm chế trong giọng nói khàn khàn. Nhưng cô thật sự rất căng thẳng, cảm xúc bị động tác của anh khơi lên rồi kéo xuống… Đúng là cô không hiểu rõ về cơ thể mình lắm, chỉ cảm thấy vách tường sơn xanh ẩn sau màn hơi nước lúc thì rõ ràng lúc lại mơ hồ. Ánh mắt rã rời, đung đưa lắc lư, dựa vào anh run bắn lên.

Anh dừng lại, hỏi cô, “Có thoải mái không?”

Cô ngẩn ra ừ một tiếng, nhưng thực chất đến cô cũng không biết như thế có gọi là thoải mái hay không.

Theo sát sau tiếng “ừ” đó, bàn tay di chuyển xuống dưới theo dòng nước.

Cô nhẹ nhàng run rẩy, suýt nữa đứng không vững. Đưa tay chống lên vách tường, cô nhắm mắt lại, nhớ lại bàn tay thon dài cùng khớp ngón tay rõ ràng của anh… Không biết vì sao, hơi từ từ bốc lên làm cả người như nóng lên theo.

Hình như anh cũng nhận ra, dừng một lúc rồi mới thử thăm dò tiến vào.

Ngay lúc này, cô lập tức cảm nhận được vết thương kết vảy chưa khỏi hẳn. Đau đớn do dừng lại đột ngột đưa đến, cùng với sự xâm nhập đã khiến cơ bắp toàn thân căng chặt.

Anh vẫn chưa phát hiện ra.

Cô cắn môi nhẫn nại, nhưng lại không chịu nổi hít hà, cuối cùng hét lên theo động tác tiến vào.

https://thuviensach.vn

Anh dừng lại, “Còn đau sao?”

Cô không trả lời nổi, chỉ gật đầu xác nhận.

Anh bèn nói, “Cố nhịn một chút.”

Sau đó từ từ rút ra.

Thở dài một hơi, giống như ai đó thở phào nhẹ nhõm, lại nghe như thất vọng.

Hoài Chân dựa trán vào cánh tay anh, tựa lên tường, ánh mắt cay cay, không biết vì sao lại muốn khóc.

Anh kéo quần áo vắt trên móc ban nãy xuống, trải lên bồn cầu rồi ôm cô ngồi lên đó.

Với tư thế này, cả hai gần như cao bằng nhau.

Ceasar nhìn cô một lúc, nắm lấy cằm cô, cái đầu nhỏ ủ rũ thất vọng nhẹ nhàng lắc qua lắc về theo ngón cái và ngón trỏ của anh.

Anh hỏi, “Mất hứng hả?”

Cô không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn anh.

Đối mặt với anh trong bầu không khí thế này, tầm nhìn quanh quẩn giao nhau, có khi còn có thể chết người hơn so với tiếp xúc thân mật vừa rồi. Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt đen láy đó đang nhìn mình chăm chú là cô lại cảm thấy muốn chết.

Ceasar cũng nhìn ra, tiến tới gần hôn cô.

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm không biến mất, không biết đã hôn bao lâu, đến lúc cả hai tách ra, Hoài Chân há to miệng hô hấp, suýt nữa

https://thuviensach.vn

không thở nổi.

Anh ôm lấy mái tóc còn ướt của cô, tựa trán vào cô, hỏi khẽ, có thấy vui không?

Cô trả lời, mình cũng rất thích hôn môi, nhưng càng muốn tìm hiểu về cơ thể với anh hơn.

“Là anh nhanh quá…” Anh chủ động nhận sai, an ủi cô, “Đợi lần sau, không sao mà, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Washington (9)

Tuy đêm trước không hề làm gì, nhưng lợi thế của không-làm-gì là đúng bảy giờ sáng đã thức dậy. Ceasar xuống nhà ăn ở khách sạn ăn sáng, vì cô muốn ăn bữa sáng ở tiệm Khai Bình Quảng Đông trên phố người Hoa, còn anh thì không hứng thú lắm.

Trả phòng xong, đi bộ đến phố người Hoa cũng chỉ mới hơn tám giờ sáng. Ở đại lý du lịch phố người Hoa có bán vé tàu giá rẻ đi từ thành phố Atlantic đến bờ Tây cho toa người da màu – chưa chắc đã mua được giá vé này khi ở thành phố Atlantic. Trước đó cả hai đã thảo luận với nhau ở khách sạn, trong khi Hoài Chân ăn sáng, anh đi hai con phố để mua vé tàu. Đi đường nửa tiếng, tới phố người Hoa thì nắng lên, hai người chịu nóng không nổi, lúc đứng ngoài cửa tiệm trước khi chia ra, Hoài Chân bảo anh cởi áo khoác đưa cho cô, như vậy anh cũng dễ chịu hơn. Anh mặc khoác dạ màu xanh đen trông đàng hoàng, nhưng vừa tháo khăn quàng cổ xuống, Hoài Chân đã lập tức cười phì —— bên trong là áo tay ngắn màu lam đậm, lại sợ bị người ta nhìn ra manh mối nên nhét vạt áo vào lưng quần, thật đúng là nôn nóng muốn được đi nghỉ quá rồi.

Dù ăn mặc như thế, nhưng áo sơ mi tay ngắn rộng rãi đã vô hình để lộ vai rộng eo thon, khiến người trên nửa con phố đều quay lại nhìn anh.

Một lúc sau, chủ quán hỏi bằng quốc ngữ, “Bạn trai cháu hả?”

Cô hoàn hồn, cười nói, “Là chồng cháu ạ.”

Chủ quán cũng cười, “Đúng là hai đứa không sợ ai nhìn ngó nhỉ.”

https://thuviensach.vn

Quán ăn sáng nằm bên đường gần phố 7th, trên bếp là chồng lồng hấp, khói trắng và mùi thơm cùng bốc lên ngào ngạt. Người Hoa thường vào trong quán, còn đứng trên bậc thềm bên đường mua hộp đồ ăn nhanh thì đa số toàn là người da trắng lái xe đi làm dọc phố 7th.

Hoài Chân đứng ngoài gọi món rồi xuống bậc thềm đi vào quán ngồi. Nấm hương khô ngâm nước vượt biển đến, cháo cá tuyết chưng thường gặp ở Đại Tây Dương, phối thêm bánh vải chiên vàng giòn rụm, trứng vịt Khai Bình và đậu nhự Quảng Hợp có thể bắt gặp ở bất cứ cửa hàng trái cây khô nào trên phố người Hoa, mùi vị không hề kém xa đồ ăn Quảng Đông chút nào. Tối mấy hôm trước cả hai đã đến đây một lần, Hoài Chân nhớ mùi vị, nên trước khi rời khỏi Washington muốn đến ăn lại một lần nữa.

Chủ quán là người thôn Hòa An thành phố Khai Bình, tới Mỹ đã lâu nên lúc nói không nghe ra giọng quê, song vẫn rất nhiệt tình với đồng hương.

Hoài Chân bước xuống bậc thềm, phát hiện người Hoa trong quán đều ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nghiêng đầu, nhìn thấy trên cửa dán hai tờ giấy vuông vức cắt ra từ báo “Thành báo” tiếng Trung, bên trên in hai tấm ảnh của cô và Ceasar, tiêu đề viết lớn: “Con gái phố người Hoa ở thành phố San Francisco!”

Ảnh đen trắng hơi mờ, tuy không bắt đúng thần thái, nhưng hình xăm chữ “Vân” rất nổi bật cũng rất đặc biệt. Trong quán có đốt lò than, Hoài Chân vừa ngồi xuống đã cởi áo khoác, cho nên mọi người mới thấy rõ.

Nhưng công nhân người Hoa không giỏi xã giao, tuy có người nhìn thấy, song không ai tùy tiện tiến lên bắt chuyện.

Khách dần thưa, chủ quán thấy cô cũng sắp ăn xong cháo, lúc đưa cho cô đồ ăn bỏ túi để đem lên xe buýt Greyhound, ông ta hỏi, “Tới Washington kết hôn hả?”

https://thuviensach.vn

Cô đáp phải.

“Tốt quá, tốt quá!” Chủ quán còn nói, “Hay có người trẻ như vậy đến đây lắm, ở bên ngoài bị bài xích quen rồi, trước khi đến Washington đều chạy thẳng tới phố người Hoa, rất hay đến chỗ tôi ăn cơm.”

Hoài Chân khen, “Trà buổi sáng ở Khai Bình ngon lắm.”

Chủ quán thấp giọng nói, “Hai ngày trước khi thấy hai cô cậu, tôi còn nói không biết có phải là đôi trên báo Daily Mail không.”

Hoài Chân cười nói, “Chuyện làm lớn rồi, cũng chỉ chạy được đến Columbia mà thôi.”

Chủ quán lại hỏi, “Sau này hai người định về đâu?”

“San Francisco.”

“Ở đó toàn người Tứ Ấp.”

Hoài Chân cười, “San Francisco người ở đâu cũng nhiều.”

“Đúng thế.” Rồi lại hỏi cô, “Quê nhà cháu ở đâu?”

Cô đáp, “Thanh Viễn ạ.”

“Ít khi thấy người ở khu Việt Bắc —— gần núi Phật.”

Hoài Chân “ồ” một tiếng.

Chủ quán lại hỏi, “Ở thôn nào?”

Cô cúi đầu ăn cháo, không dám nhìn lên, “Anh Đức ạ.”

“Huyện Anh Đức cũng coi như là huyện của Thanh Viễn.” Chủ quán cười nói, “Quê nội vợ tôi cũng ở Anh Đức, Anh Đức toàn người đẹp.”

https://thuviensach.vn

Cô hỏi, “Chú đến đó lần nào chưa?”

Chủ quán đáp, “Nhiều năm rồi, cũng chỉ đợt về quê lấy vợ có đến một lần, thêm một lần đi giỗ tổ sau khi cưới. Năm đó ở nhà của anh em, đến bữa toàn ăn củ mài, cho nên mới hồi hương cưới vợ, tính ra cũng đã hơn hai mươi năm, giờ không còn nhớ gì.”

Hoài Chân lại hỏi, “Vợ chú… được đón đến Mỹ rồi ạ?”

Chủ quán nói, “Washington không được đông đúc như phố Sacramento ở San Francisco, người thân tới Mỹ, mọi chi phí phiếu xuất nhập ít nhất cũng 400 đồng bạc, mà chưa chắc là đã ổn thỏa. Tuy chính sách mấy năm trước có nới lỏng, nhưng nói cũng nói vậy thôi chứ đâu lỏng hẳn, mãi đến năm ngoái mới nhận được ——”

Đầu bếp nhồi mì ở đằng sau cười nói: “A Đức phải nín nhịn nhiều năm rồi đấy, vừa đón đến Mỹ cũng không được nghỉ ngơi, năm ngoái vừa đến, năm nay đã dưỡng thai, cũng cày cấy không ít.”

A Đức mắng bà ta.

Ăn hết một bát cháo, bên ngoài lại có khách đến, chủ quán A Đức lập tức ra đón, rốt cuộc Hoài Chân cũng thở phào. Lại ngẩng đầu nhìn lên, thì ra người đến là Ceasar.

Anh đứng bên đường, cúi người vẫy tay với cô. Đi đường chỉ mất mười phút, vì anh đã gọi hai xe taxi.

Hoài Chân đứng dậy chào tạm biệt chủ quán, lúc đi ra khỏi quán ăn, cô đưa áo khoác cho anh mặc vào.

Anh nói, “Sao ai em cũng biết thế?”

Cô cười, “Phố người Hoa mà.”

https://thuviensach.vn

Ceasar liếc nhìn hộp đựng thức ăn, hỏi, “Cái gì đây?”

Hoài Chân nhìn xuống, thì ra anh không phải hỏi hộp thức ăn mà là hỏi hai túi cầu may màu đỏ nằm bên trên. Cô đưa hộp cho Ceasar xách, còn mình mở túi ra, phát hiện trong mỗi túi đựng 99 cent. Tới phố người Hoa ăn hai món, tổng cộng hết hơn hai đồng, vậy mà được trả lại gần hết.

Trên mỗi túi dùng chỉ vàng thêu mấy chữ hán: Trăm năm hòa hợp, tháng tháng bình an. Mặt sau thêu: từ trưởng bối ở phố người Hoa.

Khi người Quảng Đông lập gia đình, trưởng bối thường phát quà cho cô dâu chú rể, quà cáp không nằm ở tiền mà nằm ở tâm ý chúc phúc này.

Hoài Chân cay mũi, bị cảm động vì người xa lạ ở nơi xa không quen biết này, đến mức tay chân lóng ngóng.

Cô không nói với anh đó là gì, chỉ treo hai chiếc túi cầu phúc lên túi du lịch. Cả hai đều mặc áo quần tối màu, đi chung với nhau trông không sáng sủa chút nào. Nhất là Ceasar. Bây giờ treo túi cầu phúc lên balo lại khiến anh nhìn có chút sắc màu, chứ không phải là để trả thù. Anh hơi chê bai song cũng không nói gì, nắm tay cô kẹp vào dưới cánh tay.

Hôm đó trời rất nắng, hai người ngồi sau xe taxi, chiếc xe sắt bị nhiệt độ ngoài trời hun nóng làm cả hai thấy rệu rã, nhưng trong lòng lại thoải mái vui vẻ. Hoài Chân gối đầu lên tay anh, bất giác tưởng tượng đến cảnh tháng chín khi vừa lên cấp ba, trước mỗi giờ học tiếng Anh, lúc nào cũng trông chờ sẽ thấy anh, mà anh lại hiên ngang hếch cao mặt chỉ đích danh học sinh xấu trả lời sự khác nhau của at the top và on to onto. Cô có nằm mơ cũng không ngờ, mấy ngày sau lại gặp anh ở quán ăn ngoài trường.

***

Hôn lễ bắt đầu sau mười giờ, gần chín giờ rưỡi hai người mới tới, ngay từ rất sớm, đại sảnh dưới mái vòm lớn đã chật kín phóng viên, đến

https://thuviensach.vn

một con muỗi cũng bay không lọt.

Xuống xe ở bên ngoài bãi đậu xe, một cảnh sát đi tới mời bọn họ trình thiệp mời.

Hoài Chân đưa tấm thiệp mời của Catherine cho anh ta.

Cảnh sát kiểm tra thiệp mời, lại nói Ceasar mở túi du lịch ra kiểm tra, đồng thời để nữ cảnh sát đến lục soát người, rồi lúc này mới dẫn bọn họ đi vòng qua cánh phóng viên, từ phía sau rừng cây sồi xanh vòng qua cửa hông tiến vào lầu chính.

Lúc đi qua rừng sồi xanh, Ceasar hỏi cảnh sát: “Có phải ai cũng có đặc quyền đi tối đi tư nhân không?”

Cảnh sát không hề ngoái đầu lại, “Không phải tất cả tân khách được mời đều tới trễ, đi vào từ đại sảnh là không tôn trọng người khác.”

Ceasar không hỏi thêm, chỉ kéo tay cô bước đi.

Cầu thang sau rừng cây dẫn thẳng lên tầng ba ở tòa thị chính, đứng ở hành lang có thể thấy rõ toàn bộ quá trình làm lễ, và cả rất nhiều đầu người lúc nhúc ở dưới tầng một. Trên bậc thềm lớn và trong văn phòng đăng ký trống trớn, cô dâu chú rể hoàn tất quá trình đăng ký bước xuống bậc thang, rực rỡ xuất hiện. Vì vậy chỉ để lại mấy người gần gũi với cô dâu chú rể nhất.

Cô đoán mất người trẻ tuổi kia là những bạn thân độc thân của Andre, cùng với cha của Catherine và Ceasar. Nhưng cô không biết ai mới là Harold —— nhìn từ đằng xa, người ngoài văn phòng đăng ký đều mặc tây trang màu đen, cao lớn như nhau, lại tuấn tú lịch thiệp.

Hoài Chân quay đầu nhìn gò má Ceasar, định xem xem ai giống anh nhất.

https://thuviensach.vn

Ceasar không xoay đầu đã nói, “Chính là người bị hói đó.”

Hoài Chân bật cười.

Thật tình mà nói, nhìn từ đằng xa thì khó nhận ra người nào bị hói ở mép tóc. Dù chân mép tóc có hình chữ M, nhưng chỉ cần không chải đầu thì sẽ không lộ rõ.

Cô nói, “Phải tin vào gen trội của mẹ chứ.”

Ceasar không lên tiếng.

Hoài Chân nói tiếp, “Cũng không dễ già đâu.”

Rốt cuộc Ceasar cũng mỉm cười.

Hoài Chân thật đúng là không biết làm sao. Anh chàng ngây thơ này.

Bài “Lohengrin” vang lên, là thời khắc thiêng liêng trang trọng biết mấy, màn trập lóe sáng liên tục tựa như vì sao trong đêm hè, người trong đại sảnh tòa thị chính lại bắt đầu xôn xao vì cô dâu chú rể, vậy mà cả hai lại nói đến chuyện hói đầu. Nói về ngây thơ, thật sự cũng chẳng ai hơn ai.

Rốt cuộc lần này Hoài Chân cũng đã thấy rõ Harold. Ông mặc tây trang màu đen cùng cà vạt màu xám bạc, mái tóc vàng chải kiểu tóc Pompadour* chia 3:7, vừa trang trọng lại rất hợp mốt. Đúng là ở vùng mép tóc chữ M có hơi lưa thưa, song cũng không quá nghiêm trọng như Ceasar nói, chỉ là có khuynh hướng bị hói mà thôi. Thỉnh thoảng trong đôi mắt xanh lại lóe lên sự khôn khéo, nơi duy nhất luống tuổi trên cơ thể chính là đôi môi hơi mỏng, quanh năm mím chặt, không biết là đang cất giấu bí mật gò.

(*Pompadour là kiểu tóc nam có phần mái được hớt ngược về phía sau và có độ dài dài hơn phần tóc ở đỉnh và gáy, đồng thời hai bên gáy ngắn

https://thuviensach.vn

giống như kiểu tóc Undercut.)

Xét cho cùng, Harold có khí chất như ánh dương, mà điểm này lại không có ở trên người Ceasar, có lẽ khí chất của anh giống mẹ hơn, ra đời ở Hương Cảng, một cậu bé nắng mưa thất thường như thời tiết Hương Cảng, ngay đến cái tên tiếng Trung cũng rất hợp.

Catherine thì giống cha hơn, gần như được đúc từ cùng một khuôn mà ra, trời sinh đã được muôn người ngó đến. Chiếc váy trắng cô ấy mặc do nhà thiết kế của Dior và Givenchy – Robert Piguet đã tự tay may, rồi được chở thuyền từ châu Âu đến. Thực ra Hoài Chân biết ông ấy, có điều cô thật sự lười tìm hiểu sâu, mà chiều hôm qua lại bị cô ấy ép ôn lại một lần. Nói tóm lại, có lẽ cô có thể có một chiếc váy cưới đẹp hơn váy của Catherine nhiều, nhưng trong vòng mười năm tới ở bờ Đông, chắc chắn sẽ không có cô dâu nào đẹp hơn cô ấy, cũng sẽ không có cô dâu nào có tư cách để tổ chức đám cưới ở tòa thị chính đặc khu. Khoảnh khắc được cha nắm tay dẫn xuống bậc thềm, chắc chắn là khoảnh khắc cô ấy hạnh phúc nhất. Cả người trắng tinh khôi, trông tựa như thiên thần.

Người cha tuấn tú nắm tay một mỹ nhân, đích thân trao tay cô vào trong tay một người đàn ông tuấn tú khác như trẻ tuổi hơn, Hoài Chân không rõ giữa Catherine và Andre, ai là người hạnh phúc hơn. Không biết khi kết thúc khoảnh khắc này, so với việc gia tộc mắc nợ anh, liệu Andre có ý thức được bản thân còn mắc nợ cô dâu xinh đẹp vô tội trước mắt này nhiều hơn hay không; cũng không biết vào khoảnh khắc này, Catherine có mặc kệ mọi hiềm khích lúc trước của anh, toàn tâm toàn ý yêu người đàn ông này không. Nhưng chí ít dưới ống kính của cánh phóng viên và trong cái nhìn của ngàn con mắt, bọn họ yêu nhau một cách long trọng nồng nàn.

Nhìn thấy cô con gái xinh đẹp của mình cuối cùng được người con yêu kéo tay đi, dọc theo bậc thang tiến về phía cha xứ làm nghi thức trao nhẫn, đột nhiên Queline òa khóc ngay giữa bản nhạc nền Lohengrin, được mấy vị phu nhân quanh đó đỡ lấy mới không khóc bất tỉnh tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Ceasar hỏi cô, em có biết vì sao Queline khóc không?

Cô nghĩ ngợi rồi, nói, không phải là vì Catherine mặc váy cưới màu trắng, còn bà ấy thì không đấy chứ?

Ceasar cười đáp phải.

Vì chồng đã có một đời vợ, nên lúc kết hôn bà ấy không có cơ hội mặc váy cưới, chỉ có thể mặc lễ phục nhạt màu. Cuối cùng tâm nguyện chưa được hoàn thành này đã được con gái bà hoàn thành.

Dù không biết ở đây có bao nhiêu người biết chuyện, dù bộ váy bà đang mặc không phải là màu trắng tinh khôi. Nhưng không thể nghi ngờ gì nữa, vào khoảnh khắc này, Queline thực sự hạnh phúc.

Cả đại sảnh, ngoài Queline ra, còn có những người mặc âu phục, đứng gần cửa sổ sau trụ cẩm thạch ở tầng hai là không nghiêm túc – những anh chàng độc thân tuấn tú có quan hệ thân thiết nhất với chú rể, lúc cha xứ còn chưa kịp đọc lời thề, thì đột nhiên tập thể bọn họ đứng lên, ồn ào hét lớn: “I do, I do!”

Khách khứa trong tòa thị chính cười ầm.

Cha xứ cố gắng nghiêm mặt, nhưng rốt cuộc cũng không nghiêm nổi, cười phì vì đám người độc thân nghịch ngợm này.

Hoài Chân hỏi Ceasar, “Nếu không rời nhà, có phải anh cũng ở trong hàng ngũ phù rể đó không?”

Ceasar nói, “Không biết.”

Cô buồn bực, “Sao lại không biết?”

“Vì anh đã kết hôn rồi.”

https://thuviensach.vn

Nhất thời Hoài Chân không ý thức được hai chuyện này thì liên quan gì nhau.

Ceasar đột nhiên nhắc nhở cô nhìn xuống.

Cô nằm trên lan can bằng đá, cúi đầu nhìn cha xứ và cô dâu chú rể.

Cha xứ nói, “Thật ra chúng ta không cần đến lời thề quê mùa như vậy nữa.”

Mọi người lại cười lên.

Ông ấy tiếp tục đọc đoạn bên dưới.

Chiếc nhẫn này tượng trưng cho sự bất tận và vĩnh hằng, là tình yêu giữa các con không có bắt đầu và kết thúc, là bao dung thấu hiểu lẫn nhau, hôm nay làm chứng cho hai con đứng đây, từ hai cá nhân trở thành một gia đình. Cũng là lời thề công khai của các con với tất cả mọi người có mặt trong hôm nay, thề rằng sẽ chung thủy với nhau suốt cuộc đời này…

Ngay sau đó, âm thanh từ đằng xa trở nên gần bên tai; giọng nói trầm trầm hùng hồn của cha xứ được thay bằng giọng nam trung trầm thấp quen thuộc, vừa vặn chồng lên nhau.

Ceasar đọc tiếp, “I give you this ring, in token and pledge, of my constant faith and abiding love; with this ring, I thee wed.”

(Anh trao em chiếc nhẫn là vật tượng trưng và cũng lời cam kết về tình yêu chung thủy vĩnh cửu của mình; Anh xin cưới em làm vợ với chiếc nhẫn này.)

Cô ngẩn người, đưa mắt nhìn Ceasar.

Ceasar cong khóe môi mỉm cười, không nhìn cô mà nói, “Coi như là bồi thường vì anh không còn là độc thân.”

https://thuviensach.vn

Cô cười phá lên trước cách giải thích đầy cưỡng ép của anh.

Andre cũng lặp lại lời như thế trước mặt cha xứ, nhưng chờ anh ấy lại là một cô dâu chân thành thiết tha hơn: cô ấy mặc váy trắng, lệ nóng ứa ra nơi đôi mắt xanh lại không dám chớp mắt, sợ sẽ bỏ qua một giây bất kỳ trong khoảnh khắc linh thiêng này.

Hai người cùng trao nhẫn cho nhau, dưới cái nhìn của người thân và cánh truyền thông, trao nhau nụ hôn nồng thắm.

Không biết vì sao khoảnh khắc thiêng liêng này lại làm Hoài Chân buồn cười. Cô càng cười lớn hơn, vùi đầu vào khuỷu tay cười run lên.

Anh thật sự không biết làm sao, “Có gì hay mà cười ghê vậy?”

Cô hé mắt nhìn anh, “Em sợ anh cũng hôn em. Kỳ lạ quá.”

Anh cũng bật cười.

Hoài Chân vẫn còn nhớ rõ những chuyện xảy ra vào sáng sớm cuối cùng ở Washington cùng anh. Lúc anh nắm tay cô băng qua cánh rừng sồi xanh, cả hai đã nhận ra có người đã sớm chờ trong tòa thị sảnh ở sau rừng cây, nhưng họ không hề nghĩ đến việc trốn thoát. Đặc khu Columbia là một nơi ôn hòa, đối phương đã chọn địa điểm ở đây chứ không phải nơi nào khác, chứng tỏ cũng đã đủ mềm mỏng với họ. Nếu không phải ở đây thì cũng là nơi khác, suy cho cùng bọn họ cũng không tránh được.

Cho đến mấy tháng về sau khi cô nhớ lại lời anh nói, rốt cuộc cũng mới ý thức được lúc ấy anh đã tự tin vào tương lai của cả hai thế nào. Anh biết người lớn trong gia đình da trắng sẽ dùng thủ đoạn gì với thành viên kết hôn cùng người da màu, bỏ trốn rời nhà: ép đưa về châu Âu đi học, thuê người giết hại con trai và tình nhân da vàng đang mang thai. Đằng sau những xác chết cùng bào thai con lai bị sinh non xuất hiện ở nơi hoang vu, là bí mật gia tộc trong gia đình người da trắng.

https://thuviensach.vn

Địa vị và danh tiếng của Arthur không cho phép ông thực hiện hành vi thuê sát thủ giết người, cho rằng đấy là cách làm hạ đẳng nhất. Muhlenberg ủng hộ chính đảng, có vô số đất đai và mối làm ăn, trên mảnh đất dân chủ này, bọn họ càng lệ thuộc vào danh tiếng hơn cả các chính trị gia thanh danh hiển hách. Cũng bởi vì lý do đó, cho nên danh tiếng của Ceasar không quan trọng bằng danh tiếng của gia tộc. Ceasar hiểu rất rõ tính khí của ông nội, cũng ỷ vào sự hiểu biết của mình về ông nên không lo ngại chu toàn với ông. Anh rất chắc chắn, chỉ cần Hoài Chân không bỏ rơi mình thì Arthur sẽ không làm gì được họ.

Nếu lúc đó cô có nhiều thời gian cân nhắc về chuyện này thì cô đã không nói như vậy. Nhưng người kia chỉ cho cô thời gian mười phút quyết định, làm cô không thể suy nghĩ kịp.

Mấy tháng sau cô vẫn luôn nuối tiếc ân hận, khi anh nhìn về phía cha xứ, đọc lời tuyên thệ kết hôn với cô trong đám cưới của người khác, vậy mà cô lại không hôn anh

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Washington (10)

Vào lúc đó Hoài Chân vẫn nằm nhoài trên lan can, cười đùa vô tư vui vẻ với anh chồng trẻ tuổi của mình.

Hành khúc đám cưới vẫn chưa kết thúc, bất chợt người đô con mặc áo sơ mi ca rô màu sắc sặc sỡ kia đi ra từ phòng nghỉ, nói với cô "xin làm phiền khoảng mười lăm phút". Hoài Chân cũng không căng thẳng, thậm chí còn thở phào.

Ceasar không nhận ra anh ta.

Người đàn ông định bắt tay với anh, dùng tiếng Anh nói, "Chúng ta đã gặp nhau rồi, anh lái xe thật sự rất nhanh."

Dĩ nhiên Ceasar không bắt tay với anh ta.

Người đàn ông kia mỉm cười.

Hoài Chân hỏi, "Mr. Wan?"

Người đàn ông quay qua, gật đầu mỉm cười đáp, đúng thế.

Hoài Chân nói, "Chiều nay tôi và sẽ đi xe buýt, buổi trưa còn ít thời gian. Phố người Hoa ở ngay gần đây, nếu Ôn tiên sinh đồng ý thì có thể tìm một quán trà, cùng ăn trưa chung với nhau."

Người đàn ông đó nói, "Tối nay Ôn tiên sinh sẽ đi máy bay từ New York về Vancouver, buổi trưa không cần ăn, chỉ muốn nói chuyện với cô mười lăm phút."

https://thuviensach.vn

Ceasar nhướn mày, cắt ngang lời anh ta: “You? Who.”

Người đàn ông nói, “She.”

Ceasar nói, “We.”

Người đàn ông bình tĩnh lặp lại, “She, alone.”

Đột nhiên anh nói, “Vị tiên sinh kia biết Arthur đúng không?”

“Có từng gặp, nhưng không quen.” Người đàn ông đô con vẫn mỉm cười, nói tiếp, “Anh yên tâm, chuyện Ôn tiên sinh muốn nói chỉ liên quan đến cô gái này mà thôi.”

Anh làm động tác tay từ chối.

Cô không nhịn được đưa tay nắm chặt tay anh, nói nhỏ, “Mười lăm phút thôi, chờ em một chút nhé?”

“Vậy là được rồi,” Người đàn ông suy nghĩ một lúc rồi nói, “Đúng rồi, vị tiên sinh này, anh có thể vào phòng nghỉ bên cạnh —— gian phòng đấy cũng đã được chúng tôi thuê tới trưa. Nếu như quá mười lăm phút, anh có thể gọi điện cho cảnh sát bất cứ lúc nào. Còn trước đó, anh có thể ngâm hồng trà uống, trà được sản xuất ở Anh Đức, người New England cũng rất thích uống.”

Song không ai thấy thoải mái hơn vì lời trêu đùa hài hước của anh ta cả.

Người đàn ông đó cũng không muốn chọc cười ai, nói xong thì lập tức xoay người đi đến phòng nghỉ.

Hoài Chân đi theo.

Ceasar đột nhiên gọi cô lại, “Quý Hoài Chân!”

https://thuviensach.vn

Cô quay đầu lại, chờ anh lên tiếng.

Anh nhìn cô chăm chú, nghiêm túc, từ từ nói, “Không có chuyện gì là không thể giải quyết.”

Cô gật đầu.

Anh không nói gì thêm, đứng tại chỗ, nhìn cô gái của anh đi vào căn phòng kia.

Người Canada chậm rãi khép cửa lại, canh ngoài cửa, mỉm cười với anh.

Ceasar xoay người đẩy cánh cửa phòng họp bên cạnh.

Trong phòng họp có một người đang ngồi.

Được chăm sóc rất tốt, trừ mái tóc bạc cùng làn da hơi ửng đỏ lộ ra qua áo sơ mi, thì người ngoài khó mà nhìn ra ông đã bảy mươi tuổi. Nhưng đúng là ông đã già rồi, chỉ nhìn thân hình, sẽ có người tưởng nhầm đó là một người trung niên bốn mươi tuổi, tuy gầy nhưng tinh thần phấn chấn – mà thực chất lúc trẻ ông cũng chỉ khoảng hơn sáu mươi inches; âu phục màu trắng gọn gàng vừa người đã bào mòn sự sắc bén trong khí chất của ông; lúc này ông ngồi ngay ngắn ở đó, có vẻ dịu hiền hiếm hoi.

Ceasar đứng ở cửa hai giây, sau đó xoay người bỏ đi.

Arthur chậm rãi lên tiếng, “Đừng lo, hai đứa nó thật sự chỉ trò chuyện mười lăm phút. Đúng giờ là một đức tính tốt với người làm ăn, bây giờ rất ít có người biết được nghệ thuật này.”

Anh hỏi, “Hai người định làm gì cô ấy?”

Arthur nói, “Dĩ nhiên không làm gì cả, cháu cũng biết đấy, Muhlenberg không lập nghiệp nhờ băng mafia, thế đạo nước Mỹ không quá

https://thuviensach.vn

hỗn loạn, không một chính trị gia nào thích thường xuyên có người biến mất một cách vô căn cứ trên quốc gia hùng mạnh của mình. Cháu cũng biết chuyện này, nên mới có thể ngao du vui vẻ cùng cô tình nhân nhỏ dưới nắng vàng, trong luật pháp nước Mỹ, còn ta sẽ không gây chuyện với hai đứa, không phải thế sao?"

"Ông bảo Catherine đi tìm cô ấy."

"Chuyện này cũng không trách con bé được. Cha cháu chẳng làm được gì cho hôn nhân của em cháu, con bé đành phải đến tìm ta. Huống hồ sớm muộn gì hai đứa cũng phải nói chuyện với ta, nên ta đã chọn đám cưới hạnh phúc cảm động ở tòa thị chính đặc khu Columbia này… Chẳng lẽ đây không phải là nơi phù hợp nhất?"

Màn cười nhạo này thật sự không buồn cười chút nào.

Ceasar nói, "Có lẽ ông có thể tiếp tục phù hợp."

Arthur cười, nếp nhăn nơi khóe mắt chen chúc nhau, khiến trong nháy mắt ông không còn vẻ hiền dịu.

Ông nói, "Cea, khi ta nghĩ đến ngày cháu sẽ nói với ta cái gì gọi là phù hợp, ta vẫn cho rằng điều phù hợp mà cháu nghĩ là giống ta. Từ những điều nhỏ nhặt như thưởng trà, cho đến những chuyện lớn như thái độ chính trị, lập trường về đám người có đạo đức thấp kém… Thậm chí là cả lập trường về người mẹ kia của cháu. Ta hy vọng có một ngày nhắc đến cô ta, thái độ của cháu sẽ là kịch liệt đoạn tuyệt. Nhưng không ngờ lại là sự đoạn tuyệt như hôm nay. Một bà mẹ châu Á dễ dàng sinh hạ cháu, một cô gái châu Á dễ dàng thay đổi cháu, thay đổi sự giáo dục hơn hai mươi năm qua của ta. Vậy ta phù hợp với cô ta, không lẽ nên cám ơn?"

Ceasar im lặng nghe xong, "Có lẽ cháu đã làm ông thất vọng rồi, nhưng ông có rất nhiều cháu trai, còn cháu chỉ có một người vợ."

https://thuviensach.vn

Arthur vẫn vui vẻ mỉm cười, “Ngày trước cha cháu cũng nói thế, nhưng cháu nhìn xem, trong hôn lễ của con gái mình, chẳng phải cha cháu vẫn vui như những người cha khác sao?”

“Ông tưởng ông ấy vui thật ư?”

“Ai biết được?” Arthur mỉm cười, “Quay về Mỹ, nó lấy được đồ từ chỗ ta, lại còn lấy được nhiều thứ hơn cả đời này nó tự kiếm, chỉ là nó không chịu thừa nhận. Có lẽ đời này ta thật sự đã làm một chuyện sai lầm, gây nên chút tổn thương không đáng kể với nó. Ta vẫn không cảm thấy hối hận, nhưng cũng sẽ không để chuyện này làm tổn thương đến cháu.”

Ceasar im lặng nhìn ông, dùng chút thời gian ít ỏi suy nghĩ xem rốt cuộc chuyện sai lầm là gì.

“Rời khỏi Muhlenberg, cháu đã sống như thế nào? Tính từ lúc cháu học trung học, những người trẻ tuổi thanh danh hiển hách mà cháu quen đều là bạn cháu, là bạn học của cháu, sau này cũng sẽ là nhân vật quan trọng của quốc gia này; mà khi là nhân vật có tiếng tăm vang dội, thì có hơn một nửa đều sẵn sàng cho cháu dựa vào bất cứ lúc nào cháu cần. Tất cả những điều đó có thể khiến cháu trở nên tôn quý một cách dễ dàng, sao cháu có thể đặt dấu chấm hết cho cuộc sống hai mươi năm qua của mình?”

Anh nói, “Bờ Tây không phải bờ Đông, có rất nhiều danh nhân tay trắng lập nghiệp từ nơi đó.”

“Ai? Gã Stanford sửa đường sắt, sau đó lại hưởng ứng lời hiệu triệu của chính phủ thành lập trường đại học? Hay là Reeves làm giàu từ quần jean?” Arthur cười khinh thường, thái độ ngạo mạn thấy rõ.

Sự ngạo mạn trên người Ceasar chính là từ ông ta mà ra.

Arthur nhìn đồng hồ, “Ngồi đi, đừng lo lắng, có khi tên thương nhân kia còn không nỡ làm tổn thương con nhóc đó hơn cháu.”

https://thuviensach.vn

Anh chỉ hỏi, “Anh ta muốn làm gì?”

“Kinh doanh trà Quảng Đông ở Canada, là một người Hoa rất có thể diện. Tình nhân nhỏ của cháu có nói với cháu chưa?”

Ceasar nói, “Cháu biết anh ta là ai, cháu không hỏi chuyện này.”

Arthur nói tiếp, “Cậu ta muốn đưa con nhóc đó về Vancouver.”

Ceasar nói, “Cô ấy sẽ không đồng ý.”

Arthur nói tiếp, “Kết thúc mười lăm phút, dĩ nhiên chính miệng cô gái đó sẽ nói với cháu.”

Ceasar nhìn ông.

Arthur cười, hất cằm, “Không bằng ngồi chờ xem sao. Đừng sốt ruột, chỉ là thời gian nhâm nhi tách trà mà thôi, đến thời điểm sẽ tự khắc biết.”

***

Cánh cửa sau lưng Hoài Chân khép lại.

Cửa kính sát đất làm căn phòng thêm rộng rãi, đèn sáng choang. Một người đàn ông mặc âu phục ngồi trên ghế sofa màu đen, tóc chải ngược ra sau, hai chân vắt chéo, đang đọc một tờ báo tiếng Anh. Hoài Chân đi tới ngồi xuống đối diện anh ta, nhìn thấy đó là tờ Daily Mail, còn chính là tờ hồi sáng cô thấy trong quán ăn Khai Bình.

Đợi cô đến gần, anh ta đặt báo xuống, ngẩng đầu nhìn cô cười, cất tiếng gọi, “Mộng Khanh.”

Đó là một gương mặt đàn ông phương Đông khỏe mạnh, lạnh lùng lại không kém phần điển trai, từ sắc mặt đến chất giọng đều dịu dàng ấm áp.

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Tôi không phải…”

Không kịp để cô nói xong, anh ta lấy ra một chiếc vòng ngọc được lau chùi sạch sẽ, nằm trên lụa trắng trong chiếc hộp vuông to chừng bàn tay, giao nó cho cô.

Thì ra chỉ bề ngoài của anh ta là dịu dàng mà thôi, phong cách hành sự quả thật rất sắc bén. Chỉ một câu còn chưa nói hết, anh ta đã đoán được là cô sẽ thối thác, và cũng chỉ một động tác đã làm cô á khẩu không trả lời được.

Anh ta nói, “Đeo vào đi.”

Hoài Chân cúi đầu, vuốt ve chiếc vòng mã não đang nằm trên cổ tay, “Ở đây đã có một chiếc rồi.”

“Con gái trẻ luôn thích những thứ rẻ đẹp, nhưng suy cho cùng vẫn không trang trọng bằng.”

“Nhà tôi vốn kinh doanh giặt giũ ở phố người Hoa, miễn cưỡng lắm mới không phải lo cái ăn cái mặc, làm gì có chuyện dùng nổi chiếc vòng quý giá như thế.”

“Đây là đồ của em.”

Cô nói, “Vật về nguyên chủ, không có chuyện lấy lại.”

Ôn Mạnh Băng chậm rãi nói, “Mộng Khanh, em vẫn đang giận anh sao?”

Hoài Chân gần như tức giận, “Anh Ôn, nếu như anh chỉ đến tặng tôi chiếc vòng này thì tôi sẽ rất vui lòng nhận lấy, nhưng rõ ràng anh không đến vì chuyện này.”

https://thuviensach.vn

Anh ta cũng nói thẳng, “Anh đến đón em —— tối nay đi máy bay về Vancouver, anh đã nhờ người mua vé máy bay cho em rồi.”

Cô nói, “Anh không có thẻ căn cước của tôi, sao có thể mua vé máy bay cho tôi được?”

Anh ta nói, “Sao anh lại không có thẻ căn cước của em?”

Cô không còn tâm trạng để nói chuyện mình không phải là Ôn Mộng Khanh với anh ta nữa.

Tiên sinh kinh doanh trà nói tiếp, “Nếu em thích cái tên Quý Hoài Chân hơn, anh sẽ lập tức cho người đặt lại vé máy bay.”

Hoài Chân bật cười thành tiếng.

Anh nói, “Sau này nếu em đồng ý đến Vancouver, hoặc là về lại Trung Quốc, vẫn có thể gọi là Hoài Chân.”

Cô nói tiếp, “Tôi đã kết hôn rồi.”

Anh ta vẫn điềm đạm, nói như muốn tốt cho cô, “Gia đình anh ta sẽ không tiếp nhận em.”

Cô nói, “Thế thì liên quan gì tới anh Ôn?”

Anh nói, “Nếu không có khế ước kết hôn của anh và em làm chứng, thì chắc chắn người nhà kia sẽ không muốn hy sinh tiền đồ của con cháu mình, sẽ cắn lấy tội danh em vượt biên, làm sao có thể bỏ qua cho em. Đến lúc đó em định giải quyết thế nào?”

Hoài Chân nói, “Anh Ôn, nếu anh không nói thì còn có ai sẽ kiểm tra tôi vượt biên đến Mỹ đây?”

https://thuviensach.vn

Anh ta lắc đầu, “Mộng Khanh, em còn quá nhỏ, không biết sau này sẽ gặp phải chuyện gì.”

Cô nói, “Anh Ôn, nếu anh hy vọng Mộng Khanh sống tốt thì hãy để cô ấy được tự do.”

Anh ta chậm rãi mỉm cười, “Mộng Khanh, mười lăm phút không nhiều.”

Hoài Chân biết, vị thương nhân này đang lợi dụng điểm yếu để uy hiếp cô, để cô cân nhắc rõ ràng.

Cô nghĩ ngợi rồi mở miệng, “Tôi phải cám ơn anh Ôn đã cho người bảo vệ chúng tôi bình an trên đường đi.”

Anh ta ngạc nhiên nhìn cô, không tùy tiện ngắt lời mà im lặng đợi cô nói tiếp.

Cô nói, “Anh Ôn từng đến cửa tiệm nhà tôi, thấy tôi sống tốt, người nhà cũng đối xử tốt với tôi nên yên tâm rời đi. Sau đó nghe người ta nói tôi bỏ trốn với người da trắng, lo lắng cho an nguy của tôi, nên mới cho người đến bảo vệ. Anh Ôn thật rất tốt bụng.”

Anh cũng thừa nhận, “Vì bận rộn chuyện làm ăn và sơ sót của mẹ nên để lạc em, trong lòng anh rất hổ thẹn.”

Cô nói tiếp, “Anh Ôn sẽ không để một cô gái hỏng danh tiếng trở thành vợ mình, càng không để một cô gái đã thất thân, là vợ người khác trở thành vợ mình. Trước kia không có, sau này cũng sẽ không.”

Rốt cuộc anh ta cũng cảm thấy bản thân như mới quen cô lần đầu, “Mộng Khanh, từ bao giờ em đã trở nên lợi hại như vậy?”

https://thuviensach.vn

Cô đáp, “Thói đời làm thịt người, một cô gái độc thân, nếu không lợi hại thì làm sao sống nổi.”

Nhất thời cả hai cùng im lặng.

Ôn Mạnh băng xuất hiện ở đây, đương nhiên không phải đến chỉ để tán gẫu với cô. Ngay từ khi cô thất lạc, xuất hiện ở phố người Hoa San Francisco tiếng xấu tràn lan đó, chắc chắn gia đình anh ta sẽ không cho phép anh ta cưới Mộng Khanh làm vợ. Không một đàn ông gia đình Trung Hoa nào sẽ lấy một cô gái đã đánh mất đức hạnh làm vợ. Anh ta nuối tiếc, tìm mãi tìm mãi lại không tìm được tung tích của cô, luôn quan tâm sợ cô không sống tốt, bao đêm trằn trọc trở mình, cho đến nay mới có được tin tức của cô. Anh ta tìm đến thành phố San Francisco, phát hiện cô sống rất tốt, người nhà đối xử với cô không tệ, thậm chí còn đi học, tốt quá rồi, có lẽ còn tốt hơn đón cô đến Vancouver, để cô sống cạnh mình. Anh ta để lại người ngó chừng đến cuộc sống của cô. Sau đó phát hiện có người thích cô, anh ta lại thở phào. Nhưng đó lại là một người da trắng, đương nhiên anh ta đã nghe rất nhiều hậu quả của việc cặp đôi khác chủng tộc bỏ trốn, lo lắng gia đình người da trắng kia làm khó cô, thế nên đã phái người âm thầm theo sau để bảo vệ cô.

Đến bây giờ, suy đoán của cô về vị Ôn tiên sinh này đã chính xác đến tám mươi chín mươi phần trăm.

Cô nói tiếp: “Rốt cuộc là điều gì làm anh Ôn thay đổi? Nếu anh muốn tốt cho Mộng Khanh thì nên tôn trọng cô ấy mới phải.”

Anh ta nói, “Lão già người da trắng kia tìm đến anh, cảnh cáo anh mọi tổn thương bọn họ có thể làm với em, cũng làm rõ tất cả lợi ích em có thể đạt được khi rời khỏi đây, bảo anh cân nhắc nặng nhẹ thiệt hơn… Anh vốn không có lựa chọn nào khác. Mộng Khanh, anh cảm thấy chuyện đứng đắn duy nhất mình có thể làm cho đến lúc này là đưa em về lại bên anh.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nở nụ cười giả tạo với anh ta, “Vì lão già da trắng đó biết rõ, nếu anh không khiếu nại thì sẽ không ai truy cứu lỗi của tôi cả. Chỉ có anh, anh Ôn, anh khôn khéo như vậy, ngay cả chuyện của tôi cũng biết thì làm sao dễ dàng bị người ta đùa bỡn như vậy được? Hay là anh vẫn đang tiếc nuối?”

Môi anh ta tái đi, khó tin nghe cô nói xong lời đó, “Đúng thế! Anh tức giận, anh hối hận…”

Rốt cuộc Hoài Chân cũng thấy hả giận, nhìn anh ta chằm chặp, nói từng chữ: “Anh đang ghen tị.”

Anh ta bật cười, “Anh ghen tị! Với ai? Tên tiểu tử nước ngoài còn chưa dứt sữa đó ư?”

Hoài Chân nói tiếp, “Anh ấy không quan tâm đến danh dự thể diện giống anh. Anh ấy không hề quan tâm danh tiếng tôi có xấu hay không, chính anh ấy đã cứu tôi ra khỏi địa ngục, còn từ bỏ tất cả vì tôi, hỏi tôi có đồng ý gả cho anh ấy không, tôi đồng ý! Chúng tôi đã kết hôn rồi, đúng một tuần trước, chúng tôi đã lên giường…”

“Im miệng!”

“Ở bến tàu Sán Đầu, Mộng Khanh đã bị anh vứt bỏ. Anh tìm được cô ấy nhưng không đưa cô ấy về, bởi vì danh tiếng của cô ấy đã hỏng, không còn là Mộng Khanh được người nhà anh chấp nhận, có thể làm vợ anh. Những chuyện này là điều anh không thể làm được, anh Ôn, nên anh mới ghen tị, ghen rằng mình không thể thản nhiên yêu Mộng Khanh như trước, nhưng anh lại lần nữa phát hiện mình sai rồi… Đến bây giờ anh vẫn không hiểu rõ, rốt cuộc anh bị ai đùa bỡn?”

Anh bị cô đâm trúng tử huyệt, đau đớn nhắm mắt lại, âm thanh run rẩy, “Đừng nói nữa, Mộng Khanh, đừng nói…”

https://thuviensach.vn

Cô nhẹ nhàng bảo, “Anh Ôn, Mộng Khanh đã mất rồi, đã không còn nữa.”

Mấy giây sau, cô nhìn thấy người đàn ông cao to trước mắt, hốc mắt đỏ bừng gần như muốn rơi lệ.

Anh ta nói, “Anh đã về nước tìm em rất nhiều lần, sau đó, nghe nói em bị bán đến California, anh tìm kiếm suốt từ Los Angeles cho đến thành phố San Francisco… Tất cả mọi người đều nói với anh Mộng Khanh đã chết, nhưng Mộng Khanh của anh sống tốt như vậy, anh không biết nên vui vẻ thế nào. Anh biết em hận anh oán anh, nên dù biết rõ anh đến vẫn không chịu gặp anh, thậm chí còn thay tên đổi họ. Mộng Khanh, bây giờ anh thấy em sống tốt như thế, anh thật sự rất vui cho em… Nhưng tất cả những chuyện này sao có thể không liên quan đến anh?”

“Anh cũng biết bây giờ tôi sống tốt, xin anh… xin anh trả tự do cho tôi, bỏ qua cho tôi.” Nghe xong lời đó, Hoài Chân cùi gằm mặt, gần như muốn cúi mình vái lạy anh ta.

Rồi cô nghe anh ta cười khổ nói, “Trả em tự do, vậy ai trả anh Mộng Khanh?”

“Đúng thế, anh đã bị đùa bỡn. Suốt một năm ròng, bị chính bản thân và số mệnh đùa bỡn xoay vòng.” Anh ta mỉm cười, nhưng trong mắt lại lóe lên sự tàn ác, “Em có biết anh hận tên buôn người đã lừa em lên con tàu đó nhiều đến đâu không? Người nhà hôm nay của em đã làm giả chứng minh sinh tử, cấu kết với bọn buôn người làm việc xấu, cũng là đầu sỏ… Em có biết anh hận San Francisco bao nhiêu không? Lão già da trắng kia nói không sai, nếu anh không khiếu nại, thì sẽ không còn ai khiếu nại tội ác của bọn chúng… Thứ chúng ta căm ghét gần như giống nhau.”

“Anh Ôn, anh biết rõ, một khi phố người Hoa hỗn loạn ắt sẽ liên quan đến sự an nguy của người thân và bạn bè tôi, anh cũng là một người

https://thuviensach.vn

Hoa…”

“Mộng Khanh, bất luận một năm vừa rồi xảy ra chuyện gì, tất cả đều là lỗi của anh. Anh sẽ không phạm phải sai lầm lần thứ hai.”

Đúng thế… Ôn Mạnh Băng quyền thế ngập trời ở Vancouver, bị gã cáo già gian trá xúi giục oán hận, lúc này lại bị số mệnh trêu tức làm mờ đầu óc, sao có thể tùy tiện bỏ qua cho phố người Hoa đã lừa mất vị hôn thê của mình?

Cô cười, “Cũng không biết bây giờ lão già da trắng tìm anh hợp tác kia, có phải đang thản nhiên ung dung ngồi uống trà, đợi anh nổi cơn thịnh nộ, lừa anh xoay anh như chong chóng, đợi tôi tự chui đầu vào lưới hay không.”

Anh ta áy náy nói, “Anh đã nghĩ rất lâu và cũng rất nhiều ngày, anh cho rằng mình đủ tỉnh táo. Đây là chuyện đứng đắn duy nhất anh có thể làm.”

Hoài Chân nói, “Đợi tới khi anh tỉnh táo hẳn, sẽ biết mình lại làm sai rồi.”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Thương nhân trẻ tuổi từ từ nhấp một hớp trà, nói tiếp, “Trở về bên anh, anh có thể cho em một cuộc sống tốt hơn… Nếu em cùng về với anh, thì mọi ân oán ở phố người Hoa đều sẽ được xóa bỏ. Nhưng anh chỉ cho em một cơ hội. Hết thời gian mười phút, anh chờ em ở đây, đi nói với anh ta anh là ai, em sắp cùng anh đi đến đâu.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Washington (11)

Hoài Chân không có cách nào nói phải trái với anh ta, la lối khóc lóc hay càn quấy đều vô dụng. Anh ta là một nhân vật lợi hại, nhưng anh ta không phải Hồng gia hay Tiểu Lục gia. Đối với bọn họ, Mộng Khanh hoặc Hoài Chân không là gì, chỉ là một nhân vật nhỏ bé trên phố người Hoa, không có chuyện cứ nhất thiết phải là cô. Chỉ cần bọn họ không lỗ thì tùy tranh chấp thế nào cũng được, không hề quan trọng.

Nhưng Ôn Mạnh Băng lại không như thế, Mộng Khanh là chỗ đau cũng là điểm yếu của anh ta, mấy trăm ngày đêm trằn trọc trở mình, bao suy nghĩ ăn năn đã gặm nhấm thành sẹo. Nó không những khép miệng mà còn bị kẻ ác xé toạc ra. Mỗi một vết thương máu chảy dầm dề, khiến cho người ngồi trước mặt cô bây giờ là một người đáng thương bị ăn năn và hận thù làm mờ đầu óc, có hối hận cũng không kịp, là một người đòi nợ nhưng lại bị vận mệnh trêu cợt, mắc nợ thế đạo. Anh ta là kiểu chồng người lớn điển hình của Trung Quốc cổ đại truyền thống, quyền lợi của anh ta còn lớn hơn phép tắc. Người lớn ngoan cố, cố chấp cứng đầu này đã bị sự đố kỵ, không cam lòng cùng đau khổ của mình dắt đi, chuyện anh ta đã quyết định, không cho phép bất cứ ai bài xích, tuyệt đối không nghe bất cứ ai nói gì, nếu không anh ta sẽ để người đó nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt tàn nhẫn hơn nữa của mình. Vô điều kiện đi theo anh ta là trách nhiệm của Mộng Khanh. Làm sao anh ta có thể tiếp nhận một người vợ dịu dàng, có suy nghĩ cá nhân của riêng mình?

Cô không làm được Mộng Khanh, ngay từ lúc bắt đầu cô đã biết điều đó. Cô cứ tưởng mình đã tránh được vận mệnh của Mộng Khanh, nhưng cô lại ở bên Ceasar. Đè nặng trên đầu bọn họ là đạo luật bài trừ người Hoa, và

https://thuviensach.vn

còn cả gia đình của anh nữa. Tính toán như thế của Arthur, vừa bảo toàn cho Ceasar và đồng thời cũng khiến cô phải rời khỏi anh, trong quyền thế của ông ta thì cách giải quyết này đã đủ hòa nhã. Cuộc bỏ trốn lần này, cô không thể không chịu trách nhiệm về hậu quả nào đó được, nếu không hậu quả thật sự chắc chắn sẽ không thoải mái như buổi trò chuyện hôm nay.

Thời gian mười lăm phút, chỉ đủ cho cô suy nghĩ những điều này.

Sau mấy giây chờ đợi, tiếng gõ cửa lại vang lên. Cô đứng dậy, đi theo sau hộ vệ Canada ra khỏi phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ khác có một mặt gương và một ô cửa sổ thủy tinh. Đây là khu vực công cộng, không có rèm cửa. Xuyên qua cửa kính đó, có thể nhìn thấy bố trí rõ ràng trong phòng nghỉ: một chiếc bàn, một chiếc ghế sofa bọc da, một chiếc tràng kỷ; trên bàn có ấm chén trà, nắp chén nhấc lên, nhưng người đã đi mất.

Trong phòng nghỉ còn có một cánh cửa sau, có thể nối thẳng với dưới lầu, hoặc dẫn đến một nơi riêng tư hơn.

Người vừa rồi còn ở đây uống trà không hề có chút hoài nghi về chuyện sắp sửa xảy ra.

Ceasar đứng ngoài cửa kính, đã chờ cô rất lâu. Trong khoảnh khắc cô đi ra, anh không chút do dự đi về phía cô hai bước, sau đó dừng lại.

Hai người nhìn nhau một lúc, không ai lên tiếng.

Một giây, hai giây… Nụ cười trên mặt anh dần tắt.

Khi cô còn không biết nên nói gì với anh, thì sự im lặng đã nói cho anh biết tất cả.

https://thuviensach.vn

Ngẩng đầu nhìn vẻ lạnh lùng và đôi mắt đen trên gương mặt tái nhợt, cô biết, mình đã làm anh thất vọng.

Cô thật sự không phải nhân vật vĩ đại, thời gian mươi lăm phút không đủ để cô suy nghĩ rõ ràng mọi thiệt hơn. Cô không có cách nào nghĩ đến nhiều hơn, nước đã bốc hơi hết, lúc này cô bị đóng vào trên thớt, chỉ có thể chọn chuyện theo bản năng cô cho là đúng – thật ra cô cũng không khác gì Ôn Mạnh Băng.

Cô cảm thấy luống cuống, tay chân lạnh toát đứng cách anh mấy bước, lần đầu tiên trong đời không dám ngẩng đầu đối mặt với anh.

Cô hy vọng anh có thể hỏi gì đó. Nhưng cô càng hy vọng thì anh càng im lặng. Âm nhạc bên dưới đã dừng, không biết cô dâu chú rể và phóng viên khách mời đang làm gì, có lẽ đang ở bên ngoài chụp ảnh, hoặc ngồi xe hơi đến một vườn hoa ăn trưa. Sự im lặng yên tĩnh trong tòa thị chính ăn mòn tai cô, ngay đến ánh nắng bên ngoài cũng không thể sưởi ấm cho cô.

Thật kỳ lạ, mới hai tiếng đồng hồ trước, anh và cô còn ngồi tựa vào nhau trên taxi lim dim, được nắng mai ấm áp vỗ về.

Người đằng sau sốt ruột, dùng tiếng Anh Canada quan tâm nhắc nhở cô, “Còn năm phút nữa…”

Trong sự giễu cợt trầm mặc, cô chủ động đi tới, lên tiếng với anh, “Cea…”

Ceasar lại nhanh chóng lùi về sau hai bước, bàn tay siết chặt nắm đấm cửa.

Con tim nhói đau vì hành động đó, cô nói tiếp, “Em phải đi cùng anh ta.”

Anh kéo cửa ra, không chút khách khí đóng sầm cửa lại.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân sốt ruột đi lên, đập vào cánh cửa.

Trông thấy bóng người cao ráo sải bước rời đi sau cửa kính, cô đuổi theo kêu lên, “Ceasar!”

Anh dừng bước, quay đầu lại chống tay lên trên, như thể không quen biết cô, cách cánh cửa nhìn cô chăm chú một lúc, “Còn muốn nói gì thì nói một lần cho xong đi.”

Cô không biết nên nói thế nào cho phải, “Em đã vô tình làm tổn thương anh.”

Ceasar bật cười, giễu cợt lặp lại, “Đúng thế, vợ anh chỉ dùng mười lăm phút đã quyết định rời đi cùng một gã đàn ông xa lạ, bởi vì cô ấy đã vô tình làm tổn thương anh.”

Người Canada sửa lại, “Trước khi đến Trung Quốc, đó là chồng cô ấy… Vốn Canada sẽ thừa nhận chuyện này, chỉ là một năm trước xảy ra chút vấn đề, không giống các anh, hiệu lực pháp lý của cuộc hôn nhân này sẽ lập tức biến mất khi rời khỏi đặc khu Columbia, và cũng sẽ vi phạm luật pháp ở các tiểu bang khác.”

Ceasar nghiêm túc lắng nghe, đưa lưỡi rà chiếc răng nanh, mỉm cười với cô.

Cô nói, “Em đã nói với anh rồi, Cea, em đã nói với anh anh ta là ai rồi.”

“Ừ, em đã nói với anh.” Anh gật đầu, nói, “Và em nên nói với anh, một khi ‘người không quan trọng với em này xuất hiện’, em sẽ không chút do dự đi theo anh ta.”

Hoài Chân há miệng, không biết phải giãi bày thế nào.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cô một lúc, lại bừng tỉnh hiểu ra, “Ồ. Hay em muốn nói với anh là em từng lưỡng lự, sau một hồi đấu tranh nội tâm, lựa chọn khó khăn, lúc này mới dào dạt đau khổ rời khỏi anh?”

Con tim cô buốt giá một nửa, “Em phải nói gì thì anh mới nghe đây?”

Lửa giận trên người anh không biết phải phát tiết vào đâu, anh giơ hai tay lên đầu hàng, siết chặt nắm đấm rồi lại buông xuống, cuối cùng chỉ có thể đập mạnh vào cửa kính, cười nói, “Quý Hoài Chân, anh chưa từng nghi ngờ em sẽ đi cùng anh đến hết đời… Anh chưa từng nghi ngờ em sẽ theo anh không chút do dự. Em khiến anh cảm thấy mình thật nực cười.”

Nói đoạn, anh quay đầu rời đi.

Hoài Chân siết chặt hai tay, cơ thể lạnh buốt không chút tri giác. Cô không khóc, thậm chí còn không cảm thấy quá đau lòng, cứ thẫn thờ, cảm thấy thất vọng về mình.

Ngày đó anh đến tìm cô, mời cô cùng anh chống đối lại thế giới tệ hại này, lúc ấy cô còn Không dám tin, nhưng dù chỉ là hứng khởi ba phút, cô cũng muốn thử cùng anh.

Nào ngờ anh lại làm được.

Nhưng khi gần đến đích, cô lại lỡ lời.

Thế đạo này quá ác độc, còn ác độc hơn với con gái Trung Hoa. Cả thế giới như đang lừa gạt cô, cả thế giới đều đang đối nghịch lại cô, cô có thể có cách gì được đây?

Quả thật cô không có biện pháp nào.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 141: San Francisco (1)

Hoài Chân không nhớ nổi mình băng qua rừng sồi xanh kia thế nào, rồi ngồi vào trong xe Buick của thương nhân họ Ôn ra sao. Mặt trời vẫn treo cao, sưởi ấm đám đông hân hoan vui vẻ bên ngoài, nhưng cô lại ủ rũ như cạn khô nước. Không phải đau lòng hay gì khác, chỉ là cảm thấy kiệt sức.

Cô không phải Mộng Khanh, không thể vui mừng hớn hở vì được người xa lạ này chấp nhận lần nữa. Có lẽ nếu đổi lại là Mộng Khanh thật, có khi cô ấy cũng sẽ không làm vậy. Cô vắt hết óc suy nghĩ mọi lời lẽ để công kích làm nhục anh ta, nhưng ngoài việc chọc giận anh ta thì có được ích lợi gì?

Rốt cuộc cô chẳng nói gì.

Thương nhân kia muốn tháo chiếc vòng trên tay cô xuống, thay vào di vật của mẹ ruột anh ta. Nhưng cô nhẹ nhàng né tránh, chiếc vòng trượt xuống khỏi tay cô, nằm lẻ loi trên ghế da như cười nhạo anh ta.

Anh ta bật cười, không ép nữa.

Cô dâu chú rể cùng phóng viên khách khứa chen chúc nhau ở bên ngoài tòa thị chính, tạm thời không lái xe hơi ra được. Hoài Chân nhìn ra ngoài cửa sổ, anh ta cũng nhìn theo cô, hỏi như đáp lời, “Ghép lại thành chữ “khôi” sao?”

Cô không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Anh ta lại nhìn lên vai cô, phát hiện nhìn nhầm rồi. Chữ "vân" (云) nho nhỏ đó viết không đẹp lắm, nhìn thoáng qua trông như chữ "ngọc" (玉).* Trường trung học ở phố người Hoa có dạy môn tiếng Trung, Mộng Khanh cũng từng đến trường Hiệp Hòa, biết viết bằng bút lông, sẽ không có khả năng viết xấu như vậy, anh ta phân tích. Nói như thế, nhất định chữ này là do người da trắng kia viết.

(*Chữ hình xăm ghép lại tên của hai người vốn là chữ Hồn/魂, nhìn nhầm bộ chữ Vân thành Ngọc thì sẽ thành chữ Khôi/瑰.)

Anh ta nhìn chữ, nói, "Quay về phải rửa sạch chữ này đi." Giọng nhẹ bẫng, nhưng tuyệt nhiên không cho phép từ chối.

Hoài Chân chống má, bật cười, "Đây là mực Ấn Độ."

"Thì sao?"

"Hai tuần sau sẽ bay mất."

Giọng cô cũng rất nhạt, nhưng thấm đẫm giễu cợt.

Anh ta bật cười, không để lộ tức giận, "Thế thì tốt."

Hoài Chân xoay đầu sang, cuối cùng cũng chịu nhìn anh ta một lần, "Anh Ôn, đây thật sự là điều anh mong muốn ư?"

Người thương nhân lòng dạ sâu nặng, vui giận đều không thể hiện ra ngoài, thậm chí lúc này còn nói cho cô biết về được mất trong đó: "Nếu cho anh ta chút niệm tưởng, em nghĩ ông nội anh ta sẽ dừng lại thật sao? Không phải hôm nay thì cũng là ngày nào đó ở tương lai, em biết mà. Hoặc là anh ta tuyệt vọng, hoặc là để em biến mất, ông ta có thể dễ dàng làm được chuyện này. Anh không thể trơ mắt nhìn em bị ông ta hại được."

https://thuviensach.vn

Trẻ nhỏ phạm sai lầm, bỏ nhà ra đi chơi bời thỏa chí một tháng, chung quy rồi vẫn phải quay lại khuôn phép. Lần này người nhà quyết định tha thứ cho anh, chỉ cần anh nghe lời thì cũng không cần phải trả giá nhiều. Ceasar sẽ không nghe lời, vậy thì Arthur sẽ chọn cô – người không trả nổi giá để hoàn thành quá trình nghe lời thay anh…

“Nhưng anh Ôn làm thế thì được lợi gì?” Cô tò mò.

Cuối cùng sắc mặt anh ta cũng thay đổi, không còn điềm đạm như ban nãy.

Hoài Chân nói tiếp, “Anh cũng không thể lại cưới tôi.”

“Anh có lỗi gì?” Đột nhiên anh ta siết chặt nắm đấm, đập mạnh xuống ghế ngồi, “Hơn một nghìn ngày nhớ thương, chỉ vì một tai bay vạ gió lại làm anh ba trăm sáu mươi đêm không tài nào chợp mắt nổi, vậy ai trả lại công bằng cho anh?

Hoài Chân không khỏi bỡn cợt, “Ban đêm anh không thể ngủ, cho hôm nay đến đòi một liều thuốc an thần để ở bên người.”

Giọng ôn hòa nhưng mặt mũi lại giận đùng đùng, khiến anh ta trở nên đáng sợ: “Cuộc sống mà bây giờ em phải trăn trở phiêu bạt, dù đấu tranh cả đời cũng không có được, thì anh có thể cho em tất thảy, em muốn gì anh cũng sẽ cho… Em đừng nói thêm gì nữa.”

Lần này cô cảm thấy rất mệt.

Đám đông bên ngoài vẫn chưa rời đi, xe vẫn còn trong bãi đất trống, di chuyển chậm chạp nửa tiếng rồi mà vẫn chưa ra khỏi đây, Ôn Mạnh Băng nghe một đám người Mỹ cười nói thì đột nhiên thấy phiền muộn, bảo tài xế Nicolson dứt khoát dừng xe, anh ta ra ngoài hút thuốc xong sẽ quay lại.

https://thuviensach.vn

Xe cách đám đông một trăm mét, đúng lúc này đám đông bỗng rối loạn.

Mỗi lần nhớ lại ngày này, Hoài Chân cảm thấy khoảnh khắc tệ hại nhất chính là cô ngồi sau xe, một lần nữa nhìn thấy Ceasar.

Hôn lễ vẫn chưa kết thúc, đám đông vây xung quanh tòa thị chính, không biết là ai đang chụp hình cho ai, cũng không biết bản nhạc đang phát là gì. Dưới ánh nắng có mọi người vui vẻ, cười to, ôm hôn, hoan hô… Nhưng trong giây phút Ceasar bước ra khỏi cánh cửa tòa thị chính, mọi thứ dường như dừng lại.

Có người lo lắng, vì sao anh lại xuất hiện một mình ở đây, người yêu Trung Quốc của anh đâu?

Nhưng chỉ cần ngẫm lại thì sẽ hiểu rõ: Arthur muốn làm chuyện này vốn không cần mất nhiều công sức, thậm chí ông còn không cần tự mình ra mặt cũng có thể dễ dàng xoay con trai và cháu rể mòng mòng.

Mọi người ngạc nhiên nhưng không hẳn thông cảm, không một ai có tư cách thông cảm cho anh, chính bọn họ còn không kịp thông cảm cho mình nữa là.

Cũng có người lúc này oán hận: hạnh phúc của bọn họ đánh đổi từ việc bán đứng anh. Bọn họ không hề bài xích thành viên gia đình này lại quay về, chỉ là bọn họ chưa chuẩn bị xong nên đối mặt với anh vào lúc này thế nào, vậy mà anh cứ đột ngột đi ra như thế trong lúc mọi người vui sướng, tất cả bất ngờ nhìn ác mộng xuất hiện.

Mặt anh tái nhợt đi xuyên qua đám đông đang bất động, rất nhiều người đều có vẻ mặt khó coi.

Nhưng mặt anh không chút cảm giác, cũng không thèm đoái hoài.

https://thuviensach.vn

Anh mất hồn lạc phách như thế, càng khiến hôn lễ trở nên tức cười.

Anh chính là một người như vậy, không gần gũi với ai, thích trêu cợt người ngoài, tính khí nóng nảy, không ai chọc nổi anh. Có lẽ em gái ruột, em rể và cha ruột vô tội, nhưng bọn họ cũng từng thề thốt tuyệt đối anh sẽ không gặp phiền phức nào. Vì thế anh mới phát tiết, lúc này càng khiến anh phiền toái thì anh càng không cho người khác xuống đài được, làm ầm đến mức không thể giải quyết.

Anh tuyệt đối sẽ không tỏ ra yếu kém trước bất cứ ai.

Anh bước ra khỏi đám đông.

Sau đó dừng bước, nhìn chằm chằm về phía này, không hề nhúc nhích.

Hoài Chân tin chắc anh nhìn thấy mình.

Anh biết cô cũng đang nhìn anh, vì anh đã trở về với gia đình giàu có, thanh danh hiển hách mà vui vẻ yên tâm. Còn cô chỉ là một con người nhỏ bé không đáng kể, rời khỏi cô, thứ chờ đợi anh phía trước chính là tài sản kếch xù, là cuộc sống dễ dàng; đem ra so sánh, chỉ kẻ ngốc mới chọn cô.

Rất vui thay cho anh, cũng có thể chối bỏ trách nhiệm cho mình.

Nhưng anh lại không để cô được như ý, nhìn cô chằm chặp, sau đó đi thẳng đến.

Cô dâu áy náy với anh, mặc bộ váy trắng khóc lóc hốt hoảng, song không thể ngăn được anh;

Chú rể vừa bừng tỉnh hiểu ra chuyện gì cũng không thể ngăn cản kịp;

Cha anh đuổi theo mấy bước, túm lấy tay anh định nói gì đó.

https://thuviensach.vn

Hai người giằng co mấy giây, Ceasar cau mày, mất kiên nhẫn xoay đầu lại, đấm vào bụng cha mình một đấm!

Harold gập người lại, Catherine khóc lóc xông tới đỡ cha dậy…

Trong tình cảnh hỗn loạn và tiếng kêu sợ hãi, Ceasar không chút do dự sải bước đi về phía người Trung Hoa đang dựa vào chiếc Buick màu đen hút thuốc.

Lúc này người Hoa mới ý thức được, thanh niên nước Mỹ nổi giận đùng đùng này đang nhắm vào mình.

Anh ta vất tàn thuốc, gọi to tên hộ vệ Canada, “Sam ——”

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Sau tiếng hét thảm thiết vì đau đớn, một cái đầu to chợt từ sau xe lao ra, ôm chặt người ra tay từ phía sau.

Người Hoa ôm má từ từ đứng dậy, thậm chí còn không kịp thấy rõ chuyện gì, trơ mắt nhìn thấy hộ vệ to lớn của mình cũng bị một đòn nặng ký quật ngã xuống đất.

Lúc hộ vệ đứng lên, anh ta nếm thấy trong miệng có mùi máu tanh.

Trong đầu Sam nghĩ, tiêu rồi. Người thanh niên này từng ở trong quân đội, lúc này anh ta chính là một con thú tức giận, không ai có thể ngăn được anh, vốn không phải lỗi của anh, nhưng anh không có cách nào nhờ người giải thích, anh ta nhất định phải vất bỏ công việc này.

Gã vừa kêu to “Ôn tiên sinh, lên xe đi!” vừa liều mạng chặn ngang hông anh.

May mắn là sau đó cảnh sát và bảo vệ đã xông đến, lúc này mới miễn cưỡng giữ anh lại.

https://thuviensach.vn

Lúc thương nhân người Hoa khổ sở chui vào xe, Ceasar lần nữa thoát được.

Anh nhìn thấy cô gái của anh ngồi sau xe, sắc mặt tái nhợt nhìn mình. Có một khắc anh thật sự hận cô đã biến mình thành kẻ ngốc ngây thơ, thì đến lúc này trong anh chỉ còn lại tuyệt vọng.

Cô gái nằm trên giường xếp bên lò sưởi ấm áp trên đảo Thiên Thần, gối lên khăn quàng của anh rồi đắp áo khoác của anh ngủ, anh cứ ngỡ có thể cùng cô đi hết cuộc đời, nhưng trong một thoáng thấy sắc mặt xám ngoét và luống cuống của cô qua cửa kính, trong đầu anh đã nghĩ, có lẽ đây chính là một lần cuối cùng.

Cũng không biết là ai trông khổ sở hơn ai.

Anh hét lên trong tuyệt vọng: “Em nói em tự nguyện đến Mỹ, em nói mình chưa lập gia đình, nói người nhà em sẽ đưa em đi học, cha em sẽ chu cấp tiền cho em sống ở Mỹ, em chưa bao giờ ở nhà thổ, em muốn có một cuộc sống có đạo đức ở Mỹ, em đã chân thành thề thốt mọi điều bên trên là thật, từ nhỏ anh đã được giáo dục đây chính là người Trung Quốc, anh cho rằng tất cả đều là những điều anh ghét, nhưng em chính là ngoại lệ… Vậy mà mẹ kiếp, em không hề nói thật một câu nào!”

Anh liên tục vùng vẫy, liên tục đập mạnh xuống cửa xe, vạch trần mọi việc xấu của cô…

Hoài Chân nhìn Ceasar chằm chằm, không cảm thấy đau đớn hay bi thương. Trái lại, anh có thể phát tiết mọi thứ, quát lớn đầy tức giận với cô, cô lại cảm thấy mình như hồi sinh.

Cô không phải là Mộng Khanh, suy cho cùng Mộng Khanh đã chết, dĩ nhiên cô không cần phải gánh vác trách nhiệm vì Mộng Khanh đã chết.

Nhưng Ôn Mạnh Băng cùng Mộng Khanh đã chết của anh ta có lỗi gì?

https://thuviensach.vn

Bi kịch của anh ta và Mộng Khanh là do phố người Hoa tạo nên, xét cho cùng phố người Hoa cũng không quang minh như vậy, cuối cùng ai ai cũng có món nợ muốn đòi. Không thể trả lại nợ cho Mộng Khanh, cô cũng không có cách nào thoát khỏi vận mệnh của Mộng Khanh hoàn toàn.

Nhưng tất cả những chuyện này đâu phải lỗi của cô, cô nên nói với anh thế nào đây?

Cổ họng cô khô khóc, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay, điên cuồng suy nghĩ.

Bây giờ là ngày 29 tháng 10 năm 1931.

Tháng 11 năm 1931 xảy ra chuyện gì? Tháng 12? Cả năm 1932 nữa?

Cô cắn chặt môi, lần đầu tiên trong đời hận mình đã quên hết mọi kiến thức lịch sử.

Anh thoát khỏi ba bốn người ngăn cản, như con mãnh thú hung hãn lại bất lực, mất mát ảo não đứng trước cửa kính xe, một lần cuối cùng gần như lẩm bẩm nói: “Quý Hoài Chân, em là kẻ dối trá… Nhưng anh yêu em…”

Thương nhân trẻ tuổi lau vết máu trên má, trong chớp mắt nghe xong câu này, anh ta cũng không nhịn được nữa, quát ầm lên: “Nicolson, cậu còn chờ gì nữa! Chờ hắn ta diễn kịch xong sao? Lái xe nhanh!”

Qua gương chiếu xâu, Nicolson trông thấy người thanh niên kia dính chặt lên xe, sợ mình đụng bị thương lúc anh ta và cảnh sát giằng co nên mới không cho xe chạy. Anh ta thả phanh ra, cẩn thận quan sát, đợi Sam và cảnh sát tiến lên kéo anh ta ra thì lập tức nhấn đạp chân ga.

Ngay lúc này, Nicolson và thương nhân ghế sau cũng chính tai nghe thấy cô gái hét lớn ra ngoài xe, “Ngày 7 tháng 3 năm sau, chính sách kinh tế mới NRA Đại bàng Xanh, Cea ——”

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt xe hơi chạy ra ngoài trên đại lộ trống trải, Hoài Chân quay đầu nhìn, nhìn thấy anh sau khi bị kéo đi, lại lần nữa thoát khỏi ràng buộc, đứng ngây tại chỗ, nhìn cô từ đằng xa.

Có lẽ anh đã nghe thấy.

“Đây là chủ trương chính trị độc lập nhà bọn họ? Hay là tiếng lóng ký hiệu của hai người?”

Cô quay sang nhìn Ôn Mạnh băng, vẫn mỉm cười trong sự khó hiểu của anh ta.

Rốt cuộc cô cũng thở phào.

—

Chính sách kinh tếmới (tiếng Anh là New Deal) là tên gọi của một tổhợp các đạo luật, chính sách, giải pháp nhằm đưa Hoa Kỳthoát ra khỏi cuộc đại suy thoái kinh tế1929-1933.

NRA là viết tắt của National Recovery Administration (Cơquan Phục hồi Quốc gia), là một cơquan thành lập trong chính sách kinh tếmới nhằm mục tiêu đểcác ngành công nghiệp cạnh tranh công bằng và giúp đỡngười laođộng. Biểu tượng của NRA là đại bàng xanh với khẩu hiệu “We Do Our Part.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 142: San Francisco (2)

Vì buổi hôn lễ rối loạn mà cuối cùng bọn họ đã để lỡ chuyến bay từ sân bay Queens về đảo Vancouver. Thành phố Vancouver chỉ mới xây sân bay được ba tháng, chuyến bay ít ỏi đến đáng thương, nếu muốn đợi chuyến bay kế tiếp thì chí ít cũng phải đợi thêm một tuần lễ.

Trời không chiều lòng người, khách Kim Sơn không gì không thể trong những bản đồng dao Quảng Đông, cũng đành dừng chân tại sân bay trong mùa đông khắc nghiệt ở bờ Đông.

Nhà ga sân bay Queens được điện đóm thắp sáng, ngay đến sảnh chờ cũng trắng như tờ giấy dán trần. Phi công mặc đồng phục màu trắng sữa tụ năm tụ ba ngồi chung với nhau, tạo nên bức tranh đầy sức sống nhất trong phòng chờ.

Hoài Chân nằm cạnh bàn kê sát tường, nhìn Ôn Mạnh Băng áo mũ chỉnh tề gọi điện thoại đến nhà trọ Trung Hoa, sau đó sốt ruột đi tới đi lui với hộ vệ, cảm thấy rất buồn cười.

Bên cạnh cô chính là cửa kính lớn rất có khí thế, xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy sóng biển đen ngòm ở đằng xa, cùng với tủ kính bóng loáng được đặt bên cạnh cửa sổ, bên trên có để một hàng nước ép cam Sunkist và Coca Cola. Hoài Chân nhìn chiếc tủ một lúc, cảm thấy hơi khát, nhưng trên người cô không có lấy một xu tiền lẻ, mọi số tiền đều được cô bỏ vào trong túi du lịch có khóa đôi lúc sáng, nằm cả trên người Ceasar. Cô chỉ nhìn một lúc rồi dời tầm mắt đi, nhìn biển xanh bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Chợt có hai chai nước ngọt thủy tinh đặt trước mặt cô, một chai là Coca đen, một chai là nước ép cam. Cô ngẩng đầu nhìn, là Ôn Mạnh Băng. Anh ta nghĩ ngợi rồi cầm chai nước ép cam lên, vặn mở nắp, cho ống hút vào rồi đưa cho cô. Hai chai thủy tinh thay đổi vị trí, lưu lại hai vệt nước vòng tròn ở trên bàn.

Vừa hay có chuyến bay cất cánh, đèn nê ông nhức mắt đập vào, tiếng nổ ầm lúc cất cánh cũng khiến mấy cánh cửa thủy tinh rung mạnh lên; mấy phút sau, toàn bộ phòng chờ ngập tràn mùi dầu và kim loại.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Ôn Mạnh Băng nói, “Tôi muốn về thành phố San Francisco.”

Trên mặt anh ta dán băng gạc, ánh mắt dịu dàng, đến giọng cũng dịu dàng, “Về làm gì?”

Cô nói, “Tôi muốn gặp người nhà.”

Anh cười, “Đó mà là người nhà của em sao?”

Cô cảm thấy khó tin, “Bọn họ đều là người Hoa ở phố người Hoa, cho tôi ăn ở, cho tôi học hành, che chở chăm sóc tôi, đối đãi với tôi như con gái ruột em gái ruột, rõ ràng an cũng đã thấy…”

Anh nói, “Chẳng qua họ chỉ đang đền bù lỗi lầm vì vợ và mẹ đã lừa bán em thôi, không lẽ trong lòng em vẫn chưa rõ ràng?”

Dĩ nhiên cô biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như thế, nhưng là người đều có ba phần tình cảm, nếu cô là một cô gái ngu ngốc chưa bao giờ chứng kiến sự ghê tởm trong tính người, thì cô sẽ tin ngay lời phê bình cay nghiệt của thương nhân Ôn Mạnh Băng này.

Muốn nói đến nhân tính, cô thật sự không cãi lại được anh ta.

https://thuviensach.vn

Sau đó cô còn nói, “Tôi muốn gửi thư cho Harvard.”

Anh ta nói, “Nicolson có thể giải quyết mọi chuyện cho em, em không cần phải bận tâm. Anh có căn hộ ở sông Charles, Boston, nằm ngay thành phố Cambridge, mọi sinh hoạt trong ngày đều có người lo, rất thuận lợi. Vừa hay gần đây anh cũng có công việc ở Boston, có thể thường xuyên tới thăm em.”

Cô mỉm cười, bụng nghĩ, đúng là thỏ khôn ba lỗ.

Cẩn thận suy ngẫm một lúc, cô nói, “Vậy anh cho tối bốn đồng 25 cent đi.”

Anh ta không hỏi làm gì mà lập tức mở ví tiền ra, đưa hết nửa số tiền đô trong ví cho cô.

Đồ miễn phí không lấy mới lạ, cô lập tức gom vào hết trong tay rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Đi đâu đấy?”

Cô không trả lời.

Anh gọi trợ lý ở gần đó ngăn lại.

Hoài Chân quay lại gào lên, “Tôi không được gọi điện cho người nhà hả?”

Mấy hành khách đang đợi máy bay ở xung quanh xoay sang nhìn họ.

Anh ta nói, “Được, nhưng anh sợ em đi lạc.” Sau đó lại gọi Nicolson, “Đi cùng cô ấy đi.”

Nicolson lập tức đi theo.

https://thuviensach.vn

Cô đi thẳng đến máy treo điện thoại màu đỏ, thấy anh ta canh chừng ở ngoài không nhúc nhích, không khỏi đảo mắt.

Anh ta tốt bụng hỏi, “Có nhớ số điện thoại nhà không? Tôi có thể kiểm tra giúp cô.”

Cô học kiểu cười giả tạo của Ceasar: “Không cần, cám ơn.”

Lúc cầm ống nghe điện thoại lên, cô khá căng thẳng —— liệu cô có nhớ nhầm số điện thoại của hội quán Trung Hoa không? Bây giờ là chín giờ tối New York, là sáu giờ chiều ở San Francisco, liệu có ai trực ở hội quán Trung Hoa không?

Còn lâu người Hoa mới lười biếng như công nhân da trắng, mới ba giờ rưỡi chiều đã đóng cửa —— cô thầm cầu nguyện.

Tiếng tút tút vang lên như dội vào tim cô.

Điện thoại được kết nối, đầu kia vang lên tiếng Anh kiểu phố người Hoa ở London, “Hello? Charles Hung.”

Hoài Chân gần như muốn khóc, suýt nữa đã hôn gió với Tiểu Lục gia rồi.

Cô siết chặt ống nghe, thận trọng nói, “Cha, con là Hoài Chân đây, bây giờ con đang ở New York đợi máy bay —— người ở Vancouver đến rồi, muốn con trở về với anh ta ngay.”

Đầu dây im lặng một lúc.

Cô rất sợ Tiểu Lục gia cúp máy, cố kìm nén kích động muốn khóc, vội vã nói, “Trước đó con muốn báo với cha mẹ và chị một tiếng ——”

Hồng Lương Sinh ngắt lời cô: “Khóc tiếp đi.”

https://thuviensach.vn

Cô sửng sốt, “Gì cơ?”

Anh ta nói, “Khóc càng to càng tốt, khóc lóc quay về tìm thằng nhóc thiếu gia Vancouver đó, nói với hắn ta cô nhớ nhà, bất kể thế nào cô cũng phải về nhà một chuyến, không biết là dùng cách gì, dỗ ngon dỗ ngọt, lừa gạt làm nũng hay la lối khóc lóc cũng được, bảo hắn ta đưa cô về.”

Cô nghe anh ta nói thế thì thật sự không khóc nổi, trái lại còn dở khóc dở cười.

Tiểu Lục gia nói tiếp, “Quên anh đã nói gì rồi hả? Có lúc con gái không thể quá mạnh mẽ được, đàn ông thích nhất là bộ dạng đó, không có chuyện không mềm lòng, chỉ cần còn sống quay về là được, những chuyện khác cứ dao cho anh. Khóc lớn tiếng vào, nghe lời.”

Cô cố kìm nén, kìm nén đến mức má đỏ bừng, lại nghĩ đến A Phúc làm xích đu cho cô và Vân Hà ở trong sân, nhớ đến mỗi tối ngày tháng sáu cô và Vân Hà đều chạy ra bến tàu, đợi hàng hóa chuyển từ Nam Trung Quốc đến, nhớ đến cô còn chưa kịp đợi được già Huệ khen cô đã làm phố người Hoa nở mày nở mặt, còn thi đậu Harvard, cô vẫn chưa tặng được quà đã mua cho người thân bạn bè, cô cũng không biết Tiểu Lục gia có tiếp tục hằng đêm “mây mưa” với một quả thận còn lại hay không… Tiểu Lục gia đáng thương của cô sáu giờ chiều còn phải trực ở hội quán Nhân Hòa để nghe điện thoại, rồi lại còn phải đòi nợ trên phố người Hoa, chấn chỉnh mọi tai họa ập đến, thế mà anh ta chỉ còn lại mỗi một quả thận, không biết anh ta có chịu nổi không. Cả Ceasar nữa, cô vốn không dám nghĩ đến cảnh cô ở chung với anh, mỗi một cảnh đều như nằm mơ vậy.

Còn chưa tỉnh mộng, cô đã òa khóc nức nở.

Tiểu Lục gia nghe thấy cô khóc thì lập tức bật cười, cười một lúc, lại sợ cô nín khóc, vội bảo cô quay về làm ‘chính sự’ đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng lần này dùng sức quá trớn rồi, vừa cúp máy, cô cầm ống nghe ngồi thụp xuống khóc thảm thiết, nước mắt trào ra như nước lũ, lau mấy cũng không hết. Cô không biết rốt cuộc vì sao bản thân lại trở nên đau lòng như thế, hoặc có lẽ nước mắt chất chứa đã lâu, rốt cuộc hôm nay cũng tìm được điểm phát tiết, uy lực to lớn như tích đầy năng lượng bổ sung vậy.

Chẳng mấy chốc, mấy phi công mặc đồng phục màu trắng sữa và cảnh sát sân bay ở quanh đó đều bị thu hút, vội vã đi đến, thấp giọng hỏi cô sao thế.

Từ lâu Hoài Chân đã nhìn thấy căn bệnh thích xen vào việc của người khác của người phương Tây, nhưng chưa bao giờ cảm thấy bệnh vặt đó đáng yêu như lúc này.

Cô khóc lóc kể lể bằng tiếng Anh với bọn họ: “Tôi nhớ cha tôi, tôi muốn về nhà…”

Đám đông nhìn người đàn ông cao lớn mặc âu phục bên cạnh cô gái.

Nicolson đứng bên cạnh, thật sự lóng ngóng không biết làm gì trước tình cảnh này. Chuyện này không nằm trong phạm vi năng lực nghiệp vụ của anh ta.

Ánh mắt mọi người nhìn Nicolson như nhìn gã tội phạm bắt phụ nữ vậy.

Lập tức có cảnh sát tiến lên chất vấn anh ta: “Anh là ai? Người giám hộ của cô ấy đâu? Vì sao không đưa cô ấy về nhà?”

Nicolson muốn giải thích với đám đông nổi giận, “Tôi không phải, tôi không có…” Nhưng anh ta thật sự không trả lời được bất cứ câu hỏi nào.

Đám người da trắng cao to vạm vỡ lập tức chặn trợ lý tư nhân Canada gầy gò lại, đưa anh ta cách xa Hoài Chân.

https://thuviensach.vn

Có mấy phu nhân da trắng tốt bụng đi đến, ôm Hoài Chân đang khóc lã chã vào lòng, thấp giọng an ủi, “Không sao đâu thiên thần nhỏ à, đây chính là Mỹ, ở đây có cảnh sát, không phải sợ chuyện gì cả, cứ dũng cảm nói ra đi.”

Rốt cuộc thương nhân người Hoa quần áo gọn gàng cũng chạy đến, gạt đám đông ra, dùng tiếng Anh khẩu âm Canada lớn tiếng giãi bày, “Xin lỗi, xin lỗi, đây chỉ là hiểu lầm ——”

Phu nhân tóc vàng ôm Hoài Chân cảnh giác hỏi: “Cậu là ai?”

Anh ta sục sạo tìm trong túi áo một lúc nhưng không tìm được danh thiếp, lại cao giọng gọi tên Nicolson.

Nicolson lập tức hiểu ý, mở va li ra ngay tại chỗ, lấy một xấp danh thiếp rồi phát cho mọi người, “Ôn tiên sinh là người kinh doanh trà ở Canada, cũng có làm ăn ở Mỹ, kinh doanh công ty hồng trà Boston NA, không tin các anh có thể gọi điện đến đồn cảnh sát hỏi…”

Túi trà của nhà họ Ôn chỉ vừa mới vào thị trường Mỹ, mặc dù có uống hồng trà gia sản, song chẳng mấy ai để ý đến cái tên của thương nhân kinh doanh trà không quá vang dội này.

Cảnh sát tiếp tục tra hỏi Nicolson, “Các anh là gì của cô ấy?”

Nicolson không biết phải trả lời thế nào, ngẩng đầu nhìn Ôn Mạnh Băng.

Ôn Mạnh Băng nhìn Hoài Chân, không do dự nói: “Con gái của em gái bên nhà mẹ tôi.”

Cho dù Hoài Chân đang khóc lóc nhìn anh ta, cũng cảm thấy xem thường anh ta.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát lại hỏi Hoài Chân, “Có đúng thế không?”

Cô gật đầu, “Phải.”

Cảnh sát hỏi, “Cô tự nguyện đến New York với anh ta sao?”

Hoài Chân nhìn anh ta.

Phu nhân lập tức ôm cô nói, “Đừng sợ, cứ việc nói thật.”

Cô lau nước mắt nói, “Anh ta muốn đưa tôi về Vancouver, nhưng tôi muốn về San Francisco thăm cha với chị gái… Từ sau khi đi học tôi vẫn chưa được gặp lại họ.”

Nicolson nhìn cô gái người Hoa trên đất, lại nhìn sang Ôn Mạnh Băng, cẩn thận đề nghị với anh ta, “Hay là chúng ta về lại San Francisco trước đi, dù gì vé máy bay về Vancouver cũng phải một tuần sau mới có. Tới Oakland trước, có lẽ sẽ có chuyến bay về đảo Vancouver.”

Thương nhân trợn mắt nhìn anh ta.

Nicolson không dám nói thêm.

Anh ta lại cúi đầu nhìn Hoài Chân. Cô lau nước mắt, sụt sịt, ôm đầu gối co ro mình, hốc mắt đỏ ửng nhìn anh ta. Chợt anh ta mềm lòng, nói, “Được được được, nghe em cả, về thành phố San Francisco trước, chào tạm biệt người nhà em. Nicolson, đi mua vé máy bay đi.”

Thì ra chỉ là cãi nhau giữa vợ chồng chưa cưới gia đình Trung Hoa —— mọi người dần tản đi.

Hoài Chân thút thít, gập người xin lỗi với mọi người, nói cô thật sự rất nhớ nhà, đã tình cờ gây rắc rối thêm cho mọi người.

https://thuviensach.vn

Các phu nhân ôm cô nói không sao, dù chỉ là hiểu lầm, nhưng cũng có thể hiểu được tâm trạng của cô khi rời nhà đi xa.

Lúc cô theo Ôn Mạnh Băng đi về bàn đặt nước ngọt, Nicolson đã mua vé xong: Chuyến bay của Pan American sau hai tiếng rưỡi nữa, đến Oakland lúc 8 giờ sáng, vừa hay có thể ngủ một giấc; ngày hôm sau có chuyến bay tới Seattle, hai giờ lái xe là có thể về đến Vancouver – thời gian rất vừa vặn, nhanh hơn là chờ chuyến bay ở New York nhiều.

Hoài Chân vất vả nín khóc, cơn đói và cảm xúc kích động đã qua, bắt đầu không ngừng nấc cục.

Gục xuống bàn nhìn máy bay ngoài cửa sổ, trông cô như chú gà con báo sáng, hai chỏm tóc ngắn cứ vểnh lên theo tiếng nấc của cô.

Ngày trước anh ta rất ghét con gái cắt tóc ngắn, mặc quần áo xanh trên đầu đường Trung Quốc. Nhưng nhìn chỏm tóc thỉnh thoảng bay lên của cô gái trước mặt, không hiểu vì sao, đột nhiên mọi cơn giận trong người bay biến, anh ta bình tĩnh ngồi xuống đối diện cô, đưa tay đẩy chai nước ngọt có cắm ống hút tới trước mặt cô, dịu dàng nói, “Con gái lớn mấy tuổi rồi… Uống nước đi, có thể hết nấc đấy.”

Cô chẳng buồn bận tâm đến anh ta, vẫn cứ nhìn chằm chằm đèn nê ông sáng lên trên thân máy bay bên ngoài, lại tự đánh nấc.

Người thương nhân không biết làm thế nào, tưởng nước ngọt không ngon nên cầm lên hút, bất chợt ho khan: nước ngọt cho đường quá nhiều, ngọt tới mức phát ngấy.

Anh cũng không biết cô gái nhỏ thích uống nước gì, lập tức đi đến một máy bán nước khác, nghiên cứu một lúc rồi mua cho cô bốn năm chai nước dứa và nước cam.

Lúc khui nắp quay về bàn, Nicolson làm động tác “suỵt”.

https://thuviensach.vn

Cô gái nằm trên cánh tay gục xuống bàn, có lẽ đã khóc mệt nên nhắm mắt ngủ say.

Thương nhân xếp một hàng nước ngọt trước mặt cô, im lặng ngồi xuống, đợi cô tỉnh dậy rồi lên máy bay.

Nhìn hình ảnh này, ngay đến Nicolson cũng cảm thấy muốn bật cười

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 143: San Francisco (3)

Ở một nơi không có cảm giác an toàn, đi theo hai người không đem lại tí tẹo cảm giác an toàn nào chỉ khiến cô càng thêm cảnh giác. Đương nhiên không phải cô ngủ trong phòng chờ, chỉ là cô cố gắng né tránh không muốn nói nhiều với vị "anh trai nhà mẹ" có vô số phép tắc này mà thôi.

Các chuyến bay Pan American từ quận Queens đến Oakland không có chuyến trung gian – tức là sẽ đến thẳng thành phố San Francisco. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, thành phố này lại có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn trọn vẹn đến thế. Chỉ cần nghĩ đến phố người Hoa nằm trong vịnh San Francisco, trái tim treo cao lại thả lỏng. Cho nên lúc lên máy bay, cô lại đánh một giấc ngon lành.

Lúc tới sân bay Oakland, trời vẫn còn tối đen, thành phố trên gò đất được bao trùm trong biển cả và màn đêm vô tận, chỉ có những chiếc đèn trên đảo Alcatraz là vẫn đang cần mẫn chiếu sáng vùng tối ở thành phố này. Bọn họ giải quyết bữa sáng ở ngay sân bay: ba phần bánh toast trứng chiên và cà phê, lúc này xe taxi đến Oakland mới dần đông.

Xe taxi chạy lên phà đến vịnh San Francisco, qua vịnh thì lại chạy xuống. Những chiếc ô tô từ Oakland quay về thành phố để đi làm cùng những chiếc xe taxi ở sân bay xếp hàng xuống phà, lại từ trên phà đi xuống phố ở bến tàu, chạy vào khu Tài chính, cuối cùng là đến quảng trường Union và đến phố Sacramento.

Thời không nhanh chóng thay đổi, nóc cổng chào lưỡng long tranh châu, bảng hiệu mạ vàng, mái chìa còng, bảng tên chỉ đường "phố Grant

https://thuviensach.vn

Avenue” đằng sau cổng chào, cô nghĩ, đây chính là nơi tổ ấm của cô, đồng thời cô muốn chờ xem rốt cuộc Tiểu Lục gia sẽ xuất hiện tại con hẻm nào, chặn xe taxi lạ lại, dùng khí thế cao tám trượng của mình đánh cho gã trùm Vancouver tới đòi nợ đây trở tay không kịp… Vậy mà xe cứ thế tiến gần đến con hẻm của tiệm giặt A Phúc.

Có thể thấy rõ thương nhân Vancouver biết rất rõ nơi cô ở, đến bên ngoài giao lộ thì chỉ rõ với tài xế, nói dừng xe ở đầu hẻm.

Bất giác cô có phần căng thẳng, hỏi anh, “Anh cũng muốn vào thăm người nhà với tôi sao?”

Thương nhân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Tới cũng đã tới rồi, vì sao lại không đi?”

Cô nói, “Anh không được làm khó bọn họ.”

Anh ta cười, nói, “Nicolson, đồ của tôi.”

Nicolson ra cốp sau xách va li xuống, kiểm tra lại, bỏ vào túi xách tay một cuộn lụa trắng nặng ký, một ngọc ấn của đàn ông, một hộp bánh tra cùng chi phiếu, sau đó đưa cho anh ta.

Trên hộp ngọc ấn có khắc chữ tiếng Anh và phồn thể của tiệm giặt giũ A Phúc.

Thì ra anh ta đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm. Không những đã chuẩn bị đầy đủ, còn theo dõi nhất cử nhất động của mọi người ở tiệm giặt A Phúc.

Nghĩ đến điều này, lòng bàn tay Hoài Chân đổ đầy mồ hôi.

Trả tiền xe, xuống xe ở bên đường Sacramento, Nicolson đến khách sạn Trung Hoa đặt trước thay anh ta.

Ôn tiên sinh giả vờ nói, “Em dẫn đường đi.”

https://thuviensach.vn

Cô không nói gì, dẫn anh ta đi vào trong hẻm, con tim nhảy thẳng lên tận cổ, suy nghĩ xem rốt cuộc bao giờ thì Tiểu Lục gia sẽ xuất hiện.

Đã xế trưa, hầu như mọi cửa hàng trên đường đều mở toang cửa, nhưng vì chuyện làm ăn ở một tiệm tạp hóa, một y quán mà bây giờ đã thành cửa hàng giặt giũ, còn cửa hàng giặt thì đã không còn giặt đồ nữa rồi, thế nên bây giờ con đường này khá là yên tĩnh.

Mặt trời miễn cưỡng ló dạng từ sau mặt biển, vào giờ này, rất nhiều người già ở thành phố San Francisco cầm ghế tre ra, phơi chăn ẩm ướt ở trên đất trước cửa gỗ, vỗ vào chăn bông "soạt soạt", cả cơ thể cũng được sưởi ấm thoải mái, bất giác muốn thiêm thiếp.

Trong sự nặng nề đấy, một bà lão Hương Cảng mở quán hải sản trên phố người Hoa nhận ra Hoài Chân, bật dậy khỏi ghế đuổi theo, gọi cô: "Em gái hả? Là em gái thật rồi, cuối cùng hôm nay con cũng về, chị con nói cho bà biết rồi, bảo con về nhà sẽ dẫn đi ăn tiệc, chờ con cả buổi đấy… Ô, bô trai nào đây?"

Cô ngoái đầu nhìn "bô trai" kia, cười nói với bà, "Anh họ xa ạ."

Vừa dứt lời, Vân Hà nghe thấy tiếng nói, ôm mái tóc ướt nhẹp ló đầu ra từ sau cửa, còn chưa kịp thốt lên "Hoài Chân" thì đã nhìn thấy người Hoa cao lớn không có ý tốt ở sau lưng cô.

Cô ấy không nói nhiều, ôm lấy tay Hoài Chân, cảnh giác quan sát thương nhân, cũng không hỏi gì.

Hai người vừa trò chuyện vừa bước qua ngưỡng cửa tiệm giặt A Phúc.

Chưa có người mời nên anh ta đứng ở cửa chờ, nhưng hai cô gái đã kéo tay đi thẳng vào trong, không thèm đợi anh ta.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, Vân Hà phát hiện thiếu người, lúc này mới ngoái lại, quan tâm hỏi, “Anh không vào hả?”

Anh ta cười nói, “Có người lớn ở đây, tùy tiện đi vào có vẻ không hay lắm.”

Vân Hà nói, “Không sao, trong nhà không có người lớn.”

Lúc này đến Hoài Chân cũng ngạc nhiên, “Cha mẹ đâu?”

Vân Hà nói, “Không phải hôm qua em gọi điện về nói sáng nay sẽ về sao, chờ đến tận giờ này… Cha mẹ đã đến ‘Phúc Lâm môn’ đặt bàn cơm rồi, bảo chị ở nhà đợi em rồi qua. Có khách tới, sao em không nói?”

Nghe thấy ba chữ ‘Phúc Lâm môn’, Hoài Chân quay đầu lại hỏi, “Anh Ôn, có đi ăn trưa cùng không?”

Anh nói, “Nhà em họp gia đình, không ai mời anh, tự tiện đến thì không hay lắm, anh về khách sạn đợi em.”

Hoài Chân đáp, “Người nhà quây quần ăn cơm, vừa hay giới thiệu anh với người ta.”

Vân Hà cũng phụ họa, “Còn đỡ hơn là ngồi trên băng ghế cắn hạt dưa.” Lại quay đầu nói với bà cụ Hương Cảng, “Bà ơi, bà cũng đến ‘Phúc Lâm môn’ ăn cơm cùng chứ ạ?”

Bà cụ sảng khoái nói, “Được, được!”

Thương nhân cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mười hai giờ kém mười lăm.

Anh ta híp mắt nhìn hai cô gái trước mặt, nghĩ ngợi rồi nói, “Ừ, có lẽ Mộng Khanh cũng muốn giới thiệu anh với người lớn.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 144: San Francisco (4)

Nhớ đến lần đầu ở tiệm tạp hóa dọa "không giết được thằng nhóc nước ngoài, chặt hai tay hắn", sắp đặt để cô gái khiêu vũ với thương nhân dầu hỏa tại đại hội Miss Chinatown, về sau là nổ súng bắn chết cảnh sát liên bang ngay nơi công cộng chỉ vì tranh chấp ngoài miệng…

Tiểu Lục gia không biết nặng nhẹ, Hoài Chân cũng không biết phía trước có thứ gì đang đợi Ôn Mạnh Băng, cô bất giác toát mồ hôi thay anh ta.

Trong lòng bồn chồn muốn hỏi Vân Hà, nhưng cô ấy lại làm như không biết gì mà kể cô nghe những chuyện xảy ra trong một tháng qua:

Trong giáo hội có mấy học sinh Trung Quốc mới đến, tưởng trường học giáo hội là nơi giới thiệu kết hôn, hễ thấy con gái người Hoa trẻ tuổi thì sẽ đi đến hỏi có đồng ý hẹn hò không; Hoài Chân không có ở đây, Lê Hồng và Seol Rae không có ai chơi, từng rủ Vân Hà đi xem biểu diễn Nữ hoàng thêm một lần; lại hỏi cô còn nhớ Ralph Garcia người Philippines đó không, cô đáp nhớ, Vân Hà bèn nói, cậu bé đó đã thi đậu trường cấp ba George S. Patton, cuối tuần giúp các sơ quản lý ký túc xá nam trong trong giáo hội phố người Hoa, vì Hoài Chân đã nổi tiếng, nên hễ gặp ai cậu ta cũng nói là mình từng qua lại Hoài Chân lúc còn học ở trường công lập Viễn Đông…

Hoài Chân muốn hỏi xem có phải La Văn cũng ở Phúc Lâm môn không, nhưng không thể mở miệng nói chen vào được. Cô biết Vân Hà nói những chuyện này là có mục đích: cô ấy không thể hỏi cô bất cứ chuyện gì

https://thuviensach.vn

lúc cô rời khỏi thành phố San Francisco, những chuyện này đều có liên quan tới Ceasar, chỉ sợ sẽ chọc giận vị Ôn tiên sinh này.

Ôn tiên sinh nghe một hồi, có lẽ cảm thấy chuyện nhàm chán, hoặc là đã biết từ lâu, nên đi ở sau nói chuyện với bà cụ.

Anh ta hỏi quê quán của bà ở đâu.

Bà ấy nói là Đài Sơn.

Ôn tiên sinh đáp, anh ta biết một Lý tiên sinh làm nghề dược ở Kim Vĩnh Lợi, Hương Cảng.

Bà cụ nói, đó chính là cha tôi.

Mọi cử chỉ hay thần thái của Ôn tiên sinh đều toát lên ba phần kính trọng.

Bà cụ cười hừ, nói ông ấy cưới hai mươi mấy vợ bé, tôi được bà vợ nhỏ không có tiền đồ nhất của ông ấy sinh ra, nếu không tôi cũng quý báu như các chị gái do mẹ cả sinh, đi học ở trường nữ tư thục Trung Tây, học nữ sư, thi vào trường nổi tiếng ở Mỹ rồi về nhà làm một quý cô xinh đẹp con nhà danh giá, gả cho sĩ quan, giám đốc Hương Cảng, chứ không cần phải lấy chồng là khách Kim Sơn, mới mười sáu tuổi đã trôi dương vượt biển, đến xứ lạ nếm mùi khổ cực.

Lời này như thể cố ý nói cho anh ta nghe.

Ôn tiên sinh chỉ cười không đáp.

Đúng giờ ngọ, Phúc Lâm môn vô cùng náo nhiệt. Có gia đình giàu đang tổ chức tiệc cưới ở đây, cả tầng một nói ít cũng chừng một trăm bàn; vừa đưa lên năm món, cô dâu chú rể theo người thân đi mời rượu khắp các

https://thuviensach.vn

bàn, xôn xao náo nhiệt vô cùng. Chủ nhân bữa tiệc thấy bà cụ, thì hỏi bà làm sao lại mời cả nhà Lý Thị, mà chỉ có bà là không đến?

Rồi lập tức mời bà uống rượu cùng cô dâu chú rể.

Bà khoát tay, nói không uống rượu, chỉ uống hồng trà.

Chủ nhân lại nói, hôm nay uống rượu Hennessy.

Bà cụ vỗ đùi, được, được! Nói rồi đi theo người ta.

Hoài Chân nhân cơ hội hỏi Vân Hà, “Sao hôm nay lại ăn ở Phúc Lâm môn? Một mâm nói ít cũng mười mấy đô, đắt quá.”

Vân Hà nhìn thiếu gia Vancouver bên cạnh, “Không phải là nghe em nói trong điện thoại có khách đến sao. Cha nói, bất kể khách từ đâu đến thì cũng phải lấy lễ tiếp đãi.”

Ôn tiên sinh mỉm cười, “Đã khách khí rồi.”

Trên đường đi, thỉnh thoảng Hoài Chân để ý đến thái độ của anh ta, giọng điệu dửng dưng lại có phần vui vẻ, giống như giả vờ không biết sẽ gặp chất vấn thế nào trên bàn ăn sắp tới, mà thật tình rất muốn đi ăn vậy. Hoặc là con hồ ly này đã nhìn thấu trò bịp trên phố người Hoa, nên mới không xem chuyện sắp gặp ra gì.

Hoài Chân lại hỏi, “Cha mẹ đều ở đó cả sao?”

Cô ấy đáp, “Đương nhiên rồi, chứ không còn ở đâu nữa, hôm nay em về nhà, có bận tới mấy cũng phải gạt sang một bên.”

Trong lòng Hoài Chân lo ngay ngáy, rẽ qua một ngã, Vân Hà lập tức hét to đầy thân thiết với căn phòng nằm gần cửa sổ: “Cha, mẹ, em gái về rồi này!” Lần đầu tiên cô cũng học theo Vân Hà gọi cha mẹ, nhưng vừa mở miệng lại không hề có vẻ đột ngột, giống như đi theo chị hàng xóm đến nhà

https://thuviensach.vn

chị ấy chơi, gặp bà nội dịu dàng điềm đạm của chị ấy, cũng gọi theo một tiếng "bà nội". Cô biết Ôn Mạnh Băng mà nghe thấy thế có lẽ sẽ thấy ngây thơ, nhiều ít có vẻ diễn kịch. Nhưng cô lại thấy không thành vấn đề, dù chỉ là diễn kịch, cô cũng phải để anh ta biết mình có chỗ dựa ở phố người Hoa.

A Phúc không bất ngờ, có lẽ vì ông đang đưa lưng về phía cửa sổ, nói chuyện cùng một thanh niên mặc trang phục truyền thống, vừa nghe thấy tiếng hai cô gái gọi mình thì ngẩng đầu lên, hiền hậu mỉm cười rồi lại tiếp tục trò chuyện, rất có dáng dấp của thương nhân.

Dĩ nhiên người mặc trang phục truyền thống chính là Tiểu Lục gia rồi —— con tim lơ lửng của Hoài Chân đã được buông xuống.

La Văn lại ngược lại, vừa nghe thấy tiếng gọi "mẹ" thì nước mắt lăn xuống, lập tức đứng dậy gọi Hoài Chân đến ngồi cạnh bà, định ân cần hỏi han một phen.

Nhưng Hồng Lương Sinh nghe thấy tiếng thì xoay lại, một tay vỗ vào ghế bên cạnh anh ta, nói, "Ngồi đây."

Mắt nhìn thẳng ra sau lưng cô.

Ngay sau đó người sau lưng cũng không cam lòng yếu thế, "Mộng Khanh ở nhà thật sôi nổi."

Hoài Chân xoay lưng lại, lần lượt giới thiệu với anh ta: Đây là cha, đây là mẹ, đây là —— Tiểu Lục gia.

Thương nhân cười, "Thì ra đây chính là Hồng lục gia tiếng tăm lừng lẫy."

Hồng Lương Sinh cười, "Tiếng tăm gì?"

https://thuviensach.vn

Anh ta nói, “ ‘Không được giết người kỳ lạ, giết sẽ thành người trời’, kể ra cũng là lời khen.”

Tất nhiên Hồng Lương Sinh biết anh ta đang trào phúng mình, “Có kỳ lạ hay không cũng bình thường, làm tức chết cha cũng coi như là nhân vật ghê gớm rồi. Vị này là?”

Cô đưa lưng về phía anh ta, liếc mắt nói, “Anh Ôn, người nhà tôi đều đang có mặt ở đây, nếu anh muốn thì tự giới thiệu mình đi.”

Anh ta cũng không giận, “Huyện Anh Đức, Ôn Mạnh Băng.”

A Phúc cười hòa nhã, “Trong số khách Kim Sơn, cậu Ôn mới là nhân vật hạng nhất, mời cậu Ôn ngồi.”

Anh ta đợi Hoài Chân ngồi xuống rồi mới ngồi vào cạnh cô.

A Phúc nói, “Năm trước nhà có hơi túng quẫn, đến Phúc Lâm môn một chuyện là coi như bay hết nửa tháng thu nhập. Hôm nay cô con gái lớn tự kiếm được tiền vào Berkeley, con út cũng có tiền đồ, vì hai cô con gái, người lớn như tôi cũng mặt dày theo người Ý bàn chuyện làm ăn, từ nay về sau không lo học phí, lại càng không lo chi tiêu.”

Ôn thiếu gia mỉm cười lắng nghe, tạm thời không phát biểu.

Hồng Lương Sinh nói, “Muốn ăn ở Phúc Lâm môn, cứ gọi Tiểu Lục gia mời là được.”

La Văn cũng bắt chuyện cười, “Bánh đậu xanh, bánh đậu phộng, cải cuốn mù tạt, bao tử chần, cũng chỉ thỉnh thoảng ăn chơi, sao có thể ăn hoài được?”

Lúc La Văn nói chuyện, Ôn thiếu gia ngẩng đầu nhìn bà.

https://thuviensach.vn

A Phúc ngắt lời bà: “Vì chuyện làm ăn trong nhà mà vợ tôi nghĩ ra vài sáng kiến không ra gì, chạy đông chạy tây, người làm chồng là tôi vốn không nên. Đợi làm ăn khấm khá, nửa năm sau em gái nghỉ học về nghỉ hè, cũng có một căn phòng ngủ riêng rồi.”

Thương nhân điềm đạm không khách khí tiếp lời, “Không cần phải thế. Boston có căn hộ cho cô ấy đi học ở, mùa hè sao? Mùa hè phải về Vancouver với tôi.”

Nhất thời trên bàn rơi vào im lặng.

Anh ta nói tiếp, “Mộng Khanh gọi điện về mà không nói sao?”

Cô tức giận, “Không nói.”

Vân Hà bảo, “Anh Ôn à, có ở nhà trọ hay không, có về Vancouver hay không, cũng phải để Hoài Chân đồng ý chứ đúng không? Em ấy không muốn, anh cũng không thể ép cô ấy được.”

Ôn thiếu gia nói, “Cô ấy và nhà họ Quý không thân không quen, sao có thể ăn ở chùa.”

Vân Hà nóng nảy, “Thế thì em ấy thân quen gì với anh hả?”

Thấy mặt La Văn cũng tái xanh, Vân Hà còn chưa biết, Hoài Chân vội vã bấu vào chân cô ấy ở dưới gầm bàn.

Ôn thiếu gia cười, “Bánh đậu xanh ở đây không tệ, ngon hơn ở phố người Hoa tại Vancouver.”

Hồng Lương Sinh nói, “Vậy thì gọi thêm hai đĩa nữa.” Một tay vắt lên lưng ghế, lập tức ngoắc tay gọi phục vụ đem bánh lên.

A Phúc nói, “Nếu em gái đã tới nhà chúng tôi thì ấy là cái duyên. Một năm qua, mọi chuyện trong nhà rất thuận lợi, hai chị em cũng học hành nên

https://thuviensach.vn

người…”

Ôn thiếu gia bình tĩnh ngắt lời, “Chú thân là người lớn, để cô ấy bỏ trốn với người da trắng, lại không để ý không hỏi han, chú có biết người kia có lai lịch thế nào không? Nếu không phải tôi cho người đi theo, thì e là chưa chắc hôm nay cô ấy đã có thể sống mà về gặp mọi người rồi.”

Vân Hà nói, “Nước Mỹ vẫn có luật pháp và cảnh sát!”

Ôn thiếu gia nói, “Đào kép A Thông ở sân khấu Grand bỏ trốn cùng con gái mười lăm tuổi ở Kingston, hai tuần sau trên bãi biển thành phố San Francisco xuất hiện thi thể một nam thanh niên trẻ tuổi, chính là A Thông. Hai tháng sau, thi thể của thai nhi con lai được xe ngựa chở đi chôn cùng cha nó ở một bãi biển, thị uy phố người Hoa xách xa chín mươi dặm, Tiểu Lục gia, anh có biết chuyện này không?”

Hồng Lương Sinh cười, “E cũng là chuyện ba mươi năm rồi. Lúc đó tôi còn chưa ra đời, phải hỏi cha tôi mới biết đc —— nước Mỹ cuối thế kỷ trước, quả thật rất loạn.”

A Phúc cũng nói, “Trước khi đi, cậu trai đó đã thề với tôi tuyệt đối sẽ không để con bé bị tổn thương.”

Ôn thiếu gia mỉm cười, “Cậu ta không để cô ấy bị tổn thương? Đúng là gia đình người da trắng chỉ nuôi ra được loại thanh niên ngây thơ dốt nát!”

Hoài Chân không nhịn nổi nữa, “Anh thì biết cái gì?”

Anh ta quay sang, cười nói, “Đợi hai mươi năm nữa em lại hỏi anh ta, có biết rốt cuộc vì sao mẹ cậu ta lại chết vì lao phổi vào đúng một năm sau khi cha con bọn họ rời Hương Cảng không? Chuyện này đã từng xảy ra một lần, thì chắc chắn sẽ có lần hai.”

https://thuviensach.vn

Lòng Hoài Chân giật thót, nhưng cẩn thận suy nghĩ, may mà không trúng kế anh ta. Giờ đây sắp đến nhiệm kỳ mới, là chính trị gia tất sẽ càng trọng tiếng tăm, sao có thể để một thương nhân Canada không chút liên quan có thể dễ dàng hỏi thăm tai tiếng đó được?

Tiểu Lục gia nói, “Vừa có bạn bè người thân ở San Francisco thương yêu, lại có Ôn thiếu gia quan tâm, nếu mọi người đã muốn tốt cho em gái thì cần gì phải tranh cãi gay gắt với nhau?”

Ôn thiếu gia nói, “Từ khi cô ấy mất tích cho đến nay, tôi vẫn luôn buồn rầu. Hôm nay tìm được cô ấy đúng là may mắn, sẽ không truy cứu những chuyện cũ trước đó nữa, nhưng dĩ nhiên là phải về cùng tôi. Tối mai bay về Vancouver —— xin cám ơn mọi người đã chăm sóc Mộng Khanh trong một năm vừa qua.”

Một ly rượu nóng xuống bụng, giọng vẫn dịu dàng.

Nắm trong tay cái tội phố người Hoa lừa bán vợ anh ta, cho nên khẩu khí mới ghê gớm như vậy.

Tiểu Lục gia nói với anh ta, “Nếu tối mai mới bay thì không gấp.” Rồi lại rót thêm rượu cho anh ta.

Cô nhìn chằm chằm ly rượu nghĩ: rốt cuộc vì lý do gì mà Tiểu Lục gia bình tĩnh như vậy? Không lẽ hạ độc trong rượu?

Nhưng thấy rượu của ba người đàn ông trên bàn đều rót từ một bình mà ra, cô lại cảm thấy không có khả năng này.

Hoài Chân thở phào, rồi lại lập tức sốt ruột.

Tiểu Lục gia nói: “Nếu Ôn thiếu gia muốn muốn nhắc đến chuyện cũ, vậy thì cũng nên bàn cho rõ. Trên đời này oan có đầu nợ có chủ, giống như cha tôi vậy, cuối cùng cũng phải trả nợ máu ngày trước. Đúng là trên phố

https://thuviensach.vn

người Hoa từng làm chuyện kinh doanh có lỗi với người. Lúc cha tôi còn sống, có rất nhiều sản nghiệp chưa bị luật pháp cấm, mà đúng là có vài mối làm ăn đã hại người không ít… Mấy năm trước, thấy tôi đã hơn hai mươi nhưng vẫn chưa có vợ, mới nhờ vợ bé buôn người là nhân tình ngày trước của ông, sắp đặt mua cho tôi một cô con gái Nam Quốc làm vợ. Đúng lúc mấy năm trước có chiến tranh, rất nhiều người đều chuẩn bị 'người con giấy tờ', mấy năm gần đây cũng có. Mà Ông Quý và vợ ông ấy là hàng xóm, dĩ nhiên bà ta sẽ hỏi đến nhà bọn họ, gọi bà Quý cùng bà ta về Hương Cảng một lần."

Ôn thiếu gia bất ngờ, nhưng cũng tập trung lắng nghe không ngắt lời.

Tiểu Lục gia nói tiếp, "Mới đầu bọn họ không tìm được người, hỏi đến đào kép ngày trước tôi về nước coi mắt gặp, sau đó thì đến bến tàu Sán Đầu định xuất phát lên tàu, đúng lúc này gặp được một cô gái mười lăm mười sáu tuổi không biết chữ, lại rất hợp tâm ý của cha tôi. Vợ bé của cha tôi trở về nói với tôi thế này: 'Chuyện trùng hợp như vậy đấy. Ở cảng Sán Đầu toàn là đám cò hoạt động qua lại ở Hương Cảng San Francisco, rất nhiều cha mẹ Quảng Đông đều bán con gái ở bến tàu, nhỏ thì sáu bảy tuổi, lớn thì mười sáu mười bảy tuổi. Những năm gần đây ăn không đủ no, chỉ còn lại mấy đứa gầy trơ xương, không dễ bán lắm, chỉ một ngàn đồng tiền là có thể mua được chục cô. Lúc chúng tôi đến cảng thì thấy được cảnh đó, mà khi về cũng vẫn là cảnh đó. Đến bến tàu thấy một bà vú dắt một cô gái trắng trẻo, mặc áo bông tím và đi giày vải, mới đầu còn bình thường, mà chẳng mấy chốc đã tẩu tán. Người qua lại đông đúc, lúc đến Thông Tế Long đổi vé, tôi lại thấy bà vú kia chụp tay một gã cò hỏi 'nghe nói San Francisco có người muốn mua nữ, con gái mười lăm tuổi, vốn là định đến Vancouver kết hôn, sạch sẽ lắm, còn đi vé tàu hạng nhất ba ngàn đồng đến Vancouver. Nếu muốn mua thì đi nói với nó là tôi lên tàu chờ nó, còn mấy người dẫn nó đến tàu tới San Francisco là được.'"

https://thuviensach.vn

Ôn thiếu gia làm như nghe thấy chuyện cười, “Nếu không phải nghèo tới mức ăn nổi cơm, thì làm gì có chuyện bán con gái?”

Lục thiếu cũng nói, “Đúng thế, làm chuyện này quen rồi nên miệng mồm nói ra câu nào cũng không phải thật, nên Ôn thiếu mới nghe như chuyện cười. Có điều kể ra chuyện cười này cũng là một truyền kỳ, đằng sau còn xuất sắc hơn nữa. Ôn thiếu gia có muốn nghe không?”

Ôn thiếu gia bảo, “Mời Lục thiếu nói.”

Hồng Lương Sinh nói, “Bà vú kia nói, nhà chồng cô ấy đã hủy lá thư tướng công gửi đến, chỉ còn lại mỗi một phong thư ở trên người cô ấy, giữ lại làm bằng chứng cho người môi giới, chứng minh cô gái này mới chỉ là vợ chưa cưới chưa động phòng; còn nói cô ấy không biết chữ, dù có biết cũng không chạy khỏi hải quan. Mẹ nhỏ của tôi mới thấy lạ, bèn hỏi người hầu kia: ‘con dâu cũng là nửa con gái, trong nhà lại có người đang ở nước ngoài, hà cớ gì phải đến mức bán con gái?’ Vú già đó trả lời, ‘gả con gái chủ yếu là vì muốn sính lễ mà thôi, lấy về nhà, yếu đuối nhu nhược, cũng không thể làm tròn chữ hiếu bên cạnh cha mẹ, nay lại còn giống trống khua chiêng muốn đón sang Vancouver, tốn một tấm vé tàu hạng nhất hơn mấy trăm ngàn đồng, đưa qua đó lại tốn thêm tiền ăn học, không biết kiếm được bao nhiêu tiền. Mua con gái ở bến tàu Sán Đầu cũng chỉ mấy chục đồng, lại còn có thể hái trà nấu cơm giúp đỡ trong nhà. Bến tàu nhiều người miệng đông, không bằng để nó lạc ngay ở bến tàu, một trăm đồng, tiền bồi thường cũng sẽ dư nhiều hơn’.”

Ôn thiếu gia nghe xong, bật cười, “Không đúng. Nếu bà vú đã nói cô ấy yếu đuối, thì sao bọn buôn người chịu mua?”

Hồng Lương Sinh nói, “Tôi cũng cảm thấy lạ. Nếu bán con gái thật thì sao lại do người hầu ra mặt được? Nhưng càng kỳ lạ hơn là, phú hộ trà thương đó, vì sao chỉ phái một bà vú đi cùng con dâu chưa từng trải đời đến

https://thuviensach.vn

bến tàu tốt xấu lẫn lộn để xuất dương? Nếu thật lòng quan tâm thì tự mình tới đưa tiễn mới đúng.”

Ôn thiếu gia nói, “Nói tới nói lui, lỗi sai là của nhà tôi?”

Hồng Lương Sinh nói, “Suy cho cùng cũng không phải con gái nhà mình, không yêu thương đủ cũng không có gì sai. Dĩ nhiên người môi giới không tin, ngụy tạo thân phận người con giấy tờ cũng không ai tin, vậy nếu nhà chồng làm mất con dâu thì có tin được không? Chỉ là đẩy một cô gái từ cống nước thối đến một cống ngầm khác. Rồi cô gái đó tự mình bò ra, nắm chặt vận mệnh trong tay mình, từ đấy trở đi chính là tự do của cô ấy, sống hay chết không ai có thể tự tiện quyết định. Cô ấy cũng chỉ là người bị hại, muốn đòi công bằng thì đi mà đòi người làm chuyện thất đức, vì sao lại đòi cô ấy?”

Hoài Chân nghe xong lại ngẩn người: Tiểu Lục gia tính làm gì vậy? Tự cho mình là anh hùng hảo hán, một người làm việc một người gánh vác, cứu cô ra nhưng lại đẩy bản thân và La Văn vào hố lửa?

Ôn thiếu gia bật cười, “Tôi vốn không muốn so đo, không ngờ Hồng Lục gia lại bảo tôi truy cùng diệt tận.”

Hồng Lương Sinh nói, “Đúng.”

Ôn thiếu ga, “Kể ra thì, ngồi đây cũng có người biết chuyện, chỉ sợ không thoát khỏi liên quan.”

Tiểu Lục gia nói, “Mấy chục năm qua, không biết phố người Hoa đã bán mười mấy ngàn người con giấy tờ về Quảng Đông Hương Cảng, không lẽ tất cả mọi người đều phải nhận tội?”

Vân Hà nói, “Nếu Ôn thiếu gia muốn đuổi cùng diệt tận, vậy mẹ tôi đã làm sai chuyện đương nhiên không thoát được… Nhưng xin đừng lấy điều đó ra để uy hiếp Hoài Chân.”

https://thuviensach.vn

A Phúc nói, “Vân Hà nói đúng lắm.”

La Văn có sai, Hoài Chân không bất ngờ, cũng không biết phải biện bạch thay bà ấy thế nào, nhưng khi nghe A Phúc và Vân Hà nói vậy, cô lại muốn khóc.

Ôn thiếu châm chọc, “Ái chà, dạo này kẻ phạm tội mà cũng chính khí lẫm liệt thế cơ à?”

Hồng Lương Sinh bấm chuông, người phục vụ vừa bưng hai đĩa bánh đậu xanh lên cầm một chiếc hộp sắt tới. Anh ta mở ra, lấy một bản lời khai, một tờ khế ước kết hôn đã xé bỏ, cùng một bản công văn luật pháp giao cho Ôn Mạnh Băng, lại nói, “Mọi tội chứng tôi thu từ chỗ mẹ nhỏ đều nằm đây, mời anh Ôn xem.”

Bản khế ước kết hôn đó chính do Khương Tố vết cho Tiểu Lục gia, mới đầu đã bị xé bỏ ở ngoài đồn cảnh sát, lại cầm công văn luật pháp này đến để làm bằng chứng cho tự do của Hoài Chân.

Ôn Mạnh Băng mở tờ giấy lời khai ra: “Tài liệu này chứng minh An lương đường thừa nhận thỏa thuận sau đây: trước khi ký tên đồng ý, Mộng Khanh là tài sản của Ôn Đức Lương, bây giờ An Lương đường đại diện Hồng Vạn Quân, đồng ý trả cho Ôn Đức Lương ba ngàn đồng bạc…”

Chỉ đọc một câu này, anh ta đã vò mạnh tờ giấy trong tay, sắc mặt trắng bệch nhìn chằm chặp Hồng Lương Sinh: “Anh dám ngụy tạo lời khai, đổi trắng thay đen!”

Hồng Lương Sinh chỉ tay vào ngực mình: “Ôn thiếu tin cũng được mà không tin cũng không sao, có thể đi tìm chứng cứ với tôi. Phố người Hoa nằm ngay đây, người cũng ở đây. Nếu phạm phải sai lầm thì sẽ trừng trị, tuyệt đối tôi sẽ không để kẻ đó chạy mất.”

Ôn thiếu gia nói, “Cha mẹ tôi không thể nào làm chuyện này được.”

https://thuviensach.vn

Hồng Lương Sinh nói, “Nếu anh muốn gặp người mẹ nhỏ làm môi giới kia thì tôi sẽ cho người gọi tới ngay, bảo bà nói cho anh biết bà ấy đã đối chất thế nào với bà Quý. Có làm hay không, tin hay không, chỉ có hỏi mới biết. Hay là, chính Ôn thiếu gia không định chứng thực?”

Ôn thiếu gia không nói.

Hồng Lương Sinh lại bảo, “Nếu Ôn thiếu gia nghi ngờ chúng tôi bịa đặt lời khai, thì lúc ấy còn có một người khác nữa, cô ấy họ Diệp, nay cũng coi như là người nổi tiếng ở Hoa Kỳ. Anh cứ việc gọi điện hỏi cô ấy trước đây đã có chuyện gì xảy ra ở bến tàu Sán Đầu. Đương nhiên cách tiện lợi nhất chính là tự hỏi người nhà mình. Rốt cuộc bọn họ có bạc đãi cô gái kia không, hẳn trong lòng Ôn thiếu gia rõ ràng hơn chúng tôi nhiều.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 145: San Francisco (5)

Vừa dứt lời, Ôn thiếu gia liên tục biến sắc, cuối cùng mỉm cười nói, "Hồng Lục gia đúng là có tài ăn nói. Có điều là tranh tụng chứ không phải tranh luận, mấy lời này anh cứ giữ lại, đợi luật sư tới San Francisco rồi bàn tiếp cũng không muộn."

Cô không biết lời Tiểu Lục gia nói có bao phần thật giả, nhưng kết quả vẫn cần đến luật sư ra mặt, Hoài Chân giật mình.

Hồng Lương Sinh thôi cười, "Thế thì cũng đừng đến muộn quá, khách Kim Sơn không được rảnh rỗi như bọn tôi, một giây cũng là vàng."

Lại lần nữa tình thế rơi vào cảnh "gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây", thế mà đến cuối cùng, Tiểu Lục gia và Ôn thiếu gia lại làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn ăn vẫn cười, còn nói phục vụ bổ sung vài món. Dưới lầu có ca diễn vui mừng, một tiếng chiêng trống vang lên, đột nhiên đẩy không khí bữa tiệc cưới lên cao trào nhất; trong khúc nhạc đệm của tiệc cưới ồn ào kiểu Trung Hoa, bữa cơm này cũng đổi vị, A Phúc và La Văn không nói gì thêm, thỉnh thoảng bắt chuyện rồi rót rượu cho khách, bầu không khí trên bàn cơm vô cùng quái dị, làm Hoài Chân như ngồi trên bàn chông.

Ăn xong bữa cơm, bộ sườn xám trên người Hoài Chân đã thấm đẫm mồ hôi.

Người của An Lương đường đã chờ sẵn bên ngoài Phúc Lâm môn, nói là đã gọi Khương Tố và cô gái đi cùng tàu ngày trước đến.

https://thuviensach.vn

Đứng trên đường Sacramento chờ một lúc, đến khi Nicolson tới thì đoàn người đi theo quản lý đến An Lương đường. Hoài Chân ngẩng đầu nhìn A Phúc và La Văn đi theo sau người ta, khẽ cắn răng nói với Tiểu Lục gia, cô cũng muốn đi xem.

Lập tức bị A Phúc quát, nói An Lương đường là nơi nào? Con gái còn nhỏ xem cái gì mà xem! Bảo cô và Vân Hà về nhà đợi.

Cô nói, “Vốn dĩ chuyện này có liên quan đến con mà, con không yên tâm, muốn đi xem sao.”

Tiểu Lục gia cười nói, “Này cô em, cô bị ngốc đấy hả? Ăn xong bữa cơm này thì chuyện không còn liên quan gì đến cô nữa, về với chị đi, tắm rửa nghỉ ngơi cho khỏe, chờ tin tức bên này.” Rồi anh ta quay đầu lại hỏi, “Có đúng không Ôn thiếu gia? Anh cũng khuyên cô ấy đi.”

Hồng Lương Sinh mặc áo lụa truyền thống xanh sẫm, bên trên thêu hình tùng hạc trừu tượng. Ôn thiếu gia thì vận âu phục nghiêm túc, đường xá xa xôi chưa kịp tắm rửa, chỉ có ban nãy Nicolson đến thì đem theo cho anh ta chiếc cà vạt màu xanh đen. Ôn thiếu gia khá cao to, không thể phủ nhận là một người đàn ông thành công vừa có thể diện lại có uy nghiêm.

Anh ta còn cao hơn người thanh niên mặc áo truyền thống tùng hạc nửa cái đầu.

Hai người cùng đứng dưới cổng chào ở phố người Hoa, trong giây phút Tiểu Lục gia mặt đầy gió xuân ngoái đầu cười nói với Hoài Chân “cô em, bắt đầu từ bây giờ, chuyện này đã không liên quan gì đến cô nữa rồi”, thì người đàn ông thân cao 70 inches cũng sinh ra khí thế mạnh mẽ.

Ôn thiếu gia quay đầu lại, cười nói, “Mộng Khanh, chuyện ở đây không liên quan gì đến em, quay về đi.”

https://thuviensach.vn

Cũng là cùng một câu, nhưng thốt ra từ miệng anh ta nói lại yếu đi phân nửa, có lẽ trời sinh ít có ai có khí thế ngang ngược như Tiểu Lục gia, hoặc là chính Ôn thiếu gia cũng phát hiện sức mình chưa đủ.

Hai người họ tạm thời yên ổn dưới cổng chào, mạnh ai nấy làm.

Người đến đã đủ, đồng loạt rời đi.

Phố người Hoa không có nơi nào mà người Hoa không đi được, Hoài Chân muốn lén đi theo nhưng bị Vân Hà sống chết ngăn lại.

Cô ấy tức giận: "Đã nói là không còn liên quan gì đến em cơ mà, em đi làm gì?"

Hoài Chân nói, "Chú Quý dì Quý đều ở đó, không biết gã cáo già họ Ôn còn giở trò gì nữa không, không đi xem thì sao yên tâm cho được?"

Vân Hà nói, "Vốn là mẹ làm sai, nhìn em ngày ngày ở bên cạnh vui vẻ, lại vì sai lầm ngày trước mà không có ngày nào thoải mái. Tệ đến mấy thì cũng là ở tù mấy ngày, phạt ít tiền là xong, từ nay về sau sống chung với em cũng nhẹ nhõm."

Một lúc sau, cô ấy nói tiếp, hôm qua lúc Tiểu Lục gia tìm đến nhà bàn bạc, A Phúc cũng định gọi Hoài Chân đi cùng Ôn thiếu gia, ông cảm thấy anh ta giàu có như thế, chẳng mấy khi có thể đi theo. La Văn lập tức mắng, nói cho dù Vân Hà là do do ông và tôi sinh ra, thì số mệnh cũng là của con nó, chúng ta không thể chi phối được. Loại đàn ông Trung Quốc như thế gia trưởng biết mấy, chỉ biết phụ nữ lệ thuộc vào đàn ông. Người ở quê Quảng Đông là cứng nhắc nhất, chuyên môn xem thường con gái, cậu ta ra nước ngoài nhiều năm còn đỡ, nhưng người nhà cậu ta, sợ lại càng không đối xử với đàn bà con gái ra gì, còn chẳng bằng thằng nhóc Lương Gia Khải. Ông cũng đã cho con gái đi coi mắt rồi, dù có chọn con rể, nhưng loại đàn ông như vậy, dù có nhiều tiền đến mấy thì cũng có gì tốt hả? Bà

https://thuviensach.vn

bèn khuyên A Phúc, lỗi sai là do bà, cũng nên nhận sai mới đúng, bất luận thế nào cũng không thể giao cô vào tay anh ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hoài Chân vẫn cảm giác Tiểu Lục gia không đáng tin, bèn hỏi Vân Hà, "Chị có cảm thấy lời Tiểu Lục gia nói là thật không?"

Vân Hà đáp, "Với cái miệng đó của Tiểu Lục gia, đi với Bụt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy, còn lâu chị mới tin…"

Hoài Chân nói, "Nếu chị đã không tin, thì vì sao anh ta cảm thấy Ôn thiếu gia sẽ tin?"

Vân Hà cẩn thận ngẫm nghĩ, "Không chừng trong lòng anh ta thật sự có quỷ, nên bị Tiểu Lục gia đoán trúng chăng?"

Hoài Chân cũng không biết chuyện này có bao phần thật giả, chỉ cảm thấy bồn chồn lo lắng, "Nếu có ẩn tình, dĩ nhiên phải chuyện nhỏ hóa chuyện không, vì sao lại phải đòi kiện tụng làm gì?"

Cuối cùng Hoài Chân vẫn không yên tâm, nghĩ bụng trong tay còn mấy trăm đô la mà Ôn thiếu gia cho lúc ở sân bay, bèn dụ dỗ Vân Hà đến hội quán Nhân Hòa với cô, tốn mấy chục đồng tìm một người làm lanh lợi, nhờ anh ta đến An Lương đường nhìn xem sao, nếu có tin tức thì lập tức đến tiệm giặt A Phúc báo cho hai cô.

Sau đó, cả hai cùng đứng trên bậc thềm trước cửa tiệm giặt A Phúc đợi từ giữa trưa đến tận hoàng hôn, đợi đến mức tay chân lạnh cóng, tim nảy lên đến tận cổ.

Bến tàu bên sông đã điểm chín giờ, cuối cùng người của hội quán Nhân Hòa cũng đã đến, nhưng chỉ nói hai cô đi ngủ trước đi.

Hai người cuống lên, hỏi tình hình bên đó thế nào rồi?

https://thuviensach.vn

Người ở hội quán Nhân Hòa bảo, buổi chiều Hồng Tam gia từ Los Angeles đến, mới vừa rồi, luật sư của Ôn thiếu gia cũng đã đến, hai bên đang thảo luận với nhau ở An Lương đường, không thể về ngay trong chốc lát được.

Hai người còn định hỏi thêm thì người đó nói, Tiểu Lục gia bảo hai cô đừng sốt ruột, sốt ruột cũng vô ích, cứ ngủ một giấc cho ngon, tới khi trời sáng thì sẽ biết thôi.

Sao Hoài Chân có thể ngủ ngon nổi, bị Vân Hà trách mắng mới đi tắm qua quýt, chăn cũng không trải, mặc nguyên quần áo nằm trên giường Vân Hà mà ngủ, trước khi ngủ cũng không nhớ tắt lò than. Hai người mãi nghĩ không biết bên An Lương đường thế nào, cũng không có tâm trạng trò chuyện gì khác.

Nửa đêm thức giấc, cô khoác thêm áo kéo Vân Hà đi cùng mình đến hội quán Nhân Hòa tìm người kia hỏi. Người kia cũng canh cánh thay các cô, bảo các cô đừng lo, quay về đợi đi, một khi có tin anh ta sẽ đến ngay.

Đến năm rưỡi sáng, người của hội quán lại tới gõ cửa, nhưng chỉ bảo Vân Hà hâm nóng lại cháo gà hôm qua bà Quý nấu cho Hoài Chân, lại xào ít đồ ăn, chuẩn bị hai phần đồ ăn đựng trong cà mèn, cùng anh ta đưa đến đồn cảnh sát thành phố.

Hoài Chân hỏi có chuyện gì.

Người ở hội quán chỉ nói, bà Quý phải ở đồn cảnh sát một thời gian.

Hoài Chân hỏi anh ta bị bắt vì tội gì.

Nhưng người đó không chịu nói.

Vân Hà không nói nhiều, lập tức vào nhà hâm cháo. Hoài Chân muốn đi với cô ấy nhưng người ở hội quán Nhân Hòa không cho, nói A Phúc và

https://thuviensach.vn

Tiểu Lục gia bảo Hoài Chân ở nhà đợi tin, không cho phép cô đi đâu cả. Hoài Chân tức tới mức đá vào chân anh ta, nói anh làm ăn kiểu gì thế hả, lấy của tôi năm mươi đồng tiền mà làm chuyện vậy thôi hả?

Anh chàng ở hội quán Nhân Hòa kêu oan mãi, nói đây là do Tiểu Lục gia dặn bảo, nếu anh ta không nghe lời hội quán Nhân Hòa thì sẽ bị mất việc, chỉ còn nước tè ra quần lên thuyền về quê chăn trâu thôi.

Hoài Chân hết cách, đành ở nhà ngây ngô đợi.

Đến buổi trưa thì Vân Hà về, nhìn không có vẻ gì là hốt hoảng.

Hoài Chân hỏi cô ấy rốt cuộc bị định tội gì, phải nhốt bao lâu?

Vân Hà chỉ bảo, nộp sổ kế toán của tiệm giặt lên, định cho mẹ tội danh trốn thuế cuối năm ngoái, phải bị giam ở đồn cảnh sát hai tuần, trong hai tuần này cha sẽ chăm sóc mẹ, chỉ có hai chúng ta ở nhà.

Hoài Chân nghĩ mãi không ra, vì sao Ôn thiếu gia tra được gốc gác phố người Hoa lừa bán con gái, cuối cùng lại định cho La Văn giả tạo người con giấy tờ tội danh trốn thuế?

Anh chàng ở hội quán Nhân Hòa nói, “Suy cho cùng vẫn là Ôn thiếu gia khoan hồng độ lượng.”

Hoài Chân hỏi, “Là sao?”

Anh ta nói, “Nghe bảo luật sư hai bên đến, Ôn thiếu gia lại không chịu ồn ào ra tòa. Hai bên bàn bạc, cuối cùng quyết định giảng hòa, hai bên cùng nhượng bộ. Tiểu Lục gia phải giao ra bằng chứng kinh doanh bất hợp pháp ở phố người Hoa, gọi tất cả những cô gái điếm dưới danh nghĩa của Hồng gia đến An Lương đường, Ôn thiếu gia hỏi từng người một là có ai muốn về nước không, anh ta sẽ lập tức mua vé tàu cuối tháng cho họ về Nam Trung Quốc.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân bình tĩnh, hỏi, “Sau đó thì sao?”

Anh ta nói, “Ở đó có hơn bốn trăm cô gái, lớn nhất là hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, nhỏ thì cũng mười sáu mười bảy, thế mà không ai muốn đi thuyền về nước. Ôn thiếu gia lại hỏi, xé bỏ khế ước bán thân, bố trí đến Tổ chức Cứu trợ, lấy thân phận tự do bắt đầu đi học lại, có ai muốn không?”

Hoài Chân hỏi tiếp, “Có mấy người?”

Anh ta đáp, “Lần này thì có hai mươi người.”

Hoài Chân lại hỏi, “Những người còn lại thì sao?”

Anh ta nói, “Số còn lại, Ôn thiếu gia nói, anh ta sẽ tài trợ cho phố người Hoa xây trường học mới, mời người về dạy bọn họ tiếng Anh rồi đi học, đến lúc tốt nghiệp, nếu vẫn không tìm được việc làm thì bảo Tiểu Lục gia và hội quán tìm một vị trí cho bọn họ ở công xưởng sản xuất giày, lại hỏi Tiểu Lục gia có chịu giúp chuyện này không, dĩ nhiên Tiểu Lục gia đồng ý. Mọi tội chứng của việc An Lương đường hỗ trợ buôn người, vượt biên đều được đưa đến đồn cảnh sát, giao cho cảnh sát thành phố định tội, cũng có không ít người bị bắt giam ba năm.”

Hoài Chân hỏi, “Khương Tố cũng ở trong số đó à?”

Anh ta nói, “Nghe bảo bà ta bị suyễn nặng, đến nay đã mấy năm, có bác sĩ bệnh viện Tây Y làm chứng, nhưng có cần phải ngồi tù hay không thì vẫn do luật pháp người da trắng định đoạt. Còn về phần bà Quý…”

Vân Hà nói, “Suy cho cùng vẫn là Ôn thiếu gia sợ liên lụy đến Hoài Chân, nên mới gán cho mẹ tội danh khác, để mẹ chịu khổ một chút, tránh bà bị bệnh hay quên, âu cũng là chuyện tốt. Đêm qua người Ý vừa nghe nói đến chuyện kiện tụng thì chuồn rất nhanh. Mẹ bị bọn họ chọc phát tức rồi —— cũng coi như một bài học cho bà.”

https://thuviensach.vn

Tạm thời không bàn lời của Tiểu Lục gia có mấy phần thật mấy phần giả, nhưng dù thật giả thế nào, thì cũng đã khơi dậy vài điều trong lòng Ôn thiếu gia. Rốt cuộc cha mẹ ruột anh ta có bỏ rơi Mộng Khanh hay không, nếu như người nhà kiên quyết không thừa nhận thì anh ta cũng khó chứng thực tiếp; nhưng ngày trước cha mẹ đối đãi với Mộng Khanh thế nào, anh ta phải hiểu rõ hơn người ngoài.

Con dâu thất lạc, đương nhiên người nhà họ Ôn cũng có lỗi.

Tuy có sơ suất trong việc chăm sóc con dâu, nhưng lỗi sai không lớn tới mức làm Ôn thiếu gia hối hận.

Nếu người nhà họ Ôn chỉ sai một phần, tất phải để bọn họ sai thêm, nhưng muốn chôn hạt giống xuống lòng Ôn thiếu gia, thì dám cá anh ta cũng không dám có cách nào chứng thực.

Nếu tính hận thù cho đến nơi đến chốn, thì vì áy náy nên từ đây, Ôn thiếu gia cũng không thể đối mặt với Mộng Khanh được nữa.

Nicolson đến tiệm giặt A Phúc vào lúc bốn giờ chiều, Ôn thiếu gia không đến, điều này cũng nằm trong dự liệu của Hoài Chân. Nicolson hỏi Hoài Chân, sợ là khả năng kinh tế của nhà họ Quý khó chu cấp cô vào đại học, nên Ôn thiếu gia muốn đến hỏi cô một lần cuối, rốt cuộc có muốn theo anh ta về Vancouver không.

Vân Hà ló đầu ra từ sau cửa, trả lời thay cô, “Nếu tôi là Ôn thiếu gia thì sẽ không có mặt mũi mà đến hỏi đâu. Nhà họ Quý có nghèo tới mấy cũng có tay có chân, không đến mức bán con gái.”

Hoài Chân nghĩ một lúc rồi bảo Nicolson đợi đã, sau đó về phòng tìm chiếc áo bông tím đã bị hỏng và đôi giày thêu, nhét vào bao vải sạch sẽ cùng với bức thư kia, để anh ta đưa về cho Ôn thiếu gia.

https://thuviensach.vn

Nicolson nói, “Hồng Tam gia và luật sư của Ôn thiếu gia vẫn đang kiểm kê ở An lương đường, đợi sau khi kiểm tra rõ ràng, sẽ có một khoản tiền chuyển vào tài khoản ngân hàng của cô ở Mỹ, có lẽ khoảng tám nghìn đô.”

Đương nhiên Hoài Chân biết khoản tiền này từ đâu mà ra.

Cô nói, “Tôi sẽ kiểm tra tài khoản.”

Nicolson bảo, “Nếu như trong tay thiếu thốn thì cứ đánh điện đến Vancouver.”

Hoài Chân nói, “Nếu thật sự nghèo tới mức phải ra phố xin cơm, có lẽ tôi sẽ làm vậy.”

Nicolson cười khổ, lại nói, “Vẫn có một chuyện mà Ôn tiên sinh chưa yên tâm —— anh ấy hy vọng cô đừng dây vào anh chàng nhà người da trắng kia nữa, ông nội anh ta không dễ trêu đâu. Ôn tiên sinh hy vọng cô biết, anh ấy chỉ một lòng muốn cô được bình an.”

Hoài Chân ngẫm nghĩ, lại bảo, “Tôi cũng có một chuyện hy vọng muốn Ôn tiên sinh biết: từ cái ngày thất lạc với bà vú ở bến tàu Sán Đầu, Mộng Khanh đã chết rồi.”

Nicolson nhìn thẳng vào cô, có vẻ như không biết cảm khái thế nào, nhưng cũng nói nhất định anh ta sẽ chuyển đạt nguyên văn, cũng dặn Hoài Chân bảo trọng.

Tiễn Nicolson đi rồi, Hoài Chân vừa quay đầu lại thì thấy Tiểu Lục gia gập chân, ngồi trên băng ghế ở trong tiệm giặt A Phúc cắn hạt dưa, không khác gì đến cửa đòi nợ.

Vừa thấy cô đi vào, Tiểu Lục gia đã hất cằm nói, “Đấy, năm mươi đồng tiền, trả lại cho cô.”

https://thuviensach.vn

Hối lộ tay chân ở hội quán Nhân Hòa còn bị vạch trần tại chỗ, Hoài Chân nhét tiền vào trong áo, “Tiểu Lục gia đúng là rộng lượng.”

Anh ta cũng không khách khí, “Dĩ nhiên rồi, Tiểu Lục gia làm việc mà cô còn không yên tâm, còn lén chi tiền tìm người theo dõi hả?”

Hoài Chân nói, “Chỉ là tôi sợ Tiểu Lục gia còn trẻ, không gánh vác nổi.”

Hồng Lương Sinh phủi vỏ hạt dưa xuống đất, “Trong lòng cô, Tiểu Lục gia không có bản lĩnh thế hả?”

Dừng một lúc, Hoài Chân hỏi, “Rốt cuộc người nhà họ Ôn có bán con dâu không?”

Hồng Lương Sinh nói, “Ai mà biết?”

Hoài Chân vừa bực mình vừa buồn cười, “Không phải anh hành sự khác thường đấy sao, còn nói có bản lĩnh hả?”

“Nói ra thì anh cũng muốn tìm cơ hội bán quách sản nghiệp cha anh và mẹ nhỏ để lại, nhưng mãi vẫn không tìm được cơ hội. Anh ta tới, vừa hay cũng đúng lúc.” Hồng Lương Sinh bật cười, “Nếu anh ta chưa từng làm chuyện gì hổ thẹn thì làm gì có chuyện bây giờ chịu từ bỏ ý đồ, còn không gặp mặt cô mà đã ảo não rời đi. Cô em à, cô nói xem vì sao hả. Hầy… Không phải chuyện đã giải quyết rồi sao, còn đau lòng cái gì nữa?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 146: San Francisco (6)

Cô có đi ngang qua phố Lombard một chuyến, cũng từng đến đồn cảnh sát thành phố thăm La Văn, nhưng không thấy Johnson đâu, hỏi người khác thì người ta nói anh ta đã về Washington. Cảnh sát thẩm vấn cô lúc trước vẫn còn đây, nhưng không một ai nhận ra cô.

Học phí 550 đô la một năm ở Harvard cùng với thẻ căn cước, chứng nhận sức khỏe đã được cấp tốc gửi đi, nói phải mất ba ngày bờ Đông mới nhận được, cô không biết vì sao lại gấp gáp như thế, lại đến cục điện báo Pacific, mười cent một chữ, gửi hơn ba trăm chữ điện báo đến địa chỉ điện báo của tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa, hỏi bao giờ thì cô có thể nhập học.

Đêm hôm đó tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa gửi điện báo về, nói với cô sớm nhất là hai tháng, để cô ở nhà qua giáng sinh, năm mới đã, còn chúc cô năm mới vui vẻ.

Trong thư hồi âm một tuần sau có kẹp thêm 88 đô la, nói là phải ba tháng sau học bổng xin giúp cô mới được trả lời, tiến sĩ Hằng chỉ đại diện cá nhân gửi cho cô một khoản tiền thưởng nhỏ, bảo là coi như dùng cách lì xì của Trung Quốc để khen thưởng biểu hiện xuất sắc của cô trong hội nghị.

Sau khi La Văn ra khỏi đồn cảnh sát, mấy cửa hàng giặt giũ trên phố người Hoa cũng tìm đến cửa, nói là người da trắng kinh doanh giặt quần áo không khởi sắc, người Ý cũng không nhờ vả được, không bằng mấy tiệm giặt trên phố người Hoa kết hợp với nhau làm ăn lớn; thống nhất giá niêm yết, mời mấy ông chủ lớn đồng tư, bản thân cũng bỏ cổ phần góp vốn; vừa

https://thuviensach.vn

có thể cho dân làng Tứ Ấp thất nghiệp ở An Lương đường chỗ công ăn việc làm, vừa có thể cùng giúp đỡ nhau vượt qua khủng hoảng. Vào ngày quyết định, Hoài Chân trừ đi học phí ba năm trong số 8000 đồng vừa được gửi vào tài khoản, rồi đưa hết số dư cho A Phúc đầu tư kinh doanh, dù gì cũng là đầu tư, không bằng đầu tư cho người nhà, nhất quyết phải là người góp vốn nhiều nhất.

Còn khoản tiền kiếm được ngày trước, cô đã rút hết lúc cùng Ceasar rời khỏi thành phố San Francisco, nằm cả trong túi du lịch cùng với số quà cô mua cho người nhà và thông báo nhập học. Mấy lần gặp Lê Hồng và Seol Rae, cô luôn cảm thấy xấu hổ —— đến bờ Đông một chuyến mà không mua được gì cho bạn. Cô vừa đợi ngày những thứ đó gửi về, đồng thời lại rất sợ anh trả hết tất cả cho cô, giống như không kịp đợi ba tháng trôi qua, thất vọng về cô đã làm trái tim anh hoàn toàn nguội lạnh.

Ngày hôm sau, tiến sĩ Hằng lại gọi đến nhà cô qua số điện thoại trên điện báo, nói, “Sao không thấy thông báo nhập học đâu?”

Cô áy náy nói, “Em làm mất thông báo nhập học rồi ạ.”

Tiến sĩ Hằng ngạc nhiên, “Sao lại mất?”

Giọng cô nhỏ đi, “Tóm lại là… là mất rồi ạ. Nếu nó rất quan trọng thì em sẽ đi tìm về.”

Tiến sĩ Hằng nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi cô, “Có phải gặp khó khăn gì không?”

“Anh ấy bị ép phải về nhà rồi.”

Tiến sĩ Hằng bật cười, trêu cô bằng tiếng Anh, “Nước Mỹ trẻ trung đã vứt bỏ Trung Quốc cổ đại rồi!”

Cô cũng thừa nhận bằng tiếng Anh, “Là lỗi của em.”

https://thuviensach.vn

Tiến sĩ Hằng hỏi cô, “Có cần thầy giúp không?”

“Nếu nhất định cần thông báo nhập học thì em muốn trở lại.”

Tiến sĩ Hằng cười, “Dĩ nhiên là không quan trọng đến thế. Nếu vì người nhà cậu ta mà không thể liên lạc với cậu ta, thì thầy rất sẵn lòng chuyển lời giúp em. Cậu ta họ gì?”

Cô đáp, “Muhlenberg ạ.”

Tiến sĩ Hằng ngạc nhiên cảm thán, “Bây giờ thầy đã tin chắc chắn các em đã gặp nhiều chuyện không vui.”

Cuối cùng cô không nhờ tiến sĩ Hằng chuyển đạt lời nào thay mình, điều cô muốn nói cũng đã nói ở trong xe; cũng không thể để tiến sĩ gánh vác trách nhiệm gì cho mình được. Nhưng cô cũng không từ chối, có lẽ tiến sĩ có thể hỏi thăm tình hình gần đây của anh thế nào cho mình, như thế cũng tốt.

Hai tuần sau đó, cô không nhận được bất cứ tin tức nào của tiến sĩ Hằng, Vân Hà phải đến trường học, cuối tuần mới về nhà, chỉ có cô là rảnh rỗi nhất. Vì tiến sĩ Hằng theo đạo, sợ đi theo ông học sẽ phạm vào điều kiêng kị, cho nên giáo hội ở xã khu đã tìm cho mình hai công việc, cuối tuần đến nhà thờ đánh đàn cho học sinh hát hợp xướng, và hướng dẫn các em nhỏ trong xã khu hát nhạc Do Thái.

Cô thường xuyên chạm mặt Ralph Garcia, những lúc rảnh rỗi khi ngồi trong bếp ăn bánh mì mà các nữ tu đã vào thành phố mua, Garcia sẽ trò chuyện mười mấy phút với cô. Đến gần giáng sinh và năm mới, Garcia nói với Hoài Chân là cậu ta sắp về Philippines.

Hoài Chân không biết nhiều về Philippines, chỉ thuận miệng nói, “Nếu có thời gian rảnh, tôi cũng muốn đến Philippines chơi.”

https://thuviensach.vn

Garcia thất sắc: “Không được đi! Philippines rất nguy hiểm.”

Từ trước đến nay chỉ thấy người ta khen nước mình tốt, chứ chưa thấy ai từ chối du khách đến vì lý do “nhà chúng tôi không an toàn.” Trái lại Hoài Chân cảm thấy tò mò.

Hỏi ra mới biết, thì ra Hoa Kỳ đã thâu tóm Philippines sau chiến tranh Tây Ban Nha–Mỹ, vì sợ hiệp hội người lai Philippines tổ chức kháng chiến địa phương, cho nên đã liên hiệp với người Philippines tiến hành bài trừ người Hoa, thậm chí còn gay gắt dữ dội hơn ở San Francisco bốn mươi năm trước.

Vì tiếng Anh của Garcia mang nặng khẩu âm, sợ Hoài Chân nghe không hiểu nên hôm sau cậu ta lại cầm mấy tờ báo cũ ở nhà đến, cũ nhất là báo năm 1897, đưa tin Wilderman làm lãnh sự ở Hương Cảng, bắt đầu đấu tranh cùng Đảng Cách mạng Philippines… Cho đến tờ Nhật báo Washington mấy ngày trước, chỉ vào tên của bộ trưởng ngoại giao phụ trách vấn đề về quân sự, Rounsevelle Wildman, nói: “Chính là ông ta.”

Trong phòng bếp của giáo hội trên phố người Hoa, Garcia không ngừng thao thao bất tuyệt nói xấu Mỹ, còn Hoài Chân lại bị một cái tên khác trên đó thu hút: “… Er B. Price vẫn đảm nhiệm chức vụ trợ lý bộ trưởng ngoại giao quân sự, nội các chính phủ Hoa Kỳ cũng đã bổ nhiệm C. H. Muhlenberg làm phó trợ lý cho ông, chính là người từng nhậm chức ở FBI, được E. Hoover và W. S. Luswein cùng đề cử.”

Bên dưới bài báo đó dán ba tấm ảnh đen trắng, một tấm là Bộ trưởng Ngoại giao vừa nhậm chức, một tấm là trợ lý bộ trưởng, một tấm khác chính là Ceasar mặc âu phục đen trắng, phông nền là lá cờ bốn mươi chín ngôi sao.

Hoài Chân xin nghỉ ngày thứ sáu, đi xe buýt Greyhound sáu giờ sáng đến Los Angeles. Vì Tam gia từng nói điện thoại ở văn phòng luật sư của

https://thuviensach.vn

mình có thể nối máy với đường dây ở văn phòng quân sự, mà ngày hôm sau chính là sinh nhật của Ceasar.

Từ trạm xe buýt ngoại ô đến hẻm Nigger vẫn phải mất thêm một tiếng đi taxi, lúc đến văn phòng luật sư của Tam gia thì đã hai giờ chiều, may mà vẫn còn nửa tiếng nữa thì văn phòng luật mới đóng cửa. Trước đó Tiểu Lục gia đã báo cho Tam gia biết cô muốn gọi một cuộc điện thoại riêng, đúng lúc trong tay Tam gia có vụ kiện tình báo của Cục xuất nhập cảnh Los Angeles, gần ba tháng qua cần thường xuyên nối máy đến văn phòng quân đội. Vừa nghe thấy thế, Tam gia tức khắc đồng ý, yêu cầu duy nhất là không thể gọi điện quá năm phút.

Sau khi điện thoại được kết nối, lập tức một giọng nữ vang lên, dùng tiếng Anh ngọt ngào hỏi: “Hồng Darling, đã lâu lắm rồi không thấy anh gọi điện đến ——”

Hoài Chân đã đoán được đại khái vì sao cuộc gọi này lại được kết nối dễ dàng như vậy. Cô lúng túng ho khan hai tiếng, nói, “Tôi là nhân viên của văn phòng Martin, muốn tìm C. H. Muhlenberg nghe máy.”

Giọng đầu dây lập tức giảm đi ba độ, cười nói, “Ồ, là Ceasar hả.”

Lại hỏi số hiệu nghiệp vụ của cô.

Cô đọc số nghiệp vụ mà Hồng Tam gia đã chuẩn bị trước đó cho mình, nhân viên nữ lập tức miễn cưỡng nói, “Đợi một lát, tôi sẽ chuyển máy đến cậu ấy.”

Điện thoại bận mười mấy giây, lúc nhận lại thì trong ống nghe vang lên tiếng nói cười của những người nam trẻ tuổi; có lẽ giáng sinh sắp tới, năm giờ chiều ở Washington là giờ cuối cùng trước hai ngày nghỉ, thế nên tất cả mọi người đều làm biếng.

Người nghe máy tức giận, che ống nghe ra lệnh bọn họ im lặng.

https://thuviensach.vn

Lập tức tiếng cười dừng lại, dường như tất cả trong văn phòng đều nín thở mà nghe, làm Hoài Chân không khỏi căng thẳng theo.

Anh nói vào ống nghe, “Hello.” Rồi lại báo một chuỗi chức vụ hàm cấp rất dài.

Âm thanh lành lạnh bình thường nghe bên tai, nay đi qua máy điện thoại, không biết vì sao lại giống tiếng *ù ù* của vũ khí lạnh. Một câu xin chào lại như đang tra hỏi.

Điện thoại đang bị nghe lén, cô không thể nói mình là ai, không được nói tiếng Đức, càng không thể dùng tiếng Trung. Số nghiệp vụ mà Hồng Tam gia cho cô đã kết thúc được ba tháng, nhưng vẫn còn hạn sử dụng. Nhưng nếu đọc số nghiệp vụ cho anh, thì sau đó cô sẽ phải chuyển máy cho trợ lý của Hồng Tam gia nghe máy ghi chép. Cũng không thể im lặng quá lâu, nếu bị coi là trò đùa thì phản ứng sẽ càng thêm tệ.

Cô đọc một chuỗi con số, trước khi anh rời máy đến phòng hồ sơ, cô nhanh chóng dùng tiếng Anh không có khẩu âm vùng miền nào mà nói, “Chúc mừng sinh nhật.”

Vừa dứt lời, anh không lập tức rời khỏi ống nghe.

Anh im lặng.

Năm giây, mười giây…

Hai người im lặng đứng đấy, người thất vọng càng thêm thất vọng, người mắc nợ lại càng nợ thêm.

Cô chỉ muốn nói chúc mừng sinh nhật, nhưng cô không nên chỉ nói mỗi câu đó. Cô không biết anh có nhận ra mình không, nhưng cũng không thể nói nhiều hơn với anh được.

https://thuviensach.vn

Hai mươi giây, ba mươi giây…

Đồng nghiệp ở bên kia phát giác ra điều không đúng, cười trêu ghẹo, “Ha, Cea, là điện thoại quấy rầy của cô gái ở phòng tiếp tuyến hả?”

Đám người lại bắt đầu nhao nhao ồn ào.

Ceasar cũng bật cười, cầm ống nghe ra xa, thấp giọng nói, các cậu ngậm miệng cho tôi.

Tiếng cười càng lớn hơn.

Cầm điện thoại lại gần, trái tim cô cũng nhảy lên.

Cô nghe thấy Ceasar nói với cô trong điện thoại, “Cám ơn.”

Lời ít ý nhiều, lại lần nữa yên lặng.

Nếu một người muốn suy đoán tâm tư của người khác thông qua yên lặng, thì vào những lúc yên lặng kéo dài, thì sự trống rỗng trong nội tâm cũng càng lúc càng lớn.

Hoài Chân không biết đã hết năm phút chưa, có lẽ ít hơn, có lẽ lâu hơn.

Giọng anh êm ái, lại rất khách sáo hỏi, “Còn có việc gì khác không?”

Cô nói, “Không có.”

Người ở đầu dây điện thoại đã đi ra ngoài, có lẽ là bảo người đi lấy hồ sơ, Hoài Chân lập tức đưa ống nghe cho trợ lý của Hồng Tam gia.

Cô gái người lai mặc trang phục công sở màu đen cầm ống nghe lên nghe một lúc, lại hoài nghi đặt xuống, nói với cô, “Bên kia cúp máy rồi… Nhưng không có phản hồi.”

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu.

Ba giờ chiều, Los Angeles lại đổ mưa, xe buýt Greyhound về nhà là vào lúc bốn giờ. Tam gia sợ cô không bắt kịp xe buýt, định tạm nghỉ hai tiếng lái xe chở cô đến trạm xe, nhưng lại bị Hoài Chân từ chối, cô nói cô đã gọi taxi rồi, ở ngay bên ngoài Long Nham.

Trời mưa nên không có nhiều taxi, cô cũng không quá rành rẽ về các bãi đậu xe taxi ở Los Angeles. Sau khi rời khỏi văn phòng Martin, cô đi trên đường hơn mười phút mới ngồi vào một chiếc xe đang chở một đôi mẹ con đến bến xe buýt, nhìn thấy cô đi một mình trên đường, lại không yên tâm, vòng xe lại chở cô đến địa điểm. Vì trời mưa nên hành trình xe buýt cũng bị hoãn, mặc dù lúc đến trạm xe buýt đã năm giờ, nhưng cô vẫn bắt kịp chuyến cuối cùng về thành phố San Francisco.

Cả ngày chỉ lo đi đường chưa một hột cơm vào bụng, lại còn bị dính mưa, cuối cùng khi về đến San Francisco thì đã mười một rưỡi tối. Bị lần này dày vò, Hoài Chân không lập tức phát giác khó chịu thế nào, chỉ cảm thấy cả người mệt rã rời, không có sức lực làm gì. Vân Hà sợ hãi gọi cô mở cửa, bảo cô vào phòng mặc ấm vào, sau đó xuống tắm nước nóng rồi ngủ tiếp. Nhưng nước còn chưa nóng, cô đã nằm trên giường Vân Hà ngủ li bì không dậy nổi, bắt đầu lên cơn sốt, kéo dài suốt một tuần liền.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 147: San Francisco (7)

Vì bị bệnh, nên từ thứ bảy Hoài Chân đã xin giáo hội Baptist cho nghỉ đến thứ sáu tuần sau, nhưng cảm thấy nếu cũng bỏ qua bài giảng đạo vào thứ bảy, thì thật sự có lỗi với cha xứ Paulist vẫn trả lương đều đặn cho mình. Tuy chưa khỏi bệnh hoàn toàn, nhưng từ sáu giờ sáng cô đã uống một liều thuốc giảm sốt rồi đến hội Baptist trên phố Stockton.

Cùng các bé trai hợp xướng, lúc kết thúc cũng mới chín giờ, nửa tiếng tiếp theo còn có đội bóng thanh niên một tháng đến một lần.

Khép lại nắp đàn định chợp mắt một lúc, chợt ngoài cửa sổ bên cạnh vang lên âm thanh quen thuộc, “Ấy, sao lại gầy thành ra nông nỗi này?”

Đưa mắt nhìn lên, Tiểu Lục gia đang đứng ngoài cửa kính mờ, trông như đang đứng trong sương mù vậy.

Cô không còn sức để nói chuyện với anh ta, chỉ mỉm cười rồi cúi đầu ngủ tiếp.

Tiểu Lục gia cười nắc nẻ, “Ai mà chẳng thất tình bao giờ, hai năm trước anh đây cũng gặp thất bại trên tình trường, vô cùng khổ sở, nhưng cô nhìn xem, không phải bây giờ anh vẫn sống tốt sao —— hiện tại trong tay của anh Tiểu Lục có mấy chàng tuấn tú trẻ tuổi, đi, anh dẫn cô đi coi mắt ngay.”

Cô thật sự rất mệt, giơ tay lên nói, “Tiểu Lục gia, cho tôi ngủ một lát đi, lát nữa còn phải làm việc tiếp.”

https://thuviensach.vn

Anh ta nghĩ ngợi rồi nói, “Ồ, nếu muốn làm việc, vậy thì để anh bảo người da trắng sáng nay đến nhà tìm cô về đi vậy.”

Hoài Chân ngẩng phắt đầu lên.

Tiểu Lục gia cười ha hả, dùng tiếng Anh hô lên với người ở xa, “Tiên sinh, cô ấy ở đây.”

Nói đoạn, bóng dáng mặc trang phục truyền thống màu tím ở bên ngoài kính mờ cũng đi xa.

Một người mặc áo khoác dài màu xám đi đến, gõ *cốc cốc* hai cái lên cửa kính, nhìn cô thân thiện mỉm cười.

Tròng mắt không phải màu đen, là màu xanh da trời.

Hoài Chân thoáng ngẩn ngơ hai giây, rồi mới kịp thời nhận ra gương mặt này chính là cha của cô dâu trong tòa thị chính ở Washington.

Khung cửa kính đã bị gỉ sắt, hiện tại không mở ra được, cô lập tức đứng dậy nói với người ngoài cửa sổ, “Chú đợi một lát, cháu sẽ ra ngay.”

Harold cười nói, “Từ từ thôi, bên ngoài lạnh lắm, cháu sẽ chờ cháu ở nhà nguyện trong nhà thờ Baptist.”

Bên ngoài phòng đàn chính là nhà nguyện, là nơi cha xứ Paulist cùng các tu nữ, đội bóng thanh niên của trường đại học, các bà mẹ và những người trẻ tuổi học chính đạo. Cô không kịp mặc áo khoác vào đã vội chạy ra ngoài, đến cửa hành lang thì bị Harold ngăn lại.

Nhà thờ Baptist thường có khách đến, phần lớn sẽ đứng trong góc nói chuyện.

Harold vừa đi vừa cảm khái, “Đây đúng là chỗ tốt để nói chuyện, đến thượng đế cũng che giấu giúp mình.”

https://thuviensach.vn

Hai người đi tới trong góc của nhà nguyện, đột nhiên Harold ái ngại mỉm cười, “Lúc hai đứa đến New York, chú từng nói muốn gặp cháu một lần, nhưng bị thằng bé từ chối. Không ngờ lần đầu tiên gặp mặt vẫn không có sự cho phép của thằng bé.”

Hoài Chân không biết phải đáp gì, chỉ nói, “Nếu chú đến nhà cháu, thì cháu nên làm một bàn đồ ngon đãi chú mới đúng, nhưng cả ngày hôm nay cháu phải làm việc ở đây mất rồi.”

“Chú đến vì chuyện công, sẽ rời đi nhanh thôi, e là không kịp ăn cơm.” Harold cười thoải mái, làm mấy thanh niên đang nghe kinh thánh cũng quay đầu lại. Ông cười một lúc rồi nói, “Thật là tiếc, đã lâu rồi chưa ăn bữa cơm Trung Quốc với người Hoa lần nào.”

Lúc ông cười, Hoài Chân nghĩ, thì ra giọng của Ceasar cũng di truyền từ cha.

Đột nhiên Harold cúi đầu, nhìn xuống tay phải của cô.

Hoài Chân cũng cúi đầu, phát hiện ông đang nhìn chiếc nhẫn trên tay mình.

Cô lật đật tháo ra, nói, “Có phải cháu nên trả lại chiếc nhẫn này cho chú không?”

Harold đẩy lại, “Không không, cô gái, cháu hiểu lầm rồi. Nó đã là tài sản của cháu, hơn nữa cũng rất hợp với cháu, nên chú mới muốn nhìn thêm mấy lần.”

Hoài Chân nắm nhẫn trong lòng bàn tay.

Harold cười nói, “Có lẽ cháu nghe chú nói hết rồi đưa ra quyết định cũng không muộn. Cuối tuần trước cháu có gọi điện đến Tòa Quốc hội đúng không?”

https://thuviensach.vn

Cô thoáng kinh hãi, “Cháu mượn việc công ở văn phòng luật sư của bạn gọi đến… Cháu đã gây thêm rắc rối cho anh ấy rồi sao?”

Harold nói, “Không có chuyện gì cả, đừng cuống. Tiên sinh Wildman là bạn chú, năm chú ở Hương Cảng, ông ấy từng là tổng lãnh sự tại Hương Cảng. Chuyện này là Wildman nói với chú, ngay đến Ceasar cũng không biết.”

Hoài Chân cẩn thận hỏi, “Anh ấy vẫn còn giận ạ?”

Harold cười, “Đương nhiên rồi, tính khí kia của nó thật là.”

Hoài Chân xoay người lại, che mặt đi, “Lúc đến tìm cháu, anh ấy không có gì, chỉ có mỗi sự tin tưởng của cháu… Đều là lỗi của cháu.”

“Là chuyện thường tình của con người, không trách cháu được.” Đột nhiên Harold nói tiếng Trung, nói xong câu thành ngữ đó thì lập tức đổi lại tiếng Anh, “Trước khi hai đứa đến đặc khu, thằng bé tin chú có thể đối phó được với ông nội nó, đồng thời cũng rất tin vào cảm giác của chính mình, cho rằng bất kể trong tình huống nào, ông nội nó cũng sẽ không làm tổn thương cháu. Nhưng thằng bé sai rồi, mà chú cũng không có thể nói gì để thay đổi địa vị tôn kính của Arthur trong lòng nó, trừ khi có một ngày tự nó nhìn ra.”

Đầu óc Hoài Chân mơ hồ, chuyện Harold nói, thêm cả những lời Ôn tiên sinh từng nói, dần dần trong nội tâm đen kịt của cô có một cánh cửa.

Harold cho cô mấy phút chậm rãi suy nghĩ.

Cô bật thốt, “Đến Hương Cảng ạ?”

Harold gật đầu, “Cháu khiến nó cảm thấy tức giận, cảm thấy bị trêu đùa, nhưng chưa chắc đó đã là chuyện xấu. Nếu không nhất định Arthur sẽ có thể nghĩ đến, hễ là trợ lý bộ trưởng ngoại giao phụ trách quân sự dưới

https://thuviensach.vn

tay Wildman, thì bình thường sẽ được bổ nhiệm làm việc nửa năm ở Thượng Hải, sau đó được nội các chính phủ cắt cử đến Hương Cảng – là nơi mậu dịch đặc biệt ở Viễn Đông, là môi trường tình báo giữa quan hệ Anh Mỹ, hoặc là làm tổng lãnh sự ở Singapore, trợ lý bộ trưởng Ngoại giao cũng có quyền bổ nhiệm phó trợ lý đi theo."

Hoài Chân chậm rãi nói, "Nếu như anh ấy chịu đi, thì anh ấy có thể thật sự hiểu được mẹ…"

Harold trịnh trọng gật đầu, "Trước khi rời Hương Cảng, mọi sản nghiệp trong tay chú đều được chuyển sang danh nghĩa của mẹ thằng bé. Vì bà ấy không biết nhiều chữ, cho nên những năm qua chú vẫn ủy thác cho người bạn ở hiệu buôn Sassoon trông coi hộ. Ngoài ra còn có một số lớn cổ phần ở công ty Tiên Thi, và cả vài bất động sản ở Tiêm Sa Chủy.

Một năm sau khi mẹ thằng bé qua đời, bạn của chú ở Quảng Châu tìm người mua một bản tài liệu người con giấy tờ, ghi tên họ của thằng bé lúc ra đời ở Hương Cảng vào, nhập cửa hải quan từ Seattle, lại chạy vạy nhờ cậy quan hệ để ID này được nước Mỹ thừa nhận. Trong những năm sau khi rời khỏi Mỹ, thông qua cái tên tiếng Trung được cả hương Cảng và Mỹ công nhận, chú đã âm thầm chuyển giao một số tài sản đến Viễn Đông, ngay cả di sản của mẹ thằng bé, từ hai mươi năm trước cũng được sang tên dưới cái tên Trung Quốc của nó. Mấy năm qua chú cứ lo lắng chuyện này mãi, không biết phải nói với nó về chuyện này thế nào… Sau khi nói chuyện với nó ở Citibank New York, cho đến ngày hôm sau, cuối cùng chú cũng đã nghĩ ra."

Hoài Chân có phần hoài nghi, "Ngày hôm sau đã có chuyện gì xảy ra ạ?"

"Ngày hôm sau, cháu trở thành học trò của tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa tại đại học Harvard. Vị giáo sư này, một năm thì cũng có đến bảy tám tháng dẫn theo vợ đi truyền giáo ở Trung Quốc, gần mười năm qua, có phân nửa

https://thuviensach.vn

thời gian ở tại đại học Lĩnh Nam và đại học Hương Cảng. Chú vốn nghĩ, rời khỏi Muhlenberg, cháu đi đến đâu thằng bé theo đến đó cũng tốt, có lẽ sẽ chịu ít đau khổ. Nhưng chú suýt đã quên ông nội của nó, chỉ sợ ông ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cháu. Chú biết thứ gì đang chờ đợi hai đứa ở buổi hôn lễ, nhưng chú không nói với nó. Vì ngay đến chú cũng chỉ mới nghĩ ra, chỉ có thể để ông nội nó buông lòng cảnh giác thì chú mới có thể tìm được lý do, âm thầm đưa nó về Viễn Đông. 'Trời cao hoàng đế xa' (ông ấy lại nói một câu tiếng Trung), mọi chuyện xảy ra sau này đều là trận ác chiến giữa Arthur và cha con chú, bọn chú sẽ không để ác ý của ông ấy chạm đến cháu —— đây là điều người làm cha như chú có thể cho, và cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự tự do của nó, nhưng với cháu lúc này thì lại không đủ hữu nghị. Xin lỗi vì bây giờ mới nói cho cháu, dù đến nay Ceasar vẫn chẳng hay biết gì."

"Nó có nói với cháu về cái tên đó rồi đúng không? Phó Vân Xuất, cái tên này đều được công nhận ở Mỹ lẫn Hương Cảng. Nhất định thằng bé sẽ dùng đến ID đó ở thuộc địa, nếu thằng bé xuất quan từ Washington tới Viễn Đông, như vậy thì, dù là ở Hương Cảng, hôn nhân của hai đứa cũng có hiệu lực. Sau này về nước với thằng bé, lúc đi qua hải quan nước Mỹ, cuộc hôn nhân chỉ hợp pháp ở đặc khu cũng sẽ được toàn đại lục nước Mỹ công nhận…"

Hoài Chân ngơ ngác nhìn Harold, niềm vui đến quá mức đột ngột, làm cô thoáng chút bối rối.

Harold mỉm cười, "Đừng vui mừng quá sớm, trước khi thằng bé đi Hương Cảng, ta và cháu không có cách nào nói hết những điều này với thằng bé. Đến nay nó vẫn không đồng ý gặp chú, có thể tưởng tượng được nó đã tức giận thế nào, nhất là đối với cháu… Cho dù là phó trợ lý bộ trưởng ngoại giao chỉ đích danh muốn thằng bé đi, thì nó vẫn có quyền từ chối, cho nên…"

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nói, “Chỉ là cháu vui thay anh ấy thôi, không vì gì khác cả.”

Harold cười lớn, “Tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa đã gọi điện cho chú, ông ấy nói vẫn phải trưng cầu ý kiến của cháu trước. Nên cô gái à, cháu có đồng ý đến Lĩnh Nam hoặc Hương Cảng với tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa không?”

Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà đăm đăm, không biết phải làm sao mới có thể ngăn dòng nước mắt vui mừng, cô đành che mắt gật mạnh đầu.

Harold gập lưng xuống, giọng êm ái như dỗ dành một đứa trẻ, “Vậy chúng ta cùng chờ nhé, xem sau khi thằng bé bớt giận, có đồng ý đi theo tiên sinh Ernest đến thuộc địa của Anh Quốc không.”

Là cha của Ceasar, Harold có quyền làm bất cứ chuyện gì vì anh.

Nhưng Hoài Chân vẫn không nén nổi, dùng giọng mũi vì cảm mạo xen lẫn sung sướng nói, “Cám ơn chú vì đã làm những chuyện này cho anh ấy.”

“Chú cũng rất vui khi thằng bé có thể gặp được cháu, cô gái đáng yêu à. Từ sau khi thằng bé lên hai tuổi, nó chưa hề được chú dạy dỗ giáo dục bao giờ. Nhưng là cha, chú hy vọng nó có thể đi đến bất cứ đâu nó muốn, yêu bất cứ người mình muốn yêu, làm bất cứ chuyện mình muốn làm, có lẽ đây là điều duy nhất chú có thể làm cho con.”

Cô hít mũi, hỏi tiếp, “Vậy còn chú thì sao ạ?”

Harold sờ bụng, “Nói thật, cú đấm đó của nó đúng là rất độc, hại chú một tháng mới khỏe lên… Nói chung cũng lớn tuổi rồi.”

Hoài Chân bị lời nói đùa bất thình lình của ông làm cho bật cười, lại xin lỗi nói, “Cháu nói là, nếu anh ấy đi Hương Cảng, nếu để ngài Arthur biết thì chú sẽ phải làm gì ạ?”

https://thuviensach.vn

Harold híp mắt cảm khái, nhưng cũng giống như đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu: “Chú cũng có vợ và gia đình của chú, còn có cha chú nữa, không biết phải mất bao nhiêu năm mới hòa giải được với ông ấy đây.”

Buổi cầu lễ ngày thứ bảy ở chùa Baptist vẫn chưa kết thúc, Harold đã vội vã rời đi. Hoài Chân dùng nước trong chậu đồng ở sân sau rửa mặt, vẫn bắt kịp đội bóng thanh niên phố người Hoa đến lúc mười giờ.

Sốt thì vẫn sốt, nhưng sau cuộc trò chuyện đó, trái tim cô đã bay cao bay xa, càng đàn dương cầm càng nhanh. Hai giờ cầu lễ kết thúc, đội bóng thanh niên trợn mắt há mồm nhìn cô, ai ai cũng toát mồ hôi.

Ngay cả cha xứ Paulist cũng trêu cô: “Hôm nay có chuyện gì vui hả? Con đàn nốt đen thành nốt móc đơn luôn rồi.”

Cô vẫn không nhận ra, cười cười hỏi, “Thế ạ?”

Garcia sầm mặt đứng cạnh, lạnh lùng nói, “Được báo chí ca ngợi là Dragon Daughter, đúng là có vô số người theo đuổi, còn nở mày nở mặt hơn cả Miss Chinatown.”

Hoài Chân khó hiểu, “Ai theo đuổi tôi cơ?”

Trừ một Ralph Garcia ra, quả thực không có ai khác.

Garcia nói, “Tôi thấy cả rồi, một người đàn ông trung niên tóc vàng! Thì thầm rỉ tai với cậu ở nhà nguyện!”

Hoài Chân vẫn mang giọng mũi, nghe cậu ta nói thế thì đột ngột phá lên cười.

Garcia hỏi, “Cậu cười cái gì?”

Cô chẳng buồn giải thích với cậu ta. Đóng nắp đàn lại, kẹp bản nhạc cầu nguyện chạy ra khỏi nhà thờ Baptist, trong sáng ngày thứ bảy chói

https://thuviensach.vn

chang, cô cất bước tung tăng trên con phố Stockton.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Loan Tể (1)

La Văn không thích để cô đến Viễn Đông, cảm thấy quốc gia đang trong thời loạn thế, thảm họa chiến tranh đảng ngục đầy rẫy, không có được mấy nơi sống tốt. Huống hồ Hương Cảng còn là thuộc địa, tất cả đều đặt lợi ích của người da trắng lên hàng đầu, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng không nhận được công bằng.

Hoài Chân nói, “Con là sinh viên, đi cùng giáo sư.”

A Phúc nói, “Đúng thế, là quốc gia nhà mình, có công bằng gì mà không thể lấy được?”

La Văn cười, “Ông chưa nghe nói hả? Người trên tô giới và thuộc địa chia thành chín loại, người Anh Pháp Đức Mỹ loại một, người Nhật loại hai, người Nga loại ba, quan liêu Trung Quốc loại bốn, ở Thượng Hải thì người Thượng Hải loại năm còn người Quảng Đông loại sáu, ở Quảng Đông thì người Quảng Đông loại năm người Thượng Hải loại sáu, người Hoa ở thuộc địa là loại bảy, loại tám là người Chiết Giang An Huy, loại chín là người ở vùng khác.”

A Phúc nói, “Em gái là người Mỹ.”

La Văn chế giễu, “Nước Mỹ có lợi hại tới mấy thì người trên đường cũng chia ra ba sáu chín loại.”

Hoài Chân nói tiếp, “Dì Quý cứ yên tâm… Nếu không, người vùng khác đã không thể sống được ở Trung Quốc rồi, nếu xảy ra chuyện gì thì vẫn có thể dựa vào luật pháp Mỹ che chở.”

https://thuviensach.vn

Dù cô có trấn an La Văn như vậy, nhưng nghe vẫn thấy lòng chua xót.

Trong nhà một người bạn ở Long Nham, Los Angeles có cô con gái đang đi học ở trường đại học Tufts, Boston, vì cô ấy học chuyên ngành tại trường Luật pháp và Ngoại giao Fletcher – trường liên thông giữa đại học Tufts và Harvard, cho nên vợ chồng A Phúc đã mời cô gái kia đến nhà làm khách một ngày.

Ý ban đầu là muốn để Hoài Chân bỏ ý định xin đến Hương Cảng, vậy mà cô gái kia lại nói thẳng, "Đi cũng tốt!"

Lúc này ngay tới Hoài Chân cũng hoang mang, hỏi cô ấy vì sao lại nói vậy.

Cô gái đó nói, "Harvard vẫn chưa tuyển nữ sinh, lần trước trong buổi họp báo, giáo sư Hummel đã nhận một nữ sinh dưới biết bao con mắt, khiến ủy ban giáo vụ, hội sinh viên nam, nam sinh và nữ sinh học viện Radcliffe đã làm ầm lên. Đợi em sang đó, không biết bọn họ sẽ bắt nạt chỉ trỏ em thế nào. Đợi khai giảng, em xin đi Viễn Đông với giáo sư hai quý đi, không chỉ có thể bớt học phí hai quý, mà cũng cho bọn họ thời gian thảo luận xem nên tiếp nhận một nữ sinh thế nào. Không chỉ bọn họ, giáo sư Hummel và em cũng bớt đi được rất nhiều rắc rối, mọi người cũng thuận lợi."

Nói đến đây, trái lại cũng trấn an được hai người nhà họ Quý.

Có điều nếu hai cô con gái cũng đã vào đại học, thì quyền lựa chọn cũng nên tự các con quyết định, cùng lắm người lớn chỉ nhắc nhở thôi. Hơn nữa, bây giờ đã quyết định chuyện làm ăn chuỗi tiệm giặt giũ trên phố người Hoa rồi, A Phúc là đại cổ đông nên phải thường xuyên hoạt động, càng không có thời gian để ý đến hai cô con gái, ngay tới Vân Hà đau răng cũng không biết.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đi cùng cô ấy đến khám nha sĩ. Bác sĩ cầm đèn pin lên, thở dài nói, “Bị sâu mấy răng rồi.”

Vân Hà hỏi, “Có quan trọng không ạ?”

Nha sĩ đáp, “Răng sâu thì không sao, thường súc miệng bằng nước muối là được. Có điều có hai chiếc răng ở vị trí rất xấu, có chút rắc rối.”

Hoài Chân hỏi, “Vì ăn nhiều đường quá sao?”

Vân Hà liếc cô, “Có lẽ do nói tiếng Nhật nhiều, nên miệng cũng ghét luôn.”

Hoài Chân bật cười, lại hỏi bác sĩ, “Còn răng khôn thì sao ạ?”

Bác sĩ nói, “Phải nhổ hết.”

Hoài Chân hỏi, “Có thuốc gây tê không ạ?”

Bác sĩ hồ nghi, “Có Orthoform, Amylocaine và Procaine, nhưng thuốc gây tê thì phải tự chi trả.”

Nói đoạn, bác sĩ đưa liều dùng và chi phí của thuốc gây tê cho Vân Hà xem.

Hoài Chân quay đầu nhìn máy khoan điện xoay tròn với tốc độ cao trong tay bác sĩ. Âm thanh nó xoay nghe như cảnh đánh trận trong phim.

Cô thử hỏi Vân Hà, “Nhổ chưa?”

Vân Hà cẩn thận hỏi ngược lại, “Chưa nhổ hả?”

Hoài Chân cũng trả lời thay cô ấy, “Chưa nhổ.”

Bác sĩ nói, “Không nhổ cũng không sao, nhưng không được nổi cáu, ít thức khuya… Có điều không thể có thai, trước khi có thai cần phải nhổ

https://thuviensach.vn

hết.”

Hoài Chân nói, “Thế thì không nhổ, dù gì trước mắt cũng không mang thai.”

Vân Hà trợn tròn mắt, suýt nữa nhảy dựng từ trên giường kiểm tra xuống đánh cô.

Cô vừa né tránh vừa la oai oái, “Em nói thế là có lý do mà!”

Dĩ nhiên là cô có lý do, nhưng cô cũng không thể nói là do trong hai năm này chi phí của thuốc gây tê quá đắt, lại còn không đủ an toàn. Chiến dịch giục sinh sau chiến tranh thế giới thứ hai an toàn hơn nhiều, và chiến tranh thế giới thứ hai cũng sẽ khiến người yêu trẻ tuổi của cô ấy vào trại tập trung.

Nếu thời gian ấy vẫn chưa kết thúc, nếu Vân Hà vẫn còn ở bên Hayakawa, cô sẽ nhất quyết ngăn cản hai người họ kết hôn.

Sau khi hai người bọn họ chính thức hẹn hò, có lúc một ngày có ba hàng xóm trên phố người Hoa đến cửa chửi mắng; hễ hai người có bất đồng ý kiến thì lại kéo sang hận nước thù nhà, một khi cãi nhau là không khác gì hai quốc gia giao chiến tại tòa án quốc tế; mà nói lời khó nghe rồi, mấy hôm sau Vân Hà cũng tự mình hối hận.

Mỗi lần cảm thấy ảo não, cô ấy lại than vãn với Hoài Chân, “Lúc người Hoa trên phố người Hoa bị đánh đập bị xem thường thì ai cũng ghét bỏ, không thể cùng vinh với quốc gia, nhưng phải cùng nhục với quốc gia.”

Hoài Chân bảo cô bớt nói lời như thế đi, nếu không A Phúc nghe được lại tức giận.

Cô nhớ ngày trước có một buổi chiều đi xe buýt với Vân Hà đến Fort Point, ngồi trên ghế đá nhìn Cổng Vàng chìm trong sương mù, Vân Hà cảm

https://thuviensach.vn

khái với cô, “Trong trường đều dạy ‘rời đất nước nhớ quê nhà, phí hoài năm tháng’, mà những người con sinh nơi xứ lạ như chúng ta, cũng chỉ có thể nhìn thủy triều lên rồi lại xuống ở San Francisco, làm gì biết được cái gọi là ‘rời đất nước nhớ quê nhà’?”

Nói thật, Hoài Chân cũng không thấm thía được cảm nhận “nỗi nhục quốc gia”. Đó là một ranh giới rất mơ hồ, in hằn trên mặt mỗi con người bướng bỉnh, giống như đột nhiên có người thân qua đời, rồi mấy năm sau cũng khuây khỏa; nhưng nó lại có thể chân chính chạm thấu trong mỗi một chi tiết thiếu sót. Giống như chính cô vậy, đến Mỹ đã hơn một năm, vẫn sống mãi ở phố người Hoa dưới đạo luật bài trừ người Hoa, hầu như không có quan hệ thân quen với nhiều người Mỹ; hiện tại phải về Trung Quốc, đột nhiên lại cảm thấy thế giới ở đầu kia Thái Bình Dương thật xa lạ, mọi thứ chỉ cô đọng trong lịch sử cận đại đã học ở trường, ngay tới cảnh sắc cũng thật u ám.

Vân Hà bắt đầu giấu kín người yêu Nhật Bản trẻ tuổi của mình, từ tháng chín trở đi, ngay tới Hoài Chân cũng chỉ gặp anh ta một lần, ở bên ngoài phố người Hoa. Là một cậu con trai ăn nói nhỏ nhẹ, lại rất lễ phép, gần như không ai có thể tưởng tượng được lúc tức giận anh ta sẽ như thế nào. Hoài Chân chưa bao giờ hỏi anh ta như thế nào là bản sắc văn hóa của người Mỹ gốc Nhật ba thế hệ, nhưng trong bụng cũng tự chủ trương thay đôi tình nhân này: nếu chiến tranh đánh đến Honolulu, là sinh viên khoa y, Hayakawa cũng có thể xin ra chiến trường, như thế cũng có thể may mắn không để người nhà phải bị đưa vào trại tập trung. Nhưng không biết liệu anh ta có đồng ý mà dốc sức chống lại nước đồng minh vì quốc gia mình từng tận trung không*.

(*Trong chiến tranh Thế giới thứ hai, các nước Trung Quốc, Liên Xô, Mỹ, Anh, Pháp thuộc phe đồng minh, liên kết chống lại Đức, Ý, Nhật)

Dù lúc nhập tịch vào Mỹ, ai ai cũng từng thề “Hoàn toàn từ bỏ quyền công dân và lòng trung thành của tôi với bất kỳ tân vương, quốc vương,

https://thuviensach.vn

nhà nước hay chủ quyền nước ngoài nào. Tôi sẽ ủng hộ và bảo vệ Hiến pháp và pháp luật của hợp chủng quốc Hoa Kỳ, chống lại tất cả kẻ thù trong và ngoài nước. Tôi xin thề sẽ tận hiến với Hoa Kỳ, thề sẽ xách vũ khí để bảo vệ Hoa Kỳ", nhưng như Vân Hà nói đấy, có thể cùng vinh còn tốt, nhưng nếu có một ngày nảy sinh mâu thuẫn với đất nước của người Anglo-Saxon, không biết kết quả sẽ ra sao.

Xin đến đại học Hương Cảng hai quý, ngay khi nhận được điện báo của cô, giáo sư đã chuẩn bị lo liệu xong mọi thứ cho cô.

Hai tuần sau, vé thuyền của hãng White Star Line được gửi đến phố người Hoa, hành trình kéo dài hai mươi tư ngày, vì muốn đến Hương Cảng trước khi khai giảng vào dịp Tết Nguyên tiêu, nên bắt buộc phải lên đường từ ngày 24 tháng giêng.

Sắp đến ngày nghỉ giáng sinh và năm mới, mọi cửa hàng đều giảm giá; Vân Hà rảnh rỗi, chiều ngày nào cũng có thể cùng cô đến phố Union mua sắm bút máy, vở tốc ký, vật dụng hằng ngày, còn cả vài bộ quần áo tay ngắn và quần đùi mặc mùa hè, bởi vì cô sẽ phải ở trên hải đảo suốt một mùa hè, mà thành phố San Francisco chỉ có hai mùa xuân thu, nên khó mà mặc được quần áo như vậy.

Vân Hà còn định mua thêm cho cô vài bộ, tốt nhất là mua đầy một vali quần áo, "Đợi đến khi về Mỹ thì em bán hết ở Hương Cảng đi, không lỗ đâu. Quần len mua mùa hè năm ngoái vẫn còn đó không?"

Hoài Chân đáp, "Có ạ."

"Mang theo luôn đi."

"Đem đi cũng không mặc được."

"Cuối tháng hai vẫn còn lạnh mà, đợi mùa mưa tháng tư qua đi mới thấy nóng."

https://thuviensach.vn

Kể ra thì Vân Hà cũng chưa đến Nam Trung Quốc lần nào, vậy mà còn nhiều kinh nghiệm hơn cả cô.

Đến chỗ quản lý vận chuyển đường thủy hỏi mới biết, tuy mỗi khách khoang hạng hai có thể đem theo hai vali, nhưng nghĩ đến cảnh ở khoang hạng hai là hai phòng bốn giường ngủ, vợ chồng giáo sư ở một phòng, con gái giáo sư và cô ở một phòng. Chắc chắn hành lý của một nhà ba người nhiều hơn cô, dù cô không thể lúc nào cũng khư khư cầm trong tay thì cũng không tiện kéo chân sau người ta, đếm tới đếm lui, cuối cùng cô chỉ đem theo một vali lên đường. Quần áo trong vali cũng ít nhất, cô giải thích với Vân Hà, "đến vùng nhiệt đới rồi mua tiếp, còn rẻ hơn mua ở San Francisco nhiều."

Vì cuối tháng tám phải về Harvard báo cáo, giáo sư cũng không gấp gáp, thế nên trên đường về chỉ có mình cô, có thể mua tiếp một túi vali ở Hương Cảng rồi xách lên khoang hạng hai. Cô cũng có thể chọn mua vài thứ đồ tốt ở Nam Trung Quốc đem về cho Vân Hà, cùng cả mấy cô gái ở phố Lombard nữa.

Vân Hà ôm đống quần áo mùa hè mua được ở phố Union, than phiền, "Chị đã chịu đựng cái thành phố quanh năm chỉ có một mùa này đủ lắm rồi, muốn đến vùng nhiệt đới mặc váy quá đi, hẳn là đẹp lắm."

Hoài Chân cười to, "Có thể nói Hayakawa đưa chị đến Florida, hoặc Dallas cũng được."

Vân Hà liếc cô, "Thế sao chị không đi Mexico luôn?"

Hoài Chân đáp, "Cũng được đó."

Vân Hà lẩm bẩm, "Ở UCB* chỉ có chương trình học ba tháng ở Honolulu, không biết nửa năm sau có được đi Hương Cảng không."

(*UCB là viện Đại học California-Berkeley.)

https://thuviensach.vn

Hoài Chân cười, “Nửa năm sau? Lúc đó em về rồi.”

Đi bờ Đông về mà chưa tặng quà cho các cô gái ở phố Lombard, điều này làm Hoài Chân áy náy mãi. Vừa hay bây giờ đi Hương Cảng, cô bèn hỏi Seol Rae và Lê Hồng có muốn mua quà gì không, hai người liệt kê cho cô cả một danh sách viết bằng tiếng Anh, nhưng toàn là mấy món đồ rẻ tiền nhỏ nhẹ, ví dụ như áo khoác đi biển, váy đầm, lịch ngày họa báo, thánh kinh chữ tiếng Anh bán ở thuộc địa, còn có cả bức tranh sơn dầu mô phỏng lại tranh của Picasso mà Seol Rae muốn mua. Các cô ấy không biết nhiều về Nam Trung Quốc, còn nói bọn họ cũng muốn có một phần giống của Vân Hà. Hoài Chân ghi nhớ từng thứ một.

Hầu như bạn học xung quanh đã lên đại học, Lê Hồng không giỏi học hành, nên vừa hâm mộ mà cũng phiền não. Đúng lúc cô ấy nhắc đến gần đây có hãng điện ảnh Vạn Lý Trường Thành đang quay một bộ phim mới trong nhà hàng Việt Nam “New Saigon” của cậu cô ấy tại Los Angeles, Hoài Chân bèn nhắc, “hay là Lê Hồng đến giúp sức xem, nhân tiện nhờ nhiếp ảnh gia dạy cậu chụp ảnh quay phim luôn?”

Lê Hồng nói cũng được, song vẫn do dự.

Vân Hà lập tức khuyên cô đi đi, nói Hoài Chân từng học Chu dịch và Phù kê* của Trung Quốc cổ đại, đã kiếm tiền là kiếm rất chuẩn, tin con bé chắc chắn không sai. Bất luận là gì thì cũng có thể đến Paramount để học hỏi bổ sung kiến thức.

(*Chu Dịch là tác phẩm kinh điểnlàm cơ sở của khoa học dự đoán, khoa học thông tin, ra đời từ vũ trụ quan đối lập thống nhất, là phương pháp luận đạo giáo và nho giáo Trung Hoa cổ đại,nói đơn giản dùng để bói toán; Phù kê là một lối cầu thần, xin bói dân gian.)

Có bạn bè khuyên nhủ, cô ấy nhanh chóng quyết định sẽ đến Los Angeles.

https://thuviensach.vn

Chuyện có liên quan đến Ceasar mà Harold nói với cô, cô không kể với bất kỳ một ai, tránh nói sai nói bậy, đem lại thêm rắc rối cho anh và Harold.

Lúc không có ai, cô chỉ nói với Vân Hà là cấp trên lớn nhất của Ceasar từng là tổng lãnh sự ở Hương Cảng, trợ lý bình thường dưới trướng ông ấy cũng sẽ đến thuộc địa của Anh ở Viễn Đông.

Lúc này Vân Hà mới bừng hiểu, "Đó là nguyên nhân em đi Hương Cảng đấy hả?"

Hoài Chân bảo cô ấy đừng nói với ai.

Vân Hà nghĩ lui nghĩ tới mấy ngày, có một hôm nằm trên giường, không nhịn được hỏi, "Lúc hai đứa không nhìn thấy hy vọng tương lai thì em lại làm tổn thương anh ta, giờ thấy anh ta có tiền đồ thì lại chạy về… Liệu có khi nào làm anh ta cảm thấy em nịnh nọt ham giàu không?"

Nghe Vân Hà nói thế, không hiểu sao Hoài Chân lại thấy vui, lập tức bật cười.

Vân Hà buồn bực, "Em cười cái gì?"

Cô nói, "Anh ấy nghĩ như thế thật cũng đúng, mọi người đều công bằng, em cũng không đến nỗi phải áy náy đến tận bây giờ."

Vân Hà nghe mà lắc đầu không thôi.

Hôm khác thi thử xong về nhà, cô ấy gọi Hoài Chân đến phố Clay ăn đồ ăn nhanh kiểu Mỹ, lấy hết cổ phiếu trong tay mình và tiền để dành trong nhà, cùng với thu nhập ở các cửa hàng điền sản tại Quảng Đông của nhà họ Quý thế hệ trước ra, đưa cả cho Hoài Chân, nói, "Nếu anh ta bắt nạt em thì lấy hết mấy thứ này ra cho anh ta xem, nhà anh có tiền hả, nhà tôi cũng không kém đâu nhé."

https://thuviensach.vn

Ở ngay nơi công cộng, cô ấy dọa Hoài Chân sợ tới mức làm rớt cả miếng thịt trong hamburger.

Tới gần cuối tháng giêng, bốn năm người da trắng tìm đến cửa, đưa thiệp mời đỏ thẫm ra, nói là có người giới thiệu mời cô Quý Hoài Chân tham gia cuộc thi Miss Chinatown vào ngày mồng mười đầu năm, muốn chụp ảnh và làm bài phỏng vấn ngắn gọn về cô.

Hoài Chân từ chối, lại hỏi là ai đề cử.

Người đó nói, bình thường danh sách Miss Chinatown sẽ chọn ra hai mươi tư cái tên được đề cử nhiều nhất, có mười chín người đề cử cô dự thi, xếp ở tốp đầu.

Nhờ người nói rõ mọi lợi ích cho cô nghe, ví dụ như dự thi thì sẽ có tiền thưởng là 200 đô la, ba người đoạt giải sẽ có tiền thưởng lần lượt là 3.000, 1.000 và 500 đô, lại có cơ hội làm quen với rất nhiều danh nhân đến phố người Hoa, sau này dù đi học hay đi làm cũng không lo không tìm được người viết thư giới thiệu, bây giờ Hollywood còn tìm cả diễn viên Trung Hoa quay phim, phần lớn đều cân nhắc đến những quý cô đã dự thi Miss Chinatown.

Mới đầu Hoài Chân còn lịch sự từ chối, nói mồng chín cô phải lên thuyền đến Hương Cảng.

Bên kia không tin, nói đi học ở đâu mà quan trọng hơn Miss Chinatown? Không biết có bao nhiêu sinh viên giỏi ở bờ Đông cũng phải xin nghỉ để về tham gia cuộc thi sắc đẹp.

Mấy lần sau lại còn làm phiền đến tận Berkeley, tìm Vân Hà đưa bao lì xì, bảo cô về nhà khuyên nhủ em gái.

Dĩ nhiên Vân Hà không nhận, về nhà kể lại với Hoài Chân, cô vô cùng tức giận, lôi nhẫn cưới ra hỏi mấy người kia “con gái đã lập gia đình cũng

https://thuviensach.vn

có thể tham gia Miss Chinatown hả?”

Mấy người kia á khẩu câm nín, không còn đến tìm cô nữa.

Một tuần sau, hội quán Nhân Hòa lấy danh nghĩa Miss Chinatown làm một huy chương màu vàng khắc chữ “Dragon Daughter”. Vân Hà treo chiếc huy chương kia ở vị trí dễ thấy nhất trong tiệm giặt A Phúc, nhìn mà cười không ngậm được miệng, “Chị nói rồi mà, quả nhiên Tiểu Lục gia muốn mượn danh nghĩa cuộc thi Miss Chinatown để giữ em lại.”

Hoài Chân đáp, “Dù sao em cũng tự biết mình hơn Tiểu Lục gia. Tham dự Miss Chinatown thì có gì hay? Em mà đi thật thì khác gì chim cút trong bầy gà mái, có chết cười không?”

Vân Hà lại không vui, nói, “Làm gì có ai tự so mình với chim cút? Phong cách hơi khác thôi, chứ em gái của chúng ta vẫn rất được người ta yêu thương đấy nhé.”

Càng đến gần ngày rời nhà, Hoài Chân lại càng bận rộn.

Sau kỳ nghỉ năm mới, tiệm giặt giũ chính thức thuê thợ, có kha khá người da trắng nghèo khó vất vả muốn đến phố người Hoa tìm việc làm; phần lớn thế hệ trước ở phố người Hoa đều không nói được tiếng Anh, nên phải để con cháu trong nhà đi kiểm tra công nhân da trắng. Lại một ngày cuối tuần, Vân Hà từ Berkeley chạy về nhà giúp đỡ, bận tới mức chân không chạm đất.

Hoài Chân phải làm việc ở chỗ cha xứ Paulist cho đến thứ bảy trước khi đi; ngoài ra, sau khi phòng khám Huệ Thị đóng cửa, cũng có những dược liệu mà người dân ở phố người Hoa mong muốn, do già Huệ tiến hành đóng thành thùng gửi tới, tất thảy đều do Hoài Chân kiểm tra giúp ông. Không biết bây giờ già Huệ đang ngao du vui vẻ ở đâu, dù có gửi điện báo cũng không biết là gửi từ đâu.

https://thuviensach.vn

Cho đến đầu tháng hai, nhân viên ở cục điện báo Pacific đưa một bức điện báo của già Huệ tới, bên trong chỉ lời ít ý nhiều viết “cô K, một thùng gừng khô và đảng sâm, ngày mười lăm thuyền sẽ đưa tới”.

Hoài Chân không khách khí nhờ người gửi về lại theo địa chỉ đó, “Ngày mười bốn đi thuyền đến Hương Cảng, cô K liên quan gì đến con”.

Vậy mà anh chàng ở cục điện báo Pacific lại nói, điện báo gửi đến Philippines một chữ 25cent, mười lăm chữ, tổng cộng là 3 đô la 50 cent.

Ngày hôm sau điện báo gửi về lại, chỉ lác đác vài chữ “vừa hay mười lăm tháng tám cũng đến Hương Cảng”, không hề đề cập là phải làm gì với dược liệu.

Nếu không phải sắp đến ngày đi, tâm tình phấn khởi, thì suýt nữa Hoài Chân đã bị ông làm cho tức chết.

Tiền trong tay Hoài Chân, ngoài phần nộp học phí ra thì đã đưa cả cho nhà họ Quý, nên bây giờ không có tiền dư. Bởi vì từ lâu đã nghe nói đến tỷ giá đô la chính thức của thị trường chợ đen trên cảng Nam Trung Quốc, nên vào ngày thứ bảy trước khi rời đi, cô cầm tiền lương 90 đô la trong ba tháng qua ở chỗ cha xứ Paulist, đến Wells Fargo đổi thành ba trăm đồng tiền Hương Cảng. Ba mươi đồng đủ để Lục Nghê Quân dẫn theo người nhà sinh sống ở Thượng Hải ba tháng, mà cô không cần phải trả tiền thuê nhà ở Hương Cảng, ký túc xá cũng có phục vụ bữa sáng và bữa tối, vé thuyền khứ hồi cũng nhà trường trả thay cô, cho nên tính ra 300 đồng vẫn đủ sống.

Vài ngày trước khi rời đi, La Văn lại chạy đến Wells Fargo một chuyến, đổi cho cô 300 đồng xu Tôn Trung Sơn, cộng thêm cả 500 đồng lần trước bà ấy về nước đổi, đưa cả cho Hoài Chân đem theo, nói Hương Cảng tốt xấu lẫn lộn, dùng tiền gì cũng hữu dụng hết; dù sao cũng phải đến Lĩnh Nam chơi một lần, không thể không dùng đồng bạc được. Rồi bà lại

https://thuviensach.vn

cho cô biết tất cả tài khoản của ngân hàng American Metro chi nhánh Hương Cảng, bảo cô nếu bao giờ thiếu tiền thì gọi điện về nhà là được.

Bắt đầu từ năm ngoái, Hương Cảng và Mỹ đã có đường dây điện thoại quốc tế, thành ra điều này đã nhắc nhở Hoài Chân một chuyện. Cô cố tình đến tòa soạn một chuyến, đặt "Nhật báo Washington" trong vòng nửa năm gửi đến nhà trọ ở phố Lombard, nhờ Vân Hà để ý đến tin tức trên đó thay mình. Đợi tới khi cô vào ký túc xá ở giáo hội thì sẽ nói cho Vân Hà biết cách thức liên lạc, nếu có tin tức gì liên quan đến Ceasar thì nhất định phải gọi điện, hoặc là gửi điện báo đến Hương Cảng cho cô biết.

Cả nhà cứ thế bận rộn cho đến Tết, đến sáng sớm đưa tiễn Hoài Chân lên thuyền, mọi người mới thả lỏng.

Hành lý của Hoài Chân không nhiều, một người xách là đủ rồi. Ngoài người nhà họ Quý ra, Vân Hà còn gọi cả Hayakawa đến tiễn đưa cô, vì hai người đều biết ở bến tàu rất đông đúc, vợ chồng giáo sư phải để mắt đến con gái, e là không thể trông coi nhiều hành lý như vậy được.

Từ sớm giáo sư đã gửi điện báo tới nói "gặp nhau ở trên thuyền", song lúc ra bến thì lại không thấy người đâu. Cho tới khi nghe Hoài Chân bảo là vé khoang hạng hai, Hayakawa mới nói, "Mời lên thuyền cùng đấy."

Vân Hà ngạc nhiên, "Chúng ta lên thuyền đi Hương Cảng với em gái sao?"

Hayakawa nói, "Hành khách ở khoang hạng hai thuyền viễn dương có thể mời khách lên thuyền."

Lúc này Hoài Chân mới chợt hiểu ra, thì ra giáo sư nói "gặp nhau ở trên thuyền" là thật sự chỉ trên thuyền.

Lần đầu tiên nghe nói chuyện về việc đi khoang hạng hai, người một nhà đi theo sau lưng Hayakawa xách hành lý cho Hoài Chân, dưới ánh nhìn

https://thuviensach.vn

soi mói của nhân viên châu Âu mà leo lên thuyền, không khỏi có chút xấu hổ. La Văn ngoái đầu kéo Hoài Chân đi, cả hai đều nhớ chuyện xảy ra lần đầu khi Santa Maria sắp vào cảng – Mộng Khanh uống thuốc sắp chết, lúc ấy mới đổi lại được chiếc giường nằm ở khoang hạng ba do thủy thủ trên tàu bán giá rẻ; được bác sĩ người da trắng chăm sóc, đến khoang hạng nhất mượn dùng phòng tắm, vẫn không khỏi bị người ta chế giễu một phen.

Có điều từ nay trở đi, mọi chuyện ở tiệm giặt A Phúc sẽ trở nên tốt hơn.

Hoài Chân mỉm cười với La Văn, nắm chặt tay bà. Người làm việc nhà quanh năm không phân biệt nóng lạnh, trên đầu ngón tay có đầy vết chai dày cộm, cũng chẳng biết bà có thấy ấm không.

Nhân viên dẫn mọi người đến trong khoang, nhấn chuông cửa, một cô bé người Hoa búi tóc cao, mặt tròn mắt đen đi ra mở cửa.

Đang hồ nghi không biết phải đi nhầm khoang không, thì cô gái kia lập tức dùng tiếng Anh Mỹ hỏi, “Là chị Quý đúng không ạ?”

Hayakawa né người, Hoài Chân đứng đằng sau mỉm cười với cô ấy.

Cô gái kia vội ngoái đầu lại gọi, “Cha, mẹ, chị Quý đến rồi.”

Người ngoài cửa ngạc nhiên.

Hoài Chân quay đầu thấp giọng giới thiệu đây là con gái út của giáo sư, là người Hoa xin nuôi; con gái lớn là người da trắng do vợ chồng sinh thì đang đi học ở Hương Cảng.

Ngay sau đó, hai người da trắng trung niên đi ra cửa. Phu nhân da trắng mặc váy đầm kiểu châu Âu, giáo sư ôm cô con gái vào trong vòng tay chào hỏi mọi người, cởi mũ beret ra mời mọi người vào uống trà hàn

https://thuviensach.vn

huyên, trước khi thuyền khởi hành sẽ có người đến mời khách xuống thuyền.

Vân Hà lập tức đưa cho Hoài Chân bó hoa cẩm chướng màu đỏ thẫm, bảo cô đến giao cho vợ chồng giáo sư.

Vì là lần đầu gặp giáo sư Harvard nên A Phúc khá căng thẳng, mấy câu tiếng Anh cố học thuộc tối qua đã quên sạch bách. Ông run run bắt tay với giáo sư, không nói nổi một câu "chào ngài", lập tức bị Vân Hà chê, "Cha, Anh Quốc hóa như thế buồn cười lắm đó!"

Giáo sư cười to, dùng quốc ngữ nói, "Ha ha ha, quốc tế hóa, cũng không sai." Nói rồi lại dùng sức bắt tay A Phúc.

Nhân viên đem ấm hồng trà và giỏ bánh mì mềm đến, mọi người ngồi xuống. Phu nhân Hummel trò chuyện bằng tiếng Anh với Vân Hà và Hayakawa, bảo tình trạng ở ký túc xá giáo hội rất tốt, "Dụng cụ vệ sinh thuộc loại tân tiến ở Hương Cảng, mỗi tối có hai giờ thông đường ống nước nóng, thời điểm còn lại trong ngày thì cho mỗi người lớn hai thùng nước ấm để tắm. Hầu hết ở đó đều là là nữ sinh giáo hội và giáo sư trẻ tuổi độc thân, các nữ tu Bồ Đào Nha từ Macau đến sẽ làm bữa sáng kiểu Tây cho mọi người, phục vụ từ bảy giờ đến chín giờ sáng, cứ hai mươi phút sáng sớm mỗi ngày lại có một chuyến xe buýt, đón mọi người ở ký túc xá đến Pok Fu Lam trên đảo Hương Cảng, khuôn viên trường đại học nằm ở đó."

Vân Hà bèn hỏi, "Để Hoài Chân ở phòng trong ký túc xá, vậy mọi người nghỉ ngơi ở đâu ạ?"

Phu nhân giáo sư nói, bọn họ có vài căn hộ gần khách sạn Cửu Long và Peninsula, con gái lớn đang đi học ở trường Cơ Đốc nơi đó, sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Giáo sư đang nói chuyện với A Phúc bằng quốc ngữ, đột nhiên mở miệng nói chen vào, "Ký túc xá giáo hội nằm ở công viên Pok Fu Lam,

https://thuviensach.vn

cách Loan Tế không xa, có lẽ ban đêm sẽ hơi ồn, có điều cũng may là nằm rất gần tổng lãnh sự quán nước Mỹ, ở ngay vườn hoa Trung tâm."

Vân Hà đột nhiên ngoái đầu nhìn Hoài Chân, che miệng cười trộm.

Những người khác không hiểu gì, "Có liên quan gì đến lãnh sự quán sao?"

Giáo sư cười bảo, "Nên là ông Quý, bà Quý, hai người không cần phải lo lắng, đối với con gái cầm giấy thông hành nước Mỹ mà nói, thì không có đâu an toàn hơn nơi đó cả."

A Phúc nghe thấy thế, cuối cùng cũng yên tâm, vui vẻ cám ơn tiến sĩ đã tốn công để tâm đến con gái út nhà ông.

Cô bé người Hoa rất ít lên tiếng, La Văn không khỏi hỏi, "Vì sao lại để con gái lớn ở lại Hương Cảng, mà lại dẫn con gái nhỏ đến Mỹ?"

Giáo sư nói, "Nước Mỹ là một chiếc thuyền, trên thuyền có rất nhiều loại người; bất kể trên thuyền có mâu thuẫn gì thì nó vẫn muốn tiến thẳng về phía trước; Còn Hương Cảng được gọi là "lò luyện lớn của phương Đông", luôn nói "phương Tây đưa mọi thứ bại hoại và rác rưởi của họ đến Hương Cảng", nhưng thực chất không phải thế. Bà nhà tôi cảm thấy Hương Cảng giống như một ly cocktail, bất kể ở đấy có xảy ra rối ren gì, thì trước sau vẫn như một ly cocktail không cách nào hòa lẫn vào nhau được. Chúng tôi cảm thấy, một người phương Đông nên nhìn vào nước Mỹ, biết cái gì gọi là kỳ thị và bài xích, đồng thời cũng sẽ biết được tự do là gì; và một người phương Tây cũng nên đến Hương Cảng một lần, nhìn xem làm thế nào mà một quốc gia của đạo Cơ Đốc lại phát động hết trận xâm lược này đến trận xâm lược khác, mà đám người da trắng gọi là tao nhã lễ phép, áo mũ chỉnh tề kia, rốt cuộc vì sao lại biến lò luyện lớn này thành thứ bại hoại hoàn toàn; đồng thời phải luôn cảnh tỉnh bản thân không được trở thành người như thế."

https://thuviensach.vn

Uống xong một ly trà, nhân viên nhanh chóng đi đến, nhắc nhở đã tới lúc tiễn khách xuống thuyền.

Sau khi người nhà họ Quý rời đi, Hoài Chân từ boong thuyền quay về khoang, cũng coi như bình tĩnh.

Cho đến khi nghe tiếng nổ "bùm ——", trong tiếng còi như sấm vang bên tai, rốt cuộc cũng có nơi nào đó trong lòng bị chạm thấu.

"Lần đầu tiên rời nhà sao?" Giáo sư hỏi.

Cô gật đầu.

Giáo sư lập tức nhắc nhở cô "ra ngoài vẫy tay đi."

Vừa dứt lời, cô nhanh chóng kéo cửa khoang ra chạy thẳng ra ngoài, kéo tấm ván cửa sổ mạn tàu lên.

Trong bến tàu ở vịnh San Francisco có đầy những thuyền trắng nhỏ, Những con sóng trắng xóa bị cuốn lên bởi con thuyền du lịch đang chậm rãi rời bến. Trên bến tàu phía sau những chiếc thuyền nhỏ có bốn bóng người nhỏ bé, vừa nhìn thấy cô khua khoắng vẫy tay bên cửa sổ, những gương mặt đang nhíu lại vội giãn ra, cùng mỉm cười nhìn cô.

Rời đất nước nhớ quê nhà sao? Không hẳn là như vậy, có điều rời nhà chừng ba quý, một thân một mình phiêu bạt lại là chuyện khác, hoàn toàn khác hẳn cảm giác có người bận tâm. Chỉ là không biết từ bao giờ mà mình lại có nhiều ràng buộc với thành phố San Francisco thế này. Cô chỉ cảm thấy White Star Line giống như một con diều giấy, làn sóng trắng bật lên là sợi dây câu chắc chắn, còn San Francisco ở đằng sau đang níu giữ nó lại, nắm lấy sợi dây, ngay lập tức con thuyền lớn bay lên.

Trên biển gió to, chỉ chốc lát mặt trời đã khuất bóng, không còn thấy gì ở trên bờ. Cô đứng bên cửa sổ mạn tàu, chờ xem bao giờ hải đăng trên

https://thuviensach.vn

đảo Alcatraz sẽ sáng lên, cho cô thấy được diện mạo ban đầu của vịnh San Francisco, nhưng mãi vẫn không chờ được.

Con gái của giáo sư đi ra tìm cô.

Cô bé nói bằng tiếng Anh, “Cha nói chị đang khóc.”

Hoài Chân mỉm cười, dùng biểu cảm nói với cô bé là mình không khóc, lại bảo, “Chị đang đợi hải đăng trên đảo Alcatraz sáng.”

Cô con gái nói, “Mới hoàng hôn, hải đăng sẽ không sáng đâu.”

Hoài Chân hỏi, “Vì sao?”

Cô bé đáp, “Người xấu sẽ không làm chuyện xấu vào lúc hoàng hôn, bình thường phải vào lúc trời tối hoàn toàn, mọi người đã ngủ say mới ra tay.”

Hoài Chân cười, hỏi cô bé có nói được tiếng Quảng hay quốc ngữ không.

Cô bé đáp không, “Mới chỉ biết đọc tên mình thì đã mất liên lạc với người nhà rồi ạ.”

Hoài Chân hỏi, “Vậy em tên gì?”

Cô bé nói, “Em tên là Mai. Cha mẹ cũng gọi em là Mai, trong tiếng Anh chữ này cũng có ý nghĩa.”

Hoài Chân mỉm cười.

Mai hỏi tiếp, “Chị muốn ăn gì không? Em sẽ bảo phòng trà làm canh thịt bò thêm bánh Baguette, chị có thích ăn không?”

Cô đáp mình thích lắm.

https://thuviensach.vn

“Vậy chị có biết chơi cờ tướng không?”

“Có biết chút chút về cờ vua.”

Mai nói, “Vậy chị vào đi, em dạy chị, sau đó có thể ăn cơm. Hay chị muốn tiếp tục ở ngoài này đau lòng tiếp?”

Hoài Chân nghiêm túc gật đầu, “Ừ… Vậy chị vào trong phòng khóc, bên trong ấm hơn.”

Thuyền từ vịnh chạy ra đại dương, chòng chành suốt đêm. Khách ở khoang hạng hai có vẻ ngoài gọn gàng hơn khoang hạng ba, lại náo nhiệt hơn khoang hạng nhất, trừ học sinh Trung Hoa ở gia đình trung lưu ra nước ngoài đi học, thì có nhiều người da trắng, chủ yếu là thành phần cổ cồn trắng trẻ tuổi độc thân.

Khoang hạng hai và khoang hạng nhất dùng chung phòng ăn và phòng trà, chưa tới mấy ngày, những thanh niên trẻ tuổi đó đã làm quen nhau, nam nam nữ nữ hẹn đến tối khiêu vũ hoặc là uống rượu.

Đều là thanh niên khoảng hai mươi tuổi, học hành giỏi hoặc có thu nhập khả quan, tiền đồ có triển vọng nên mới được phái đến Viễn Đông. Tương lai sáng sủa, mục tiêu giống nhau, đều là nam thanh nữ tú, chẳng mấy chốc đã nảy sinh phản ứng hóa học; mà sự gia tăng phản ứng hóa học này, đến những đêm khuya vắng người lại càng rõ ràng.

Mai mới mười hai tuổi, đêm đến nghe thấy tiếng rên rỉ là lại hỏi Hoài Chân, “Bọn họ đang làm gì thế ạ?”

Hoài Chân vắt nát óc nghĩ, nói, “Bọn họ đang tuân theo quy luật của tự nhiên.”

“Tự nhiên có quy luật gì mà cần tuân theo thế ạ?”

https://thuviensach.vn

“Sinh sôi… sinh sống.”

“Vậy bọn họ cũng đang tuân theo hả chị?”

“Bọn họ vi phạm.”

“Em không hiểu.”

Hoài Chân không giải thích nổi nữa, chỉ cảm thấy có khi cô bé còn hiểu hơn cả mình.

Phu nhân giáo sư thấy Hoài Chân hết dạy Mai học thì lại chơi cờ vua với con bé, đến tối thì cầm thánh kinh đọc cho Mai nghe, cả ngày nhốt mình trong phòng, lòng lặng như nước tựa lão tăng ngồi thiền, bà lấy làm ngạc nhiên, hỏi cô vì sao không vào đi chơi với những người trẻ tuổi ở trong khoang.

Mai không thèm ngẩng đầu lên, trả lời hộ, “Vì chị Quý không muốn làm trái với quy luật tự nhiên.”

Giáo sư suy nghĩ hai giây, vừa đi ra chỗ rẽ thì lập tức hiểu ra, cười ha ha không ngớt.

Phu nhân hỏi ông cười cái gì.

Ông nói, “Quý đã kết hôn rồi.”

Phu nhân càng ngạc nhiên, “Là ai thế?”

Giáo sư nói, “Là một người da trắng, từng đến hội trường ở đại học Columbia với em ấy, anh có nói với em rồi mà.”

Phu nhân bừng tỉnh, “Thì ra đã kết hôn rồi, vậy cậu ta đâu?”

Giáo sư cười nói, “Anh không biết.”

https://thuviensach.vn

Phu nhân nhìn Hoài Chân.

Hoài Chân cũng cười nói, “Em cũng không biết.”

Phu nhân nổi giận, “Sao đến chồng mình ở đâu mà em cũng không biết hả?”

Giáo sư nháy mắt, “Có lẽ hôm nào đó đi dạo trong vườn hoa Trung tâm, nói không chừng chúng ta sẽ gặp được thôi, đúng không?”

Phu nhân nghe mà đầu óc mơ màng.

Một tuần sau đó, hễ phu nhân giáo sư nhìn cô là lại càng lộ dẻ dịu dàng và có phần cân nhắc, như một độc giả đang dùng thị giác của thượng đế để xem xét thương hại nhân vật trong sách vậy. Giáo sư nói vợ mình thích đọc Maugham, mà hôn nhân dị tộc dưới ngòi bút của Maugham thường là “đa phần đều cam tâm sa vào xúc phạm điều cấm, chí ít luôn là tình yêu đơn phương nồng nàn”.

Ceasar cũng thích Maugham, nhưng cô cảm thấy mình và anh không như thế, không liên quan đến dị tộc hay không, chỉ là một người cực kỳ bình thường, không đáng để ca ngợi hay thương hại.

Cho đến ngày cô đã thành thạo môn cờ vua, cuối cùng White Star Line cũng cập cảng Victoria. Cô chưa bao giờ đến đây, nhưng khi nhìn thấy bến cảng rộng gấp mấy lần bến ở vịnh San Francisco, thực sự khó tin đây chính là bến tàu nhỏ đã thấy rất nhiều lần trên bưu thiếp, bị những lần khai hoang lấp biển lấn át.

Mà bây giờ bến cảng càng thêm sâu rộng, có hàng chục chiếc thuyền 10.000 tấn đang cập cảng, từng con thuyền một chậm rãi xê dịch về phía cửa biển trong nắng mai dịu êm, cảnh tượng này quá đỗi hùng vĩ. Đầu kia của biển là những căn nhà phong cách phương Tây cao thấp chẳng chịt, bầu không khí đậm mùi thuộc địa vùng nhiệt đới đã nhắc nhở cô, mặc dù cùng

https://thuviensach.vn

chung một Thái Bình Dương, nhưng giờ đây đã cách rất xa Thái Bình Dương ở vịnh San Francisco.

Cô tựa vào lan can, quay lưng về phía bán đảo, mắt nhìn đảo Hương Cảng.

Trong những tấm biển quảng cáo trên những căn nhà kiểu Tây nằm dọc trên bờ biển, đột nhiên xuất hiện một bảng cáo thị của chính phủ nước Anh, dùng tiếng Anh và phồn thể viết rõ: ngày 15 tháng 3, vịnh Causeway sẽ thực hiện công trình lấp biển kéo dài hai tháng, mở rộng đến phía tây bắc vườn Victoria, mọi xe cộ qua lại cần chú ý.

Hoài Chân cười lắc đầu, xoay người đi vào khoang.

Nhân viên mặc đồng phục trên tàu lần lượt gõ cửa bảo mọi người đóng cửa khoang lại, đợi phun thuốc khử trùng xong mới được xuống thuyền.

Hoài Chân ngạc nhiên, dùng tiếng Anh hỏi nhân viên, “Không cần kiểm tra nhập cảnh sao?”

Nhân viên trả lời cô bằng tiếng Anh nặng khẩu âm vùng thực dân, “Không cần, Man.”

Vừa dứt lời thì cánh cửa bật mở.

Vợ chồng giáo sư ở trong phòng cười to, “Thuyền là thuyền nước Mỹ, không một người Mỹ nào phải vượt biên đến thuộc địa của Anh cả; nhưng nước Mỹ có bệnh cúm Tây Ban Nha, người Anh rất sợ thứ này. Người nói tiếng Anh ở đây đều thích chèn thêm từ man, không cần phải bận tâm.”

Mặt trời tháng ba chiếu lên thân thuyền bằng sắt, mùi nước khử trùng trên sàn nhanh chóng bốc lên, nơi nơi đều có mùi của bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân mở cửa sổ ra, dựa vào cạnh cửa, nhìn công nhân Quảng Đông mặc đồng phục màu vàng lái máy trục, tháo dỡ từng hành lý ở khoang thuyền, đưa đến chỗ được trông coi ở bến cảng.

Ngay sau đó, nhân viên trên tàu mở cửa khoang hạng nhất ra, đợi tất cả hành khách trong khoang đã xuống hết thì mới thông báo tiếp cho khách ở khoang hạng hai.

Hành lý được xe đẩy đẩy ra, lập tức xung quanh có những chiếc xe kéo tay* xúm đến, tiếng Anh kiểu thuộc địa ở eo biển cũng theo đó chen chúc tới.

(*Xe kéo tay: ảnh.)

Giáo sư dùng giọng phương bắc hô to, “Làm ơn nhường đường ——”

Không ai nghe hiểu, bọn họ vẫn chặn kín con đường phía trước, khiến giáo sư cuống quít đổ mồ hôi đầy đầu.

Hoài Chân cười cười, nói bằng tiếng Quảng, “Lái xe xuất hành, làm ơn nhường đường. Xin cám ơn.”

Lái xe trẻ tuổi trước mặt lập tức lùi ra sau nhường đường, Hoài Chân bất giác quay đầu nhìn chiếc xe kéo không phải màu vàng*, thân xe sơn màu xanh lục, còn thùng xe lại là màu đỏ sẫm mới mẻ, y hệt trái dưa hấu vùng nhiệt đới.

(*Từ xe kéo tay trong tiếng Trung là “hoàng bao xa”, hoàng nghĩa là màu vàng.)

Bốn người vội vã đẩy xe rời khỏi bến tàu, vợ giáo sư cũng khen, “Biết nói tiếng Quảng thì thuận tiện hơn rồi.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân đắc ý.

Một người da trắng lái một chiếc xe màu cam của hãng Maurice đến, nhìn thấy hành lý chất đống dưới chân vợ chồng giáo sư thì mở to mắt, thốt ra giọng Anh chính tông, “Tôi phải thuê một chiếc xe chở hành lý rộng rãi đến nữa mới phải!”

Tuy trách móc nhưng anh ta vẫn mở cốp hành lý ra, cố gắng tính toán không gian chất đồ.

Hoài Chân đoán có khi người Anh còn thua cả mình, không nhịn được tiến lên phụ một tay, cuối cùng nhét tất cả vali vào chỗ cốp sau.

Chàng trai người Anh rất xấu hổ, tai đỏ ửng đứng cạnh cô.

Giáo sư thấy thế thì giới thiệu, cô Quý, học trò mới của tôi; Mark, giáo viên đại học.

Mark lập tức hỏi, “Cô Quý là người Thượng Hải sao?” Trong năm qua, cô gái da vàng nước ngoài đến Hương Cảng thì nhiều nhất là người Thượng Hải, và cũng điển hình nhất; không phải đến từ Thượng Hải, quần áo cũng rất điển hình.

Giáo sư nói, cô Quý là người Mỹ.

Mark lấy làm ngạc nhiên, nhìn cô như nhìn một điều mới mẻ. Người chưa từng đến Mỹ, có lẽ sẽ không hiểu được phân biệt đối xử ở xã hội nước Mỹ.

Vừa lên xe, giáo sư đã bảo anh ta lái đến ký túc xá giáo hội trên núi Nicholson.

Hoài Chân tưởng sẽ đi thuyền đến Cửu Long trước.

https://thuviensach.vn

Giáo sư cười giải thích, “Đưa em về nhà an toàn trước đã. Còn hôm khác đến Cửu Long dùng trà cũng được.”

Hoài Chân cám ơn vợ chồng hai người.

Xe đi vòng qua phố đi bộ Trung tâm, chạy thẳng lên núi, tựa như cảnh ở phố người Hoa từ từ biến thành đường núi phủ đầy nhựa hắc ín, cảnh ngoài cửa xe cũng dần dần bị hoa đỗ quyên, nham thạch và biển thay thế.

Trong xe chuyện trò rôm rả, đột nhiên giáo sư quay qua hỏi cô, “Cảm giác thế nào?”

Hoài Chân biết ông muốn hỏi cô cảm giác truy tìm căn nguyên cội nguồn, cô ngẫm nghĩ rồi trả lời, “Trông giống một phố người Hoa sang trọng lại thưa thớt người ở.”

Giáo sư cười to, nói, “Hương Cảng rất đẹp, ở lâu em sẽ biết. Thành phố San Francisco thích hợp để dưỡng lão, còn Hương Cảng lại là nơi thích hợp để những người trẻ tuổi gặp nhau.”

Hoài Chân mỉm cười, nhưng trong lòng bác bỏ. Không biết Hương Cảng có phải là nơi thích hợp để gặp nhau hay không, nhưng cô biết thành phố San Francisco cũng là nơi rất thích hợp.

Đương lúc nói chuyện, những ô cửa chớp ở ký túc xá màu vàng dần dần xuất hiện sau rừng cây nhiệt đới.

Lái xe chạy vào vườn hoa, đậu bên ngoài phòng tiếp khách. Có một chậu bông sứ màu xanh đặt cạnh cửa phòng khách, bên trong trồng những cây cọ nhỏ, khuất đằng sau cây là ghế mây và ghế tựa màu trắng.

Sàn nhà sạch sẽ sáng màu sữa đặc, tường nhà trắng xóa, bầu không khí nóng ran đập vào mặt.

https://thuviensach.vn

Mark giúp cô mang hành lý xuống, xung phong bấm chuông cửa phòng tiếp tân thay cô, gọi nhân viên tiếp tân Lucy Chu.

Phòng ở trên lầu, ký túc xá không có thang máy, giáo sư bèn bảo Mark xách hành lý lên lầu. Vì ba người giáo sư đang đợi bên dưới, lại không tiện để người ta chờ lâu, nên hai người cùng xách hành lý lên đặt ngoài cửa phòng rồi lập tức đi xuống.

Vợ chồng giáo sư đang nói chuyện với tiếp tân, có lẽ đang nhờ cô ấy quan tâm chăm sóc mình.

Thấy cô đi xuống, ông quay đầu cười nói, “Lucy rất quen thuộc với nơi này, lát nữa cô ấy sẽ nói rõ cho em biết về cuộc sống ở đây, làm quen với môi trường xung quanh, tuyến xe buýt, quy tắc dậy sớm, có chuyện gì cứ bảo cô ấy dạy thêm.”

Hoài Chân gật đầu.

Đột nhiên Mark xung phong nhận việc, “Cũng có thể hỏi tôi, tôi…”

Vừa nói vừa lấy danh thiếp ra đưa cho Hoài Chân, anh ta vội vã tới mức Mai cũng phải bật cười.

Giáo sư lại tán thưởng, “Em mới đến còn chưa quen biết nhiều, còn Mark có xe, thuận tiện chở em đi đây đi đó.”

Hoài Chân do dự.

Giáo sư tiếp lời, “Em muốn nói mình đã kết hôn rồi đúng không —— Kết hôn một phần thì chưa gì là chắc chắn, chỉ có thể coi là đính hôn.”

Hoài Chân bất đắc dĩ mỉm cười.

Giáo sư rút bút Parker ở áo sơ mi ra, viết địa chỉ căn hộ ở khách sạn Peninsula và số điện thoại cho Hoài Chân, nói với cô ở tầng một ký túc xá

https://thuviensach.vn

có cho thuê điện thoại, có thể sử dụng bất cứ lúc nào, có chuyện gì thì cứ liên lạc với ông; có điều hắn Mark sẽ có nhiều thời gian hơn, cũng có thể cho cô trải nghiệm du lịch vui vẻ.

Mark vẫn rất nhiệt tình với cô. Lúc sắp lên xe còn nói, anh ta biết một quán ăn kinh doanh đồ Mỹ, nằm ở tầng sáu khách sạn Hương Cảng tại Tiêm Sa Chủy, tên là Grepow, hy vọng nếu Hoài Chân có thời gian rảnh thì có thể đi cùng anh ta, anh ta chưa nếm thử đồ Mỹ lần nào.

Hoài Chân cười, nói tôi cũng không biết đồ ăn Mỹ có những gì. Hamburger? Khoai tây chiên hay Coca?

Người trong xe cười to.

Sau khi gia đình giáo sư rời khỏi, Lucy Chu dẫn cô lên xem phòng.

“Tầng thượng là vườn hoa, còn phòng khách ở tầng một, nhà hàng và sân là những khu vực dùng chung. Bữa sáng bắt đầu lúc bảy giờ, nếu cô muốn đi xe buýt lúc sáu giờ rưỡi để đến trường thi thì nhớ báo trước cho sơ Soysa; hầu hết đều là bữa ăn kiểu Pháp, nhưng nữ sinh cũng ghét ăn tỏi, nên bình thường bữa sáng kiểu Pháp đều không cho tỏi; tiết sớm nhất bắt đầu lúc sáu giờ rưỡi, lớp muộn nhất là đến chín giờ; bữa tối bắt đầu lúc sáu giờ, kết thúc lúc bảy giờ rưỡi, vì năm giờ trường tan học nên nếu về trễ, có lẽ chỉ có thể ăn uống gì đó ở các quầy hàng tại vịnh Causeway. Phòng của cô là phòng đơn nằm cuối hành lang, diện tích phòng khá hẹp. Ký túc xá dựa lưng vào vườn thực vật Trung tâm, chỉ cần đẩy cửa phòng tắm ra là có thể nhìn thấy; cửa sổ sát mép giường hướng về phía biển – có điều không được tùy tiện kéo rèm cửa ra đâu đấy, ở đây trên núi, lại nằm gần vườn thực vật, đến mùa hè là cô biết thôi. Đây là chìa khóa của cô, cô có thể đi xem phòng, xem xem tôi nói có thật không.”

Hoài Chân đẩy cửa ra, nhìn chiếc giường nằm cuối phòng, mặc dù nhỏ nhưng lại đầy đủ vật dụng. Cô kéo vali vào phòng, lại mỉm cười bảo mình

https://thuviensach.vn

rất thích nơi này.

Lucy nhiệt tình nói, “Chỗ tôi có vỏ gối sạch, nếu cô muốn nghỉ bây giờ thì theo tôi xuống lầu lấy, có thể ngủ một giấc.”

Cô hỏi, “Có thể mượn dùng điện thoại được không?”

Lucy đáp, “Không cần phải gấp, văn phòng học vụ ở trường đã nghỉ rồi, ngày mai đến trường báo danh cũng không muộn.”

Cô hỏi, “Hôm nay là ngày mấy?”

Lucy trả lời, “Ngày mồng 7 tháng 3.”

Cô mệt mỏi gật đầu, năm giờ rưỡi chiều trên đảo Hương Cảng, là rạng sáng ở thành phố San Francisco, bốn giờ rưỡi sáng Washington, ở Mỹ vẫn chưa bắt đầu ngày 7 tháng 3… Đường dài vất vả, quả thật cô cần ngủ ngon giấc.

—

Qin:Chương này siêu dài… bằng 4 chương truyện bình thường.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Loan Tế (2)

"Ứng cử viên đảng Dân chủ hứa hẹn sẽ để chính phủ liên bang thực hiện chính sách mới, giúp mọi người thoát khỏi khủng hoảng kinh tế; Đảng Cộng hòa vẫn khăng khăng giữ vững chính sách kinh tế "tự do phóng nhiệm"… Rốt cuộc nỗ lực của đảng Dân chủ trong các hoạt động chính phủ sẽ phá hủy nước Mỹ, hay là đảng Cộng hòa quá bảo thủ? Rốt cuộc ai sẽ đạt được đa số phiếu bầu của 48 tiểu bang?"

Hoài Chân đọc báo xong, cau mày suy nghĩ một lúc, phát hiện quả nhiên mình đã nhớ nhầm lịch sử rồi, ngày 7 tháng 3 mới bắt đầu chiến dịch tranh cử tổng thống, còn phong trào Đại Bàng Xanh diễn ra sau khi Roosevelt nhậm chức, tức tháng 3 năm 1933.

Cô đã gọi điện báo bình an từ sớm, đến khi gọi điện về lại thành phố San Francisco lần nữa, Vân Hà buồn bực hỏi cô, đến Hương Cảng rồi, cảm thấy đồng tiền Hương Cảng không đáng giá đúng không?

Hoài Chân hỏi cô ấy, hôm nay có tin gì về chuyện thuyên chuyển đến lãnh sự quán ở Hương Cảng không?

Vân Hà nói không có.

Hoài Chân lại hỏi, Wildman là người của đảng Dân chủ đúng không?

Vân Hà đáp phải.

Hoài Chân lại vui vẻ. Dù anh không đến Hương Cảng, nhưng đi theo đúng người là tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Cô gọi cuộc điện thoại này tại máy điện thoại bỏ tiền ở Cục báo chí thương mại Trung tâm, sáu giờ sáng, cô đi chuyến xe buýt đầu tiên đến trường ghi danh, vừa kết thúc đã lập tức xuống núi mua tờ báo ngày hôm nay.

Cuộc gọi đó với thêm hai cuốn sách lịch sử ở Viễn Đông, tốn cả thảy một đồng Hương Cảng, vốn cô không biết được đồng Hương Cảng do người Anh phát hành, đưa ra năm đồng, ông chủ tự động thối lại cô bốn đồng, còn gói lại đặt vào túi giấy cho cô.

Ôm túi giấy ở Cục báo chí thương mại ra về, đến dưới núi ở đường Pok Fu Lam đi xe buýt, cô ngồi ở vị trí gần cửa sổ, có một cô gái mặc sườn xám màu hồng phấn in hoa anh túc đến bắt chuyện, nói mình là người gốc Hương Cảng, tên là Aldrin Hoàng, là tân sinh viên của khoa nghệ thuật, cũng ở ký túc xá giáo hội, hy vọng có thể làm bạn với cô.

Hoài Chân ngửi thấy mùi trong chiếc túi giấy cô ấy cầm, hỏi, “Là gì vậy? Thơm quá.”

“Tiệm bách hóa Johnston cạnh Cục Báo chí thương mại đang giảm giá, ở đó gì cũng bán, vú giả, nước hoa, tất, đồ bơi, đều là hàng Mỹ. Ở đây cực kỳ ưa chuộng đồ Mỹ, nếu cậu có thiếu gì thì cũng có thể đến xem.”

“Lúc ở đó, mình có thấy cậu đọc báo ngoài cửa. Cậu đọc báo gì vậy?”

Rồi cô ấy dịch lại gần, nhìn tờ “Báo chiều Công thương Hương Cảng” trong tay Hoài Chân.

“Tin tức chính trị! Người Hoa kiều đều thế cả hả?”

“Tranh cử tổng thống là chuyện lớn.”

“Đến thống đốc Hương Cảng là ai mình còn không quan tâm.” Aldrin nói rồi lại hỏi cô, “Cũng đã chọn môn rồi, sao lại có nhiều sách vậy? Mình

https://thuviensach.vn

thấy tiết học ở trường Hoa kiều rất ít.”

“Ít hơn ba tiết tiếng Anh cơ bản so với học sinh bản xứ, nhưng tăng thêm giờ học tiếng Trung. Mình chọn thêm hai môn, tiết kiệm được khoản học phí 50 đô cho môn tự chọn ở đại học tư ở Mỹ.”

Aldrin rất khéo nói, kể cho cô hay những điều nên biết khi sống ở Hương Cảng, ví dụ như bánh mì ở Lane Crawford ăn ngon nhất; nhà hàng ở vịnh Repulse là nhà hàng đắt nhất Hương Cảng; ở nội thành chỉ có hai con phố buôn bán, một ở Trung tâm, một ở đường Nathan; chỉ có ba rạp chiếu phim là có máy lạnh; không được bàn đến “tư tưởng yêu nước”, nếu không sẽ bị người khác chê cười; còn nữa, mùa mưa cũng sắp tới rồi, nhớ khép kín cửa sổ, không thì liên tiếp mấy tháng trong phòng sẽ có mùi ẩm mốc.

Aldrin còn rủ cô đi dạo phố, nhưng từ khi Hoài Chân bắt đầu chương trình học thì hầu như không có thời gian rảnh rỗi, không đi dạo phố với Aldrin lần nào. Chủ nhật cũng không đến nhà giáo sư ở Cửu Long, vì bắt đầu từ thứ sáu trời đã đổ mưa rả rích suốt ngày đêm.

Chưa khai giảng, trong ký túc xá toàn là vợ của những nhà truyền giáo, chỉ có cô và Aldrin là con gái trẻ; một tuần sau đó, càng lúc càng có nhiều nữ sinh viên đại học chuyển đến ở. Aldrin dần dần thân thiết với các cô gái bản xứ, tạo thành mạng lưới nhỏ; Hoài Chân lại chỉ quen mỗi Aldrin, vì sáng nào cô cũng dậy sớm nhất, lúc đi xe buýt sáu giờ rưỡi đến thư viện thì mọi người trong ký túc xá vẫn chưa dậy; đến tối lại là người về muộn nhất, chỉ thỉnh thoảng đụng mặt một hai người mới.

Lúc đi ngang qua Trung tâm, cô thường đến Cục báo chí Thương mại mua một tờ báo Công thương buổi chiều đọc, những khi rảnh sẽ đi bộ trong vườn hoa Trung tâm, lãnh sự quán của Mỹ nằm ngay gần đó. Vân Hà vẫn không gọi điện đến. Cô cũng không gọi về nhà nữa, chỉ chờ cô ấy thấy tin

https://thuviensach.vn

tức rồi thông báo với mình sau. Ngày 7 tháng 3 đã trôi qua từ rất lâu, hy vọng như đồng hồ cát trên bàn, từ từ cạn dần.

Buổi chiều tan học sớm, cô cũng chẳng buồn tán gẫu cùng các cô gái mà về phòng nằm ngủ. Mặt trời trên biển hắt lên người cô cánh cửa kính không có rèm che. Cô tỉnh giấc, mở mắt ra, nhìn eo biển trắng và rư. Khi tôi thức dậy, tôi mở mắt ra và nhìn vào eo biển xanh thẳm nổi lên sắc trắng cùng rừng rậm ở ngoài khung cửa, hy vọng trong lòng lại dâng lên. Cô cảm thấy, phong cảnh như thế này, sao anh có thể bỏ qua?

Tuần thứ hai đến trên đảo, trừ mấy lần nói chuyện với Aldrin ra, thì bất kể là ở trường hay ký túc xá, Hoài Chân gần như không qua lại với một ai.

Trong ký túc xá được dạy dỗ như nhau, những cô gái Hương Cảng nhiệt tình nhanh chóng kết bạn, tuy coi Hoài Chân là bạn song vẫn cảm thấy cô "quá lạnh lùng" "đi một mình về một mình" và "không dễ chơi". Cô không qua lại với những cô gái Hoa kiều vênh váo hống hách trong trường, cũng không đến những nơi người ta thường đến, đi sớm về muộn chỉ biết cắm đầu đọc sách, nhưng nói là mọt sách thì lại không phải.

Có người miệng lưỡi sắc bén, gọi đùa cô là chuối tiêu đông lạnh.

Aldrin nói, so với những cô Hoa kiều trong trường thì cô ấy không hề kiêu ngạo, tính tình cũng tốt hơn nhiều.

Người kia xấu hổ nói lại, có lẽ quốc ngữ của cô ấy không tốt.

Lại có người bảo, cô ấy biết nói tiếng Quảng.

Mọi người tổng kết, có lẽ chỉ là tính nết kiêu ngạo thôi.

Nhưng ai ai cũng khen vẻ bề ngoài xinh đẹp thùy mị của cô, trong trẻo như giọt nước, trông rất giống người miền Nam, chỉ là da trắng hơn mà

https://thuviensach.vn

thôi.

Ở ký túc xá cũng có con gái Giang Bắc, Thượng Hải và Thiên Tân, cũng có những cô gái đến từ Malaysia, Ấn Độ và Indonesia.

Con gái nhiều, ở với nhau hơn một tuần, mọi người dần bắt đầu nhắc đến con trai ở trường, nhắc đến những nam sinh người Anh, Hoa kiều hoặc con lai đẹp mã, hoặc là con trai của tước sĩ nổi tiếng nào đó.

Một hôm nào đó, có người nhắc đến trên bàn ăn tối, "Ngày hôm ấy ở dưới núi, tôi thấy cháu của Hà tước sĩ và Lila Triệu hôn nhau sau bồn hoa đấy!"

Tất cả mọi người khoa trương hỏi ngược lại, "Thật hả?"

Mới đầu Hoài Chân còn không hiểu, hôn nhau thì có gì đáng ngạc nhiên?

Về sau mới biết, con gái Hương Cảng được dạy dỗ còn bảo thủ hơn cả người trong nước, không có kinh nghiệm yêu đương, thấy người khác hôn nhau thì không tránh khỏi khó chịu, dù sao phim trong nước cũng không có cảnh hôn, chỉ có Hollywood mới có.

Con gái Ấn Độ và Indonesia cũng phải gả cho người cha mẹ trưởng bối cho phép, hẹn hò với con trai là đại kỵ.

Trái lại hai cô gái phương Bắc rất thường xuyên đi ra ngoài chơi với bạn khác phái, đến khi về Lucy Chu còn mời bạn trai lên lầu ngồi, về sau nghe nói đó là vị hôn phu đã đính hôn từ lâu.

Trong ký túc xá cũng có mấy phu nhân luống tuổi, chồng ra ngoài truyền giáo, dẫn theo con gái đến ở ký túc xá. Bọn họ cũng là nhân vật có máu mặt, thường xuyên được tước sĩ Hương Cảng hoặc danh nhân nước

https://thuviensach.vn

Anh mời tới nhà làm khách, nên không thường xuyên qua lại với các cô gái trẻ.

Các cô gái người Hương Cảng được dạy dỗ rất nghiêm khắc, không thể đồng ý đi hẹn hò với con trai; cho nên thường chỉ có con gái Thượng Hải và Giang Bắc qua lại với con trai trong trường.

Trong phòng của các cô gái không có phòng tắm, muốn tắm phải đến nhà vệ sinh chung nằm ở tầng ba; Hoài Chân xấp xỉ tuổi tác với các cô ấy, thậm chí còn trẻ tuổi hơn, thế mà lại có phòng tắm riêng, thành ra có mấy cô gái kiêu ngăng không vui, hỏi các xơ và Lucy Chu, “Vì sao Hoài Chân có phòng tắm riêng?”

Các xơ nói, “Cô Quý có học bổng của Harvard. Đây là phòng Harvard thuê cho cô ấy.”

Các cô gái á khẩu không trả lời được.

Có người thấy cô đeo nhẫn, vậy là lén lút bình luận.

“Cô ấy đính hôn rồi sao? Đối tượng là ai?”

“Chắc chắn không phải người trong nước hay dân bản xứ rồi.”

“Nhưng tôi chưa thấy cô ấy từng qua lại với ai cả, thậm chí cũng không điện thoại.”

“Hay là không có cách liên lạc? Kiểu dáng chiếc nhẫn cũ như thế, có lẽ hôn phu rất lớn tuổi, không tiện gặp người có khi.” Bọn họ mơ hồ suy đoán Hoài Chân là nhân tình của người khác.

“Người Mỹ à?”

“Không biết. Nhưng cô ấy còn nhỏ như thế… Người Mỹ gốc Hoa cũng kết hôn sớm thế hả?”

https://thuviensach.vn

“Nghe nói Mark ở văn phòng học vụ từng mời cô ấy đến Grepow ăn cơm.”

“Không phải đó là nhà hàng Mỹ sao?”

“Chuyện yêu đương của Hoa kiều trong trường quá lộn xộn, không ai hiểu rõ.”

Trong nước đang làm vận động mặc áo ngực, và dĩ nhiên Hương Cảng cũng không cam lòng yếu thế, vào một ngày mưa nào đó, ở bên ngoài cao ốc trung tâm xuất hiện trong bộ phim “Sắc Giới” do Vương Lực Hoành và Thang Duy đóng, có người phát bao cao su và thuốc nhét cho học sinh trẻ tuổi.

Một khi tan học, hễ có trai gái kết bạn đi cùng nhau là các nam sinh của hội học sinh sẽ ùa lên, cố nhét vào trong balo của bọn họ cho bằng được.

Hoài Chân cũng bị nhét một bao lúc đi học tiết ngữ văn, đến tối về lại phòng, mở ra ôn bài thì mới phát hiện.

Thuốc là thuốc nhét, bên trên viết hướng dẫn sử dụng bằng tiếng Anh, tỷ lệ thành công được thống kê là 78, sử dụng thận trọng, sử dụng hợp lý, sử dụng lành mạnh.

Hoài Chân bật cười, tiện tay đặt nó vào trong ngăn kéo ở tủ đầu giường.

Cũng đã gần hai tuần tính từ ngày khai giảng, và cũng gần hai tuần Hương Cảng mưa dầm dề liên miên. Ký túc xá, Trung tâm, đại học Hương Cảng, chỉ một mình cô đi lại nơi những địa điểm đó, gần như không đến nơi nào khác. Cô không nghỉ một tiết nào, mọi câu hỏi do giáo sư đặt ra cũng có thể trả lời, thậm chí bao gồm môn lịch sử thế giới cận đại khô khan nhất.

https://thuviensach.vn

Mãi mà thành phố San Francisco vẫn không có điện thoại tới, cũng không thấy động tĩnh gì ở lãnh sự quán trong vườn hoa Trung tâm. Mùa mưa chưa đi, nhưng đã có chuyện tìm đến.

Một buổi sớm ẩm ướt ngày 25 tháng 3, có cuộc điện thoại gọi đến ký túc xá, nói đội trưởng Beckham biết sáng nay cô Quý Hoài Chân không có lớp, có thể mời cô ấy đến đồn cảnh sát số 4 trên đường Des Voeux được không?

Các cô gái dừng động tác ăn sáng, đồng loạt nhìn sang cô.

Ơ, người Anh không phân rõ đúng sai đã bắt người ta vào đồn rồi sao?

Trong đồn cảnh sát cũ màu vàng nhạt kiểu kiến trúc Ba Rốc* trên đường Des Voeux, đã nhiều năm vách tường văn phòng không được quét vôi lại. Lúc Hoài Chân ngồi trong phòng chờ trên tầng hai, quạt máy chậm rãi quay tròn trên đỉnh đầu, thổi bụi và mảng sơn bong tróc trên trần rơi xuống, vậy mà không ai trong đồn cảnh sát cảm thấy khó chịu, nhân viên mặc áo sơ mi Trung Quốc thì đánh chữ bằng chiếc mát cũ nát, người Anh mặc cảnh phục lại mời cô đi vào căn phòng tận cùng bên trong hàng rào, nhìn thấy bụi rơi trên tóc cô, lại còn cười ái ngại "Ồ, xin lỗi cô!"

(*Kiến trúc Baroque (Ba Rốc) là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 16.)

Trong phòng có viên cảnh sát trẻ tuổi tóc màu vàng nhạt, anh ta đưa cho Hoài Chân chai nước suối Aquafina, ôn tồn bảo, "Đừng lo, chỉ là chuyện nhỏ thôi, câu hỏi rất đơn giản."

Tuy lời nói thế, nhưng suốt quá trình nói chuyện lại rất rườm rà, một vài câu hỏi được lặp đi lặp lại ba bốn lần, gần như mất hết thời gian một buổi sáng.

"Sau khi đến Hương Cảng có từng nhận thư không?"

https://thuviensach.vn

“Không có, chỉ có điện thoại.”

“Gọi đi đâu?”

“Trong nhà tôi, ở phố người Hoa thành phố San Francisco.”

“Có thông tin gì khác ở Mỹ không?”

“Không có.”

“Vì sao lại vào Hương Cảng vào ngày 7 tháng 3?”

“Vì tiến sĩ Hằng Mộ Nghĩa yêu cầu.”

“Nhưng ngày 15 tháng 3 mới là ngày khai giảng.”

“Đúng, nhưng phải hoàn tất thủ tục đăng ký chương trình học trước ngày 10 tháng 3.”

“Được, tôi biết rồi, những chuyện này tôi đã xác nhận với nhà trường.”

Hoài Chân không hiểu nổi, vì sao đã xác nhận rồi mà còn gọi cô tới?

Beckham truy hỏi, “Còn một một câu hỏi nữa. Cô đã kết hôn chưa?”

Cô gật đầu, nói, “Một phần.”

“Là sao?”

Hoài Chân giải thích đơn giản về luật kết hôn chủng tộc ở Mỹ.

Mọi câu hỏi đều đã được hỏi, cuối cùng Beckham nói, “Xin lỗi vì đã gọi cô tới đây, chúng tôi nhận được hai bản hồ sơ cá nhân của cô, tình trạng hôn nhân trên đó không khớp nhau.”

https://thuviensach.vn

Hoài Chân hỏi, “Các anh đang nghi ngờ tôi là gián điệp sao?”

Đội trưởng cười bảo, “Chuyện này cũng làm khổ chúng tôi lắm, cô biết đấy, môi trường tình báo ở Hương Cảng quá đặc biệt.”

“Chắc hẳn không có vấn đề gì lớn nữa. Nếu như có, chúng tôi sẽ gọi điện đến ký túc xá.”

Rời khỏi biệt thự, Hoài Chân ngồi xe buýt số 4 quay về, lập tức gọi điện thoại đến thành phố San Francisco, hỏi Vân Hà có phải trên báo có thông tin lãnh sự mới đến Hương Cảng không.

Mười phút sau Vân Hà gọi lại, “Không có.”

Hoài Chân lại hỏi, “Trước đó thì sao? Từ ngày 14 tháng 2 em rời khỏi thành phố.”

Vân Hà trả lời chắc nịch, “Ngày nào báo đến chị và Hayakawa cũng đọc kỹ một lượt.”

Hoài Chân xin lỗi cô ấy, ủ rũ kể với cô ấy những chuyện bị hỏi ở đồn cảnh sát.

Vân Hà cũng không hiểu, “Có nhiều người ra vào Hương Cảng như vậy, sai số tài liệu là rất lớn, vì sao lại nhắm vào em?”

Hoài Chân nói, “Em cũng nghĩ vậy, có lẽ không phải bọn họ nhắm vào em, mà là tài liệu liên quan đến người có thân phận nhạy cảm quan trọng hơn.”

Vân Hà nói, “Nhưng ngoài tài liệu ở bang Washington, thì có chỗ nào biểu hiện em đã kết hôn đâu?”

Hoài Chân nghĩ đến đây lại muốn khóc, nói, “Có lẽ thông tin ở lãnh sự quán bên này nhanh hơn tin tức đăng báo, chắc vài hôm nữa có thể có tin

https://thuviensach.vn

tức bọn họ lên đường.”

“Từ từ đợi nào, đừng cuống.”

Đồn cảnh sát cũng gọi điện đến văn phòng của giáo sư Hằng Mộ Nghĩa để hỏi thêm về chuyện của Hoài Chân, làm tất cả mọi người đều biết cô bị người Anh bắt đến đồn cảnh sát thẩm vấn. Vì chuyện này, giáo sư còn gọi cô đến phòng giáo vụ nghiêm khắc phê bình, nói cô không chịu hòa đồng, không qua lại với bạn học, cũng không tham dự khiêu vũ của trường, không giống sinh viên hoạt bát sáng sủa mười bảy mười tám tuổi, hèn gì bị cảnh sát gọi đi thẩm vấn.

Sáng thứ sáu cuối tuần, phu nhân giáo sư sang Hà Nội tránh mùa mưa ở Hương Cảng đã về, cũng dẫn theo cô con gái lớn từ Hà Nội về. Bà gọi điện đến ký túc xá, mời Hoài Chân tan học thì đến căn hộ khách sạn Peninsula uống trà, Hoài Chân lập tức đồng ý.

Trước khi cúp máy, giáo sư còn nói với cô, “Một ngày trước thầy đến nhà hàng Grepow với Mark, nghe bạn trong nhà hàng nói, lãnh sự và phó lãnh sự tại lãnh sự quán Mỹ đóng ở Hương Cảng có thay đổi. Em có biết không?”

Hoài Chân nói, “Chưa thấy báo chí Mỹ đăng tin ạ.” Lại hỏi, “Tên của lãnh sự mới là gì ạ?”

Giáo sư nói, “Tuần sau khắc biết.”

Hoài Chân suy nghĩ, đột nhiên hỏi giáo sư, “Từ bờ Đông đi tàu thủy đến Hương Cảng thì mất bao lâu ạ?”

Giáo sư nói, “Qua biển Đỏ thì khoảng ba mươi tư ba mươi lăm ngày, còn nếu đi vòng qua mũi Hảo Vọng thì có lẽ sẽ lâu hơn, chừng sáu tuần.”

https://thuviensach.vn

Nếu Ceasar lên đường từ Washington mất sáu tuần, vậy thì nhất định phải rời bến trước 14 tháng 2, thậm chí còn sớm hơn cả cô. Vậy vì sao trước khi cô đi, trên báo cô đặt gửi tới phố Lombard không có tin tức liên quan đến anh?

Sau phiên tranh cử tổng thống vào ngày 7 tháng 3, vẫn không có thông tin gì về anh, cô cũng từng chán nản ủ rũ, cho rằng anh không hiểu được lời của mình, hoặc là không tha thứ cho mình. Nhưng nếu lúc đó con tàu của anh đang chạy trong sóng gió ở biển Đỏ thì sao? Thậm chí không cần chờ đến ngày 7 tháng 3, anh cũng đã đến Hương Cảng tìm cô…

Nếu như thế, thuyền của anh hẳn đã, hoặc là sắp cập bến Hương Cảng.

Cô không gọi điện cho Vân Hà để xác nhận tờ báo trước ngày lễ tình nhân nữa. Trong vòng một tuần, chắc chắn mọi chuyện sẽ có câu trả lời cuối cùng.

Sau cuộc gọi này, thời tiết Hương Cảng đột nhiên thay đổi – cũng giống như tâm trạng của Hoài Chân vậy. Sau hai tuần âm u, mặt trời rực rỡ soi sáng muôn nơi, đột nhiên nhìn núi cũng là núi, nhìn biển cũng là biển, mọi phong cảnh nhiệt đới đều đã có đường ranh rõ ràng, không còn là những hình bóng mờ mờ nữa.

Vì thứ sáu học xong phải đi thuyền đến Cửu Long, nên từ buổi trưa, Hoài Chân ghé ký túc xá thay bộ Sarong cô từng mua ở trên phố Trung tâm. Vùng nhiệt đới có nhiều đặc quyền hơn thành phố San Francisco, hơn một năm qua, lần đầu tiên cô có thể mặc váy hở nửa chân nửa tay. Sarong có màu xanh tím, bên trên in hoa văn bươm bướm màu xanh nhạt. Tóc tết thành bím đuôi sam, chân đi đôi giày sandal có quai đen.

Cô biết hôm nay trông mình rất đẹp. Lúc học môn toán buổi trưa, hầu hết các nam sinh trong lớp đều liên tục ngoái đầu nhìn cô, thậm chí bao gồm cả mấy người cháu của tước sĩ nào đó mà các cô gái trong ký túc xá

https://thuviensach.vn

hay bàn luận. Vừa tan học, bọn họ đã công khai đuổi theo xuống núi, chặn cô ở sườn núi. Hỏi cô cuối tuần có thời gian rảnh đến Shek O uống nước giải khát không, sau đó tìm một rạp chiếu phim có máy lạnh cùng xem phim.

Từ đại học Hương Cảng có con đường quanh co núp dưới bóng cây dẫn xuống núi, khuất sau rặng núi là kiến trúc gạch đá của trường đại học, đứng từ đằng xa, có thể nhìn thấy eo biển nhỏ hẹp màu xanh trong nắng hoàng hôn rực rỡ, cùng với những con thuyền ba lá màu xám trắng bập bềnh bên trong.

Trước mặt là chàng trai trẻ mười tám mười chín tuổi sống trên vùng thuộc địa, cho dù đang đứng dưới bóng mặt trời, thì giữa hai hàng lông mày vẫn có phần tái nhợt phiền muộn không cách nào xóa tan, bất giác làm cô nhớ đến vẻ mặt quen thuộc của Ceasar. Một thoáng thất thần, sau đó cô bật cười, sải bước đi lướt qua anh ta, đuổi theo chuyến xe buýt đi đến bến thuyền.

Nụ cười ấy như khích lệ chàng trai trẻ, đứng trên đường Pok Fu Lam đầy sinh viên vừa tan lớp, anh ta lớn tiếng hét lên bằng tiếng Anh, “Tối thứ bảy, mình sẽ lái xe đến ký túc xá chờ cậu ——”

Đương nhiên Hoài Chân không thể nghe được lời mời này, bởi vì cô đã nhảy lên xe buýt. Cô xuống xe tại bến tàu công cộng ở Tiêm Sa Chủy, mua một bó bách hợp màu hồng ngoài Lane Crawford rồi mới đi xe buýt đến đường Salisbury.

Nhà của giáo sư vừa tao nhã lại sạch sẽ, có lắp máy lạnh, nên dù ngồi trong phòng khách rọi nắng chiều cũng không thấy quá nóng. Mark cũng có mặt, anh ta đến trễ hơn Hoài Chân, vừa vào cửa đã cười lớn, nói anh ta thấy Hoài Chân bị một chàng trai nhiệt tình đuổi chạy mất dạng.

Hoài Chân bực bội, tôi bị đuổi chạy mất dạng bao giờ?

https://thuviensach.vn

Phu nhân Hummel cũng khen Hoài Chân có làn da trắng mịn, mặc sarong rất đẹp, giống như yêu tinh màu tím vậy.

Tạm thời giáo sư bị mấy học sinh níu chân, nên bữa tối vốn hẹn vào sáu giờ lại bị trễ đến bảy giờ rưỡi. Phu nhân Hummel sợ khách chờ chán nên lấy bia trong tủ lạnh ra, lại bảo Mai và chị gái Katherine xuống lầu, cùng đàn mấy bài của Debussy cho khách. Cho đến khi giáo sư về đến nhà ngồi vào bàn ăn tối, thì Hoài Chân đã uống hết một ly bia, hai ly Coca gừng cùng gần nửa ly rượu Brandy.

Vợ chồng giáo sư cũng cười cô, "Ở Hương Cảng không sợ kiểm tra ID, nên mới được đà uống nhiều thế đúng không?"

Bữa tối là măng tây và thịt cừu xào chung gà với nấm, tuy không hợp khẩu vị nhưng theo lễ phép, Hoài Chân vẫn ăn hết bát đầu tiên mà phu nhân giáo sư múc cho, xong lại nói mình uống rượu nên no bụng rồi.

Nhắc đến các bài kiểm tra vào hai tuần sau, giáo sư bóng gió nhắc nhở cô, "Không được ảnh hưởng đến kỳ thi."

Dĩ nhiên Hoài Chân biết giáo sư nói đến chuyện gì, cô đáp nhất định sẽ thi được điểm A hết.

Giáo sư bổ sung, "Thi được A+, nếu tương lai không học tiến sĩ, thầy sẽ không viết thư giới thiệu học bổng cho em."

Phu nhân giáo sư trách ông quá hà khắc, Hoài Chân chợt thấy căng thẳng, lại uống thêm nửa ly rượu Brandy để an ủi.

Bữa tối còn chưa kết thúc, vợ chồng giáo sư sợ cô lỡ chuyến xe buýt về, nên mới tám rưỡi đã bảo Mark đưa cô về.

Mark cũng đã uống nhiều, lại còn đang chuyện trò vui vẻ với giáo sư, Hoài Chân không muốn quấy rối nhã hứng của mọi người, bèn nói cô có

https://thuviensach.vn

hẹn với bạn nữ ở Lane Crawford, có thể cùng đi về, mọi người không cần ép Mark đang say phải lái xe dọc bờ điển đưa cô về.

Đường Salisbury sạch sẽ, khang trang và rộng rãi. Đi bộ qua đài phun nước và cây cọ trước khách sạn Peninsula, có thể nhìn thấy cảng Victoria trong nháy mắt.

Ban nãy cô chưa ăn no, nên chưa gì bụng đã réo ùng ục.

Bữa tối trong ký túc xá đã kết thúc, lo lắng ban đêm bị đường máu thấp ảnh hưởng đến chuyện học hành, nên trước khi đi thuyền về, cô vào Lane Crawford mua một túi bánh mì mềm. Lúc ôm túi giầy đợi thuyền ở Tiêm Sa Chủy, gió biển thổi qua, lập tức cô cảm thấy men rượu từ từ dâng lên, ngà ngà say, nhưng không đến nỗi say khướt. Song cũng đủ để cô đi nhầm chuyến – không cẩn thận đi thuyền đến bến Loan Tế.

Cô đến Hương Cảng đã gần hai mươi ngày, nhưng chưa từng đến Loan Tế lần nào. Vừa ra khỏi bến, cô vẫn chưa nhận ra có gì khác với bến tàu ở Trung tâm. Gần như mọi con phố thương mại ở bờ biển Hương Càng đều giống nhau – đường rộng rãi bằng phẳng được xây dọc ven biển. Có vài ba chiếc xe hơi kiểu mới chen chúc trên đường, ở hai bên con phố là những cửa hàng san sát nhau lại rất chỉnh tề, bên trong bán đủ loại hàng hóa đến từ khắp nơi trên thế giới; bậc thang nằm vắt ngang trên những con phố lớn bằng phẳng, phố buôn bán Trung tâm là một trong những nơi như thế.

Bên chân người già ở lề đường đặt hai thùng gỗ, không biết đang bán thứ gì, chỉ ngửi trong thùng có mùi thơm của đậu. Hoài Chân đi đến đưa tiền lẻ, ông lão không lên tiếng cũng không để ý đến cô, mà lập tức đeo găng tay vào, dùng tăm tre chọc vào trong túi giấy, thì ra là bánh đúc đậu đỏ mềm mềm thơm thơm.

https://thuviensach.vn

Cô vừa ăn vừa đi lên cầu thang dọc theo con đường neon ven biển, cho đến khi nhìn thấy nhà hàng Hương Cảng, cô mới bất tri bất giác nhận ra mình đã đi bộ đến phố Gloucester. Khi thấy bậc thang trên đường Mã Thế, còn chưa đi đến thì chợt một cảnh sát người Anh nhảy ra, chặn cô lại, dùng tiếng Quảng kịch cỡm hét lớn, nói với cô trước mặt đang chặn đường lấp biển, cuối tháng tư mới mở, tạm thời đi không được, bảo cô quay lại.

Cô hỏi anh ta, "Về lại núi Nicholson thì đi chuyến xe nào?"

"Đến vườn hoa Trung tâm đi xe điện là được."

"Đến vườn hoa Trung tâm đi thế nào?"

"Tới con đường bên ngoài chính là vườn hoa Trung tâm."

Nghe giọng anh ta có vẻ bực tức, Hoài Chân không hỏi thêm nữa.

Nhìn thấy tiệm bánh Tây sáng rực ở bên đường đối diện, còn chưa kịp đi qua hỏi đường, đột nhiên ông chủ quát to ra ngoài cửa bằng tiếng Quảng, "Đồ con đĩ, đi chết đi!"

Một cô gái tóc xoăn vàng đứng dựa vào cửa bật cười đáp trả, "Ông nhìn lại mình đi, bộ dạng không khác gì yêu râu xanh, nhiều người chết đến thế sao không thấy ông chết đi, sống như ông không được chôn cất tử tế đâu."

Cô ấy chửi xong, lập tức giẫm giày cao gót đi lướt qua cạnh Hoài Chân, mang theo mùi phấn rẻ tiền. Lập tức đối diện có hai cảnh sát cao lớn đi đến, một người đưa tay ôm eo cô gái đó, còn không quên ngoái đầu đá lông nheo với Hoài Chân.

Con phố Gloucester bẩn thỉu như không có điểm cuối, dưới ánh đèn nê ông lộn xộn, bên ngoài những nơi giải trí đều là người da trắng đang rất sung sướng, ai ai cũng cười phá lên, không một ai lạc đàn; mỗi một cô gái

https://thuviensach.vn

đều có người xúm lại vây quanh, bắp đùi bên dưới bộ sườn giám còn chói mắt hơn đôi bông tai rẻ tiền.

Loan Tế vừa lộn xộn lại dơ bẩn, đâu đâu cũng là cảnh vui vẻ cuồng hoan, quả đúng là danh bất hư truyền.

Từ đằng xa, trông thấy những tấm biển chỉ đường dưới cột đèn ngoài khách sạn Gloucester, Hoài Chân nghĩ bụng, nhờ người ta không bằng tự lực cánh sinh, nhanh chóng băng qua con phố lộn xộn, đứng dưới biển chỉ đường, xác nhận vườn hoa Trung tâm cô thường đến chỉ cách nơi này không quá nửa con phố, đi về phía tây mười phút là có thể đến.

Đột nhiên có người ở sau lưng vỗ vào vai cô.

Ngoái đầu lại, phát hiện đó là binh sĩ nước Anh mặc đồng phục cảnh sát kaki, đeo thắt lưng đen, huy hiệu trên vai chỉ có hai sọc đơn giản. Gã ta ngậm thuốc lá, cúi đầu đá lông nheo với cô.

Hoài Chân lùi về sau hai bước.

Binh sĩ nước Anh đã say bí tỉ, hỏi, “Mười đồng?”

Cô nói bằng tiếng Anh, “Anh à, anh nhầm rồi, tôi là sinh viên.”

Binh sĩ nước Anh lại tăng giá, “Chẳng lẽ là mười lăm đồng? Không thể nhiều hơn được nữa.”

Dọc phố có đám đàn bà con gái xem chuyện vui không chê náo nhiệt, còn cao giọng ồn ào, “Có mười lăm đồng, gái đứng đường cũng không bán, sao không đến quán mà làm?”

Hoài Chân xoay người bỏ đi.

Binh sĩ nước Anh đuổi theo, chặn đường cô lại.

https://thuviensach.vn

Trên con đường bẩn thỉu, dù là ngày trời đẹp thì giày sandal vẫn mắc bùn, không đi nhanh được.

Người đi đường hờ hững đứng nhìn không thèm giúp, lòng Hoài Chân dần dần lạnh đi.

Cô dùng tiếng Anh nói lớn, “Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Binh sĩ nước Anh cười nhạo cô, “Tôi là cảnh sát đây.”

Hoài Chân cảnh cáo, “Lãnh sự quán của Mỹ nằm gần đây đấy.”

Binh sĩ nước Anh như nghe thấy chuyện cười, “Hôm nay thuyền của lãnh sự quán Mỹ mới đến, tối nay còn đang chè chén ôm gái ở khách sạn Gloucester kia kìa.” Gã vừa nói vừa dùng tay kẹp thuốc ôm cô, tàn thuốc vô tình rơi xuống Sarong ở trên vai, một mùi khét bay lên.

Trong tiếng hét thảm thiết, bỗng sức nặng trên đầu vai biến mất.

Hoài Chân ngoái đầu lại, giật mình trước tiếng hét của cô gái đứng ven đường.

Chẳng biết từ lúc nào gã binh sĩ kia đã bị hai người da trắng cao to một trái một phải đè xuống đất, vừa xấu hổ lại vừa đau đớn, kích động kêu lên, “Sao bọn mày dám hả?”

Hai người da trắng dùng tiếng Anh Mỹ hỏi ngược lại, “Sao bọn mày dám hả?”

Binh sĩ nước Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy sọc đen trên ống quần đồng phục màu đen của người Mỹ, lập tức lớn tiếng nói, “Chỉ là hiểu lầm thôi!”

Người Mỹ lập tức buông gã ra, bảo gã cút đi.

https://thuviensach.vn

Binh sĩ nước Anh sửa lại thắt lưng rồi chạy biến.

Hai người họ quay qua mỉm cười với Hoài Chân, “Không sao rồi cô gái à.”

Không đợi cô cám ơn, một người mặc đồng phục nước Mỹ màu đen đã ngoái đầu lại, hô to, “Cea ——”

Hoài Chân nhìn theo anh ta, trông thấy một bóng người cao ráo đứng dưới bảng chỉ đường Gloucester cạnh cột đèn, anh cũng mặc đồng phục màu đen, đeo thắt lưng đen.

Hai người Mỹ hỏi anh câu gì đó.

Anh trả lời gì đó.

Cả hai cùng quay đầu nhìn Hoài Chân, rồi đột nhiên cười phá lên, một người đấm vào vai anh.

Có người tò mò nhìn Hoài Chân, tò mò không biết vì sao cô gái bị binh sĩ nước Anh trêu chọc, bây giờ được người Mỹ cứu rồi mà vẫn không đi.

Người dưới cột đèn cũng lẳng lặng nhìn cô.

Mùa đông ở Washington có lạnh không?

Muốn quà gì cho sinh nhật?

Đến Hương Cảng từ bao giờ?

Trông tinh thần anh có vẻ rất tốt, mặc đồng phục đen rất có khí thế.

Loan Tế nóng hơn thành phố San Francisco.

Còn giận em không?

https://thuviensach.vn

Em rất nhớ anh.

Đã diễn tập rất nhiều lần, nhưng đến khi gặp mặt nhau thật, cô lại phát hiện mình chẳng tìm nổi cơ hội thích hợp để mở lời.

Không có gì là đúng, không có gì là chính xác nhất.

Hai người Mỹ sau lưng nhìn đồng nghiệp và cô gái gốc châu Á mặc Sarong, vui vẻ khoác vai nhau quay về khách sạn Gloucester đèn đuốc sáng choang.

Mấy cô gái đứng đường chủ động dính lấy người Mỹ, lên tiếng kiếm khách, “Anh trai à, gái Trung Quốc ngon lắm, một xu nhìn một cái, hai xu sờ một cái, ba xu làm một lần.”

Người Mỹ hỏi, “Một xu ở đây là đồng bạc, đồng Mexico, đô la hay bảng Anh?”

Các cô gái bật cười, “Anh đưa đô la chúng em cũng nhận.”

Trên con phố Gloucester bẩn thỉu chằng chịt bảng tên chỉ đường gắn đèn nê ông, dưới cái nhìn soi mói của bao kẻ chè chén say sưa, anh cất bước tiến lại gần cô, thấp giọng hỏi, “Có tiền không?”

Cô đáp, “Có.”

“Có bao nhiêu?”

“Ba đồng.”

“Ngày mai có tiết không?”

“Thứ bảy cuối tuần trường được nghỉ.”

Anh ừ một tiếng, rồi đột nhiên bật cười, nói, “Quỷ nước ngoài…”

https://thuviensach.vn

Có lẽ đã quá lâu không nói tiếng Quảng nên có phần không quen, nên anh mới nói được một từ thì dừng lại.

Còn Hoài Chân thì đã chếnh choáng say, lúc ý thức được anh định nói gì tiếp theo, con tim bất chợt đập nhanh khó hiểu.

Đúng như dự đoán, câu tiếp theo anh nói với cô như nửa trò đùa nửa nghiêm túc.

“Quỷ nước ngoài, một đồng nhìn một cái, hai đồng sờ một cái, ba đồng…”

Cũng giống như cái lần đầu tiên thốt ra những lời này, vẫn có thứ gì đó ngăn trở không để anh nói hết câu.

Rồi anh im lặng, mỉm cười chờ cô trả lời.

– Hoàn chính văn –

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Ngoại Truyện 1: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (1)

Giống như người xa lạ gặp lại nhau, có quá nhiều điều kỳ diệu nhỏ bé, xen lẫn chút thăm dò cùng một chút khắt khe.

Hoặc chính bản thân người nói cũng không biết nên làm gì với cô.

Mà với người qua đường, có vẻ như câu chuyện này được lý giải một cách dễ dàng hơn nhiều: một binh sĩ nước Anh vô lễ bỏ đi, một người Mỹ ở lãnh sự quán đến làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Người da trắng tới Loan Tế tìm vui thì có gì tốt? Chưa bao giờ đối xử với phụ nữ Trung Quốc một cách tử tế. Người Trung bị chèn ép quen rồi, dù là thịnh thế hay loạn thế, thì mọi chèn ép bất công đều rơi xuống phụ nữ.

Câu chuyện xảy đến với một người đàn ông da trắng tìm thú vui cùng một cô gái gốc Hoa trẻ tuổi, có khi cũng chỉ có hai ba kiểu đại loại như vậy, chứ đâu ai đoán được giữa hai người này từng có nhiều cơ duyên đến thế.

Trên cả một con phố, có chừng trăm đôi mắt đang nhìn vào hai người khác biệt màu da này. Bọn họ nghĩ: hai người bọn họ vẫn chưa chốt được giá tiền nên mới vậy sao?

Người Mỹ ở khách sạn Gloucester lên tiếng, phá vỡ yên lặng thay hai người: “Cea! Có về uống rượu không?”

Anh ngoái đầu lại nhìn, chỉ cười không nói, có vẻ mặt mà cô chưa từng thấy bao giờ.

https://thuviensach.vn

Một Ceasar hoàn toàn xa lạ, khiến cô không thể nào đoán trước.

Nhưng vì sao cô phải đoán trước? Có lẽ vẫn chưa nghĩ thông, nhưng anh đã đến tìm cô trước, chẳng nhẽ cô không nên làm gì đó để anh vui sao? Lấy lòng cũng là một trong những công việc của người yêu.

“Anh đang ở đâu?” Cô hỏi.

“Khách sạn Repulse Bay.”

“Xa thế sao?”

“Ừ, chưa có khu nhà trọ nên ở tạm đó trước.” Liếc thấy túi bánh Lane Crawford bị thấm bẩn vì nước mưa, anh quay sang hỏi cô, “Có đói bụng không?”

“Hơi hơi.”

“Muốn ăn gì?”

Cô nghĩ ngợi rồi đáp, “Nhà hàng Thúy Hoa Trà.”

Hoài Chân không ngẩng đầu nhìn anh, không biết liệu anh còn nhớ chuyện này không mà không nghe thấy tiếng cười.

Đồng nghiệp ở khách sạn Gloucester thấy anh dẫn cô gái kia rời đi thì huýt sáo, hỏi, “Tối còn về Repulse Bay không?”

Anh trả lời, “Maybe not.”

Giọng Anh kiểu Mỹ lập tức thay phiên nhau vang lên trêu ghẹo đồng nghiệp, chúc anh có một đêm vui vẻ.

Người Mỹ vẫn không thay đổi được tật xấu hét to gọi lớn ở nơi công cộng, người Anh ở bên đường cũng bị thu hút, đa số đều nhíu mày, nhưng

https://thuviensach.vn

cùng lắm chỉ là mắng một câu vừa nhẹ nhàng lại cợt nhả: Bloody Yankee.

Cô cúi đầu nhìn Sarong, nói, “Em muốn về nhà thay áo trước đã.”

Anh đáp, “Được.”

Cúi đầu xuống, theo tầm mắt cô nhìn thấy lỗ thủng bị cháy do tàn thuốc trên Sarong, to chừng đầu ngón tay, để lộ lớp da mịn màng dưới lớp vải màu tím.

Anh đưa tay che lại, rất tự nhiên kéo cô vào trong ngực.

Có lẽ đã quá lâu không tiếp xúc như vậy nên có phần lạ lẫm. Đi sang con đường khác, tiếng *ting tang* của xe điện vang lên, lắc lư chạy đến dọc theo con phố ở bờ biển. Cả hai không ai nói gì, đứng trong gió đêm, nhìn xe buýt hai tầng được sơn xanh của chính phủ nước Anh như con côn trùng vỏ sắt khổng lồ bơi dọc phố đến gần.

Ngồi trên ghế dài ở xe điện đối diện cảng biển, dựa vào anh, cô vẫn chưa hề tin nổi, có cảm giác như đang lạc trong mộng.

Ngày nào cô cũng đi ngang qua con đường này, còn nhìn những cây cọ và quần áo phơi trên ban công ở những căn nhà dọc phố, thì chẳng mấy chốc đã rẽ ngoặt trong tiếng chuông của xe điện. Xe chạy lên núi lợp đầy cây nhãn và đỗ quyên, cỏ cây um tùm xanh mướt, băng băng trên con đường nhựa cũ kỹ ở sườn dốc, chẳng mấy chốc vườn thực vật và nóc nhà ký túc xá màu vàng dần xuất hiện.

Trong ký túc xá khá vắng vẻ, không biết các cô gái đã tắm xong về phòng hay đã đi đâu chơi. Lucy Chu và thợ làm vườn ngồi trong sân trò chuyện, thấy Hoài Chân đến thì áy náy nói: “Các xơ có chừa lại bữa tối cho cô, nhưng đến tám rưỡi vẫn không thấy cô về nên đành đổ đi, có điều còn có ít kẹo dẻo bưởi, nếu học bài thấy đói thì có thể ăn… Tối nay đi đâu chơi vậy?”

https://thuviensach.vn

Cô đáp: “Đến Tiêm Sa Chủy. Vợ giáo sư Hummel ở Hà Nội về rồi.”

Ceasar bước vào sân theo sau cô, Lucy nhìn ra sau, đột nhiên im bặt.

Cô quay đầu lại nói, “Đợi em một lát, em sẽ xuống nhanh thôi.”

Anh ừ đáp, đứng yên trên con đường nhựa dẫn vào phòng khách.

Lucy do dự hỏi: “… Đây là?”

Cô giới thiệu, “Là chồng tôi.” Dù thế nào thì anh cũng không thể từ chối ở ngay trước mặt người ngoài được.

Chạy nhanh lên lầu, nhưng cô vẫn nghe thấy Lucy ở đằng sau nói: “Cái cô gái này, chỉ biết để người ta đứng ngoài chờ mà không mời vào nhà ngồi, thất lễ quá rồi.” Sau đó lại dùng tiếng Anh nói với khách đến, “Anh à, mời anh vào nhà ngồi một lát, không sao đâu.”

Lên tầng hai, tiếng bước chân cộp cộp từ trên tầng ba truyền đến. Trên tầng là nhà tắm công cộng, các cô gái chạy tới chạy lui vừa cười vừa nói, thì ra là đi tắm.

Vốn chiều thứ sáu chẳng có mấy ai, nên hễ có tiếng động ở khu vực chung là bên dưới nghe rõ mồn một.

Giọng của con gái lanh lảnh, dù đã nhỏ giọng thì cũng có thể nghe thấy ——

“Tối thứ sáu thư viện làm gì mở cửa. Đã trễ thế rồi mà May vẫn chưa về… Quen bạn mới rồi à?”

“Có lẽ đã ra ngoài với Mark rồi.”

“Mấy cậu biết không, Mark…” Tiếng cười như chuông bạc của cô gái khoa Trung Văn vang lên, dùng giọng điệu nhiều chuyện mà nói, “Tốt

https://thuviensach.vn

nghiệp Cambridge, đến Viễn Đông thực tập. Trong giờ văn học, thấy cô gái Hương Cảng nào đẹp là lại gọi người ta lên bục giảng đọc lời kịch Macbeth với mình."

"Thầy ấy không chỉ lấy lòng mỗi May hả?"

"Người Anh mà, đến Hương Cảng cũng chỉ muốn được gặp gái đẹp, thấy con gái đẹp là lại ao ước thứ mới mẻ. Thử qua con gái bản xứ rồi, chẳng phải con gái Hoa kiều có khí chất kiều bào mới mẻ hơn sao. Không nghe thấy hôm nay con trai trong trường nói gì cô ấy à, 'đồ tốt'."

Mọi người cười rộ lên.

"Nếu không phải là thầy ấy, thì May đi với ai mà đến giờ này vẫn chưa về? Còn bỏ lỡ cả bữa tối."

"Nghe nói Rumpo Hà hẹn cô ấy đi xem phim. Ngay trên đường núi hôm nay lúc tan học, nhiều người nghe thấy lắm, có vẽ là cậu ta rồi."

Trong balo đựng đầy sách vở, hình như chìa khóa bị lấp trong đống tập vở. Đeo cặp trên vai, đứng trong bóng tối ngoài hành lang tìm một lúc mà vẫn không tìm thấy, nhưng lại nghe thấy người ta đang nói chuyện về cô ở trên lầu. Bất luận trong trường là ai được con trai của Hà tước sĩ theo đuổi, thì cũng khiến nhiều người tức giận rồi. Sợ là mấy người trong ký túc xá phải đau tim suốt đêm, cho nên mới tụ tập lại với nhau nói xấu cô như thế.

Âm thanh trò chuyện rôm rả nhanh chóng biến mất, trên hành lang dần yên tĩnh, để cô nghe được tiếng bước chân tiến tới từ sau lưng.

Cô biết là anh đã đi lên, khả năng rất lớn là lúc đứng trong phòng khách bên dưới cũng có thể nghe thấy các cô gái lắm chuyện. Cô rút mấy cuốn sách dày nhất trong cặp ra, muốn xem có chìa khóa phòng rớt ra không, nhưng lại không có. Cô khuỵu chân, đặt sách lên đầu gối, lục lọi tìm

https://thuviensach.vn

kiếm dưới đáy cặp, làm bút Parker, kẹp tóc và bình mực va vào nhau kêu loảng xoảng, quả nhiên chìa khóa nằm ở đó.

Chỉ có ánh trăng sáng nơi vườn hoa xa xa mờ mờ hắt đến. Trên hành lang chật hẹp tối đen, nhưng cô biết anh đang ở rất gần mình, vì ánh sáng sau lưng đang bị anh che mất.

Cô nắm lấy xâu chìa khóa, cắm vào ổ khóa, quay đầu lại hỏi anh, "Chờ lâu hả?"

Không nghe thấy anh trả lời, chỉ có cảm giác vành tai được vuốt ve nhẹ nhàng.

Cô dừng động tác, muốn nói gì đó song lại không có cơ hội. Anh cúi người, một nụ hôn rơi xuống. Không kịp để cô quen với nó, cả thân hình đã bị anh xoay lại đẩy lùi về sau, đè lên cửa hôn sâu hơn.

Sách vở rơi tán loạn trên mặt đất, trang giấy bay sột soạt. Động tĩnh lớn dọa cô cứng đờ người, không dám có động tác nào.

Tiếng nước chảy trên tầng dần ngớt, tiếng nói chuyện cũng dừng lại, cả thế giới như đang mở to hai mắt, lẳng lặng ngắm nhìn khung cảnh xảy ra trong góc tối u ám.

Bóng tối dày đặc cắn nuốt mọi thanh âm thừa thãi.

Môi lưỡi quấn lấy nhau, phát ra âm thanh mập mờ ướt át, không ngừng được khuếch đại, ngay tới nhịp tim cũng thế.

Vào lúc này, tiếng cười nói ồn ào đùa giỡn nhau của các cô gái trên tầng trở nên rất đột ngột, kích thích đội thẳng màng nhĩ, khiến cô sợ hãi run lên vì thiếu dưỡng khí, vô thức chống tay lên ngực anh.

Anh nắm lấy cổ tay cô, hỏi, "Sao thế?"

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Ở đây không hay.”

“Sao lại không hay?”

“Cô đáp, “Sẽ bị người ta thấy mất.”

Tiếng cười nói đi đến gần đầu cầu thang, âm thanh giẫm lên tấm ván cùng mấy lời nói chuyện từ từ vang lên, như thể bọn họ có thể sẽ xách giỏ tre xuống lầu bất cứ lúc nào.

Ceasar lại gần hôn cô, hô hấp phả lên má, có mùi rượu nhàn nhạt, cũng không biết là của ai.

Cô nghiêng mặt né tránh.

Anh im lặng một lúc lâu, dừng hẳn lại mọi động tác, đứng dậy giữ khoảng cách với cô. Trong ánh đèn mờ mờ, anh im lặng nhìn cô chăm chú.

Rồi cô nghe thấy anh mở miệng, hỏi, “Sao? Hiện tại.”

Giọng rất nhẹ, cũng rất lạnh lùng.

Anh vừa dứt lời, cô lập tức nhớ đến lúc ở tòa thị chính Washington, cách cửa kính ở văn phòng, nụ cười trên mặt anh dần tắt. Lúc nhìn cô, vẻ mặt thất vọng đến mức hờ hững lạnh lùng.

Giận rồi sao?

Điều cô không hiểu là, các cô gái ấy nói đến Mark và Rumpo Hà, nhưng đây đâu phải là lỗi của cô.

Nhưng cô nhanh chóng hiểu ra, thì ra tức giận chỉ đang ngủ đông, hễ chạm nhẹ đến sẽ lập tức bùng nổ, cũng đang đợi cô bất cứ lúc nào.

“Có làm không.”

https://thuviensach.vn

Một lần cuối cùng, như thể nếu không nhận được câu trả lời trong vòng một phút, thì anh sẽ lập tức xoay người bỏ đi, không bao giờ quay lại nữa.

Cô nhìn chằm chằm bóng người trong bóng tối, từ từ lấy lại bình tĩnh, quả quyết nói, “Làm.”

Vừa dứt lời, eo cô được anh nâng lên, mũi chân cách khỏi mặt đất. Chỉ cảm thấy bàn tay kia đang vòng qua sau lưng cô, thong thả vặn mở khóa cửa.

Đột nhiên sau lưng rơi vào khoảng không, cô giật mình.

Anh đỡ lấy cô đi mấy bước vào phòng, cho đến khi lưng chạm vào mặt tường lạnh băng, vừa an toàn lại lơ lửng trên không.

Tiếp đó, tiếng kêu đầy sợ hãi đã bị chiếc hôn vùi lấp.

Cửa phòng nặng nề khép lại sau lưng anh.

Mấy giây sau, ngoài cửa vang lên tiếng cười đùa của các cô gái trẻ, tiếng bước chân càng lúc càng gần, rồi lại dần dần rời xa, đi ngang qua cửa.

Không biết bọn họ có nghe thấy không, cả hai đợi một lúc, đợi bọn họ vào phòng rồi mới tiếp tục.

Cô nghĩ mà sợ, nhắm mắt lại, toát mồ hôi đầy người, sarong thấm lạnh dính cả vào da thịt.

Cô khẽ gọi anh, “Cea…”

“Ừ?”

“Em muốn tắm trước.”

https://thuviensach.vn

Anh không buông tay cũng không nói gì, để cô ôm cổ mình, nghiêng người lại gần.

Với tư thế này, chỉ cần cúi đầu là anh có thể hôn lên nơi nhấp nhô trên người cô.

Cách Sarong và lớp ren bên trong, nhưng vẫn còn thô ráp hơn cánh môi.

Đầu lưỡi từ từ lướt qua, lớp lụa mỏng ẩm ướt ấm áp vuốt ve làn da mềm mại, càng trở nên thiết thực.

Cô chưa bao giờ làm chuyện này với anh.

Động tác rất dịu dàng, xúc cảm lại rất rõ ràng.

Cô không chịu nổi kích thích này, đầu óc dần trống rỗng, tiếng thở gấp tràn ra giữa cánh môi, nghe chừng như chưa thỏa mãn.

Anh cũng nghe thấy, từ từ dừng lại.

Cô cúi đầu, nhìn thấy lớp áo lụa đã dính ướt, nửa trong suốt dán vào mỗi tấc da thịt trên người cô. Có thể thấy rõ, cách lớp lụa, đỉnh tuyết màu hồng chậm rãi cứng lại đứng lên trong kích thích của anh. Chỉ mới nhìn qua thôi, cô đã xấu hổ tới nước muốn độn thổ quách cho rồi.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ngoại Truyện 2: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (2)

(P/S: Chương này mình gộp chung bản raw cũ và raw mới, không phải tự bịa cảnh H.)

Cô luôn cảm thấy, ngày hôm nay thật sự không phải là một trải nghiệm tốt. Dù mọi chuyện đều tiến hành rất thuận lợi, cũng rất thành thạo.

Sarong mỏng, rất thích hợp để mặc trong những ngày hè oi bức, và cũng không quá khó cởi.

Hai cúc áo gỗ dừa ở cổ được mở ra, tháo xuống; tay anh lại di chuyển xuống dưới, cởi vải xanh thắt quanh eo…

Bàn tay mơn trớn cổ cô vừa ấm áp lại mạnh mẽ, chỉ là không có nhẫn.

Bất chợt cảm xúc trong cô bị khuấy động, im lặng không nói gì, cụp mắt trong thất vọng xen lẫn mất mát.

Tầm mắt đi theo sarong, nhìn nó bỗng rơi xuống sàn nhà, nằm một chỗ với áo lót, như thể mất đi linh hồn.

Ánh trăng phủ lên căn phòng một màu sắc xanh lành lạnh, ôm ấp cơ thể của cả hai.

Giường đơn chật hẹp, cứ mỗi thứ tư là lại thay khăn trải giường một lần, có mùi xà bông nhẹ nhàng thoải mái.

Chỉ vừa chạm lưng lên khăn trải giường thì cô đã lập tức nhỏm dậy, dịch vào bên trong muốn chừa lại vị trí cho anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng anh không nhúc nhích. Nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh cô, cụp mắt quan sát cô.

Ánh mắt chậm rãi dao động, rồi sau đó dừng lại.

Dưới ánh trăng sáng, đôi chân bé nhỏ trắng ngần đến mức trong suốt.

Còn anh lại quần áo chỉnh tề, đứng yên bên mép giường, như cố ý muốn khiến cô phải xấu hổ.

Đêm tháng ba nơi hải đảo vẫn khá rét, không khí lạnh lướt qua da thịt làm cô tê buốt, vô thức ôm cánh tay, lòng bàn tay ấm áp chà xát hai tay, cũng để trấn an lòng mình.

Sau đó mọi thứ bắt đầu.

Ngay sau đó, hai tay cô bị chụp lấy đẩy lên quá đỉnh đầu.

Cô bất giác cúi đầu nhìn, rồi lại ngẩng lên, hai tai nóng rực. Anh cũng biết như thế sẽ làm cô thấy xấu hổ, nên ánh mắt nhìn cô càng thẳng thừng trần trụi, không chút kiêng dè.

Một lúc sau, anh mới mở miệng cắn lấy, từ từ ngậm mút.

Cảm nhận được ẩm ướt và ấm áp vương vấn, trong lòng bắt đầu có sự thay đổi kỳ lạ. Cô nhắm nghiền hai mắt, cắn môi dưới, khó khăn kìm nén tiếng thở dốc nho nhỏ.

Rồi cô cảm thấy anh rời khỏi mình, trói buộc ở cổ tay cũng lỏng dần, sau đó giường nhẹ nhàng chấn động.

Cô mở mắt, chống người ngồi dậy toan nhìn anh, nhưng những chiếc hôn đã tới tấp rơi xuống, khóa chặt mọi âm thanh.

Cùng với nụ hôn, cơ thể anh cũng đè xuống.

https://thuviensach.vn

Bàn tay đặt ở eo bất giác chu du xuống dưới, tách chân cô ra; ngón tay ấm áp, kiên nhẫn vuốt ve nơi mềm mại.

Theo động tác xoa nắn, vải ren bị dính ướt trơn bóng.

Anh dừng tay, sau đó chạm vào như xác nhận điều gì đấy. Rồi anh đỡ cô ngồi dậy, chậm rãi cởi ra.

Cô chống người lên, ngoan ngoãn phối hợp với động tác của anh.

Bất thình lình ập đến làm cô "ưm ——" lên một tiếng.

Anh nghe thấy tiếng bèn ngẩng đầu lên, quan sát sắc mặt của cô, động tác tay lại chẳng hề dừng lại hay giảm đi, xoa ấn, vân vê. Ngón giữa và ngón áp út không an phận tiến xuống bên dưới, bất thình lình đâm vào không báo trước.

Nơi được tay anh chạm đến trở nên nóng ran.

Cô cau mày hừ nhẹ, bất giác cử động nghênh đón.

Sau mùa mưa, cây cối trong vườn thực vật sinh trưởng như điên, màn đêm buông xuống, côn trùng nấp trong rừng cây nhiệt đới liên tiếp kêu vang râm ran. Cách một khung cửa sổ, càng làm nổi bật sự yên tĩnh bên trong căn phòng.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển đầy kiềm chế của cô, định dùng cách thức này để nuốt lại âm thanh trào ra.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô chòng chọc.

Ánh mắt quấn quýt nhau, bao thẹn thùng xấu hổ in hằn trong đáy mắt, không nơi lẩn trốn.

Nhất định là anh muốn phát tiết, song vẫn quyết chí giữ im lặng.

https://thuviensach.vn

Nhiều kích thích hơn tấn công đến, huyết dịch trong người chảy xuống, tuôn trào ở cùng một chỗ. Vui vẻ triền miên cũng hội tụ xuống dưới, giác quan tại một nơi bỗng trở thành trung tâm thế giới, dòng suy nghĩ dần bị rút cạn, đầu óc trở nên mơ màng.

Ngón chân gác sau lưng anh quặp lại, bấu lấy khăn trải giường, một chân cong lên ôm chặt lấy lưng anh.

Anh cảm nhận được động tác của cô, lập tức chụp lấy mắt cá chân, hung hăng mở rộng ra, ngón tay bôi một lúc rồi bất thình lình đâm sâu hơn.

Cô không chịu nổi kích thích, đột ngột thở hắt ra.

Trong tiếng kêu sợ hãi không thể kìm nén, dưới ánh trăng treo ngoài cửa sổ, vòng eo bé nhỏ bị mất khống chế, từng chút từng chút rung lên không có quy luật.

Trong tiếng thở dốc, lồng ngực cũng trở nên phập phồng kịch liệt.

Anh dừng lại, rồi sau đó mới chậm rãi đỡ lấy chân cô, kéo cô ngồi dậy.

Một dòng chất lỏng trơn trượt chảy ra.

Hai má cô đỏ ửng vì thiếu dưỡng khí.

Có một thoáng đầu óc trống trơn, không biết suy nghĩ đã bay đi phương nào, chỉ biết mở mắt trân trân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh biết cô đang nhìn mình, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, rồi cô cũng cúi đầu nhìn anh.

Anh không nhúc nhích, ánh mắt cực kỳ tập trung.

Trong khoảnh khắc vầng trăng ló dạng sau tầng mây, mọi hình ảnh bên dưới cửa sổ trở nên vô cùng rõ ràng. Cô mới phát hiện hôm nay gặp lại anh,

https://thuviensach.vn

cho đến bây giờ mới có cơ hội nhìn kỹ anh như lúc này.

Anh đã cắt tóc ngắn, gương mặt lạnh lùng trầm tĩnh dưới ánh trăng, chợt trong đầu nhảy ra vài hình ảnh điên cuồng.

Cô ngồi dậy, quỳ xuống trước mặt anh, giơ tay tìm đến thắt lưng anh.

Anh không nhúc nhích, song lại cúi đầu, ánh mắt di chuyển theo nhất cử nhất động của cô.

Thắt lưng, nút áo khoác, áo sơ mi, quần dài… được cởi cả ra đặt trên tủ đầu giường.

Vậy là công bằng rồi.

Hai người ngồi đối diện nhau, không nói một lời.

Vải dính chặt vào da thịt.

Cô đặt tay lên trên, nắm tay lại cầm lấy. Thấy anh không từ chối, cô đánh bạo phác họa theo, dùng tay phác họa, vuốt ve xoa nắn một cách thiếu kỹ thuật.

Anh ngồi yên nín thở, theo dõi động tác của cô – không theo thứ tự nào và cũng rất trúc trắc, nhưng thứ trong bàn tay nhanh chóng cứng lên nóng hầm hập, khác hẳn vẻ bình tĩnh bên ngoài của anh.

Nhìn thứ trong tay gần như muốn phá toang lớp vải xanh, sợ anh không thoải mái, cô giơ tay kéo mép quần cởi ra giúp anh

Cô hỏi anh, “Anh có condom không?”

Thấp thỏm đợi anh trả lời.

https://thuviensach.vn

Lúc này mới đến Hương Cảng đi học, không biết trong tám tháng tới sẽ trải qua những chuyện thế nào; học hành chưa xong, hành trình về Mỹ vừa dài lại gian nan, có rất nhiều nhân tố không yên ổn. Nói không chừng sau này còn có sóng gió gì đó, cơ thể cũng chưa hoàn toàn trưởng thành, nếu như bây giờ dính bầu thì không hay.

Nhưng trong thâm tâm, cô lại càng hy vọng câu trả lời của anh là, không có.

Anh phối hợp theo động tác của cô, nói, “Không có.”

Anh ừ một tiếng, bảo anh đợi đã.

Rồi cô ngồi dậy, đặt quần áo và quần lót lên đầu giường.

Lại quay đầu bật đèn đầu giường lên. Bóng đèn tròn vàng nhạt, xuyên qua một lớp chao đèn mờ trắng, ánh sáng trong phòng trở nên êm dịu hẳn đi.

Vì đèn trần trong phòng khá tối, ban đêm đọc sách đau mắt, nên có một ngày lúc đi ngang qua hẻm nhỏ ở phố Trung tâm, cô đã mua chiếc đèn bàn giá tám đồng này từ gánh bán hàng rong. Lúc đem về ký túc xá, các cô gái đều nói cô mua bị đắt rồi, “Nếu ở Thượng Hải thì có thể mua rẻ một nửa.” Nhưng cô thấy không sao, vì dù gì cô cũng không có cơ hội đến Thượng Hải.

Cô kéo ngăn kéo ra, lục lọi tìm một lúc, cầm lấy túi giấy rồi cúi đầu xé miệng túi, lôi ra một hộp thuốc nhỏ dẹt, vặn mở nắp hộp, bên trong có bốn năm viên thuốc màu vàng nho nhỏ.

Cô mở tờ hướng dẫn sử dụng ra, đặt trên giường; lại ngồi xổm nhìn xuống, vừa làm theo hướng dẫn vừa cầm một viên lên, từ từ nhét vào.

https://thuviensach.vn

Động tác này kích thích anh, anh lập tức chụp lấy cổ tay cô, ngăn lại cử động tiếp theo.

Cô sửng sốt.

Còn chưa hoàn hồn thì anh đã nghiêng người đến.

Từ tốn chậm rãi ra vào mấy cái.

Không chút lưu tình, đẩy viên thuốc đến nơi sâu nhất.

Cô còn đang định nói nhét thuốc xong phải đợi thêm mười phút nữa đã.

Nhưng động tác thô bạo đột ngột đã chôn vùi mọi âm thanh trong cổ họng.

Cô mở to hai mắt, khó tin nhìn xuống nơi gắn chặt lấy nhau, hoảng sợ nghĩ: như thế thì thuốc còn gì tác dụng…

Anh hít sâu một hơi, cụp mắt xuống rồi từ từ ngẩng đầu nhìn cô, rốt cuộc cũng không thể kìm nén nổi nữa.

Không đợi cô thích ứng và cũng không cho cô thời gian thích ứng, càng không có bất kỳ báo trước nào.

Anh chậm rãi bắt đầu.

Khó chịu và đau đớn khiến cô phải hít hà, không dám cử động, giống như phản ứng sinh vật nguyên thủy nhất kích thích làm cơ thể co rụt lại, cố gắng kéo căng tấm trải giường, mấy lần bị đẩy lên suýt nữa đụng phải đầu giường, lại bị bàn tay đặt bên hông kéo về.

Nghe thấy anh thở gấp gáp, cô cam chịu nghĩ, cứ vậy đi, thuận theo tự nhiên, chưa chắc đã là xấu.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng chiếu vào từ phía tây, được cửa kính lọc đi một nửa ánh sáng. Tầm nhìn thấm nhuần trong sắc xanh mờ tối, cơ thể được anh ôm cũng trở nên không ổn định, tựa như mất đi trọng lượng, có thể rơi ngã bất cứ lúc nào.

Dù cô đã cố gắng khống chế tiếng thở dốc, song cơ thể vẫn có lời đáp trả.

Bàn tay đang ôm tấm lưng trần rắn chắc của anh bất giác siết chặt, nếu không phải cô không có thói quen để móng tay, thì rất có thể lưng anh đã chi chít vết trầy xước. Anh cũng cảm nhận được, nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cô dựa sát vào mình.

Tựa trán lên bả vai nóng hổi của anh, Hoài Chân cảm thấy khó tin.

Bầu không khí khô hanh trống trải, thời gian như ngừng lại, chốc chốc lại nghe thấy tiếng lá cây xào xạc trong gió ở bên ngoài, cùng vầng trăng sáng tỏ chậm rãi xê dịch giữa tầng mây.

Ý thức nhanh chóng bay đi, trong căn phòng yên ắng chỉ còn lại hơi thở dồn dập lần lượt vang lên.

…

Cô không biết rốt cuộc đã làm mấy lần, ba hay bốn lần, hoặc có thể là nhiều hơn… Càng về sau đầu óc cô càng mê man, không nhớ rõ lắm.

Cuối cùng cả cơ thể đều ướt sũng. Gân cốt khắp mình mẩy như bị đứt lìa, cô xoay mình ngã xuống nằm vào trong chăn, không còn chút sức lực nào.

Anh muốn cô đi tắm, nhưng chỉ vừa ngồi dậy thì có chất lỏng chảy ra, không biết rốt cuộc đã tích lũy bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Hôm thứ tư mới thay chăn, vậy mà đến thứ sáu đã bẩn lại, sáng mai đành dậy sớm tháo ra, đưa tới một tiệm giặt đồ ở Trung tâm để giặt vậy.

Nhưng nếu để Lucy Tây phát hiện cô thay khăn trải giường sớm, thì cô cũng không biết nên giải thích thế nào.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm vết ố trên giường, thậm chí còn chẳng có sức để khóc, nằm gục xuống tiếp, chỉ nói mình mệt quá, muốn ngủ một lúc, bảo anh đi tắm trước đi.

“Dép của anh ở trong tủ.” Đột nhiên nhớ lại ngày thứ hai khi đến đây, cô đã mua sắm hết mọi thứ cho anh, bèn nói, “Cũng có khăn tắm ở trong tủ quần áo, anh tìm đi.”

“Đôi nào?”

“Đôi màu xám. Khăn tắm màu đen… Của em là màu trắng, lúc sáng mới tắm nên giờ vẫn chưa khô, không dùng được đâu.”

Anh lục tìm một lúc, do dự hỏi cô, “Tất cả đều là đồ mới.”

“Ừm, em không ngờ anh đến sớm như vậy nên chưa kịp giặt, vẫn còn mùi đấy.” Nói rồi cô trở mình, xoay lưng về phía anh, nhìn ra ngoài cửa sổ, sụt sịt đáp, “Ngày mai giặt luôn.”

Anh đi dép vào, im lặng đứng trong phòng một lúc rồi mới xoay người đi vào phòng tắm.

Trong phòng lại lần nữa chìm vào yên lặng.

Không đau đớn như lần đầu ở khách sạn Timber tại Washington, thậm chí còn có nhiều trải nghiệm cơ thể vui vẻ hơn thế, nhưng cô lại chẳng vui một chút nào.

https://thuviensach.vn

Dù đã thuận lợi và cũng dịu dàng nhiều, nhưng cẩn thận nghĩ lại, càng thấy không phải là trải nghiệm tốt. Cơn giận của cơ thể được trút xuống, nhiều cảm xúc tệ hại hơn bị dấy lên, tâm trạng như rơi xuống đáy vực.

Nghe thấy tiếng nước chảy, cô cuộn tròn mình, cảm thấy rất tủi thân.

Nhìn ra ngoài khung cửa, mũi chợt cay cay, rốt cuộc nước mắt cũng lặng yên trào ra.

Sau màn vận động kịch liệt của hai người, sương mù lại phủ lên cửa kính trong phòng.

Trăng sáng chậm rãi di chuyển ở bên ngoài, trong mơ màng, nhìn giống như đang bơi sau sương mù.

Trong mấy ngày mới tới, trời đổ mưa liên miên. Thời tiết vẫn chưa ấm lên nên lò sưởi trong phòng vẫn chưa tắt. Buổi tối lúc đóng cửa sổ ngủ, bao giờ trên giường cũng được bao trùm trong một lớp hơi sương.

Nhìn thấy trăng trên biển, cô lại nhớ đến điển cố của cái tên tiếng Trung của anh: “Mặt trời ban trưa sáng chói vụt qua, lập tức khuất sau tầng mây, trời âm u, thế là mây xuất hiện.” Cảm thấy rất đáng yêu, nên đã bất giác viết hai chữ này lên cửa sổ. Sau đó thời tiết nóng lên, cả một tháng cô không hề kéo rèm cửa ra để lau cửa sổ, hai ngờ bây giờ sương mù lại phủ lên, hai chữ đó vẫn còn nằm ở chỗ cũ, làm nền cho cảnh mây giăng trên biển bên ngoài cửa sổ, bất giác lòng cô trở nên mềm mại.

Cô thật sự đã bị anh dày vò đến mức cạn kiệt sức lực, nhìn hai con chữ đó một lúc rồi bất tri bất giác chợp mắt ngủ mất, cũng không biết anh quay về từ lúc nào.

Anh lau khô tóc đi ra, đúng lúc trông thấy trên cửa sổ phủ hơi sương, viết mấy chữ tiếng Trung trong vốn từ ít ỏi của anh. Là tên của anh.

https://thuviensach.vn

Cô ôm cánh tay co ro, ánh trăng hắt lên trông như đồ sứ màu xanh nhạt, những vết đỏ trên đó đều là việc xấu của anh.

Anh đi tới, đắp chăn lên người cô rồi nằm xuống, từ phía sau ôm cô vào lòng, đặt cằm lên vai cô. Cứ lẳng lặng ôm nhau như thế, mùi trà thoang thoảng.

Tưởng cô đã ngủ nên anh cũng không bảo cô đi tắm. Bím tóc buộc hơi chặt, sợ cô ngủ không ngon, anh đưa tay cởi ra cho cô.

Lúc ngón tay chải tóc, vô tình chạm vào mặt cô, lúc này mới biết cô khóc.

Một lúc sau, cô nghe thấy anh hỏi, “Đau không?”

Giọng rất nhẹ, như sợ chỉ cần lớn tiếng sẽ làm cô tan vỡ.

Cô đáp, “Không đau.” Giọng khản đặc, mang theo âm mũi.

Một lúc lâu sau, anh mới nói, “Anh xin lỗi.”

Cô phớt lờ anh.

Anh càng ôm cô chặt hơn, không nói gì thêm.

Im lặng một lúc, cuối cùng cô cũng không nhịn được nói với anh, “Thuốc do hội sinh viên phát, lúc đi trên đường, cố nhét cho sinh viên bằng được.”

“Anh biết rồi.”

“Vậy mà anh còn ——”

“Anh không giận.” Anh biết cô muốn hỏi gì, “Giận cũng giận rồi, cũng có thất vọng, thậm chí còn rất hận em. Nhưng sau đó lại không có gì

https://thuviensach.vn

sánh bằng một chuyện, chính là rất nhớ em… Rất muốn được gặp em ngay lập tức. Chỉ cần gặp em, mọi chuyện tự khắc tốt đẹp.”

Không hiểu vì sao, cô lại muốn khóc vì lời anh nói.

Anh hỏi tiếp, “Em có nhớ anh không?”

Cô không trả lời.

Anh gặng hỏi, “Có không?”

Cô lớn tiếng: “Không có!”

Anh bật cười.

Cô lúng búng truy hỏi, “Nhẫn đâu?”

Anh mỉm cười, đưa tay lục lọi ở đầu giường một lúc, lấy một sợi dây chuyền màu đen trong túi áo khoác ra, bên trên có hai chiếc nhẫn. Một chiếc là nhẫn cưới kiểu cổ; một chiếc khác cô chưa từng trông thấy – là nhẫn bạch kim nhỏ rất đơn giản, bên trên khắc đường viền hình con bướm đơn giản.

Ngay lập tức, cô biết đây chính là chiếc anh đặt làm lúc vừa đến New York.

Nhưng cô còn cố ý hỏi, “Anh đính hôn lại rồi hả?”

Anh cũng cố tình đáp, “Đúng thế. Cùng một kẻ lừa đảo.” Rồi khẽ mỉm cười, “Chiếc của em cùng với hành lý đến trễ đã được đưa đến nhà trọ ở đường Des Voeux rồi, ngày mai sẽ dẫn em đi.”

Cô gật đầu, “Em tưởng anh sẽ…” Cô tưởng ngày mồng 7 tháng 3 anh mới đến.

https://thuviensach.vn

Anh nheo mắt, dường như cũng đang đợi vấn đề này.

Bị anh nhìn chằm chặp, không hiểu sao cô bất giác căng thẳng, lập tức đổi chủ đề, “Vậy mấy tháng nay, anh…” Lại không biết nên uyển chuyển chọn lời thế nào, “Mấy tháng nay anh có qua lại với người phụ nữ nào khác không?”

“Phụ nữ? Có. Mẹ kế, cấp trên của anh, đều là phụ nữ thường xuyên qua lại.”

Cô tức giận, “Em nói là, ví dụ như, có rất nhiều người trên thuyền thích tới vùng Viễn Đông để tìm thú vui.”

Anh hỏi ngược lại cô, “Em cũng tìm vui trên thuyền Viễn Đông hả?”

Cô cầm lấy cuốn Gospel of John nhàu nhĩ ở trên cửa sổ, “Vui? Sao có thể không vui, trải qua hai mươi tư ngày với tông đồ John cực kỳ vui!”

Anh cười phá lên.

Cô thở phì phò, nhỏ giọng nói, “Thế anh có tiếp xúc với cô gái trẻ nào không?”

Anh đột nhiên vui vẻ khi thấy cô ghen, “Cô gái trẻ hả? Không nhớ. Tiếp tuyến viên ở nội các, cùng với một cô gái xa lạ không biết tên gọi điện chúc anh sinh nhật vui vẻ, có tính không?”

Dù biết anh đang trêu cô, nhưng bao cảm xúc tệ hại cũng vì thế mà tan biến.

Sau đó cô lại hoài nghi, không nhịn được hỏi anh, “Vậy sao hôm nay anh lại như vậy…” Cô thật sự không nói ra được những từ ngữ trắng trợn.

Anh cố ý hỏi, “Sao nào?”

https://thuviensach.vn

Cô ấm ức, nói, “Vừa hung dữ lại vừa lạnh lùng.”

Anh cười, hỏi tiếp, “Còn gì nữa không?”

Cô không trả lời.

Đương nhiên anh biết cô muốn hỏi gì, “Anh học gì cũng rất nhanh.”

Im lặng một lúc, anh hỏi tiếp, “Thoải mái không?”

Cô nhìn chằm chằm cửa sổ, bên tai nóng lên, thấp giọng đáp, “Có ạ.”

Anh khẽ thở dài, ôm cô thoải mái hơn.

Cọ vào đỉnh đầu cô, giọng cũng trở nên nhỏ nhẹ, “Thoải mái thì sẽ không đi nữa, có đúng không?”

Không hiểu sao cô lại thấy chua xót, nước mắt lại tuôn ra, không nói được gì và nhìn gì cũng mơ hồ.

Anh khẽ thở dài, “Quý Hoài Chân, tên lừa gạt nhà em.”

Cô nghiêng đầu hôn anh, làm môi và má anh ướt át.

Nghe thấy tiếng chuông ở tòa nhà HSBC Holdings, cô ngạc nhiên.

Thường ngày cứ đến mười một rưỡi tối là sơ Soysa sẽ gõ chuông ký túc xá, nhắc nhở các cô gái đã tới giờ cần phải đi ngủ. Nhưng không biết vì sao tối nay cô lại không nghe thấy.

Cô nằm ngửa trên giường, nghe tiếng chuông, quay sang thúc giục anh, “Có phải anh nên về khách sạn Repulse Bay rồi không?”

“Không. Hôm nay không đi.”

https://thuviensach.vn

Cô nhìn trời, “Nhất định quản lý ký túc xá sẽ lên trường khiếu nại em mất.”

Anh nói, “Ngủ lại hợp pháp.”

Cô không tin nổi, “Đây là ký túc xá nữ!”

“Hết xe về khách sạn Repulse Bay rồi.”

“…”

“Hay em muốn về chung với anh?”

“Anh đúng là vô liêm sỉ!”

“Ừ, anh vô liêm sỉ thế đấy.”

Cô nghẹn lời.

“Hoặc em có thể lựa chọn sáng mai giới thiệu anh ở trên bàn ăn sáng.”

“No way!”

Anh bật cười, “Ngày mai đến Repulse Bay với anh nhé?”

Cô gật đầu, “Phải ở khách sạn Repulse Bay bao lâu?”

Anh định nói ngày mai có thể chuyển vào nhà trọ rồi, nhưng một tháng sau sẽ bận công tác liên miên, đầu tiên phải đến Singapore hai tuần, rồi lại về Macau, không có nhiều thời gian ở Hương Cảng.

Anh hỏi cô có muốn đến nhà trọ của anh xem không, có cần gì thì để người chuẩn bị.

Cô cười bảo, “Anh bận quá nên muốn mời em đến sắp xếp nhà mới đúng không.”

https://thuviensach.vn

Anh cũng cười, “Chẳng lẽ em muốn thường xuyên mời anh đến đây?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Ngoại Truyện 3: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (3)

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức đã đánh thức cô dậy. Đồng hồ lên dây cót sản xuất ở Yên Đài vang lên âm thanh chán nản ở cuối hành lang ký túc xá, đây là tiếng chuông báo hiệu giờ ăn cuối cùng. Lucy gõ cửa phòng cô, giọng vừa cao lại lo lắng: "Trời ơi cô gái của tôi ơi, định ngủ đến bao giờ đấy hả?"

Cô dụi mắt, mệt mỏi rời giường. Đèn bàn màu bơ sáng suốt một đêm, chiếu sáng biển ngoài cửa. Trong phòng chỉ còn lại mình cô, không thấy Ceasar đâu, dép và khăn tắm đều được đặt gọn gàng cạnh cửa. Nếu không phải mùi cây Thạch Nam* đượm nồng nhắc nhở cô chuyện tối qua là thật, thì có khi cô sẽ tưởng đây chỉ là giấc mơ ngày xuân.

(*Hoa thạch nam có mùi gần giống mùi tinh khí.)

Nhìn mặt trời dịu êm bên ngoài khung cửa, sực nhớ hôm nay phải tới Repulse Bay, cô lập tức cấp tốc tắm rửa, mặc váy ngắn màu màu hồng phấn ra ngoài. Lucy đang nấu nước nóng cho các cô gái dậy sớm tắm ở ngoài ban công, vừa nhìn thấy cô để lộ đôi chân trắng như tuyết thì kéo cô lại, chậc chậc nói, "Quay về thay quần dài đi."

Cô cúi đầu nhìn, trên đùi chi chít vết đỏ, nhất thời xấu hổ không biết trốn vào đâu. Sợ để Lucy ngửi thấy mùi trong phòng, cô vội khép chặt cửa, tìm quần bò màu xanh nhạt và áo sơ mi dài tay mặc vào, rồi nhanh chóng lẻn ra qua khe cửa.

Thấy Lucy vẫn canh ngoài cửa cho mình, cô cẩn thận hỏi, "Hôm nay tôi…"

https://thuviensach.vn

Lucy nháy mắt với cô, “Trước khi các cô gái ra ngoài chơi, tôi sẽ đem đi giặt giúp cô. Mau xuống nhà ăn cơm đi, có người đang đợi cô đấy.”

Cô lập tức hiểu ý, cười cảm kích với Lucy, sau đó giao chìa khóa lại cho cô ấy.

Lúc vội vã đi xuống cầu thang, cô thò đầu nhìn ra ngoài vườn hoa từ trong phòng khách, trông thấy anh đang chuyện trò rôm rả với thợ làm vườn, bất giác mỉm cười.

Anh như thể cũng cảm nhận được, quay đầu sang cười với cô rồi chỉ vào phòng ăn, ý bảo cô đi trước ăn gì đi.

Cô rụt đầu về, chạy xuyên qua hành lang như một làn khói trong nắng mai.

Nhà ăn đối diện vườn hoa, kèm với âm thanh các sơ đang làm Thánh lễ, bát đũa thìa muỗng trong phòng ăn kêu loảng xoảng – chính là thời điểm náo nhiệt nhất. Nếu không phải là thứ bảy, thì vào giờ này trong ký túc xá chỉ có mỗi các sơ.

Càng đến gần, tiếng cười nói của các cô gái càng ồn ào.

Tới gần nghe, hình như bọn họ đang thắc mắc về người da trắng xa lạ ở trong vườn hoa.

“Người Anh hay người Mỹ vậy?” Cô gái đến từ vùng cận đông hỏi.

“Người Mỹ. Vừa rồi mình ra ngoài có nói với anh ta hai câu, nhận ra khẩu âm.” Bảo Châu đến từ Thượng Hải, từng học tại trường học Hoa Kỳ ở Thượng Hải.

“Cậu nói gì với anh ta vậy?” Có không ít cô gái tò mò đặt thìa xuống.

https://thuviensach.vn

“Mình sợ hết cả hồn, tưởng là người Anh đến bắt người. Nhưng ngẫm kỹ lại mới nhớ đây là Hương Cảng, không phải là tô giới, bọn họ không dám trắng trợn làm thế với người Trung Quốc. Nên mình mới chào anh ta ‘chào anh, chào buổi sáng’, anh ta đang nói chuyện với thợ làm vườn, lập tức quay đầu sang, ‘ừ, chào buổi sáng’, chậc chậc, khẩu âm ở Mỹ, nhưng sắc mặt lại rất khác người Mỹ.”

Aldrin cười, “Nhìn ra được sắc mặt người Mỹ luôn hả, bọn họ có sắc mặt thế nào vậy?”

Bảo Châu nói, “Chị họ mình làm việc ở tòa soạn Hoa Kỳ, chị ấy ghét nhất là người Mỹ. Xưa nay người Mỹ rất dễ làm thân, mới biết nhau chưa đến mấy hôm đã quàng vai bá cổ cười đùa.”

Bảo Lai từ vườn đi vào, vừa nghe thấy thế thì đột nhiên phá lên cười.

Mọi người hỏi cô cười cái gì.

Bảo Lai lấy một miếng bánh toast, “Vừa nãy Bảo Châu ở vườn vào lại không nói như vậy.”

Gương mặt Bảo Châu chợt thoắt đỏ, thấp giọng bảo chị đừng nói nữa.

Mọi người hứng thú, nhao nhao đòi cô ấy kể tiếp.

Bảo Lai nói, “Nhìn đi, ban nãy nó còn chạy ù vào nhà, mặt đỏ như trái cà chua, kéo mình lại nói ‘bên ngoài có một người Mỹ, đứng trước bồn hoa, mặc đồng phục đen, còn đẹp hơn Hylas trong bức tranh sơn dầu ở thư phòng của cha nữa.’ Đến khi tắm xong lại nói với tôi, ‘tình yêu đẹp quá, nếu có thể được yêu một lần trước khi cưới thì hay biết mấy’.”

Mọi cô gái cười phá lên: “Bảo Châu muốn yêu rồi.”

https://thuviensach.vn

Bảo Châu tức giận, cầm bát bột yến mạch đi lướt qua cô, đi ra xa lại nói các sơ múc cho mình ly sữa bò.

Hoài Chân đi đến cửa sổ nhìn, chăm chú nhìn anh một lúc lâu, song lại không mường tượng được dáng dấp Hylas thế nào. Thấy Bảo Châu múc sữa bò, cô cũng múc hai thìa yến mạch rồi xin các sơ sữa nóng, lấy thêm một đĩa trứng bác, ngồi xuống ở cuối bàn cùng với Bảo Châu.

Cả bàn im lặng.

Bảo Châu cúi đầu nhìn, đột nhiên tò mò hỏi, "Ồ, May mặc gì thế?"

Cô noi, "Quần bò, là quần dài ấy."

Mọi người hiếu kỳ, bảo cô đứng dậy đi một vòng.

Cô đứng lên lùi về sau mấy bước, giải thích, "Đây là quần, quần của công nhân lao động. Công nhân bờ Tây ở Mỹ nhiều, Levi thiết kế cho bọn họ mặc, chất liệu bền khó rách, cũng không cần giặt. Bộ này từng là mốt ở thành phố San Francisco mấy năm, năm nay lưu hành đến phía Đông, người Mỹ bình thường cũng thích mặt nó."

Mấy cô gái Trung Quốc đều cảm thấy lạ, "Chưa bao giờ thấy con gái mặc quần bao giờ."

Vài cô gái Malaysia nhỏ giọng nói, "Bình thường ở Malaysia bọn mình cũng hay mặc, đến Nam Trung Quốc, phát hiện chỉ có mấy mụ già Quảng Đông mới mặc quần."

Aldrin lập tức đổi chủ đề, cách nửa bàn hỏi cô, "Tối qua ở thư viện đến khuya vậy hả?"

Cô nghĩ chắc Lucy Chu tìm cớ thay cô, bèn ừ trả lời.

Có người lập tức nói, "Mình tưởng cậu hẹn hò với Rumpo Hà thật."

https://thuviensach.vn

Cô cười, “Một lúc cậu ta hẹn bảy tám cô gái, mình cũng phải đi với cậu ta sao?”

Không ít người đang nhìn cô như nhìn tình địch với ánh mắt cảnh giác, vừa nghe thế lập tức thả lỏng.

Có người lại nghĩ đến chiếc quần bị chê, hiếm thấy khen, “Mặc cũng tiện hơn nhiều đấy chứ nhỉ, không dễ rách.”

Cô cười cám ơn Aldrin.

Mọi người ồn ào bàn luận, hai chiếc bàn ăn dài lại rôm rả đến ba đề tài, tiếng Anh thuộc địa, Quảng Đông và Ấn Độ xen lẫn nhau, nghe như đánh trận. Cô nhớ lại có lần giáo sư môn Văn học nói “ba cô gái Quảng Đông nói chuyện, có thể bù trừ một trăm học sinh trong nước”, đúng là chính xác.

Nhà ăn đối diện vườn hoa, vườn hoa nằm cạnh vách núi, đi xuống có thể thấy biển. Thợ làm vườn chăm sóc rất tốt, hoa trong vườn nở rộ xum xuê, biển và thành phố cùng biến mất trong tầm mắt, chỉ có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm.

Một chiếc Vauxhall màu trắng chạy đến, dưới sự chỉ huy của sơ nước Pháp, tài xế dừng xe trong bãi đậu xe.

Các cô gái bản xứ đùa, “Nhìn là biết ngay xe nước Mỹ, người Anh không thích màu này.” Cái mác đế quốc vẫn rất được các cô gái thuộc địa thích.

Xe vừa chạy vào, Lucy Chu đứng trên cầu thang đã lên tiếng thúc giục: “Cô Quý, sao ăn sáng lâu thế hả, định để người ta chờ đến khi nào nữa?”

https://thuviensach.vn

Cô vội vã uống hết bát yến mạch, lại sực nhớ có lẽ Ceasar vẫn chưa ăn sáng, bèn đi vòng vào lấy hai quả trứng trong nồi om.

Vừa ngoái đầu lại thì trông thấy Ceasar đứng ở cửa, có lẽ muốn nói với cô xe đã tới. Thấy cô mặc áo quần dài tay, anh mỉm cười, dùng tiếng Anh hỏi cô. “Sao mặc nhiều thế?”

Ngay lập tức, phòng ăn ồn ào lặng ngắt như tờ.

Cô nghe vậy bèn trừng mắt nhìn anh, xoay sang chào tạm biệt người khác.

Hai người còn chưa ra đến vườn hoa, âm thanh ở đằng sau lại vang lên.

Bảo Lai hỏi, “… Đó là chồng cô ấy sao?”

Lucy đáp, “Đúng thế. Nói muốn đón cô ấy đến Repulse Bay, trời chưa sáng đã chờ rồi.”

Hoài Chân cúi đầu nghĩ, lúc về phải đến phố Trung tâm mua ít thớ vải tốt tặng Lucy mới được.

Bảo Châu thấp giọng lẩm bẩm.

Aldrin lớn tiếng ngắt lời cô ấy, “Vì sao người ta phải nói rõ với các cô? Chỉ mới bị Rumpo chặn trên đường núi mà đã có mấy người ghen rồi, nếu nói ra chuyện này, khéo còn bị người ta bảo là khoe khoang.”

Trên bàn ăn lại lặng đi một chốc.

Có sinh viên năm trên nói, “Nhắc đến người Mỹ, chị cứ tưởng bọn họ đều giống thầy Tore dạy vi-ô-lông-xen, vừa mập vừa lùn lại bị hói, mũi đỏ như cà chua. Ai ngờ lại trẻ như thế… Đúng là làm người ta giật mình, đúng không?”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Ngoại Truyện 4: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (4)

Một người đàn ông lông mày rậm, da ngăm đen ngồi trên ghế lái, nói tiếng Quảng và tiếng Anh, trông thì có vẻ đến từ Macau, nhưng thực chất lại là trinh sát nước Anh – các cô gái lại đoán trật rồi.

Hình như anh ta tên John hay Mike gì đó, Hoài Chân không nhớ lắm. Lên xe chào nhau rồi không ai để ý đến ai, cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài mãi, tức giận rồi.

Lúc hai người bọn họ nói chuyện, mơ hồ có mấy câu lọt vào tai:

"Nóng hả?"

"Lát nữa về khách sạn thay bộ khác."

"Cô ấy cũng mặc nhiều. Không kiểm tra thời tiết Hương Cảng à?"

"Cô ấy…" Ceasar quay qua nhìn cô, mặc quần bò và đi giày Lux, bên trên mặc áo sơ mi, da cực kỳ trắng, giống như ngày đầu tiên mới đến nhiệt đới vậy. Trên trán đổ đầy mồ hôi, song không biết vì sao lại mặc nhiều đến thế, không chịu thay đồ cũng không chịu để ý đến anh. Ceasar lại hỏi Mike, "Mua đồ nữ ở đâu?"

Mike cười to, "Repulse Bay hả? Chỉ mua được đồ tắm ở đó thôi."

Anh cúi đầu trầm tư.

Mike nói tiếp, "Để tôi bảo Celestine đem mấy bộ tới."

https://thuviensach.vn

Ceasar im lặng, bất thình lình lại gần cô ngồi vào giữa băng ghế sau, nhìn bãi biển xuất hiện bên ngoài cửa xe, đột nhiên mỉm cười.

Hoài Chân cũng cảm thấy anh đang cười, nhưng không biết anh cười gì, chỉ cảm thấy khó hiểu.

Có điều rất nhanh thôi cô sẽ biết được.

Lúc khách sạn Repulse Bay lộ diện từ trên vịnh, thì xe buýt Repulse Bay màu cam khởi hành từ ký túc xá trong mười lăm phút trước đó cũng mới chậm rãi xuất hiện ở đằng sau khu rừng rậm.

Mike lái xe chạy băng băng, thả bọn họ xuống trước con đường sạch sẽ trước khi xe buýt đến, ngay lập tức có nhân viên phục vụ châu Âu mặc đồng phục trắng đi ra từ phía sau cây dương xỉ cao, đưa Mike đi đỗ xe.

Đi qua những hàng cây xanh um rậm rạp hai bên đường, điểm cuối của con đường rải sỏi là một ngôi nhà màu vàng nhạt. Đi theo sau anh băng qua con đường mờ mờ, đột nhiên trên hành lang xuất hiện cửa sổ mở toang, qua kẽ hở bóng cây là biển xanh và trời cao. Mùa hè ở Hương Cảng rất dài, ve xuân núp trong những bụi rậm quanh khách sạn, cùng tấu lên bản nhạc râm ran, át đi những lời tán tỉnh của các đôi nam nữ phương Tây trên bờ cát.

Đột ngột chuyển sang bậc thang dài, cánh cửa phòng số 321 mở ra. Soạt! Ba mặt cửa sổ trong phòng đều là biển xanh sáng chói.

Chỉ thoáng chốc, vẻ không vui lúc sáng đã biến mất, cô mở to mắt nhìn, cảm thán: “Đẹp quá!”

Rốt cuộc cũng là khách sạn đắt nhất toàn Hương Cảng, nhân viên mặc đồng phục trắng bưng khay bạc đi qua hành lang, vóc dáng hay khí chất vẫn hơn hẳn mấy bồi Tây ở Trung tâm.

https://thuviensach.vn

Nhân lúc bọn họ lên lầu, Mike đã nhờ người đưa mấy bộ quần áo nữ đến, sườn xám không tay màu vàng nghệ, là kiểu nữ thường thấy, chỉ có điều đã cũ.

Trong vịnh hẹp có gió nhưng vẫn oi bức hơn nơi khác, chỉ mới đi lên lầu thôi mà áo sơ mi đã thấm ướt mồ hôi, tóc mai dính bết lên mặt. Ceasar bảo cô thay áo tay ngắn đi nhưng cô không chịu, hai quả trứng gà lén lấy trong nồi lúc sáng được cho vào túi xách màu xanh thêu huy hiệu trường đại học Hương Cảng ra, lúc này cô lấy ra cúi đầu bóc vỏ.

Anh đi vào phòng, vừa đi vừa cởi áo sơ mi, thắt lưng và quần ra, ném chúng lên ghế dựa, cả người chỉ mặc mỗi quần lót, cúi người mở vali dày cộm, tìm quần đùi đỏ mặc vào.

Vừa xoay người thì thấy cô ngồi bên mép giường nhìn mình chằm chằm, không biết đang ngắm nhìn hay lại thất thần.

Dĩ nhiên Hoài Chân đang nhìn anh rồi. Chỉ mặc một quần lót, bên dưới là bắp chân rắn chắc. Hông nhỏ mông gầy ngực phẳng, nước da sáng màu nhẵn bóng, cơ bắp vốn không nhìn thấy dần dà gồ lên theo động tác… Mà cô cũng đang thất thần, đang nhớ lại xúc cảm khi chạm vào chúng, cô biết sờ lên rắn chắc biết mấy.

Anh rất đẹp. Nhưng nghĩ đến việc có vô số con mắt nhìn anh không rời, giống như ban nãy lúc đi lên lầu, có mấy cô gái Macau tóc vàng cứ ngoái đầu nhìn anh mãi. Còn cả sự khác thường của bạn nữ trên bàn ăn sáng nay, không hiểu sao lại khiến cô ghen.

Mà cái nhìn chăm chú như vậy lại là điều cô không thể cân bằng.

Trong lúc bất giác, đôi chân hấp dẫn kia đã dừng cạnh cô. Đột nhiên hoàn hồn, cô chợt giật thót.

Càng giật mình hơn là, anh cúi người đến gần, cởi nút áo sơ mi cô ra.

https://thuviensach.vn

Cô co chặt người lại, lớn tiếng than phiền, muốn nói một câu “ban ngày ban mặt” nhưng lại không biết tiếng Anh nói thế nào, nói tiếng Quảng anh nghe cũng không hiểu, khó khăn lắm mới nghĩ ra một câu, nhưng khí thế suy giảm còn lại thành ——

“Trời nắng thế này, anh muốn làm gì hả?”

Anh bật cười, cũng rất khó hiểu, “Đúng thế, trời nắng như vậy, em không sợ cảm nắng sao?”

Ngay sau đó chẳng kịp phản kháng, cô như một con tôm luộc chín, chỉ một chốc đã bị thực khách lột sạch vỏ.

Mặt trời nhức mắt, lúc cúi đầu cởi khóa quần bò ra, anh mới hiểu được vì sao dù cô nóng đến mức ướt đẫm áo lót cũng không chịu thay đồ, bởi vì các vết đỏ chi chít trên người mình.

Cô càng không muốn để ý đến anh, lấy chăn trùm đầu lại.

Nhìn cô như thế, anh bất giác vui vẻ, chui vào chăn ôm cô không cho cô cựa quậy, nhưng lại như đang chơi trò chơi, hôn dọc từ mi tâm xuống sống mũi, lúc sắp chạm đến môi thì bị cô đẩy ra.

Anh mặc kệ, tiếp tục hôn xuống như con sói đói khát. Làn da sáng bóng như gốm trắng, không có ngăn trở cản bước anh.

Chân còn chưa trở lại bình thường, mới chỉ dùng chút lực thôi đã lại bất giác run lên, cô vội vã chống cự.

Anh lại vòng lại hôn lên môi cô. Không chút phòng bị, bàn tay rắn chắc sờ lần xuống dưới, đi thẳng đến vùng thảo nguyên nào đấy.

Cô không thở nổi, khó khăn ló nửa gương mặt nhỏ nhắn ra khỏi chăn hít lấy hít để, như người chết chìm giãy giụa trên mặt nước, cánh tay ôm

https://thuviensach.vn

chặt như ôm khúc gỗ cứu mạng.

Không kéo rèm cửa sổ, ánh sáng chói chang làm người ta xấu hổ, cũng giống như trăng treo trên ngọn cây tối qua.

Hồi ức tối qua lại ùa đến. Cô nhớ đến mùi mồ hôi ướt át, suốt đêm lơ lửng trên cao không thể tiếp đất như đi tàu bay, cho nên hôm nay cả người cứ như đang đi trên mây.

Tuy hôm nay không kịch liệt hung dữ như đêm qua, song cũng đủ để tầm mắt cô nhòe đi, một lớp lụa mỏng giăng lên che mắt.

Người chết đuối vốn chẳng biết bơi, đôi chân không còn sức lực đập loạn trong nước. Hơi thở cũng lúc liền lúc đứt, càng không có sức nức nở, chỉ biết bất lực khoanh tay.

Lúc bắt đầu cảm thấy khó thở, ngón chân quặp lấy vải trắng co rút.

Anh rút tay ra, một mùi tanh ngọt ngào ngập tràn khắp phòng.

Mặt trời gay gắt, cô mở mắt nhìn ánh sáng chói chang, đột nhiên nhớ lại vở "vua Lear" học trong lớp ngày hôm qua, cảm thấy không biết đã xảy ra bất trắc nơi nào. Có khi trên thiên đường chẳng có hạnh phúc, mà hạnh phúc đang ở ngay dưới mặt trời đỏ hỏn này.

Anh hôn lên trán cô hai lần, đưa tay ôm cô vào lòng.

Hai người nằm sát nhau, nhìn trên trần nhà, được ánh dương vỗ về qua lớp cửa kính.

Nhất thời yên lặng, cô hoàn hồn nhớ đến gì đó, chợt hỏi anh, "Có đói bụng không?"

Anh nhìn cô một lúc, "Vừa rồi thì không, nhưng bây giờ có hơi hơi."

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ, “Lucy mời anh ăn sáng hả?”

Anh nói tiếp, “Không phải cái đó.”

Cô nhớ tay anh vẫn còn bẩn, bèn ngồi dậy, chia đôi quả trứng om đã bóc vỏ đặt trong ly trà, nhét vào miệng anh.

Anh còn chưa nói hết câu đã bị nghẹn, khó khăn nhai nuốt hơn nửa quả trứng, chỉ biết cười bất đắc dĩ với cô.

Thấy anh nhai mấy miếng, cô lại đút tiếp phần dư trong tay cho anh, lại bị anh nắm tay kéo nằm xuống.

Trong phòng ánh nắng ấm áp, tiếng ve kêu râm ran xuyên qua rèm cửa chui vào tai.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, đột nhiên cô nhớ đến một chuyện, “Sau lần đầu tiên anh đưa em về phố người Hoa, người nhà em cũng cho rằng, cô gái này còn nhỏ như thế, đã mất trinh vì một người da trắng, lại còn phải cám ơn anh ta cứu mình, đúng là tội nghiệp… Chị em còn cố ý an ủi, muốn để em cảm thấy, lên giường với con trai không phải là chuyện to tát ở Mỹ.”

Anh biết cô vẫn chưa kể xong, “Sau đó?”

“Sau đó bảo em đi làm trả nợ, sớm ngày chấm dứt với anh. Làm con gái nhà họ Quý ở phố người Hoa, đi học đi làm, có thể sống tự tại. Rồi lần thứ hai đến nhà anh, cả đêm không về, sáu giờ sáng mới về tới nhà, người nhà không ai ngủ. Cứ tưởng sẽ bị mắng, nhưng thấy em khóc, bọn họ cho rằng anh đã rời khỏi thành phố San Francisco vứt bỏ em, cho nên không nói gì.”

Anh bắt nhầm trọng điểm, “Vì sao lại khóc?”

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên vừa hiểu được cái gì gọi là cảm xúc thăng trầm, nhưng lại bị ép chấp nhận thực tế sẽ mãi mãi mất anh, sao có thể không đau lòng.

Nhưng cô cố ý nói, “Ai mà nhớ cho nổi.”

Anh cốc vào đầu cô.

Cô xoa trán, nói tiếp, “Sau khi anh đi không bao lâu, đột nhiên đảng Dân chủ thắng, đạo luật Cable được hủy bỏ. Bọn họ sợ em đau lòng nên nhờ người quen bắc cầu khắp nơi, cuống cuồng cho em đi coi mắt, một kỳ nghỉ hè mà đã gặp hết mấy thanh niên có triển vọng.”

“Trần Thiếu Công.”

“Anh vẫn nhớ anh ta hả?”

“Còn cả con trai của tiệm cơm Trung Hoa trên phố người Hoa.”

Hoài Chân bật cười, cuối cùng cũng nhận ra, quỷ thù dai này có trí nhớ siêu tốt, không nên đắc tội với anh.

Anh nhớ đến điều gì đó, cũng bật cười.

Lại nói, “Hèn gì ngày hôm có bão, anh đến tìm em, người nhà em mở cửa thấy anh thì rất khách khí mời anh đi, thì ra là tức giận.”

Tuy cô chưa nghe chuyện này nhưng cũng đoán được.

Anh nói tiếp, “Ngày hôm sau ở phố người Hoa, em lại nghe được một đạo lý. ‘Nợ tình, cả đời cũng không rõ ràng.’ Đến mấy tháng trước em mới ngẫm ra.”

Cũng không biết cô đã nói rõ ràng chưa.

“Vậy em nợ anh cái gì?”

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ, tựa vào trán anh thỏ thẻ, “Em nợ anh một món quà sinh nhật?”

Anh tra hỏi, “Em có chúc mừng sinh nhật anh à.”

“Anh đã cám ơn rồi.”

Đột nhiên anh bật cười khoái chí. Cười xong lại im lặng, siết chặt cánh tay, dùng sức để ôm sát cô hơn. Anh thở dài, tuy không biết đang cảm khái điều gì nhưng cô vẫn bắt được.

Cô nói, “Đợi đi Nam Dương về, em nấu mì trứng gà cho anh ăn nhé? Kiểu Trung Quốc, nghe nói ăn vào có thể sống lâu trăm tuổi.”

Anh đáp được.

Bất chợt có tiếng gõ cửa vang lên, làm cả hai đồng thời kinh ngạc.

Cô đưa tay kéo chiếc váy màu vàng trên giường, nhưng không kịp rồi, anh lập tức trùm chăn lên người cô.

Ceasar nói, “Chưa khóa cửa ——”

Nghe thấy tiếng khóa cửa vang lên, cô nhanh chóng mặc váy ở dưới chăn, lại từ chăn chui vào nhà vệ sinh sửa soạn lại.

Quần áo hơi rộng, sườn xám không tay dài quá bắp chân, để lộ vạt áo trắng như tuyết phía trước.

Nghĩ đến vầng thái dương trên bờ biển, nhìn vào gương cô tự nhủ: vết đỏ trên người vẫn chưa biến mất, nhưng không sao, không ai biết cô cả.

Thấy cô đi ra, vẻ mặt của Mike rất dịu dàng, “Hi cưng, có làm phiền hai người không thế.”

https://thuviensach.vn

Mike đã thay sang quần đi biển, ôm một cô gái trong ngực: ngực lớn hấp dẫn, chân thẳng tắp đi tất, đi giày cao gót càng khiến đôi chân càng thêm nhỏ dài, cô ấy đội mũ Hà Lan, cao ngang bằng Mike.

Có lẽ cô ấy chính là Celestine được nhắc đến lúc ở trên xe, vừa trông thấy người, cuối cùng Hoài Chân cũng biết vì sao ban nãy Ceasar lại cười.

Hèn gì quần áo rộng như vậy, nếu mặc trên người chủ nhân của nó thì mới có thể nhìn ra kiểu dáng.

Mike và Ceasar ra hành lang nói chuyện, Celestine hết chuyện để làm, bèn đi tới mời cô xuống bãi biển chơi.

Tóc cô ấy màu vàng, khẩu âm tiếng Anh lại có kiểu thực dân ở vùng eo biển, có lẽ là người Bồ Đào Nha từ Macau đến. Cũng học theo Mike gọi cô là cưng: “Xuống bãi biển chơi không cưng? Ở đó có rượu Gin, Martini và Whisky, có soda gừng ướp lạnh, còn cả cocktail trái cây.”

Cô chần chừ, hỏi, “Có nước chanh không?”

“Đương nhiên rồi. Ngày mai cánh đàn ông sẽ đến Singapore và Macau, đi liền mấy tuần.” Celestine mỉm cười, bước đến kéo tay cô,” Đi nào, cùng chơi với mọi người một lúc đi, Mike và Ceasar sẽ xuống nhanh thôi.”

Cô nhớ hai tuần nữa còn có kỳ thi, và cả lời cảnh báo của giáo sư ngày hôm qua, thế là lấy cuốn Vua Lear mượn của thư viện và vở ghi chép ở trong cặp sách ra, lúc này mới chịu ra ngoài cùng cô ấy.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Ngoại Truyện 5: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (5)

Lều che nắng nằm sát bụi chuối tây, tàu lá to tướng rủ xuống, lợp bóng mát cho một vùng cát nho nhỏ. Cô nắm lấy gấu váy khuỵu gối ngồi xuống, ngồi hẳn vào trong bóng râm. Celestine thở dài, khen con gái Trung Quốc nhỏ nhắn, sau đó đưa mũ Hà Lan cho cô che lên đầu gối, lại bảo nhân viên phục vụ đem đến cho cô một ly nước cam ướp lạnh, rồi nhanh chóng bắt chuyện làm quen cùng trai thanh gái lịch, không còn nhớ gì đến cô nữa.

Vì lúc sáng ăn mặn nên cô ngồi một lúc thì thấy khát, nhưng mãi vẫn không thấy nước cam của cô đâu, vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy nhân viên phục vụ đi xuống sân cỏ, tiến lại phía này, trong khay đang bưng có một ly nước cam ngọt. Mong ngóng mãi cũng có, nhưng anh ta còn chưa kịp đến gần thì đã bị một cô gái người lai có nước da màu vàng nâu do phơi nắng chặn lại. Có vẻ sĩ quan ôm cô ta có quân hàm không thấp, nên nhân viên mới để cô ta lựa chọn. Chọn tới chọn lui, đúng lúc ly nước cam có gắn một lát chanh mỏng bên trên bị cô ta cầm lấy, nhân viên há miệng nhưng không dám nói gì thêm.

Sau đó không thấy bóng dáng nước cam của cô đâu nữa, cũng không biết Celestine đã đi đâu. Cô khép sách lại, ngước mắt lên tìm kiếm, thấy cô ấy đã cởi áo khoác tự bao giờ, chỉ mặc mỗi bộ áo tắm một mảnh ngắn tới mức sẽ bị cảnh sát Mỹ phạt tiền, cùng một người đàn ông ôm ấp chen nhau trên ghế tắm nắng. Râu cá trê màu vàng cọ vào gò má cô ấy, song người Anh chọc cười cô ấy lại không phải là Mike.

Lại có hai cô gái trẻ tuổi ở cạnh cô đang nói chuyện với nhau, nói đi nói lại cũng toàn về đàn ông.

https://thuviensach.vn

Một người nói, “Pier mới cầu hôn tôi đấy.”

Người kia ngạc nhiên, “Thật hả?”

Cô ấy nói, “Anh ấy nói lần này về Anh sẽ ly hôn với vợ, sau đó về kết hôn với tôi, bảo tôi phải đợi anh ấy.”

Im lặng một lúc, giọng thốt lên rất cường điệu: “… Chúc mừng cô!”

Hoài Chân không khỏi quay sang, nhìn thấy hai gương mặt nữ trẻ trung xinh đẹp, nhưng nụ cười trên mặt lại khác hẳn nhau: một người cố gắng che giấu dối lòng, một người vừa cay đắng lại vui mừng.

Một lúc sau, người cay đắng đó được dẫn đi, lại có hai cô gái khác ngồi xuống.

Đề tài nói chuyện vẫn như cũ, cô gái dối lòng thấp giọng nói, “Các cô biết gì chưa, Pier muốn kết hôn với Angela đấy!”

Các cô gái cười phá lên: “Mơ hay thật đấy! Đi đến đây, đã có không dưới năm người Anh từng nói như thế với tôi rồi, người nào cũng có đi có về. May mà tôi không ngốc, không bị mất cả tài lẫn sắc.”

Một người khác bi ai bảo, “Có người Anh nào dám vứt bỏ địa vị và xã hội của mình để lấy một người thực dân Nam Dương làm vợ? Có là con gái của Hà Mỗ* cũng không ai dám cưới!”

(*Hà Mỗ tức chỉ Linh Tư Hà hoàng hậu, người Nam Dương, bà là Hoàng hậu thứ hai của Hán Linh Đế Lưu Hoằng, sinh mẫu của Hán Thiếu Đế Lưu Biện.)

… Tất cả đều xem cô như người vô hình.

Hoài Chân ngạc nhiên: chưa bao giờ nghĩ rằng, rời khỏi phố người Hoa đến vùng thuộc địa, thế mà nạn phân biệt đối xử vẫn còn trầm trọng

https://thuviensach.vn

như thế. Một loại là thành kiến và kỳ thị đến từ người khác, một loại là tự xem nhẹ mình.

Cô cầm thẻ kẹp sách quạt gió, lật sang trang tiếp theo.

Bất chợt phía sau ồn ào, một giọng nam trung nhẹ nhàng quen thuộc vang lên, “Vợ tôi đâu rồi?”

“Ai? Ai là vợ anh?”

“Mặc váy màu vàng, cao thế này, cầm sách Shakespeare bìa màu đỏ.”

Còn chưa dứt lời, cô đã quay đầu lại vẫy tay với anh.

Trong khoảnh khắc đó, có hơn mười gương mặt đồng loạt nhìn sang bên dưới cây chuối, khuôn mặt nước ngoài, vẻ mặt kinh ngạc rối rít nhìn cô, người sau còn xuất sắc hơn người trước.

Ceasar lại chẳng mấy để tâm, trong tay cầm ly soda gừng ướp lạnh, gập chân lại ngồi xuống cạnh cô.

Cô mở sách trong tay ra, giơ cao che nắng cho anh, thấy anh cúi đầu nhìn mình cười thì lấy làm khó hiểu, “Anh nói gì với Mike vậy?”

Anh nghĩ ngợi, “Đến Singapore hai tuần là đủ rồi, nhưng phải đến Macau một tuần.”

Cô hỏi, “Sau đó thì sao?”

Anh nói, “Em có đến Macau không?”

Cô nói, “Em muốn đi lắm… Nhưng có bài kiểm tra.”

“Ngày nào?”

“Ngày mười bốn thi xong môn cuối là ngữ văn.”

https://thuviensach.vn

“Cuối tuần thì sao?”

“Cũng được.”

“Vậy anh sẽ mua vé thuyền cho em.”

Cô gật đầu.

Anh vẫn còn cười.

Cô nói, “Vì chuyện này mà anh vui thế hả?”

Anh lắc đầu, đáp, “Không phải.”

Nụ cười khó hiểu làm cô nghĩ hoài chẳng ra.

Anh chưa bao giờ nghĩ, từng nghe rất nhiều lời chúc sinh nhật, nhưng chỉ thiếu đi cô là không thể nào vui nổi, con người đúng là tham lam. Bây giờ ngẫm lại, hơn một trăm ngày đêm đơn điệu u ám, đột nhiên đã có sắc màu.

Có điều tạm thời anh không định nói với cô.

Cô ghé đầu lại gần, cả hai cùng đối mặt ngồi trên cát.

Anh cầm lấy mũ Hà Lan trên đầu gối cô, muốn che nắng cho cô, nhưng mũ quá lớn, nên chỉ vừa đội vào là che luôn lông mày hai mắt.

Cô đưa tay tháo xuống, sách trong tay rơi xuống cát. Vội vã nhặt lên, chiếc mũ lại bay ra xa.

Lóng ngóng chạy về, phủi bụi trong sách xong lại phủi bụi trong mũ, không hề biết thương tiếc là gì. Anh ngồi yên nhìn cô chăm chú, cười phá lên rồi mới đưa ly nước ngọt cho cô.

Cô dựa sát tay anh, ngậm lấy ống hút, tức giận hút cạn nước ngọt.

https://thuviensach.vn

Anh cười hỏi, “How do you like it?”

Cô bĩu môi, phê bình, “Tàm tạm.”

Sau đó eo lập tức bị ôm lấy, kéo sát đến anh, cánh môi nhẹ nhàng ngậm lấy.

Đây không phải là lần đầu tiên hôn nhau, vậy mà cô lại cứ lóng ngóng, nhất là khi đầu lưỡi chạm vào cô. Nụ hôn rất ngắn, như một tia chớp rạch qua trong ngày hè, hoặc là như chú mèo nhỏ lén lút trộm trái dưa trên bàn. Phần cũng vì có đồng bào bảo thủ xung quanh, anh lo cô xấu hổ.

Anh lại hỏi, “How do you like it?”

Môi cô khô khốc, đưa lưỡi liếm môi, nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi hỏi anh, “Absinthe và Curacao*?”

(*Absinthe là một thức uống chưng cất, độcồn cao. Nó có hương tiểu hồi cần và nguồn gốc từthực vật; Curacao là một loại rượu hương cam có nồng độtừ 20 đến 40 độ.)

Anh còn chưa trả lời thì cả trai lẫn gái đằng sau đã nhìn thấy, ồn ào cười lên. Không biết là ai niềm nở, nhìn thấy nhân viên mặc đồng phục trắng đi qua thì lập tức gọi tới, bảo anh ta đem mấy ly cocktail soda gừng và nước cam đến.

Sau bụi chuối là một lùm cây, trên đùi cô bị ruồi cát đốt mấy lần, may mà có cho thuê mái che nắng, mấy chiếc ghế tắm nắng bỏ trống bên này trở thành nơi nghỉ ngơi cho hai người.

Nhân viên đưa dầu đuổi côn trùng đến, anh kéo bắp chân cô đặt lên chân mình, thoa dầu cho cô.

Hút nước trái cây, đột nhiên cô nhớ đến, “Celestine và Mike…”

https://thuviensach.vn

“Cô ấy là vũ nữ khiêu vũ với cậu ta tối qua.”

Cô ồ lên, lúc này mới hiểu ra. Sau đó lại hỏi, “Thế còn anh?”

Anh thoa khắp bắp chân cô, mùi chanh mát rượi tỏa ra, “Em ghen hả?”

“Em quên ai đó từng nói, hồi nhỏ anh rất thích mấy cô tóc vàng.” Cô xoay mặt đi, quai hàm bạnh ra, không biết đang tiêu hóa nước trái cây chua hay là tiêu hóa vị chua trong mình, “Ở đây có nhiều lắm kìa.”

Anh nheo mắt, “Vậy còn em, có thích người nước ngoài tóc đen không?”

Cô nói, “Tối qua anh đã hỏi rồi.”

Anh cười, “Đúng thế, em cũng không được đổi ý.”

Dùng từ đơn giản, nhưng giọng lại rất bỉ ổi.

Cô bỗng hưng phấn, “Ba đồng xu trong cặp em…”

Anh không ngẩng đầu lên, hùng hồn trả lời, “Anh lấy rồi.”

“…” Cô coi như mình chưa hỏi gì.

Bữa trưa là đồ ăn Trung Quốc, Quảng Đông Thượng Hải đều có cả. Hai người cũng không đói lắm, chỉ ăn uống qua loa.

Cô tựa vào đùi anh dưới lều che nắng, trong số mọi người đang ngồi trên ghế bành màu hồng uống cà phê, chỉ có cô che mũ Hà Lan chợp mắt nghỉ ngơi.

Có một người Quảng Đông lên núi hái được mấy bông dành dành trắng, đi xe buýt buổi trưa tới đây, muốn bán cho người da trắng hoặc người giàu Thượng Hải ở trên bãi biển, nhưng đến khi hoa sắp héo mà vẫn không

https://thuviensach.vn

bán được bông nào. Cô kéo Ceasar chân trần đi trên cát, bỏ ra năm đồng mua một gùi dành dành trắng, sau đó đưa cả cho nhân viên phục vụ, để anh ta tìm một chậu sứ màu xanh trồng cọ trong phòng 321, đổ nước vào treo trên ban công, có thể sống được mấy ngày.

Cô nhìn hoa lại nhớ đến một chuyện.

Hương Cảng dành cho tình yêu nước lạ sự tha thứ và tự do vô hạn, nhưng trong bối cảnh thực dân lại trở nên rất nhạy cảm. Trước khi anh đến, cô đã bị cảnh sát nước Anh năm lần bảy lượt mời đi uống trà; về sau, sợ là hai người còn phải đi thêm mấy chuyến. Dù có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng cả hai cũng chỉ có thể hỏi vài câu không quan trọng.

Ví dụ như, “Đã đến Shek O chưa?”

Đương nhiên là chưa rồi.

Anh trầm tư, sau đó hỏi ngược lại cô, “Em có muốn đi cùng anh không?”

Cô gật đầu. Mùa mưa đã qua, trước khi cỏ cây nhiệt đới xum xuê, đem một bó hoa đến cho bà.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Ngoại Truyện 6: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (6)

Hai ba giờ chiều, càng lúc càng có nhiều người trên bãi biển. Người Trung Quốc khá ít, từ đâu đến cũng rất dễ phân biệt: người miền bắc đến từ trong nước sợ bị đen, bình thường sẽ khoác thêm áo choàng màu sắc sặc sỡ; người Quảng Đông hoặc dân bản xứ Hương Cảng thì mặc áo tắm một mảnh ít vải, để lộ làn da màu mật mang theo phong tình nơi nhiệt đới. Khách sạn có cung cấp khăn lông cho khách hàng dùng lúc đi biển, vốn là dùng để lau khô người, sau lại được trải ra trên cát, không ít người dùng nó lót ngồi trên bờ.

Nam nữ da trắng xuống nước nô đùa, các cô gái để lộ nửa khuôn ngực, ôm ấp cánh đàn ông đứng trong nước biển cao đến ngang hông. Cũng có vài phụ nữ đã có chồng người Hoa, không biết đã ly dị chưa, hay là chồng đang ngủ trong khách sạn, mà để con nhỏ lại chơi trên bãi cát, cởi áo choàng ra, mặc áo tắm hở hang lội xuống nước, lập tức có mấy thanh niên da trắng đi tới bắt chuyện. Hình cảnh cấm kỵ khiến các quý bà trọng thể diện ở trên bờ phải trố mắt nghẹn họng, nhỏ giọng bác lại: hèn gì ai ai cũng nói Viễn Đông là thiên đường của đàn ông phương Tây, cũng trách những người phụ nữ này bôi xấu thuần phong mỹ tục!”

Mấy chiếc ghế tắm nắng sáng nay còn giành giật nhau, bây giờ trơ trọi nơi đó. Hoài Chân không mua áo tắm, lại càng không thích sưởi nắng, một mình nằm dưới mái che nắng đọc sách, thật sung sướng biết bao.

Các đồng nghiệp của Ceasar đều chừng hai mươi chưa tới ba mươi, tuổi trẻ náo nhiệt, chơi rất vui vẻ ở khu nước cạn. Có lẽ anh cũng thích hoạt động như thế, mới đầu còn ở trên bờ với cô, có người gọi anh đi chơi cũng

https://thuviensach.vn

không đi. Sau đó chơi bóng nước thiếu người, bốn năm người đàn ông cường tráng chạy lên bờ, sống chết kéo anh xuống nước cho bằng được.

Anh chơi rất vui song cũng không quên cô gái ở trên bờ, sau mấy ván lại vội vã đi lên, cả người ướt nhẹp quay về tìm cô.

Hoài Chân hỏi anh, “Chơi vui không?”

Anh nói yeah.

Cô hỏi, “Vậy anh còn về làm gì?”

Anh nói, “Anh về xem vợ anh có vui không.”

Cô hút nước trái cây, cười phá lên không ngậm miệng được.

Đằng sau có đám người lớn tiếng gọi: Cea, chúng tôi cần cậu!

Cô cầm sách đập vào tay anh, “Đi đi.”

Ceasar quay đầu lại, “Nếu muốn anh ở với em, anh sẽ không đi.”

Cô nheo mắt cười, “Không có anh, vừa hay em có thể tập trung đọc sách, không bị phân tâm ôn bài.”

Anh cười, mặc dù không hy vọng đây là lời thật lòng nhưng vẫn OK. Lại hỏi cô thi gì.

Cô nói, “Văn học phương Tây cận đại.”

Anh lại gần hôn lên má cô, nhân cơ hội tiến sát tới nói, “Nếu em cần, thì thầy giáo giỏi có thể thân thiết phụ đạo cho em.”

Cô mím chặt môi, nín cười hỏi ngược lại, “Liên quan đến gì?”

https://thuviensach.vn

Anh nói, “Phương Tây, văn học… Hoặc bất cứ thứ gì, anh cũng có thể dạy.”

Cô nói, “Vậy để em suy nghĩ kỹ đã.”

Anh xoay người đi về khu nước cạn, chân không sải bước giẫm trên cát, mọi cô gái xung quanh đều đang nhìn anh.

Lúc đưa lưng về phía mọi người, chỉ là một thanh niên cao lớn đi bộ, mặc quần bơi, sống lưng to lớn và bắp tay lộ ra.

Nhưng vừa xoay đầu lại, mái tóc màu nâu sẫm, đôi mắt sâu thẳm, cánh môi đầy đặn rất thích hợp để hôn, vô cùng nổi bật giữa đám đông người da trắng vai u thịt bắp.

Nhất là sau khi bắt đầu trò chơi giành nhau trái bóng, mọi người nhanh chóng lội vào vùng nước sâu, lẻn xuống đáy nước, đánh bóng từ dưới nước làm đối phương trở tay không kịp, chiến thắng khá đẹp. Anh nổi lên mặt nước, vuốt tóc ướt dính trên trán cười đắc ý, vừa có vẻ tùy tiện lại rất có sức cảm hóa, nụ cười cũng khá đẹp.

Ánh mắt của các cô gái trên bờ như mọc trên người anh, làm cô giận dữ, hận bản thân chỉ có mỗi một đôi tay, không thể che hết mọi ánh mắt đang thèm thuồng nhan sắc của anh đi được. Đồng thời cô cũng không muốn chịu thiệt, người khác nhìn thì cô cũng nhìn, vừa lẩm bẩm: lúc mặc quần áo còn tưởng người anh gầy, mấy lần thân mật, quá gần nhau nên cũng không để ý kỹ. Bây giờ mới biết, thì ra mình nghĩ sai rồi…

Anh được nước cười phá lên, lại đưa mắt nhìn lên bờ. Tìm được Hoài Chân, thấy cô cũng đang nhìn mình thì huýt sáo từ xa với cô, sau đó mỉm cười.

Cô cũng mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Bóng bay lên khỏi mặt nước, lao thẳng đến chỗ anh, anh lắc mình tránh đi, bơi nhanh trong nước tránh ra xa mấy mét, một ván mới lại bắt đầu.

Hậu quả của việc khuyến khích anh xuống nước chơi chính là, hiệu sách ôn tập giảm hẳn đi, trong vòng bốn tiếng đồng hồ cho đến khi mặt trời xuống núi, còn không học được nhiều hơn bằng một tiếng anh ngồi cạnh cô dưới lều che nắng, không biết là lời hay lỗ nữa đây.

Chờ anh và mọi người trở lại trên bãi biển, trời đã tối đen. Cô khép sách lại, cầm khăn lông lau cho anh.

Anh lau qua quýt, cầm khăn tắm bằng một tay, cánh tay kia kéo cô ôm vào lòng, hôn một cái, thấp giọng hỏi cô, “Tối nay có về không?”

Hình như mấy người đàn ông cùng quay về khách sạn cũng nghe thấy, nhiệt tình mời chào, “Tối nay ở đây có dạ vũ, chớ bỏ lỡ đấy.”

Cô cau mày, chần chừ.

Ceasar bèn nói, “Về phòng tắm trước đã, rồi anh đưa em về ký túc xá.”

Đám đông chợt mất hứng, thất vọng thở dài rồi ôm gái rời đi.

Cô sợ anh không vui, giải thích, “Em sợ không bắt kịp tiến độ, thi không xong sẽ làm giáo sư thất vọng.”

Anh nói, “Sống ở đây, anh sẽ không làm phiền em.”

“Ngày mai anh lên đường, đi thuyền một ngày đến Singapore, phải nghỉ ngơi cho khỏe đấy.”

Anh thấp giọng, “Không có em, anh không nghỉ ngơi khỏe được.”

https://thuviensach.vn

Cô nói, “Lúc anh và sách vở đều nằm trong phạm vi tầm nhìn của em, em thật sự không thể bỏ qua vế trước.”

Anh cười nói, “So…”

Cô ngước mắt nhìn anh, “So?”

Anh dùng cơ thể đẩy cô vào phòng, đè cô lên giường. Không lên tiếng, dùng hành động trả lời.

Tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng như nước chảy truyền đến từ phòng ăn, nhắc nhở bọn họ đã sắp hết giờ ăn tối. Hai người nắm chặt cơ hội vuốt ve cuối cùng trước khi chia tay, thần kinh cô căng lên, hỏi anh có bao cao su không.

Đã khơi lửa dậy lại đột nhiên bị cắt ngang, anh ảo não vùi đầu vào hõm vai cô, thấp giọng nói, “Muốn dính chặt với em, giống hôm qua.”

Cô lẩm nhẩm, “Giống hôm qua? Mười phút mới có tác dụng, thế mà anh đã vào rồi, cũng không biết có hiệu quả không nữa.”

Môi rời khỏi vành tai, dừng một lúc, anh nói, “Mười phút? Không chỉ mười phút… Em còn nhớ không?”

Cô bực dọc, “Sao, sao em lại nhớ chuyện đó được!”

Ceasar cười, “Ừ, lúc đó chắc là không nhớ.”

Mọi chi tiết tối qua bị nhắc đến, liên hệ với sự thân mật chân thật lúc này, câu từ tán tỉnh liên tiếp khiến người ta xấu hổ, huyết dịch chảy xuống, nhiệt độ trên người bốc lên làm cô choáng váng.

Anh vùi xuống, lời nói lẫn hơi thở làm cô run rẩy, “Không vào bên trong, anh nhớ rồi.”

https://thuviensach.vn

Cô nhắm mắt, nằm lên vai anh, “Không được, như thế sẽ có mất. Hơn nữa, hơn nữa, mấy ngày nay cũng… không an toàn.”

Xem ra anh không biết thật, có lẽ đa số vào thời kỳ thiếu kinh nghiệm phòng tránh thai đều không bình thường như vậy, phái bảo thủ càng thiếu kinh nghiệm thực chiến thì càng không biết quá nhiều đường tắt.

Nhưng thực sự bây giờ không phải là dịp tốt để phổ cập kiến thức.

Không đợi cô giải thích nhiều, Ceasar dừng lại một chốc rồi nhanh chóng đứng dậy, kéo ngăn tủ đầu giường ra, tìm lấy túi giấy nhỏ, xé bao ra, ngồi bên mép giường, chậm rãi khó khăn vuốt xuống.

Cô ôm đầu gối nhìn anh.

Từng có kinh nghiệm ở motel tại Kansas và khách sạn Timber, để ý đến sắc mặt anh, Hoài Chân hỏi nhỏ: “Không vừa?”

Anh cũng không biết nên lấy ra hay tiếp tục kiềm chế. Ngồi yên bên mép giường một lúc, anh nản chí nói, “OK, not today.”

Nắm lấy một bên kéo ra rồi ném vào thùng rác, công dã tràng rồi.

“Cea.” Cô gọi khẽ.

Anh quay sang.

Cô dịch người lại gần, dựa vào vai hôn lên má anh. Lại đi vòng sang ngồi trên đùi anh, cánh tay bé nhỏ ôm cổ, nụ hôn vừa kỹ càng lại đứt quãng.

Anh tựa lên trán cô, thấp giọng hỏi, “Em muốn làm gì?”

Cô nói, “Anh phải dạy em vài thứ chứ.”

https://thuviensach.vn

Anh cười nói, “Được.”

Nắm lấy tay cô kéo xuống. Hoài Chân nhắm mắt, trong lòng hơi sợ, không chỉ bởi vì lòng bàn tay không thể phủ kín. Khác hẳn hai lần đeo bao trước đó, nhờ có ẩm ướt mà ma sát giảm bớt, cảm giác mịn màng như xà bông, có cản trở đến đâu cũng dễ giải quyết, cũng làm cô không thể nhận ra hình thái dữ dội nguyên thủy của nó. Song lúc này lại khác, lúc này mọi thứ trở nên rất rõ ràng, tiếp xúc dừng lại nhưng kéo theo các cơ linh hoạt hơn hoạt động, đều là của anh.

Hai người không nhìn xuống. Tầm mắt khóa chặt nhìn cô chằm chằm, không cách nào rời đi.

Trên và dưới trái ngược hẳn nhau, bình tĩnh và nóng nực cùng nhau tồn tại, làm cô hoảng hốt.

Cô hỏi anh, “Không thoải mái ạ?”

Anh đáp, “Thoải mái lắm.”

Âm thanh khản đặc kiềm chế đã bán đứng anh, cũng xác nhận lời của anh.

Trong phòng vô cùng yên ắng, phóng đại từng âm thanh một.

Cô lại nhớ đến lúc ở thành phố Kansas, hỏi anh, “Có muốn nói gì không?”

Anh hỏi, “Ví dụ?”

Cô đáp, “Cảm giác thế nào, có thể nói với em.”

“Nói với em?” Anh đổi giọng điệu, nghe có vẻ tội nghiệp, “Sao có thể nói với em được.”

https://thuviensach.vn

Cô mò tới bắp thịt đang căng chặt, hơi thở dồn dập, biết anh đang kìm nén nên thử hỏi dò, “Anh có muốn, ừm, thốt ra không? Như thế em mới biết…”

Anh hỏi nhỏ, “Thốt ra?”

Ngay sau đó, anh dùng sức ép chặt cô.

Giống như tay cầm thanh sắt nóng, biết rõ sẽ bị bỏng nhưng vẫn ra sức nắm chặt, dùng sức vuốt ve, ôm ấp ngọn lửa nóng hổi.

Anh “a” thành tiếng, ngẩng đầu lên, hầu kết khó khăn di chuyển.

Hừ khẽ mấy tiếng, tựa trán thở dốc, hỏi cô, “… Giống như vậy sao?”

Cô ừ đáp, trong đầu trống rỗng.

Thần kinh căng thẳng sắp đứt, con tim cũng đột nhiên nảy lên theo anh.

Động tác tăng nhanh, cho đến khi cánh tay bé nhỏ của cô tê rần. Nếu không phải có anh nắm đỡ thì cô đã cạn kiệt sức lực, không thể theo kịp tiết tấu của anh.

Lúc kết thúc, cô cảm thấy tay mình sắp tàn phế đến nơi rồi.

Anh nắm lấy cổ tay cô, vẫn phủ lên nó.

Cơn sóng cuộn trào ập đến muộn hơn cô nghĩ nhiều, lòng bàn tay âm ấm. Không kịp xòe tay nhìn rõ thứ bên trong, anh đã rút khăn giấy lau sạch tay cô.

Mồ hôi dầm dề ôm cô hôn nhẹ, anh hỏi, “Có thích không?”

Cô ngơ ngác, “Không phải em mới là người nên hỏi câu này sao?”

https://thuviensach.vn

“Không thích. Nhưng nếu em thích, anh sẽ thường xuyên…” Tai anh đỏ bừng, xoay mình đè cô xuống giường, chôn mặt vào vai cô, thấp giọng nói, “… Cho em nghe.”

Cô ôm anh vào lòng, ngây ngô gật đầu.

Anh thấp giọng nói tiếp, “Anh thích làm cùng em hơn.”

“Tháng sau, em đến Macau tìm anh.” Cô nghiêm túc suy nghĩ, “Nhất định phải chuẩn bị trước đấy… Em cũng không biết chọn.”

Anh nằm lên chân cô, cố ý hỏi, “Chuẩn bị cái gì?”

Cô đáp, “Loại vừa vặn, thoải mái, loại anh thích.”

Anh ngẩng đầu đưa mắt nhìn cô, híp mắt cười, “Anh muốn hỏi em thích gì hơn.”

Nghe tiếng kèn saxophone mở màn dạ vũ, đồng nghĩa với việc sắp kết thúc giờ bữa tối. Anh ôm cô vào phòng tắm, lại bị cô kháng cự.

Vì nếu tắm xong thì sẽ không muốn mặc lại quần áo bẩn nữa, mà ở đây lại không có đồ lót để thay.

Thấy anh gần như có thể tắm xong với tốc độ ba mươi giây, cô dựa vào cửa phòng tắm cười, “Không bằng chúng ta ra ngoài ăn đi, chớ gấp gáp.”

Bảy giờ đi xe buýt rời khỏi Repulse Bay, lúc đến đường Queen ở Trung tâm, nhà hàng Lin Heung đang độ đông người nhất, đến gần bảy rưỡi mới có bàn trống.

Vách tường màu xanh ngọc, phong cách Bing sutt* rất có chất nông thôn. Ông chủ có tướng mạo điển hình của người Quảng Đông, sầm mặt đưa thực đơn tới như thể nhìn ai cũng mất hứng. Thực đơn chỉ có một tờ,

https://thuviensach.vn

không đến mười lăm hàng chữ, cơm, mì và đồ uống mỗi thứ chiếm năm hàng.

(*Phong cách ‘bing sutt’ đượcđặc trưng bởi đồnội thất cũvà cách bốtrí bày biện nhưsàn lát gạch nhỏ, quạt treo, ghếgấp, v.v…)

Nhà hàng có rất ít người da trắng đến, bàn hai người thiết kế vừa nhỏ vừa thấp, Ceasar vừa ngồi xuống đã có cảm giác bàn càng nhỏ hơn, bó tay bó chân, như thể trần nhà cao cũng không đủ với chiều cao của anh.

Anh không nhận diện được chữ Trung, Hoài Chân vừa phiên dịch vừa mô tả lại từng món một cho anh. Hai người còn chưa quyết định chọn món gì thì ông chủ lại thúc giục.

Hoài Chân là khách quen, biết rõ tính cách thất thường của ông chủ, cười nói: “Chờ một lúc.”

Ông chủ nói, “Ăn cơm súp đùi vịt đi!”

Từ nhỏ lớn lên ở đất nước lấy tiền típ làm thù lao phục vụ, có lẽ Ceasar chưa bao giờ thấy phục vụ nhà hàng nào lại có thái độ gay gắt như thế, bèn hỏi ngược lại, “Vì sao?”

“Vì ăn ngon chứ sao! Lắm chuyện, tôi lừa anh làm chi.” Ông chủ bực tức, giọng cũng cao lên ba độ, “Ăn cơm súp đùi vịt đi! Tình nhân nhỏ, dùng thêm bánh dứa, một suất bánh cuốn và cơm đĩa, hai ly trà chanh. Vậy đi!”

Vừa dứt lời, ông ta lập tức xoay người rời đi, tự tiện quyết định thay khách hàng, lại còn có vẻ không cho phép người ta phản bác, nếu không sẽ đuổi khách.

Cách bàn ăn, Ceasar im lặng nhìn Hoài Chân, nhìn ánh mắt thì có vẻ anh rất hồ nghi về nhà hàng này.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nhún vai, bày tỏ nơi này là quán nhỏ lại bắt nạt khách như thế đấy. Đến lúc hoàn hồn, cô ngẩng đầu cao giọng hỏi, “Trà chanh đá, không mua mà tặng được không?”

Ông chủ cũng cao giọng đáp lại, “Được ——”

Hoài Chân nháy mắt với Ceasar.

Anh nhìn càng thêm khiếp sợ.

Cô đổi sang tiếng Anh mắng, “Nhà hàng Hương Cảng, ăn thì ngon, nhưng chủ lúc nào cũng nóng tính.” Cuối cùng lại bổ sung một câu, “Nơi khác ở Trung Quốc cũng thế.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Ngoại Truyện 7: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (7)

Đảo nhỏ trong đêm khá là náo nhiệt, tuy ban này có vẻ thưa thớt dân số, song đêm về mọi người lại đổ đến phố Trung tâm. Nằm gần phố là khu kinh doanh của người Anh, thương nhân mặc áo sơ mi, thắt cà vạt đứng trên bậc thềm xi măng ngoài ngân hàng trò chuyện hút thuốc, đi ra mấy bước thì sẽ thấy những gã lang thang co ro nằm ngủ ở bên đường. Bọn họ không trực tiếp xông lên đòi thức ăn của bạn, mà thỉnh thoảng lúc bạn đi ngang qua, sẽ đứng dưới đèn đường, mở to mắt dè dặt nhìn người qua đường đi lại dưới cổng vòm. Nghe nói cứ hai ngày là giáo hội Tin lành sẽ phát cơm trộn đậu tương cho họ, nhưng các cô gái đi ngang qua vẫn cho bọn họ ít khoai lang chiên và kẹo bưởi còn dư.

Xe buýt vừa đến trạm, nếu không cùng nhau đi dạo chợ đêm, thì cũng chỉ có thể nghe tiếng thông reo ở trên núi. Thật ra ở Hương Cảng cũng chẳng có gì hay để ngắm nghía, nhưng cả hai lại rất hưởng thụ cảm giác nắm tay nhau đi trong dòng người mà không bị xem thường.

Lúc sắp đến trạm xe buýt ở đường Conduit, mấy cô gái đang ngó dáo dác cạnh bảng thông báo vừa thấy Hoài Chân, thì lập tức gọi tên tiếng tiếng Anh của cô rồi chầm chậm chạy đến.

Hoài Chân nhận ra một người trong đó là Isabella khoa nghệ thuật, học chung môn kịch cổ điển với cô.

Bọn họ mặc sườn xám đang mốt, khoác bên ngoài áo lụa màu xanh trong suốt, tính cách hướng ngoại, vừa thấy cô thì hào hứng chạy đến, toan

https://thuviensach.vn

kéo tay cô lôi đi. Nhưng còn chưa đến gần thì đột nhiên nhìn thấy người da trắng đứng khuất phía sau, hoảng sợ hét lớn.

Hoài Chân cũng không lạ gì, quay đầu nhìn Ceasar, suýt nữa đã cười phì, lại quay qua hỏi các cô ấy: "Đây là chồng mình… Chờ lâu chưa, tìm mình có chuyện gì không?"

Các cô gái nghe thế thì bật cười, đứng từ xa xin lỗi anh, nói với Hoài Chân, "Không phải trường muốn diễn kịch vào ngày mồng 4 tháng 5 đó sao? Ở hội trường tòa nhà chính đấy. Là thế này, bọn mình muốn đổi sang kịch nước Pháp, là vở La fin du monde, cậu từng nghe đến chưa?"

Cô chần chừ, "Kịch khoa học viễn tưởng?"

Cô gái đó gật đầu, "Có một nhân vật là nữ người máy tương lai, nói tiếng Đức ——"

Cô nghiêm túc hỏi, "Mình diễn vai người máy?"

"Cậu biết nói tiếng Đức, Aldrin nói thế. Hơn nữa cậu rất, rất ——"

Hoài Chân đùa, "Cứng ngắc như người máy?"

Isabella cười to, "Không phải, mọi người đều cảm thấy cậu rất ngầu. Đây là nhạc kịch, ai cũng phải khiêu vũ…"

Hoài Chân ngắt lời, "Nhưng mình sắp có kỳ thi rồi, đến giữa tháng tư mới kết thúc. Hơn nữa mình cũng không biết khiêu vũ."

"Học viện Nhân văn lúc nào cũng thi nhiều, bọn mình biết chứ, cho nên đã thuê một căn phòng nhỏ ở dưới núi Nicholson làm phòng tập, cậu đi bộ năm phút là đến, mọi việc đều đặt kỳ thi của cậu lên đầu. Không biết khiêu vũ cũng không sao, đa số con trai cũng không biết, nên động tác rất

https://thuviensach.vn

đơn giản,” Các cô gái năn nỉ cô, “Xin May đấy, nếu không có cậu, chắc bọn mình phải viết lại kịch mất.”

Hoài Chân nói cô sẽ suy nghĩ. Các cô gái lại cho rằng đây là lời từ chối khéo nên không chịu cam tâm, nài nỉ cô đi cùng bọn họ tới xem phòng tập thế nào, Ceasar chậm rãi đi theo sau.

Căn phòng nhỏ nằm dưới mấy bụi đỗ quyên cạnh đường lên núi, trước đây là phòng tuần bộ của lính tuần Ấn Độ, bây giờ để trống. Hoa rơi xuống không người quét dọn, cánh hoa tích tụ ở ven đường sắp dày đến mười tấc, lúc này vẫn còn đang rơi. Phòng tuần bộ nằm ngay ở giữa, có hai khung cửa kính hai mặt, bên trong đang sáng đèn, nam thanh nữ tú sôi nổi bên trong, cười cười nói nói.

Có hai cô gái đang nghiêm túc thảo luận động tác, một người đứng dậy làm động tác Pirouette*, sau đó sải chân nhảy một bước lớn, vừa nhẹ nhàng lại hoàn mỹ. Sau khi lên năm Hoài Chân vẫn luôn cần mẫn luyện tập, chỉ tiếc cơ thể không chịu tiến bộ, nhưng cũng cảm thấy hưng phấn.

(*Pirouette: động tác xoay tròn trên một chân.)

Isabella thấy cô mê mẩn, bèn hỏi, “Cảm giác thế nào, cũng không tệ lắm đúng không?”

Cô nói, “Người ta là thiên nga, còn mình lại là nữ người máy.”

“Cậu đồng ý rồi hả?”

“Mình rất muốn đóng vai người đến từ tương lai, có cảm giác sẽ thú vị lắm đây.”

Cô và Isabella thảo luận xong thời gian, bước vào phòng gặp mặt bạn chung trường xa lạ, về cơ bản coi như đã thỏa thuận xong chuyện này, mọi

https://thuviensach.vn

người rất vui vẻ trước thành viên mới gia nhập, như thể đã chờ mong từ lâu.

Đẩy cửa đi ra, Hoài Chân làm vẻ mặt khoa trương với Ceasar.

Anh nhìn cô, cười nói, “Người máy đến từ tương lai rất hợp với em.”

Cô nói, “Ồ? sao anh biết.”

“Em nói với anh.” Anh hỏi tiếp, “Cô ấy trông thế nào?”

Hoài Chân chẳng biết xấu hổ, “Gương mặt vui vẻ, thân hình bốc lửa, giọng nói hấp dẫn.”

Anh cẩn thận ngẫm nghĩ, hình như đang muốn kết hợp đoạn miêu tả này với hình tượng của cô, cuối cùng cho ra kết quả là: “Rất khó tưởng tượng.”

Cô cười to.

Giữa hai người, có rất nhiều chuyện không cần phải nói rõ, cũng có thể đoán ra được nguyên nhân. Ví dụ như khi ra khỏi nhà hàng với cô, có lẽ anh cũng cho rằng cô không biết khiêu vũ. Khi cô hỏi đến, anh lại nói, “Anh đoán em không thích Mark, và thêm vài đồng nghiệp khác nữa.” Cho dù cô có giả vờ lễ phép đến đâu, thì mọi tâm tư vẫn bị phơi bày. Một trò đùa không ai biết lại có thể từ từ tháo gỡ một bí ẩn và một vài nút thắt, thời khắc vạch trần đáp án lại khiến cô vui vẻ hơn tưởng tượng nhiều.

***

Mấy tuần sau đó vừa bận bịu lại buồn tẻ, trừ những buổi sáng không có tiết sẽ đến phòng tuần bộ tập một tiếng, thì thời gian còn lại cô chỉ quanh quẩn giữa sân trường và ký túc xá.

https://thuviensach.vn

Lớp học và phòng ăn có cung cấp ăn ở miễn phí, cô lại không rảnh đi dạo phố, tiền chi tiêu mỗi tháng chỉ tốn cho phí gọi điện đến Mỹ mà thôi. Mỗi tuần cô đều gọi hai cuộc về nhà, thông báo tình hình với người nhà. Có điều tuần này Vân Hà mới khai giảng, cô cũng đang bận thi cử nên không gọi điện về thành phố San Francisco, nhà cũng không trách cô. Sau khi nghe nói Ceasar đến Hương Cảng, bọn họ lại chuyển một khoản tiền vào tài khoản của cô, cũng không biết rốt cuộc dùng thế nào.

Ceasar giao chìa khóa nhà trọ ở đường Conduit cho cô, đề phòng cô không tìm được nơi yên tĩnh để học. Gần đó cũng có đồng nghiệp ở lãnh sự quán Mỹ và đồn cảnh sát nước Anh, vô cùng an toàn. Quan trọng nhất là, trong nhà trọ có lắp đặt máy điện thoại treo tường, lúc cô gọi điện thoại cho anh cũng không cần lo lắng có người nghe lén nội dung trò chuyện.

Có điều Hoài Chân không tới thường xuyên. Một khi nghĩ đến chuyện có thể dùng điện thoại ở nhà trọ anh gọi điện cho anh, cô khó mà giữ mình tập trung được. Lần đầu tiên tới là vì phải chuyển đồ dùng đến nhà trọ, cô liên hệ với mấy người lao động Quảng Đông ở bến tàu hộ anh, giá vừa rẻ mà cũng yên tâm. Sau đó các đồng nghiệp ở lãnh sự quán Mỹ cũng rối rít tham gia vào đội ngũ dọn nhà.

Lần thứ hai tới, là vì hôm nào đó trước ngày thi, lãnh sự quán Mỹ gọi điện đến ký túc xá mời cô tới uống trà, hỏi mấy câu hỏi ngớ ngẩn liên quan đến Ceasar và “lần trước người Anh đã hỏi cô những gì”. Dù ngoài miệng đám người Mỹ đó có phần khinh bỉ cô, nhưng xét thấy bọn họ không thể không tôn trọng tài liệu ở đặc khu Washington (sau được đưa về Hương Cảng), gọi cô là “Mrs. Muhlenberg Jr.”, cô quyết định không so đo với họ, cho dù cô cũng không thích xưng hô này lắm.

Nhưng cô vẫn than phiền với anh trong điện thoại, cuối cùng còn tổng kết: “Em ghét người Mỹ.”

“Kể cả anh ư?”

https://thuviensach.vn

Cô phớt lờ, “Nhưng vẫn không thể không cám ơn luật pháp nước Mỹ đã bảo vệ em, dù em đang ở ngay đất nước của chính mình.”

Anh cười nói, “Đây là lãnh địa của nước Anh.”

Cô nói, “Cũng chỉ cho nước Anh thuê 99 năm mà thôi.”

Anh nghĩ ngợi, “Đó là Tân Giới*.”

(*Tân Giới là một trong ba khu vực lớn nhất của Hồng Kông. Ngày 9 tháng 6 năm 1898, Anh quốc và chính phủ Mãn Thanh ký kết điều ước “Mở rộng địa giới Hồng Kông” tại Bắc Kinh, thuê nhượng vùng đất từ phía Bắc đường giới tuyến Cửu Long đến bờ nam sông Thâm Quyến, cùng 233 hòn đảo lân cận, kỳ hạn 99 năm, cho đến năm 1997 thì chấm dứt hiệu lực.)

Cô muốn nói, vừa hết 99 năm, ngay cả đảo Hương Cảng và Cửu Long cắt nhường cũng được trả lại, nhưng trong điện thoại, cô vẫn không có gan dám tiết lộ thiên cơ.

Anh đổi khẩu âm, “Vậy em có thích người Anh không?”

Cô bĩu môi, “Người Anglo-Saxon xấu xa đều sàn sàn nhau.”

Anh thở phào, “Hy vọng anh không có quá nhiều huyết thống của dân tộc đó.”

Cô lại bật cười. Không thể không thừa nhận, nói xấu sau lưng đúng là một cách rất tuyệt để hả giận.

Trong tuần cùng anh đi Macau, hai người không gọi điện thoại nữa, có lẽ anh không muốn làm cô phân tâm.

Trong ký túc xá chỉ có mười mấy cô gái học ở đại học Hương Cảng, nhưng thật sự không thể xem thường khả năng của bọn họ được. Vừa ăn sáng xong, tin tức Quý Hoài Chân có một ông chồng tuấn tú đã nhanh

https://thuviensach.vn

chóng lan rộng, cũng vì thế mà Rumpo Hà không đến làm phiền cô nữa. Có điều cô cũng không để ý lắm, mấy bài kiểm tra trong tuần đã quá đủ với cô rồi, thậm chí dù chuyện quan trọng hơn cũng bị cô gạt qua: ví dụ như ngủ, ví dụ như khẩu vị không ngon, lại ví dụ như không mặc vừa đồ lót… Mọi vấn đề về cơ thể đều được cô quy thành: hội chứng DDL, rối loạn nội tiết do quá căng thẳng.

Vào ngày thi cuối cùng, cô là người đầu tiên thức dậy, vừa học thuộc lòng vừa ăn sáng ở trong phòng ăn. Bảo Lai thi cùng phòng với cô, một lúc sau cô ấy đến ngồi cạnh cô, đầu tiên là khen "áo sơ mi rất đẹp".

Cô cám ơn.

Sau đó cô ấy cầm lấy xá xíu ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, cuối dùng dừng ở trước ngực cô, hỏi, "May, có phải gần đây… cậu mập lên không?"

Nếu là bình thường thì cô càng muốn được béo lên, nhưng không biết vì sao gần đây tính khí rất tệ, vừa nghe nói thế đã lập tức khó chịu, vặc lại: "Có lẽ do vừa dậy nên bị phù?"

Bảo Lai cũng chần chừ gật đầu, "Có lẽ thế."

Đã qua Hồi Nam*, Hương Cảng đã chính thức vào hè. Ngày thi hôm ấy là ngày nóng nực nhất, mặc áo dài tay ngồi trong phòng thi, nóng tới mức mồ hôi dầm dề. Bắt đầu môn thi thứ hai, cô có cảm giác buồn nôn. May mắn là, cô luôn nghiêm túc nghe giảng mỗi tiết học môn văn học phương Tây cận đại, đồng thời cũng có ôn bài, vậy là dùng tốc độ nhanh nhất trả lời hết các cầu hỏi, thậm chí còn không kịp kiểm tra dò lại, vừa nộp bài xong đã rời khỏi phòng học.

(*Hồi Nam là tên gọi hiện tượng thời tiết ở vùng phía nam Trung Quốc, hễ mùa xuân đến, nhiệt độ bắt đầu ấm trở lại và độ ẩm cũng tăng lên.)

https://thuviensach.vn

Vừa ra khỏi phòng thi, dạ dày cồn cào suýt khiến cô choáng váng, Hoài Chân chạy như điên lao vào nhà vệ sinh, nằm trên bồn câu nôn sạch bữa trưa chưa kịp tiêu hóa là thịt bò và măng tây.

Sinh viên khóa trên đang gian lận ở phòng bên nghe không đặng, ân cần gõ cửa hỏi cô, “Cô có khỏe không, có cần giúp không?”

Cô khoát tay, “Cám ơn, có lẽ là cảm nắng thôi.”

Người kia gật đầu, ngờ vực rời đi.

Cô làm ướt chìa khóa, cạo gió ở khuỷu tay, huyệt thái dương và bên ngoài ngón cái, mười phút sau cảm thấy khá hơn, mới cầm cặp sách rời khỏi tòa nhà chính.

May mà lúc lên xe buýt không còn cảm thấy buồn nôn, song một khi nghi ngờ dần xuất hiện thì khó mà đè ép nó xuống được – chỉ tiếc cô không học sâu về Trung Y, không thể tự chẩn mạch cho mình.

Vừa vào ký túc xá, cô đã lập tức gọi điện đến bệnh viện Anh, hỏi có thể đặt lịch hẹn với bác sĩ không.

“Có thẻ bảo hiểm không?”

“Có, là thẻ bảo hiểm sinh viên.”

“Khoa nội tiêu hóa?”

“Vâng…”

“Đặt lịch hẹn với giáo sư Schmitt được không? Tối nay chỉ có ông ấy rảnh.”

“Được…” Lucy cầm một bức thư đi tới, thấy cô đang nói chuyện điện thoại thì đặt thư lên bàn rồi rời đi. Hoài Chân thở dài, hỏi tiếp, “Còn phụ

https://thuviensach.vn

khoa thì sao?”

Đầu kia dừng lại, “Đặt lịch hẹn với hai bác sĩ, đúng không?”

Cô đáp phải.

Đầu dây nói, “Tôi phải hỏi đã, chưa chắc hôm nay bác sĩ phụ khoa đã có thời gian.”

Trong lúc đợi điện thoại bệnh viện gọi về, cô đi tới mở thư ra, bên trong là vé thuyền đến Macau vào mười một giờ trưa mai.

Cô chợt thấy nhức đầu, đặt bức thư và tờ vé sang một bên.

Điện thoại gọi về, báo cho cô biết, “Nếu chỉ là kiểm tra thì chín giờ tối nay, y tá Susan có thể làm giúp cô; nếu có chẩn đoán khác hoặc cần giải phẫu, thì phải hẹn trước chiều mai xếp hàng —— có thể xin hỏi cô cần kiểm tra gì không?”

Cô đáp, “Thử thai.”

Cô gái đáp, “Được, y tá Susan có thể làm kiểm tra thử thai.”

“Chín giờ tối nay đúng không?”

“Đúng thế.”

Sau đó cô lại gọi cho phu nhân giáo sư, báo với bà là mình khó chịu trong người, hôm nay không thể đến Cửu Long thăm mọi người được. Phu nhân giáo sư ân cần hỏi cô, có cần giúp đỡ gì không.

Cô nói không sao, chỉ là bị say nắng, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe.

Phu nhân giáo sư nói: Đừng quá căng thẳng, dù không được A hết thì cô cũng sẽ thuyết phục ông ấy viết thư giới thiệu học bổng cho em.

https://thuviensach.vn

Cô cười to, cũng nói cám ơn.

Cúp máy cười cười một lúc, đứng bên máy điện thoại, bất chợt sợ hãi dâng lên. Đưa mắt nhìn tấm vé thuyền, cơn giận lập tức bùng phát, lập tức quay số gọi theo số điện thoại ghi ở cuối điện báo, đợi anh nghe máy, cô tức giận dùng tiếng mẹ đẻ của anh mắng xối xả.

Cho đến âm thanh biến mất, giọng nói dịu dàng quen thuộc lại vang lên, hỏi cô, "Đã nhận được vé thuyền chưa?"

Cô thầm oán: để em đến công ty vận chuyển lấy là được rồi, phát điện báo cho bưu điện đưa tới cửa làm gì, dư tiền quá nên đốt chơi hả?

Tóm lại là nhìn anh thế nào cũng không vừa mắt.

Cô đè nén cơn giận, cuối cùng cô nói: "Nhận được rồi."

Nghe thấy cô không vui, anh hỏi, "Làm bài không được?"

Cô giễu cợt, "Sao có thể."

Sinh viên giỏi kiêu ngạo làm anh cười to ở đầu dây bên kia, sau lại hỏi, "Vậy nhớ anh hả?"

"Chỉ là em…" Cô nhẫn nhịn, "Muốn nói với anh, có thể ngày mai không đi Macau được."

Anh thôi cười, hỏi cô, "Bận chuyện gì à?"

Cô nói, "Tối nay phải đến bệnh viện."

"Bị bệnh?"

"…"

"Xảy ra chuyện gì thế? Nói với anh đi."

https://thuviensach.vn

Cô nắm ống nghe, tức giận nói, “Đều là lỗi của anh cả.”

Anh cười hỏi, “Sai ở đâu? Chúng ta sửa lại.”

Cô nhìn chằm chằm trần nhà, tức tối nói, “Có thể là em mang thai rồi.”

Anh như không nghe rõ, “Em nói gì?”

Cô hờ hững giải thích, “Hôm nay nôn một lần, nếu như không phải chu kỳ kinh nguyệt chậm mười ngày thì em cũng chỉ tưởng là say nắng. Cea, có thể em có thai rồi.”

Đầu dây im lặng.

Cô muốn khóc, “Cea, em vẫn chưa đến mười tám tuổi.”

Bất thình lình anh nói, “Một lần? Chính xác vậy sao?”

Cô tức tới mức mắng ra miệng, “Mẹ kiếp anh như thế mà dám bảo là một lần hả?!”

Anh nghe xong, cười không khép miệng được.

Cô mắng, “Fuck you.”

Sau đó dập máy cái cộp, chỉ hận không thể dựng ngón giữa lên với anh.

Gục xuống bàn, đại não trống rỗng.

Điện thoại gọi đến nhưng cô không nhận, liên tục vang lên trong căn phòng trống trải. Lucy đi tới hỏi ba lần, hỏi có phải điện thoại của cô không, nếu không phải thì cũng không nên bỏ qua điện thoại của người khác.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cô thấy nhức đầu, đành cầm ống nghe lên song lại không nói gì.

Anh hỏi, “Bệnh viện nào?”

Cô nói là bệnh viện trên núi Nicholson.

Anh lại im lặng, rời khỏi ống nghe một lúc, không biết đang làm gì, một lát sau mới quay lại.

Cô nói, “Em phải ngồi xe đi bệnh viện.”

“Hoài Chân.” Đột nhiên anh nghiêm túc gọi cô, đã lâu lắm rồi anh không gọi tên cô như thế, sau đó nói tiếp, “Anh muốn biết em nghĩ thế nào.”

Cô nói, “Hương Cảng cũng có thể phá thai.”

Anh ảo não, lớn tiếng ngắt lời cô: “No!”

Cô nói, “Chẳng lẽ anh đã chuẩn bị sẵn sàng đón một sinh mệnh mới rồi sao? Vào lúc hai chúng ta còn ngây thơ thế này!”

Giọng anh rất nhẹ, “Anh rất tự tin mình có thể đối phó với mọi tình huống, bao gồm cả chuyện này. Bất kể thế nào anh cũng tôn trọng quyết định của em, nhưng em có tin anh không?”

Cô cố gắng suy nghĩ một lúc lâu, phát hiện càng nghĩ càng loạn, không thể đưa ra một câu trả lời chính xác được, “Em không biết.”

Anh nói, “Anh hy vọng em có thể trả lời anh. Câu trả lời mà anh muốn nghe không phải là ‘không biết’.”

Bàn tay cầm ống nghe của cô run lên, “Em không biết phải cố gắng thế nào mới có thể gánh vác hậu quả cho hành động của mình, em vẫn chưa

https://thuviensach.vn

sẵn sàng để chịu trách nhiệm, nếu không, hậu quả của việc thất trách còn nghiêm trọng hơn thế… Cea, anh nói với em đi, em có thể làm được không?”

Giọng anh dịu dàng lại rất chắc chắn, “Anh sẽ chịu hết mọi trách nhiệm, đừng sợ.”

Anh định an ủi, nhưng nghìn trùng xa cách, lại không biết phải làm gì.

Cô im lặng một hồi rồi gác máy.

Không nói rõ là cảm giác gì, rối loạn bên trong dẫn đến mất kiểm soát cảm xúc, muốn tức giận vô cớ với anh, mà cũng vì hoảng hốt lo sợ nên rối loạn… Không chỉ có thế, còn có sự mong đợi mơ hồ, mong đợi này lại quá đỗi mới lạ với trải nghiệm nông cạn của mình, nên mới khiến cô bồn chồn bất an trong một khoảng thời gian ngắn.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Ngoại Truyện 8: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (8)

Bệnh viện nằm ngay trên đỉnh núi, tại đại học Hương Cảng. Xuống xe tại đường Pok Fu Lam, có thể thấy ngôi nhà bê tông cốt thép trên sườn đồi, đó là nhà xác của bệnh viện, bậc thang hơn hai mươi cấp nối nó với mặt đường chạy xe buýt, thuận tiện đậu xe. Sau lưng có một con đường lát đá âm u gọi là đường tình nhân, dẫn thẳng đến bệnh viện trên núi.

Một chiếc quan tài gỗ được đưa ra từ cổng bệnh viện, hình như để tôn trọng người mất, quan tài được đặt trên kệ thép đã chuẩn bị sẵn. Một chiếc chậu đồng đặt trước quan tài gỗ, trong chậu đốt giấy, mấy người Hoa quỳ trước chậu đồng khóc rấm rứt – chẳng rõ là thật hay giả, bác sĩ người da trắng đứng bên cạnh nhìn, trên gương mặt hiền hậu nhiều năm lộ vẻ lạnh lùng khác thường, có lẽ cũng là bầu không khí trang trọng mà thượng đế ban cho cái chết đã khiến mọi thứ mất cân đối. Hòa thượng mặc trường bào màu đỏ đứng bên cạnh gõ *cóc cóc* vào nhạc cụ không biết tên, âm sắc chói tai ồn ào.

Gió biển gào thét thổi rừng cây trên đỉnh núi phát ra tiếng nghẹn ngào, khiến nơi này càng biến thành hòn đảo băng ở phía bắc lục địa châu Âu. Bây giờ là chín giờ rưỡi tối, bệnh viện chỉ lác đác vài cửa sổ sáng đèn. Vì đề chóng thủy triều nên nền móng xây cao hơn so với các kiến trúc bình thường, vườn hoa khổng lồ khiến nó trông như tòa tháp cổ Á Thuật phương Đông. Tất cả mọi thứ lẳng lặng ngắm nhìn dưới ánh đèn bệnh viện trong bóng đêm, bao gồm tàu thuyền trên biển, vách tường vàng nhạt của bệnh viện trên đỉnh núi, cùng với nghĩa địa người Hoa đối diện bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Xe Buick bay nhanh lên núi, chợt thắng gấp ở ngoài nhà xác, tiếng *kít* chói tai lấn át xe cứu thương đằng xa và tiếng gõ la ở bên cạnh. Mở cửa xe ra, một người Tây cao lớn bước xuống, bước chân vội vã của anh đã thu hút mọi người trên bậc thang. Nhưng anh không hề dừng lại, dọc theo đường tình nhân vội vã lên núi, rồi sau đó dừng bước.

Sở dĩ con đường lát đá dài chừng hai dặm Anh được gọi là con đường tình nhân, là vì nó chỉ cách trường đại học mười phút đi bộ, bên đường trồng đầy đỗ quyên bách tùng xum xuê, đêm đến gió thổi, lại có thể nhìn thấy toàn bộ vịnh và Cửu Long, phong cảnh rất đẹp, là thánh địa hẹn hò của những cặp tình nhân. Chỗ duy nhất chưa toàn vẹn có lẽ chính là nghĩa trang công cộng Trung Hoa nằm đối diện, và nhà xác lẫn bệnh viện ở cuối đường.

Vì để thuận tiện cho bệnh nhân tắm nắng, cứ cách một đoạn trên đường tình nhân lại có ghế đá. Có một cô gái người Hoa dáng vẻ học sinh cuộn tròn ngồi trên ghế đá, đêm đến rất lạnh, cô lại mặc một chiếc áo len Kashmir màu kem, bên trong mặc váy mỏng màu hạt dẻ. Chiếc áo khoác không có khóa, cô ôm đầu gối ngồi trên ghế đá bên ngoài bệnh viện, gấu áo che đi đôi chân bé nhỏ, càng khiến cô trông gầy hơn. Tay cô siết chặt một chai nước suối nhãn hiệu Aquafina ấy có một chai nước khoáng Vita và một chai thuốc, đối diện với cây, không biết còn đứng đó làm gì. Nhưng những người bên ngoài nhà xác lại chẳng chút ngạc nhiên, vì cô ấy đã ngồi đây hơn nửa tiếng rồi – có lẽ là bị bệnh gì đó – lúc đầu họ đã nghĩ như vậy. Cho đến khi chàng trai trẻ chậm bước đi về phía cô, trên mặt mấy người phụ nữ đang buồn bã chợt toát lên vẻ bừng tỉnh, ồ, nữ sinh đại học sa ngã và người da trắng cặn bã, thì ra là có chuyện như vậy.

Tiếng gõ la và tiếng tụng kinh lại vang lên, nối liền với tiếng thông reo trên hải đảo. Cho đến khi một âm thanh quen thuộc vang lên lúc cách mấy mét, làm cô sợ hết hồn.

https://thuviensach.vn

“Cea!” Con ngươi cô co lại, nụ cười miễn cưỡng càng khiến sắc mặt cô thêm nhợt nhạt, “Sao anh lại ở đây?”

Rốt cuộc anh cũng thở phào nhẹ nhõm. Năm giờ rưỡi đi thuyền đến tận bây này, như thể là lần đầu tiên được hít thở trong suốt bốn giờ vừa qua. Anh không nói gì, dọc theo đường đất đá đến gần cô, hỏi, “Đó là gì?”

Cô xòe lòng bàn tay ra, là một chai thuốc Aspirin.

“For what?” Anh hỏi.

“Bác sĩ nói em bị viêm dạ dày cấp tính.”

“Còn gì nữa không?”

Cô do dự, gật đầu nói, “Bác sĩ đề nghị em nên đi kiểm tra phụ khoa một lần…”

Dừng một lát, anh nói, “Kiểm tra rồi hả?”

Cô gật đầu.

Im lặng một lúc, thấy anh đợi trả lời, cô bèn nói tiếp, “Y tá Susan nói em đợi nửa tiếng nữa đi lấy kết quả xét nghiệm. Nhưng đã qua nửa tiếng rồi, em vẫn chưa đi.”

Anh cười khẽ, “Vì sao?”

Cô nhún vai, như muốn cố để mình thả lỏng, “Có hơi sợ.”

“Khoa nào, phòng nào?”

“Vào cửa, rẽ trái… Em quên rồi.”

Ceasar khom người. Cô tưởng anh muốn nói gì đó, nhưng không, anh chỉ là hôn lên má cô mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sau đó nghe thấy anh nói, “Tầng một, rẽ trái?”

Cô gật đầu rồi ngẩn người, lớn tiếng gọi tên anh: “Cea!?”

Bệnh viện nằm cách bìa rừng hai trăm mét. Anh đi theo dọc đường lên núi, sải bước đi vào cánh cửa xi măng đèn điện sáng trưng.

Bệnh viện chỉ có một hành lang dài, đèn sáng rực, trên mỗi cánh cửa đều ghi rõ tên khoa bằng tiếng Anh và chữ Hán. Khoa sản không quá khó tìm, nhưng anh đứng đợi trên hành lang rất lâu.

Có một người phụ nữ Trung Hoa sinh non, cô ấy mất máu rất nhiều, mắt lật tròng trắng, đã sớm mất đi tri giác. Y tá trực đêm cũng không nhiều, gần như mọi y tá đỡ đẻ đều tập trung lại đây truyền máu làm hồi phục cô ấy, cuối cùng cũng cứu được trước khi anh chạy đến.

Rốt cuộc Susan cũng gọi tên anh, đi vào phòng bệnh, mấy y tá đang dùng cây lau nhà lau đi vết máu trên sàn, xì xào bàn tán:

“… Cô ấy chảy máu hai ngày ở nhà, chồng mới đưa cô ấy tới.”

“Vậy chồng cô ấy đâu rồi?”

“Chúa mới biết anh ta đi đâu rồi, có lẽ không phải là chồng, nếu không vì sao lại thờ ơ sống chết của cô ấy như vậy. Ai biết đâu được.”

Susan nghiêm mặt ho hai tiếng, mấy nữ y tá lập tức ngậm miệng, cầm cây lau nhà đứng một bên, ngẩng đầu nhìn người cao ráo đi vào văn phòng phụ khoa.

Susan vã mồ hôi đầy đầu ngồi sau bàn làm việc, rõ ràng cũng khó chịu vì phẫu thuật sinh non vừa rồi. Cô ấy thở hổn hển, hỏi, “Quý Hoài Chân là gì của anh?”

“Tôi là chồng cô ấy.”

https://thuviensach.vn

Susan nhướn mày từ sau cặp kính tròn, có vẻ rất hoài nghi.

Anh vừa nói vừa lấy hộ chiếu ở trong túi áo khoác ra, đưa tới.

Susan nhìn huy hiệu đại bàng ở ngoài bìa, lại lật nhìn tài liệu trang thứ hai, quả thật bên trên viết đã kết hôn.

Anh nói tiếp, "Cô ấy đang chờ ở bên ngoài bệnh viện."

"Cô ấy khá căng thẳng, nhất là khi bệnh nhân vừa rồi còn xảy ra chuyện như thế. Huống hồ cô ấy còn trẻ như vậy, nên rất dễ mất chủ ý. Nhìn anh bình tĩnh hơn cô ấy nhiều." Susan trả lại hộ chiếu cho anh, lấy một xấp tài liệu trong ngăn kéo ra, đưa mắt nhìn rồi cười, "Chúc mừng anh."

Chúc mừng tôi? Vẻ mặt luôn thiếu thốn biểu cảm của người Hoa làm anh không rõ rốt cuộc cô ấy đang chúc mừng hay xem thường mình, hơn nữa anh cũng không thể đọc được kết quả trong giấy kết quả xét nghiệm. Nhưng Susan không để ý đến anh nữa, có vẻ đã quá mệt vì chuyện ban nãy rồi.

Anh đi ra ngoài, cho đến khi đi đến cửa lớn mới nhận ra con chữ viết láu bên trên.

Dừng một lúc, anh bước nhanh hơn, đi theo đường đá xuống núi.

Cô gái của anh vẫn giữ nguyên tư thế cuộn tròn ngồi nơi đó, nghe thấy tiếng động thì quay sang nhìn anh đi tới, không hề nhúc nhích. Quan sát sắc mặt anh, hai mắt hơi đỏ.

Đợi anh đến gần thì cô mới hỏi, "Susan nói sao ạ?"

"Cô ấy nói, chúc mừng anh."

Cô ngẩn người. Cảm xúc mãnh liệt dâng trào như mất kiểm soát.

https://thuviensach.vn

Cô cố gắng khống chế, chỉ là giọng hơi lạc đi, “Cea.”

Anh gật đầu, ừ một tiếng.

Cô hít mũi, “I want this baby.”

Anh không trả lời.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mặc dù quay lưng về phía đèn đường, không thấy rõ biểu cảm của anh, nhưng điều đó không quan trọng. Cô cười nói, “Anh có biết vì sao không?”

Người đặt linh cữu đã rời đi, gió cũng dừng thổi, cả thế giới trở nên tĩnh lặng.

Anh không nói gì, cũng không hỏi cô rốt cuộc là điều gì đã làm cô thay đổi suy nghĩ. Anh lẳng lặng chờ đợi, hy vọng không có âm thanh nào có thể ngắt lời cô.

Cô ôm đầu gối không nhìn anh, hàng mi giật giật, nói tiếp, “Có lẽ năm năm, hoặc mười năm sau, tốt nhất là em đã tốt nghiệp đại học, có một công việc đàng hoàng, tốt nhất là chồng em luôn ở cạnh em, tốt nhất là thế giới này không có bất kỳ phân biệt đối xử hay chiến tranh nào. Đó là thời gian và cũng là thời đại tốt nhất để một đứa trẻ mang dòng máu lai ra đời. Mà bây giờ em chỉ mới mười bảy tuổi, em vẫn còn học đại học, sau nửa năm nữa em phải về Mỹ, có khi em còn phải dừng việc học chỉ vì một bất trắc, đất nước của anh, gia đình của anh hay thậm chí là thuộc địa này, đều không chấp nhận một Euroasian… Mọi thứ đều bất định như vậy, thì dĩ nhiên đây chính là lúc tệ hại nhất. Nếu như có thể chờ em sẵn sàng thì ấy là tốt nhất. Nhưng trên đời này có quá nhiều bất trắc, không phải chuyện gì cũng đợi em chuẩn bị xong mới xảy ra, nếu không một ngày nào đó, sẽ có người hoặc cơ hội không kịp đợi em, cũng không có kiên nhẫn để đợi thêm.”

https://thuviensach.vn

Cô nói xong, ngẩng đầu nhìn Ceasar, hỏi anh, “Sau khi rời khỏi Washington, anh vẫn chưa tha thứ cho em, đúng không?”

Anh há miệng, nhưng rồi khép lại. Oán giận từng theo anh hơn một trăm ngày đêm, cuối cùng bị anh chôn vùi thật sâu. Anh không chối bỏ, nhưng cũng không cho rằng mình thật sự như thế. Anh chỉ muốn nghe xem cô gái của anh sẽ nói gì.

Cô tự gật đầu như xác nhận lời của mình, khiến anh không nhịn được muốn ôm cô.

Rồi anh nghe thấy cô nói tiếp, “Vì em nhớ ra rồi, là ngày hôm đó. Anh vẫn chưa tha thứ cho em, đã đến Hương Cảng rồi, bất kể là từ nguyên nhân gì, thì ngày đó em đã gặp anh ở đầu đường Loan Tế. Em muốn đứa bé này, vì tối ngày hôm đó, mặc dù đêm đó anh rất thờ ơ thô lỗ, còn rất khốn nạn. Nhưng em thật sự rất trân trọng đêm đó. Em yêu anh, có lẽ đi cùng anh sẽ có rất nhiều điều bất trắc đang chờ, có lẽ vận mệnh rất long đong trong thời đại chết tiệt này, nhưng lại có một tương lai rất xác định.”

Lúc nói lời này bằng tiếng Anh, cô vô hình căng thẳng, giọng run run, đến cuối cùng cơ thể cũng run lên, cô ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Ceasar.

Anh đứng lặng cách cô hai mét, vẫn không nói một lời.

Cô càng sợ hơn, lại có phần ấm ức, “Anh nói anh sẽ chịu hoàn toàn mọi trách nhiệm.”

Anh không nhúc nhích, “Anh đã nói thế.”

Cô thấp giọng mắng, “Đồ khốn.”

Anh gật đầu, “Đúng, anh là tên khốn.”

Cô cắn chặt môi, “Say something.”

https://thuviensach.vn

Sau mấy giây im lặng ngắn ngủi, cô bắt được một tiếng cười, đến từ Ceasar.

Cô tức giận, “What the fuck are you laughing at?”

Anh càng cười to hơn, “Anh không thể phát biểu dài như em thế được, nhưng cưng à, anh muốn chỉ ra là em có mấy sai lầm nho nhỏ.”

Thái độ của cô rất tệ, “Ví dụ?”

Anh ngồi xếp bằng trên ghế, đối mặt nhìn cô, rút chai thuốc và nước suối trong tay cô ra đặt qua một bên, kéo tay cô xoa nắm trong tay mình, sau đó mới chậm rãi nói, “Đúng thế, thậm chí anh vẫn chưa tha thứ cho em, nhưng tới Hương Cảng không phải vì điều gì khác, chỉ bởi vì anh yêu em.”

Giọng cô nhẹ đi rõ ràng, hỏi tiếp, “Sau đó thì sao?”

Anh nói, “Cũng không phải là lạnh lùng hay thô lỗ, chẳng qua hễ nghĩ đến chuyện có thể mất em bất cứ lúc nào, lại không biết nên ở bên em ra sao.”

Cô lẩm bẩm, “I won’t leave.”

Anh thở dài, cúi đầu cười, lại nói, “Cuối cùng, rất đáng tiếc, ngày đó cũng không mang con đến cho chúng ta.”

Cô nhướn mày, “What?”

Bầu không khí thay đổi hẳn.

“Đúng, anh cũng không biết cô ấy chúc mừng anh cái gì, có lẽ ở đây vốn không thân thiện với người Mỹ, nhưng kết quả kiểm tra máu là, bình thường. Em chỉ là hơi, ừm…” Dưới anh trăng, anh cố gắng nhận diện chữ viết trong báo cáo kiểm tra máu, “Rối loạn chu kỳ.”

https://thuviensach.vn

Cô kéo lấy báo cáo trong tay anh, cúi đầu khó khăn đọc, không thể tin nổi, “Why the fuck…”

Ceasar bật cười, là nụ cười cực kỳ hèn.

Cô tức giận vò nát báo cáo xét nghiệm, ném vào ngực anh, quay đầu bỏ đi.

Anh vừa cười vừa nhặt nó lên, vuốt thẳng ra, sải bước đuổi theo, “Y tá nói, gần đây em không thể quá xúc động.”

Cô dừng bước mắng lớn, “Fuck off!” Sau đó òa khóc như bị ai ức hiếp.

Ceasar vội vã ôm cô vào lòng, thấp giọng an ủi, “Sorry, my mistake.”

Cô níu lấy vạt áo sơ mi, “Anh cố ý trêu em, xoay em như chong chóng. Nhìn em diễn thuyết vui lắm đúng không? Khốn kiếp.”

Anh thừa nhận, “Đúng thế, anh khốn kiếp, anh không nên trêu em.”

Cô vừa khóc vừa mắng, “Buổi chiều trong điện thoại anh còn nói anh muốn con, chuyện thiêng liêng như thế mà anh dám lấy ra làm trò đùa.”

Anh vừa đau lòng lại cảm thấy đùa cô gái trong ngực rất vui, không nhịn được bật cười, sau đó bụng bị ăn một đấm đau. Anh rên khẽ, càng ôm chặt hơn, nín cười nói, “Đương nhiên là anh muốn rồi. Anh hy vọng sẽ là con gái, vì như thế sẽ giống em. Hơn nữa trên đường đến đây, anh cũng đã nghĩ ra tên cho con rồi.”

Cô thành công bị anh di dời chú ý, “Rất muốn biết hồi bé anh như thế nào. Em cũng hy vọng là con gái, vì con gái giống cha.”

Anh lại nói, “Anh thật sự rất thích nhìn em diễn thuyết.”

https://thuviensach.vn

Cô hừ hai tiếng, “Never again.”

Anh nói, “This enough.”

Cô lau sạch nước mắt lên vạt áo anh, rốt cuộc cũng nguôi giận, lại hỏi, “Anh còn cần về Macau nữa không?”

Anh nói, “Có lẽ không cần, nhưng anh phải gọi điện thoại đã. Em đi Macau với anh không?”

Cô đáp chắc nịch, “Em bị bệnh, phải nghỉ ngơi cho khỏe, không thể quá xúc động được.”

Anh thành công bị cô chọc cười, “Because of me?”

Cô liếc xéo, “Anh là ai chứ.”

“Cha của Joyce.”

“Ai là ——” Cô chợt nhớ vừa rồi anh nói mình chọn một cái tên trên đường đến đây, thế là lớn tiếng kháng nghị, “Em không thích cái tên này.”

“Vậy chúng ta đổi cái tên khác.”

“Anh đúng là đồ ngốc!”

“Con vẫn chưa ra đời, có thể từ từ nghĩ.”

“Nội trong vòng mười năm —— mẹ nó em không muốn làm kiểm tra thử thai lần nữa đâu.”

Anh nhận sai, “Được, lát nữa trước khi về nhà, anh đi mua bao cao su thời hạn mười năm.”

Một y tá đi ngang qua đột nhiên cười to, bước nhanh vượt qua bọn họ.

https://thuviensach.vn

Cô đạp lên chân anh, “Ai muốn về nhà với anh hả?” Sau đó chạy nhanh xuống dưới dọc theo đường tình nhân.

Ceasar chậm rãi đi theo sau.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Ngoại Truyện 9: Khách Kim Sơn

Mới đầu Mộng Khanh không biết khách Kim Sơn là gì.

Nhà bên có nàng dâu Khai Bình, nói ở bên kia biển có tòa Kim Sơn, kẻ ngoại biên từ bên kia Kim Sơn đi thuyền đến, đầu tiên là mời mọi người tới đào Kim Sơn. Về sau Kim Sơn đào xong rồi, lại mời mọi người đi sửa đường sắt. Hàng trăm hay thậm chí là hàng nghìn người đàn ông đều bị kẻ ngoại biên nhét xuống dưới sà lan*, chòng chành đong đưa đến Kim Sơn, nếu sống sót thì sẽ phát tài. Nội Khu nhà con dâu Khai Bình đã phát tài rồi, năm nội đi Kim Sơn có dịch bệnh, ông phải cõng bốn người chết cho kẻ ngoại biên, cõng một người kiếm được một đồng bạc. Đến khi nội đi Kim Sơn về, xây nhà mua ruộng, lại cưới liền hai phòng ba thiếp, trong vòng ba năm sinh bảy người con.

(*Sà lan là một thuyền có đáy bằng, một phương tiện dùng để chở các hàng hóa nặng di chuyển chủ yếu ở các con kênh hoặc các con sông.)

Mộng Khanh nói: Kẻ ngoại biên là gì?

Dâu Khai Bình mới bảo: Kẻ ngoại biên chính là lũ lông đỏ*.

(*Lông đỏ/Hồng mao là từ được dùng để chỉ người da trắng, người phương Tây, có nguồn gốc từ Phúc Kiến, một loạt các ngôn ngữ Mân Nam.)

Má giễu cợt bảo: Nội Khu phát tài rồi, sao còn bán cô đến Thạch Đàm chịu khổ?

https://thuviensach.vn

Dâu Khai Bình thở dài thườn thượt: Nội từ Kim Sơn về chưa được mấy năm, đột nhiên nghiện thuốc phiện. Nội hút thuốc năm năm, tía lại không được học hành, đành hồi hương cày bừa nuôi heo. Mấy năm sau, nhà cũng bán đi, ruộng cũng bán luôn, mắt thấy dâu hai phòng sắp chạy mất, nội tuổi đã hơn năm mươi, vẫn đành phải đi thuyền đến Kim Sơn lần nữa. Nhưng chuyến này lại một đi không về. Tía mới đành mướn mấy mẫu ruộng cằn cỗi, ngặt nỗi hạn hán lũ lụt nhiều năm liên miên, bên trên có ba ông anh chờ ăn cơm, hết cách rồi, đành bán đứa con gái là cô đến thôn Thạch Đàm.

Mỗi lần má về dạy em với chị nữ công, bà luôn nói với hai chị em thế này: tiên sinh trong trấn nói "người nước ngoài bán thuốc cho chúng ta, là muốn hút bớt tinh thần của chúng ta." Từ nay về sau lập gia đình, thà gả cho mèo cho chó chứ nhất quyết không gả cho kẻ hút thuốc phiện.

Mộng Khanh mới hỏi: Gả cho khách Kim Sơn thì sao ạ?

Chị phỉ phui cô: Mơ hay nhỉ, sơn khu Việt Bắc, có nhà nào được gả cho khách Kim Sơn không?

Mộng Khanh thầm nghĩ, chị trời sinh đã có tướng mạo đẹp, ngay đến đôi gót ngọc kia cũng có tên. Nếu chị có thể gả cho khách Kim Sơn, vậy là mỗi ngày đều có trứng gà ăn rồi.

Ở Anh Châu, Thú Viên có núi trà ngàn mẫu, một nửa thuộc về nhà họ Ôn. Nhà họ Ôn người ít, chỉ có hai vị thiếu gia một lớn một nhỏ. Ngày trước hai vị thiếu gia từng đi học ở chỗ Tư Đồ tiên sinh mấy năm, song chỉ có nhị thiếu gia là học nên người. Đại thiếu gia về nước tập buôn bán trà với lão gia nhà họ Ôn, còn nhị thiếu gia lên Sa Diến ở Quảng Châu đi học tại trường nước ngoài, sau lại thi đậu đến Kim Sơn học. Có điều nơi đó càng nằm về phía bắc Kim Sơn hơn so với chỗ mà nội Khu đi, gọi là Victoria. Nhị thiếu gia học tiếng nước ngoài, sau đó lại theo người nước ngoài học buôn bán, nhanh chóng phát triển kinh doanh ở Kim Sơn. Muốn

https://thuviensach.vn

gả con gái sang cho khách Kim Sơn, vậy thì phú hộ nhà họ Ôn, nhị thiếu gia lại có tiền đồ, chính là số một số hai trong số khách Kim Sơn.

Kể ra thì, tổ tiên nhà họ Trần và nhà họ Ôn cũng có chút giao tình. Thiếu gia trong nhà mất vợ, ở bên Kim Sơn lại không thích lấy vợ nước ngoài, người nhà họ Ôn đành tìm người trong thôn gần đấy cho cậu. Tính tới tính lui, hợp chữ bát cũng chỉ có con gái nhà họ Trần, chính là chị gái của Mộng Khanh. Năm ấy chị mới mười ba, bốn năm sau Ôn thiếu gia về nước, tính ra cũng rất hợp tuổi.

Có điều nửa năm sau, nhà họ Ôn lại nhờ bà mai tìm đến cửa, thấy bàn chân ba tấc của chị thì lại lắc đầu: thiếu gia nhà họ Ôn học chữ nước ngoài, không thích phụ nữ bó chân.

Kể ra cũng trùng hợp, đêm hôm trước Mộng Khanh chỉ mới bó chân. Má ở trong phòng nghe thấy tiếng của bà mai, lập tức bình tĩnh tháo vải xanh thêu đào hồng trên chân Mộng Khanh ra, duỗi thẳng từng ngón quặp vào trong lòng bàn chân.

Mộng Khanh đau tới mức bất tỉnh, vừa định há miệng khóc thì chị đứng bên cạnh đã nhét trứng gà vừa lột vỏ vào miệng Mộng Khanh. Đã mấy tháng rồi Mộng Khanh không được ăn trứng gà, bị nghẹn quên cả khóc, cũng thèm tới mức quên cả nhai, còn chưa nếm ra vị lòng vàng thì đã được má dắt ra, tập tễnh đi tới cạnh bà mai.

Giọng má nhẹ bẫng: “Thím Hà khoan đi đã, thím nhìn xem cô út của tôi đi. Năm nay chín tuổi, chưa bao giờ bó chân.”

Con gái thôn Thanh Viễn không xuống ruộng, lên năm tuổi sẽ phải bó chân. Nhiều năm hạn hán lũ lụt liên miên, tía má và anh hai bận bù đầu, đến lượt Mộng Khanh, kéo dài đến tận chín tuổi mới bó chân. Người người đều nói chắc chắn sẽ không ai thèm lấy Mộng Khanh, vậy mà m chỉ mới bó chân hai ngày đã được tháo ra.

https://thuviensach.vn

***

Năm anh hai mắc chứng động kinh, chị đi lạc.

Ngày trấn Thạch Đàm họp chợ, má đã nói sẽ dẫn chị lên trấn đi chợ.

Chị không chịu, hỏi má: Vì sao đi họp chợ lại không dẫn Mộng Khanh đi? Mộng Khanh cũng muốn họp chợ.

Má nói được.

Lần đầu tiên Mộng Khanh được đi họp chợ, vui tới mức không ngủ nổi. Nhưng chị lại khóc cả đêm.

Cô hỏi vì sao chị khóc? Chị nói, em biết ngày mai phải lên trấn họp chợ hả? Chị nghĩ má lừa mình rồi. Em không biết đâu, một tháng trước anh hai bị ho lao, má khóc cả đêm, khóc hai mắt sưng vù. Ngày hôm sau lên trấn một chuyến, tới khi về thì không khóc nữa, còn mua thớ vải lụa, dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu giày, để làm gì?

Em gái không biết, nhưng chị gái biết.

Thiên tai nhiều năm, mùa đông giá rét năm ngoái tuyết rơi liên tục, mấy chục mẫu đất nhỏ mướn đó cũng chỉ đủ để người thôn Thạch Đàm ăn nửa năm, quá nửa năm thì biết làm sao đây? Phải bớt đi một miệng cơm thôi. Mắt thấy con gái trong thôn ít dần, lần nào theo tía má lên trấn Thạch Đàm họp chợ là cũng không thấy bóng dáng đâu nữa, ngay cả hai chị gái nhà họ Phương đồ tể bên cạnh cũng mất tăm mất tích.

Chị đến cửa tìm, tía nhà họ Phương nói: A Tú đã đến tuổi, được gả đến Phật Cương sống vui vẻ rồi.

Chị bị trong nhà đuổi, đúng lúc đụng phải anh hai nhà họ Phương đang xuống ruộng cấy mạ, bèn thăm dò: rốt cuộc A Tú gả cho phú hộ nào

https://thuviensach.vn

vậy?

Anh hai nhà họ Phương nói: chủ nhân Phùng thị ở Phật Cương năm nay đã sáu mươi chín tuổi, một chân dưới mồ đến nơi rồi mà cưới ba phòng bốn thiếp, vào cửa nhà họ Phùng với con bé trong nhà, e cũng phải làm con sen mà thôi.

Chị nói: Sao em nghe tía nói, từ lúc gả A Tú đi, ngày nào nhà họ Phương cũng nấu rượu ăn heo sữa quay?

Anh hai nhà họ Phương mỉm cười: Thế nào mới ăn heo quay? A Tú bị tía má bán giá rẻ đến Phật Cương, coi như cô con gái này đã chết; tế Thiên Hậu lạy Quan Đế, chỉ mong kiếp sau con bé đừng sinh ra ở nhà nông nữa.

Má may giày hoa chỉ vàng chỉ bạc, má muốn dẫn hai chị em lên trấn họp chợ, chị biết hôm nay đến lượt mình rồi.

Đến ngày họp chợ, má lén lút nhét bao vải vào trong tay chị.

Chị quay đầu nhìn lại, trong bao vải thấm mồ hôi có một quả trứng gà luộc, vẫn còn ấm, là thân nhiệt của má.

Nghe chị hỏi má: Mộng Khanh cũng có ăn ạ?

Nghe má nói nhỏ: Trứng gà chỉ dành cho một mình con ăn.

Mộng Khanh ở đằng sau nhìn thấy, nuốt nước bọt thèm thuồng. Sáng nay cô cũng chỉ mới ăn có nửa củ khoai nướng. Bây giờ đã qua ban trưa, đói tới da bụng dính da lưng. Cũng đã mấy năm chị không được ăn trứng gà, nhét lấy nhét để vào miệng, nhưng vừa quay đầu nhìn thấy Mộng Khanh thì lại nhổ trứng ra, dè dặt chia nửa đưa cho em, hai chị em đều có ăn.

https://thuviensach.vn

Mộng Khanh ngẩng đầu, lại thấy má quay lưng về phía chị len lén lau nước mắt. Cô còn chưa kịp hỏi vì sao má khóc, thì má đã không để ý đến chị, nắm chặt Mộng Khanh đưa ra khỏi bên ngoài đám đông. Mộng Khanh vùng vẫy giằng ra khỏi má, nhưng má ngó lơ. Mộng Khanh thấy một gã đàn ông béo mập, nhân lúc đông người ôm chị chạy đi. Mộng Khanh gọi to tên chị, má bịt miệng cô lại, ôm cô đi thẳng.

***

Hôm đó về nhà, má vui vẻ mua một giỏ trứng gà. Một nhà sáu người, mỗi người một quả, một mình Mộng Khanh được hai quả.

Anh hai bị bệnh mới khỏi, đã phải xuống đồng làm ruộng với tía. Thu nhập trong nhà vẫn không ổn, nhưng ngày nào cũng có thể ăn trứng gà.

Anh hai đã gần ba mươi tuổi, tía nhờ bà mai tìm vợ cho anh hai, chỉ chờ nhà họ Ôn đưa lễ vật đến thì sẽ có tiền đến cửa cầu hôn.

Năm thiếu gia Kim Sơn về nước, nghe nói người nhà ở quê đã đính hôn cho mình, mới đầu không đồng ý, còn nhờ người đến Thanh Viễn từ hôn.

Người trong thôn thấy tía nổi giận, mới lắm mồm mấy câu với ông.

Tía mới nảy sinh ý nghĩ, đêm đó nói với má: “Hôm nay người kia đến nói cho tui biết: ‘con gái mười ba mười bốn tuổi, nếu để cho Thôi A Bằng bán heo nái trên bến tàu Sán Đầu nhìn thấy, hai ngàn đồng bạc cũng không phải là nhiều. Hai ngàn đồng bạc, ở đây có thể mua được chục đứa con gái. Con gái ở bến tàu Sán Đầu cũng muốn bán đến Kim Sơn, rẻ nhất thì cũng bán được năm ba trăm đồng’.”

Má nói: “Ý ông là Mộng Khanh bị Anh Châu từ hôn, sớm muộn gì cũng không gả được, không bằng bán cho Thôi A Bằng?”

https://thuviensach.vn

Má quát tía: “Năm đó thằng hai bị bệnh sắp chết, cả nhà không ăn được cơm, tui hết cách nên mới bán cô hai đi. Dẫu gì cũng là thịt trên người tui, chỉ cần tui còn sống thì đừng hòng bán cô út!”

Tía tức giận, vác cuốc lên đuổi đánh má: “Sinh con gái không bằng sinh heo nái, heo nái bán còn có lời, sinh con gái, rẻ nhất cũng chỉ bán được một trăm hai mươi đồng bạc.”

Đêm đó má thấp giọng gọi Mộng Khanh lên trấn trên tìm Tư Đồ tiên sinh, nhờ ông gửi giúp điện báo đến nhà họ Ôn, chỉ nói nếu nhà họ Ôn không cưới, tía nhà họ Trần sẽ bán Mộng Khanh cho gã bán heo.

Mộng Khanh không đi, cô biết mình mà đi, tía sẽ đánh chết má.

Tía nói: “Mộng Khanh, con biết không, nếu như hôm nay má chết, thì từ rày về sau liệu có ai ngó ngàng con?”

Mộng Khanh không hiểu. Trên đời này ngoài má và chị ra, còn có ai sẽ ngó ngàng cô nữa?

Nhưng má lại khóc: “Con gái mệnh khổ, kiếp này không để con và chị sinh ra trong nhà tốt, là lỗi của má. Con nghe má đi, hôm nay con ra khỏi cái nhà này, nếu cậu ta vẫn không chịu cưới con thì con cũng không cần phải về nhà nữa, không cần phải gặp người thân muốn hại chết mình.”

Mộng Khanh vẫn không chịu đi.

Má thấp giọng sụt sùi, lấy mạng ra ép: “Con không chịu đi, mới là đòi mạng má!”

Mộng Khanh mới chạy ra ruộng thì nghe thấy tía ở trong nhà lớn tiếng chửi rủa má.

https://thuviensach.vn

Mộng Khanh nhớ lại lời má cầu khẩn, không dám ngoái đầu, chỉ biết vừa chạy vừa khóc. Chạy xa tám dặm, chạy đến mức mất cả đôi giày thì mới thấy Tư Đồ tiên sinh.

Mộng Khanh và Tư Đồ tiên sinh đợi ở cục điện báo thành phố hai đêm, nhưng lại đợi được tin má nhà họ Trần đã tắt thở trước hết. Mộng Khanh tuyệt vọng, không chịu ăn không chịu ngủ, chờ ở cục điện báo, khóc tới mức nước mắt cạn khô. Tư Đồ tiên sinh khuyên cô ăn uống ngủ nghỉ, nhưng có nói thế nào cũng không khuyên được.

Đêm thứ hai có một người đàn ông xa lạ đến, nói tiếng Quảng giọng Anh Châu, vô cùng dịu dàng, khách khí, không nói một lời dư thừa. Cô ngồi trên băng ghế ngoài cục điện báo, anh ta ngồi cùng cô; cô nằm lim dim, anh ta đứng dậy chờ.

Mộng Khanh vừa tỉnh lại thì anh ta ngồi xuống cạnh cô, tối om om mảng lớn.

Thấp giọng mở miệng: “Em không ăn không uống như thế, người nhà sẽ lo lắng lắm.”

Cô lau nước mắt, “Má nói ngoài má ra, trên đời này không ai quan tâm em nữa. Hôm nay đến má cũng đi rồi.”

Người nọ không nói gì, vặn mở một chiếc hộp sữa trắng, đưa cho cô. Bên trong là sữa bò, mở nắp ra, vẫn còn nóng hổi.

Lúc bấy giờ Mộng Khanh mới cảm thấy đói, cầm hai tay tu ừng ực.

Người nọ lại hỏi, “Năm nay em mấy tuổi.”

Cô không đáp.

https://thuviensach.vn

Lại nghiêng đầu nhìn anh ta một lúc, lẩm bẩm tính toán: “Mười bốn chăng?”

Trong lòng cô thấy sợ, hỏi, “Tư Đồ tiên sinh đâu ạ?”

Người kia nói, “Tư Đồ tiên sinh đưa tin về trấn Thạch Đàm cho em rồi.”

Cô hỏi, “Tin gì?”

“Tin của nhà họ Ôn.”

Người nọ thở dài, chậm rãi cười nói, “Xem ra đời này em chỉ có thể theo anh.”

***

Rốt cuộc hôn sự vẫn quyết định. Chỉ có điều lúc đó cô chưa đến tuổi, nếu chuyển đi sớm thì sẽ bị chê cười.

Nhà họ Ôn đưa một nửa sính lễ đến cửa, lại đưa thư kèm bạc đến, trong thư nói rõ nguyên nhân: hôn sự giữa hai nhà Ôn – Trần vốn là khế ước chung thân, do ba mươi người già trong Anh Châu và Thanh Viễn làm chứng đồng ý, vốn cũng không thể thay đổi.

Trong thư còn kèm theo hai trăm đồng bạc làm sính lễ, nhờ Tư Đồ tiên sinh chuyển lại cho người nhà họ Trần; đợi Mộng Khanh đến mười lăm thì sẽ hủy khế ước, theo tập tục thôn Anh Châu, gả vào nhà họ Ôn.

Ngày hôm đó, một chiếc xe hơi nhỏ đã đưa Mộng Khanh về.

Tư Đồ tiên sinh đọc thư cho nghe, tía lập tức im miệng.

Tía có tiền rồi, cùng anh hai vui vẻ mua nhà mua ruộng. Tía xem thường thợ nề trong vùng, đặc biệt mời thợ nề ở Phúc Châu đến xây nhà,

https://thuviensach.vn

xây hẳn ba đại viện, sân nhà, chính đường, mái đông, mái tây, còn bắt chước người ta trồng hoa đào trong viện.

Tía và hai không chỉ học người ta trồng đào, mà còn bắt chước uống rượu hút nha phiến. Hễ rượu vào người, tía và hai lại muốn đánh người. Không đánh được Mộng Khanh thì lại đập đánh chị dâu.

Mộng Khanh bảo chị dâu khuyên hai đi, nhưng chị dâu lại trách ngược lại: tưởng cả nhà chầu trời theo cô chắc, lại còn muốn quản tía và hai hả?

Bọn trẻ trong thôn thích vạch cửa sổ nhà cô hát ca dao chế giễu:

“Lão gia Kim Sơn, thiếu gia Kim Sơn, nhà đầy vàng bạc gấm vóc

Đời này không gả cho thiếu gia Kim Sơn, lấy đâu ra vàng bạc sống sung sướng.”

Má đi rồi, nhà giàu lên, nhưng cuộc sống không có một ngày nào được tốt đẹp.

Mộng Khanh không có chân nhỏ, vẫn có thể gả cho khách Kim Sơn như trước, nhưng cô chẳng chút vui vẻ.

Khách Kim Sơn không thích bó chân, rốt cuộc có tin vào khế ước hay không, Mộng Khanh không biết. Chỉ biết về sau hay có người nhắc đến hôn sự này, đều nói: khách Kim Sơn kia nghe bảo nếu mình không chịu cưới, thì cô út nhà họ Trần cũng sẽ như chị, bán rẻ cho ông già sáu mươi làm con sen, cho nên mới động lòng trắc ẩn.

***

Từng ngày trôi qua, bất chợt một hôm, khách Kim Sơn tìm đến cửa.

Hôm đó là ngày trời đông giá rét, tuy đã vào xuân song vẫn còn tuyết rơi. Mộng Khanh mặc áo cũ được chị dâu khâu vá lại, ngồi dưới tàng cây

https://thuviensach.vn

đầy bùn thêu giày. Mộng Khanh không có má, nên chị dâu dạy cô thêu giày. Đầu mùa xuân năm sau sẽ được gả đến nhà họ Ôn rồi, đôi giày này dùng để mặc lúc bước qua cửa nhà họ Ôn.

Chị dâu bảo cô nghĩ hoa văn, cô nhớ đến bụi hoa đào trong sân, bèn bảo muốn thêu hoa đào lên giày.

Trong phòng đốt chậu than, tía và hai ở trong nhà ấm áp uống rượu. Còn Mộng Khanh tay cóng đến mức cứng ngắc, mũi chân cũng chống đối với cô, nhưng dù không xâu được giày cô cũng không chịu vào nhà sưởi ấm.

Hai và tía cười nói không dứt. Một lúc sau, chợt cô nghe thấy tiếng cười vọng đến từ sau lưng.

Mộng Khanh biết khách đã nhìn mình một lúc lâu, thấy cô mãi không thêu được mặt hoa thì cười cô không khéo tay, bèn quay đầu nhìn anh ta, để anh ta biết mình đang tức giận.

Người nọ cũng không nôn nóng, chậm rãi cởi áo khoác ra phủ lên người cô, đầu tiên là nhìn cô, sau đó lại nhìn đôi giày trong tay cô.

Mộng Khanh hỏi: Anh là ai hả?

Người kia nói: Em không biết anh là ai sao?

Cô lắc đầu.

Người nọ bật cười.

Mộng Khanh cảm thấy lúc cười trông anh ta quen quen. Nhớ lại cục điện báo ở thành phố, chợt sực nhớ ra người này là ai, cô đỏ mặt cúi đầu.

Người nọ lại hỏi: Em có muốn gả cho khách Kim Sơn không?

https://thuviensach.vn

Mộng Khanh nói: Không muốn.

Người kia nói: Không gả cho khách Kim Sơn, vậy gả ai?

Mộng Khanh đáp: Không gả ai hết. Bồ tát trong miếu Ma Tổ đều nói con người có kiếp trước kiếp sau, kiếp này không được như ý, nếu có kiếp sau, em muốn được như chị A Đào ở trấn Thạch Đàm, vào thành phố học nữ công gia chánh, rồi học trường nước ngoài.

Người kia cười không nói.

Thở dài một tiếng, lại bảo: Kiếp này không được rồi, chữ bát sinh thần đã được định ở chỗ Diêm Vương rồi. Có điều kiếp này em theo anh, vẫn có thể học nữ công gia chánh, vào trường nước ngoài.

Mộng Khanh tay cầm giày thêu, quay đầu nhìn anh ta chằm chặp.

Ngoài má ra, chưa bao giờ có người nào quan tâm cô có được ăn no có được ấm áp hay không.

***

Năm ấy Ôn thiếu gia không được rảnh cho lắm, phải ở lại Kim Sơn, trì hoãn một thời gian.

Trước ngày cưới, Kim Sơn lại gửi thư đến, làm tía hai và chị dâu vui đến mấy ngày.

Tía có tiền rồi, bèn nhờ người mời Tư Đồ tiên sinh lại nhà đọc thư.

Tư Đồ tiên sinh nói: Ôn thiếu gia mua một tấm vé tàu hạng nhất, muốn đón Mộng Khanh đến Vancouver, học chữ Tây, vào trường nước ngoài.

Tía thúc giục: Còn gì nữa?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ tiên sinh bảo, nhà họ Ôn gửi bạc đến, mời người may xiêm y sạch sẽ cho Mộng Khanh, lại mang theo hai rương vàng bạc; nhà họ Ôn lại mời thêm bà vú, tháng mười này sẽ đón cô ấy đi, đến cảng Sán Đầu ở Anh Châu, đi tàu tới Kim Sơn.

Tía lại giục.

Tư Đồ tiên sinh nói: nếu không chịu đi, thì cũng có thể cùng nhị lão của nhà họ Ôn xuống Nam Dương.

Xuống Nam Dương hay lên Kim Sơn, hai và tía không thèm để ý, chỉ chú ý mỗi thư kèm bạc gửi tới từ Kim Sơn.

Có một hôm Tư Đồ tiên sinh hỏi Mộng Khanh: Cháu muốn đi đâu?

Mộng Khanh nói: Cháu muốn đến Kim Sơn.

Tư Đồ tiên sinh bảo: Người nhà họ Ôn đó chỉ mua một nàng dâu, cốt làm tròn chữ hiếu; nếu thiếu gia Kim Sơn về thì sẽ phải sinh con dưỡng cái thay anh ta, vì sao cháu lại muốn đi Kim Sơn?

Mộng Khanh nói: Không đi Kim Sơn, vậy có khác gì má?

Tư Đồ tiên sinh thở dài.

***

Mộng Khanh cùng người của nhà họ Ôn đến bến Sán Đầu.

Lúc đợi tàu đến Kim Sơn, cô chờ ở bến tàu miền nam Trung Quốc. Dưới mái che nắng ở bến tàu, tình cảnh trước mắt cũng như ngày họp chợ ở trấn Thạch Đầu, một bà má dắt theo cô gái mặt mũi vàng vọt, buồn thiu đứng dưới cái nắng chờ người tới.

https://thuviensach.vn

Chim trên bên tàu sợ hãi vỗ cánh bay đi, giăng khắp trời là những cánh chim trắng xám tán loạn, cô bất chợt nhớ đến lời má nói.

Má nói: “Mộng Khanh, con biết không, nếu như hôm nay má chết, thì từ rày về sau liệu có ai ngó ngàng con?”

Còn người kia lại nói với cô: “Kiếp này không được rồi, chữ bát sinh thần đã được định ở chỗ Diêm Vương rồi. Có điều kiếp này em theo anh, vẫn có thể học nữ công gia chánh, vào trường nước ngoài.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Ngoại Truyện 10: Người Trong Kịch

"Charlie Hung ở phố người Hoa nổi danh vì tiếng xấu,báoTiên Phong San Franciscogọi anh ta là 'tiểu bạo quân', điều khiến người ta khó hiểu ở đây chính là vẫn có rất nhiều 'gái điếm xung quanh phố người Hoa đổ xô vào anh ta, thậm chí cả mấy ả gái xinh đẹp ở Ý và Pháp…', thông thường gái Trung Quốc được anh ta bao nuôi đều là những người đẹp nhất, trong đó có một cô tên là Aak Lou, được ký giảbáo Tiên Phonggọi là 'cô gái có dáng vẻ đẹp nhất mình từng gặp', cũng vì cô gái Trung Quốc tên Aak Lou này, mà Charlie Hung từng ngồi tù…"

***

Tất cả mọi tờ báo lớn nhỏ ở California đều ghi lại rất nhiều tin lạ về anh ta và cha anh ta. Có điều phần lớn toàn nói những chuyện vô căn cứ. Mọi chuyện xấu gì cũng đổ lên đầu anh ta với cha, quả thực cũng quá oan uổng.

Dạo gần đây, hễ trong túi có mấy đồng xu thì đều có cách để người ta thích. Đời này Charlie Hung không có yêu thích gì khác, nghe kinh kịch là một trong số đó. Ngoài nghe kịch, thỉnh thoảng anh ta cũng cùng thuộc hạ đến tiệm thuốc phiện, chỉ vậy mà thôi, không còn tật xấu gì lớn. Ngông cuồng nửa đời, có thể nói A Lộ từng là bóng hồng xuất hiện trong đời anh ta, nhưng không đến nỗi làm anh ta ngày đêm nghĩ vớ vẩn. Quan hệ giữa anh ta và A Lộ không tệ, cũng có một trang "tình sử", nhưng không hề giống như bên ngoài đồn đãi, kể ra thì cũng chỉ là một trang "tình sử" không đủ làm trò cười mà thôi.

https://thuviensach.vn

Quen biết A Lộ là khi anh ta mới vào trung học chưa đến hai năm. Mười bốn tuổi, buổi sáng học tiếng Anh, xế chiều đến rạp hát Tam Thai, chỉ vì hồi đó khu na* và gánh hát đều chung một sân khấu.

(*Khu na là lễ đuổi tà ma quỷ mị.)

Muốn làm lễ khu na thì cũng phải có công phu. Từ lâu anh ta đã theo sư phụ Phật sơn học mấy năm, luyện được một thân Quan Công đầu sắt. Sân khấu ba mặt, rèm treo quanh tường, bụi bặm rơi xuống, anh ta vừa nhảy một cái, đầu lân Quan Công lập tức bay lên trụ; còn ở đầu kia thì hát y y nha nha, phẩy tay vung ống tay áo dài sườn sượt, tựa như giẫm mây ngồi thuyền mà đi. Trong số đó có một người rất đẹp, gương mặt xinh xắn ẩn sau tay áo, trang điểm tỉ mỉ, ánh mắt yêu kiều, khiến các chàng trai ở bên này nóng lên. Lúc đó anh ta còn đang đứng trên cọc nhảy, vậy mà người bên kia ném mắt nhìn đến, xương cốt anh ta lập tức nhũn ra, khiến người đằng sau rơi xuống liên tiếp, người ngã ngựa đổ. Bị sư phụ mập mạp chửi mắng đánh đập một trận, bị phạt đứng ghế xếp cả nửa buổi chiều, song bên kia lại làm như không có chuyện gì xảy ra, lúc nghỉ ngơi thì ngâm trà nhâm nhi, uống nửa cốc rồi rời đi ngay.

Anh ta đuổi theo hỏi, đoàn kịch nói với anh ta, đây là đào kép chính của đoàn kịch bọn họ, phải đến cảnh áp chót mới lên sân khấu, tính cách rất xấu, chớ dây dưa trêu chọc.

Nghĩ đến việc hơn nửa đất đai ở phố người Hoa đều thuộc nhà họ Hồng, không gặp được sau rạp hát, chẳng lẽ đến cửa vẫn không được ư?

Thế là anh ta hỏi: “Cô ấy sống ở đâu?”

Trả lời: “Phố Croton.”

Anh ta ngạc nhiên, “Ngoài phố người Hoa sao?”

“Ừ. Cô ấy có đại gia nuôi, là người da trắng.”

https://thuviensach.vn

Liên tục nghe kịch hai tuần, lần nào cũng bị đóng cửa từ chối không gặp, vậy mà anh ta không tức giận, trực tiếp tìm đến phố Croton, dựa vào bên cửa, cố gắng đẩy cửa ra, cười hì hì nói, “Muốn theo cô học hát kinh kịch, có được không?”

Cô ấy trùm khăn che đầu, hút nước mơ, hỏi anh ta muốn học hát gì.

Dĩ nhiên anh ta đâu quan tâm đến chuyện hát hò, nói cái gì cũng học.

Năm đó anh ta chỉ mới mười bốn, tâm tư của con trai mười bốn tuổi quá dễ đoán.

A Lộ lập tức che miệng, nói một câu nhẹ bẫng như không có chuyện gì, “Cậu như thế, cái gì tôi cũng có thể dạy được.” Rồi cô ấy nghiêng đầu nhổ hạt xuống đất, ỏn ẻn nói bằng tiếng Anh: “Thomas darling, gọi người giúp việc quét sân đi, pha thêm một ly cà phê nữa.”

A Lộ không phải là một người an phận, có mấy lần ngay trước mặt Thomas, còn đụng chạm thân thể mập mờ với anh ta. Lơ đãng khoác vai anh ta, sờ ngực sờ lưng anh ta, rồi chẳng ngó ngàng đến ai mà bỏ đi.

Thomas chừng năm mươi tuổi, nửa gương mặt chảy xệ như củ khoai lang. Sắc mặt yếu ớt, là biểu hiện của việc phóng túng quá độ. Hễ có khách nam đến là không chịu rời phòng nửa bước, dù tức cũng không dám nói, chỉ nói cô ấy tiếp đãi cẩn thận, như thể ông ta mới là người nên mua vui chuốc cười.

Xưa nay anh ta ra tay luôn hào phóng, A Lộ kiếm được không ít lời từ anh ta, song chưa bao giờ cho anh ta nếm được vị ngọt thật sự. Anh ta không phải là người chết trên một thân cây, càng không thích cứ phải đâm đầu vào một người, sau mấy lần qua lại, dần dà hứng thú vơi đi. Nếu không phải Hồng lão tình cờ nhắc đến bí mật liên quan tới A Lộ, thì đối với anh ta, A Lộ cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường tìm vui, không lưu lại trong trí nhớ.

https://thuviensach.vn

***

Hồng lão biết con trai đến tuổi này mà chỉ có mỗi cái mã bề ngoài và hiểu nhân tình, có đến năm ba cô bạn gái, xưa nay dù đi sớm về trễ cũng không hỏi. Từ lúc hỏi thăm biết được cậu con trai và A Lộ có điều mờ ám, ánh mắt nhìn anh ta có chút kỳ lạ, rốt cuộc ông cũng có ngày không nhịn được, nói với anh ta: “Mày cẩn thận vào, A Lộ không đơn giản đâu.”

Anh ta cười, “Chỉ là một cô gái thôi mà, có thể làm gì được con?”

Hồng lão cười, nói, “Cô gái? Sợ không phải là gái đấy.”

Mới đầu anh ta không tin, cảm thấy nhất định Hồng lão mắt mờ rồi. Rồi lại suy nghĩ thêm, nhưng càng nghĩ càng khiến anh ta hứng thú.

Ngày nào đó lại đến rạp hát Tam Thai, thấy trên sân khấu là võ sinh như yêu ma, biết A Lộ đã diễn xong. Nhân lúc chiêng trống vang lên, anh ta xông vào phía sau đường hội. Vừa đúng lúc A Lộ tẩy trang, một mình ngồi đó, vòng eo nhỏ nhắn, lông mày như cánh bướm, ngón tay búp măng đang đeo bông tai trân châu vào lỗ tai, động tĩnh bất thình lình khiến bông tai rơi xuống như đang chờ anh ta nhặt lên, song anh ta chỉ đứng yên không nhúc nhích. Phụ nữ phương Đông, đặc biệt là người có địa vị và thân phận, thì không thể nào đùa giỡn ha hả như thiếu nữ da trắng hay con lai cùng lứa, chỉ một cử chỉ hơi thân mật đã tỏ vẻ xúc phạm. Tốt nhất nên bày tỏ tôn trọng, giữ khoảng cách.

Hiếm khi thấy A Lộ ai oán, nói chung cũng chỉ là lời xã giao, nhưng lại õng ẹo, “Một tháng nay Tiểu Lục gia không đến tìm tôi, làm ngày nào cũng có người da trắng nói cậu.”

Không giống như cô ấy lúc trước, hiếm khi thấy cô ấy chủ động.

Anh ta cười, “Nói tôi cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Ai cũng nói gần đây cậu thích gái ngực cao mông to, không thích gái Trung Quốc.”

“Sao bọn họ biết được? Kẻ không thích gái Trung Quốc ắt không thích phụ nữ.”

A Lộ còn chưa nói xong câu, nghe thấy lời này thì ngẩn ngơ, không biết đã chạm đến thần kinh nhạy cảm nào.

Anh ta nhặt viên trân châu kia lên, đeo vào giúp A Lộ, “Tôi chỉ thích thứ mới mẻ.”

A Lộ nghe hiểu, bật cười rồi hỏi ngược lại, “Người Quảng Đông cho rằng là thứ tươi mới, người miền bắc lại cho rằng chỉ là cục thịt sống. Tiểu Lục gia là người miền bắc, vậy mà thích thứ mới mẻ sao?”

Anh ta nhìn A Lộ chằm chằm không động, “Chưa thử qua mới gọi là mới, đúng không…”

Cúi đầu cười khẽ, giọng càng lúc càng nhẹ, cũng ngày càng rõ ràng, “Ở chỗ này, hay đến chỗ tôi?”

Cuối cùng vẫn là ở chỗ A Lộ. Thomas không có ở nhà, nhưng dù có ông ta thì cũng không dám nói gì. Sở dĩ muốn làm ở chỗ của A Lộ, bởi vì suy cho cùng giữa nam nữ cũng có cách biệt, ở nơi khác lại thiếu đi vài thứ.

Cởi áo ngoài ra, A Lộ cúi đầu, bàn tay che lấy vật thể xấu xí, sự xấu hổ khi phơi bày đặc điểm giới tính của mình đã khiến anh ta bất ngờ.

Anh ta nghiêng người vuốt ve gã, nắm tay gã cởi nút áo truyền thống.

A Lục thở dài như mê sảng, “Không ai mặc áo truyền thống đẹp hơn Tiểu Lục gia cả.”

Anh ta cười, nói, “Mặc âu phục giống tên môi giới quá.”

https://thuviensach.vn

A Lục bị anh ta chọc cười.

Sau đôi ba câu tán gẫu, chút căng thẳng đó dần biến mất. Áo truyền thống tuột xuống đến tận quần, A Lục mới sực nhớ anh ta có hút thuốc. Người hút thuốc thường không có được cơ thể trẻ tuổi khỏe khoắn, rắn chắc cứng cáp như vậy. Có một từ vựng tiếng Anh đặc biệt để ca ngợi cơ thể mạnh mẽ của đàn ông như thế, nhưng A Lục không nói được, chỉ cảm thấy cũng không thua gì bức tượng màu trắng trong viện bảo tàng phương Tây.

Đây là lần đầu anh ta làm chuyện này, mới đầu, có lẽ A Lộ muốn dạy anh ta nếm thử mùi vị khác, vậy mà quá trình lại trở nên áp đảo. Có vài người bẩm sinh đã giỏi về chuyện gió trăng, không thích mình trở thành kẻ bị chi phối, thường có sự hung hãn không xứng với độ tuổi, dù ban đầu lỗ mãng, thì sau mấy hồi cũng để người ta thèm thuồng khao khát.

Sau đó, anh ta ngã xuống mảng giường bên cạnh, tựa như vừa quay về từ chiến trường, mồ hôi đầm đìa nhưng tinh thần rất sảng khoái.

A Lộ hỏi anh ta, “Nếm được vị mới mẻ chưa?”

Anh ta mỉm cười đầy khó hiểu.

A Lộ cũng cười, “Vẫn thích gái hơn?”

Anh ta không đáp, coi như ngầm thừa nhận, đột nhiên khẽ gọi một tiếng “Aak Lou”, giống như đang nếm món ăn chứ không phải gọi tên.

“Sao?”

“Là chữ nào?”

A Lộ im lặng, lại nói, “Lục trong đại lục.”

https://thuviensach.vn

Đã lâu lắm rồi không nhắc đến cái chữ này, người da trắng không quan tâm chữ Hán viết thế nào, còn người Hoa theo bản năng lại cảm thấy là "Lộ" trong Lộ thủy tình duyên.*

(*ChữLụctrongđại lục đồng âm với chữLộ. Lộ thủy tình duyên có nghĩa là một mối tình ngắn ngủi.)

Anh ta hỏi tiếp, "Cậu thích đàn ông?"

A Lục đáp không phải.

Anh ta hỏi vì sao?

A Lục cúi người, đốt sợi dây an thần dưới gầm giường, nói, "Chỉ là tôi thiếu tiền. Ở Kim Sơn, chỉ có đàn ông là dễ kiếm tiền nhất."

Anh ta nhìn đốm lửa trong bóng tối, nói, "Cho tôi một điếu."

Anh ta không hỏi A Lục thiếu tiến làm gì. A Lục có quá nhiều bí mật, ví dụ như ngày nào cũng sống chung với Thomas, nhưng chưa từng để ông ta thấy cơ thể thật của mình. Vai đào chính ở rạp hái Tam Thai lại là nam, vậy mà A Lục lại cho anh ta biết, từ nay về sau lại có thể thản nhiên.

"Làm sao biết?" Anh ta từng hỏi.

"Ở trên giường tôi thì có quy củ của tôi." A Lục trả lời như thế.

Vậy vì sao lại chịu cho anh ta xem? A Lục lại không giải thích.

A Lục rất có tiếng tăm ở phố người Hoa, có không ít quan hệ phóng túng với ân khách, có nói cũng không rõ. Từ nhỏ anh ta đã đi theo Hồng lão làm việc, nên cũng biết được hai ba phần lợi hại trong đó. Vì đoạn tình duyên ngắn ngủi đêm hôm ấy, anh ta cũng từng có ý tốt khuyên gã bớt bớt lại, tránh sau này sự việc bại lộ, không dễ giải quyết.

https://thuviensach.vn

A Lục bảo anh ta yên tâm, tự gã có chừng mực, quyết sẽ không làm liên lụy tới người ngoài.

Anh ta rất bội phục A Lục, cảm thấy tuy gã hơi dị nhưng cũng là người phong lưu nghĩa khí, thấy gã gặp chút rắc rối nhỏ thì sẽ âm thầm hoặc công khai giải quyết giúp.

Ba lần bốn bận A Lục mời anh ta đến nghe hát uống rượu giao du, dần dà quan hệ trở nên thân mật. Cả hai đều là người biết điều, chỉ sau một lần đó, quan hệ lại trở nên sạch sẽ, qua lại càng như bạn bè tri kỷ, anh em nghĩa khí.

Nhưng người bên ngoài nhìn vào lại không thấy thế, cảm thấy Hồng Tiểu Lục gia lại nhìn trúng đào kép, còn là ả đào đã có đại gia, không biết xinh đẹp đến mức nào. A Lục hóa trang thành nữ đúng là khá đẹp, nhưng không tới nỗi khoa trương như vậy. Sau đó có người đồn bậy, để ký giả nước ngoài củabáo Tiên Phongthổi phồng, nói cô ấy là “người phụ nữ đẹp nhất ở phố người Hoa”, cứ thế danh tiếng càng một vang.

***

A Lục cũng giấu bạn gái rất kỹ.

Lúc đó anh ta đang qua lại với bạn gái người da trắng, có lần cô nàng khóc lóc tâm sự với anh ta, nói mình có một cô bạn gái, bởi vì qua lại với người Trung Quốc mà cha cô ấy rất tức giận, cấm chân cô ấy, thậm chí không cho đi học cấp ba. Còn tuyên bố, nếu như có lần sau thì sẽ “lấy mạng thằng Tàu khựa kia”.

Anh ta đi về thăm dò, người của hội quán nói có gặp A Lộ “thông dâm”, kéo tay ôm hôn một cô gái người da trắng đi xem phim ở Richmond, mọi thứ rất khớp. Lại cẩn thận hỏi thăm, gia đình người da trắng kia rất có danh tiếng, sợ không dễ dây vào, bèn cho người để ý thay A Lục.

https://thuviensach.vn

A Lục cũng không phủ nhận với anh ta, nói mình có bạn gái.

Anh ta thuận miệng trêu chọc, hỏi gã rốt cuộc ai mới là nhân tình. Nếu như gã chỉ yêu đương chơi đùa thì vẫn tốt. Song nếu gã nghiêm túc, thì chuyện này đúng là khó giải quyết.

Kết quả A Lục lại nói: Thanh quan* Trung Quốc, đi đến đâu mà không phải là nhân tình? Không chỉ người da trắng, anh tưởng người Hoa cũng coi chúng tôi là người sao? Ở ba tỉnh miền Đông Bắc, không biết có bao nhiêu thanh quan mười ba tuổi ở kỹ viện phải ra chiến trường ngủ đêm với lũ lính, nếu là xử nữ thì còn có thể may mắn. Còn nếu không phải xử nữ thì khó mà giữ được mạng. Không đợi đến lượt mình, may là tôi nhanh chân trốn đi được. Lên con thuyền chở hàng, không ngờ chòng chành một tháng lại đến Kim Sơn. Đầu tiên là ca diễn trên một sân khấu nhỏ ở Sacramento, diễn kinh kịch xong, cô ấy đi ra sau đài, thấy tôi tẩy trang ngồi hút thuốc thì bị dọa sợ không nhẹ. Cẩn thận hỏi, thì ra là muốn tôi viết tên cho cô ấy xem.

(*Thanh quan là từ chỉ kỹ nữ chỉ bán nghệ, không bán thân.)

Dừng một lúc, A Lục nói tiếp, cô ấy là hy vọng duy nhất để tôi sống tiếp.

Chỉ có lúc nhắc đến bạn gái, gã mới có nụ cười vô cùng ấm áp.

Anh ta biết A Lục không bỏ được, bèn hỏi, suy nghĩ thật kỹ hậu quả đi.

A Lục nói, không cần anh lo.

Anh ta hỏi tiếp, cậu góp đủ tiền, định trốn đi đâu với cô gái kia.

A Lục không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Cậu còn thiếu chừng nào?

Tôi đã nói rồi, chuyện của tôi không cần anh lo.

Gần đây cậu quá nổi, nên tém tém lại. Nếu không sẽ không ai giúp được cậu đâu.

A Lục sầm mặt cười gằn, Tiểu Lục gia đúng là thích xen vào chuyện của người khác.

Dĩ nhiên anh ta không phải người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng rốt cuộc anh ta vẫn nhúng tay vào chuyện này.

Cuối cùng người làm hỏng việc là Thomas. Người đã quen điềm đạm kiềm chế, dù là dân tộc nào, nếu bị ép quá thì cũng sẽ kích động. Chuyện đã xảy ra thế nào, bấm móng tay cũng đoán ra được nguyên nhân hậu quả.

Cậu phải cắt đứt liên lạc với cô ta ngay lập tức.

Vì sao?

Cậu không nói với tôi cậu vẫn còn thích phụ nữ.

Vì sao tôi phải nói với ông?

Lou, tôi đã chi cho cậu bao nhiêu tiền rồi?

Cả đống đàn ông đều cam tâm tình nguyện xếp hàng sau sân khấu chi tiền cho tôi.

Vậy bọn họ có biết cậu không phải là nữ?

Thomas, ông nói thế là có ý gì?

Trong số những người gần đây cậu hẹn hò có phí bí thư thị chính T. W. Rolle đúng không?

https://thuviensach.vn

Ông điên rồi.

Sao tôi lại không điên? Chỉ cần nghĩ đến chuyện cậu nhẫn nhịn ba năm giao hoan với gã đàn ông năm mươi lăm tuổi mập mạp này, lại vì phải nuôi một ả đàn bà, là tôi có thể nổi điên đến mức muốn giết người. Chỉ cần nghĩ đến chuyện vốn dĩ cậu không hề thích đàn ông, là tôi lại muốn giết chết quách cậu đi rồi tự sát.

…

Thomas nói chuyện A Lục là nam cho T. W. Rolle, không biết người này quá tức giận hay nổi lên hứng thú, mà dẫn theo mấy người da trắng đến rạp hát gây ầm ĩ. Hồng lão tội gì phải vì đào kép gây rắc rối mà dính dáng đến pháp trị nước Mỹ, đành nhắm một mắt mở một mắt, tùy người da trắng làm loạn trên đất của mình. Lúc đó anh ta vừa mới nghiêm túc qua lại một tuần với bạn gái, đang uống rượu chơi trò ám muội trong vườn hoa La Fayette, vừa nhận được điện thoại, nghe nói A Lục suýt bị người ta cưỡng hiếp luân phiên ở rạp hát, may mà chạy ra kịp khỏi khu người Ý, nhưng bây giờ đang nấp trên cây, không còn đường nào để trốn nữa.

Lúc đó đã vào đêm, anh ta dừng xe bên ngoài phố người Hoa một con phố, sau khi đợi bạn gái rời đi, mới lấy bật lửa và thùng xăng dự phòng ra.

Trước phố người Hoa có hai gốc cây bồ kết, nay chỉ còn lại một gốc đang ở ngoài cửa nhà cô nàng thông minh kia. Còn ngày trước thì có một gốc nằm trên phố Grant Ave, cao đến bốn tầng lầu, lá cây rậm rạp tươi tốt. A Lục cũng coi như nhanh trí, nhanh chóng trốn ra khỏi rạp hát, náu mình trên cây. Song cuối cùng vẫn bị phát hiện.

Đào kép bị đuổi lên cây, còn là một Tần Hương Liên* xinh đẹp, ngoài phố và dưới vòm cây là ba bốn gã da trắng đang mắng chửi bằng tiếng Anh. Ở ngay ranh giới phố người Hoa nơi người Hoa lẫn người nước ngoài hỗn tạp, đèn đuốc sáng rực như ban ngày, người sợ chuyện nhưng cũng tò

https://thuviensach.vn

mò đưa mắt nhìn, rành rành trước mắt chính là Trát Mỹ án nguyên bản trong ca kịch dân gian.

(*Tần Hương Liên là vợ ở nông thôn của Trần Thế Mỹ trong kinh kịch dân gian của Trung Hoa đượctruyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công.)

—— Mày muốn làm chuyện tốt trên cây, vậy bọn tao đi lên hành sự.

—— Chúng mày dám leo thử xem.

—— Sao lại không?

—— Có tin tao tiểu lên đầu chúng mày không?

Lão ngoại quốc cười điên dại: để cho bọn tao xem thứ tốt của mày, xem rốt cuộc có giống của bọn tao không.

Cởi áo khoác ném trên đất, bốn năm gã da trắng sáu thước lộ ra cánh tay vai u bắp thịt đỏ ửng, bắp thịt gồ lên, cười khùng khục trèo lên cây, người đẹp Tàu khựa, rốt cuộc dưới váy mày có gì?

Thân thủ của A Lục không tệ, leo lên đỉnh cây cởi quần ra đi tiểu, vừa cúi đầu thì thấy một bóng người đứng cạnh bên cây, chờ đám người kia treo cả lên thì kẻ đó từ từ, đổ thùng cao su quanh theo rễ cây.

Đám da trắng thấy anh ta, quát lớn: Mày làm gì đấy?

Lên cao nhìn xa. Anh ta cười khì nói bằng tiếng Anh: Thì xem vui thôi. Người Trung mà, thích nhất là xem trò vui.

Trong thùng của mày có gì?

Chúng mày không ngửi được mùi hả?

https://thuviensach.vn

Người da trắng dừng lại ngửi, mày tính làm gì?

Anh nói bằng tiếng phổ thông: nướng bọn mày. Có hiểu không?

Mày nói gì?

Mùi xăng xộc thẳng vào mũi, A Lục kinh hãi, quay đầu tức giận: ở đây không có chuyện của anh!

Mấy gã da trắng say khướt vẫn còn cười ha hả: Lén chưng cất rượu? Phạm pháp đấy.

Anh ta nghiêng đầu cười: Phạm pháp? Cũng chẳng sao.

Có gã da trắng vẫn còn tỉnh táo nhận ra điều không đúng, biến sắc hỏi: Mày có ý gì? Mày định làm gì?

Anh ta cúi đầu, xoay tròn bật lửa trong tay, *xoẹt* một tiếng, rất vang.

Phạm pháp —— là do mày nói.

Tiếng súng không hề hiếm thấy ở phố người Hoa, nhưng trong tối đó lại rất khác biệt.

Ngay khi bật lửa rơi xuống, đi đôi với đó là tiếng giận dữ gầm to của gã da trắng vai u bắp thịt, rồi sau đó, tất cả đều bị nhấn chìm trong tiếng nổ kinh hoàng. Ngọn lửa bùng lên. Tựa như pháo hoa mừng năm mới của Trung Quốc, Quan Công màu đỏ trên cọc gỗ lập tức ra tay, làm cả vùng trời sáng bừng.

Lửa không lan đến nơi cành lá tươi tốt, A Lục ở trên ngọn cây, chỉ nghe thấy một chữ rất dứt khoát: Nhảy!

***

https://thuviensach.vn

Hầu như tất cả người dân ở đây đã trải qua vụ hỏa hoạn đã thiêu rụi gần như toàn bộ thành phố Kim Sơn hơn mười năm trước. Cho nên thành phố này có nhiều công trình chữa cháy nhất trong cả nước, cư dân đồng tâm hiệp lực, nhanh chóng khống chế được thế lửa. Nhưng trong cảnh ồn ào hỗn loạn, lại chẳng thấy tung tích người phóng hỏa đâu.

Người Hoa phóng hỏa, người da trắng chết. Vụ việc cực kỳ tệ, vì đây là một vụ bê bối lớn trong xã hội người da trắng và còn liên quan đến các nhân vật chính trị, nên khi mọi chuyện còn chưa được công khai rõ ràng thì đã lắng xuống.

Có rất nhiều người chứng kiến cảnh tượng ấy, ngoài sáu người bị thương còn sống sót, thì không có người dân nào sẵn sàng đứng ra xác nhận kẻ phóng họa.

Không thể định tội, bởi vì chắc chắn sẽ bị đánh – kể ra thì kẻ đó cũng coi là kẻ tái phạm.

A Lục chỉ đến thăm anh ta một lần, lần này rất thẳng thắn, nói gần đây gã phải đi rồi.

Đi đâu?

Nước Anh. Ngày trước tôi có một người bạn, hiện tại đang làm phó lãnh sự. Ở đây mấy năm rồi, đến thời cơ tốt thì cũng nên về Trung Quốc.

Ừ. Ở nơi đó không giới hạn hôn nhân khác chủng tộc, nếu sau này có con, sinh ra cũng có thể nhập tịch. Đi bao lâu?

Sắp thôi.

Sợ là tôi không ra ngoài tiễn cậu được.

Yên tâm, có thể ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Giọng rất chắc nịch, anh ta cũng không hỏi lý do vì sao. Xưa nay anh ta không có thói quen tìm ra ngọn nguồn, nên sau đó cũng rất hối hận.

A Lục bị gãy xương, bó thạch cao, bước đi tập tễnh: đều do cái cây kia cao quá.

Anh ta trêu: Không thể hát kịch được nữa rồi.

A Lục nói: Đúng thế, quý phi chân què – đúng là rất mới mẻ.

Anh ta nheo mắt nhìn A Lục. Trong đầu nghĩ chàng trai này đúng là dễ nhìn, không lỗ gì. Nếu gã là con gái, anh ta quyết sẽ không để gã phải đổi thân kiếm tiền chạy trốn.

A Lục cũng nhìn anh ta, nhìn một lúc, đột nhiên nói, Tiểu Lục gia chỉ thích mới mẻ.

Anh ta nói, cậu muốn hát một khúc ở đây cho tôi nghe sao.

A Lục suy nghĩ, nói, để lần sau đi. Lần sau gặp anh, tôi sẽ đổi sang người đẹp hơn.

Anh ta khinh thường cười, vẫn còn ý đó à?

A Lục không lên tiếng, nhìn anh ta một lúc, chợt nói, cả đời này ta phiêu du trên biển, chưa từng lên bờ lấy một lần.

Nghe giống như đang hát đoạn kinh kịch nào đó.

Anh ta biết đằng sau vẫn còn tiếp, khẽ nghiêng đầu, chờ gã nói.

A Lục nhặt áo lên, bảo, chỉ cần nghe đến cái tên Hồng Lục gia là cảm thấy đau lưng, dựa lưng vào bức tường vững chắc, trước mặt vẫn còn có đường đi.

https://thuviensach.vn

Rồi anh ta không gặp lại A Lục nữa.

Vào ngày rời khỏi đồn cảnh sát, toàn bộ California đều dán lệnh truy nã A Lục, tội danh bao gồm: mưu toan bắt cóc cô gái da trắng 17 tuổi nhưng không thành công, gia đình cô gái ấy đến phố người Hoa quyết bắt người cho bằng được, nhưng hắn cố tình phóng hỏa, dẫn đến có tám người da trắng đã chết. Để bảo vệ cô gái da trắng, họ tên cô ấy và thông tin gia đình sẽ được giữ bí mật.

Cô gái kia là hy vọng sống duy nhất của A Lục, A Lục đã có thể thỏa hiệp với người nhà cô ấy, nhưng lại rời đi một mình, mang theo tội danh trốn chạy khỏi San Francisco.

Chuyện cứ thế bị bỏ qua, anh ta nhẹ nhàng thoát tội.

Hồng lão không nói gì với anh ta. Chỉ nói, cái tính thích xen vào chuyện của người khác của mày, không biết đời này còn chuốc bao nhiêu thị phi đây.

Hồng lão sợ chuyện phát sinh biến cố, bèn nhanh chóng đưa anh ta đến Luân Đôn.

Anh ta không nghe thấy tin tức gì về A Lục nữa. Dù thuận lợi đến châu Âu, nhất định gã cũng đã thay tên đổi họ, xóa bỏ hoàn toàn cuộc sống rối loạn ngày trước.

Năm sáu năm trôi qua, năm ấy về quê xem mắt, đến Thượng Hải. Có một hôm nhàm chán, đến một rạp hát nhỏ vô danh trên đường Hà Phi, bọn họ đang diễn vở "Tam Thỉnh Phàn Lê Hoa", vai đào đao mã* ra sân, khúc mở màn nhị hoàng** vừa xướng lên, dưới khán đài đã vỗ tay rầm trời. Có thể nhìn ra là giả dạng phái thanh y nào đó, tuy vai đào võ không chuyên nghiệp, nhưng bù lại khí thế rất hăng.

(*Đao mã là một vai diễn trong hí khúc, ví phụ nữ giỏi võ nghệ.)

https://thuviensach.vn

(**Nhị hoàng là làn điệu hí khúc, điệp hồ cầm.)

Kịch tan, ngồi xe đến cửa hàng bánh ngọt Khải Tư Lệnh. Trong cửa hàng có một cô gái cao ráo đang mua bánh sinh nhật, anh ta đợi một lát. Vì đang là ngày Tam Phục*, nên trên tủ quầy thủy tinh của Khải Tư Lệnh có đặt đĩa nhang chống muỗi. Cô gái kia không ở yên, cúi người lấy lửa ở phiến chống muỗi để hút thuốc. Lại nói tiếng Anh với ông chủ của Khải Tư Lệnh, chỉ mấy câu anh ta đã nhận ra là khẩu âm vùng Battersea, Luân Đôn. Anh ta không khỏi đưa mắt nhìn, sườn xám thêu hình chim công xanh, dáng vẻ cao ráo, đi giày cao gót, không hề thấp hơn mình chút nào. Vẻ mặt xinh xắn, ánh mắt rất đặc biệt, chính là thanh y diễn vai đao mã kia.

(*Ngày tam phục: chỉ thời kì nóng nhất trong năm)

Trong vòng một năm sau đó khi ở Thượng Hải, gần như cuối tuần nào anh ta cũng đi nghe kịch. Về sau nghe ngóng được cô ấy không hợp sư môn nên mới bị đuổi ra ngoài. Xưa nay Lê Viên Hành đều chú trọng “thà bỏ mười mẫu đất, nhất quyết không bỏ một vở tuồng”, anh ta vốn định giúp cô ấy, nhưng còn chưa nói gì, mới tới mấy bữa thì đã đã có người đến nói cho anh ta biết: Diệp tiểu thư có bạn trai rồi.

Mới bắt đầu đã vạch rõ giới hạn như thế, như thể đã sớm dự liệu được sẽ xảy ra điều gì tiếp theo. Có điều anh ta lại thấy vui.

Người ngoài nhìn cảm thấy anh ta bị ngồi ghế lạnh, bị từ chối ngoài cửa, nếu ngẫm nghĩ kỹ, lại giống như sợ chuyện liên lụy đến anh ta.

Cho đến đợt giải phẫu lần đó, bác sĩ mời đến chẳng quá cao siêu, có điều nhân đó mà quay lại.

Hỏi quả thận này là của ai? bác sĩ cố ra vẻ cao thâm không thể nói. Không thể nói ấy chính là câu trả lời.

https://thuviensach.vn

Gặp lại cô ấy, thái độ vẫn lạnh lùng cương quyết như thường, hỏi cũng không nói, nên anh ta lười hỏi.

Năm ngoái có chiếu phim của Charlie Chan, vết thương của anh ta vẫn chưa khỏe hẳn, một đêm không ngủ mà vẫn có thể đi xem phim với bạn gái. Bị ký giả bên ngoài bắt gặp được, báo viết: “Lần đầu tiên xem phim, tôi cảm thấy hình tượng nhân vật Charlie Chan* đã khiến Charlie ở thành phố San Francisco phải tủi nhục xấu hổ.”

(*Charlie Chan là một nhân vật thám tử người Trung Quốc nổi tiếng trong thời đại của Phó Mãn Châu, được khắc họa là một người thông minh, anh hùng, thương người và đáng kính trọng.)

Có một thời gian bị mắng rất thậm tệ, tấm ảnh khó coi nhất cũng đăng đầy đường, mọi tờ báo lớn nhỏ đều gọi anh ta là “tiểu bạo quân”, “Shina* tà ác”, tiêu đề viết to hai chữ Ching Chong**, còn được vẽ thành truyện tranh, tay trái cầm một con chuột bị lột da, tay phải cầm dao chặt chó. Bên ngoài phố người Hoa, hễ xe hơi chạy ra là sẽ bị ném trứng gà thối.

(*Shina là danh xưng chuyển tự Latinh từ Hán tự, được người Nhật sử dụng và bị nhiều người Trung Quốc coi là cách nói xúc phạm đất nước Trung Quốc.)

(**Ching chong là một từ mang tính miệt thị, thường do những người nói tiếng Anh bản địa dùng để nhạo báng người Trung Quốc, người Hoa kiều.)

Nhận được tấm vé điện ảnh gửi từ Chicago đến, là bộ phim “Bí ẩn của tiến sĩ Phó Mãn Châu”, bây giờ đã rất ít chiếu, đúng là làm khó cô ấy rồi.

Xem phim về, anh ta cố ý gửi điện báo thông báo.

Trên điện báo trả lời viết: Anh và Charlie Chan cùng tên, đúng là không khéo. Cũng may có Phó Mãn Châu làm bạn cùng, đừng buồn.

https://thuviensach.vn

Người nhận điện báo tức tối bất bình: Đồ đào kép vô tình, đồ đào kép vô nghĩa.

Không lâu sau, một tòa soạn Chicago phỏng vấn Diệp tiểu thư, hỏi cô ấy nghĩ thế nào về dạng người như Charlie Hung và cha anh ta.

Cô ấy vừa hứng thú lại hời hợt trả lời: “Phó Mãn Châu cũng là rồng Trung Quốc trong mắt các anh.”

Trịnh trọng trang nghiêm, khéo ăn khéo nói, người đàn ông được gọi là “tiểu bạo quân” tội ác đầy đầu lại trở nên vô cùng bình thường, trong mắt cô ấy, thậm chí còn có vẻ cao ngạo lãng mạn khó hiểu. Nhớ lại điều này, bất chợt anh ta cảm thấy vui.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Ngoại Truyện 11: Miền Nam (1)

"Hôm đó em với giáo sư đang ăn cơm ở tiệm ăn ngoài đại học Lĩnh Nam, thì gặp được một tiên sinh dạy học ở Anh Đức, họ Tư Đồ."

"Si tou?"

"Là một họ chữ Hán. Trước kia Tư Đồ tiên sinh này đọc cổ thư, tham gia kỳ thi của triều Thanh nhưng không đỗ. Giờ đổi triều đại rồi, đến thành Quảng Châu, học mấy năm ở trường Chúa cứu thế, nhờ đó mà quen giáo sư Hằng. Tư Đồ tiên sinh vừa nhìn em, bèn hỏi em có biết một cô gái Thanh Viễn tên là Trần Mộng Khanh không, em nói em không biết. Ông ấy nghĩ ngợi rồi cười bảo, tuy em giống cô ấy nhưng lại là hai người trái ngược hẳn nhau. Cũng vì vậy nên thấy em thoải mái dùng tiếng Anh nói chuyện với giáo sư, ông ấy mới cố ý hỏi thế, bởi vì ông ấy từng gặp một cô gái có bề ngoài giống em, nhưng khí chất lại khác hẳn, cảm thấy bỡ ngỡ."

"Hai phẩm chất hoàn toàn không liên quan lại cùng tồn tại, lần đầu tiên gặp em anh cũng thấy kỳ lạ."

Hoài Chân đang định nói tiếp, chợt phát hiện có điều không đúng, cô ngẩn người, buột miệng hỏi, "Anh từng gặp Trần Mộng Khanh rồi?"

Anh không chối, "Tàu Santa Maria sẽ cho khách khoang hạng nhất lên tàu đầu tiên, tránh để vài người khách bài Hoa gặp phải người Hoa trên tàu. Anh đứng trên ban công tầng chót thấy cô ấy. Quần áo rất nổi bật, như thể cố ý muốn để người ta biết 'nhà cô gái này có tiền, nhưng lại rất ngốc'."

https://thuviensach.vn

Cô nhớ lại ánh mắt hoài nghi của anh khi ở trong thang máy, cùng với sự vô lễ "mời" cô ra khỏi phòng tắm sau đó, thì ra đó không phải là ấn tượng đầu tiên, nhất thời cứng họng.

Anh hỏi tiếp, "Sau đó thì sao, vì sao tiên sinh kia lại nói với em chuyện của Trần Mộng Khanh."

"Em nói, 'có lẽ em và cô ấy có duyên, không bằng chú kể tôi nghe chuyện của cô ấy đi?' Tư Đồ tiên sinh bèn nói, 'Cũng được, đúng lúc tôi dạy học ở gần đây, cô gái như Trần Mộng Khanh không hề hiếm gặp ở Trung Quốc, cô cứ coi như nghe kể chuyện là được.' Anh biết đấy, người Trung Quốc gặp người xứ lạ, thật sự rất tin vào duyên phận."

Một phần câu chuyện về Tiểu Lục gia cũng nghe được từ chỗ Tư Đồ tiên sinh. Năm xưa thế lực của Hồng gia hoạt động ở Nam Trung Quốc, mà Tư Đồ tiên sinh cũng có chút tên tuổi ở đó. Năm ấy Tiểu Lục gia về quê xem mặt, Hồng gia nhờ người tìm Tư Đồ tiên sinh bắc cầu quan hệ, nên cũng biết được không ít chuyện về Tiểu Lục gia và Diệp Thùy Hồng. Ghép lại với nhau, xâu chuỗi với những chuyện Hoài Chân nghe được ở phố người Hoa, cô đã khắc họa được một trang trong tình sử dày cộp của Tiểu Lục gia.

"Không phải Diệp Thùy Hồng là A Lục đấy chứ?" Cô nói, "Nếu không lúc qua trạm di trú Thiên Thần, chắc chắn sẽ có người phát hiện."

"Em cũng biết mà, chỉ có đàn ông qua trạm di trú trên đảo Thiên Thần mới cần cởi quần áo kiểm tra."

Hoài Chân ngắn ngón tay trầm tư, "Cho nên…"

"Cho nên, đàn ông qua trạm di trú chắc chắn là đàn ông, còn phụ nữ thì chưa chắc. Có một bộ phận người đặc biệt, báo với hải quan là nam nhưng lại không có bộ phận đặc biệt của phái nam. Rất ít gặp, anh cũng mới chỉ nghe thấy một người, từ Bắc Bình đến Mỹ."

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ ngợi một lúc rồi bật cười.

“Em rất hứng thú với chuyện đó.”

Cô cười không ngớt, “Đúng thế.”

Anh cười, “Tình đồng giới luôn có thi vị thế hả?”

Còn chưa kịp trả lời thì bạn học nữ cùng đến Quảng Châu lãnh sự quán Mỹ ở sau lưng thúc giục, “Hoài Chân, bánh mỳ kẹp xúc xích của cậu đến rồi này!”

Cô đáp một tiếng, hẹn với anh thứ sáu về Hương Cảng, đầu tiên sẽ đến nhà trọ của anh ở đường Conduit, rồi sáng thứ bảy sẽ cùng đến Shek O.

Một tuần sau khi thi toàn là mấy môn tiếng Anh, giáo sư Hằng tranh thủ tuần đó để đến truyền giáo tại hội thanh niên Chúa cứu thế ở Quảng Châu. Ông cho rằng Hoài Chân không hiểu nhiều về Trung Quốc, mà không khí thực dân ở Hương Cảng lại quá nặng nề, rất không “Trung Quốc”, nên luôn hy vọng có thể dẫn cô đến đại lục. Trong kế hoạch ban đầu, vị trí trợ giảng và sinh viên dẫn theo là của Mark và Hoài Chân, nhưng nhà trường đã chỉ định một giáo viên người Anh cho mỗi học sinh không phải là người bản xứ. Mark được chỉ định cho ba bốn học sinh nữ, thế là bọn họ đành đi cùng nhau đến Quảng Châu.

Thật xui xẻo, ngày thứ hai sau khi thi xong, lại vội vã bắt đầu tuần lễ mới. Cô ảo não, Ceasar nói không sao, có chuyện gì thì có thể đến lãnh sự quán ở Sa Diện gọi điện thoại cho anh, hơn nữa tầng hai ở lãnh sự quán có đồ Mỹ rất ngon, trình hộ chiếu nước Mỹ là được tặng đồ ngọt.

Không ai thích ăn đồ Mỹ cả. Cô nghĩ thế, nhưng vẫn rất vui.

Trong số các cô gái, Aldrin là một người khá ham chơi. Nghe nói nhà hàng Mỹ ngon nhất Sa Diện nằm ở tầng hai lãnh sự quán, thế là vào ngày

https://thuviensach.vn

thứ ba rảnh rỗi, cô ấy gọi Hoài Chân dẫn các cô gái đi đến đó. Hoài Chân nghĩ, vừa hay cũng muốn gọi điện thoại với Ceasar tán gẫu về Tư Đồ tiên sinh và Tiểu Lục gia, bèn đi xe kéo tay với các cô gái đến phố Nam Sa Diện. Hương Cảng có không ít xe kéo tay, nhưng đều bị chính phủ Anh Quốc sơn thành màu dưa hấu, trở thành bản sắc thành phố. Nhưng khi thấy xe kéo ở đại lục, nhất là lúc những người gầy gò mặt vàng vọt chạy nhanh phăm phăm, bắp chân nổi đầy gân xanh, bạn sẽ hiểu được là bọn họ thật sự dùng đôi chân đó để kiếm sống nuôi cả nhà, chứ không phải chỉ là biểu diễn.

Xe của Hoài Chân tới trước, trả cho phu xe hơn một đồng.

Aldrin hỏi cô, “Cảm thấy tội bọn họ hả?”

Cô còn chưa kịp trả lời, một cô gái khác đã nói, “Có một lần ở Thượng Hải, một binh lính Mỹ vừa đến đã không cẩn thận tông chết một cô gái Hạp Bắc. Anh ta đưa cô bé ấy vào viện nhưng đã quá muộn. Vì chuyện đó là người lính Mỹ kia ăn năn day dứt không thôi, mà chính phủ lại vì cầu hòa, chỉ xử anh ta bồi thường cho người nhà cô gái kia hai trăm đô la.”

Có người tiếp lời, “Là giả thôi đúng không?”

Một cô gái Thượng Hải phụ họa, “Thật đấy. Chuyện này ở Quảng Châu không nhiều, nhưng Thượng Hải hả? Nhiều lắm.”

Aldrin huých khuỷu tay vào cô ấy, cô ấy lập tức im miệng.

Cô nhớ lúc vừa đến Hương Cảng, giáo sư hỏi cô: “Có từng nghĩ bản thân có thể làm gì cho đất nước của mình không?”

Thật ra cô đã suy nghĩ vấn đề này từ lâu rồi.

Là một người Trung Quốc bình thường không có xuất thân tốt, có thể sống được cũng không dễ dàng. Cô biết rất rõ phải cố gắng nhiều như thế

https://thuviensach.vn

nào mới có thể trở thành một phần của tất cả chúng sinh. Thời đại tạo anh hùng, nhưng trong thời đại nước lũ bao la, khó mà sống sót nổi, mới có thể người trong thời đại rung chuyển vượt trội ra sao. Cho dù đó là khôn ngoan hay xuất chúng, hay là một kẻ vô cùng bình thường, thì mỗi người đều có sứ mệnh của riêng mình, chung quy cũng sẽ viết lại lịch sử. Thế giới của người Hoa chưa bao giờ có chúa cứu thế, cho nên xã hội người Hoa luôn thích "ba cây chụm lại nên hòn núi cao", thích là kiến đòi kiện củ khoai, bọn họ không quá thờ phụng chủ nghĩa anh hùng. Họ sẵn sàng đối mặt với sự sỉ nhục tất yếu này, chứ không hy vọng vào giấc mơ hoang đường về một cường quốc hùng mạnh.

Cô chỉ trả lời, "Nguyện vọng của em rất bé nhỏ. Làm một người Trung Hoa còn sống, hơn nữa sống có lễ tiết, đúng mực. Không nịnh nọt, không nhiễm thói hư tật xấu. Người không biết học cách đặt chân đi bộ thì chỉ muốn đạp xe hoặc lái máy bay; cũng không có bất cứ một bệnh viện nào, sẵn sàng thuê một sinh viên đại học làm bác sĩ phẫu thuật cho những bệnh nhân nguy kịch —— trừ khi chiến tranh xảy ra. Em biết đây là những thứ rất căn bản, có lẽ em ích kỷ hẹp hòi lại phiến diện; nhưng nó chính là tất cả những thứ em có thể lấy được trong phạm vi của mình, bằng sức lực của bản thân."

Cô chắc chắn mình không hề bị thời đại đồng hóa, cũng không có tư cách phán xét liệu đào hát có sầu mất nước chăng. Cô đi giày cho tới hôm nay, biết rõ trên đường đi có bao nhiêu khó khăn, cũng vô cùng tôn trọng những người bình thường khổ sở mưu cầu trong thời đại này.

Hoài Chân không muốn nói những lời không hợp thời, cũng không muốn tỏ ra mình tách biệt, lập tức dừng lại, bảo, "Đi ăn gì trước nhé? Đói bụng lắm rồi. Aldrin nói nước ép dứa ướp lạnh ở đây rất ngon."

Lãnh sự quán Mỹ nằm đối diện sân quần vợt Sa Diện, từ sáng sớm cô đã gọi điện đặt một bàn đối diện sân bóng. Aldrin muốn đến phố Nam Sa Diện không hẳn là vì muốn ăn đồ ăn nước Mỹ, mà là vì cậu thiếu gia trong

https://thuviensach.vn

nhà một người bạn của cha cô ấy học ở ấy học ở trường quân sự Hoàng Phố, lớn hơn cô ấy ba tuổi, thường tới đây đánh quần vợt, hiếm có dịp đến Quảng Châu một chuyến nên mới cố tình đến gặp nhau. Từ năm mười bốn tuổi cô đã thích anh ta, có điều chàng trai kia lại không để ý đến cô, còn lâu cô mới bằng được với quả bóng, súng ống và tiếng Anh, Aldrin hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai.

Ở Sa Diện Quảng Châu, nữ sinh đại học không khỏi nhắc đến mấy mối hôn nổi tiếng trong những năm gần đây. Em gái của phu nhân Tôn Văn tiên sinh cũng muốn gả cho người như Tôn Văn tiên sinh, chọn tới chọn lui, vốn có thể chọn ra mấy thiếu niên anh tuấn, nhưng từ lâu trong nhà đã cho bọn họ cưới vợ ở quê, ví dụ như vị thiếu tướng kia ở Phụng Thiên. Sau đó trì hoãn mãi đến năm hai mươi bảy tuổi, mới gặp được Tưởng tổng tư lệnh.

“Có điều như thế cũng đem đến luồng gió mới, con gái thời đại mới đều đề xướng chí ít sẽ kết hôn sau hai mươi lăm tuổi.”

“Thế thì già mất.”

“Trừ khi phải là một mỹ nhân.”

“Tôi đã gặp vị phu nhân đó rồi, cũng không hẳn là đẹp, chỉ là từ nhỏ được giáo dục lối mới ở Mỹ nên trông khá là ‘mới’, nói chuyện hay làm việc đều có phong thái.”

Lập tức có người hỏi Hoài Chân, “Người Mỹ đến nói đi, vì sao lại kết hôn sớm vậy?”

Cô mượn lời an ủi Aldrin, “Chỉ là mỗi người mỗi cảnh, ai ai đều có duyên phận của mình, chẳng qua là thời gian sớm hay muộn thôi.”

Nhất thời mọi người lại vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Một mình cũng có cái thú vui một mình, có bạn bè người yêu thì cũng có cái riêng của nó. Đã hứa mua vải, phấn và nước hoa khô cho Vân Hà, mua không sót một món. Còn về số rau cải mà La Văn muốn, đi theo các cô gái nửa ngày cô cũng đã mua đủ rồi. Vào đêm trước khi từ Quảng Châu về Hương Cảng, cô đã nhờ công ty vận chuyển đường thủy gửi đến bưu điện thành phố San Francisco.

“Từ Mỹ cũng có thể gửi đồ đến Trung Quốc được hả?”

“Đương nhiên là được. Ngoài một số mặt hàng thuế nặng, nếu thích gì thì có thể để Aldrin gọi điện cho mình. Hương Cảng và Mỹ nói chuyện điện thoại rất tiện, đến lúc đó đồ muốn mua góp đủ một rương, mình và chị sẽ nhờ công ty P. H. Dụ gửi về Hương Cảng.”

Ngoài gửi đồ về nhà, thuốc men mà già Huệ gửi đến bưu điện thành phố San Francisco và Sacramento cho bệnh nhân, ông cũng nhờ cô đến tiệm thuốc Họp Hòa ở quảng Châu lấy, lại đưa đến công ty vận chuyển đường thủy khác gửi đi Mỹ. Kể ra thật đáng giận, cô chỉ vừa đến Hương Cảng, đầu tiên là gửi điện báo cho già Huệ ở Philippines, báo cho ông biết địa chỉ của mình. Vậy mà một tuần sau ông không chút khách khí gửi thư đến, nói thuốc Đông y trong hai rương xuất quan từ La Hồ Kiều bị giữ lại, vừa hay Hoài Chân giỏi tiếng Anh hơn người ở tiệm thuốc Hợp Hòa Quảng Châu, bèn bảo cô đến bến cảng La Hồ Kiều giúp xử lý tài liệu xuất khẩu thuốc bắc. Cô vốn lười đi, nhưng kể ra cũng khéo, có được mỗi cơ hội đi Quảng Châu, thế là cô đành xin nghỉ vào chiều ngày cuối cùng ở đây, từ lãnh sự quán Mỹ ở Quảng Châu đi nhờ xe tới La Hồ Kiều (Ceasar gọi điện nhờ bạn đưa cô đến La Hồ Kiều, nhân tiện cũng có thể giúp cô làm tài liệu cho thuốc thông quan), rồi một mình ngồi chuyến xe lửa cuối cùng trong ngày về Hương Cảng.

Một tuần lễ bôn ba bận rộn đã qua, cho đến khi đi La hồ Kiều về, lúc ở ga tàu đợi tàu lửa đến, cuối cùng cô cũng thấy mệt. Tàu bị trễ giờ, tất cả những công nhân, thành phần cổ trắng, những người bán hàng rong làm

https://thuviensach.vn

việc ở Hương Cảng, hoặc những sinh viên bằng tuổi cô đều đang chờ đợi trong hoàng hôn đỏ ửng, trên mặt toát lên vẻ thờ ơ ai cũng như ai. Nếu nói bây giờ đang ở thời đại loạn thế, thì tình cảnh trước mắt là cảnh thái bình hiếm thấy trong gần một trăm năm qua, không hề có vẻ hoảng hốt như Ái Linh và phu khuân vác chân đất chạy như điên trong "Phù Hoa Lãng Nhụy". Dù sau này đã nhiều năm trôi qua, song cô vẫn nhớ như in hình ảnh hôm đó: một tuần vất vả mệt nhọc ở Quảng Châu đã kết thúc, cô ở biên giới Nam Trung Quốc, đợi chuyến tàu cuối cùng quay về Hương Cảng. Ở đó có thành tích kỳ thi cuối tháng làm cô thấp thỏm, có gián bò khắp nơi sau mỗi mùa mưa, có Repulse Bay vĩnh hằng, có mấy cửa hàng bing sutt cô và Ceasar thích ăn nhất. Bọn họ đã hẹn sẽ gặp mặt ở nhà trọ của anh, sáng sớm hôm sau sẽ đi xe buýt đến bờ biển nơi anh ra đời.

Đi về phía trước nữa, ở phố người Hoa San Francisco đang nằm ở đầu kia Thái Bình Dương, ở đó có người nhà bạn bè che chở cho cô.

Cô bất giác mỉm cười, trong đầu nghĩ, thật là tốt.

Từ nay về sau dù việc có khó khăn đến mấy, dường như cũng chẳng còn là điều quan trọng.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Ngoại Truyện 12: Miền Nam (2)

Trường học có chuyến xe buýt đến ga tàu đón học sinh đi Quảng Châu về, từ ga Cửu Long đến trên núi thì sẽ đi tắt qua đường Conduit, cô bèn bảo tài xế cho cô xuống xe.

Chín giờ tối, Cửu Long và Loan Tế vẫn vô cùng tấp nập, nhưng trên núi thì đã chìm vào đêm khuya yên ắng. Ở đường Conduit có nhiều người Anh và người Mỹ, hai hàng kiến trúc sạch sẽ ấm áp, chính phủ Hương Cảng trồng hoa cẩm chướng dọc theo đường phố, nên cả con đường luôn thoang thoảng hương thơm. Đi trên đường, từng con thuyền ở trong vịnh dần xuất hiện trong tầm mắt.

Cô nhớ có lần Ceasar từng nói: Hương Cảng rất đẹp. Người Mỹ muốn đi châu Âu, người châu Âu lại muốn tới Hương Cảng, chỉ có người Hương Cảng là không hay cảm giác.

Đèn trong nhà trọ đã tắt, cô dừng bên ngoài bậc thềm, tìm được chìa khóa phòng trong chậu hoa thứ tư đếm từ trái sang. Bài trí trong nhà trọ đã hoàn tất, cuối tuần này đã có thể vào ở. Ceasar vốn muốn đến ga đón cô, nhưng cô biết anh cũng đã đủ mệt, không muốn làm anh vất vả thêm, nói với anh có xe buýt trường học đến đón rồi. Biết có lẽ anh sẽ còn về nhà trễ hơn mình, cô bèn bảo anh để chìa khóa trong chậu hoa thứ tư đếm từ trái sang. Ha, quả nhiên nằm đây.

Cầm lấy chìa khóa, rón rén vào nhà, chỉ bật mỗi một ngọn đèn ở ngoài hành lang. Áo khoác len cởi ra vất trước cửa hiên, trong phòng tràn ngập

https://thuviensach.vn

mùi rượu, quả nhiên mấy đồng nghiệp Mỹ kia đã ra ngoài uống rượu. Cô tháo giày, cau mày nhặt áo khoác lên, sửa sang lại treo nó lên móc.

Nương theo ánh sáng mờ mờ bên ngoài đi lên, toan đẩy cửa phòng ra nhìn xem anh có ngủ thoải mái không, thì suýt nữa bị trật chân té ở trên ghế salon ngoài hành lang tầng hai. Cúi đầu nhìn, thì ra anh ngủ ở đây. Ghế salon không đủ dài, chân thò cả ra ngoài.

Có vẻ ngủ rất sâu, bị vấp chân mà anh cũng không tỉnh. Ban đêm ẩm ướt lạnh lẽo, sợ anh lạnh, cô bèn vào phòng lấy chăn mỏng đắp cho anh. Cô không đỡ anh đi được, đành chờ anh tự tỉnh. Tầm mắt dần quen với ánh trăng, cô cụp mắt nghĩ, dáng người điển trai khi cuộn tròn cũng rất dễ nhìn. Còn chưa ngắm đã thì chuông điện thoại reo lên, anh cau mày lẩm bẩm than phiền, trở mình ngủ tiếp.

Cô sợ đánh thức anh, vội đi chân không xuống lầu nghe máy.

Đầu dây dùng tiếng Anh lẫn tiếng Quảng báo với cô: cuộc gọi này đến từ New York, Mỹ.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, chín giờ rưỡi tối, tức chín giờ rưỡi sáng ở New York. Sáng thứ sáu không cần đi làm, ăn sáng xong, dắt chó đi dạo hoặc đọc báo thường là vào giờ này. Cô im lặng đợi, đợi đối phương mở miệng trước.

Đầu kia cũng đợi một lúc, rồi mới dùng tiếng Anh nói: “Chào anh, đây là nhà Maewell. Lucy xin được nói chuyện với Ceasar.” Giọng nữ trẻ rất êm tai, có vẻ kiêu căng giống Ceasar.

Cô thoáng cân nhắc chọn lời, sau đó chậm rãi nói, “Chào cô, tôi là Waaizan. Cea đã ngủ rồi, nếu không có việc gì gấp thì cô có thể chờ đến sáng mai ở Hương Cảng, cùng giờ đêm ở New York.”

Đầu kia cười khẽ song không nói gì, không biết là có ý gì.

https://thuviensach.vn

Cô đợi một lúc rồi bảo, “Chuyện quan trọng lắm hả? Cô đợi một chút, để tôi…”

“Đúng lúc anh ấy ngủ rồi.” Cô gái trẻ tuổi cười nói, “Thật ra tôi muốn nói chuyện với cô hơn.”

Cô ừ đáp, “Chào cô Lucy.” Cũng không phải cô không biết gì, từ những chi tiết bé nhỏ là có thể nhận ra manh mối, cho nên mới xốc lên tinh thần nghe điện thoại.

Lucy thở dài, sau đó lại cười bảo, “Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy, trước đây.”

Cô đáp, “Tôi biết rồi.”

Đột nhiên Lucy chửi thề, im lặng một lúc mới nói tiếp, “Anh ấy nói với cô hết rồi hả?”

Hoài Chân cười, “Tôi đoán.”

“Cô không hỏi à?”

“Có lúc tò mò thì sẽ hỏi.”

“Cô không tò mò vì sao tôi có số điện thoại nhà trọ anh ấy sao?”

Cô nói, “Với gia đình như các cô, chút chuyện này không làm khó được.”

Lucy nói, “Vì sao cô không cảm thấy là anh ấy nói với tôi?”

“Anh ấy thật sự đã ‘đại nghịch bất đạo’. Ý tôi là, với tính cách đó của anh ấy, có lẽ sẽ không quá chủ động với một vài người trong gia đình bảo thủ cố chấp muốn giam cầm mình.”

https://thuviensach.vn

“Một vài người giam cầm mình…” Lucy suy nghĩ, cuối cùng cười khẽ, “Cô đúng là rất hiểu anh ấy.”

Cô đáp, “Chỉ cần lưu ý thì hiểu một người không phải là việc khó.”

“Cũng rất tự tin.”

“Cũng không phải vậy, vì hiểu nên mới tin tưởng.”

“Tôi vẫn luôn muốn gặp cô một lần. Cô biết đấy, nhóm người ở Long Island đều rất tò mò rốt cuộc cô có sức hấp dẫn thế nào, có vẻ quyến rũ của nước ngoài ra sao.”

“Tôi rất bình thường.”

“Tôi đã thấy ở trên báo rồi.”

Hoài Chân vốn định nghe lời phê bình về vẻ bề ngoài.

Thì ngay sau đó, Lucy nói, “Nhưng tôi không ngờ là cô rất thú vị, điềm đạm và cũng tự tin. Chí ít là tôi cảm thấy như vậy.”

Hoài Chân cười, “Cô cũng không phải đang tra hỏi tôi, chỉ là thể hiện tò mò một cách lễ độ.”

Lucy cười to.

Hoài Chân tiếp tục suy đoán, “Người nhà anh ấy nhờ cô chuyển lời sao?”

Lucy thở dài, “Mấy ngày gần đây anh ấy không chịu nghe điện thoại của nhà.”

“Anh ấy… anh ấy có đôi khi như vậy đấy.” Hoài Chân bất đắc dĩ nói, nói xong mới phát hiện mình đang trách anh. Ngay sau đó bổ sung, “Không

https://thuviensach.vn

thể trách anh ấy hết được.”

“Ừ, với tôi thì anh ấy không có bất kỳ vấn đề gì. Ngài Arthur vẫn luôn… luôn để mắt đến hai người, chắc Ceasar biết nên mới không nghe điện thoại của nhà, cũng không xài bất cứ đồng tiền nào trong nhà. Với Arthur mà nói, đảng Dân chủ đã đủ xa rồi, còn xa hơn cả Viễn Đông, cho nên bây giờ ông ấy không có cách gì cả. Ông ấy bảo tôi gọi điện thoại đến, là muốn nhờ tôi nói với Ceasar rằng: tuy anh ấy có chỗ không đúng, nhưng ông vẫn hy vọng anh ấy sống tốt. Ông ấy sẽ không ngăn cản hôn nhân của hai người, nhưng cũng không chúc phúc cho cả hai, chí ít về mặt pháp lý sẽ làm như không biết. Mối quan hệ hôn nhân của hai người là hợp pháp ở bên ngoài hầu hết các tiểu bang nước Mỹ. Nhưng dẫu gì nó vẫn chạm đến ranh giới cuối cùng pháp lý, và cả lập trường chính trị của đảng Cộng hòa, cho nên ông hy vọng cả hai đừng quá phô trương. Còn nữa, liên quan đến chuyện ông ấy vẫn luôn giấu Ceasar, ông ấy muốn lấy thân phận là ông nội, lấy danh nghĩa thượng đế xin lỗi anh ấy.”

Hoài Chân im lặng lắng nghe, không biết nên nói lời cám ơn thế nào.

Cuối cùng vẫn là thôi, chỉ cẩn thận hỏi, “Ông ấy vẫn luôn giấu giếm Ceasar chuyện gì vậy?”

Lucy thở dài, “Tôi cũng không biết. Tôi còn hy vọng thám thính được gì từ cô chứ.”

Hoài Chân thở phào, lại cười nói, “Lucy, cám ơn cô.”

Lucy nói tiếp, “Nhưng tôi thì chúc phúc cho hai người. Lucy Maewell đại diện mọi người, cùng danh nghĩa của chồng chưa cưới chúc phúc cả hai.”

“Cô…” Hoài Chân hô lên, “Cô đính hôn rồi sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, hôn lễ tổ chức vào đầu tháng sau.” Lucy cười to, “Không thể mời vợ chồng hai người đến hôn lễ, nhưng cũng phải gọi điện báo một tiếng.”

“Chúc mừng. Tôi cũng thế, thật lòng chúc phúc cho hôn nhân của cô được mỹ mãn.”

“Nhân tiện giúp tôi chuyển lời đến tên Muhlenberg chết tiệt kia, nhà nhờ anh ta mà tôi bị người ta cười nhạo suốt tám tháng ở Long Island.” Lucy chợt đổi đề tài, “Mặc dù tôi cũng hy vọng như thế.”

Hoài Chân bị cô ấy chọc cười.

“Chúc ngủ ngon, cô vợ mới cưới của hôn phu cũ của tôi.”

“Chúc cô có một ngày vui vẻ, cô dâu dí dỏm.”

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Ngoại Truyện 13: Miền Nam (3)

Hoài Chân vào phòng tắm tắm, chỉ mặc vớ đi lên lầu còn dép xách trong tay, sợ đánh thức anh dậy.

Không biết anh trở mình từ bao giờ, chăn rơi xuống đất. Cô cười thở dài, nhặt lên đắp cho anh. Lại cúi đầu nhìn: lúc thở có mùi rượu phả ra, mái tóc rậm rối loạn; gần đây ngày nào trời cũng rất nắng, ánh trăng ban đêm chiếu vào, khiến làn da anh trở nên trắng lạ thường. Có lẽ anh mệt quá rồi.

Cô nghĩ, đang định hôn chúc ngủ ngon lên trán, thì đột nhiên bắt được chút thay đổi nhỏ trên mặt anh.

Khóe môi cong lên như đang cười.

Tưởng là ảo giác, cô cúi đầu cẩn thận quan sát, bất chợt trời đất đảo lộn. Ngay sau đó trước mắt tối sầm, bị anh đè lên ghế salon.

Cô kinh hãi hét lớn.

Trò đùa được như ý, anh cười phá lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Ceasar, lập tức một nụ hôn rơi xuống trán, tựa như vỗ về.

Hoài Chân vẫn khiếp vía, thấp giọng hỏi, “Đánh, đánh thức anh rồi hả?”

Anh cười, “Anh có ngủ đâu.”

https://thuviensach.vn

Cô tức giận đá vào bắp chân anh.

Anh bị đau la oai oái, “Ra tay nặng quá đấy.”

“Đáng đời anh.”

“Anh sao hả?” Anh cười, giọng lại trách móc tội nghiệp.

“Anh…” Cô tức mà không biết trút vào đâu, “Anh biết rõ người nhà gọi điện đến tìm anh, lại còn để em đi nghe máy?”

“Ừ, anh muốn nghe xem em sẽ nói gì.”

Cô tức tới nỗi á khẩu. Ngẫm nghĩ một chút, nhất thời thấy buồn, “Tự dưng phải đối phó với kẻ địch chính diện như vậy, còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.”

Anh nắm lấy đầu gối cô xoa xoa, thở dài ôm chặt cô, lật người nằm xuống, nhìn cô bảo, “Em xem cô ấy là kẻ địch à?”

Cô hỏi, “Anh biết là Lucy sao?”

“Tin tức kết hôn làm lớn như vậy, sợ là không ai trên thế giới này không biết cả.”

Hoài Chân bật cười.

“Từ bao giờ em và cô ấy lại thân thiết thế hả?” Ý anh là cô gọi tên thân mật của Lucy.

“Em đoán cô ấy không phải người xấu, rất có chủ kiến, cũng rất hấp dẫn.”

Anh xì một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân nghĩ ngợi, quay sang nhìn anh, “Em trả lời thế nào, không xấu đúng không?”

Anh nói, “Hoàn toàn không phải đối thủ của em.”

Cô bị chọc cười, “Về mặt nào?”

Anh nói, “Đối với anh thì là tất cả.”

Cô biết mình có phân lượng thế nào, cũng biết đây là phiên bản tiếng Anh của “trong mắt người tình hóa Tây Thi”. Suy cho cùng cũng là tục nhân, cô cảm thấy rất vui.

Nhất thời cả hai không nói gì, yên lặng nhắm mắt, ôm nhau trong đêm trăng, lắng nghe hơi thở của nhau.

Ghế rất chật, thậm chí còn không đủ một mình anh nằm ngủ; bây giờ hai người nằm, anh còn sợ đè cô, thật sự không thoải mái chút nào.

Hoài Chân đề nghị, “Lên giường ngủ đi.”

Anh nói NO.

Cô hết cách, “Không khó chịu hả?”

Anh nói, “Nếu lên giường thì em sẽ khó chịu.”

Hoài Chân: “?”

“Động tay động chân, anh sẽ không nhịn được làm rất nhiều chuyện khiến em cạn kiệt sức lực.”

Cô bật cười.

“Tuần này mệt lắm hả?”

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu, “Ừm.”

Cô thật sự mệt chết đi được.

Anh đổi tư thế, ôm cô thoải mái hơn.

“Có chuyện gì muốn nói với anh không?”

“Nhiều lắm.”

Cô tựa đầu vào ngực anh, từ từ kể cho anh nghe hiện thực khiến cô rung động nhất.

Hai mươi năm trước, hội thanh niên Chúa cứu thế đã thành lập Tổ chức Cứu trợ ở Quảng Châu, cứu dân đói nghèo ở địa khu Quảng đông và Quảng Tây, trong đó đa số đều là gái mại dâm. Các cô ấy được dạy dỗ trong tổ chức tại trung tâm thành phố, mặc đồng phục màu xanh lam, tóc cắt ngắn như nữ sinh, nhưng có rất nhiều người đều đã quen với việc mỗi bước đi đều phải toát lên vẻ quyến rũ.

Tổ chức Cứu trợ mời nam nữ sinh viên ở Quảng Đông và Hương Cảng đến, dạy các cô ấy chữ Hán và tiếng Trung, tâm sự với bọn họ, mỗi tháng đều có một lần trò chuyện như thế.

Suốt một tuần qua, Hoài Chân mặt đối mặt nói chuyện với mười mấy cô gái, nghe các cô ấy khóc lóc kể về những hoạn nạn mình từng trải, kể về quê hương mình đã gặp phải thiên tai thế nào, thôn dân vừa đói vừa rét ra sao, vì để cả nhà có cơm ăn no lấy sức lao động, mình đã bị cha mẹ bán cho kỹ viện bao nhiêu tiền. Từ ngày bị bán vào kỹ viện, bọn họ đã phải ký khế ước chung thân với bà chủ, chỉ cần mỗi tháng không kiếm đủ số tiền cho kỹ viện thì coi như thiếu nợ. Gái từ mười ba mười bốn tuổi trở lên, không có ngày nào bọn họ không phục vụ, bị ép phải thỏa mãn đủ kiểu khách, thường xuyên phải chấp nhận vài yêu cầu biến thái vô lý. Chỉ cần làm khách mất hứng, không những bị khách mắng, mà còn bị “ma ma” giận dữ

https://thuviensach.vn

cầm roi, gậy trúc và kềm thép tra tấn dã man. Trong số bọn họ, có rất nhiều người chỉ có thể sống đến hai mươi ba hai mươi tư tuổi. Vất vả làm gái chừng mười năm, thậm chí có đêm phải tiếp đãi hơn hai mươi vị khách. Thông thường sau bốn năm năm, bọn họ sẽ nhanh chóng già yếu, sau đó từ phòng hạng nhất chuyển sang phòng hạng hai, hạng ba, cho tới khi vào phòng kém nhất, ở đó không có vách tường cách âm, giữa giường và giường chỉ có một tấm vải ngăn cách. Chỉ cần có người đi ngang qua là sẽ thấy được dáng vẻ trần truồng tiếp khách của bọn họ, không hề có chút tôn nghiêm danh dự nào…

Mỗi ngày Hoài Chân đều dạy các cô ấy tiếng phổ thông và tiếng Anh đơn giản. Cô thích nhất là khi nói đến từ ‘future’ với các cô ấy, bởi vì lúc đó trên những gương mặt gầy gò sẽ lập tức bừng sáng. Cô cố hết sức để khiến các cô ấy tin rằng mình vẫn còn trẻ, sau này có thể đi học, có việc làm ở nhà máy hoặc văn phòng, và dĩ nhiên cũng có thể lập gia đình.

Nhưng một chốc sau, cô nghe thấy những cô gái da trắng trẻ tuổi không hiểu chuyện của Tổ chức Cứu trợ chỉ trỏ nói các cô ấy, “Đám con gái Trung Quốc đó, đúng là thói nô lệ in hằn trong xương. Cô đừng nhìn dáng vẻ đứng đắn của bọn họ ở trung tâm này, dù gì trong trung tâm cải huấn cũng chỉ toàn phụ nữ. Đám đàn ông kia, nhất là khi có nam sinh trẻ tuổi đến, là lũ con gái không có nhân cách kia lập tức đá bay thể diện, biến trở về về nét mặt hưng phấn khi làm gái điếm, không khác gì mèo hoang luôn động dục mọi nơi. Bây giờ bọn nó im im thế đấy, nhưng chỉ cần sau ba tháng rời khỏi đây là lại quay về với nghề cũ thôi, các cô cứ đợi mà xem.”

Một ngày nào đó trên bàn ăn, Hoài Chân từng tranh chấp với các cô ấy. Một nữ sinh da trắng có vẻ cay nghiệt không dám nói thẳng mặt, chỉ ngấm ngầm mắng cô: tôi thấy không chỉ gái điếm, mà thậm chí con gái Trung Quốc cũng thế. Quảng Châu còn đỡ, cô đến tô giới Thượng hải mà xem, chỉ cần là đàn ông da trắng tóc húi cua đi tới, đám con gái như cô ta đây sẽ là người đầu tiên không ngồi yên nổi; còn tụi con gái dụ dỗ đàn ông

https://thuviensach.vn

da trắng đã có vợ có con ấy hả, nhiều không đếm xuể. Bao giờ miệng mồm cũng la hét tự do tự do, e là trên sống lưng đã khắc lên năm ký tự Slave từ lâu rồi.

Đêm đến, Aldrin khóc kể Hoài Chân nghe lời bình bất công cực đoan đó, mới đầu Hoài Chân còn an ủi cô ấy: "Chỉ có con gái không được dạy dỗ đàng hoàng mới có thể nói ra lời như vậy. Cậu khóc cái gì? Đây không phải là lỗi của chúng ta."

Aldrin nghẹn ngào nói, "Mình cảm thấy đau lòng nhất chính là, một số điều cô ta nói lại là thật. Mình không thể phản bác được. Mình chỉ biết đứng trân trân ra đó, làm bằng chứng cho từng câu từng chữ cô ta nói. Có phải đất nước của chúng ta không vốn đã thua bọn họ rồi không?"

Cô ấy nói thế làm Hoài Chân cũng ngẩn người, một lúc lâu sau vẫn không tìm được lời để trấn an Aldrin lẫn mình.

Lúc này cô nép mình trong lòng Ceasar, nói liên tục rất nhiều, không hề ý thức nước mắt đã thấm ướt áo anh.

Cô vừa nói, vừa kéo áo anh lau mặt, "Có rất nhiều người không thể ngóc đầu lên nổi vì có đất nước hoang tàn nơi nơi như thế, bọn họ cũng muốn để em phải nghĩ vậy. Nhưng chúng ta có thể giống nhau sao? Chắc chắn là có khoảng cách giữa người và người. Sự khác biệt cá nhân, phong tục xã hội, giới hạn và dạy dỗ khiến hai người không thể nào hiểu được nhau, hai tâm hồn đồng hành cùng nhau, ở đâu có thể phân biệt giàu nghèo? Suy cho cùng, cũng không ai có thể thuộc về hai thế giới cùng một lúc cả."

Ceasar nghe thế, coi thường bảo, "Sau khi lên cấp ba, anh cũng từng có một thời gian rất dài, vì mình không có tóc vàng và mắt xanh nữa nên cũng không thể ngóc đầu lên."

Hoài Chân đang khóc, vừa nghe thấy anh nói thế thì bật cười sặc sụa.

https://thuviensach.vn

Anh cũng cười bảo, “Em sẽ không xem thường anh vì là một người da trắng không có tóc vàng mắt xanh kinh điển chứ?”

Cô đưa tay vò tóc anh, nheo mắt cười, “Em thích màu đen hơn.”

Anh hỏi, “Vì sao?”

“Lần đầu thấy anh, cảm thấy rất gần gũi, dễ chịu.” Cô trả lời, ngẩng đầu nhìn anh.

Một người da trắng rất cực đoan cấp tiến như thế, lại có ấn tượng gần gũi đến vậy. Câu chuyện đằng sau nó như cất giấu một bí mật tại mùa hè miền nam của nhiều năm về trước, tại một nơi hoàn toàn trái ngược với xã hội nước Mỹ.

Anh cúi xuống, hôn lên đỉnh đầu cô.

Cô có cảm giác rất yên tâm. Mặt cô gần kề với lồng ngực ướt nhẹp nhưng ấm áp của anh, cô nhắm nghiền mắt, cuối cùng cơn buồn ngủ cũng ập đến như thủy triều.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Ngoại Truyện 14: Miền Nam (4)

"Đúng thế, trước kia nằm ở ngay đây." Ông chủ cửa hàng Tương Kí chỉ vào lùm cây cạnh vách đá biển, "Ông nội tôi bảo, hơn bốn mươi năm trước, bà Chu nhặt ve chai ở mũi D'Aguilar đã nhặt được đứa bé sơ sinh đó ở dưới gốc cây kia. Da rất trắng, tóc màu vàng nhạt, đôi mắt xanh tròn xoe mở to. Rất bẩn, nhưng bà Chu cảm thấy đó chính là thiên thần ông trời ban cho bà. Tên của đứa bé đó còn do ông nội tôi đặt, có điều ông cũng không biết chữ nhiều, đúng lúc trên chăn uyên ương thêu bốn chữ 'cầm sắt cùng vang', thế là chọn ra chữ đầu tiên, gọi đứa bé đó là Cầm. Vì trong tả của nó có một miếng thẻ sắt nho nhỏ, bên trên khắc chữ 'Phó' xiêu vẹo, nên về sau mọi người đều gọi nó là Phó A Cầm, Phó A Cầm.

A Cầm càng lớn càng giống người Hoa, nhưng mũi cao mắt sâu, nhất định cha mẹ có người là người da trắng. Cô ấy chỉ biết nói tiếng Quảng, cũng không biết chữ. Từ nhỏ đi theo bà Chu nên sống cũng không dễ dàng gì, không có cơ hội đọc sách. Tính tình hiền thục, không thích nói nhiều, gặp ai cũng cười, không giống một kẻ nước ngoài, trái lại càng giống cô nương ngây ngô trong thôn hơn. Cô ấy hiền lắm, mấy thím trong thôn gọi cô ấy nhờ đi hái trái cây hay nhổ cỏ, cô ấy cũng chưa bao giờ từ chối. Người dân trong thôn đối xử với A Cầm rất tốt, luôn cảm thấy cô ấy chính là người Trung Quốc."

"Năm cô ấy mười bảy tuổi, bà Chu qua đời. Người trong thôn và cô ấy cùng mai táng bà, lại nhớ ra bây giờ cô ấy chỉ côi cút một mình, không biết có thể dựa vào gì để tự nuôi sống mình. Mọi người bèn bảo cô ấy ra ngoài làm công đi, có điều Hương Cảng rất loạn, cô ấy lại đẹp như vậy, nếu không cẩn thận thì sẽ bị lừa. Vừa hay bà Mạch có ông anh họ làm trong

https://thuviensach.vn

khách sạn cao cấp ở Trung tâm, bèn nhờ người chạy chọt cho cô ấy một chân phục vụ ở đó. Nói là phục vụ, nhưng cô ấy vụng về không biết làm, đa phần đều ngồi trong phòng khách khách sạn, hầy, đúng là đẹp có cái tốt của cái đẹp. Cô ấy khá ngốc, lại ít nói, nhưng được cái rất khỏe. Chính tại nơi đó, cô ấy gặp được người Mỹ tên là Harold, tóc vàng mắt xanh, là một người đàn ông anh tuấn rất hiếm gặp trong phim Mỹ. Người kia theo chủ nghĩa chống thực dân, ghét kiều dân nước Anh và là người thuộc đảng Cộng hòa Mỹ, thế nhưng lại rất say mê Hương Cảng."

"Tình yêu của bọn họ quả thật không lạ gì ở Hương Cảng. A Cầm yêu một người da trắng có tiền, có địa vị, có tướng mạo là chuyện đương nhiên thôi. Mà vì sao Harold lại yêu A Cầm, ngay từ đầu mọi người cũng hiểu. Trong mắt người ngoài, A Cầm chính là kiểu tình nhân mà người da trắng bại hoại thích tìm vui ở Viễn Đông, A Cầm là một tờ giấy trắng, còn anh ta muốn tô vẽ lên trên. Mọi người đều thế cả. Anh ta chỉ vui đùa mà thôi, cũng không thèm để ý đến người phụ nữ thực dân này sẽ ra sao sau khi mình rời đi, nói không chừng anh ta đã có vợ ở Mỹ rồi, có lẽ ở Hà Nội hay Singapore cũng có một người phụ nữ như thế. Bọn họ bị xã hội chỉ trỏ như tất cả các cặp đôi khác, thậm chí đến A Cầm cũng tin chuyện là như thế, nhưng cô ấy đã dấn thân quá sâu, không thể dứt ra nổi."

"Chưa lập gia đình mà mang thai là số mệnh bi thảm nhất của kiểu phụ nữ như vậy. A Cầm không có ai dạy dỗ, không biết chuyện này, ba tháng sau mới biết mình mang thai. Cô ấy không nói với bất kỳ ai, một mình quay về Shek O, tìm đến một nhà ngư dân nấp vào, mỗi cuối tuần sẽ đi chợ mua chút đồ bổ, sữa bò hết hạn hoặc là mấy quả trứng gà. Chính là lúc đó, trong thôn có người gặp được cô ấy. A Cầm lúc đó hơi mập, cơ thể hơi phù. Cậu biết đấy, A Cầm có dòng máu của người da trắng, chỉ cần bề ngoài thay đổi thì bọn tôi cũng khó mà nhận ra. Gọi tên cô ấy, cô ấy hốt hoảng né tránh, cũng không chắc rốt cuộc có phải là cô ấy hay không."

https://thuviensach.vn

“Hai tuần sau, Harold tìm đến thôn chài lưới, gầy gò tái nhợt như thể đi ra từ địa ngục. Anh ta gọi A Cầm đi ra gặp mình, A Cầm khóa chặt cửa, không chịu ra ngoài. Anh ta cũng không ép phá cửa xông vào, chỉ ngồi bên ngoài chờ. Người kia cũng bướng bỉnh, hai người cứ giằng co như thế ba ngày, anh ta nói mình muốn có một câu trả lời, biết rốt cuộc mình không tốt ở điểm nào, muốn biết vì sao đột nhiên cô ấy lại biến mất.”

“Người Mỹ kia không chịu thua, trợn to mắt nhìn chằm chặp cánh cửa cũ nát, mặt xanh mét mắt hằn tia máu, rất dọa người. A Cầm nấp sau cửa, không biết là sợ hay đau lòng, thấp giọng nói, ‘Anh đi đi.’ Người kia trả lời, ‘Trừ phi em nói với anh, em cũng không muốn gặp lại anh nữa.’ A Cầm suy nghĩ rồi bảo, ‘em nghĩ anh sẽ không gặp lại em nữa. Em sẽ nói với anh, nhưng anh phải hứa với em một chuyện.’ Anh ta lập tức nói, ‘Anh hứa.’ A Cầm nói, ‘Em mang thai rồi.’ Anh ta hỏi, ‘Em nói gì?’ A Cầm đáp, ‘Cho dù em chết, em cũng muốn đứa bé này còn sống. Em muốn con sống sót. Bọn họ đều nói anh đã có gia đình, vì địa vị xã hội của mình, vì vợ và con anh, chắc chắn anh sẽ không để nó sống. Nhưng em năn nỉ anh, đây là điều duy nhất em có thể có.’ Lúc nói lời này, mắt A Cầm rất sáng, nhưng sắc mặt rất cương quyết. Người Mỹ kia nghe xong lời đó, gần như muốn suy sụp. Anh ta không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, cũng không biết rốt cuộc người mình yêu đã làm sai điều gì, mà lại gặp phải đau khổ như thế.”

Hoài Chân truy hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Cánh cửa kia rất dễ phá, người da trắng lại có sức lớn, một cước đá văng là việc quá đơn giản. Chẳng qua mới đầu còn phong độ lịch sự, xã giao lễ nghi nên mới chờ. Anh ta cầu hôn ngay tại căn nhà đánh bắt cá ngoài rừng cây ở mũi D’Aguilar, vóc dáng cao lớn như thế, quỳ xuống ngoài thềm, bập bẹ tỏ tình bằng tiếng Quảng xen lẫn tiếng Anh, khẩn cầu cô ấy gả cho mình, yên tâm sinh con ra, anh ta đảm bảo nhất định mình sẽ là người chồng tốt, là người cha tốt. Lời như thế, một cô gái ngây thơ chưa

https://thuviensach.vn

đến hai mươi nghe được, sao lại không động lòng? Về sau mới làm bù nhẫn, sau khi kết hôn, hai người ở trong căn nhà nhỏ giữa rừng chuối. Harold mời bà đỡ nước ngoài có kinh nghiệm đến chăm sóc cô ấy, mùa đông năm đó, cư dân trên đảo Hương Cảng chỉ vừa mặc áo len, đứa bé kia ra đời."

"Từng ôm đến trấn trên xem qua. Là một bé trai, mắt xanh tóc vàng, mắt giống cha còn môi giống mẹ, bề ngoài rất dễ nhìn."

Hoài Chân ngoái đầu nhìn Ceasar.

Anh đứng bên ngoài cửa hàng, hỏi tiếp, "Sau đó đã có chuyện gì?"

Ông chủ lấy ra hai trái dừa trong hầm ra, thành thạo đập vỡ vỏ, cắm ống hút vào đưa đến, vừa thở dài nói, "Còn có thể xảy ra chuyện gì được nữa? Khí chất ngạo mạn thối rữa của da trắng ở Hương Cảng lại không hề có trên người người Mỹ kia. Anh ta rất hiền lành gần gũi, phong độ nhanh nhẹn lại rất đẹp trai, còn biết tiếng Quảng, gặp người già hay trẻ con trong thôn cũng có thể tán gẫu với nhau mấy câu. Ai ngờ người trẻ tuổi như thế cũng…. Hầy, cuộc sống như vậy cũng chỉ được hai năm. Anh ta về Mỹ, nói là thuyết phục người nhà chấp nhận cô ấy, cho nên dẫn cậu bé đáng yêu kia đi, nói không lâu sau sẽ đón cô ấy về nhà. A Cầm chờ rồi lại chờ, cuối cùng sống được một năm lại không chờ tiếp được nữa."

***

Hai người bắt xe buýt đến đường Cape Collinson, Chai Wan ở phía bắc Công viên Quốc gia Shek O, xuống xe đi bộ một đoạn là sẽ đến nghĩa trang Phật giáo.

Ban đầu nó là một ngọn đồi cao, những ngôi mộ màu trắng xếp thành hàng chồng lên nhau, trông như một thành phố hoang vắng chi chít những tòa nhà cao tầng màu trắng.

https://thuviensach.vn

Hoài Chân mua một bó cúc ở chợ Trung tâm, cầm trong tay. Thềm đá ở nghĩa trang khá dốc, vẫn chưa uống hết nước dừa, lúc lên núi, Ceasar cầm trái dừa giúp cô, còn bàn tay trống nắm lấy tay cô, tránh để cô bị ngã.

Mộ phần hơn hai mươi năm trước đều nằm trên đỉnh núi. Lúc tìm được mộ của A Cầm, Hoài Chân đầu đầy mồ hôi, há miệng thở dốc.

Ceasar đứng sau lưng cô, bình tĩnh nhìn tấm ảnh trên bia đá.

Một tấm ảnh đen trắng đã phai mờ, trên đó là một cô gái trẻ tuổi đang nở nụ cười. Là gương mặt của người da trắng điển hình, răng đều tăm tắp, nụ cười hoàn mỹ, nhưng lại có khuôn mặt trứng ngỗng cổ điển, toát lên vẻ ngây thơ trầm tĩnh không rành thế sự. Thật kỳ lạ, phương Đông và phương Tây lại dung hòa trên người bà một cách hoàn hảo, không hề có nơi nào khiến người khác cảm thấy kỳ cục khó chịu.

Hoài Chân lấy lại hơi thở, gập người cúi chào người phụ nữ xinh đẹp kia, lúc cúi đầu đặt bó hoa trước bia mộ của bà, đột nhiên khẽ ơ lên.

Trên tấm bia có khắc ngày tháng sinh tử của bà lại có một bó cúc mới, còn vương sương mai, rõ ràng người đến thăm chỉ vừa rời đi không lâu.

“Là chú Trần,” cô nghe Ceasar nói, “Người bạn của Harold ở hiệu buôn Sassoon, chú ấy vẫn luôn lo chuyện kinh doanh thay ông ấy ở đây, bao gồm vài công việc tư nhân. Sáng nào chú ấy cũng sẽ đến đây quét dọn bia mộ.”

Cô nhẹ nhàng vuốt giọt sương bên trên, quấn chung vào tờ báo cũ đặt bó hoa cúc trước bia mộ, nhìn như thế có vẻ tươi hơn. Đột nhiên cô hoàn hồn, cười nói, “Anh vẫn cứ gọi tên cha như thế hả?”

Ceasar cũng cười, “Đúng thế, đã nhiều năm rồi.”

“Ông ấy rất vĩ đại. Là một người cha biết chịu đựng và vĩ đại.”

https://thuviensach.vn

“Nhớ đến quan hệ giữa anh và ông ấy, gần đây anh hay mơ hồ nhớ lại vài chuyện hồi nhỏ. Sau khi về Mỹ, mâu thuẫn giữa ông và Arthur bùng nổ, thường xuyên có chiến tranh lạnh, mỉa mai sau lưng hoặc tranh chấp chính diện, thậm chí còn đánh nhau, chuyện này kéo dài đến lúc nghe tin bà ấy đã qua đời ở Hương Cảng. Từ đó Harold trở đên suy sụp, say rượu sa đọa, ở trong nhà chẳng ra gì. Có một đêm anh đi thăm ông ấy, thấy mắt ông ấy lõm sâu, sờ lên bộ râu bẩn thỉu của ông. Ông không nói gì, hơn nữa xem ra đã rất lâu chưa được ngủ, nhìn như cái xác biết đi, không còn chút tinh thần nào. Nhưng ông nói, ‘Cea, cha không có gì cả. Cha không còn gì nữa. Con sẽ là tri kỷ của cha chứ?’ Lúc đó anh còn rất nhỏ, không biết vì sao ông lại nói như thế nên nhanh chóng quên chuyện này đi. Về sau nữa, anh dần dần xa cách ông.”

Cô ngẫm nghĩ, nói, “Nếu có cơ hội lựa chọn, liệu anh có thể…”

“May mắn là vẫn còn kịp.” Anh ngẩn người nhìn bia mộ, một lúc sau mới mỉm cười.

Nụ cười ấy lại lẫn vẻ thê lương. Bởi vì có một số việc đã không còn kịp nữa rồi.

Hoài Chân bùi ngùi, bất giác cảm thấy tiếc thay anh.

Anh nói tiếp, “Ngày rời khỏi Hương Cảng, A Cầm có đến bến tàu. Dù Harold đã hứa hẹn với bà một tương lai tốt đẹp, nhưng có vẻ bà đã dự đoán được chuyện sẽ chấm dứt ở đấy. Tàu vừa rời bến, bà đã điên cuồng chạy đuổi theo. Anh không hề tin vào dự cảm đó, cũng không hiểu vì sao bà lại làm vậy.”

Hoài Chân nghiêng đầu, “Bây giờ đã biết chưa?”

Anh gật đầu, “Mùa hè năm ngoái, vào sáu giờ sáng ở phố Lombard, vừa tỉnh dậy thì không thấy em đâu. Chạy lên bậc thềm, đuổi theo xe cáp, nhưng anh có làm gì cũng không đuổi kịp. Đứng bên ven đường nhìn theo

https://thuviensach.vn

hướng xe cáp, đột nhiên anh đã hiểu ra cảm giác ấy: vĩnh viễn sẽ không thấy được. Sau này cũng không gặp lại nữa. Nhưng anh lại không thể làm gì, không có biện pháp nào cả.”

Hoài Chân cúi gằm đầu. À, cô biết cảm giác này, thì ra anh cũng biết.

Hai người thành kính hồi tưởng trước bia mộ của A Cầm.

Hoài Chân muốn nói lời thoải mái, “Mẹ là một mỹ nhân, lúc cười trông anh rất giống bà.”

“Sống đến năm hai mươi mốt tuổi, mọi chuyện rất suôn sẻ, chưa bao giờ phải lo âu vì chuyện gì, nhưng anh luôn cảm thấy trống trải, mãi mà không nghĩ ra.” Ceasar cụp mắt, mỉm cười, “Cho đến khi em ngồi vào chiếc xe hơi đó. Em ngủ gật, còn anh nhìn trộm em. Rõ ràng là một người rất đáng ghét, nhưng thật sự rất khiến anh tò mò.”

Hoài Chân trầm ngâm, “Con người bao giờ cũng theo bản năng truy đuổi hình tượng của mẹ.”

“Cho đến trước khi rời khỏi thành phố San Francisco, lúc đến cửa tiệm dưới lòng đất đó, anh mới hiểu được vì sao,” Anh lắc đầu, nhìn thẳng vào Hoài Chân, “Khi đó anh đợi ở cửa, trong đầu chỉ nghĩ về những thứ liên quan đến em. ‘This is what’s been missing. This is what’s been missing.’ Những tế bào anh tưởng chừng đã chết, vào khoảnh khắc ấy đã sống lại.”

Hoài Chân nghiêng đầu, “Nghe giống như đang nói về thuốc phiện tinh thần nào đó vậy.”

“Thuốc phiện tinh thần, nhưng có lợi cho sức khỏe, rốt cuộc có chỗ nào không tốt hả?”

“Đắm chìm vào một thứ cũng không phải là chuyện tốt, cảm giác giống như trao đổi với ác quỷ vậy, không công bằng.”

https://thuviensach.vn

Anh cúi đầu, ở ngay trước mộ mẹ, càn rỡ ôm eo cô vợ trẻ tuổi, hôn chụt lên mặt cô, "Ừ. Nên phải đối tốt với anh đấy."

Đột nhiên Hoài Chân sực tỉnh, hét lên, "Anh làm gì vậy? Biết tôn trọng người đã mất đi chứ."

Ceasar chỉ vào tấm ảnh, cười nói, "Em xem, mẹ thấy chúng ta như vậy cũng rất vui."

Hoài Chân ngẩn ra, sau đó cười thành tiếng.

Ceasar lùi về sau một bước, cúi đầu nhìn cô, "Vui vẻ như thế, chẳng lẽ thành tích được A hết?"

Hoài Chân che tai, "Im mồm!"

"Vậy là không được hả?"

Cô thấp giọng la lên, "Đều là lỗi của anh cả."

Ceasar cười to, đưa tay ôm cô vào lòng, "Vậy để anh bồi thường cho em."

"Em bị mất học bổng rồi, anh lấy gì đền cho em đây?"

Anh nhíu mày, "Cả đời của anh còn chưa đủ sao?"

Cô ngẩn ra, sau đó bĩu môi, "Không đủ."

Anh nói, "Không đưa em tiền bán được đàn violin nữa."

Đột nhiên cô nhớ ra còn có chuyện như thế, lẩm bẩm bảo, "Em còn có một nửa mà!"

Anh vừa ôm cô vừa đi xuống, nói, "Sau này chúng ta sẽ rất giàu."

https://thuviensach.vn

Cô bảo, “Đó là chuyện của sau này!”

Anh nói tiếp, “Có tiền rồi, vợ anh muốn làm gì nào?”

Cô lại bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Đột nhiên Ceasar đề nghị, “Mua một cánh đồng hơn một ngàn khoảnh ở Canada, trồng nho nấu rượu được không?”

Cô chợt hưng phấn, “Sau đó mở quán rượu, người da trắng, da vàng, da đỏ, da đen, da xanh, người chuyển giới hay không chuyển giới cũng có thể đến.”

Anh nhíu mày, “Ồ, vậy thì anh phải chuẩn bị tâm lý đã. Em biết đấy, anh khó mà chấp nhận được đồng tính luyến ái và phá thai.”

Cô hừ khẽ.

Anh nói tiếp, “Có điều đều nghe em cả. Trưa nay ăn gì?”

Cô nói, “Bánh dứa trong quán Bing Sutt ở Shek O cũng không tệ.”

“Vậy thì chúng ta đến đó.”

Dưới cái nắng chang chang, Hoài Chân nhớ đến bánh dứa và soda nước chanh ướp lạnh, bất giác vui vẻ ngâm nga bài hát.

Là một bài tiếng Đức nhưng lúc ở Đức cô chưa từng để ý, nhưng lại nghe được phiên bản tiếng Trung trên trang web ở trong nước.

Lẩm bẩm một lúc, Ceasar nhíu mày, “Đây là tiếng Trung à?”

Cô dừng lại, “Tiếng Đức.”

Cô lại hát tiếp, “Tôi là Schnappi, một chú cá sấu nhỏ…” (Ich bin Schnappi, das kleine Krokodil…)

https://thuviensach.vn

“Lạ quá. Phát âm của em tệ đến mức đó rồi hả?” Anh quay đầu đi, “Nghe như đang chửi anh.”

Cô quay qua nhìn anh, “Không có đâu.”

“Là bài gì?”

“Bài hát trẻ em.”

“Ừ. Sau này hát cho Joyce nghe.”

Hoài Chân suy sụp, “Đã nói là không được gọi Joyce mà!”

Ceasar bật cười.

Mấy người Hoa lên núi tảo mộ, nghiêng đầu nhìn chằm chằm hai người, nhíu mày, không biết bọn họ nổi điên cái gì.

xe hơi chạy qua đường Cape Collinson, dưới ánh mặt trời trông như côn trùng giáp xác đội vỏ dưa hấu.

Bỏ lỡ chuyến xe này thì phải đợi thêm nửa tiếng nữa. Cô cũng không muốn bị cái nắng của nhiệt đới biến thành cái rây, thế là kéo tay anh chạy bạt mạng xuống núi.

Ceasar tay chân dài, đi đằng sau cười to, dễ dàng đuổi theo.

Ngọn đồi vắng tanh, con đường sạch sẽ, bên đường là cây cọ và chuối tây tươi tốt, tiếng cười trẻ tuổi vọng về.

Đấy là toàn bộ bí mật mùa hè liên quan đến miền nam năm đó.

– Kết thúc –

Qin: Đọc xong các ngoại truyện cuối, các bạn có cảm giác thế nào? Riêng mình lúc edit đến đoạn A Cầm và Harold, tự dưng khóc bao giờ

https://thuviensach.vn

chẳng hay. Bi kịch của hai người chính là hiện thực nghiệt ngã của xã hội thời bấy giờ, mà không riêng gì bọn họ, cả Mộng Khanh và Ôn Mạnh Băng, thậm chí là A Lục đều thế. Bọn họ bị thế giới bất công năm xưa chèn ép, đẩy vào đường cùng, ai ai cũng gánh chịu số mệnh bi thảm. Có người sống khá, có người đã chết, có người không bao giờ quên. Mình cảm thấy bọn họ chính là hình ảnh của thời đại bài Hoa, phân biệt chủng tộc của thế kỷ trước. Đến đây cũng đã hiểu phần nào vì sao tác giả lại chọn Hoài Chân xuyên không, bởi lẽ nếu chỉ đơn giản là Mộng Khanh và Ceasar thì có lẽ bọn họ mãi mãi là hai đường thẳng song song, bởi vì xã hội thời đấy đã định như vậy rồi. Có thể nói Hoài Chân đúng là "người thắng nhân sinh".

Mình cũng chỉ có đôi điều muốn nói về ngoại truyện như thế, về phần Hoài Chân và Ceasar thì không muốn nói nhiều nữa, hai bạn trẻ đã hạnh phúc rồi.

Đây chắc là bộ truyện hoàn với tốc độ nhanh nhất của nhà mình, có thể nhanh nên ẩu, trong quá trình edit thường sai lỗi chính tả và sót câu chưa beta, may mà vẫn luôn được các bạn ủng hộ chỉ ra kịp thời. Cám ơn mọi người đã đồng hành cùng mình trong thời gian qua, cũng cám ơn mọi người đã thích câu chuyện này.

https://thuviensach.vn

KIM SƠN HỒ ĐIỆP

Duy Đao Bách Tích

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Kim Sơn Ngoại Truyện: Phần 1: ﷺ Xa Không Tiên Sinh?”

Thực ra tác giả có bảo không quá liên quan đến chính văn nên tách riêng các ngoại truyện này sang một thread mới, tên là “Kim Sơn Ngoại Truyện”.

Nhắc tới chuyện quen biết Hayakawa-kun, phải nói đến con đường phát tài của tôi.

Bắt đầu từ năm mười tuổi, tôi đã đi làm thêm để tích góp học phí đại học cho mình. Mới đầu là học nghề trong tiệm làm tóc ở phố người Hoa, Phàn Tương trong tiệm làm tóc nói cắt hỏng cũng không sao, bởi vì người Hoa không quan tâm kiểu tóc của mình như thế nào, về sau tôi mới biết hàng xóm cũng thương con cháu người Hoa nhà mình, nên mới dùng cách này để cho tôi ít tiền tiêu vặt.

Dần dà mới biết mình không có tài trong việc hớt tóc, lên trung học bèn đổi sang chỗ khác làm thêm, chủ yếu là làm ở cửa hàng tạp hóa Nhật Bản, vì người Hoa cũng mở rất nhiều tiệm tạp hóa Nhật Bản ở ngoài phố người Hoa, có cơ hội tiếp xúc với mấy đứa người da đỏ da đen bằng tuổi. Thế giới bên ngoài phố người Hoa khiến tôi cảm thấy vô cùng thú vị, bởi vì phố người Hoa vốn bị ngăn cách cô lập, mà đám học sinh như chúng tôi cũng bị cấm đi học cùng người da trắng. Tôi cảm thấy, vì trẻ con người Hoa chúng tôi thông minh hơn tụi nhóc da trắng cùng lứa nhiều, nên mới khiến phụ huynh da trắng cảm thấy khủng hoảng và đố kỵ.

https://thuviensach.vn

Đến năm thứ ba trung học, tôi đã kiếm đủ 100 đô la. Ông chủ Khưu của tiệm tạp hóa Nhật Bản, quận Sunset có quan hệ và địa vị trong xã hội người da trắng, nhờ sự giúp đỡ của ông ấy, tôi được vào làm phục vụ ở một nhà hàng nước Pháp tại phố Tài Chính, thời gian làm việc từ 6 giờ tối đến 11 giờ tối các ngày trong tuần và cả ngày Chủ Nhật, một tuần có thể kiếm được 9 đô la.

Nhà hàng đó là nhà hàng Pháp nổi tiếng tại phố Tài Chính. Lúc đó tôi đang học năm cuối cấp hai ở phố người Hoa, đang muốn thi vào trường cấp ba bên ngoài phố người Hoa, nhưng tỷ lệ học lên rất thấp, các bạn học người Hoa và Nam Á cùng trường rất chịu khó, còn tôi thì vẫn đi làm thêm như trước, thậm chí còn vì chuyện này mà cãi nhau một trận với mẹ. Mẹ tôi nói, con có giỏi cứ đi làm thêm tiếp đi, đừng học cấp ba nữa, cứ đến nhà hàng Tây làm công cả đời đi. Bạn học trường con ngày nào cũng học trên mười sáu tiếng đồng hồ. Ngay tới Hoàng Annie cũng học thêm một giờ tiếng Anh buổi tối, con biết không hả?

Tôi nói, con cũng có thể học trên mười sáu tiếng, có vấn đề gì không?

Trong mấy tháng đó, mỗi ngày tôi chỉ có thể ngủ bốn tiếng, sáu giờ sáng phải ra ngoài, đến tám giờ kết thúc bữa sáng ở nhà hàng Tây, tôi lại tất bật chạy về phố người Hoa. Có lúc còn chẳng kịp cởi đồng phục phục vụ, ngồi trong lớp mà cả người bốc mùi hành tây. Có điều không bạn học người Hoa nào chê cười tôi vì chuyện này.

Ngày nào mẹ cũng khóc, hỏi một cô gái như tôi, việc gì phải để mình vất vả như vậy?

Tôi nói con đã đi làm thêm sáu năm rồi, tổng cộng mới kiếm được 100 đồng. Nhưng học phí đại học một năm ít nhất cũng phải hai trăm ba trăm đồng, nếu lên cấp ba thì càng không có thời gian làm thêm. Nhà hàng Tây này, mỗi tuần cho con 9 đồng, như vậy trước khi lên đại học có thể kiếm đủ

https://thuviensach.vn

170 đồng. Mẹ, không phải mẹ đã từng bảo con học hành cho tốt, để không ai xem thường người Hoa chúng ta sao?

Tiệm giặt giũ nhà tôi là cửa tiệm tại nhà, từ lâu mẹ đã muốn chuyển đến nhà trọ nhỏ, dù đơn sơ cũng được, chí ít như thế còn có thể diện. Bà thức khuya dậy sớm làm công cho người da trắng, đến nay vẫn chưa tiết kiệm đủ tiền thuê nửa căn nhà. Tôi biết chắc chắn cha mẹ không trả nổi học phí đại học, nên tôi vất vả một chút cũng chẳng sao. Nhưng nếu tôi sớm biết vì chuyện này mà mẹ đi làm việc xấu, thì nhất định lúc ấy tôi sẽ nghe lời bà.

Có điều chuyện này để sau hẵng nói.

Nhà hàng Tây tên là Nana, nghe như tên của một người đẹp nước Pháp đương độ trẻ tuổi. Đây cũng là một nhà hàng nổi tiếng, muốn đến đó làm việc không phải là chuyện dễ dàng. Tôi có thể đến đó là bởi vì, ông chủ Khưu của tiệm tạp hóa cũ có giao tình với đầu bếp chính làm bữa sáng ở đây, đầu bếp chính khen tôi không ngớt lời, ông chủ lại cảm thấy người Hoa cần cù, cân nhắc một hồi rồi nhận tôi vào làm. Tiêu chuẩn nhà hàng thuộc loại hạng nhất, chén đĩa đều được vận chuyển từ châu Âu tới, thực khách cũng rất sang trọng, nhiều ít cũng có tác phong của người nổi tiếng.

Ở Nana, bữa sáng gồm khoai tây rán, trứng chiên nấm cùng pancake thêm một ly cà phê, một suất tốn 2 đô la, vậy mà trông không khác gì bánh khoai tây chiên hai lăm phút một mẻ, nấm mỡ chiên và bánh nướng ở phố người Hoa cả, cũng không biết rốt cuộc là kẻ ngốc nào lại sẵn sàng đến đây tiêu xài. Về sau tôi mới phát hiện, bọn họ không những tốn tiền dùng bữa sáng, mà còn lãng phí thời gian.

Cũng có một anh chàng người Hoa như tôi không hiểu được cách thức kinh doanh của nhà ăn nổi tiếng này, chính là Hà Thiên Tước.

https://thuviensach.vn

Ngoại hình anh ta khá bình thường, tóc đầu đinh dựng đứng* – là tác phẩm đúc từ một lò ai cũng như ai của thợ cắt tóc trên phố người Hoa, áo thun quần dài như hòa làm một với cơ thể anh ta. Vì quanh năm giúp việc sau bếp, nên mỗi lần anh ta đi ngang qua là có thể ngửi được mùi thức ăn lẫn mồ hôi, mà đa số còn có mùi chua qua đêm. Người ngoài nhắc đến Hà Thiên Tước, ấn tượng đầu tiên nhảy ra trong đầu chính là cái mùi đó. Còn nếu muốn nói gương mặt anh ta trông thế nào, thì thực sự quá mơ hồ.

(*Một kiểu tóc phổ biến thời dân quốc. Ảnh.)

Tôi cũng chỉ nói chuyện với anh ta dăm ba câu, ngoài hỏi tiền công thì cũng là bảo anh ta "ít nhất mỗi tuần anh đến phòng tắm Trần gia tắm hai lần có được không?". Vì tôi sợ nếu anh ta không tắm, sẽ khiến phục vụ đầu bếp ở Nana cũng nghĩ tôi không thích tắm.

Thật sự quen biết Hà Thiên Tước, là bởi vì một sáng ngày nào đó, Thiên Tước cãi ầm một trận với chủ của Nana. Thực ra cũng không thể tính là cãi vã, mà là ông chủ Nana nhắm vào Hà Thiên Tước, liên tục nhục mạ và gây khó dễ cho anh.

Lúc đó tôi đang dọn thức ăn thay nhân viên phục vụ, đột nhiên có người kéo tay áo tôi, thấp giọng nói bằng tiếng Anh, "Chào quý cô, cô có thời gian rảnh không?"

Vì tôi đi quá nhanh nên suýt nữa khay dĩa đã rơi xuống đất, khẽ khiển trách: "Khách không được tùy tiện đến sau bếp, quý ngài biết điều này đúng không?"

Lúc ấy tôi rất bận, không có kiên nhẫn nghe vị khách liều lĩnh xông vào bếp nói nhảm, chứ đừng nói là có tâm tình xem anh ta có dáng dấp ra sao, mơ hồ chỉ nhớ được là một người gốc châu Á thanh tú, hai má sạch sẽ, mặc âu phục sát người, nói tiếng Anh rất chuẩn.

https://thuviensach.vn

Anh ta thong thả nói, “Sau bếp có tranh chấp, một cậu người Hoa bị Adrien xua đi tắm… Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Cô không muốn đi xem sao à?”

Lập tức, trong đầu tôi nhảy ra giọng điệu chậm rãi lúc nói của Hà Thiên Tước (“Anh có tắm… mỗi tuần, mỗi tuần đều đến phòng tắm Trần gia.”) Không ngờ anh lại vì chuyện này mà cãi nhau với người ta. Nếu anh gây gổ, chỉ sợ sẽ giẫm đuôi người ta. Rất nhiều người con trai ở phố người Hoa đều giống anh, dễ bị người ta bắt nạt, lần nào bị ức hiếp cũng im lặng, đến ngày nào đó khi thực sự bùng nổ thì thật đáng sợ. Nghĩ đến đây, tôi bèn nhờ cô gái tôi quen làm giúp tôi mấy phút, sau đó lập tức đến phòng tắm nam.

Lúc tôi đến nơi thì cuộc cãi cọ đã kết thúc, Adrien vừa hút thuốc vừa đi ra khỏi phòng tắm, trừng mắt lên hỏi tôi, đang trong giờ làm lại chạy đến đây, không muốn tiền típ nữa hả?

Tôi đáp, mình đến xem Tian thế nào.

Ông ta cười ha hả nói, đúng là phải có người an ủi cậu ta, có điều tốt nhất không được quá năm phút.

Mới đầu tôi còn không hiểu, cho đến khi mấy chàng trai Mexico quen biết với anh lặng lẽ kéo tôi vào phòng tắm nam, tôi mới biết đầu đuôi chuyện này.

Hà Thiên Tước đến Mỹ đã rất nhiều năm. Có người nói với anh là có thể đến cục di trú xin giấy tạm trú, như vậy có thể thuận lợi đón vợ chưa cưới đến. Anh làm xong mọi giấy tờ, chỉ còn thiếu một bản chứng nhận làm công, nên anh mới hỏi Adrien, hy vọng ông ta có thể kê khai cho mình. Adrien nói, chỉ khi sau này anh có thể tiếp tục làm công cho ông ta hơn mười năm.

https://thuviensach.vn

Hà Thiên Tước là người thật thà nghĩ gì nói nấy, nói nếu tôi có thân phận hợp pháp, thì sao có thể tiếp tục làm việc ở chỗ ông nữa?

Adrien viết giấy chứng nhận trước mặt mọi người, sau đó lại kéo mọi người đến sau bếp, xé giấy hành nghề ngay trước mặt tất cả, hơn nữa còn nói, “Tian không muốn làm việc cho tôi. Người không muốn làm việc cho tôi, thì đừng mơ tôi sẽ xác nhận giấy chứng nhận hành nghề.”

Tôi mới hỏi, anh ấy bị đuổi việc ư?

“Cậu ta không có lỗi, Adrien không có quyền đuổi cậu ta. Chỉ có thể nghĩ cách để chính cậu ta tự đi, không đi không được.”

Tôi nói, “Anh ấy…? Anh ấy cần tiền để nuôi người nhà, anh ấy sẽ không đi đâu!”

Người Mexico thở dài, “Thế thì từ nay cậu ta đành chịu khổ rồi.”

Tôi lôi Hà Thiên Tước ra ngoài, dọa mấy người Mexico và khách nam đi vào giật mình. Trên đường đi, Hà Thiên Tước lo sợ nói, Vân Hà em sao thế? Em bình tĩnh đi, em là một cô gái, một lady, phải giữ gentle.

Đó là hình dung về đàn ông. Nhưng tại khoảnh khắc đó, trong mắt người da trắng, biểu hiện của tôi cũng lỗ mãng không khác gì công nhân người Hoa.

Tôi gõ cửa văn phòng Adrien. Ông ta ngồi trên sofa cũ kỹ hút thuốc, để lộ vẻ ngạo mạn với người da màu, vẻ khinh miệt tùy ý làm thịt với nhân viên. Ông ta phủi tàn thuốc, cầm múi quýt chỉ vào Hà Thiên Tước, cười nói, “Hai người đã bàn bạc được phương pháp gì để nhằm vào tôi hả? Pháp luật công nhân nước Mỹ không bảo vệ các người, nếu không biết, đừng trách tôi không nhắc nhở.”

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt đó, tôi tức điên lên. Lúc ấy tôi chỉ muốn đánh bại ông ta, thế là tôi nói, thưa tiên sinh, còn có rất nhiều cửa hàng sẵn sàng làm giấy chứng nhận hành nghề cho anh ấy.

Cửa hàng đó chính là cái tiệm gỗ nhà tôi. Bắt đầu vào Đông là lại có nhiều quần áo được đưa đến hơn, nói thiếu người cũng thiếu, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, có điều những lúc cha Phúc hơi mệt, tôi sẽ phụ giúp cha một tay. Trong nhà có nhắc tới chuyện muốn mời người đến làm công, nhưng tiền lương cho người Mỹ không hề rẻ, dù là ở phố người Hoa. Nếu là người Hoa thì có thể rẻ hơn của người khác nhiều, nhưng phải thử vận may, không thể tìm bậy tìm bạ được. Gặp được Hà Thiên Tước, không biết rốt cuộc nhà tôi và anh ấy, ai là người gặp may đây.

Liên quan tới tiền típ, anh ấy cũng không yêu cầu nhiều, nói cứ nhìn đó mà cho, đủ để anh nuôi mình mấy tháng là được.

Tôi hỏi cha có thể trả lương cho anh ấy bao nhiêu, cha nói mỗi tháng phá lệ trả 50 đồng là cao nhất rồi.

Tôi nghĩ, quyết định chỉ cho anh ấy 30 đồng, làm đủ nửa năm điều tra nhập cảnh. Tôi nói anh nhìn xem, em cũng đã nghỉ việc ở Nana rồi, cha em trả 50 đồng, nhưng em cũng phải kiếm 20 đồng đúng không?

Anh lập tức đồng ý.

Tôi vẫn luôn cảm thấy áy náy, bèn nhờ Tiểu Lục gia tìm một chiếc giường chung ở cạnh phòng tắm trong phố người Hoa cho anh, trong đó toàn là trai độc thân ở với nhau, mỗi tháng chỉ cần trả 6 đồng. Chủ nhân chỗ ở vừa rời đi, đồ đạc để lại có thể cho anh cả. Tôi hỏi Thiên Tước có muốn đến ở đó không, tiền dư có thể gửi cả về nhà, như vậy cũng tiết kiệm được nhiều hơn so với làm công ở Nana.

Đương nhiên anh rất vui vẻ chuyển đến.

https://thuviensach.vn

Thời gian làm việc mỗi ngày của anh cũng không lâu. Anh nhờ cha tìm cho mình một lớp học tiếng anh ở phố người Hoa, sau đó tặng ít trái cây và thịt bò cho sinh viên dạy tiếng Anh, từ đó trở đi được học miễn phí; học tiếng Anh tốt thì anh cũng có thể làm việc và sống tốt. Có khách da trắng đến cửa, chí ít anh cũng có thể đối đáp thay cha.

Dĩ nhiên tôi không lấy 20 đồng từ chỗ cha rồi. Nghỉ ngơi một tháng chuẩn bị cho kỳ thi vào cấp ba, vừa thi xong, tôi lại tức khắc bắt đầu tìm việc, lần này tìm còn hăng hơn trước, như thể muốn bù lại những ngày bỏ không, một ngày làm tận ba việc. Có hôm Khương Tố mở cửa tiệm, cười một tiếng, nói con gái con đứa như tôi, tìm một người đàn ông tốt để gả đi là được, liều mạng như thế làm gì? Rồi lại xoay sang nói với người ta "dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó", khiến mẹ tôi tức chết đi được, nhưng cũng mắng chửi Khương Tố ở ngay ngoài phố như bình thường, bây giờ nghĩ lại, thì ra lúc đó bà và lão tú bà này đã âm mưu chuyện kia.

Mấy công việc trong tay tôi đây, công việc kiếm được nhiều tiền nhất kể ra cũng không dễ. Cứ mỗi mùa hè, cơ thể người ta lại rất khó chịu. Có vài người da trắng ở bên ngoài nghe người ta nói, mỗi lần cơ thể không thoải mái, thì cứ đến tiệm xoa bóp chỉnh xương ở phố người Hoa là được, thế là cũng tìm đến.

—— Nhưng cũng có vài kẻ ngụy trang đến chữa bệnh để tìm vui, tóm lại mấy cửa hàng như vậy làm ăn rất loạn. Nếu không phải vì tôi lớn lên ở phố người Hoa, thì mẹ cũng không cho tôi làm những công việc đó.

Công việc của tôi chính là kiếm khách, thấy người da trắng đi loanh quanh ngoài phố nắn xương mát xa, thì sẽ đi tới dùng tiếng Anh hỏi bọn họ cần giúp đỡ không.

"Có muốn mát xa không?"

https://thuviensach.vn

“Tiệm nào thì tốt? Tôi nói là, ở đây có quá nhiều tiệm, cô có đề cử nào không?”

“Muốn rửa chân, đấm bóp, thoa dầu, châm cứu, cạo gió hay giác hơi?”

Với khách bình thường thì cuộc đối thoại sẽ dừng ngang đây.

Sau đó, sẽ có vài người khách hỏi, “Còn có thứ gì khác không?”

Nếu bất thình lình xông vào tiệm xoa bóp mà hỏi như thế thì sẽ tỏ ra không tôn trọng, các thợ sẽ nổi giận, khách đến cũng lúng túng.

Lúc này tôi cười vui vẻ, nói, “A, có chứ, mời theo tôi sang bên này, mấy tiệm này có ‘thứ khác’.”

Đây chính là trách nhiệm của tôi.

Thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng đứng dưới mái hiên suốt một ngày cũng chán. Tôi nhớ hôm đó trời rất nắng, trên đường người tới kẻ đi, đang đứng ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm, hơn nữa không chỉ nhìn một lúc. Tôi bèn nhìn sang, phát hiện là một chàng trai gốc Á thanh tú, mặc âu phục thẳng thớm, hẳn gia cảnh cậu ta phải tốt lắm, nhưng lại không có khí chất quần áo là lụa của tụi con trai nhà giàu ở phố người Hoa, nói chung là không giống chúng tôi, vừa nhìn là nhận ra ngay.

Tôi nhìn cậu ta, cười toét miệng để lộ cả răng. Lúc tôi cười trông rất dễ thương, có hàm răng chỉnh tề mà chỉ con gái giai cấp trung lưu mới có, đây là vốn liếng của tôi, từ khi tôi biết có thể bán nó với giá cao, tôi càng cười nhiều hơn.

“Mát xa không tiên sinh?”

“A… Không, không phải như vậy.”

Cậu ta lúng túng khoát tay, câu chữ không rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tôi thầm thở dài, bụng nghĩ, con trai như vậy mà ban ngày cũng tới tìm vui, thật khiến người ta đau lòng.

Tôi hiểu ý chớp mắt, ý là tôi đã hiểu, “Đi theo tôi.”

Vừa quay đầu đi tôi lập tức thôi cười, vì còn phải tiết kiệm sức cười cho cả ngày nữa. Đi được mấy bước thì thấy cậu ta không nhúc nhích, vậy là tôi bèn cười tiếp, vẫy tay gọi, “Đi bên này.”

Cậu ta theo sau.

Ngay sau đó, cứ vậy bị tôi dẫn vào kỹ viện.

Hai tuần sau, khi tôi đi nhận tiền lương tháng, mẹ Bành đưa cho tôi một chiếc áo khoác lông, bảo tôi trả lại cho khách.

“Vì sao không cầm đi? Vì sao phải là tôi trả?” Tôi ôm một bụng hồ nghi.

“Vị khách kia, không biết là không được hay như thế nào, có lẽ do còn trẻ, mà mấy gái vừa cởi đồ cậu ta, cậu ta đã lập tức chạy biến, đồ còn treo ở trên giá.”

Tôi ngạc nhiên, “Còn có chuyện này sao?”

“Không phải mày dẫn đến sao? Quên rồi hả?” Mẹ Bành nói tiếp, “Trông có vẻ không lớn tuổi, có lẽ chưa trải qua chuyện này bao giờ, da mặt mỏng, chắc không có can đảm đến nơi này nữa. Mày cầm áo đi, tìm cách trả lại cho người ta, tiền thì không có, chỉ có chứng minh nhập học cấp ba thôi…”

Tôi đành ôm áo về. Về nhà sục sạo túi áo, đúng là có một phong thư của trường cấp ba Công nghệ —— thì ra là cùng trường với tôi.

https://thuviensach.vn

Bên trong có một tờ chứng nhận nhập học và thẻ học sinh, trên thẻ dán tấm ảnh 3.5 x 5.3, bên cạnh là họ và tên.

Hayakawa, Hayakawa. Có một minh tinh điện ảnh Hollywood tên là Sessue Hayakawa, cũng là cái họ này, từng quay phim với Anna May Wong nên tôi vẫn nhớ.

Cùng là ảnh đen trắng, có người chụp mơ hồ, có người lại trắng đen rõ ràng, mắt ra mắt, miệng ra miệng, trong khá khôi ngô.

Nếu là học sinh mới cùng trường, vậy thì chỉ cần hỏi là trả lại được, cho nên tôi cũng không lo lắm.

Chỉ có điều tôi thấy có điều sai sai, cho đến tối đó nằm trên giường sắp ngủ, bất chợt, gương mặt của người con trai thanh tú gốc Á trong nhà hàng Nana chồng lên gương mặt trong tấm hình.

Tôi ngồi bật dậy, che mặt lại, nghĩ bụng có phải mình làm chuyện xấu không?

Thấp thỏm mấy hôm, lấy can đảm gọi điện thoại đến trường học, nói tôi nhặt được thẻ học sinh của một học sinh mới, nhưng không có địa chỉ của cậu ta, hỏi có thể nhờ nhà trường gửi tới nhà cậu ta không.

Nhưng tầm đó đang nghỉ hè, người da trắng cũng không muốn làm việc ngoài giờ, cho nên tôi phải xác nhận nhiều lần: “Thầy sẽ gửi ngay cho cậu ta đúng không ạ?”

Đúng như dự đoán, giọng của giáo vụ trong điện thoại có vẻ khá mất kiên nhẫn, “Ít nhất cũng phải chờ tôi hết nghỉ phép đã.”

“Vậy là lúc nào ạ?”

https://thuviensach.vn

“Vào ngày nhập học, tức bốn mươi ngày nữa tôi sẽ về trường, nếu không ngại chờ, ý tôi là… Đây không phải là công việc trong bổn phận của tôi, em hiểu chưa?”

“Dĩ nhiên rồi ạ, nhưng mà…”

“Nếu em cảm thấy không hài lòng, thì tôi sẽ đưa địa chỉ cho em, tự em đến trả đi. Được không hả quý cô? Tôi tin em không phải là phần tử ngoài vòng pháp luật.”

“…”

Sau khi ghi lại địa chỉ, hôm sau xin nghỉ làm công buổi tối ở chỗ dì Huệ, đáp chuyến xe tám giờ tối đến phố người Nhật.

Phố người Nhật không xa thành Trung Quốc lắm, chỉ vỏn vẹn một con đường, buổi tối yên tĩnh, rất dễ tìm.

Tôi cứ lo tùy tiện tới sẽ khiến người ta không vui, không ngờ đứng trước một ngôi nhà riêng hai tầng treo bảng tên Hayakawa, phát hiện bên trong đèn đuốc sáng choang, cách cửa sổ và vườn hoa, có thể nghe thấy nhịp trống cùng tiếng cười của nam nữ trẻ tuổi.

Đi ra mở cửa là một cô gái trẻ tuổi châu Á, áo hở cổ lệch vai, để lộ dây áo màu đen bên trong.

Trông có vẻ trưởng thành hơn chúng tôi, nhưng cũng có khả năng do ăn mặc và trang điểm.

Cô ấy dựa vào cửa, dùng tiếng Anh rất chính gốc hỏi tôi: là bạn của Hayakawa?

Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu. Chuyện năm ba câu không giải thích được, tôi thường không thể nói mạch lạc.

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó, cô ấy không chút do dự nắm tay tôi, vô cùng nhiệt tình kéo tôi vào nhà, đẩy cửa ra nói một tràng tiếng Nhật.

Có không ít người trong phòng đều nghe thấy, nam nữ trẻ tuổi như đom đóm bay trong đêm hè, rối rít quay đầu lại, đôi mắt to sáng như tuyết. Tiếng huýt gió vang lên liên tục, thoạt nhìn có vẻ rất high, một lúc sau mới ngừng, vui vẻ làm chuyện của mình.

Cô gái nọ tìm một chỗ ngồi đối diện bàn ăn bảo tôi ngồi xuống, sau đó hòa vào trong đám đông không thấy tăm hơi đâu. Tôi thoáng do dự, cuối cùng vẫn kéo ghế ra ngồi xuống. Âm nhạc ồn ào, mọi người lúc ẩn lúc hiện. Người trẻ tuổi tụ năm tụ ba chơi những trò khác nhau, cũng có người đi đến nói tiếng Nhật với tôi, có điều tôi không hiểu gì.

Xung quanh quá ồn, đối phương tưởng tôi không nghe rõ, dùng động tác bảo cuộc chơi gần đó đang thiếu người, muốn gọi tôi tới.

Tôi lắc đầu, chỉ vào Hayakawa, dùng tiếng Anh nói, “Tôi đang đợi cậu ta.”

Rõ ràng đây là một đoàn thể thanh niên học sinh Nhật Bản, ai ai cũng nói tiếng Nhật. Là một gương mặt gốc Á, lại đột nhiên thốt ra một câu tiếng Anh, khiến đối phương bất ngờ.

Người nọ mỉm cười, lấy cho tôi ly nước chanh Sunkist rồi lễ phép rời đi, sau đó không ai đến quấy rầy tôi nữa.

Hayakawa rất dễ nhận diện, im lặng không nói, nhưng đứng trong đám đông lại bất giác có ánh hoàng quang của nhân vật chính —— có thể là vì bữa tiệc này tổ chức tại nhà cậu ta. Luôn có người mời cậu ta chơi bài, hình như thua sẽ có trừng phạt, ví dụ như uống rượu hoặc nhảy điệu nhảy kỳ lạ, khiến mọi người cười bò. Tôi định đợi khi cậu ta một mình, đi đến xin lỗi rồi trả áo lại cho cậu ta, nhưng cho đến lúc tôi suýt gục xuống bàn ngủ gật, mà chủ nhân bữa tiệc vẫn còn bị kéo chơi đủ trò.

https://thuviensach.vn

Tôi dùng bút vẽ một cái mặt cười lên trên túi vải của tiệm giặt giũ, bên cạnh viết chữ “SORRY!” to đùng, sau đó đặt áo đã ủi ở một góc nổi bật, âm thầm rời đi.

Ban đêm vắng người, xe cộ càng ít hơn. Đứng trong gió rét, chà xát cánh tay đợi chuyến xe ban đêm, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên tiếng Anh của tôi.

“Charlotte! Charlotte—— “

Tôi tưởng là bạn học nên ngoái đầu lại nhìn. Từ phố Nhật Bản xa xa có một người thiếu niên chạy đến, tới gần mới nhìn rõ, phát hiện thì ra là Hayakawa.

Tôi khá ngạc nhiên. Sao cậu ta biết được tên tiếng Anh của tôi?

Ngay sau đó cậu ta dừng lại dưới bậc thềm một bước, chậm rãi giải thích, “Tôi đến Nana tìm cậu mấy lần.”

“Tìm tôi?”

Đang nói chuyện thì xe cáp chạy tới.

Cậu ta nói khẽ, “Đến rồi, lên xe rồi từ từ nói.”

Nhưng lên xe cáp rồi mà cậu ta vẫn không nói không rằng.

Trên xe không có nhiều người, hầu hết đều là phụ nữ giúp việc cho người da trắng, bữa tối kết thúc, vừa vặn tan làm về nhà. Thành Trung Quốc lớn đến thế, dù không quen biết, nhưng ít nhiều cũng từng giáp mặt nhau. Thấy tôi đêm hôm khuya khoắt, lại ngồi xe từ bên ngoài về nhà cùng bạn học nam thì không khỏi nhìn thêm mấy lần, ánh mắt kỳ quái.

Nếu qua lại với bạn trai thật thì tốt rồi. Nhưng tôi không quen cậu ta, cũng không có giao tình gì khác. Tôi đúng là oan mà.

https://thuviensach.vn

Tôi bèn lên tiếng phá vỡ im lặng: “Sau ngày hôm đó, tôi đã xin nghỉ ở Nana rồi.”

Cậu ta gật đầu, nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Sau khi về nhà, tôi lo lắng ông ta sẽ làm khó cậu, nên buổi tối nhờ người nhà gọi điện đến công đoàn nói rõ chuyện này, hy vọng có thể cảnh báo ông ta. Về sau mới biết trước đó cậu đã nghỉ việc.”

Tôi ồ một tiếng, móc ruột móc gan cũng không tìm được từ hay ý đẹp để tán dương nghĩa cử của cậu ta.

Rồi cậu ta lại hỏi, “Cậu thấy tiếc à?”

Tôi cau mày, “Trên thực tế, hoàn toàn không.” Vì sau đó, công việc “dẫn mối” của tôi thật sự kiếm được rất nhiều tiền.

Cậu ta bật cười, nói, “Tôi cảm thấy cậu rất giỏi. Còn là một cô gái.”

Mấy câu ca ngợi ban nãy của tôi đã có dịp dùng: “Chuyện của người Hoa, vậy mà cậu lại nhiệt tình như thế, có thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, đầu tiên là nghĩ cách giải vây cho tôi, so với cậu tôi thật sự thua xa…”

Luôn mồm “we” “we”, đến nỗi sắc mặt cậu ta ngày càng phức tạp.

Cuối cùng cậu ta ngắt lời tôi, nói bắt đầu bằng từ “we”, “Chúng ta đều giống nhau.”

Tôi gật đầu như giã tỏi.

Xe cáp đến phố Clay, cậu ta và tôi cùng các bà bác bà thím đằng sau đi xuống.

Đứng bên ngoài phố người Hoa nhìn lên đỉnh núi đó, quay đầu lại thấy ánh mắt cậu, hình như muốn đưa tôi về tận nhà.

https://thuviensach.vn

Tôi uyển chuyển nói, “Ấy, cái đó… Cậu tiễn tôi đến đây là được rồi.”

Cậu ta hỏi ngược lại, “Nơi đây không hoan nghênh người Nhật?”

“Không, không phải thế.” Nhưng thực chất chính là vậy.

Tôi lại bổ sung một câu, “Cậu bỏ lại nhiều bạn bè ở nhà như vậy, một mình ra ngoài lâu, có phải không hay lắm không?”

“Ồ,” Lúc này cậu ta như sực nhớ trong nhà còn có một đoàn thể, “Nhưng mà, bạn nữ đến nhà làm khách, cũng không thể để người ta đêm hôm đi về một mình được, không phải như vậy càng thất lễ hơn sao?”

Người này trông làm việc không ra gì, nhưng thực chất lại rất có thứ tự.

Tôi cứng họng, nói, “Cám ơn cậu.”

Cậu ta nói tiếp, “Tôi còn chưa hỏi cậu, hôm nay cậu đến tìm tôi làm gì?”

“Tôi trả lại đồ cậu bỏ quên, hình như trong đó có giấy chứng nhận rất quan trọng, sao trông cậu có vẻ không quan tâm thế?”

Cậu ta nói, “Thật ra cũng không có gì, làm lại tờ khác là được.”

Tôi lại nói, “Còn về chuyện kia, tôi rất xin lỗi.”

“Giữa bạn bè với nhau còn có đùa dai mà. Cậu cũng thấy trò hôm nay họ chơi rồi chứ? Không biết còn tệ hơn việc đó thế nào.”

Quả thật rất biết ăn nói, cũng biết phép tắc, khiến tôi càng cảm thấy áy náy, chỉ biết cười khổ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Cậu ta cũng cảm thấy người phụ nữ trung niên bên cạnh đang dừng chân nhìn, nhạy bén bảo, “Người nhà cậu không thích cậu qua lại nhiều với bạn khác giới à?”

“Phụ huynh người Hoa mà, đều là thế cả.” Tôi lại bắt chước tiếng Anh bồi của mẹ tôi: “Bạn trai? Tuyệt đối không thể. Con không được quen bạn trai trước hai mươi tuổi. Tốt nghiệp đại học xong, lập tức xem mặt kết hôn! Mẹ con dậy sớm về trễ làm lụng, không dễ dàng cho con ăn học, đừng bắt chước người ta yêu đương, không có đầu óc cũng không có lương tâm…”

Cậu ta bật cười, “Đúng là rắc rối thật.”

“Gia đình người Nhật các cậu không như vậy ư?”

“Sẽ thoáng hơn chút.” Cậu ta trầm ngâm một lúc rồi nói, “Sau này tôi sẽ chú ý nhiều hơn.”

Tôi khá ngạc nhiên. Sau này?

Cậu ta mỉm cười, “Có thể mời cậu ăn tối không? Kaiseki ở phố Nhật Bản, hoặc hải sản nướng ở bến Fisherman, cậu thích cái nào?”

Tôi: “?”

“Có một nhà ăn đèn pha mới mở, rất nhiều con gái đều muốn tới đó, cậu đã nghe nhắc đến chưa? Hay là chiều Chủ Nhật này đi. Nếu như cậu phải đi làm thì có thể hoãn lại tối một chút, khoảng chừng chín rưỡi…”

“Đợi đã đợi đã, tôi chưa nói ——”

Cậu ta giơ tay bắt taxi, quay đầu lại quả quyết nói với tôi, “Hẹn gặp lại vào Chủ Nhật.”

***

https://thuviensach.vn

Cho đến rất lâu về sau, tôi mới biết cậu ấy rất có ưu thế trời sinh về mặt bắt chuyện với con gái. Một gương mặt lạnh lùng vô hại, cùng với hành động rất ga lăng, quả thực rất có hiệu quả.

Trong vòng một tuần sau khi cậu ta đưa tôi về, tôi đều tự thuyết phục mình không được đi đến chỗ hẹn, mà Chủ Nhật càng đến gần, tôi càng rối ren, cuối cùng lý trí bị rối loạn đánh tan, tôi không chịu nổi áp lực đạo đức, rốt cuộc vẫn đến nơi hẹn.

Chỉ là một bữa ăn tối vô cùng bình thường giữa bạn học với nhau thôi mà. Vì lý do an toàn, tôi dẫn theo Hoàng Văn Sênh; mà đương nhiên Hayakawa cũng không đi một mình.

Nhưng về sau nữa, sau mấy lần cùng bạn bè của cậu đến Lafayette, rồi vườn Nhật Bản chơi đùa, một ngày nào đó bắt đầu hẹn hò, đột nhiên chỉ còn lại hai người chúng tôi. Cả hai đều hiểu mà không nói gì, nhưng lại rất hợp lý, cảm thấy phải là như vậy.

Cậu rất dịu dàng và cũng rất đàn ông. Hành động thân mật nhất cũng chỉ là tay chạm tay lúc trao đổi bỏng ngô hay Coca ở trong rạp chiếu bóng, hoặc là ôm lấy bả vai tôi dẫn tôi băng qua đường, còn cử chỉ mập mờ hơn thì không có.

Duy trì quan hệ không mặn không lạt này gần nửa năm, cho tới trước đêm dạ vũ giáng sinh của trường học, tôi và cậu có cuộc thảo luận nho nhỏ tại căng tin trường trong giờ nghỉ trưa.

Tuy nói tự tìm bạn nhảy, nhưng vì mới nhập học đã có lớp học nhảy giao hữu, nên theo như năm trước mà nói, phần lớn bạn nhảy trong dạ vũ đều là bạn nhảy cặp trong lớp học nhảy.

Đương nhiên, ngoài một vài người đã có đối tượng thầm mến, hoặc là người yêu chắc chắn quan hệ.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, tôi ăn cánh gà, lúc nhắc đến bạn nhảy mập mạp nhưng rất dẻo dai của mình, tôi nói, tớ rất hy vọng cậu ta đừng dùng sức trong buổi dạ vũ nữa, dùng bụng cậu ta đẩy tớ đến đầu kia của phòng, nếu không tớ sẽ cười ngất mất.

Cậu không nói gì, chỉ trầm ngâm, có vẻ khác ngày thường.

Tôi còn muốn nói, “Tớ nhớ bạn nhảy của cậu là Anita đúng không?”

Lớp nhảy giao hữu của cậu không cùng lớp với tôi, tôi cũng không nghe cậu kể về chuyện ở lớp học này, chẳng qua có nghe người ta nói, bạn nhảy của cậu là một cô gái rất được chào đón ở trường, xuất phát từ hiếu kỳ, tôi bèn hỏi cậu.

Cậu nói, “Tớ không muốn khiêu vũ với cô ấy.”

Tôi cũng chẳng ngạc nhiên, “Có phải bởi vì cô ta có rất nhiều người để chọn, hay là cô ta muốn khiêu vũ với Martin? Từ lâu tớ đã biết bọn họ mắt đi mày lại rồi, không biết có đang qua lại với nhau không nữa.”

“Tớ không biết.”

Tôi tiu nghỉu mất hứng. Xưa nay tôi rất chú ý đến những tin tức kiểu này.

“Tớ không quan tâm, cũng không có vấn đề gì. Chỉ là…” Cậu nói tiếp, vô cùng nghiêm túc, đột nhiên gọi đầy đủ tên tôi: “Charlotte Quý, cậu cảm thấy quan hệ của chúng ta thế nào?”

Nói thật chính tôi cũng tò mò, nhưng không chút do dự đáp: “Friends?”

Trông cậu có vẻ rất tức giận, nín nhịn một hồi, lại cau mày cười, “Có phải cậu bị ngốc không?”

https://thuviensach.vn

Tôi cũng nổi giận, “Cậu không biết tớ thuộc top thủ khoa vào trường hả? Thi giữa kỳ toàn là A đấy!”

“Ồ, lợi hại lắm.”

Tôi nói, “Vậy cậu muốn gì?”

Cậu từ từ hỏi, “Cậu đã từng yêu chưa?”

Tôi nhanh chóng suy nghĩ.

Các bạn đừng nhìn người ta như thế, thực chất từ nhỏ đến lớn người theo đuổi tôi không ít, từ đứa cháu mười tuổi của bà Trương nhà bên, cho đến thương nhân lén để lại địa chỉ riêng trong hóa đơn ở nhà hàng Nana, thậm chí dùng hai bàn tay cũng đếm không hết…

Nhưng có điều, cụ thể thì tôi vẫn chưa yêu lần nào.

Có điều các bạn biết đấy, bây giờ tôi đang học cấp ba, đối với tôi, thừa nhận lịch sử tình trường là con số 0 tròn trĩnh là một chuyện cực kỳ khó khăn. Điều đó tôi cho rằng mình như một đứa nerd trước mặt bạn cùng lứa, như tên ngốc chỉ biết đeo kính trong lớp học văn.

Kinh nghiệm yêu đương không có, nhưng yêu thầm thì có.

Đối với người Nhật mà nói, “yêu” không phải chỉ xác nhận quan hệ người yêu, mà còn là tình cảm đơn phương nào đó.

Vì vậy tôi mới lợi dụng lỗ hổng ngữ pháp này, không chớp mắt nói với cậu, “Có chứ.”

Cậu ngạc nhiên, “Ai?”

Tôi nói, “Charles Hung.”

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ mới biết yêu, thường sẽ hướng về nhân vật có mặt trái thần bí nào đó. Vì thế, những cô gái ngoan của gia đình có thể diện ở phố người Hoa, thường có tình cảm khó tả với Tiểu Lục gia anh tuấn ngông cuồng – gần như hóa thành truyền thuyết viết nên trong lịch sử phố người Hoa, thật bất hạnh, tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Vẻ mặt cậu khá phức tạp, "Ồ, anh ta rất nổi tiếng."

Tôi cố thở dài nặng nề, "Cũng đã là quá khứ rồi."

"Nếu như vậy, cậu vẫn cho rằng chúng ta chỉ là bạn? Hay là cậu đã từng làm chuyện thân mật với anh ta hơn so với tớ?" Giọng điệu tra hỏi.

"Chuyện thân mật? Ví dụ như gì?"

"Cùng anh ta ra ngoài hẹn hò ăn cơm xem phim? Tan học thì để anh ta cưỡi xe đạp chở cậu về đầu phố Clay?"

"Chuyện đó thì không có…"

"Vậy thì cậu cho là thế nào…" Cậu thở phào, nhưng sau đó lại tức giận, "Quan hệ giữa hai ta là gì?"

***

Có hai tuần Hayakawa không để ý tới tôi.

Một thời gian dài sau đó, tôi rơi vào nỗi sợ hãi không biết tên. Kể ra thì tôi chẳng có chút kinh nghiệm yêu đương, thần kinh lại thô, quả thật không hiểu nổi rốt cuộc vì sao bạn học Hayakawa lại tức giận.

Cho đến cuối tuần cuối cùng trước dạ vũ. Thứ sáu tan học, tôi cùng mấy bạn nữ cùng nhau về nhà, Hoàng Văn Sênh hỏi tôi, cuối tuần này có muốn đi xemWild Lifevới các cô ấy không.

https://thuviensach.vn

Tôi đã ủ rũ mấy hôm, làm gì cũng không có sức, thế là nói không đi.

Bọn họ cười hì, nói, đến phố Geary.

Tôi khoát tay, quá xa, không đi.

Hoàng Văn Sênh lại kỳ cục nói, phố Geary đó.

Tôi ngoái đầu lại hỏi, vé xem phim ở phố Geary đắt như vậy, chẳng lẽ có người mời?

Hoàng Văn Sênh chớp mắt, lôi ra sáu bảy tấm vé xem phim: mình keo kiệt như vậy hả, có bao giờ thấy mình mời các cậu đồ uống mà phải chia năm chia sáu không? Có đi không?

Tôi nói đi.

Bọn họ lại càng cười xảo quyệt hơn, vừa cười vừa lên xe.

Chuyện sau đó, các bạn biết rồi đấy.

Từ ngày càng qua lại thân thiết với Hayakawa, cha tôi rất mất hứng. Còn mẹ vẫn bình thường, cảm thấy dù gì nhà cậu ấy cũng là phú hộ, đều là người gốc Á, về sau có kết hôn cũng không lo phạm pháp, nên nhắm một mắt mở một mắt. Sau đó lại nghe nói nhà cậu có một nửa người thân học y, cảm thấy nói không chừng sau này cả đời tôi không cần mất tiền thuốc thang, thế là mỗi lần ra ngoài chơi với cậu, bà thậm chí còn nói đỡ cho tôi.

Suy nghĩ này quả thật rất "tiểu thị dân", nhưng các bạn cũng biết con người mẹ tôi rồi đấy, không đi học, nên dễ bị người ta lợi dụng.

Tháng trước bà về nước thăm người thân, suốt một tháng ròng tôi không dám chủ động liên lạc với Hayakawa. Ngày đó vốn muốn nhân lúc cha không để ý, gội đầu xong sẽ lén chuồn ra ngoài, ai ngờ mẹ về, còn dẫn theo một em gái.

https://thuviensach.vn

Khi ấy tôi không có cái nhìn gì khác về em gái mới đến. Tuy ăn mặc quê mùa nhưng hai mắt rất sáng, biết tùy mặt gửi lời, cũng rất biết điều. Cũng may là có em ở đó, cha mẹ tôi bận chuyện của em nên chỉ nhắc nhở tôi đôi câu, rồi cho tôi ra ngoài.

Nhưng Hayakawa không đến.

Xem phim mà lòng tôi nôn nóng, rốt cuộc không nhịn được hỏi Hoàng Văn Sênh: Ai mời chúng ta xem phim thế?

Hoàng Văn Sênh nói: quan tâm ai mời làm gì, có phim miễn phí xem mà không vui à?

Qua một lúc lâu sau, tôi lại không nhịn được: Là Shibasa mời Anita sao? Nghe nói cậu ta rất được chào đón.

Hoàng Văn Sênh liếc tôi: So với cậu ta, có lẽ Hayakawa Iwa được chào đón hơn đấy.

Tôi cười thầm, thì ra là lấy tiền của người ta nên mới như vậy.

Phim chiếu xong, mấy người bọn họ còn muốn đi uống trà chanh. Tôi nói với Văn Sênh là mình có chuyện.

Cô ấy cũng không hỏi, để tôi đi.

Tôi lại tự mình đa tình giải thích: “Mẹ mình bảo mình đi mua đậu phụ Nhật…”

Mấy cô gái chớp mắt cười với tôi, như thể đã nhìn thấu vẻ mặt của tôi vậy.

Được rồi, tôi biết mình nói nhiều rồi.

Trên đường đến phố người Hoa, tôi vẫn suy nghĩ về lời mẹ tôi nói.

https://thuviensach.vn

Đi gặp bạn học bình thường mà sáng sớm còn phải gội đầu?

Mà thực chất tôi không chỉ gội đầu, còn ủi quần áo, xịt nước hoa, thậm chí còn thoa son, chỉ vì đến cửa hàng đồ tươi Hayakawa…

Mua một bao gạo cùng hai miếng đậu hũ.

Lúc chọn đậu hũ, giọng Hayakawa vang lên ở bên ngoài. Cậu đang tán gẫu với người giúp việc trong tiệm, nói bằng tiếng Nhật, tốc độ khá nhanh, tôi nghe cũng không hiểu.

Tôi không nỡ về. Nói thật, đã một tuần rồi tôi không được nghe thấy cậu nói chuyện, bây giờ trong lòng đau khổ muốn khóc. Đứng trong cửa hàng một lúc, cho đến khi anh nhân viên sực nhớ tới tôi, cao giọng hỏi bằng tiếng Anh: “Em cần giúp đỡ gì không?”

Tôi trầm giọng nói: “Không cần, cám ơn.”

Cửa hàng bán đồ tươi của bọn họ rất rộng, gần như cứ ba ngày là lại có một chiếc tàu viễn dương giao hàng cho nhà cậu, ở phố Nhật Bản hay thậm chí toàn bộ San Francisco cũng chỉ có một nhà này.

Tôi bước chập chững đến tủ đồ ăn vặt Quan Đông* ở sâu trong cửa hàng, để một cô gái Nhật Bản làm công lựa vài món đồ ăn.

Đang độ mùa Đông, hơi nóng bốc lên từ trong nồi, khiến tôi cảm thấy ấm áp. Nhớ đến em gái vừa tới nhà, quyết định mời em ăn vài thứ mới mẻ, thế là xoa tay, đặt bao gạo và giỏ đậu hũ xuống đất, chỉ vào món đồ nằm trên nồi đun nước, để cô ấy lấy cho vào hộp đựng đồ ăn.

(*Quan Đông ở đây là phiên âm Hán-Việt của tên gọi Vùng Kantō của Nhật Bản.)

Có người đến sau lưng, mà tôi vẫn chẳng hay phát hiện.

https://thuviensach.vn

Trong lời căn dặn êm ái của cậu, cô gái nọ đột nhiên bỏ thêm vào hộp một đống thịt chiên nhìn rất ngon.

Tôi quay đầu sang nhìn người bên cạnh.

Hayakawa không nhìn tôi, dùng tiếng Trung nói, chả cá Chikuwa, ăn rất ngon.

Rồi cậu lấy hộp đựng đặt vào tay tôi, cúi người xốc bao gạo và giỏ đậu hũ lên đi.

Tôi ôm hộp đựng đi sát theo sau.

Cậu đặt đồ lên quầy, cúi người chui vào sau quầy.

Không biết anh trai trong quầy hỏi gì.

Cũng không biết cậu trả lời gì bằng tiếng Nhật.

Anh trai kia ồ một tiếng, đẩy cậu nói gì đấy.

Cậu lại hỏi tôi, “Về nhà hả?”

Tôi đáp, “Ừ. Mẹ vừa đón em họ ở quê tới.”

“Ồ, vậy mấy ngày nay chắc phải đi với em họ rồi.”

“Chắc là thế.”

Cậu ghi lại sổ sách, trực tiếp gói đồ lại rồi xách ra.

Suốt quá trình tôi đều ngẩn ngơ.

“Sững ra đó làm gì?” Cậu hỏi.

“Cậu định đi đâu thế?”

https://thuviensach.vn

“Cậu không định về nhà à?”

“Có về… Nhưng mà…”

“Nhưng cái gì?”

“Tớ vẫn chưa trả tiền.”

Anh trai nhân viên phá lên cười, “Trả tiền làm gì?”

Cậu không nói, chỉ cười hỏi tôi, “Có đi không?”

Tôi ngơ ngác gật đầu, nói đi chứ.

Quay đầu cám ơn anh trai nhân viên, cúi gập người với anh ta như Hayakawa hay làm.

Hayakawa khinh thường chậc một tiếng.

Tôi hỏi, “Cậu không giận tớ à?”

Cậu nói, “Tớ có cách gì nữa? Cậu cũng đến tìm tớ rồi còn gì.”

“Đó là vì… Cậu lừa tớ đến phố người Nhật.”

“Cậu vẫn có thể không cần đến.”

“Sao tớ có thể không đến được?” Nhất thời tôi cứng họng. Nhớ lại cậu nói gì đó với người ta ở quầy, linh cơ chợt lóe lên, ấm ức nói: “Cậu cũng nói tớ là bạn gái cậu còn gì.”

“Cậu nghe hiểu?”

“Girlfriend.” Tôi bắt chước giọng điệu Nhật Bản đó.

“Không đồng ý à?”

https://thuviensach.vn

“Cũng không phải thế…”

Mãi lâu sau không tiếp lời, cậu sầm mặt, có vẻ không vui.

Tô nói tiếp, “Chỉ, chỉ là quá… quá đột ngột.”

Coi như là ngầm cho phép.

Cậu híp mắt, trông vui vẻ thấy rõ.

***

Đồ ăn vặt Quan Đông hôm đó đem về đã nguội, nhưng vẫn đưa cho Hoài Chân ăn. Ngoài áy náy, thì phần lớn là tôi rất vui vì có em gái.

Em chưa bao giờ nói chuyện của tôi với người ngoài, ngay đến Hayakawa cũng không, mà cậu cũng không hỏi nhiều.

Chúng tôi bắt đầu một cách tự nhiên như vậy. Nếu nói có gì thiếu sót, chính là 200 đồng tôi đi làm thêm sáu năm đã không còn, nghèo rớt mồng tơi, thậm chí tôi cho rằng mình phải “gap”* ba năm mới có thể kiếm đủ học phí đại học, nên lúc vừa bắt đầu yêu cậu, tinh thần cực kỳ chán nản.

(*Gap year: một khoảng thời gian“nghỉ giữa hiệp” trong quá trình học tập hay làm việc, cho phép bạn tìm đến những kế hoạch khác biệt.)

Có lúc hoàn hồn, lại cảm thấy có lỗi với cậu. Hẹn hò với cậu bằng diện mạo tinh thần đó, nói không chừng người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy tôi bị ép buộc.

Kết quả cậu lại nói, cậu cảm thấy như vậy rất xứng đôi với mình. Bởi vì có một lần tôi từng trêu cậu, nói cậu lúc nào cũng có vẻ chán chường (rất điển trai) từ tận trong xương. Nửa phần sau thêm vào như đang khen cậu, còn không biết xấu hổ mà khen lấy khen để. Nào ngờ trí nhớ của cậu lại tốt

https://thuviensach.vn

đến thế, bất cứ lúc nào cũng ăn miếng trả miếng, lấy gậy ông đập lưng ông, ngáng chân tôi.

Nói tóm lại, Hayakawa không có vấn đề gì lớn, chỉ có điều cầu kỳ về vài phương diện cuộc sống mà thôi, ví dụ như quần áo phải sạch sẽ chẳng hạn. Ví dụ như cậu nói hồi bé, cậu rất không thích người khác sờ bất cứ nơi nào trên người mình, dù đã cách quần áo. Có một lần nghiêm trọng tới nỗi cự tuyệt người ngoài vào nhà cậu, bây giờ thì đỡ hơn rất nhiều, chỉ là vẫn không để cho người quen vào phòng ngủ của mình.

Có lần cậu mời tôi ăn tối cùng cha mẹ và chị gái cậu. Từ hôm trước một nhà bốn người đã không thể thống nhất được nên ăn ở nhà hàng nào, vì đủ các lý do như không thích hải sản, không thích đồ ăn nhanh kiểu Mỹ, nên không tìm được nhà hàng thích hợp. Cuối cùng là tôi giới thiệu nhà hàng, được cả nhà Hayakawa gật đầu.

Vì tôi sinh ở Mỹ, nên không quá căng thẳng về chuyện gặp mặt cha mẹ người yêu. Nhưng mẹ tôi thì không như vậy, cảm thấy đây là bước ngoặt cho một giai đoạn khác của đời người, mổ xẻ quá độ khiến tôi cũng hơi lo lắng, dù gì người Nhật thế hệ trước vẫn còn tư tưởng truyền thống. Có điều tôi đã quên mất, nhà Hayakawa là đời di dân thứ ba, phong cách cổ hủ bảo thủ đó không tồn tại ở người nhà bọn họ.

Bất ngờ là, cha của Hayakawa vóc dáng cao gầy, âu phục là lược đàng hoàng, mẹ và chị đều là mỹ nhân, lại còn không thấp, có lẽ do ăn nhiều thịt bò và lúa mạch của chủ nghĩa tự do nên mới vậy. Cha Hayakawa nói, lúc trẻ ông còn lùn hơn Hayakawa, chỉ 67 inches, cho đến khi lên đại học thì vẫn còn cao thêm, khoảng 69 inches. Mẹ và chị bật cười, nói cha Hayakawa cảm thấy hơi buồn vì con trai quen bạn gái.

Có lẽ mẹ Hayakawa không vừa ý tôi lắm, vì tôi liên tục nghe bà nói: thật ra bà muốn con trai tìm một người Nhật truyền thống hơn, hoặc là bạn

https://thuviensach.vn

gái Trung Quốc, nhưng Vân Hà lại quá "Mỹ", chỉ có làn da là gốc Á, chứ không có cốt cách người Hoa.

Về chuyện này tôi khá bực mình. Từ nhỏ tôi đã học thuộc thơ Đường, viết bút máy, nói tiếng Quảng Đông và tiếng phổ thông, phạm vi cuộc sống chỉ bó hẹp trong phố người Hoa, sao tôi lại không có cốt cách người Hoa được? Có lúc nhìn thấy khí chất trong từng cử chỉ hành động của Hồ Điệp* trong phim cũng rất đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy lại khác với Hoàng Liễu Sương, cái đẹp như thế rất thấm vị Trung Quốc, cũng không hiểu vì sao. Biết rõ có khác biệt, nhưng lại không biết khác chỗ nào.

(*Hồ Điệp tên thật là Hồ Thụy Hoa, là một trong những nữ diễn viên nổi tiếng nhất của Trung Quốc trong thập niên 1920 và 1930. Bà được bầu chọn là "Nữ hoàng điện ảnh" của Trung Quốc vào năm 1933, là mỹ nhân số một thời kỳ kháng chiến dân quốc.)

Tôi cũng không để bụng chuyện này lắm. Nếu hai người chúng tôi nói đến chuyện cưới gả, thì đó cũng là chuyện rất lâu rất lâu sau này. Chúng tôi còn quá trẻ, không nghĩ được chuyện sâu xa như thế.

***

So với em gái, câu chuyện của tôi bình thường hơn rất nhiều. Cũng có những lúc cãi nhau, cũng có những lúc tranh chấp kịch liệt về vấn đề chủng tộc quốc tịch. Nhưng mâu thuẫn giữa Trung Quốc và Nhật Bản đã đạt đến mức ác liệt, tôi nghĩ, nếu có nhiều ngăn trở và chèn ép hơn, tôi và cậu sẽ không chịu nổi nữa.

Hai chúng tôi chỉ là người bình thường, chính vì là người bình thường, nên khi tình cờ trông thấy bóng dáng bản thân ở đối phương, mới có thể vô cùng cảm động.

Thỉnh thoảng rảnh rỗi, hai chúng tôi cũng từng hỏi nhau, liệu có tiêu chuẩn nào về bạn đời sau này không.

https://thuviensach.vn

Cậu ngẩng đầu nhìn tôi, nói, đầu tiên, cậu hy vọng cô ấy là người chính trực nhiệt huyết.

Trong lòng tôi lấy làm đắc ý. Tôi biết cậu đang nói về lần đầu gặp nhau.

Tiếp đó cậu nói, thật ra cậu cũng không thích trẻ con lắm.

Nghe đến đây, tôi có phần mất mát.

Cậu còn nói thêm, nhưng nếu vợ tương lai muốn có con của hai người, thì cậu sẽ tôn trọng ý kiến của cô ấy, cũng sẽ cố gắng làm một người cha tốt.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, chưa bao giờ nghĩ mới mười sáu mười bảy tuổi, mà cậu lại nghĩ lâu dài và cặn kẽ như vậy. Có lẽ vì cậu trưởng thành sớm, có lẽ vì nam nữ có khác biệt trong suy nghĩ.

Cậu lại nói, giáo dục con trẻ rất vất vả, có nghĩa hai chúng ta phải có một người hy sinh học tập hoặc sự nghiệp. Tớ hy vọng đến lúc đó chúng ta có thể tôn trọng lẫn nhau, cùng bàn bạc một phương pháp không làm ảnh hưởng đến đối phương, chỉ hy sinh khá nhỏ với toàn thể gia đình.

Lúc ấy tôi rất cảm động, trong chớp mắt, người thiếu niên bình thường thân quen trước mắt như được bao phủ trong quầng sáng rực rỡ, khiến tôi vô cùng chấn động.

Cậu lại hỏi còn tôi thì sao, có hy vọng gì về bạn đời không?

Tôi nói, tôi hy vọng anh ấy sẽ tôn trọng mình.

Tôi còn nói, nếu vừa khéo anh ấy cũng chính trực nhiệt huyết thì quá tốt, không gì tốt hơn điều này.

Cậu biết chuyện tôi nói cũng giống cậu.

https://thuviensach.vn

“Không còn gì nữa à?”

“Chỉ cần có được điểm này là quý lắm rồi.”

Chính trực, nhiệt huyết, một phẩm chất không phân biệt chủng tộc hay quốc tịch. Tôi và cậu có thể gặp nhau, nguyên nhân chính là vì ngày hôm đó, cậu bất bình khi gặp chuyện, mà tôi cũng đứng ra giống như vậy.

Đây chính là câu chuyện tình yêu của chúng tôi.

—

*Qin: Ngoại truyện sau cross-over với bộGiờ Đang Nơi Đâucủa tác giả (tên convert làNay Còn Đâu), các bạn nghĩ mình có nên edit đăng luôn không? Hay đợi mình hoàn thành bộGiờ Đang Nơi Đâuthì quay lại edit? Dĩ nhiên như đã nói,Kim Sơn Ngoại Truyệnkhông liên quan quá nhiều đến chính văn, kể cả chính văn của bộGiờ Đang Nơi Đâu.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Santa Maria (1)
Chương 2: Santa Maria (2)
Chương 3: Santa Maria (3)
Chương 4: Santa Maria (4)
Chương 5: Trạm Di Trú Trên Đảo Thiên Thần (1)
Chương 6: Trạm Di Trú Trên Đảo Thiên Thần (2)
Chương 7: Phố Grant Avenue (1)
Chương 8: Phố Grant Avenue (2)
Chương 9: Phố Grant Avenue (3)
Chương 10: Phố Grant Avenue (4)
Chương 11: Phố Grant Avenue (5)
Chương 12: Sacramento (1)
Chương 13: Sacramento (2)
Chương 14: Sacramento (3)
Chương 15: Sacramento (4)
Chương 16: Sacramento (5)
Chương 17: Phố Lombard (1)
Chương 18: Phố Lombard (2)
Chương 19: Phố Lombard (3)
Chương 20: Phố Lombard (4)
Chương 21: Đồi Telegraph (1)
Chương 22: Đồi Telegraph (2)
Chương 23: Đồi Telegraph (3)
Chương 24: Đồi Telegraph (4)
Chương 25: Đồi Telegraph (5)
Chương 26: Đồi Telegraph (6)
Chương 27: Đồi Telegraph (7)
Chương 28: Miếu Thiên Hậu (1)

https://thuviensach.vn

Chương 29: Miếu Thiên Hậu (2)
Chương 30: Miếu Thiên Hậu (3)
Chương 31: Miếu Thiên Hậu (4)
Chương 32: Miếu Thiên Hậu (5)
Chương 33: Miếu Thiên Hậu (6)
Chương 34: Bước Qua Cổng Phố (1)
Chương 35: Bước Qua Cổng Phố (2)
Chương 36: Bước Qua Cửa Phố (3)
Chương 37: Bước Qua Cổng Phố (4)
Chương 38: Bước Qua Cổng Phố (5)
Chương 39: Bước Qua Cổng Phố (6)
Chương 40: Hẻm Ross (1)
Chương 41: Hẻm Ross (2)
Chương 42: Hẻm Ross (3)
Chương 43: Hẻm Ross (4)
Chương 44: Hẻm Ross (5)
Chương 45: Phố Clay (1)
Chương 46: Phố Clay (2)
Chương 47: Phố Clay (3)
Chương 48: Phố Clay (4)
Chương 49: Phố Clay (5)
Chương 50: Phố Clay (6)
Chương 51: Vịnh San Francisco (1)
Chương 52: Vịnh San Francisco (2)
Chương 53: Vịnh San Francisco (3)
Chương 54: Vịnh San Francisco (4)
Chương 55: Vịnh San Francisco (5)
Chương 56: Oakland (1)
Chương 57: Oakland (2)
Chương 58: Oakland (3)
Chương 59: Oakland (4)
Chương 60: Oakland (5)

https://thuviensach.vn

Chương 61: Oakland (6)
Chương 62: Sonoma (1)
Chương 63: Sonoma (2)
Chương 64: Sonoma (3)
Chương 65: Sonoma (4)
Chương 66: Sonoma (5)
Chương 67: Sonoma (6)
Chương 68: Phố Columbus (1)
Chương 69: Phố Columbus (2)
Chương 70: Phố Columbus (3)
Chương 71: Phố Columbus (4)
Chương 72: Hẻm Cờ Bạc (1)
Chương 73: Hẻm Cờ Bạc (2)
Chương 74: Hẻm Cờ Bạc (3)
Chương 75: Hẻm Cờ Bạc (4)
Chương 76: Hẻm Cờ Bạc (5)
Chương 77: Hẻm Cờ Bạc (6)
Chương 78: Hẻm Cờ Bạc (7)
Chương 79: Công Viên Cổng Vàng (1)
Chương 80: Công Viên Cổng Vàng (2)
Chương 81: Công Viên Cổng Vàng (3)
Chương 82: Công Viên Cổng Vàng (4)
Chương 83: Công Viên Cổng Vàng (5)
Chương 84: Đỉnh Vàng (1)
Chương 85: Đỉnh Vàng (2)
Chương 86: Đỉnh Vàng (3)
Chương 87: Đỉnh Vàng (4)
Chương 88: Đỉnh Vàng (5)
Chương 89: Đỉnh Vàng (6)
Chương 90: Đỉnh Vàng (7)
Chương 91: Đỉnh Vàng (8)
Chương 92: Winnemucca (1)

https://thuviensach.vn

Chương 93: Winnemucca (2)
Chương 94: Winnemucca (3)
Chương 95: Winnemucca (4)
Chương 96: Winnemucca (5)
Chương 97: Winnemucca (6)
Chương 98: Winnemucca (7)
Chương 99: Winnemucca (8)
Chương 100: Hồ Muối Lớn (1)
Chương 101: Hồ Muối Lớn (2)
Chương 102: Hồ Muối Lớn (3)
Chương 103: Hồ Muối Lớn (4)
Chương 104: Hồ Muối Lớn (5)
Chương 105: Hồ Muối Lớn (6)
Chương 106: Hồ Muối Lớn (7)
Chương 107: Thành Phố Kansas (1)
Chương 108: Thành Phố Kansas (2)
Chương 109: Thành Phố Kansas (3)
Chương 110: Thành Phố Kansas (4)
Chương 111: Thành Phố Kansas (5)
Chương 112: Thành Phố Kansas (6)
Chương 113: Thành Phố Kansas (6)
Chương 114: Thành Phố Kansas (7)
Chương 115: Thành Phố Kansas (9)
Chương 116: Mississippi (1)
Chương 117: Mississippi (2)
Chương 118: Mississippi (3)
Chương 119: Mississippi (4)
Chương 120: Mississippi (5)
Chương 121: Thành Phố Gotham (1)
Chương 122: Thành Phố Gotham (2)
Chương 123: Thành Phố Gotham (3)
Chương 124: Thành Phố Gotham (4)

https://thuviensach.vn

Chương 125: Thành Phố Gotham (5)
Chương 126: Thành Phố Gotham (6)
Chương 127: Thành Phố Gotham (7)
Chương 128: Thành Phố Gotham (8)
Chương 129: Thành Phố Gotham (9)
Chương 130: Washington (1)
Chương 131: Washington (2)
Chương 132: Washington (3)
Chương 133: Washington (4)
Chương 134: Washington (5)
Chương 135: Washington (6)
Chương 136: Washington (7)
Chương 137: Washington (8)
Chương 138: Washington (9)
Chương 139: Washington (10)
Chương 140: Washington (11)
Chương 141: San Francisco (1)
Chương 142: San Francisco (2)
Chương 143: San Francisco (3)
Chương 144: San Francisco (4)
Chương 145: San Francisco (5)
Chương 146: San Francisco (6)
Chương 147: San Francisco (7)
Chương 148: Loan Tể (1)
Chương 149: Loan Tế (2)
Chương 150: Ngoại Truyện 1: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (1)
Chương 151: Ngoại Truyện 2: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (2)
Chương 152: Ngoại Truyện 3: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (3)
Chương 153: Ngoại Truyện 4: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (4)
Chương 154: Ngoại Truyện 5: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (5)
Chương 155: Ngoại Truyện 6: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (6)
Chương 156: Ngoại Truyện 7: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (7)

https://thuviensach.vn

Chương 157: Ngoại Truyện 8: Quỷ Nước Ngoài Ba Đồng (8)
Chương 158: Ngoại Truyện 9: Khách Kim Sơn
Chương 159: Ngoại Truyện 10: Người Trong Kịch
Chương 160: Ngoại Truyện 11: Miền Nam (1)
Chương 161: Ngoại Truyện 12: Miền Nam (2)
Chương 162: Ngoại Truyện 13: Miền Nam (3)
Chương 163: Ngoại Truyện 14: Miền Nam (4)
Chương 164: Kim Sơn Ngoại Truyện: Phần 1: Mát Xa Không Tiên Sinh?”

https://thuviensach.vn